

บทที่ 301.1 ยุทธภพชั่วร้าย

กว่าที่ทุกคนจะบุกสังหารเปิดทางเลือดผ่านมาถึงนอกศาลบรรพชนสกุลหลวนได้ไม่ใช่เรื่องง่าย หลังจากที่ผู้เฒ่ามอซอรายเวทลับที่ได้รับการสืบทอดมาจากอดีตเจ้าประมุขของป้อมอินทรีบินใส่ถ้วยสองใบที่บรรจุเลือดสดของลูกหลานสกุลหลวนเอาไว้ ผู้เฒ่าก็รออยู่ครู่หนึ่ง แต่กลับต้องทรุดตัวลงไปนั่งกับพื้น พิมพ์่าอย่างตื่นตระหนก “ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ไม่ควรเป็นอย่างนี้สิ...”

สองพี่น้องสกุลหลวนที่หัวร้างเปรอะเปื้อนไปด้วยเลือดสีหน้าซีดขาว นักพรตหนุ่มพูดปากสั้น “ไม่รู้ว่าญาติผีปีศาจพวกนั้นใช้วิธีชั่วร้ายอะไร ถึงเผาผลาญปราณวิญญาณที่อยู่ในสิงโตหินสองตนจนหมดสิ้นไปนานแล้ว”

ผู้เฒ่าหันหน้าไปมองทะเลเมฆทางสนามฝึกยุทธ์ ขุนเขาลดตัวลงต่ำ พายุหมัดพัดตะลุยรับศัตรู เหนือทะเลเมฆยังมีปราณกระบี่ตัดสลั่วนเวียน

ผู้เฒ่าพลันบังเกิดความหวังอันเลือนรางเสี้ยวหนึ่ง ดันรนลุกขึ้นยืน พูดกับหนุ่มสาวทั้งสี่คนว่า “พวกเจ้าสี่คนรีบออกไปจากป้อมอินทรีบินซะ ก่อนหน้านี้เป็นพวกเจ้าที่ช่วยคุ้มกันข้ามาตลอดทาง ตอนนี้ถึงเวลาที่ข้าจะช่วยคุ้มกันพวกเจ้าไปส่งบ้างแล้ว พวกเจ้าจงคิดซะว่านี่เป็นการจากไปเพื่อเหลือสายเลือดของป้อมอินทรีบินเอาไว้ ไม่ต้องลังเลแล้ว รีบไปจากที่นี่ ไปไกลเท่าไรยิ่งดี วันหน้าก็ไม่ต้องคิดจะแก้แค้น!”

เถาเสียดหางไม่มีท่าทีว่าจะลุกขึ้นยืน เขาเงยหน้ามองสตรีสกุล
หลวงที่ตัวเองปักใจรักมาเนิ่นนาน พุดด้วยเสียงแหบแห้ง "หลวงชู
เจ้าไปกับหลวงฉางเถอะ ข้าจะอยู่ที่นี้ ขึ้นเหนือล่องใต้ท่องไปทั่ว
ยุทธภพมานานหลายปี รู้สึกเหนื่อยแล้วจริงๆ วันนี้ข้าไม่ไปไหนแล้ว
ละ"

นักพรตหนุ่มกำลังจะเปิดปากพูด เถาเสียดหางกลับส่ายหน้า
ให้เขา "หวงซ่าง ไม่ต้องเกลี้ยกล่อมข้าหรอก ข้าตัดสินใจดีแล้ว!"

นักพรตเฒ่าถอนหายใจหนึ่งครั้งแล้วพาลูกศิษย์กับสองพี่น้อง
สกุลหลวงบุกเข้าไปตลอดทาง มุ่งหน้าสู่ประตูทิศเหนือของป้อม
อินทรีบิน

เถาเสียดหางนั่งขัดสมาธิ หันหน้าเข้าหาประตูใหญ่ของศาล
บรรพชน เริ่มใช้ชายแขนเสื้อเช็ดดาบยาว

หวงซ่างวิ่งตะบึงไปเบื้องหน้าพร้อมกับพวกอาจารย์ สายตา
ของเขาปราถาเลือน ไม่กล้าหันหลังกลับไปมองผู้ฝึกยุทธ์หนุ่มคนนั้น
แม้แต่ครั้งเดียว

หลวงชูพลันหันหน้ากลับไปมองแผ่นหลังที่สิ้นหวังของบุรุษที่
ตัวเองคุ้นเคยดี ในใจเกิดความเวทนาสงสาร คำพุดนับพันนับหมื่น
ขึ้นมารออยู่ที่ปาก แต่สุดท้ายกลับสลายไปดั่งหมอกควัน

ระหว่างความเป็นความตาย นิสัยแท้จริงของคนมักจะเป็นเปิดเผย
ให้เห็นได้ดีที่สุด

หญิงสาวถูกพี่ชายกระซอกให้วิ่งไปด้วยกัน ไม่มัวหยุดยืนเฉย
อยู่อีก

เถาเสียวหยางก้มหน้าลงจ้องมองใบหน้าของตัวเองที่สะท้อน
จากคมมีดแวววาว แล้วกระตุกมุมปาก ก็ยังไม่ชอบอยู่ดีสินะ

.....

วินาทีที่ทารกผิถูกพัดไม้ไผ่ของลู่อุ๊โถแห่งทะเลหั่วใจตาย เสียง
ร้องโหยหวนก็ดังออกไปจากห้องโถงหลัก เนื้อทะเลเมฆสีด้านนอก
ห่อเรือน ผู้เฒ่ากวางสูงไม่มัวมาสนใจการบินโถมตีฉวัดเฉวียน
อย่างกำเริบเสิบสานจากกระบี่บินสองเล่มอีกต่อไป เขาเผยตัวอีก
ครั้งด้วยสีหน้าที่ไม่น่ามองถึงขีดสุด โหมโหลจนสิ้นเต็มไปทั้งร่าง
แม้แต่กวางสูงเหนือศีรษะก็ยังสั่นคลอนตามไปด้วย ทะเลเมฆที่
เกือบจะกลบทับหลังคาสูงก็ยิ่งซัดตลบอบอวลเหมือนน้ำเดือด
พล่าน

ผู้เฒ่าหันไปคำรามใส่หอหลักอย่างเดือดดาล “เศษสวะ เศษ
สวะ! จะเก็บเจ้าไว้ทำซากอะไร?!”

ผู้เฒ่ายื่นฝ่ามือข้างหนึ่งออกไปแล้วปล้นบีบแน่น

บุรุษถือแส้ที่กำลังรับมือกับกระบี่บินสองเล่มอย่างยากลำบาก
อยู่ในห้องโถงใหญ่ ช่วงแรกเริ่มที่ฝักตัวเป็นศิษย์ เขาก็ถูกผู้เฒ่า
ใช้เวทลับของสำนักควบคุมไว้แล้ว เวลานี้อยู่ดี ๆ หัวใจของบุรุษก็
ระเบิดอย่างไม่ทราบสาเหตุ จากนั้นจิตวิญญาณของเขาก็แหลก
สลายในเสี้ยววินาที กระตุกและเนื้อแยกออกจากกัน เลือดสดก็ยิ่ง
ถูกดูดดึงไปจนเกลี้ยง กลายมาเป็นลูกกลมสีแดงสดขนาดใหญ่ลูก
หนึ่งที่พุ่งชนไปรอบด้านโดยไม่สนใจสิ่งใด การระเบิดแตกของ
มหาสมุทรลมปราณขอบเขตขมมหาสมุทรคนหนึ่งทำให้ยันต์ของลู่อุ๊
โถที่เข้ายึดครองพื้นที่ระเบิดแตก สั่นสะเทือนราวกับจะร่วงกราวลง

มา รอนนเลือดสดพุ่งออกไปด้านนอกก็เหมือนสกุณากลับคืนรังที่พยายามจะบินไปหาผู้เฒ่าบนทะเลเมฆด้านนอก

ลู่ไถขมวดคิ้ว เก็บเงินเจียนและมายากวากลับมาเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เปราะเปื้อนเลือดที่สกปรกเหล่านั้น เพราะหากโดนพวกมันขึ้นมา ถึงเวลานั้นยอมไม่ได้ตายแค่เผาผลาญวัตถุพิเศษอย่างเดียวเท่านั้น เขาไม่กรอกปราณวิญญาณใส่ยันต์เหล่านั้นอีก ดังนั้นเลือดสดจึงเหมือนแม่น้ำสายหนึ่งที่ไหลยาวจากห้อง โถงใหญ่ไปยังผู้เฒ่ากวางสูงที่อยู่บนทะเลเมฆ ไหลกรูกันเข้าหาฝ่ามือของผู้เฒ่า

ผู้เฒ่าเหมือนคนหิวกระหายที่กินอิมหนาไปหนึ่งมือ ดวงตาทั้งคู่สาดประกายสีเลือด สะบัดชายแขนเสื้อสองข้าง ลมปราณสีแดงฉานสองขุมก็พรั่งพรูออกจากชายแขนเสื้อใหญ่ ทันใดนั้นลมพายุก็พัดกระพือฮือโหมจนซูวีสืออู่สองกระบี่บินปลิวล่องลอยอยู่ในทะเลเมฆ

ผู้เฒ่ากวางสูงสีหน้าดุร้าย ก้มหน้าลงมองขุนเขากลางที่ยังไม่สัมผัสพื้นแล้วคำรามกร้าวอย่างเดือดดาล "ดิ้นรนก่อนตาย! เดิมทีนี่กว่าเมื่อผีร้ายเพิ่งถือกำเนิด ย่อมไม่มีความอยากอาหาร จึงคิดจะใช้ขุนเขากดทับร่างเจ้า ค่อยๆ คั้นแก่นเลือดออกมาทีละนิด ในเมื่อตอนนี้เจ้าทำให้การใหญ่ของข้าผู้อาวุโสพังพินาศไปหมดแล้ว ถ้าอย่างนั้นข้าผู้อาวุโสก็จะไม่มัวพิถีพิถันอยู่อีก! ไปตายซะ!"

ลู่ไถมายืนอยู่บนดาดฟ้าของหอหลักป้อมอินทรีบินแล้ว เขาควบคุมกระบี่บินสองเล่มให้พุ่งเข้าหาผู้เฒ่าที่อยู่บนทะเลเมฆ หัวเราะเสียงดังอย่างสาสมใจ "เจ้าโจรเฒ่า! ภูเขาทันที (*ขอ

อนุญาตเปลี่ยนจากไต่ผิงชานเป็นภูเขาไต่ผิง) ของข้ารวันนี้นานมากแล้ว!”

สีหน้าของผู้เฒ่าแข็งค้าง แต่แล้วก็หัวเราะเสียงดังอย่างบ้าคลั่ง “ต่อให้วันนี้ข้าผู้อาวุโสต้องมาตายอยู่ที่นี้ ก็จะต้องให้ผู้ฝึกตนที่มีพรสวรรค์ของภูเขาไต่ผิงอย่างพวกเจ้าสองคนตายตกไปตามกันให้จงได้!”

มือข้างหนึ่งของผู้เฒ่าโบกชายแขนเสื้อไม่หยุด พยายามขัดขวางการลอบสังหารจากกระบี่บินสี่เล่มอย่างซิวอี้สู่อู ส่วนอีกมือหนึ่งกำเป็นหมัดต่อยลงไปด้านล่างสุดแรง “ไอ้เด็กเปรต จะตายหรือไม่ตาย?!”

สีหน้าของลู่ไถเปลี่ยนไปเล็กน้อย พุดในใจหนึ่งคำว่า “ไป” เข้มขัดหลากสี่เส้นหนึ่งบินจากดาตฟ้า รวมมือกับเชือกพันธนาการปีศาจที่เป็นตั้งเจียวหลงสีทองรัดพันภูเขา พวกกันกระซอกขุนเขากลางขึ้นไป จะปล่อยให้มันรวมกับขุนเขาอีกสี่ลูกที่ลงหลักปักฐานอยู่บนพื้นดินแล้วไม่ได้เด็ดขาด ถึงเวลานั้นหากห้าขุนเขารวมกันเป็นค่ายกลใหญ่ อย่าว่าแต่เงินผิงอันคือผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตสี่เลย ต่อให้เป็นร่างกายและจิตวิญญาณของขอบเขตหกเกรงว่าก็คงถูกบดขยี้กลายเป็นก้อนเนื้อและๆ ทั้งเป็นเช่นกัน

ลู่ไถทวาดกร้าวอย่างเดือดดาล “จงขึ้นให้ข้า!”

ภูเขาเริ่มขยับขึ้นไปหลายนิ้ว

“ใครบ้างที่สู้สุดชีวิตไม่เป็น?!” ผู้เฒ่ากวานสูงคนนั้นไม่เสียแรงที่เป็นผู้ฝึกตนอิสระที่มีชื่อเสียงความดุร้ายเลื่องลือ เขาลุกขึ้นยืน

พลาหงหัวเราะอย่างกำเรบเสิบสาน หลังเก็บเบาะนั่งโบนั้นไปแล้ว ร่างกายครึ่งร่างก็แห้งเหี่ยวเหมือนไม้เนาทันที อิกทั้งยังกลายเป็น เถ้าธุลีที่ลอยกระจายหายไ้ไปอย่างต่อเนื่อง ผู้เฒ่ายังคงไม่สนใจไ้ดี เขาพุ่งตัวไปยังขุนเขากลาง พอสองเท้าสัมผัสกับยอดเขาก็ กระทบร่างกดทับลงไป ทำให้ยอดเขาที่ถูกเข็มขัดห้าสีและเชือก พันธนาการปีศาจรั้งตัวไว้สัมผัสกับพื้นไ้สำเร็จ!

เมื่อขุนเขากลางร่วงลงบนพื้น ตลอดทั้งป้อมอินทรีบินก็ สั่นสะเทือนไม่หยุด เป็นเหตุให้เทือกเขานอกป้อมเริ่มแตกร้าว

เชือกพันธนาการปีศาจสีทองก็เลื่อนไ้ไกลลงไปเบื้องล่างอย่าง สิ้นเรี่ยวแรง ผู้เฒ่ากวานสูงหัวเราะฮาๆ แค่ยื่นมือไปคว้า เชือก พันธนาการปีศาจก็เข้ามาอยู่ในมือ

หลังจากที่ขุนเขาทั้งห้ารวมตัวกัน ค่ายกลใหญ่ก็ถูกจัดวาง สำเร็จ ลู่ไ้ที่อยู่บนดาตฟ้ากระอักเลือดหนึ่งครั้ง เซกลาไปด้านหน้า หลายก้าว ก่อนจะลนลานคว่ำจับราวระเบียงไว้ด้วยนิ้วมือที่สั่นระริก เปิดปากอย่างยากลำบาก "กลับมา..."

เข็มขัดห้าสีที่เดิมทีพันธนาการขุนเขากลางหมดประกายแสง เจิดจ้าอ้งดงาม เริ่มกลับคืนสู่สภาพดั้งเดิมแล้วพุ่งตัวไปทางหอ หลัก ดวงตาของผู้เฒ่าเป็นประกายจ้า ยื่นมือออกไปอิกครั้ง กระทบเข็มขัดเข้ามาอยู่ในมือ เพิ่งจะได้เชือกพันธนาการปีศาจ มา คราวนี้ยังมาได้เข็มขัดห้าสีที่แค่มองก็รู้แล้วว่าต้องเป็นสมบัติ อาคมอย่างแน่นอนอิก สวรรค์ไม่เคยไร้ทางให้คนเดินจริงๆ แม้ว่า ครั้งนี้จะยังขาดทุนอย่างหนัก แต่จะดีจะชั่วก็ไ้ไม่ถึงขั้นขาดทุนย่อย ยับ

ผู้เฒ่ากลับไปนั่งขัดสมาธิดังเดิม เบาะรองนั่งปรากฏขึ้นมาจากความว่างเปล่า เมื่อผ่านศึกครั้งนี้ ปรากฏวิญญานในกวางสูงห้าขุนเขาบนศีรษะจึงเบาบางเต็มที

ตรงทะเลเมฆเหนือศีรษะมีเพียงกระบี่สองเล่มหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็กของผู้ฝึกกระบี่บนหอหลักที่ยังพยายามดิ้นรน ส่วนกระบี่จิ๋วสองเล่มก่อนหน้านี้ อันที่จริงผู้เฒ่ากวางสูงคอยจับสังเกตอย่างลับๆ อยู่ตลอดเวลา หลังจากที่ขุนเขากลางกอดทับเด็กหนุ่มชุดทองคนนั้นได้สำเร็จ กระบี่บินก็ร่วงตกลงไปบนพื้นในตรอกสองแห่งที่ห่างออกไป น่าจะสูญสลายไปแล้ว ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก

แค้นใหญ่ในวันนี้ได้ชำระ ผู้เฒ่าพอใจไม่น้อย ข้อแรกเขาไม่จำเป็นต้องควบคุมค่ายกลใหญ่ที่เป็นรูปห้าขุนเขาอีกต่อไป สองคือต้องรีบไปเอาชุดคลุมอาคมสีทองบนศพของเด็กหนุ่มมา จากนั้นก็รีบหนีไปจากป้อมอินทรีบิน จะได้ไม่ต้องถูกพวกตะพาบเฒ่าจากสำนักผู้ลี้หรือภูเข่าไต่ผิงมาดักสังหารกลางทาง ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นดังสุนัขไร้บ้านเหมือนอย่างในปีนั้นอีก

เรื่องมาถึงขั้นนี้ แต่ก็ยังไม่มีบูรพาจารย์ขอบเขตโอสถทองหรือก่อกำเนิดของภูเข่าไต่ผิงลงมือ ดูท่าเด็กเปรตสองคนที่หนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บนี้คงประมาทเกินไป ถึงได้มอบโอกาสให้ตนจากไปอย่างปลอดภัย แต่เด็กหนุ่มสองคนนี้ต้องเป็นลูกศิษย์ผู้สืบทอดระดับต้นๆ ของภูเข่าไต่ผิงแน่นอน ไม่แน่ว่าอาจเป็นลูกศิษย์ผู้ภาคภูมิใจของเจ้าขุนเขา ถึงได้กล้าเอาสมบัติอาคมที่มีอยู่เต็มตัวออกมาโอ้อวดผู้คนเช่นนี้

หากไม่เป็นเพราะตนกับภูเขาคู่ผิงผูกปมแน่นที่ไม่ตายก็ไม่ยอมเลิกเราไว้นานแล้ว เกรงว่าป่านนี้ตนคงต้องหลบหนีให้ห่างอีกฝ่ายไปแล้ว

ผู้เฒ่ากวางสูงท่องคาถา 'เก็บภูเขาคู่' เงียบๆ ขุนเขาทั้งห้าก็พลันทะยานขึ้นสูงทันที ก่อนจะลดขนาดลงเรื่อยๆ สุดท้ายหวนกลับเข้าไปในกวางสูงห้าขุนเขาอีกครั้ง

ผู้เฒ่าด้านหนึ่งโบกชายแขนเสื้อคลุมทะเลเมฆขัดขวางกระบี่บินสองเล่มของลู่อู้อย่างเงินเจียนและม่ายกวาง

อีกด้านหนึ่งก็นั่งขัดสมาธิอยู่บนเบาะ หัวเราะพลาถดตัวลงต่ำไปยังสนามฝึกยุทธ์

บนพื้นมีแสงสีทองสว่างจ้าอยู่กลุ่มหนึ่ง คล้ายชุดสีทองตัวหนึ่ง ที่ตากอยู่บนราวไม้ไผ่แล้วไม่ทันระวังร่วงหล่นลงมาปูแผ่อยู่บนพื้น

ทั้งที่สมบัติอากาศอยู่ตรงหน้า แค่เอื้อมมือไปคว้าก็ถึง แต่ผู้เฒ่ากวางสูงกลับหน้าเปลี่ยนสีอย่างรุนแรง มือทั้งคู่ตบเข้าหากันกลางอากาศ ทั้งคนและเบาะรองนั่งต่างก็ลอยพรวดขึ้นด้านบน ผ่านการต่อสู้มาพักใหญ่ รวมไปถึงปราณวิญญูณของตัวผู้เฒ่าเองก็ถดถอยลดน้อยไป ทะเลเมฆสีดำที่เหลือไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสิบจึงไหลกรูเข้าหาผู้เฒ่าอย่างรวดเร็ว

แสงสีทองกลุ่มนั้นที่อยู่บนพื้นสนามประลองยุทธ์กระโดดผลุงขึ้นมาจากหลุมใหญ่ใต้ดินที่พอให้คนคนหนึ่งนอน เสียงตะโกนดังขึ้น "ลู่อู่อู่ ขอข้ายืมใช้เงินเจียนหน่อย!"

ลูไถ่ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจแม้แต่นิด ดวงจิตขยับเพียงเล็กน้อย
เงินเลียนกระบี่บินเล่มยักษ์ก็มาปรากฏอยู่ใต้เท้าของเงินผิงอัน

ก่อนหน้านี้นับตั้งแต่ที่ซูอี่สืออู่ 'ร่วงลงพื้น' อันที่จริงลูไถ่ก็
ค้นพบเบาะแสแล้ว เงินผิงอันเคยบอกว่า พวกมันคือกระบี่บินแห่ง
ชะตาชีวิต แต่กลับไม่ใช่วัตถุแห่งชะตาชีวิตของเงินผิงอัน ดังนั้น
หากเงินผิงอันตายจริงๆ ซูอี่กับสืออู่มีแต่จะยิ่งทรมานสุดชีวิตสังหาร
ศัตรู มีเพียงเงินผิงอันแก่งตายเท่านั้นถึงจะลงใจให้กระบี่บินสอง
เล่มร่วมแสดงละคร

หลังจากนั้นเชือกพันธนาการปีศาจก็ 'แก่งตาย' เช่นกัน ลูไถ่
ต้องอดทนอย่างยากลำบากถึงจะกลับเสียงหัวเราะเอาไว้ได้

วาดกระบวยตามรูปน้ำเต้า (อุปมาว่า ลอกแบบ/เลียนแบบ) ลู
ไถ่ที่ความคิดดี ๆ พลันบังเกิดลึกลงใจปล่อยให้เข็มขัดหลุดจากการ
ควบคุม ปล่อยให้ผู้เฒ่ากวานสูงดึงเอาไป

ผู้เฒ่าหนีไปอย่างว่องไว แต่ซูอี่กับสืออู่ที่แอบซ่อนตัวอยู่
บริเวณใกล้เคียงมานานแล้วกลับเร็วยิ่งกว่า

หนึ่งซ้ายหนึ่งขวา พวกมันแหงทะเลลูเบาะนั่งไปในเสี้ยววินาที
เป็นเหตุให้ความเร็วในการเฟ่นหนีของผู้เฒ่ากวานสูงติดขัด
เล็กน้อย

อีกทั้งยังมีมายกวางกระบี่บินของลูไถ่มาขัดขวางอยู่กลาง
อากาศสูง

ที่สำคัญที่สุดคือเข็มขัดห้าสีของลูไถ่และเชือกพันธนาการ
ปีศาจของเงินผิงอันต่างก็มีชีวิตกลับคืนมา พวกมันพร้อมใจกันรัด

พันธแขนของผู้เฒ่ากวานสูง เหมือนมีงูหลามสองตัวรัดพันกายผู้เฒ่า

ส่วนเงินฝิ่นอันก็เหยียบบอยู่บนกระบี่บินเงินเจียน บินทะยานไล่กวาดผู้เฒ่ากวานสูงและทะเลเมฆไป

ชี้กระบี่บินเดินทางไกล!

แม้ว่าตอนที่ถูกขุนเขากดกำราบจะอาศัยเข็มขัดของลู่อู่ไถถ่วงเวลาไว้ได้ บวกกับที่ตัวเงินฝิ่นเองได้เล็งหาหลุมที่ใหญ่ที่สุดไว้แล้ว ก่อนจะออกหมัด เขากะเทีบเท้าให้พื้นดินปริแตกเพื่อสร้างหลุมใหญ่พอให้นอนได้ชั่วคราว หลบพ้นจุดจบที่ร่างและกระดูกแหลกสลายมาได้ แต่ภายใต้สถานการณ์ที่ถูกปราบยิ่งใหญ่ไพศาลของค่ายกลห้าขุนเขากดทับลงมาจ้งๆ หน้า เงินฝิ่นอันที่เหมือนนอนอยู่ในโลงปิดตายก็ไม่ได้รู้สึกดีสักนิดเลย ตอนนี้กระดูกซี่โครงของเขาหักไปหลายท่อน หากไม่เคยชินกับความทรมาณมาตั้งแต่ตอนอยู่บนเรือนไม้ไผ่ภูเขาแล้วพัวแล้วละก็ เวลานี้คงได้แต่มองผู้เฒ่ากวานสูงแผ่นหนีไปคาตาเท่านั้น

ก่อนหน้านี้ที่เงินฝิ่นอันจะเหยียบกระบี่ 'บินทะยาน' ก็ได้ใช้วิชาควบคุมกระบี่ของอาจารย์กระบี่เรียก 'ชื่อชิน' กระบี่ยาวที่ก่อนหน้านี้โยนไว้ด้านข้างมาไว้ในมือ

มีเข็มขัดหลากสีและเชือกพันธนาการปีศาจพันธนาการสองแขนของผู้เฒ่า อีกทั้งวัตถุสองชนิดนี้ยังสามารถแหวกการอำพรางของทะเลเมฆ ชักนำให้กระบี่บินสามเล่มที่มแหงเบาเระรองนั่งได้อย่างแม่นยำ

นี่เป็นเหตุให้เงินผิงอันที่แม่จะเพิ่งควบคุมกระบี่ครั้งแรกก็ยังสามารถไล่ตามผู้เตมาได้ทัน ครั้นจึงเงื่อกระบี่ฟันใส่ท้ายทอยของอีกฝ่าย

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 301.2 ยุทธภพชั่วร้าย

ผู้เฒ่าต้องทุ่มสุดชีวิตแก่ๆ หอบเอาทะเลเมฆพุ่งฉิวไปด้านหน้า ถึงจะหลบกระบี้นั้นมาได้อย่างยากลำบาก ทว่าปราณกระบี่ที่เอ่อล้นออกมา ก็ยังทิ้งร่องเลือดเส้นหนึ่งไว้บนศีรษะของผู้เฒ่ากวานสูงได้อยู่ดี

ทางฝั่งของดาตฟ้า ลู่ไถกัณฑ์ฟันกล่าวสองคำว่า 'บุปผาผลิบาน' อีกครั้ง แล้วทะยานลมไล่ตามไป อารมณ์สีเขียวปลิวสะบัดพัดไปตามลม

ความเร็วเหนือกว่ากระบี่บินเงินเจียน

ลู่ไถกวาดเส้นโค้งเส้นหนึ่งอยู่กลางอากาศ เพียงแค่ชั่วกะพริบตา สิบกว่าครั้งก็ตัดขาดทางหนีของผู้เฒ่ากวานสูงขอบเขตประตุมังกรผู้นั้นได้

ผู้เฒ่าเคยมีบทเรียนมาก่อนแล้วจึงไม่กล้าฝืนบุกฝ่าออกไป เขาหมุนตัวกลับหมายบินอ้อม แต่กลับถูกเด็กรุ่นมุดทองที่ออกกระบี่สองครั้งหลังเข้าไปหนึ่งเสี้ยวปล่อยหนึ่งกระบี่แทงทะลุหัวใจ จนรู้สึกได้ว่าหัวใจตัวเองเย็นวาบ!

อีกทั้งกระบี่เล่มนี้ยังแปลกประหลาดอย่างถึงที่สุด!

ทั้งพลังชีวิตและปราณวิญญาณต่างก็ไหลหายไป เพราะถูกกระบี่ยาวที่แทงทะลุร่างดูดดึง

ผู้เฒ่าหยุดชะงัก ทะเลเมฆที่อยู่ใต้เบาระรองนั่งก็หยุดค้างกลาง
อากาศตามไปด้วย

ก้มหน้าลงมองปลายกระบี่ แล้วยิ้มเศร้า

ผู้ที่เอาชีวิตของข้ากลับไม่ใช่กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตสี่เล่ม

ผู้ที่ช่วยกระบี่ยาวเล่มนี้เอาชีวิตข้ากลับเป็นแค่ยันต์ย่อพื้นที่ที่
ตนดูแคลนแผ่นหนึ่ง

เหตุใดเดี๋ยวนี้พวกเด็กๆ จากตระกูลเซียนที่อยู่ในชื่อมีคำว่าสำนัก
ถึงได้เจ้าเล่ห์เพทุบายยิ่งกว่าผู้ฝึกตนอิสระอย่างพวกข้าเสียอีก?

เดิมทีเงินผิงอันคิดจะฉวยโอกาสปล่อยให้ไปอีกหนึ่งหมัด ต้อง
ตอยให้ผู้เฒ่ากวางสูงหัวขาดถึงจะมั่นใจเต็มร้อยว่าไม่พลาด แต่ลู่
โลกกลับส่งเสียงในใจที่แทบจะใกล้เคียงกับการตะโกนเอ่ยเตือนเงิน
ผิงอันว่าให้อาศัยกระบี่บินเงินเจียนรีบหนีไป ยิ่งไกลเท่าไรยิ่งดี

ผู้เฒ่ากวางสูงจับประคองกวางห้าขุนเขาที่เอียงกะเท่เร่ แล้วก็
ไม่คิดจะดึง 'ซือชิน' ที่แหงทะเลหัวใจออก แต่หันมามองลู่โลกด้วย
รอยยิ้มชั่วร้าย

มือทั้งสองข้างยังคงถูกสมบัติอากาศสองชั้นพันธนาการไว้อย่าง
แน่นหนา พวกมันพยายามสร้างขีดจำกัดในการไหลเวียน
ลมปราณของผู้เฒ่าอย่างเต็มที่

เบาระรองนั่งขาดวินไม่เหลือสภาพดี เพราะถูกกระบี่บินสามเล่ม
ทิ่มแทงหลายสิบลูกจนลมพัดผ่านได้เต็มที่

ลูไถยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับผู้เฒ่ากวางสูง ในใจยังหวาดผวาคือไม่
คลาย ตอนนั้นที่แกล้งทำเป็นลูกศิษย์ของภูเข่าไต่ผิงก็เพราะ
อยากจะทำให้อาแกผู้นี้ตกลใจกลัวแล้วหนีไป ไหนเลยจะคิดว่าพอดน
บอกวามาจากภูเข่าไต่ผิง อีกฝ่ายจะเหมือนหมาบ้าที่กัดคนไม่เลือก
อีกอย่างสภาพการณ์ของเงินผิงอันในตอนนั้นก็เรียกว่าชีวิตแขวน
อยู่บนเส้นด้ายจริงๆ

ลูไถสงบจิตใจ พุดเสียงเรียบว่า "อันที่จริงพวกเร่าไม่ใช่ผู้ฝึก
ตนของภูเข่าไต่ผิง"

ผู้เฒ่ากระตุกมุมปากยิ้มเสแสร้ง "เมื่อครูเข้าผู้อาวุโสก็คิดจน
กระว่างแล้ว ภูเข่าไต่ผิงไม่มีทางสอนคนให้เป็นเหมือนพวกเจ้าสอง
คนได้"

ทะเลเมฆรอบด้านค่อยๆ สลายหายไป กลับไปมือเปล่า หวน
คืนสู่ฟ้าดิน

.....

เทพเซียนตีกันมักจะอยู่บนสวรรค์

แต่การพบพราวในแบบที่หึ่งทุกซ์และสุขกลับอยู่บนโลกมนุษย์
บรรยากาศในห้องโถงใหญ่ของป้อมอินทรีบินแปลกประหลาด
ยิ่ง

หลวนหยางเจ้าปราสาทสามารถยับตัวได้เป็นปกติแล้ว แต่
เขากลับไม่แม้แต่จะชายตามองศพของสตรีที่อยู่บนเก้าอี้ข้างกัน

ผู้ดูแลเฒ่าเหอหย่าชำเลื่องตามองฮูหยินเจ้าประมุขด้วยสายตา
ซับซ้อน ในใจพลันเกิดความเวทนาจึงขยับปากทำท่าจะพูด แต่
กลับถูกหลวนหยางใช้สายตาเย็นชาคมปลาบมองกำราบมา
เสียก่อน

หลวนหยางใช้มือข้างหนึ่งจับที่เท้าแขนเก้าอี้ประคองตัว พูด
เสียงหนัก "เรื่องที่เกิดขึ้นในห้อง โถงใหญ่วันนี้ ใครก็ห้ามเอาไป
แพร่งพราย หากใครกล้าปริปากพูดไปแม้แต่คำเดียว ไม่เพียงแต่จะ
เจอการลงโทษด้วยกฏตระกูล ยังเดือดร้อนให้ทุกคนในครอบครัว
ถูกตัดมือตัดเท้า แล้วถูกขับออกจากป้อมอินทรีบิน!"

หลวนหยางไม่ได้หันหน้ากลับมา แค่ใช้มือชี้ไปยังเก้าอี้ที่อยู่
ข้างตัว "ฮูหยินเจ็บป่วยเรื้อรัง อากาศหนักจนไม่อาจรักษาให้หาย
ได้..."

หลวนหยางหยุดชะงักไปเล็กน้อยแล้วพูดต่อด้วยเสียงเย็นชา
"ตายไปแล้วไม่อนุญาตให้ตั้งป้ายวิญญาณไว้ในศาลบรรพชนสกุล
หลวนของชำ! ไม่ให้ฝังไว้ใน..."

ทุกคนในห้องโถงใหญ่เงียบกริบราวจกจั่นในหน้าหนาว ไม่มี
ใครกล้าเอ่ยโต้แย้ง

ในที่สุดอาจารย์ผู้เฒ่าก็ทนไม่ไหว เดินขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าว พูด
ขัดจังหวะประโยคหลังของหลวนหยางด้วยเสียงเศร้าสลด "เจ้า
ประมุข ฮูหยินทำผิดก็จริง แต่ขอเจ้าประมุขเห็นแก่ที่ฮูหยินช่วย
เหลือสามมือบรมเลียงดูบุตร จัดการกิจธุระในตระกูลตลอดหลายปี
มานี้ อนุญาตให้ฝังฮูหยินไว้ที่ภูเขาด้านหลังด้วยเถอะ เจ้าประมุข
ถือว่าชำเหอหย่าขอร้องท่านล่ะ..."

กล่าวมาถึงช่วงท้าย ผู้ดูแลเตาที่อุทิศตัวให้แก่ป้อมอินทรีบิน อาจารย์ผู้เฒ่าที่สอนหนังสือให้แก่เด็กๆ รุนแล้วรุนเล่าผู้นี้ก็ถึงกับ สะอื้นจนพูดไม่เป็นคำ

หลวนหยางเดือดดาลอย่างหนัก ตบที่เท้าแขนอย่างแรงจน แก้วอั้งตั้งตัวหักถล่มลงไปครึ่งหนึ่ง สีหน้ามืดทမ်း ใคร่ครวญอยู่ครู่ หนึ่งก็แค้นเสียงเย็นซากล่าวว่า “เรื่องนี้ไว้ค่อยพูดกันทีหลัง!”

หลวนหยางที่แต่ไรไหนมาปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความสุภาพ อ่อนโยน เวลานี้กลับเหมือนสัตว์ร้ายหิวกระหายที่กวาดตามองคน รอบกาย ทำเอาทุกคนที่เห็นรู้สึกขาไปทั้งหน้าศีรษะ ธิบพากันก้ม หน้า ไม่กล้าสบตากับเขา

“ป้อมอินทรีบินจะรอดไปได้หรือไม่ ตอนนี่ยังบอกไม่ได้ พวก เจ้าอย่าเพิ่งออกไปจากที่นี่ ใครกล้าออกจากประตูใหญ่ไปโดย พลังการ เหนือหา เจ้าสังหารได้เลย!”

หลวนหยางทิ้งประโยคนี้ไว้แล้วก็ออกไปจากห้องโถงใหญ่เพียง ลำพัง เขาเดินขึ้นไปชั้นบน สุดท้ายไปถึงสถานที่ที่ไม่รู้ว่าทำไมบิดา ถึงตั้งชื่อว่า ‘ชั้นดาตไฟฟ้า’ บุรุษที่ชั่วชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยใจแข็งปาน หินเหล็กเช่นนี้มาก่อนทอดสายตามองไปไกล พยายามมองให้เห็น ผลลัพธ์ของศึกใหญ่ให้ได้ แต่น่าเสียดายที่ตบะวรยุทธ์ของเขา ธรรมดา การมองเห็นมีจำกัด มองเบาๆ อะไรไม่ออกเลยสักนิด เดียว เห็นแค่ที่ทะเลเมฆสลายหายไป แสงกระบี่พาดข้ามแผ่นฟ้า เท่านั้น

หลวนหยางกตเสียงต่ำ เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด “หากทารกผิตนนั้นคลอดออกมาแล้วร้ายกาจอย่างที่พวกเขาพูดกันจริงๆ แล้วถูกป้อมอินทรีบินของข้าควบคุมไว้ได้ แบบนั้นก็ดีนะสิ!”

.....

นักพรตเต๋าพาคนทั้งสามหนีออกมาจากป้อมอินทรีบินได้อย่างราบรื่น เข้าป่าลึกขึ้นเหนือไปตลอดทาง คราวนี้เดินทางอย่างสะดวกสบายไร้อุปสรรคจนน่าแปลกใจ นอกจากผีและวัตถุหยินบางส่วนที่ออกมาก่อวุ่นแล้วก็ไม่มีปัญหาใหญ่นัก

ไม่เพียงแต่หนุ่มสาวสามคนที่รอดพ้นจากหายนะมาได้ แม้แต่นักพรตเต๋าเองก็ยังมีรู้สึกเหลือเชื่ออย่างมาก

ทันใดนั้นคนทั้งสี่ก็รู้สึกเลื่อนลอยเหมือนเข้ามาอยู่คนละโลก

ยืนอยู่บนเนินเขาแห่งหนึ่ง หลวนฉางพลันกล่าวว่า “ข้าจะกลับไป”

ผู้เต๋ามอซอแอบพยักหน้าให้อีกฝ่าย ยังไม่ต้องพูดว่าอีกฝ่ายยังเยาว์หรือไม่ แต่มีความคิดเช่นนี้ก็ถือว่ามีความหวังที่จะช่วยทำให้ป้อมอินทรีบินฟื้นกลับมารุ่งโรจน์ได้อีกครั้งแล้ว

หากเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาหนีหัวซุกหัวซุน ผู้เต๋าไม่มีทางดูแลคนสตรีอย่างหลวนซู่ แต่กลับจะดูแลหลานชายของพี่น้องอย่างผู้เต๋าหลวนแนนอน

ก่อนหน้านี้ทะเลเมฆที่มีดะหมินเหมือนน้ำหมึกได้สลายหายไป แล้ว แม้จะยังบอกไม่ได้ว่าป้อมอินทรีบินพ้นจากหายนะแล้วหรือยัง แต่ถึงอย่างไรก็ถือว่าเป็นนิมิตหมายที่ดี

ผู้เฒ่าทอดสายตามองไปไกล ใช้วิชาของสำนักสังเกตุการณ์ สภาพการณ์ที่ปรากฏอยู่เวลานี้ก็เห็นว่าปราณหยินที่เข้มข้นใน ป้อมอินทรีบินจางหายไปเกือบหมดสิ้นแล้ว

ดังนั้นจึงเอ่ยเกลี้ยกล่อมหลวนฉางว่า “อย่าเพิ่งรีบร้อนกลับไป ดูเหมือนว่าสถานการณ์ในวันนี้โชคจะเข้าข้างพวกเราแล้ว ใน เวลาเช่นนี้เจ้าจะสร้างปัญหาเพิ่มไม่ได้เด็ดขาด”

หลวนฉางกำด้ามดาบตรงเอวแน่นจนเส้นเลือดสีเขียวบนหลัง มือปูดโปน พุดอย่างอึดอัด “ท่านพ่อท่านแม่ยังตกอยู่ในอันตราย ข้าเป็นบุตรชายกลับนั่งดูดายก็ไม่สมควรเป็นบุตรของพวกเขา!”

ผู้เฒ่าหลุดหัวเราะพรีด ไม่ได้รู้สึกหงุดหงิด กลับกันยังอธิบาย อย่างใจเย็นว่า “การเสียสละโดยไร้ความเกรงกลัวหาใช่ความกล้าหาญที่แท้จริงไม่ หลวนฉาง เจ้าต้องเป็นบุรุษเหมือนท่านปู่ของเจ้า มีเพียงช่วงเวลาที่ย่อยจนถอยไม่ได้อีกแล้ว เพื่อความชอบธรรม ถึง ได้สร้างวีรกรรมยิ่งใหญ่อย่างการฟันทวารูปหลังกวานด้วยดาบ เดียว! ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนบนภูเขาที่เก็บตัวสันโดษอย่างพวกข้า ตอนที่ไต่ยินเรื่องนี้ก็ยังตบ โต้ระร้องชมเชย เรียกขานเขาว่าเป็น วีรบุรุษ ความกล้าหาญนี้ไม่ใช่ความกล้าของบุรุษทั่วไป ไม่ใช่การ พาดัวไปตายอย่างเสียเปล่า”

หลวนฉางพยักหน้ารับเงียบๆ

เห็นได้ชัดว่าผู้ฝึกยุทธ์หนุ่มที่ถูกฝากความหวังยิ่งใหญ่จากตระกูลผู้นี้ไม่ได้มีนิสัยดีอดังต้น หากจิตใจไม่กว้างขวางพอ ในฐานะเจ้าประมุขคนถัดไปของป้อมอินทรีบิน คงไม่มีทางปล่อยเกาเสียบ่างคนต่างแซ่ที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นในทุกๆ วันไว้ในป้อมอินทรีบิน

หลวนซู่กระตุกชายแขนเสื้อของหลวนฉางเบาๆ

หลวนฉางเงยหน้าขึ้นยิ้มให้ "ข้าไม่เป็นไร วางใจเถอะ"

ผู้เฒ่ารู้สึกปลาบปลื้มใจเล็กน้อย

ยุทธภพแบบนี้ถึงจะมีรสชาติ

นักพรตหนุ่มหวงซ่างพึมพำเบาๆ ว่า "อาจารย์ คนต่างถิ่นสองคนนั้นสามารถสังหารมารบนท้องฟ้าได้จริงๆ หรือ?"

ผู้เฒ่าไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี เขาถอนหายใจหนึ่งครั้งก่อนกล่าวว่า "มีความสามารถในการวางแผนใหญ่โตขนาดนี้ พลิกกลับโชคชะตาลมและน้ำในระยะร้อยลี้ มีความเป็นไปได้มากกว่าจะเป็นมารใหญ่ขอบเขตไอศถทองคนหนึ่ง เวทลับขยับย้ายภูเขาเช่นนั้น อย่างไรก็ตามแต่อาจารย์อย่างข้าเลย ต่อให้เป็นอาจารย์ปู่ของเจ้าที่มีความสามารถตั้งฟ้าประทาน ตอนที่มิตบะสูงสุดก็ยังไม่ได้ หากคนหนุ่มสองคนนั้นสามารถขับไล่ศัตรูที่แข็งแกร่งให้หนีไปได้ก็ถือว่าโชคดีอย่างถึงที่สุดแล้ว ไม่ต้องเพื่อฝันเลยว่าจะสังหารศัตรูได้สำเร็จ"

หลุดพ้นอันตรายมาได้ เส้นเอ็นหัวใจที่หดเกร็งมาตลอดเวลาของผู้เฒ่าก็คลายลง สีหน้าจึงแสดงความเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัด

ศึกในวันนี้ทำให้จิตใจของนักพรตที่อาศัยอยู่บนภูเขาท่านนี้เหนื่อย
ล้าอย่างแท้จริง

นักพรตเฒ่าเอนหลังพิงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง “เว้นเสียแต่ว่า
นักพรตใหญ่ของสำนักผู้ลี้จะตามมาทัน อีกทั้งยังต้องมีศักดิ์ไม่ต่ำ
ไม่อย่างนั้นก็ยากที่จะขัดขวางยักษ์ใหญ่วิธิมารที่ซีทะเลเมฆผู้นั้น
ได้”

คนทั้งสามสีหน้าหนักอึ้ง หลวนซู่ก็ตรึมฝีปากแน่น อารมณ์
ضبซ้อจนถึงขีดสุด

พ่อแม่ยังตกอยู่ในอันตราย นอกศาลบรรพชนยังมีเจ้าคนงูที่
ยินดีรอความตายอยู่อีกคน

ต่อให้ตนกับพี่ชายเอาชีวิตรอดไปได้อย่างหวุดหวิด อนาคตก็
ยังเลือนรางอยู่ดี จะไปที่ไหน ไปทำอะไร หลวนซู่ไม่รู้เลยจริงๆ

หวางซ่างสีหน้าหม่นหมอง

ฝึกตนอย่างยากลำบากมาหลายปี ไม่เคยเกียจคร้านแม้แต่นา
ทีเดียว เดิมคิดว่าพอจะฝึกมรรคกถาได้สำเร็จในระดับหนึ่งแล้ว
ออกมาเผชิญโลกภายนอกนับครั้งไม่ถ้วน ไหนเลยจะคิดว่าต้อง
เกือบมาทิ้งชีวิตไว้ที่ป่าอมรินทร์บิณฑังแดนสุขาวดีแห่งนี้

ผู้เฒ่าทำลายบรรยากาศที่น่าอึดอัดนี้ลงด้วยการหอบหายใจ
เสียงดัง จากนั้นก็พูดกลัวหัวเราะว่า “แต่ก็วางใจเถอะ หลังจาก
ที่มารร้ายกลับไปมือเปล่าครั้งนี้ต้องดึงดูตความสนใจจากสำนักผู้ลี้
ได้แน่นอน ภายในหนึ่งร้อยปี มารร้ายตนนั้นต้องไม่กล้าก่อเรื่องอีก
แน่ สำนักผู้ลี้มีเซียนสองคนที่เป็นคู่บ่าเพ็ญตนกัน หากไปมีเรื่องกับ

พวกเขา ไม่ว่าคนใดที่ลงจากภูเขามาก็ล้วนสังหารมารร้ายได้อย่าง
ง่ายดายราวกับพลิกฝ่ามือ!”

ดูเหมือนผู้เฒ่ายังไม่สามารถแก้ไขจึงทำท่าพลิกฝ่ามือแล้วพูด
กลัวหัวเราะซ้ำว่า “ง่ายดายราวกับพลิกฝ่ามือ!”

.....

นอกศาลบรรพชน เถาเสียหยางเต็มไปด้วยความกังวลใจ

ไม่ได้กังวลใจที่ป้อมอินทรีบินกลายมาเป็นเหมือนนรกบนดิน

แต่เป็นกังวลว่าครั้งนี้บูรพาจารย์ในตระกูลที่จับตนมาโยนไว้
ที่นี่ตั้งแต่ยังเล็กจะเสียหายอย่างหนัก เดือดร้อนให้ตนไม่อาจเติบโต
ทีละก้าวจนกลายเป็นปรมาจารย์อันดับหนึ่งของแคว้นเงินเชียงได้

สาวงาม เขาต้องการ ยุทธภพ เขาก็ต้องการ

ไม่แน่ว่าวันหน้าอาจจะมีโอกาสได้ขึ้นไปดูทัศนียภาพบนยอด
เขา

บางครั้งที่มีโอกาสแกล้งทำเป็นออกไปท่องเที่ยวในยุทธภพแทน
สกุลหลวน เขาก็จะแอบไปพบกับบูรพาจารย์อย่างลับๆ มีครั้งหนึ่งที่
บูรพาจารย์ท่านนั้นสอนเขา บอกว่าขอแค่เป็นสิ่งที่ตัวเองชอบ ก็
ควรจะคว้ามาไว้ในมือของตัวเอง หากคว้าไว้ไม่อยู่ ก็เลือกเอาว่าจะ
ไม่คิดให้มากความหรือทำลายมันไปเสียเลย

เถาเสียหยางเห็นด้วยอย่างยิ่ง

เมื่อเห็นว่ารอบด้านไร้ผู้คน เภาเสียหยางที่ปลดหน้ากากลงเผยให้เห็นสีหน้าที่เดี๋ยวมืดเดี๋ยวสว่าง เขาหยุดความคิดที่วุ่นวายลงสุดท้ายรู้สึกว้าหงายโศกโศกที่ไร้ประโยชน์คู่นี้เกาะเกาะสายตา จึงพ่นฉับลงไปสองที ตัดสิ่งโศกโศกออกเป็นสองท่อน ก้อนหินพลันถล่มครืนลงมา

หลังจากระบายความอัดอั้นในใจออกไปแล้ว คนหนุ่มพลันตระหนักได้ว่าตนทำพลาด หากแผนการของบูรพาจารย์ล้มเหลวไม่เพียงแต่ต้องถอยกลับรังเก่าไปพักฟื้น การกระทำที่แสดงความขุ่นเคืองใจนี้ของตนย่อมเปิดเผยพิรุณได้ง่าย ถ้าตาแก่สมควรตายคนนั้นจับได้ขึ้นมาย่อมไม่เป็นผลดี ดังนั้นเภาเสียหยางผู้รอบคอบจึงเดินเร็วๆ ไปเบื้องหน้า ใช้ด้ามดาบที่ถูกรอกกลมปราณแท้จริงที่บริสุทธิ์ทุบรูปปั้นสิ่งโศกโศกที่ล้มครืนอยู่กับพื้นให้แหลกทีละนิด

จากนั้นเขาก็เดินเร็วๆ ไปที่หอหลักของป้อมอินทรีบิน ระหว่างทางก็ฟาดฝ่ามือลงบนหน้าอกตัวเองหนึ่งครั้ง ทำให้ตัวเองกระอักเลือดได้แล้วถึงจะยอมหยุดมือ

บนภูเขานันตราย ลมแรงคนก็ล้มได้ง่าย ยุทธภพชั่วร้าย น้ำลึกย่อมง่ายที่เรือจะล่ม

จิตใจคนขึ้นลงไม่แน่นอน ยากสงบมากที่สุด

จิตใจมั่นคงทั้งยังจริงใจ ช่างหาได้ยากยิ่ง

บทที่ 302.1 เสียใจ

แนวโน้มของสถานการณ์ใหญ่ในไต้หวัน แท้จริงแล้วส่วนใหญ่
บนภูเขามักจะเป็นผู้ตัดสิน

บนท้องฟ้าที่ห่างไกลไปจากป้อมอินทรีบิน

ทั้งสองฝ่ายกำลังคุมเชิงกัน

ชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ของพวกเขาคล้ายจะเป็นตัวตัดสิน
ว่าป้อมอินทรีบินจะดำรงอยู่หรือล่มสลาย

กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตสามเล่มบวกกับคนหนุ่มอีกสองคน
ซำร้ายยังมีเชือกพันธนาการปีศาจและเข็มขัดห้าสิ่วรัดพันกาย

เรียกได้ว่าผู้เฒ่ากวางสูงตกอยู่ในวงล้อมที่แน่นหนาของศัตรู
หาใช่เพราะฝ่ายตรงข้ามมีกองกำลังมาก แค่เพราะอีกฝ่ายมีสมบัติ
อาคมให้ใช้ไม่หมดหมดสิ้น

เผชิญหน้ากับตัวประหลาดที่อายุยังน้อยสองคนตรงหน้า ราว
กับรู้ว่าตัวเองต้องตาย ผู้เฒ่าจึงมีสีหน้าหดหู เต็มไปด้วยความจน
ใจ เขาเอ่ยเนิบช้าว่า “หากไม่เป็นเช่นนี้ เมื่อครู่ตอนที่เด็กหนุ่มชุด
ทองแดงเข้าหนึ่งกระบี่ ซำยอมระเบิดโอสถทองของตัวเองไปแล้ว
จากนั้นค่อยใช้จิตหยินที่หลงเหลืออยู่ระเบิดร่างเจ้าให้ตายตกไป
ตามกัน ถึงอย่างไรในยุคสมัยที่ข้าผู้อาวุโสรุ่งเรืองก็เคยเป็นผู้ฝึก
ตนขอบเขตโอสถทองที่ได้สัมผัสสรรณิของขอบเขตก่อกำเนิดมา

ก่อน ต่อให้เจ้าหลบพนักก็ไม่มีทางดีไปกว่ากันสักเท่าไร ไม่แน่ว่า เปลือกนอกที่ดงามนี้ก็อาจจะไม่เหลือแล้วก็ได้”

ลูไถพยักหน้ารับ ไม่ได้ปฏิเสธ

แต่หางตากลับแอบจับล้องแขนทั้งสองข้างของผู้เฒ่าผู้หวานสูง ตลอดเวลา นั้นต่างหากถึงจะเป็นไม้ตายที่แท้จริงของผู้เฒ่า

ผู้เฒ่าเจ้าเล่ห์และฉลาดถึงเพียงนั้น จึงก้มหน้าลงมองตาม สายตาของเขาไป จุกปากพูด “ล้วนแต่เป็นของดีทั้งนั้น”

ผู้เฒ่ากวาดตามองรอบด้านด้วยความรู้สึกหงอยเหงาเล็กน้อย “ตอนนั้นหากไม่เป็นเพราะลูกศิษย์คนสำคัญของบูรพาจารย์ท่าน หนึ่งแห่งภูเข่าไต่ผิงปรารถนาอยากได้หวานห้าขุนเขาของข้า แต่ ข้าไม่ยอมมอบให้เขา ต่อให้ต้องตกอยู่ในสภาพอย่างทุกวันนี้ก็ตาม เขาที่ไม่ได้สนใจจึงแอบไปติดต่อกับผู้ฝึกตนอิสระอย่างลับๆ ออก เงินให้พวกเขาเปิดฉากสังหาร สังหารเพื่อนสนิทของข้าจนไม่เหลือ แม้แต่คนเดียว...”

กล่าวมาถึงตรงนี้ผู้เฒ่าก็หัวเราะหึหึ “ข้าผู้อาวุโสก็ไม่ได้กิน หญ้า จึงหาโอกาสปลิดชีพผู้ฝึกตนขอบเขตประตุมังกรของพวกเขา สองคน พวกเขาต่างก็เป็นผู้มีพรสวรรค์อย่างแท้จริง แทบไม่ ต่างจากพวกเจ้าเลย หากโชคดีก็มีหวังว่าจะเลื่อนขอบเขตสู่ ก่อกำเนิด ขอบเขตโอสถทองก็ยิ่งเป็นเรื่องที่แน่นอน ดังนั้นภูเข่าไต่ ผิงจึงโมโหเสียนคลั่ง ไม่คิดจะรักษามาดอะไรอีกทั้งนั้น ภายนอก ปาวประกาศว่าเป็น โอสถทองหนุ่มคนหนึ่งที่มีมือกับข้า สุดท้าย เล่นงานจนขอบเขตของข้าถดถอย แต่ความจริงละเป็นเช่นไร? ฮ่าๆ ภูเข่าไต่ผิงตัวดี เบื้องหลัง โอสถทองหนุ่มคนนั้นมีเซียนดิน

ก่อนกำเนิดคนหนึ่งคอยช่วยหนุนหลังต่างหาก เพื่อให้ข้าฝึกปรือฝีมือของไอศถทองหนุ่ม พร้อมกับสร้างชื่อเสียงให้ไอศถทองหนุ่มว่าสังหารขอบเขตไอศถทองแก่ๆ คนหนึ่งได้ แถมยังมีประโยชน์ทำให้ขอบเขตของเขามั่นคงยิ่งกว่าเดิม ได้ทั้งสร้างชื่อเสียงที่ดิงาม ได้ทั้งมอบผลประโยชน์ให้แก่เขา พวกเจ้าว่าสำนักใหญ่ที่มีชื่อเสียงเหล่านี้ร้ายกาจหรือไม่ล่ะ?”

สายตาของลู่อูโถมองผ่านเบาะรองนั่งของผู้เฒ่าไปยังเงินผิงอันที่อยู่ห่างออกไป

เขาสามารถพูดในทะเลสาบหัวใจกับเงินผิงอันได้โดยที่แน่ใจว่าจะไม่ถูกผู้ฝึกตนห้าขอบเขตกลางทุกคนลอบฟัง แต่เงินผิงอันดันตอบกลับไม่ได้ วิธีการรวมเสียงให้เป็นเส้นของผู้ฝึกยุทธ์ในยุทธภพ พวกชาวบ้านอาจจะรู้สึกวามหัตศจรรย์ แต่ในสายตาของผู้ฝึกตนบนภูเขา นี่กลับเป็นวิธีแยๆ ที่มีระดับขั้นต่ำมากที่สุด ด้วยเหตุนี้ลู่อูโถที่อยากรู้การตัดสินใจของเงินผิงอันจึงได้แต่แลกเปลี่ยนความคิดกันทางสายตาเท่านั้น

ทั้งๆ ที่เห็นอยู่คาดว่าคนหนุ่มสองคน ‘เล่นหูเล่นตา’ กันไปมา ทว่าผู้เฒ่ากวานสูงที่กำลังจะเดินไปพบจุดจบของชีวิตกลับไม่ได้สนใจ เขายกแขนขึ้นอย่างยากลำบาก ยื่นนิ้วข้างหนึ่งออกมาติดปลายกระบี่แหลมคมที่แทงทะลุหัวใจออกเบาๆ ท่าทางที่เปี่ยมไปด้วยมาดของวีรบุรุษนี้ทำให้ผู้เฒ่ากระอักเลือดไม่หยุด เพียงแต่ว่าสีหน้าของผู้เฒ่ายังคงเป็นปกติเหมือนไม่รู้สึกรู้สา “หากจำไม่ผิด นี่น่าจะเป็นกระบี่ประจำกายของมือกระบี่อันดับหนึ่งแคว้นเงินเซียงที่หุ้มเงินก้อนใหญ่ชื่อมาจากสำนักผู้ลึกระมัง เดิมทีก็ถือว่าเป็นสมบัติ

อาคมก็เขียนบนภูเขาอยู่แล้ว พอกินเลือดหัวใจของข้าผู้อาวุโสเข้าไป ในที่สุดก็มีพัฒนาการขึ้นไปอีกชั้น ได้นั่งตำแหน่งของสมบัติอาคมอย่างมั่นคงแล้ว”

ผู้เฒ่ากวางสูงหัวเราะฮาๆ หันหน้าไปมองเด็กหนุ่มชุดทองที่ยืนเหยียบอยู่บนกระบี่ ยืนนิ้วออกมาสามนิ้ว “ไอ้หนู เจ้านี้มันมีเงินจริงๆ แม้จะไม่ว่าเหตุใดเจ้าถึงไม่ชกกระบี่ยาวที่สะพานอยู่ด้านหลังออกจากฝึก แต่มันคงไม่ได้เป็นสมบัติอาคมเหมือนกันหรือกรรมัง?”

เงินผิงอันนิ่งเฉย ไม่ตอบโต้สักคำ

ผู้เฒ่าตั้งสายตากลับมามองห้องฟ้า สุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง ลมบนนภาพัดแรงจนชายแขนเสื้อสองข้างของผู้เฒ่าที่สภาพสะบักสะบอมพุดดั่งฟีบฟีบ

“สมบัติที่มีอยู่ติดกายของข้า เด็กเปรตสองคนอย่างพวกเจ้าที่ทำลายมหามรรคาของข้า อย่าได้หวังว่าจะได้พวกมันไปครอง!”

ทันใดนั้นผู้เฒ่าก็แผดเสียงหัวเราะดังลั่น “การตายของข้าในครั้งนี้นับว่าคุ้มค่าแล้ว กระบี่ยาวตรงหัวใจ เข็มขัดหลากสีและเชือกพันธนาการปีศาจบนแขนสองข้าง บวกกับกวางห้าขุนเขาบนศีรษะ เบาะรองนั่งไต่ก้นก็พอจะถือว่าเป็นสมบัติได้หนึ่งชิ้น มีสมบัติอาคมห้าชิ้นถูกฝังไปพร้อมกันด้วย แทบไม่ต่างอะไรจากเขียนดินก่อกำเนิด! หากบวกกับกระบี่บินแห่งชะตาชีวิตอีกสามเล่ม เขียนบนยอดเขาของห้าขอบเขตบนก็เท่านี้เองมิใช่หรือ?”

ร่างของผู้เฒ่าเริ่มเน่าเปื่อย ถ้าธูลีเป็นกลุ่มร่วงเปลาะๆ ลงมา แต่ตรงจุดต้นเทียนกลับส่องประกายแสงจ้าแสบตาที่สาดยิงออกไป สีสันด้านแปดทิศ

แทบจะเวลาเดียวกันนั้น ซูวี่สี่อยู่และมายกว้างล้นพากันถอย กรูดไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว ออกห่างจากผู้ฝึกตนขอบเขตประตุมังกรที่กำลังจะระเบิดจุดต้นเทียนของตัวเองผู้นี้

รวมไปถึงชื่อชินกระบี่ยาวที่ดื่มเลือดผู้เฒ่าจนอิมก็ถูกเงินผิงอันใช้เวทบังคับกระบี่ของอาจารย์กระบี่ดึงออกมาจากหัวใจเขาเช่นกัน เพียงแต่ว่าก่อนจะดึงออกมายังไม่ลืมคว้านหนักๆ อีกที ปั่นขยี้หัวใจของผู้เฒ่าจนและ เห็นได้ชัดว่าต่อให้จะเสี่ยงที่กระบี่ยาวต้องระเบิดไปด้วย แต่เงินผิงอันก็ต้องการทำให้แน่ใจว่าผู้เฒ่าต้องตายอย่างแน่นอน

ผู้เฒ่าหลุบตาลงต่ำ เมื่อเข็มขัดห้าสีที่สำคัญอย่างถึงที่สุดสำหรับลู่อุไหลุดออกไปจากแขน ผู้เฒ่ากวางสูงก็พลันรู้สึกว่าร่างโล่งสบาย ไม่มีความรู้สึกเหมือนคนถูกรังแกที่ตกอยู่ในสภาพอับจนอีก ผู้เฒ่าหรีตาลง แคร์รอให้เชือกพันธนาการปีศาจบนแขนอีกข้างถูกเด็กหนุ่มชุดทองดึงกลับไปเท่านั้น

แต่ผู้เฒ่ากลับต้องอึ้งงันราวไก่ไม้

เชือกพันธนาการปีศาจสีทองที่ระดับชั้นสูงมากเส้นนั้นไม่เพียงแต่ไม่หนีหายไป กลับกันยังรัดแขนของเขาแน่นขึ้นอีก แสดงออกชัดเจนว่าพร้อมยอมเป็นสิ่งของที่ถูกฝังไปพร้อมกับร่างเขา

จนกระทั่งถึงบัดนี้ที่ใช้ครบทุกวิธีการที่มีแล้ว แต่สุดท้ายกลับยังไม่อาจพลิกกลับมาเป็นฝ่ายกระทำ ผู้เฒ่าถึงได้ระเบิดความดุร้ายที่สะกดกลั้นเอาไว้และความหวาดกลัวลนลานที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจออกมา

ความกระวนกระวายหวาดหวั่นอย่างที่ไม่อยู่นี้ ไม่เป็นรองปีนั้ที่ถูกไอศถทองหนุ่มของภูเขาไฟผิงไล่ฆ่าเลยสักนิดเดียว

ไอ้คำพูดที่บอกว่าอีกฝ่ายมีเซียนดินก่อกำเนิดให้การปกป้องคุ้มครองอย่างไร่างอายุ บีบให้ผู้เฒ่าต้องกลายเป็นตัวขัดเกลาฝีมือของไอศถทองหนุ่มอะไรพวกนั้น แน่نونว่าเป็นเพียงคำโกหกพกลมของผู้เฒ่ากวานสูง

นี่ก็เพื่อสร้างบรรยากาศจอมปลอมว่าตัวเองยินดีกระโจนเข้าสู่ความตายอย่างกล้าหาญ หลังจากที่เชือกพันธนาการปีศาจและเข็มขัดหลากสีคลายตัวออก เขาก็จะแบ่งแก่นของจิตหยินกลุ่มหนึ่ง สละทิ้งเลือดเนื้อและตบะแผ่นหนีไปให้ไกล แม้ว่ารากฐานมหา มรรคาจะเสียหาย แต่ก็ยังดีกว่าสิ้นชีวิต วันหน้าค่อยไปหาต้นกล้า ดีๆ ในหมู่ชาวบ้านสักต้น แต่งเรื่องนารันทดหุดูให้อีกฝ่ายฟัง หลังจากนั้นก็ช่วยเหลือด้านการฝึกตนให้กับอีกฝ่าย พอถึงโอกาสเหมาะๆ ค่อยช่วงชิงร่างของอีกฝ่ายมา

ไม่สนแล้ว ไม่มีเวลามาสนใจอะไรมากมายอีกแล้ว!

ต่อให้บนแขนยังมีเชือกพันธนาการปีศาจอยู่ แต่หากยังไม่ ลอกคราบออกไปก็เท่ากับว่าอยู่เฉยๆ รอความตายอย่างแท้จริงแล้ว

มหาสมุทรลมปราณและห้องโอสถของผู้เฒ่ากวานสูงระเบิดแตกพร้อมกัน แรงแเบิดสาดกระเซ็นไปแปดทิศรอบด้าน ปราณวิญญานแตกกระจายประหนึ่งสะเก็ดไฟที่แตกลั่นยามชายฉกรรจ์ตีเหล็กในห้องหลอมกระบี่

เนื่องจากลู่ไถคือผู้ฝึกลมปราณ จึงทนรับแรงระเบิดได้ยากลำบากยิ่งกว่า ต่อให้อยู่ห่างมาตั้งห้าสิบลี้แล้ว เขาก็ยังต้องถอยแล้วถอยอีก แม้สถานการณ์จะสุ่มเสี่ยงเต็มที่ ลู่ไถก็ยังพยายามใช้เสียงในใจบอกกับเงินผิงอันว่าให้เลือกหาตำแหน่งที่ตัวเองปลอดภัยให้เจอ แล้วใช้สถานการณ์นี้เป็นตั้งโอกาสในการหลอหลอมร่างกายและจิตวิญญานของผู้ฝึกยุทธ์ นี่ย่อมมีประโยชน์ต่อเขามาก

มีภาพลมปราณซัดตลบยุ่งเหยิงกันขว้างอยู่ ลู่ไถมองเห็นท่าทางของเงินผิงอันได้ไม่ชัด แต่เชื่อว่าด้วยนิสัยรอบคอบระมัดระวังตัวแลของเงินผิงอัน เขาต้องเลือกใช้แผนการที่ปลอดภัยอย่างแน่นอน

โดยไม่ทันรู้ตัวลู่ไถก็มองเงินผิงอันเป็นคนบนเส้นทางเดียวกันไปแล้ว ในสถานการณ์คับขันบางครั้งที่ต้องตัดสินใจเลือก เขาก็ยินดีที่จะเชื่อหรืออาจถึงขั้นพึ่งพาเงินผิงอันในระดับหนึ่งเลยทีเดียว

สำหรับผู้ฝึกลมปราณบนภูเขาที่แสวงหาความเป็นอมตะสำหรับลูกรักแห่งสวรรค์ที่มีหวังว่าจะพิสูจนัมหามรรคาแล้ว นี่เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

ผู้เฒ่ากวางสูงไม่กล้าวาดหวังถึงความดั่งามพร้อมสรรพ แม้จะสัมผัสได้อย่างเจ็บค่อมว่ามีกระบี่บินหลบซ่อนอยู่หลายจุด แต่ก็อาศัยเสี้ยววินาทีที่ห้องโถงเปิดทำให้แสงเจิดจ้า แสงสลับตาพุ่งทะยานสู่ชั้นฟ้า เล็งหาช่องว่างเหมาะๆ แล้วพาแก่นของจิตหยินกลุ่มหนึ่งแผ่นหนีไปไกลอย่างเด็ดเดี่ยว

แม้ว่าบนจิตหยินจะมีด้ายสีทองเส้นหนึ่งรัดพันแน่นอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่ออยู่ท่ามกลางแรงสะเทือนเลื่อนลั่นที่แม้แต่ผีและเทพยงหลังน้ำตานี้ยอมมองข้ามไปได้โดยสิ้นเชิง

คิดไม่ถึงว่าถึงแม้เด็กหนุ่มชุดทองจะไม่หลงกล ไม่ได้ยื่นมือไปรับกวางห้าขุนเขามา แต่ปล่อยให้มันร่วงลงสู่พื้นดิน แต่จิตหยินของผู้เฒ่ากวางสูงมั่นใจมากกว่าเด็กหนุ่มชุดทองที่เหยียบอยู่บนกระบี่บินไม่มีทางตามตนได้ทัน เว้นเสียจากเขาจะชี้กระบี่พลาจใช้ยันต์ย่อพื้นที่ไปด้วย อีกทั้งก่อนหน้านี้ต้องรู้ทิศทางที่แน่ชัดที่ตนหนีไป ทั้งสามอย่างนี้จะขาดไม่ได้แม้แต่อย่างเดียว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งโอกาสที่ว่านี้ยังมีแค่ชั่วประเดี๋ยวเดียว เพราะเพียงไม่นานจิตหยินก็จะสลัดเชือกพันธนาการปีศาจหลุดก่อนหน้านี้ตอนที่ห้องโถงและมหาสมุทรลมปราณระเบิดพร้อมกัน ปราณวิญญาณบนเชือกพันธนาการปีศาจแทบไม่เหลืออยู่แล้ว จึงยากที่จะพันธนาการจิตหยินไว้ได้อีก

หาไม่แล้วเหตุใดผู้ฝึกตนบนภูเขาส่งถึงกลัวคำว่า 'เหตุไม่คาดฝัน' มากที่สุด?

บนห้องฟ้า ฉะนั้นอันที่สวมชุดคลุมสีทองใช้ยันต์ย่อพื้นที่สองครั้งติด ครั้งแรกคือออกไปจากกระบี่บินเงินเจียน ครั้งที่สองก็คือ

หลังจากที่แก่นจิตหยินกลุ่มนั้นโผล่ออกมาจากความว่างเปล่า เฉินผิงอันซึก 'ปราณยาว' ที่ยึดมาจากผู้ฝึกกระบี่ใหญ่ของกำแพงเมืองปราณกระบี่ออกจากฝักเป็นครั้งแรกด้วยจิตใจที่มุ่งมั่นไม่ออกแวกในสมองมีแต่ภาพในวัดร้างที่อาจารย์ฉีปล่อยหนึ่งกระบี่ใส่หลิวซือเฉิงบุรุษชุดเต่าสีชมพู

หนึ่งกระบี่ฟันฉับลงไป!

บทที่ 302.2 เสียใจ

จิตหยินที่น่าสงสารเหมือนลอกแหนไม่สมประกอบใบหนึ่งที่ถูก
ปราณกระบี่ไหลบ่ากระแทกผ่านไป

บนโลกนี้ไม่เหลือร่องรอยของผู้เฒ่าอีกแม้แต่นิดเดียว

หลังจากฟันกระบี่ออกไปได้สำเร็จ เงินฝิ่งอันในตอนนั้นก็มิ
สภาพอเนจอนาถตั้งตะเกียงที่น้ำมันแห้งขอด แขนทั้งแขนข้างที่ถือ
กระบี่ 'ปราณยาว' เหลือให้เห็นเพียงกระดูกขาวโพลน เป็นเหตุให้
นิ้วทั้งห้ากำด้าม 'ปราณยาว' ไม่อยู่ กระบี่ยาวร่วงตกลงไปบนพื้น
ไม่เพียงแค่นี้ร่างทั้งร่างของเงินฝิ่งอันก็ร่วงลงมาอย่างหมดเรี่ยวแรง
ด้วย

จูฮี้สู่อูเต๋มไปด้วยความร้อนรนกระวนกระวาย บินวนอยู่รอบ
ร่างที่กำลังร่วงลงกระแทกพื้น แต่กลับไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

ยังดีที่ลู่ไถซึ่งมียันต์ดอกบัวพลิบานอยู่บนมือและเท้าพุ่งเข้ามา
รับตัวของเงินฝิ่งอันกลางทาง สุดท้ายประคองให้เขายืนบนกระบี่
บินที่ค่อยๆ ลดระดับลง ส่วนตัวลู่ไถเองนั้นยืนอยู่กลางอากาศนอก
กระบี่บิน ชายแขนเสื้อกว้างใหญ่โบกสะบัดรุนแรง

ลู่ไถมองเงินฝิ่งอันที่สภาพน่าสังเวชก็หึ่งสงสาร หึ่งโมโห "เงิน
ฝิ่งอัน เจ้ามุกทะเลकिनไปแล้ว! ชีวิตนี้ยังจะเอาไว้ไหม ปล่อยให้เขาหนี
ไปแล้วอย่างไร แค่วิญญาณหยินกลุ่มเดี่ยวนั้น คิดจะคืนชีพ

กลับมาอีกครั้ง อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาหลายสิบปีหรืออาจถึงขั้นเป็นร้อยปี ถึงเวลานั้นเจอกับข้ายังต้องกลัวเขาอีกงั้นรี?!”

เงินผิงอันเบี่ยงศีรษะไปถ่มเลือดออกจากปากหนึ่งคำ และยังมีแก้มไล่สายตามองตามก้อนเลือดไปอีกนาน ทำเอาลู่ไถที่มองดูอยู่ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

เงินผิงอันดึงสายตากลับมา หันหน้าไปมองสนามรบกลางอากาศที่ผู้ฝึกตนเฒ่าตายไป ไม่ได้มีสีหน้าลำพองใจที่ประสบความสำเร็จ “ข้ากำลังไล่ฆ่าคนนี่นา”

ลู่ไถรีบคว้าขวดกระเบื้องใบหนึ่งออกมา เทยาทาที่มีกลิ่นหอมอีกทั้งเนื้อยายังเข้มข้นออกมากลางฝ่ามือ แล้วค่อยๆ เทลงไปบนแขนข้างที่สภาพน่าสยดสยองจนแทบทนมองไม่ได้ของเงินผิงอัน ต่อให้เป็นเงินผิงอันที่ทนกับความลำบากได้ดีก็ยังแสบปากแยกเขี้ยว ลู่ไถช่วยอธิบายให้เบาๆ ว่า “ทนเอาหน่อย มันสามารถทำให้กระดูกของคนมีเนื้ออกขึ้นมาใหม่ได้”

ลู่ไถสังเกตเห็นว่าเงินผิงอันกำลังกวาดตามองไปรอบด้าน คล้ายกำลังมองหาอะไรอยู่ จึงเข้าใจได้ทันควัน พุดเสียงขุ่นว่า “เมื่อครู่นี้ข้าช่วยรับกระปิยาวและเชือกพันธนาการปีศาจไว้แทนเจ้า ตอนนี้อยู่ในเข็มขัดหลากสีของข้าชั่วคราว แต่บอกให้รู้ไว้ก่อนว่า เชือกพันธนาการปีศาจเสียหายหนักมาก ต้องจ่ายเงินเกล็ดหิมะไม่น้อยถึงจะสามารถซ่อมแซมมันได้เป็นปกติดั้งเดิม แต่เจ้าก็วางใจเถอะ เงินก้อนนี้ข้าต้องเป็นคนออกให้แน่นอน”

เงินผิงอันโผล่อก จากนั้นก็ถามต่อทันที “แล้ววานสูงชันนั้นล่ะ?”

ลู่อิโถเหลือกตามองสูง “ใ้ไฟาเห้าพวกเราคือผืนป่า ไม้ต้องกลัวว่าใครจะมาเจอเข้าหรือก หาเจอ่ง่ายน้กละ”

คนสองคนบนกระบี่บินเล่มเดียวกันค่อยๆ ลดตัวลงบนพื้น

เงินผิงอันถอนหายใจ เบาะรองนั่งใบน้ันถูกทำลายไปแล้ว ่น่าเสียดายไม่น้อย การกำจัดปีศาจปราบมารครั้งนี้สุดท้ายกลับเหลือแค่กวางสูงห้าซุนเขาชั้นเดียว

แต่สำหรับก่อนหน้านี้ที่ ‘ทวนกระแส’ ดิ่งด้นจะสังหารผู้ฝึกตนเฒ่าให้ตายคาที่ ถือว่ามีประโยชน์ต่อการหล่อหลอมเรือนกายและจิตวิญญาณของเงินผิงอันมาก น้เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกว่าวิถึวรยุทธ์ชอบเขตสี่ของตัวเอง ‘จม’ ลงไป ไม่ได้เป็นความรู้สึกเหมือนมายาส่องลอยที่จับต้องไม่ได้อีก

การเปลี่ยนแปลงหรือควรจะพูดว่าโอกาสในครั้งน้คล้ายคลึงกับการเลือกของเทพหยินบิดากู้ชานระหว่างเดินทางไกลไปต้าสูยอย่างมาก

เงินผิงอันรู้สึกว่าการเช่นฆาครั้งนี้ ต่อให้ไม่มีกวางห้าซุนเขาอันนั้น ต่อให้เชือกพันธนาการปีศาจจะพังกินท์ลงอย่างสิ้นเชิง แต่ก็ไม่ถือว่าขาดทุน

ตอนนี้ยังได้กำไรก้อนโตด้วย

ไม่พูดถึงเรื่องอื่น เอาแค่ชื่อชินกระบี่ยาวที่เปี่ยมไปด้วยปราณแห่งความชั่วร้ายเล่มนั้น ตอนนี้ระดับชั้นเพิ่มขึ้นไปสูงมาก หากเอาไปขายต่อก็มีแต่เงินทั้งนั้น

แต่ถึงอย่างไรสมบัติอาคมบนโลกใบนี้ก็เป็นแค่ของนอกกาย มีเพียงวิชาหมัดและเวทกระบี่เท่านั้นที่ถึงจะเป็นต้นทุนในการหยุดยั้งที่เงินผิงอันอยากคว้าไว้ให้อยู่มีอย่างแท้จริง

ลู่ไถพลันเอ่ยขึ้นกลัวหัวเราะ “กวานห้าขุนเขาอันนั้นสวยมากจริงๆ ดูเหมือนว่าตาแก่นั้นยังไม่เคยสำแดงอาณุภาพที่แท้จริงของมันออกมาได้ คงไม่รู้ภูมิหลังที่แท้จริงของกวานห้าขุนเขานี้ เดี่ยวพอข้ากลับไปทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางเมื่อไหร่ จะไปที่หอหนังสือของตระกูลแล้วพลิกเปิดหาดำราภูมิศาสตร์ดูหลายๆ เล่มหน่อย ไม่น่าว่าจะจะได้ข้อมูลอะไรมาบ้าง”

เงินผิงอันพูดพลางหัวเราะพลาง “ใช่ได้เลยนะเจ้า นี่คือหมายความว่าอยากเก็บเข้ากระเป๋าตัวเองสินะ แต่เจ้าปิดกั้นก็รู้แล้วว่าเจ้าจะผายลมอะไรออกมา”

ลู่ไถพูดเสียงขุ่น “เงินผิงอัน จะดีจะชั่วเจ้าก็เคยอ่านตำราอริยะปราชญ์มาบ้าง ช่วยพูดจาให้สุภาพหน่อยได้ไหม?”

เงินผิงอันร้องโหยหนึ่งที “บุรุษตัวโตๆ สองคน จะมัวพิถพิถันกับเรื่องพวกนี้ไปทำไม?”

ลู่ไถวัดตามองค้อน

ต่อให้เดินทางมาร่วมกัน หากนับรวมช่วงที่โดยสารปลาวาฬกลืนสมบัติจากภูเขาย่อยหัวมาถึงไบถงทวีปก็เป็นระยะทางหลายพันลี้ แต่เงินผิงอันก็ยังไม่รู้สึกทรมานท่าทางแบบนี้ของเขาไม่ได้อยู่ดี

คนทั้งสองพลี๊วกายลงกลางผืนป่านอกป้อมอินทรีบิน จิตของลู
ไถยยับเคลื่อนไหวเล็กน้อย ม่ายกวางกระบี่บินแห่งชะตาชีวิตก็พุ่ง
สวบจากไป

ลูไถยเป็นฝ่ายเปิดเผยความลับของตัวเองให้เงินผิงอันฟังว่า
“เมื่อเทียบกับเงินเลียนแล้ว พลังการต่อสู้ของม่ายกวางค่อนข้าง
ธรรมดา แต่ตอนที่ม่ายกวางถือกำเนิดก็มีวิชาอภินิหารที่หายาก
อย่างการ ‘ค้นหาสมบัติ’ ติดตัวมาด้วย”

“ได้ยินไหม เป็นกระบี่บินเหมือนกัน แต่ของคนอื่นเขากลับไม่
เหมือนกัน” เงินผิงอันตบน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่พุดยิ้มๆ ชูอึกับสืออู่กลับ
เข้ามาซ่อนตัวอยู่ข้างโนแล้ว

แต่ว่าครั้งนี้ต่อให้เป็นชูอึก็ยังไม่ระบายนความชวนเคืองใส่เงินผิง
อัน คงเป็นเพราะศึกตัดสินเป็นตายในครั้งนี้ไม่เหมือนสองครั้งตอน
ที่อยู่ในศาลเทพอภิบาลเมืองและตอนที่อยู่เหนือกองทัพนับหมื่น
คุณความชอบของพวกเขาไม่มีมาก

แต่สาเหตุที่แท้จริงยังคงเป็นเพราะ แม้ปากของเงินผิงอันจะพูด
ว่าอิจฉาคนอื่น แต่ลึกๆ ในใจกลับยังคงซาบซึ้งใจในตัวชูอึ
และสืออู่อย่างมาก

เงินผิงอันนั่งขัดสมาธิอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ชำเลียงตามอง
แขนที่กระดุกขาวโพลอย่างน่ากลัวแล้วเบ้าปาก

ลูไถยตาแดงก้ำอย่างไม่ทราบสาเหตุ แล้วก็เหมือนว่าจะเงียบ
ขริมไป

เงินผิงอันปรายตามองเขา “เจ้าน้ำตาเป็นผู้หญิงไปได้!”

ลูไถอิงตะลิ่ง

เงินผิงอันลิ่งหัวเราะ หัวเราะอย่างอารมณ์ดีมาก

ตอนอยู่เรือนไม้ไผ่บนภูเขาแล้ว หัวเราะเงินผิงอันเคยถูกผู้เฒ่าเปลือยเท้าดำทำนองนี้มาก่อน ตอนนั้นเขาเสียใจมาก

แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกว่าการอดอาหารแบบนี้ก็สนุกดีเหมือนกัน

ลูไถมองเงินผิงอันที่หัวเราะเสียงดังอย่างร่าเริง ในใจก็พลอยรู้สึกสงบตามไปด้วย เขานั่งลงตรงข้ามกับเงินผิงอัน ถามว่า "ทำไมต้องสู้สุดชีวิตขนาดนี้ด้วย?"

เงินผิงอันทำสีหน้าจริงจัง "ก่อนหน้านี้พวกเราที่ตกลงกันได้แล้วไม่ใช่หรือว่า เจ้าไปที่หอหลักของป้อมอินทรีบิน ข้ามารับมือที่ทะเลเมฆ เรื่องที่รับปากเจ้าไปแล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องทำให้สำเร็จไม่ใช่หรือ? แล้วนับประสาอะไรกับที่ภายหลังผู้เฒ่าลัทธิมารคนนั้นตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า จะสังหารข้า ข้าไม่ทุ่มสุดชีวิตก็ต้องตาย ยังจะทำยังไงได้อีก"

เงินผิงอันหยุดชะงักไปชั่วครู่ ทำท่าครุ่นคิดอยู่เล็กน้อยก็พูดเสริมไปว่า "ในเมื่อต่อสู้เอาเป็นเอาตายกับคนอื่น คิดถึงผลลัพธ์ที่เลวร้ายที่สุดไว้ก่อนยอมไม่ผิด หากเชื่อกพันธนาการปีศาจถูกทำลายไปจริงๆ ข้าก็ไม่มีทางโทษเจ้า เพราะนั่นเป็นการตัดสินใจของข้าเอง ก็เหมือนก่อนหน้านี้ที่พวกเรารับมือกับกลุ่มคนที่มาดักปล้นชิงทรัพย์ ข้ารู้สึกว่าจะสามารถหยุดมือได้แล้ว แต่เจ้าก็ยังไล่ตามไปฆ่าผู้บงการที่อยู่เบื้องหลัง ก็คือหลักการเดียวกัน"

ลู่ไถเอ่ยขอโทษ “เข็มขัดเส้นนั้นเป็นวัตถุแห่งชะตาชีวิตของข้าขอโทษด้วยนะ”

เงินผิงอันโบกมือบอกให้ลู่ไถรู้ว่าไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรเห็นว่าลู่ไถมีสีหน้าหม่นหมองก็ยิ้มปลอบใจเขา “นี่ไม่ได้เป็นเพราะข้าไม่แยแส แต่เป็นเพราะข้าเต็มใจเชื่อเจ้า ถึงได้รู้สึกว่่าเรื่องบางเรื่องเมื่อเจ้าทำไปแล้ว แสดงว่าเจ้าเองก็ต้องซ้งน้ำหนักและคิดใคร่ครวญมาดีแล้ว ระหว่างสหาย ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรให้มาก ความ”

ลู่ไถน้ำตาคลอขึ้นมา เงินผิงอันจึงพูดด้วยความปรารถนาดีว่า “เจ้านะ ไม่ใช่ผู้หญิง เป็นเรื่องที่น่าเสียดายมากจริงๆ เมื่อก่อนข้ามีสหายในยุทธภพอยู่สองคน ก็คือนักพรตหนุ่มและจอมยุทธ์เคราดกที่เคยเล่าให้เจ้าฟังนั่นแหละ ถ้าเป็นเรื่องแบบนี้ พวกเขาไม่เคยคิดเล็กคิดน้อยแบบเจ้าเลย เจ้าซีเกรงใจเกินไปแล้ว”

คนคนหนึ่ง que เห็นคนอื่นเป็นสหายไปทั่ว มักจะไม่มีสหายที่แท้จริง

คนคนหนึ่ง que ปากชอบเรียกขานคนอื่นว่าพี่น้อง แท้จริงแล้วในใจกลับไม่เคยเห็นใครเป็นพี่น้อง

ตั้งนั้นลู่ไถจึงรู้ดีว่่าคำว่า ‘สหาย’ ที่หลุดออกมาจากปากของเงินผิงอันนี้ มีน้ำหนักมากแค่ไหน

มากจนสามารถฝากความเป็นความตายไว้ให้ได้!

และในความเป็นจริงแล้วเงินผิงอันก็ทำอย่างนี้จริงๆ ตอนที่ผู้เฒ่ากวานสูงใช้ห้าขุนเขากดทับลงมา ขอแค่ลู่ไถลงมือช้ากว่านั้น

อีกสักหน่อย ต่อให้เงินผิงอันหลบอยู่ในหลุมใหญ่ใต้ 'ตีนเขา' ก็ยังต้องถูกปราณวิญญูณกตกำราบ หายใจไม่ออกตายอยู่ในนั้น

พอลู่ไถคิดถึงเรื่องนี้ก็เริ่มก่อดก่อกวนทุกซอกทุกซอใจคิดมาอีก ท่าทางจึงยิ่งเหมือนผู้หญิงเข้าไปใหญ่

เพราะตอนนั้นที่อยู่ในลานบ้านขนาดเล็ก เขาคือผู้ฟังคนเดียวที่ได้ยินเงินผิงอันเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับความฝันและความปรารถนาจากปากของเขาเอง

ดังนั้นลู่ไถจึงพูดอย่างเด็ดเดี่ยวว่า "เงินผิงอัน การแบ่งของกันครั้งนี้ ข้าจะต้องทำให้เจ้าได้กำไรเป็นกอบเป็นกำแน่นอน"

เงินผิงอันเหลือกตามองสูง คร้านจะพูดให้เปลืองน้ำลายอีก

เงียบงันกันไปนาน

มีเพียงแสงแดดของฤดูใบไม้ร่วงที่ส่องลอดผ่านร่องใบไม้ที่แน่นหนา ลงมาในพื้นป่า

ในที่สุดลู่ไถก็พูดขึ้นมาเบาๆ ว่า "เงินผิงอัน เจ้ากลัวตาย ข้ากลัวการมีชีวิตอยู่ เจ้าว่าพวกเราห่วยอกเดียวกันไหม?"

เงินผิงอันส่ายหน้า "ยอมไม่ใช่อยู่แล้ว ข้าเป็นลูกผู้ชายกว่าเจ้าเยอะ"

กว่าลู่ไถจะยอมพูดความในใจกับคนอื่นไม่ใช่เรื่องง่าย ผลกลับกลายเป็นว่าถูกสาดน้ำเย็นใส่หน้า จึงปลันโมโหเดือด "เงินผิงอัน! ทำไมเจ้าถึงได้นำเบือขนาดนี้!"

ฉินผิงอันกะพริบตาปริบๆ “ข้าเป็นผู้ชายเต็มตัว จะต้องการให้ผู้ชายอีกคนมารู้สึกว่าข้าน่าสนใจไปทำไม ข้าเป็นบ้าหรือไง?”

ลู่ไถพูดเสียงหยอ “ก็ได้ ข้าบ้าเอง”

จากนั้นเขาก็พูดพิมพ์เสียงเบาเสียงยุง “ขนาดตัวข้าเอง ยังไม่รู้เลยว่าตัวเองเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง”

ฉินผิงอันที่เงี้ยวหูฟังถึงกับอึ้งตะลึง “หมายความว่าไง?”

ลู่ไถทิ้งตัวไปด้านหลัง นอนหงายลงบนพื้น “ก็หมายความว่าตามที่พูดนั่นแหละ ข้าก็คือตัวประหลาด ตั้งแต่เล็กจนโต คนที่รู้ความลับนี้มีแค่พ่อแม่ข้า อาจารย์อีกสองคน แล้วก็บรรพบุรุษของตระกูลอีกหนึ่งคน เจ้าคือคนที่หก พอขึ้นไปบนดาตฟ้าแล้ว ข้าถึงจะสามารถ...”

กล่าวมาถึงช่วงท้าย ฉินผิงอันก็ได้ยินไม่ถนัดแล้ว

ฉินผิงอันต้องขมกลืนความอยากรู้ไว้เป็นนาน

ลู่ไถที่เงยหน้ามองเหม่อไปบนท้องฟ้าถึงพูดว่า “อยากพูดอะไรก็พูดมาเถอะ ในเมื่อข้าเอ่ยออกมาแล้วย่อมสามารถถอยอมรับทุกความคิดเห็นของเจ้าได้”

ฉินผิงอันขยับตำแหน่งมานั่งใกล้ลู่ไถ เอ่ยถามเบาๆ ด้วยความอยากรู้ แต่ก็อดรู้สึกลำบากใจไปด้วยไม่ได้ “เวลาที่ผู้หญิงเป็นวันนั้น เจ็บปวดมากเลยใช่ไหม?”

ลู่ไถเหมือนถูกฟ้าผ่า หันหน้าดำทမ်းมีนกลับมา พูดเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ทำไมเจ้าไม่ไปถามแม่นางคนนั้นที่เจ้าชอบล่ะห๊ะ?!”

เงินผิงอ้นยกมือเกาหัวโดยไม่รู้ตัว “ข้ากล้าเสียที่ไหน”

ลู่ไถพลันหัวเราะ ซี่ไปที่แขนข้างนั้นของเงินผิงอ้น

เงินผิงอ้นสบถหนึ่งคำแล้วรีบวางแขนข้างที่เลือดเนื้อกำลังงอก
ซ้าๆ ลง เจ็บชะมัด

คนทั้งสองเงยบงันกันไปอีกครั้ง

ตอนที่ลู่ไถลุกขึ้นนั่งพลันสังเกตเห็นว่าเจ้าหมอนั้นกำลังเสียใจ
แถมยังเป็นความเสียใจที่มากล้นอีกด้วย

ลู่ไถรู้สึกเหลือเชื่อ

ไม่รู้ว่าใต้หล้ามีเรื่องอะไรที่ทำให้เงินผิงอ้นคิดไม่ตกได้ขนาดนี้

เห็นเพียงว่าบนหัวเขาของเงินผิงอ้นวางตราประทับเล็ก ๆ
อันหนึ่งที่ลู่ไถไม่เคยเห็นมาก่อน

วันนี้หายนะใหญ่มาเยือนป้อมอินทรีบิน แต่สุดท้ายพวกเขา
รอดมาได้อย่างปลอดภัย

และเขาเงินผิงอ้นก็ยังมีชีวิตอยู่

ถ้าสวรรค์หลิ่ว

ทุกคนเองก็อยู่อย่างมีความสุขปลอดภัย ถึงขั้นที่ว่าขนาดเด็กบ้าน
นอกอย่างเขาเงินผิงอ้นก็ยังได้ออกมาท่องเที่ยวทฤภพไกลขนาดนี้

เพราะพวกเรา มีอาจารย์ฉี

แล้ว

อาจารย์ฉีละอยู่ที่ไหน?

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 303.1 แยกทาง

ระหว่างทางที่เดินกลับ อารมณ์ของเงินผิงอันก็กลับคืนมาเป็นปกติแล้ว แขนข้างที่กระดูกขาวโพล่ เลือดเนื้อก็ค่อยๆ เติบโตอย่างเชื่องช้า เส้นชีพจรมากมายที่อยู่在那นั้นเหมือนเถาวัลย์ที่แผ่ขยายออกไป มหัศจรรย์อย่างยิ่งที่สุด เงินผิงอันเพ่งมองอย่างละเอียดราวกับนักปราชญ์ท่านหนึ่งที่กำลังศึกษาหาความรู้ แต่กลับทำให้ลู่อูรู้สึกสะอิดสะเอียนอย่างยิ่งที่สุดในใจคิดว่าตระกูลลู่อูของตนก็เลี้ยงปรมาจารย์ผู้ฝึกยุทธ์ที่เก็บตัวอย่างลึกลับไว้บางส่วน แต่ตอนที่พวกเขาอยู่ในขอบเขตสี่ห้าต้องไม่มีใครที่มีตบะหนักแน่นเช่นเงินผิงอันแน่นอน

เงินผิงอันเดินพลาถมองไปด้วย แม้จะต้องข่มกลั้นความเจ็บปวด แต่ก็ยังมองด้วยความเพลิดเพลिनอย่างยิ่ง เมื่อได้เห็นว่าเส้นชีพจรเหล่านั้นเติบโตกับตาของตัวเอง นี่จึงมีประโยชน์อย่างมากต่อในเรื่องของโชคชะตา ปมในใจบางอย่างที่เดิมที คิดไม่ตกก็พลันถูกคลายออก ไกล่จะถึงป้อมอินทรีบินแล้ว เงินผิงอันจึงต้องเก็บแขนข้างนั้นลง หลีกเลี้ยงไม่ให้ชาวบ้านในป้อมอินทรีบินคิดว่าตนเป็นคนของลัทธิมาร มีชุดคลุมอาคงฉินหลืออยู่กับกายจึงสามารถบดบังสภาพชวนสังเวชนี้ไว้ในแขนเสื้อขณะเดียวกันก็ไม่ส่งผลกระทบต่อขั้นตอนกระดูกขาวออกเนือบนแขนของเงินผิงอันด้วย

ก่อนหน้านี้กระป๋องบิณมายกวางได้นำกานห้าขุนเขาชิ้นนั้นกลับมาแล้ว ลู่ไถลองชั่งน้ำหนักดูก็บอกว่านี่คือสมบัติอาคมที่มีอายุยาวนานอย่างยิ่ง ระดับชั้นสูงอย่างถึงที่สุด ภาพจริงของห้าขุนเขาที่วาดไว้ด้านบน ไม่ว่าจะป็นเทคนิคหรือรูปแบบการวาดก็ล้วนแสดงให้เห็นว่ากานห้าขุนเขาชิ้นนี้มาจากทวีปแดนเทพแผ่นดินกลาง มีความเป็นไปได้มากกว่าภายหลังได้พลัดตกมาอยู่ที่ไบองทวีป เป็นดั่งไข่มุกที่ถูกฝุ่นเกาะ ไม่แน่ว่าช่วงแรกเริ่มสุดอาจจะเป็นวัตถุแห่งชะตาชีวิตของทวยเทพแห่งขุนเขาบางแห่งที่มีชื่อเสียงของแผ่นดินกลาง

เงินฝิ่งอันค่อนข้างจะสนใจเรื่องพวกนี้เพราะคิดว่าเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กับตัวเอง ส่วนเรื่องที่ว่าลู่ไถจะยึดเอากานห้าขุนเขาไว้เพียงลำพังหรือไม่ หรือลงใจลดระดับคุณค่ากานห้าขุนเขาลงหรือเปล่า เงินฝิ่งอันกลับไม่แม้แต่จะคิด เพราะลึกๆ ในใจรู้สึกว่ลู่ไถไม่ใช่คนแบบนั้น โลกมนุษย์ซับซ้อน ใจคนยากแท้หยั่งถึง จะใช้ใจของคนถ้อยไปวัดใจของวิญญูชนก็ได้ แต่จะไม่ใช้ก็ได้เช่นกัน

คนทั้งสองไม่ได้เดินตรงไปที่หอหลักของป้อมอินทรีบิน แต่แอบกลับไปที่สนามฝึกยุทธก่อน เพื่อไปเก็บกระป๋องอาคมที่มีชื่อว่า 'ชื่อชิน' ซึ่งโต้วลือลือห่มเงินก้อนใหญ่ชื่อมาจากสำนักฝูลี หลังจากดูตติงปราณวิญญูณและเลือดหัวใจของผู้ฝึกตนขอบเขตประตุมังกรชั้นสูงสุดมาคนหนึ่งแล้ว ตัวกระป๋องของกระป๋องยาวก็ยิ่งวาววับดุจหิมะ เส้นลายเหมือนสายน้ำฤดูใบไม้ร่วงที่ไหลรินอย่างเจียบเจียบยิ่งมีชีวิตชีวมากขึ้น ประกายแสงก็ยิ่งเจิดจ้า ต่อให้เป็นลู่ไถที่หัวสูงก็ยังไม่อดหยิบกระป๋องมามองประเมินอีกรอบไม่ได้ เค้าลู้ปากชื่นชมบอก

ว่า คำพูดของมารเต๋มาตานั้นมีจริงเท็จปะปนกัน แต่เกี่ยวกับเรื่อง
ของขอบเขตน่าจะเป็นความจริง ขอบเขตสูงสุดในอดีตก่อนที่จะ
ถดถอยของเขามีความเป็นไปได้เกินครึ่งว่าจะเคยสัมผัสกับธรณี
ประตูขอบเขตก่อกำเนิดมาก่อนจริงๆ ผู้ฝึกตนโอสถทองในระดับนี้
หากอยู่ในทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางก็ถือว่าไม่เลวแล้ว สามารถ
เดินยึดดอกขึ้นยอดเขาได้เลยทีเดียว

ด้วยเหตุนี้การได้กระป๋องอากาศ 'ชือชิน' (จิตที่ลุ่มหลง/หลงใหล
) หรือควรจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า 'ชือชิน' (กินหัวใจ) ถึงจะ
เหมาะสมกว่ามาครองนั้น ถือว่าเป็นโชควาสนาที่ใหญ่เทียบฟ้าครึ่ง
หนึ่ง

เป็นเหตุให้ลู่ไถแนะนำเงินผิงอันว่าอย่าเอาชือชินไปขาย วัน
หน้าเมื่อพบเจอกับผู้ฝึกตนลัทธิมารหรือภูตผีปีศาจก็สามารถใช้
กระป๋องนี้แทงทะลุหัวใจ ทั้งเป็นการสังฆบุญกุศลให้ตัวเอง อีกทั้งยัง
สามารถเพิ่มระดับของกระป๋องให้สูงขึ้นได้ ได้ผลดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย
เหตุใดถึงไม่เต็มใจทำ

เมื่อเห็นว่าเงินผิงอันมีท่าทางลังเล ลู่ไถจึงเอ่ยสั่งสอนเงินผิง
อันอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน "คำที่บอกว่าผู้ฝึกตนจะไม่สนใจดีชั่วก็
ได้นั้น เป็นเพียงแค่ว่าคำพูดของคนระยำเท่านั้น แต่สมบัติอากาศหรือ
อาวุธวิเศษบนโลกนี้ ไหนเลยจะมีแบ่งแยกธรรมะและอธรรม ใช้
อาวุธมารผดุงคุณธรรม มีอะไรที่ไม่เหมาะสม?"

ลู่ไถยิ่งพูดก็ยิ่งโมโห แสบจะยกนิ้วชี้หน้าตาเงินผิงอัน "ขนาด
เบิกตามองกระตูกตัวเองมีเนืองอกขึ้นมา เจ้าก็ยังทำไปแล้ว เหตุใด
หลุ่มเล็กๆ ในใจแค่นี้ถึงข้ามผ่านมันไปไม่ได้ เงินผิงอันเจ้าเลิกไว้

นิสัยหัวรั้นตั้งต้นนี้ซะที ไม่ซอมสะพานแห่งความเป็นอมตะก็ช่างเถอะ ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ตั้งใจเป็นผู้ฝึกยุทธเต็มตัวให้ดีไปก็แล้วกัน อย่าได้วาดหวังว่าจะเป็นเซียนกระบี่ใหญ่อะไรเลย ด้วยนิสัยเช่นนี้ของเจ้า วันหน้าต่อให้สร้างสะพานแห่งความเป็นอมตะขึ้นมาได้ใหม่ กลายเป็นผู้ฝึกกลมปราดนได้สำเร็จ แต่ไม่แน่ว่ามารในใจที่เจ้าต้องเจอก่อนจะฝ่าทะลุคอขวดของห้าขอบเขตบนอาจยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าห้องฟ้าก็เป็นได้ เจ้ารู้หรือไม่ว่า ผู้ฝึกกลมปราดนทุกคนบนโลกใบนี้ที่เลื่อนสู่ขอบเขตก่อนกำเนิดแล้วมีจิตใจที่กล้าแกร่ง มีเวทอภินิหารเลิศล้ำและมีปณิธานเด็ดเดี่ยวมั่นคงจนเอาชนะฟ้าดินได้ นั่นก็ถือว่าร้ายกาจมากแล้ว แต่เหตุใดห้าขอบเขตบนถึงเป็นเรื่องที่ยากลำบากยิ่งนัก นั่นก็เพราะคุณแจสำคัญอยู่ที่ด้านนี้ ความอันตรายไม่ได้อยู่ที่ทัศนศาสตร์อย่างที่คนบนโลกเข้าใจผิดกัน นั่นเป็นเพียงแค่เปลือกภายนอก ศัตรูร้ายกาจที่แท้จริงก็คือจิตตั้งเดิมของตน จิตแห่งเต้าของเจ้าสูงมากเท่าไร จิตใจยิ่งหยัดได้มากแค่ไหน กายธรรมของมารในใจเจ้าก็จะสูงมากเท่านั้น อาจสูงเป็นร้อยเป็นพันล้าน หรืออาจเป็นเหมือนทวยเทพบรรพกาลร่างทองที่แข็งแกร่งไม่อาจทำลายเลยก็ได้ แล้วเจ้าจะฝ่ามันไปได้ได้อย่างไร...”

เงินผิงอันไม่ได้โต้แย้งอะไร แค่อันไปที่จมูกของลู่อิโถแล้วเอ่ยเตือนเบาๆ ว่า “เป็นอีกแล้ว”

ลู่อิโถหยุดพูด เซ็ดเลือดกำเดาอย่างแรง

หากเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ใหญ่ในไต้หล้า แค่เกี่ยวพันถึงมหามรรคาของเงินผิงอันคนเดียว การแว้งกลับของวิถี

สวรรค์ที่มีต่อลูกหลานสกุลคู่สำนักหยินหยาง เมื่อเทียบกับครึ่งก่อนก็ถือว่าน้อยกว่ามากนัก

เงินฝิ่งอันพลันเอ่ยขึ้นว่า “ข้างนอกมีคนมา”

ลู่อุ่ไถ่ซ่าเลื่องตามองเงินฝิ่งอัน ความรู้สึกที่เฉียบไ่วเช่นนี้ไม่เป็นรองผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตหกเลย นี่เขาเป็นแค่ผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตสี่จริงๆ หรือ?

เขายังสงสัยใคร่รู้ในตัวของคนที่ย้ายทอดวิชาหมดให้แก่เงินฝิ่งอัน

คนกลุ่มหนึ่งที่มีกันสี่คนเดินเข้ามาในสนามประลองยุทธ์อย่างระมัดระวัง พวกเขาก็คือนักพรตเฒ่าและลูกศิษย์หวงซ่าง รวมไปถึงพี่น้องหลวนฉางหลวนซู่ การที่พวกเขาไม่ได้ไปที่หอหลักก็มาจากความคิดของผู้เฒ่ามอซอ เพราะขณะที่อยู่บนจุดสูงของภูเขาทางทิศเหนือได้เห็นเงาร่างของเงินฝิ่งอันกับลู่อุ่ไถ่ที่ย้อนกลับไปยังป้อมอินทรีบินโดยบังเอิญ ผู้เฒ่าจึงตัดสินใจว่าจะมารวมตัวกันที่นี่ ถ้ามให้แน่ชัดถึงร่องรอยของมารตนั่นก่อน แล้วคนทั้งสองกลุ่มค่อยไปที่หอหลักด้วยกัน แบบนั้นจะมั่นคงมากกว่า

ผู้เฒ่าคารวะตามแบบพิธีการของลัทธิเต๋า แล้วเอ่ยแนะนำตัวเองว่า “ข้าผู้เป็นนักพรตมีชื่อว่าหมาเพยฝู่ ฝึกตนอยู่บนภูเขาหยวนยาง มีเกียรติยิ่งนักที่ได้มาพบกับลู่อุ่เซียนซือและเงินเซียนซือ”

ก่อนหน้านี้ตอนที่เงินฝิ่งอันกับลู่อุ่ไถ่เข้าไปเป็นแขกในป้อมอินทรีบินแค่บอกแซ่ของตัวเองไว้เท่านั้น

ลูไถยื่นมือออกมา พัดไม้ไฟดำมนั้นก็ปรากฏขึ้นจากความว่างเปล่า เขาโบกมันเบาๆ “ข้ามาจากทวีปแดนเทพแผ่นดินกลาง”

ฉินผิงอันคิดแล้วก็กล่าวว่าข้า “เป็นคนจากต้าหลี่แจกัันสมบัติทวีป”

ผู้เฒ่าเอ๋ยถามอย่างระมัดระวัง “เขียนชื่อทั้งสองท่านรู้หรือไม่ ว่ามารตนนั้นไปอยู่ที่ไหนแล้ว?”

ลูไถหุบพัดไม้ไฟแล้วใช้มันชี้ไปที่นักพรตเฒ่า ในขณะที่ทุกคนกำลังงุนงงกันอยู่นั้น บนด้ามของพัดพับก็ปรากฏกวางห้าขุนเขา ลูไถสะบัดข้อมือเบาๆ กวางห้าขุนเขานั้นก็โยกขึ้นลงตามไป เขาเอ๋ยด้วยรอยยิ้มบางๆ ว่า “ตายไปแล้ว ได้ผลเก็บเกี่ยวมาเล็กน้อย”

ตอนที่นักพรตกวางสูงนั่งอยู่บนเบาะรองบังคับให้ทะเลเมฆลดตัวลงต่ำ ใช้ขนเขาใหญ่ทั้งห้าสยบกดทับสนามประลองยุทธ ตอนนั้นนักพรตเฒ่าได้เห็นแค่แวบเดียวก็รู้สึกอกสั่นขวัญแขวนแล้ว ความทรงจำที่มีต่อกวางห้าขุนเขาจึงลึกซึ้งมากเป็นพิเศษ เวลาที่ได้เห็นว่าบนพัดไม้ไฟมีกวางสูงลักษณะโบราณเรียงง่ายตั้งวางอยู่ในใจก็เหมือนมีคลื่นโถมซัดสาด ทั้งไม่กล้าเชื่อว่าคนหนุ่มสองคนจะสามารถสังหารเซียนดินขอบเขตโอสถทองคนหนึ่งได้สำเร็จ แต่ก็ทั้งคาดหวังอย่างถึงที่สุดว่าคำพูดของคุณชายหน้าตาหล่อเหลาคนนี้จะเป็นความจริง

ถึงอย่างไรหมาเพยผู้ที่อาศัยอยู่บนภูเขายาวนาก็คือคนแก่ คนแก่ในยุทธภพที่ผ่านลมผ่านฝนมาอย่างยาวนาน ต่อให้เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่บนใบหน้าก็ยังแสดงความซาบซึ้งใจ เปี่ยมไปด้วยความเลื่อมใสนับถือ คารวะด้วยพิธีการของลัทธิเต๋าอย่าง

จริงจังอีกครั้ง “เขียนชื่อทั้งสองท่านก็แค่ผ่านทางมา แต่เมื่อพบเจอ มารร้ายกระทำการชั่วช้าก็ยิ่งเต็มใจให้ความช่วยเหลืออย่างมีคุณธรรม ช่วยชีวิตของชาวบ้านป้อมอินทรีบินให้รอดพ้นจากน้ำ ลึก จากกองไฟเผาเผา บุญกุศลที่พวกท่านสร้างมากมายจนไม่อาจประเมิน ข้าผู้เป็นนักพรตขอขอบพระคุณในบุญคุณอันใหญ่หลวงของเขียนชื่อทั้งสองท่านแทนป้อมอินทรีบินไว้ก่อน ณ ที่นี้”

สองพี่น้องหลวนฉางหลวนซุนน้ำตาคลอเบ้า รีบยกมือขึ้นกุมคารวะพร้อมโค้งตัวลงต่ำ ต่างก็เอ่ยกับคุณชายต่างถิ่นทั้งสองคนนั้นว่า “พระคุณยิ่งใหญ่มากไม่อาจทดแทนได้แค่คำว่าขอบคุณ หากเขียนชื่อทั้งสองท่านไม่รังเกียจที่ข้าน้อยโง่เขลา หลวนฉางยินดีเป็นวัวเป็นม้า บุคน้ำลຸຍໄພให้ท่านทั้งสองโดยไม่เกียງอน!”

“หลวนซุนขอบพระคุณคุณชายลຸຍໄພ ขอบพระคุณเขียนชื่อเงิน ข้าไม่รู้แล้วว่าควรพูดอย่างไรจึงจะแสดงออกถึงความซาบซึ้งที่มีอยู่ในใจออกมาได้หมด...”

นักพรตหนุ่มหวงช่างสีหน้าซบซ้อน เขายืนอยู่ด้านหลังสุดของกลุ่มคน

ในใจมีความคิดหนึ่งแวบผ่านไป

หากกราบทั้งเขียนชื่อทั้งสองท่านเป็นอาจารย์ การฝึกตนของตนจะยิ่งราบรื่นขึ้นอีก ไม่ไร้ประโยชน์เหมือนอย่างในทุกวันนี้ที่แค่พบเจอกับภูตผีปีศาจก็ทำให้ตัวเองต้องตกอยู่ในอันตรายรายล้อมหรือไม่?

หวังช่างมองแผ่นหลังของอาจารย์ตัวเอง แล้วนักพรตหนุ่มที่
การฝึกตนเต็มไปด้วยอุปสรรคก็ก้มหน้าลงเงยบๆ ด้วยความละอาย
ใจ รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนเนรคุณ เทียบกับลัทธิมารนอกกริตพวกนั้น
ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

เพียงแต่ว่าเมื่อความคิดนี้แตกหน่อขึ้นมาในใจกลับไม่อาจ
ถอนตัวออกไปได้ กลับกันคือยิ่งนานก็ยิ่งเติบโตดังกองไฟที่ไฟลุก
ไหม้ แผลเผาให้หัวใจของเขาร้อนรุ่มทรมานทรมาน ดวงตาพลัน
เปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน

สำหรับความกังขาและความรู้สึกที่ว่าตัวเองโชคดี รวมไปถึงสี
หน้าเหินห่างน้อยอ่อนล้าหลังจากผ่านศึกใหญ่ของนักพรตเฒ่าที่
อยู่อาศัยในภูเขา

หลวนฉางที่พอผ่านพ้นหายนะครั้งใหญ่มาได้ก็พยายาม
ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเอง คิดจะทำให้ตัวเองแข็งแกร่งมากขึ้น
อย่างฮึกเหิม เปลี่ยนจากฝึกวรยุทธ์กลายเป็นผู้ฝึกตน

คำเรียกขานสองอย่างที่ให้ความรู้สึกแตกต่างกันของหลวนชู
รวมไปถึงความคิดของนักพรตหนุ่ม

ลูกโลกที่เห็นทุกอย่างนี้อยู่ในสายตาเพียงแค่กระตุกมุมปากน้อยๆ

เดิมทีความสามารถในการเปิดใจคนอ่านใจคนก็เป็นสิ่งที่ลูก
ศิษย์สำนักหยินหยางเชี่ยวชาญมากที่สุดอยู่แล้ว

ส่วนเงินฝังอันกลับไม่อาจสัมผัสความรู้สึกของคนเหล่านี้ได้ ลึกซึ้งนัก เพียงแค่จำสีหน้าและสายตาแบบนี้ได้อย่างเรื้อนราง แต่กลับยังไม่กระฉ่างแจ้วเหตุผลที่ซุกซ่อนอยู่ภายใน

ถึงอย่างไรสิ่งละอันพันละน้อยในชีวิตคนก็ไม่ใช่ตัวอักษรที่เขียนไว้บนตำรา

คนทั้งกลุ่มมุ่งหน้าไปยังหอหลักของป้อมอินทรีบิน แม่ลูไถจะบอกว่าเหตุการณ์ทางนั้นสิ้นสุดลงแล้ว ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บหรือตาย แต่หลวนฉางหลวนซู่ก็ยังไม่รู้สึกอกสั่นขวัญแขวน กลัวว่าเมื่อผลึกประตูใหญ่เปิดออกจะเห็นภาพที่เลือดนองเป็นสายน้ำ แต่พอไปถึงหอหลักกลับพบว่าประตูใหญ่ปิดสนิท หลวนฉางเคาะประตูอย่างแรง รออยู่นานกว่าจะมีผู้เฒ่าสกุลหลวนคนหนึ่งมาเปิดประตูให้ พอเห็นว่าเป็นสองพี่น้องที่ยังปลอดภัยดี ผู้เฒ่าคนนั้นถึงกับน้ำตาไหลอาบหน้า ทำเอาหลวนฉางตกใจสะดุ้งโหยง นึกว่าบิดามารดาโดนบุรุษถือแส้ที่อำมหิตเล่นงาน อธิบายให้กันฟังอยู่พักหนึ่งถึงได้รู้ว่าเขียนชื่อลู่ท่านั้นได้ร้ายเวทอภินิหารไว้นานแล้ว คนชั่วที่แสรังสวมรอยเป็นผู้ฝึกตนของภูเขาส่งให้ฝังก็ถูกเขาสังหารตายคาที่ไปแล้ว

ช่วงเวลานั้นคนทั้งหมดในห้องโถงที่ยังมีชีวิตรอดต่างก็รู้สึกเลื่อนลอยเหมือนอยู่กันคนละโลก

หลวนฉางหลวนซู่ไม่ทันสังเกตเห็นว่าไม่เพียงแต่บิดามารดาไม่อยู่ในห้องโถง อีกทั้งพอพวกเขาถามถึงเรื่องนี้ทุกคนกลับพากันมองไปทางอื่น ไม่มีใครกล้าสบตาพวกเขา

ลู่อไครร้านจะสนใจเรื่องยิบย่อยวุ่นวายในครอบครัวของคนอื่น
จึงพาเงินผิงอันเดินไปทางดาดฟ้าบนหอ

เจ้าประมุขหลวนหยางไม่ได้อยู่บนสถานที่ประหลาดที่มีชื่อว่า
'ชั้นดาดฟ้า' แห่งนี้แล้ว

ลู่อไครขึ้นไปนั่งอยู่บนรั้วระเบียง เงินผิงอันก็ทำตาม จากนั้นจึง
ปลดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลงมา แหงนหน้าดื่มสุรารสร้อนแรง ก่อนจะ
พ่นลมหายใจชุ่มมัวที่มีกลิ่นของเหล้าออกมายาวๆ

ลู่อไครแกว่งเท้าทั้งสองข้าง โบกพัดอย่างเชื่องช้า เส้นผมตรง
ลอนหุปลิวไสว

จากนั้นคนทั้งสองก็เริ่มแบ่งของเซลยศึกกันอย่างคล่องแคล่ว
คั่นเคย

บทที่ 303.2 แยกทาง

“การต่อสู้ระหว่างหมาวุ่นป่าและโด้วลือลือก่อนหน้านี้ บวกกับศึกตัดสินเป็นตายในวันนี้ โชคของพวกเขาไม่เลวเลยจริงๆ ได้กำไรมาไม่น้อย หากเป็นเมื่อก่อนข้าคนเดียวก็ยังไม่แน่เสมอไปว่าจะได้ผลเก็บเกี่ยวเช่นนี้ ต้องรู้ว่าเวลาที่ข้าอยู่ในตระกูลถูกเรียกขานว่า ‘เซียนใหญ่เก็บสมบัติ’ เซียนนะ”

ฉินผิงอันคลี้ม อยู่ดีๆ ก็นึกถึงหญิงสาวจากสำนักโองการเทพที่ได้รับการขนานนามว่ามี ‘โชควาสนายิ่งใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของทวีป’ ผู้นั้นอย่างไม่ทราบสาเหตุ

“กระบี่อาคมชื่อชินของโด้วลือลือเป็นของเจ้า กวานห้าขุนเขาเป็นของข้า จะพูดว่าเป็นของข้าก็ไม่ถูก ถือว่าข้าซื้อจากเจ้าก็แล้วกัน นอกจากข้าจะช่วยเจ้าซ่อมแซมเชือกพันธนาการปีศาจเส้นนั้นแล้ว เม็ดเลือดเกราะที่เสียหายซึ่งเจ้าซื้อจากหอลินลือที่ภูเขาย้อยหัวก่อนหน้านี้ เจ้าบ่นอยู่เสมอไม่ใช่หรือว่าต้องแยกชิ้นส่วนเลือดเกราะใส่ไว้ในเลือด เปลืองพื้นที่อย่างมากนะ ข้าสามารถช่วยเจ้าซ่อมแซมให้เหมือนใหม่โดยไม่คิดค่าตอบแทน ทำให้มันเปลี่ยนมาเป็นเม็ดเลือดเกราะของสำนักการทหารเม็ดหนึ่ง เจ้าไม่ต้องสนใจว่าข้าทำอะไร คนบนภูเขาย้อยมีวิธีการที่มหัศจรรย์อยู่แล้ว!”

ลู่ไถยืมกว้างอย่างสดใส “ดังนั้นเจ้าอาจจะต้องอยู่ที่ป้อมอินทรีบินอีกช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไม่นานเท่าไรหรอก ก็ถือโอกาสพักผ่อน

รักษาบาดแผลอยู่ที่นี้ไปก่อน จากนั้นค่อยไปตามหาอารามเต้าแห่งนั้น”

เงินผิงอันพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม มาเจอกับลูกหลานเศรษฐีอย่างลู่ไถ เงินผิงอันไม่มีทางใจอ่อนแน่นอน

ลู่ไถเอ่ยอย่างเชื่องช้าว่า “กวนห้าขุนเขาสมบัติอาคมชั้นสูงหนึ่งชั้น ข้าจำเป็นต้องมอบเงินเกล็ดหิมะให้เจ้าสองหมื่นเหรียญ หากหักเป็นเงินฝนัณฐ์พีชก็เท่ากับยี่สิบเหรียญ ตอนที่ไล่ฆ่าหมาว่านฟ้าและสังหารผู้ฝึกตนถือแส้ในหอหลัก ข้าเองก็ได้ผลเก็บเกี่ยวมาเช่นกัน ลองคำนวณดูคร่าวๆ แล้ว น่าจะยังต้องจ่ายเงินเกล็ดหิมะให้เจ้าอีกสองหมื่นเหรียญ หรือก็คือเงินฝนัณฐ์พีช ยี่สิบเหรียญ ดำมายาวของแส้บัดฝุ่นที่สลักสองคำว่า ‘ขจัดทุกข์’ นั้นถือว่าไม่เลวเลยทีเดียว เจ้าเอาไปได้ ถือซะว่าเป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ แล้วกัน”

เงินผิงอันตื่นตะลึง “ได้เงินฝนัณฐ์พีชขนาดนี้เชียวนะหรือ?”

ลู่ไถทอดสายตามองไปยังทิศไกลอยู่ตลอดเวลา ยิ้มบางบางเอ่ยว่า “เงินของเทพเซียนบนภูเขา ข้าพอมีติดตัวอยู่บ้าง เซียนดินก่อกำเนิดทั่วไปของทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางไม่มีใครกล้ามาแข่งขันเรื่องทรัพย์สินเงินทองกับข้าหรอก”

ทำเอาเงินผิงอันโมโหจนเงื้อมือตบไปหนึ่งฉาด “ถ้าอย่างนั้นตอนที่อยู่ภูเขาห้อยหัวเจ้าจะมารำร้องกับข้าว่ายากจนไปทำไม? ลู่ไถ เจ้านี้มันใช้ได้จริงๆ เล่นละครเก่งนักนะ!”

ลู่อูไถรู้สึกร้อนตัวเล็กน้อย กล่าวยังขลาดๆ ว่า “ก็ข้ากลัวว่าตอนนั้นเจ้าไม่ปรารถนาในความงามของข้า แต่ปรารถนาอยากได้เงินของข้าเท่านั้น”

“ปรารถนาในความงามกับปฐวดเจ้านะสิ!” ฉะนผิงอันฟาดมือลงไปอีกครั้ง ทำเอาลู่อูไถอับอายจนพาลมาเป็นความโกรธ “ฉะนผิงอัน ระวังข้าจะเลิกคบเจ้านะ!”

ฉะนผิงอันหัวเราะฮาๆ แต่ก็ยังไม่หยุดตบอยู่ดี

ดวงตาของลู่อูไถคลอประกายน้ำ ทำท่าว่าจะเรียกท่าไม้ตายออกมา แต่ฉะนผิงอันกลับทำมือบอกลให้ลู่อูไถ ‘หยุด’ จากนั้นก็ตีมเหล่าหนึ่งอีกแล้วพูดว่า “เจ้าพูดต่อได้เลย”

ลู่อูไถพลิกมือหนึ่งครั้ง ถูงผ้าที่ตัดเย็บอย่างประณีตไบหนึ่งก็ปรากฏขึ้นมา เขายื่นมันส่งให้กับฉะนผิงอัน

ฉะนผิงอันขมวดคิ้ว “เอามาทำไม?”

ลู่อูไถเอ่ยยิ้มๆ “ของเล่นเล็กๆ น้อยๆ มอบให้เจ้า ลองเปิดดูสิ เจ้าต้องชอบแน่นอน เมล็ดพันธุ์ต้นอวีเจียนที่มีภูมิหลังค่อนข้างพิเศษชนิดนี้ พอกลับไปถึงบ้านเกิดสามารถเอาไปปลูกไว้บนภูเขาที่ฮวงจู่ยดีได้ จะต้องปลูกให้หันหน้าเข้าหาแสงแดด ประมาณสามปีห้าปีไม่แน่ว่าอาจมีเรื่องน่ายินดีเกิดขึ้น”

แม้ว่าฉะนผิงอันจะรับถูงต้นอวีเจียนมาแล้ว แต่ก็ยังพูดว่า “อธิบายให้ชัดเจนก่อน ไม่งั้นข้าก็จะคืนมันให้เจ้า”

ลู่อไถจึงอธิบายให้ฟังคร่าวๆ ทำเอาเงินผิงอันที่ฟังอยู่ยิ้มกว้าง จนหุบปากไม่ลง รีบเก็บมันลงไป ไ่ว้ที่บอกว่าจะคืนไม่คืนอะไรนั้น ถือซะว่าเค้าไม่เคยพูดแล้วกัน

ที่แท้ไ่ว้เขียนถุ่นี้ก็มหัศจรรย์อย่างมาก อีกทั้งยังถูกกับธรรมเนียมของเงินผิงอันอย่างถึงที่สุด พวกมันคือเมล็ดพันธุ์ล้ำค่าจากต้นไ่ว้ของตระกูลเซียนยุคบรรพกาลที่ห่างไกลในทวีปแดนเทพแผ่นดินกลาง เนื่องด้วยรูปลักษณ์ภายนอกเป็นลักษณะเหมือนเหรียญกษาปณ์ทรงกลมบางๆ จึงถูกตั้งชื่อเช่นนี้

ออกเสียงเหมือนคำว่า 'ไ่ว้เขียน' ที่แปลว่าเงินเหลือ (ไ่ว้เขียนที่เป็นต้นไ่ม้ ภาษาจีนเขียนว่า 榆钱 แต่ไ่ว้เขียนที่แปลว่าเงินเหลือเขียนว่า 余钱)

เนื่องจากพวกเขาชาวบ้านมีคำกล่าวว่ากินไ่ว้เขียนก็จะมีเงินเหลือ จึงถูกคนส่วนใหญ่เอามาเล่าลือกันปากต่อปากอย่างผิดๆ เพราะแท้จริงแล้ววิธีการกินแบบนี้ไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้องคือแค่ต้องหาฤดูลิ่งหวางที่ซ่อนอยู่ในต้นไ่ว้เขียนให้เจอ เอามันมาแช่ในไหเหล้า พอเหล้าหมักได้ที่แล้วก็เอาออกมากินสดๆ ทุกปีจึงจะมีรายได้เพิ่มพูนขึ้นมา ครอบครัวที่มีฐานะหน้อย เวลาถึงช่วงฤดูใบไม้ผลิ เพื่อความเป็นสิริมงคลจึงมักจะจัด 'งานเลี้ยงไ่ว้เขียน' เพราะหวังว่าในช่วงปีใหม่จะมีเงินทองไหลมาเทมาไม่ขาดสาย

รายรับทรัพย์สินเงินทองที่คล้ายสายน้ำเส้นเล็กที่ไหลยาวต่อเนื่องนี้ เป็นสิ่งที่เงินผิงอันชื่นชอบมากที่สุด

เพราะลึกลับ ในใจของเงินผิงอันเชื่อว่าความร่ำรวยสูงศักดิ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันยอมง่ายที่จะมาเร็วไปเร็ว เว้นเสียแต่ว่าจะทุ่มเททำงานอย่างยากลำบาก ถึงจะคว้าไว้ได้อยู่มือ ถึงจะรักษาไว้สำเร็จ แต่ผลกำไรและประโยชน์ที่สะดุดตาเป็นพิเศษอย่างอวีเจียนนี้กลับทำให้เงินผิงอันสบายใจได้มาก

เงินผิงอันได้ผลประโยชน์ไปแล้วเพียงจะทำเป็นพุดยิมๆ ว่า “ไม่ล้ำค่าเกินไปหน่อยหรือ?”

ลู่อู๋ไถ่ใช้นิ้วชี้กับนิ้วโป้งคลี่พัดเปิดและหุบพัดปิดเล่นไปเรื่อยๆ เขาพูดเหมือนสะท้อนใจว่า “เงินผิงอัน การเดินทางมาขึ้นดาดฟ้าครั้งนี้เป็นการแสวงหามรรคาของข้า คำว่ามรรคา เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันมีน้ำหนักรมากเท่าไร? ข้าถึงขั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรจะเปล่งมันเป็นเงินอย่างไร แต่ข้ารู้สึกว่ในเมื่อพวกเราเป็นเพื่อนกันแล้วอะไรที่หยวนได้ก็หยวนๆ ไปเถอะ ไม่อย่างนั้นต่อให้ข้าลู่อู๋ไถ่ร่ำรวยแค่ไหน ต่อให้ใช้ทรัพย์สินสมบัติที่มีจนหมดสิ้นก็ยังคงควักเงินก้อนนี้ออกมาให้เจ้าไม่ได้ แล้วจะทำอย่างไร?”

เงินผิงอันยื่นน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ที่อยู่ในมือส่งไปให้ พลางพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม “จะต้องทำอย่างไรอีก ก็ทำอย่างนี้แหละ!”

ลู่อู๋ไถ่รับกาเหล้ามา ชูขึ้นสูงแล้วแหงนหน้ากรอกเหล้าใส่ปาก น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่อยู่ห่างจากใบหน้าสูงหลายซุน ดื่มเหล้าแบบนี้ก็สะใจดีเหมือนกัน

เซ็ดปากเรียบร้อยก็ส่ง ‘เจียงหู’ คืนให้กับเงินผิงอัน “ควรเติมเหล้าได้แล้ว เตียวกลับไปข้าจะบอกให้ป้อมอินทรีบินเติมเหล้าให้เจ้าจนเต็ม”

เรื่องดีๆ แบบนี้เงินผิงอันยอมไม่ปฏิเสธอยู่แล้ว

ลูๆ ลู่ไถก็กล่าวอย่างระอาใจว่า “ทำไมถึงชอบดื่มเหล้าขนาดนี้? เหล้ามีอะไรดี?”

เงินผิงอันแค้ยิ้มรับ ไม่ได้เอ่ยตอบ เพียงดื่มเหล้าต่อไป

พอดื่มเหล้าเข้าไปแล้ว อะไรที่กล้าคิดไม่กล้าคิด กล้าพูดไม่กล้าพูด กล้าทำไม่กล้าทำ ก็ล้วนต่างไปจากเดิม

สิบวันต่อมาเงินผิงอันยังคงพักอยู่ในบ้านหลังเล็กนั้น เพียงแต่ว่าไม่มีวัตถุหยินหรือผีร้ายมารบกวนอีกแล้ว

บางครั้งเงินผิงอันก็จะไปนั่งอยู่บนชั้นบันไดหน้าประตูบ้าน มองไปทางกำแพงที่อยู่สุดซอย นึกถึงผีเด็กที่ชะตากรรมน่าสงสาร เหล่านั้น นึกถึงใบหน้าเพื่อนยิ้มที่เผยแพร่บนโลกเป็นครั้งสุดท้ายของพวกเขา

ส่วนลู่ไถพักอยู่ที่หอหลักแห่งนั้น บางครั้งก็จะมานั่งเล่นที่บ้านหลังนี้บ้าง เพียงแต่ว่าอยู่ไม่นานก็ต้องกลับไปทำธุระของตัวเองต่อ

สิบวันผ่านไปลู่ไถก็เอาเม็ดเชื้อเกาะของสำนักการทหารที่ถูกซ่อมแซมจนเหมือนใหม่เม็ดนั้นมาให้ เงินผิงอันชอบใจจนแหบวางไม่ลง แขนข้างนั้นของเขากลับคืนมาเป็นปกติแล้ว เพียงแต่ว่ายังใช้งานหนักๆ ได้ไม่คล่องนัก

นอกจากเม็ดเชื้อเกาะของหอหลังจื่อภู่เขาห้อยหัวเม็ดนี้แล้ว ลู่ไถยังนำดาบแคบที่มีฝักยาวเป็นสีขาวหิมะเล่มหนึ่งมามอบให้เงิน

ผิงอันด้วย บอกว่าเป็นของตอบแทนของตระกูลหลวนแห่งป้อมอินทรีบิน หากไม่รับไว้คนตระกูลหลวนคงรู้สึกไม่สบายใจ

ครั้งนี้ลูไถแอบอ้าง เขาไม่ได้รีบร้อนกลับไป นั่งดื่มชาอยู่ในลานบ้านให้ตัวเองหนึ่งกาแล้วก็ถือโอกาสเล่าถึงที่มาของดาบแคบให้เงินผิงอันฟัง ปีนั้นเพื่อสยบฮวงจู่ที่มีธาตุหยินหนาชั้นเกินไปของที่นี่ เซียนดินก่อกำเนิดของภูเขายไถผิงท่านนั้นจึงได้มอบดาบพกเล่มหนึ่งให้แก่บรรพบุรุษที่เป็นนายพรานของป้อมอินทรีบิน มันมีชื่อว่า 'หยุดหิมะ' ลูกหลานของป้อมอินทรีบินในรุ่นหลังไม่มีใครที่มีพรสวรรค์ในการฝึกตน ดาบเล่มนี้ที่สืบทอดต่อกันมาจึงเป็นเหมือนแค่เครื่องประดับอย่างหนึ่ง นับว่าสิ้นเปลืองสมบัติแห่งสวรรค์โดยแท้

เงินผิงอันรู้ดีถึงความล้ำค่าของดาบแคบเล่มนี้ มีความเป็นไปได้เกินครึ่งว่ามันจะเป็นของรักของเทพเซียนพสุธาแห่งภูเขายไถผิงท่านนั้น ลูไถครุ่นคิดอยู่เล็กน้อยก็ไม่ทำตัวเป็นกุมารแลกทรัพย์อีก เขาเอาดาบแคบเล่มนี้มาหักเป็นเงินฝนธัญพีชยี่สิบเหรียญ ดังนั้นเงินฝนธัญพีชยี่สิบเหรียญที่เขาโยนให้เงินผิงอันจึงมีแค่เงินยี่สิบเหรียญที่เขาติดค้างไว้คราวก่อน

สิบวันให้หลัง ทุกวันเงินผิงอันจะต้องฝึกเดินนิ่ง ฝึกวิชากระบี่และนอนหลับ เขาไม่มองไปทางกำแพงแห่งนั้นอีกแล้ว ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงการพบเจอกันในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ต่อให้จะเกี่ยวข้องกับเรื่องของความเป็นความตาย แต่ถึงอย่างไรปมในใจก็ค่อยๆ คลายลงไปได้แล้วตามวันเวลา ก็เหมือนกับเหล่าหนึ่งลอกในร้านสุราข้าง

ทางที่ต่อให้รสชาติจะดีสักแค่ไหน แต่จะทำให้คนคนหนึ่งเมามาย
ได้หลายวันเชียวหรือ?

สิบวันนี้ลู่ไถมาหาแค่ครั้งเดียว เพื่อบอกว่าเขารับลูกศิษย์ไว้
สามคน

เถาเสียดหาง เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ว่าหลวนอินและยังมี
นักพรตหนุ่มที่เปลี่ยนสำนักเปลี่ยนอาจารย์อย่างหวงช่วงอีกคน

ส่วนเหตุผลนั้นลู่ไถไม่ได้บอกให้ฟังอย่างละเอียด พูดแค่หาคำ
ว่า 'ไม่ใกล้ความชั่วร้ายก็ไม่ต้องกลัวความดีงาม' เป็นประโยคเก่าที่เอา
มาพูดซ้ำอีกครั้ง ก่อนหน้านั้นลู่ไถเคยพูดตอนที่อยู่บนปลาวาฬกลืน
สมบัติ

ก่อนที่ลู่ไถจะจากไปได้บอกว่าเขาอาจจะต้องอยู่ที่นี้เป็น
เวลานานมากจริงๆ ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ นี้คงยังไม่ได้กลับไป
ทวีปแดนเทพแผ่นดินกลาง

เมื่อลู่ไถนำเชือกพันธนาการปีศาจเส้นนั้นมาให้เป็นครั้งสุดท้าย
เงินผิงอันเองก็พักฟื้นจนแทบจะหายสนิทแล้ว

การจากลากำลังจะมาถึง

แต่กลับไม่มีความเสียใจใดๆ

คนหนึ่งมีความฝัน อีกคนหนึ่งเริ่มต้นการเดินทางบนมหา
มรรคา ไม่มีเหตุผลให้ต้องเศร้าเสียใจเกินไปนัก

ดังนั้นพวกเขาจึงจากลากันอย่างเรียบง่ายจับไว คนหนึ่งอยู่ต่อ
ในป้อมอินทรีบินต่างบ้าน อีกคนหนึ่งแบกกระบี่มุ่งหน้าไปทางทิศ
เหนือ

ลู่ไถถึงขั้นไม่ได้มาส่ง เพียงแค่นอนอยู่บนดาดฟ้า มองตามเงิน
ผิงอันที่สวมชุดคลุมสีขาวค่อยๆ จากไปไกล

ก่อนหน้านี้เขาจะให้เงินผิงอันห้อยกระบี่ยาวชื่อชินและดาบ
แคบหยดหิมะไว้ที่เอว บอกว่าจะต้องเปี่ยมไปด้วยมาดแห่งยุทธภพ
แน่นอน น่าเสียดายที่เงินผิงอันไม่หลงกล บอกว่าข้าไม่ใช่ร้านขาย
อาวุธสักหน่อย

ลู่ไถรู้สึกเสียดายเล็กน้อย

หากเงินผิงอันทำแบบนั้นจริงๆ ลู่ไถก็จะสามารถหัวเราะเยาะว่า
เขาเป็นคนโง่ได้อย่างตรงไปตรงมา

เดินออกจากประตูใหญ่ เดินไปบนถนนเส้นใหญ่ เงินผิงอันอด
หันกลับไปมองป้อมอินทรีบินไม่ได้ ไม่ได้มองลู่ไถ แต่พอนึกถึงเรื่อง
หนึ่งขึ้นมาแล้วรู้สึกว่่าน่าประหลาดใจ สุดท้ายก็สายหน้า ไม่คิดให้
มากความอีก

ระหว่างทางที่เดินออกจากป้อมอินทรีบินได้เดินสวนไหล่กับ
บุรุษวัยกลางคนคนหนึ่ง หั้งๆ ที่จำได้ว่าไม่เคยเจอเขามาก่อน แต่
กลับตันรู้สึกว่่าต้องเคยเห็นเขาที่ไหนสักแห่ง

บุรุษท่าทางชื่อๆ คนนั้นก็สังเกตเห็นสายตามองประเมินของ
เงินผิงอันเช่นกัน จึงส่งยิ้มอายๆ มาให้ มองดูแล้วก็คือชายฉกรรจ์
ชาวบ้านคนหนึ่งเท่านั้น

หลังจากที่เงินผิงอันออกห่างจากป้อมอินทรีบินไปไกลแล้ว ชายฉกรรจ์แต่งตัวบ้านๆ ที่ห้องพเนจรไปทั่วทิศก็กระที่บเท้าเบาๆ หนึ่งครั้ง แม่น้ำและภูเขาในรัศมีพ่นลี้ก็ไม่เหลือเวทอาคม พันธนาการไว้อีก

หาไม่แล้วเหตุใดก่อนหน้านี้ความเคลื่อนไหวอีกที่กรุนแรงถึงเพียงนั้น สำนักผู้ลี้ลับยังนิ่งเฉยไม่สะทกสะท้าน

ลู่ไถฟูบตัวอยู่บนราวระเบียง ยืมตาทิมองการพลิกกลับของ โชคชะตาแห่งแม่น้ำและภูเขาที่เปี่ยมไปด้วยความลึกลับซับซ้อน ไม่เสียแรงที่เป็นอาจารย์ผู้สืบทอดมรรคาของเขา เมื่อเทียบกับอาจารย์อีกท่านที่ถ่ายทอดความรู้แล้ว นับว่าแข็งแกร่งกว่าไม่น้อย

บนยอดเขาแห่งหนึ่งที่ห่างออกไปหนึ่งล้อยี่ ระหว่างที่เงินผิงอันเดินนิ่ง ไม่รู้ว่าทำไมลู่ๆ ถึงคิดถึงรสชาติของพุทราเชื่อมเคลือบน้ำตาลขึ้นมา นี่ทำให้เงินผิงอันรู้สึกขบขันตัวเอง คิดในใจว่า ตอนนี้ก็มีเงินมีทองแล้ว หากไปถึงเมืองหนึ่งเมื่อไหร่ จะหาร้านข้างทางที่ขายพุทราเชื่อมเคลือบน้ำตาล แล้วซื้อมาสักสองไม้ ไม้หนึ่งถือมือซ้าย อีกไม้หนึ่งถือมือขวา!

บทที่ 304.1 โลกมนุษย์เต็มไปด้วยความอยุติธรรม

จากคำบันทึกใน 'จารึกภูเขาและทะเล' ซึ่งเป็นตำราเขียน กล่าวไว้ว่าไบกงทวีปมีภูตผีปีศาจบนภูเขาอยู่เป็นจำนวนมาก และในความเป็นจริงก็เป็นเช่นนี้

ต่อให้เวลาส่วนใหญ่เงินผิงอันจะลงใจเดินอ้อมผ่านสถานที่ที่มี ปรากฏวิญญานเปี่ยมล้นหรือไม่ก็สถานที่อันตรายเต็มไปด้วยไอ สกปรกที่แค่มองก็ชวนให้รู้สึกหวาดกลัวแล้ว แต่ในบางครั้งก็ยัง เลี้ยงไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่นกลางดึกของคืนนี้ เงินผิงอันมองไปยัง เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งที่แสงไฟสว่างไสว ในมือของเงินผิงอันไม่มี แผนที่ เพราะคิดอยากจะทำอาหารมาเพิ่มจึงเดินตามเส้นทางที่มี แสงไฟไป เพราะว่าแผนที่ช่วยภูมิส่วนใหญ่มักจะเป็นสิ่งของต้องห้าม ของราชวงศ์ในแคว้นนั้นๆ ถูกเก็บรักษาไว้เข้มงวดแน่นหนายิ่งกว่า อาวุธทางการทหารเสียอีก

ในเมืองเล็กแห่งนี้ไม่มีการห้ามเข้าออกเคหะสถานในยาม วิกฤต แต่หน้าประตูเมืองมีทหารคอยตรวจเอกสารผ่านทาง รอนเงินผิงอันเดินเข้าไปในเมืองได้อย่างราบรื่นและหาโรงเตี๊ยมแห่ง หนึ่งที่ยังไม่ปิดกิจการเพื่อเข้าพัก ทว่าถ้าแก่กลับโบกมือส่ายหน้า บอกว่าเงินของเงินผิงอันไม่ถูกต้อง ที่โรงเตี๊ยมของพวกเขาไม่รับ แต่ละแคว้นต่างก็มีเหรียญทองแดงในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป นี่เป็นเรื่องที่ปกติอย่างมาก แต่หากกระทั่งทองจริงและเงินขาวก็ยังไม่รับก็ออกจากประหลาดไปสักหน่อย ยงดีที่ถ้าแก่ช่วยชี้ทาง บอก

ว่ามีสถานที่แห่งหนึ่งที่สามารถนำเงินและทองมาแลกเปลี่ยนเป็นเงินของเมืองพวกเขาได้ หลังจากเปลี่ยนเสร็จแล้วค่อยมาเข้าพักในโรงเตี๊ยม

เงินผิงอันจึงไปที่ร้านแห่งนั้น โต้ะคิดเงินของร้านนี้สูงมาก สูงแทบจะครึ่งตัวคน เงินผิงอันเข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตาม จึงเหยียบลงบนม้านั่งตัวเล็ก บอกว่าต้องการแลกเงิน มอบเงินก้อนสี่เงินไปให้สองสามก้อน แลกมาด้วยเงินเหรียญทองแดงทงเป่าหนึ่งกองและตัวเงินอีกหนึ่งปี กเงินเหรียญทองแดงหนักมาก คุณภาพก็ดีเยี่ยม ส่วนด้านบนของตัวเงิน เงินผิงอันเห็นว่ามีตราประทับสีชาดของโรงฝากเงินกับของราชสำนักประทับอยู่อย่างเป็นทางการ จึงไม่ได้คิดอะไรมาก พอกลับไปโรงเตี๊ยมก็จ่ายเงินแล้วแสดงเอกสารผ่านทาง เจ้าแก้วจึงจดบันทึกเอาไว้อย่างรอบคอบ เตรียมไว้เพื่อขุนนางฝ่ายกระทรวงคร่าวเรือนของห้องที่มาขอตรวจดู

วันต่อมาเงินผิงอันเตรียมจะออกไปข้างนอก เจ้าแก้วยังคงติดลูกคิดอยู่ที่เดิม เขาเอ่ยเตือนเงินผิงอันยิ้มๆ ว่า ที่นี่มีขนบธรรมเนียมอย่างหนึ่ง นั่นคือเวลาที่พูดคุยกับคนอื่นห้ามพูดคำว่ากระดาศ ออกมาเด็ดขาด ยกตัวอย่างเช่นคำว่าวางแผนการรบบนกระดาศ หรือตัวอักษรเปล่าบนกระดาศ (หมายถึงสิ่งที่เขียนลงบนกระดาศ โดยที่ไม่ได้พูดออกมา) ที่ห้ามพูดออกมาเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นถ้าถูกคนจับโยนออกไปนอกเมืองก็อย่าหาว่าเขาไม่เตือน

เงินผิงอันจดจำไว้ในใจ หลังจากกล่าวขอบคุณแล้วก็ออกไปซื้อของที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันอย่างพิน ข้าว น้ำมัน เกลือและเสื้อผ้าอีกสองชุด ตอนที่กลับโรงเตี๊ยมมากินข้าว รู้สึกเพียงว่า

รสชาติของอาหารลึดซิด หลังจากนั้นเขาก็ออกจากเมือง เดินไปได้หลายสิบลี้ยังพอจะมองเห็นเค้าโครงของเมืองได้อย่างเลือนรางแต่จู่ๆ กลับเจอกับฝนห่าใหญ่ ฉะนั้นฉันยืนหลบฝนอยู่ในศาลาผู้พิงแห่งหนึ่งบนภูเขา ด้วยอยู่ว่างไม่มีอะไรทำจึงฝึกเดินนิ่งและฝึกหมัดไปอย่างเชื่องช้า ผลกลับกลายเป็นว่าได้เห็นภาพที่น่าตกใจ ภาพหนึ่ง นั่นคือเมืองที่อยู่ห่างไปทางตีนเขากลับหลอมละลายอยู่ท่ามกลางฝนห่าใหญ่ กลายมาเป็นเพียงแค่ดินโคลนและๆ กองหนึ่งเท่านั้น

ฉันผิงอันรีบคว้าเอาของที่ซื้อจากเมืองเล็กมาดู รวมไปถึงพวกเงินเหรียญทองแดงและตัวเงิน แล้วก็ปล้นเข้าไปทั้งหนึ่งศึระ

สิ่งของทั้งหมดกลับกลายมาเป็นเพียงกระดาษขาวที่ถูกตัดให้เป็นรูปร่างต่างๆ เหมือนกระดาษที่คนเป็นในโลกเผาไปให้แก่คนตายในยมโลก

ราวกับขบขันท่าทางตกอกตกใจของฉินผิงอัน เสียงหลุดหัวเราะพรีดจึงดังออกมาจากกำแพง ก้องสะท้อนอยู่ภายในศาลา

ฉินผิงอันแค่ตกใจในความน่าเหลือเชื่อของเมืองเล็กประหลาดก่อนหน้านี้ แต่ไม่ได้กลัวเรื่องลึกลับเหล่านี้ ดังนั้นพอในศาลามีคนแก่งทำเป็นผีหลอก ฉินผิงอันจึงคืนสติอย่างว่องไว เขาเพียงนั่งลงไปบนม้านั่งตัวยาวที่ทำมาจากต้นไม้เก่าแก่ในภูเขา ลึกลับซึ่งตั้งอยู่ตรงมุมกำแพง หันหน้าเข้าหากำแพงสีขาวซิดฝั่งตรงข้าม ยกเหล่าขึ้นดื่มเจียบเจียบ

เว้นเสียจากว่าตนดวงช่วยอย่างมากจึงมาเจอกับปีศาจใหญ่ หรือไม่ก็มารตัวเฒ่าที่เชี่ยวชาญในการปลอมตัว ไม่อย่างนั้นเกินครึ่ง อีกฝ่ายก็น่าจะเป็นพวกที่ตบะตื่นเขิน เจ้านั้นหลอกให้คนธรรมดา ตกใจกลัวได้ไม่ยาก ซึ่งก็พอดีกับที่เงินผิงอันคิดจะตบมันให้ตาย ด้วยฝ่ามือเดียวก็ไม่ยากเช่นกัน

เจ้าคนที่ไม่รู้่ว่าตัวเองมาเจอต่อแข็งเข้าให้แล้วแสรังกดเสียงให้ ต่ำลึกลำสะพริ๊งกลัวมากกว่าเดิม “เจ้าไม่กลัวข้าหรือ?”

เงินผิงอันผูกน้ำเต้าเสียงกระป๋ไ้ตรงเอวเรียบร้อยแล้วก็ลุกขึ้น ยืน เดินไปทางกำแพงแห่งนั้นช้าๆ ตบลงไปหนึ่งที ยันต์เจดีย์วิเศษ สยบปีศาจแผ่นหนึ่งก็แปะอยู่ด้านบน เสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนดัง มาจากด้านในทันที น้ำเสียงนั้นฟังดูเหมือนเสียงของเด็ก เงินผิง อันไม่ได้ปลดยันต์กระดาศสี่เหลี่ยมแผ่นนั้นลงมา เพียงถามยิ้มๆ ว่า “เจ้าคิดว่าข้ากลัวหรือไม่?”

เจ้านั้นรีบตะโกนตอบ “กลัวแล้วๆ กลัวจนแทบจะมีชีวิตฟื้น กลับคืนมาอยู่แล้ว!”

“ออกมาเถอะ เลิกทำหลบๆ ซ่อนๆ ได้แล้ว มาพูดกับข้าให้รู้ เรื่องว่าเมืองเล็กแห่งนั้นเป็นมาอย่างไรกันแน่”

เงินผิงอันปลดยันต์สยบปีศาจลงมา เก็บไว้ในชายแขนเสื้อ แล้วเดินกลับไปนั่งที่เดิม

เด็กอายุน้อยคนหนึ่งที่ทำทางยังหวาดผวาก็ไม่คลายเดินออกมา จากกำแพง เสื้อผ้าทั้งด้านหน้าและด้านหลังต่างก็ปักลายของ ทางการ เพียงแต่ว่าไม่ได้มีสีสันสดใสเหมือนของราชวงศ์ต่างๆ ใน

โลกมนุษย์ มีแค่สองสีคือสีดำกับสีขาว เขายืนอยู่ตรงมุมกำแพง ด้วยท่าทางกล้าๆ กลัวๆ มองมายังนายท่านผู้เฒ่าเทพเซียนที่นั่งอยู่ ผั่งตรงข้าม ไม่เพียงแต่โค้งตัวคารวะ ยังพิมพ์อะไรแปลกๆ หนึ่งคำ จากนั้นก็พูดแนะนำตัวเอง ที่แท้เขาก็คือเทพเจ้าที่คนหนึ่งที่ได้รับการแต่งตั้งจากราชวงศ์ก่อน ภายหลังเมื่อเปลี่ยนฮ่องเต้และเปลี่ยนแซ่ของแคว้นใหม่ เขาจึงถูกคัดให้เป็นขุนนางของราชวงศ์เดิมโดยอัตโนมัติ เมื่อไม่มีตำแหน่งขุนนาง ตบะที่เดิมทีก็เบาบางอยู่แล้วจึงยิ่งลดน้อยถอยลงไปอีก

ตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่คือบุตรชายคนเล็กที่เป็นลูกรักของหูดใหญ่ในแคว้นศึกดินาแห่งหนึ่ง ภายหลังตายไปยังไม่ทันครบเจ็ดวัน ก็มีเทพเซียนซีเมฆผ่านมา อีกฝ่ายเข้ามาในห้องโถงที่ตั้งป้ายวิญญาณของเขา ช่วยเหลือบิดาเขาดำเนินการอยู่พักหนึ่ง เขาจึงได้กลายเป็นเทพเจ้าที่องค์หนึ่งในระดับชั้นไม่สูง แต่ก็ได้รับควนฐูปอย่างโชติช่วงสมบูรณ์ นี่ก็เพื่อหวังให้เขาคอยช่วยปกป้องฮวงจุ้ยของสุสานบรรพชน ภายหลังเกิดการผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน ทุกอย่างจึงมลายหายไปตั้งครันที่ลอยผ่านหน้า

จากประสบการณ์ที่ผ่านๆ มา เหตุการณ์ที่ไม่ได้สลักสำคัญ ส่วนใหญ่มักจะน่าสนใจเสมอ ฉะนั้นอันจึงถามเรื่องของที่มาของคนกระดาศในเมืองเล็กจากเทพเจ้าที่ที่ไม่มีตำแหน่งขุนนางแล้วตนนี้ ที่แท้ในอดีตชาวบ้านในเมืองเล็กนับหมื่นคนต้องมาตายด้วยหายนะยิ่งใหญ่จากน้ำมือมนุษย์ภายในคำคืนเดียว เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้คนแตกตื่นขวัญผวา ทางราชสำนักจึงออกคำสั่งให้เมืองรอบด้านปิดข่าวนี้นี้ไว้เป็นความลับ อีกทั้งยังเชิญพระสงฆ์ที่มีวิชา

อากาศสูงมากทำพิธีกรรมครั้งหนึ่ง นั่นถึงทำให้สถานที่แห่งนี้ไม่ได้กลายเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยวิญญาณชั่วร้าย

เงินผิงอันถามว่าหลังจากพายุใหญ่ผ่านไปแล้วเมืองเล็กแห่งนั้นจะเป็นอย่างไร เด็กชายพูดยิ้มๆ ว่าไม่เป็นอะไร ขอแค่อากาศดีๆ ท้องฟ้าสดใสสักสองสาม วันเมืองเล็กแห่งนั้นก็กลับคืนมาเป็นสภาพเดิม

เงินผิงอันจึงขยับมานั่งยองอยู่บนพื้น หันหน้าเข้าหาเมืองเล็กแล้วเผากระดาษเงินเสื่อผ้ากระดาษเหล่านั้นอยู่ในศาลา

เด็กชายขยับมานั่งยองอยู่ด้านข้าง พูดอย่างสะท้อนใจว่า “นายท่านผู้เฒ่าเทพเซียน ไม่นึกเลยว่าท่านจะเป็นคนจิตใจดีงามถึงเพียงนี้”

เงินผิงอันยิ้มให้เป็นการตอบรับ

จากนั้นจึงถือโอกาสถามถึงสภาพภูเขาลำน้ำในรัศมีพันลี้รอบสถานที่แห่งนี้ว่ามีตระกูลเซียนหรือมีท่าเรือบ้างหรือไม่ เด็กชายไล่ตอบที่ละคำถามโดยไม่ปิดบังแม้แต่นิดเดียว

มันบอกว่าขึ้นเหนือไปประมาณแปดร้อยลี้มีภูตผีปิศาจที่ตั้งตัวเป็นราชาแห่งขุนเขาคอยก่อความวุ่นวายอยู่จริง แต่ก็ไม่ได้ดักปล้นหรือรังแกพวกนายพรานและชาวบ้านบนภูเขาบ่อยนัก บนภูเขาและลำน้ำจึงถือว่าค่อนข้างสงบสุข น้อยครั้งที่จะมีข่าวว่าชาวบ้านได้รับความเดือดร้อน ในช่วงเวลาที่ชื่อเสียงของมันเลื่องลือ แม้แต่ผู้ฝึกลมปราณบนภูเขาบางส่วนก็ยังคงต้องเดินอ้อมไปทางอื่น เพียงแต่ว่าภายหลังเจอกับเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงอย่าง

หนึ่งจึงทำตัวสงบเสงี่ยมลง ได้ยืนยันว่ามีแค่แมวน้อยหมาน้อยสองสามตัวเท่านั้น ไม่ได้น่ากลัวอะไร แต่ความเป็นจริงเป็นเช่นไรก็บอกไม่ได้เหมือนกัน คนด้านนอกเล่าลือกันไปสารพัดอย่าง บางคนก็บอกว่าเขียนชื่อของสำนักผู้รู้สี่กวางหุขวางตา แล้วก็มีคนบอกว่าขณะที่พระธุดงค์องค์หนึ่งของศาสนาพุทธมาปักกลดอยู่ตรงนั้น ได้มีปีศาจที่ตาไร้แววทำให้ยอดฝีมือสำนักพุทธเดือดดาล ถึงได้เจอกับหายนะครั้งนี้

เงินผิงอันรู้สี่กตกตะลึงเล็กน้อย ไพล่หนีไปถึงการเดินทางบนภูเขาในขอบเขตของตำหนักที่ผีสาวสวมชุดแต่งงานปรากฏกาย จนถึงวันนี้เงินผิงอันก็ยังไม่อาจลืมได้

ในศาลามีกิ่งไม้แห้งอยู่บางส่วน ภายใต้ความช่วยเหลือของเด็กชาย กิ่งไม้แห้งจึงถูกรวบมารวมกัน พอก่อไฟแล้วหนึ่งคนหนึ่งญาติประหลาดก็พากันนั่งอยู่ข้างกองไฟ

แม้มองดูแล้วใบหน้าของเด็กชายจะอ่อนเยาว์อยู่มาก แต่ในความเป็นจริงกลับมีชีวิตอยู่มาห้าร้อยปีแล้ว มันอธิบายต้นสายปลายเหตุให้เงินผิงอันฟังว่า "การที่ปีศาจบนภูเขาลูกนั้นทำตัวเป็นกระต่ายไม่กินหญ้าข้างรังของตัวเอง นอกจากจะเป็นเพราะนิสัยของราชาแห่งขุนเขาตานั้นค่อนข้างจะอ่อนโยนแล้ว พวกลูกน้องใต้บังคับบัญชาก็มีหลายคนที่นิสัยดุร้ายอำมหิต แน่แน่นอนว่าไม่ได้มีจิตใจเป็นดังพระโพธิสัตว์ แต่เนื่องจากเขาปกครองพื้นที่แห่งหนึ่งจึงกลัวว่าชื่อเสียงจะฉาวโฉ่มากที่สุด หากแค่คนพูดถึงก็หน้าเปลี่ยนสีด้วยความหวาดกลัว เล่าลือกันไปอย่างนี้สักสิบปี ร้อยปีหรือพันปีแล้วถ้าวันหนึ่งลูกศิษย์ตระกูลเขียนที่กินอิ่มแล้วว่างงานไม่มีอะไรทำ

นี่ก็อยากจะสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองว่าเป็นผู้กำจัดปีศาจกำราบมารขึ้นมา จะทำอย่างไร?”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ

เด็กชายยื่นฝ่ามือสองข้างมาอ้างไฟพลาแกมุดกลัวหัวเราะว่า “ฆ่าหรือไม่ฆ่า ฆ่าเด็กไปแล้วเดี๋ยวผู้ใหญ่ก็มา ฆ่าผู้ใหญ่ไปแล้วเดี๋ยวคนแก่ก็ตามมา ต่อให้มีความสามารถที่จะฆ่าหนึ่งคนสองคนหรือมาสามคนก็ฆ่าได้หมด พอฆ่าทั้งหมดเรื่องราวก็ใหญ่โตหน่วยงานในท้องถิ่นแจ้งเรื่องไปยังราชสำนัก ฮ้องแต่รู้สึกว่าเสียหน้าสุดท้ายก็ยอมต้องเชิญเขียนชื่อให้ออกจากภูเขามาปราบไม่ใช่หรือ?”

เด็กชายกล่าวอย่างหน้าใจ “นั่นนะน่ารำคาญมากที่สุด”

เงินผิงอันจึงกล่าวยิ้มๆ ว่า “หากไม่เป็นเช่นนี้ก็คงจะเป็นโจ๊กไปนานแล้ว ชาวบ้านด้านล่างภูเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างไร พุดแค่เมืองเล็กแห่งนั้น คนตายไปตั้งหมื่นกว่าคน ญาติพี่น้องมิตรสหายของพวกเขาที่อยู่ต่างถิ่นจะคิดอย่างไร เวลาเพียงชั่วข้ามคืน คนทั้งหมดกลับไม่มีใครเหลืออยู่เลย คนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็กลัวเป็นเหมือนกัน”

เด็กชายอึ้งตะลึง ดูเหมือนว่าจะไม่เคยคิดถึงปัญหาข้อนี้มาก่อน

ภายหลังเด็กชายจึงเล่าเรื่องราวที่น่าสนใจของบริเวณใกล้เคียงให้ฟัง ส่วนใหญ่ล้วนเป็นเรื่องที่เขาฟังคนอื่นเล่ามาอีกที ถึงอย่างไรเวลาหลายร้อยปีก็จำเป็นต้องหาความบันเทิงมาฆ่าเวลาเสียบ้าง

หลังสายฝนห่าใหญ่หยุดตก เฉินผิงอันจึงบอกลา กับเทพเจ้าที่
น้อยตนนี้แล้วออกเดินทางต่ออีกครั้ง

หิ้งเด็กชายให้ยื่นพิมพ์้ากับตัวเองอยู่นอกศาลาคนเดียว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 304.2 โลกมนุษย์เต็มไปด้วยความอยุติธรรม

ระหว่างนี้เงินฝิ่นอันเดินผ่านสุสานแห่งหนึ่งก็เห็นว่ามิบัณฑิต ยากจนที่เตรียมจะเข้าเมืองหลวงไปสอบกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ด้านหน้า หลุมศพขนาดใหญ่ แต่ละคนเผยสีหน้าละอายใจที่ตนเองสู้ไม่ได้ และทอดถอนใจด้วยความชื่นชมไม่หยุด

จากนั้นเขาก็เห็นว่าบริเวณใกล้กับหลุมศพมีจิ้งจอกสีขาวหิมะ สองตัววิ่งออกมาแล้วทำท่าคารวะเหมือนคน

ยังมีจิ้งจอกอายุน้อยอีกหลายตัวที่นอนหมอบอยู่บนหลุมศพ พวกมันหัวเราะคิกคัก ตรงหว่างคิ้วเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ฉายสีหน้าเพื่อฝันและเขินอาย ดูท่าแล้วคงไม่ใช่ปีศาจที่ดุร้ายอะไร แต่กลับคล้ายเด็กเล็กจอมตะกละมากกว่า

บัณฑิตเหล่านั้พากันคารวะกลับคืน

ทำเอาเงินฝิ่นอันที่มองอยู่หัวเราะขำยกใหญ่ รู้ดีว่านี่ต้องเป็น ฝีมือกลิ่นแก๊สของปีศาจจิ้งจอกแน่นอน พวกมันกำลังล่อลวงใจ คน แต่เงินฝิ่นอันก็ไม่ได้เป็นกังวลเท่าใดนัก เพราะปีศาจจิ้งจอกบน โลกใบนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในทวีปใดก็ตาม ส่วนใหญ่แล้วล้วนไม่มีนิสัยหรือ การกระทำที่ดุร้ายโหดเหี้ยม นับตั้งแต่โบราณกาลมาธรรมชาติ ของพวกมันก็ใกล้ชิดกับมนุษย์อยู่แล้ว อีกทั้งส่วนใหญ่ยังมา ใกล้ชิดเพราะหวังผ่านด่านความรักเพื่อเพิ่มขอบเขตและตบะของ ตัวเองเท่านั้น

เงินผิงอันลิ่งไม่ได้เปิดโปงโดยการบอกกล่าวให้บัณฑิตพวกนั้นเข้าใจว่า บ้านหลังใหญ่โตที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา แท้จริงแล้วเป็นแค่หลุมศพหลุมหนึ่งเท่านั้น

เงินผิงอันเพียงแค่เฝ้าอยู่ข้างหลุมศพเงียบเงียบ

แล้วก็จริงดังคาด วันที่สองพวกบัณฑิตก็ออกจากฉวนแห่งนี้ไปได้อย่างปลอดภัย แต่ละคนเต็มไปด้วยความปลาบปลื้มยินดี รู้สึกเพียงว่านี่เป็นการพบเจอกันที่ดงามครั้งหนึ่ง ไม่เสียแรงที่เกิดมาชาตินี้

เงินผิงอันลิ่งจากไปด้วยรอยยิ้ม

เดินไปหน้าอีกสามร้อยสี่เงินผิงอันก็มาถึงแคว้นเล็กๆ แห่งหนึ่งที่มีชื่อว่าเปยจิ้น ตอนที่เดินผ่านเมืองแห่งนี้เจอตลาดพอดี เงินผิงอันลิ่งซื้อพุทราเชื่อมเคลือบน้ำตาลมาสองไม้จริงๆ ก่อนหน้านี้ได้ยินมาว่าวัดหรรษวีของแคว้นเปยจิ้นมีชื่อเสียงอย่างมาก ในวัดมีก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่ง เล่าลือกันว่าเป็นหนึ่งในสถานที่ที่พระโพธิสัตว์ท่านหนึ่งบรรลุมรรคคา ถูกขนานนามว่าแท่นบงกชหิน หินยักษ์มีขนาดกว้างถึงห้าจั้ง สามารถบรรจุคนได้หลายร้อยคน และคนเพียงคนเดียวก็สามารถทำให้มันโยกคลอนได้ ไม่มีใครสามารถอธิบายต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้ ฮองเต้เปยจิ้นที่เสด็จมาเยือนทางทิศตะวันตกเคยได้ทดลองโยกหินด้วยตัวเองก็ให้สำราญพระทัยอย่างยิ่ง เป็นเหตุให้ชื่อเสียงของวัดหรรษวียิ่งขจรขยายไปไกล

แต่พอเงินผิงอันสอบถามคนหลายคน ทุกคนกลับบอกว่าไม่รู้ว่าจะต้องไปวันหรรษวีอย่างไร เงินผิงอันลิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าตอนที่

เด็กชายพูดถึงเรื่องนี้ น่าจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อสองร้อยปีก่อนแล้ว เวลาสองร้อยปีในโลกมนุษย์มากพอให้หลายเรื่องราวเปลี่ยนแปลงไปแล้ว

เงินผิงอันล้งเลอยู่เล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ยังยืนหยัดไม่ย่อท้อ จนกระทั่งถามจนรู้ถึงที่ตั้งซากปรักของวัดแห่งนั้นถึงได้ยอมเลิกกราเมื่อเดินทางไปถึง รอบด้านเต็มไปด้วยพืชพรรณรกชัฏ ไม่มีทั้งกลิ่นอายของคนแล้วก็ไม่มีทั้งกลิ่นอายของปีศาจ มีแต่ความทรุดโทรมเสื่อมสภาพ ท่ามกลางแสงสายัณห์ เงินผิงอันเจอหินยักษ์ก้อนหนึ่ง ที่มองไม่ออกถึงความมหัศจรรย์ใดๆ

เงินผิงอันกินพุทราเชื่อมเคลือบน้ำตาลสองไม้หมดก็โยนด้ามไม้ไผ่ทิ้งลงพื้น แล้วหมุนตัวจากไป

หลังจากเงินผิงอันเดินออกจากประตูใหญ่ของวัดร้างไปแล้ว ยอดบนสุดของหินก้อนนั้นก็มีคนตัวจิ๋วโผล่หัวเล็กๆ ออกมา

มันขยับขึ้นมา นั่งบนก้อนหินอย่างเงียบเชียบ

ที่แท้สาเหตุแท้จริงที่หินบงกชก้อนนี้สามารถโยกคลอนได้นั้น เป็นเพราะมันได้ให้กำเนิดคนจิ๋วดอกบัวซึ่งเป็นภูตก้อนหินตนหนึ่ง มันชอบซ่อนตัวแล้วแอบหัวเราะคิกคัก ทุกครั้งที่มีคนพยายามจะโยกก้อนหินมันก็จะรู้สึกคึกคักขึ้นมาทันใด โยกตัวไปซ้ายทีขวาที ก็นิ่งก็โยกคลอนตามไปด้วย จึงทำให้ทุกคนเข้าใจผิด

เพียงแต่ว่ามีอยู่วันหนึ่งมันรู้สึกเบื่อแล้ว การโยกของแท่นบงกชหินจึง 'ศักดิ์สิทธิ์บ้างไม่ศักดิ์สิทธิ์บ้าง' สุดท้ายก็ 'แน่หนึ่งไม่ขยับดุลขุนเขา' ที่แท้เป็นเพราะมันไปจากแท่นดอกบัวหินแล้ว มันอยากไป

ตามหาสหายที่อยู่ห่างไปไกล อยู่เพียงลำพังมาปีแล้วปีเล่า มันรู้สึกเหงาอย่างมาก

สุดท้ายมันก็พบเจอสหายสองคน คนหนึ่งคือภูตงู อีกคนหนึ่งคือภูตควางแม่น้ำ คนลี้วดอกบัวที่มีจิตใจซื่อบริสุทธิ์ถูกพวกมันสองตนหลอกเอาแขนเล็กข้างหนึ่งที่ 'รวบรวมขึ้นมาจากรากเมฆาและแก่นดิน' รวมถึงใบบัวเฉิงหวง (ชื่อสัตว์ในตำนานโบราณ) หนึ่งกลีบ แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังยืนหยัดที่จะตามหาสหายต่อไป และในที่สุดมันก็ได้เจอกับภูตดอกไม้ที่ไม่ต้องการสิ่งใดจากมัน มันจึงพานางกลับมาที่แท่นบงกชหิน เล่นสนุกด้วยกัน หยอกพวกนักท่องเที่ยวด้วยกัน ทว่าถึงท้ายที่สุดมีวันหนึ่งที่มันตื่นขึ้นมาจากการหลับไหลกลับค้นพบว่าปราณวิญญาณในแท่นบงกชหินไม่เหลืออยู่แล้ว ไม่เหลือเลยแม้สักนิดเดียว ภูตดอกไม้ก็ไม่อยู่แล้วเช่นกัน

แท่นบงกชหินที่สูญเสียความศักดิ์สิทธิ์จึงไม่มีใครให้ความสนใจอีก สุดท้ายก็ถูกละทิ้งหลงลืมไปอย่างสิ้นเชิง เหลือเพียงภูตน้อยแขนเดียวที่มักจะมานั่งอยู่ริมแท่นหิน คลอเพลงพื้นบ้านในลำคอ แกว่งเท้าเบาๆ

บางครั้งมันก็รู้สึกเสียใจ เพราะมันไม่รู้ว่าตอนนี้สหายทั้งสามคนนั้นมีชีวิตที่ดีหรือไม่

หากมีชีวิตไม่ดี เหตุใดถึงไม่มาหาตนล่ะ มันจะได้ไปช่วยไปปลอบใจพวกเขาไง

แต่หากมีชีวิตที่ดี แล้วทำไมถึงยังไม่มาหาตนอีกล่ะ มันจะได้ร่วมดีใจไปกับพวกเขา

มันไม่เข้าใจเลยจริงๆ

เจ้าตัวน้อยหันขวับกลับมา ก็ค้นพบว่าคนต่างถิ่นที่สวมชุดยาว สีขาวหิมะคนนั้นนั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของก้อนหิน กำลังมองพระอาทิตย์ตกดินพลาเงดิมเหล่า

พอสังเกตว่าตนหันไปมอง เขาก็ส่งยิ้มมาให้มัน

ทำเอาเจ้าตัวน้อยตกใจจนรีบลุกขึ้นยืน กระโดดหึ่งตัวลงไป ในก้อนหินยักษ์ทันที

เงินผิงอันหัวเราะฮาๆ เสียงดัง แล้วกระโดดลงจากก้อนหิน ออกไปจากวัดหรรษวีแห่งนี้จริงๆ ไม่แก้งหยอกญาติน้อยตนนี้อีก

เจ้าตัวน้อยหลบซ่อนในก้อนหินอยู่นานถึงได้กล้าโผล่ออกมา อย่างลับๆ ล่อๆ กวาดตามองไปรอบด้านพักหนึ่ง หลังจากแน่ใจว่าคนผู้นั้นไม่อยู่แล้ว ถึงได้ขึ้นมาตรงตำแหน่งที่คนผู้นั้นนั่งเมื่อครู่ แล้วมันก็พลันเบิกตากว้างเพราะมองเห็นว่ามีเหรียญเงินที่ปราณวิญญานโอบล้อมอยู่เหรียญหนึ่ง

ภูตบนโลกใบนี้ส่วนใหญ่ล้วนชอบเงินของเทพเซียนบนภูเขามาก เพราะกินพวกมันเป็นอาหาร

การที่วางเงินเกล็ดหิมะเหรียญหนึ่งเอาไว้ เงินผิงอันทำไป เพราะคิดว่าเป็นสิ่งที่ตัวเองทำได้เท่านั้น

แต่รอจนเงินผิงอันออกไปจากเมือง เดินผ่านไปจากถนนหลวง เพิ่งจะเข้ามาในภูเขาก็พบว่าบนทางเล็กเบื้องหน้ามีเจ้าตัวน้อยยืน น้ำตาคลออยู่ มือข้างหนึ่งของมันกำเงินเกล็ดหิมะเหรียญนั้นที่เมื่อ

เปรียบเทียบของกับร่างของมันแล้วนับว่าใหญ่โตกว่ามากเอาไว้
แน่น สายตามองเงินผิงอัน ดูเหมือนว่าเจ้าตัวน้อยทั้งกระวน
กระวายใจแล้วก็ตั้งใจด้วย

เงินผิงอันเดินเข้าไปหาข้าๆ เจ้าตัวน้อยมีนิสัยซี้ซลาดมาตั้งแต่
เกิดจึงหายตัววับไปจากเส้นทาง เป็นอย่างนี้เข้าไปเข้ามาอยู่หลาย
ครั้ง จนกลายเป็นว่าเจ้าตัวน้อยเดินตามหลังเงินผิงอันไปบนภูเขา
ได้เกือบหนึ่งร้อยลี้

เงินผิงอันก็ไม่ใช่ฝ่ายขยับเข้าไปใกล้มัน ปล່อยให้มันเดิน
ตามตนมาอย่างไม่ใกล้ไม่ไกล

หนึ่งคนตัวใหญ่หนึ่งคนตัวเล็กจึงเดินทางรวมกันไปแบบนี้

พอไปถึงป่าเก่าแก่ในภูเขาลึกที่เด็กชายพูดให้ฟังก็พบว่า
หนทางอันตรายจริง ในขณะที่เงินผิงอันกำลังจะพ้นเดินออกไป
จากขอบเขตของพื้นที่แห่งนี้ได้เจอกับปีศาจน้อยตนหนึ่งที่เหมือน
คลุ้มคลั่ง เสื้อผ้าที่มันสวมใส่ขาววัน เดินโซซัดโซเซ ปากก็พรวด
พูดประโยคหนึ่งเข้าไปเข้ามาด้วยความเสียใจว่า "จิตใจเช่นนี้ จะ
กลายเป็นพระได้อย่างไร? จะกลายเป็นพระได้อย่างไร..."

ทำเอาเจ้าตัวน้อยตกใจจนไม่สนใจอะไรอีก รีบวิ่งปรวดมาหลบ
อยู่ข้างเท้าเงินผิงอันทันที

หลังจากนั้นมาเจ้าตัวน้อยก็ไม่เหลือใจระแวดระวังอีก หากไม่
กระโดดโลดเต้นอยู่ข้างกายเงินผิงอัน ก็จะมานั่งอยู่บนหัวไหล่ของ
เขา

ภายหลังเงินฝิ่นอันพาสหายใหม่ที่พูดไม่ได้ตอนนี้เดินผ่าน
แคว้นแห่งหนึ่งที่มีสงครามเกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน หลายชีวิตต้องสิ้น
ลมปราดาตาย วีรบุรุษผู้กล้าถูกบีบให้ผันตัวมาเป็นโจร ยึดครอง
ภูเขาตั้งตนเป็นราชา สร้างกองกำลังใหญ่กองหนึ่งขึ้นมา

เรื่องราวที่เงินฝิ่นอันได้ยินมาตลอดทางล้วนเป็นเรื่องราวของ
วีรบุรุษผู้กล้าที่สามสิบหกคน บอกว่าพวกเขาองอาจผึ่งผายแค่ไหน
วรยุทธสูงส่งมากเสียจนตั้งภูเขาซึกแม่น้ำได้ แน่نونว่าเงินฝิ่นอัน
ยอมไม่เชื่อทั้งหมด แต่ก็คิดว่าหากมีโอกาสจะลองไปเยือนภูเขา
แห่งนั้นเพื่อพบกับเหล่าวีรบุรุษดู ต่อให้อีกฝ่ายอาจจะไม่ยินยอมดื่ม
เหล้าร่วมโต๊ะกับตน แต่แค่ได้สัมผัสกลิ่นอายจอมยุทธ์ของพวกเขา
อยู่ใกล้ๆ ก็ถือว่าเป็นเรื่องดี

ผลคือพอเงินฝิ่นอันไปเยือนด้วยความเลื่อมใสกลับไปเจอเข้า
กับร้านเถื่อนที่เอาเนื้อมนุษย์มาทำเป็นซาลาเปา เงินฝิ่นอันเห็นว่า
เหล่าพ่อค้าที่เดินทางมาด้วยกันหมดสติไปแล้ว จึงแสวงทำเป็นหมด
สติตามไปด้วย เขาถูกคนจับมัดมือมัดเท้าเอาไป ด้านหลังร้าน
โยนไว้บนเตียงหั้นเนื้อหมูขนาดยาวและใหญ่ จากนั้นก็มีลูกจ้าง
ร้านถือมีดเลาะกระดูกเดินหาวเข้ามาหาพวกเขา

สวนทางฝ่ายของเมืองที่อยู่ใกล้เคียง ในขณะที่เพชฌฆาต
กำลังจะลงมือประหารโจรใหญ่คนหนึ่ง กลับมีคนหลายสิบคนบุก
เข้ามาชิงตัวนักโทษ โดยเฉพาะชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งที่มีมือสองข้างถือ
ขวานคู่ที่ไล่ฟันสังหารผู้คนไปตลอดทาง เขาหัวเราะรำด้วยความ
สาแก่ใจ ไม่ว่าจะเป็นพวกชาวบ้านที่มาชมเรื่องสนุกหรือพวกขุน
นางล้วนถูกขวานของเขาผ่าออกเป็นสองท่อนไปหลายคน

มีชายผิวดำเกรียมร่างเตี้ยม่อต้อคนหนึ่งตวาดด่า ชายถือขวานถึงได้หยุดมืออย่างขลาดกลัว สีหน้ากระดากอวาย ไม่เหลือความดุร้ายอีกแม้แต่นิดเดียว

บุรุษผิวดำคนนั้นมองชายฉกรรจ์ร่างกำยำแวบหนึ่งก็โบกมือบอกให้เขาถอยออกไป กวาดตามองรอบด้านด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า แต่ที่มากกว่านั้นคือความปลื้มปิติและความสะใจ

เมื่อครู่นี้เขาตวาดสั่งสอนชายฉกรรจ์ถือขวานคู่ไปด้วยคำพูดที่ดุตันเอาเรื่องก็จริง ทว่าสายตาที่มองแผ่นหลังของคนสนิทในเวลานี้ก็กลับแฝงไว้ด้วยรอยยิ้ม

คนทั้งกลุ่มช่วยคนจากลานประหารได้สำเร็จจึงพากันขึ้นม้าที่เตรียมรอไว้ไม่ห่าง แล้วควบม้าออกไปจากเมืองที่ไกลาหลวุ่นวายแห่งนี้อย่างรวดเร็ว

ทหารของทางการกลับไม่มีใครกล้าออกจากเมืองไล่ตามไป

รองคนทั้งกลุ่มพลิกตัวลงจากหลังม้าด้วยความฮึกเหิม เดินเข้าไปในร้านของตัวเองพร้อมเสียงหัวเราะดังกังวาน กลับค้นพบว่าในร้านไม่มีคู่สามีภรรยาที่คุ้นเคยอยู่แล้ว มีเพียงเด็กหนุ่มชุดขาวคนเดียว บนโต๊ะสุราเบื้องหน้าเขาวางกระบี่ยาวไว้เล่มหนึ่ง

ปราณกระบี่เข้มข้นน่าพรันพรึง

เวลาเพียงแค่หนึ่งกำนธูป เงินผิงอันก็เดินออกมาจากร้าน

ในร้านที่อยู่ด้านหลังมีทั้งคนตายและมีทั้งคนเป็น คนเหล่านั้นล้วนเป็นวีรบุรุษชายชาติตรีในสายตาของคนบนโลก ซึ่งบางคนก่อนจะตายก็ยังคงเปี่ยมไปด้วยมาดองอาจจริง ๆ

กลับเป็นกลุ่มคนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่สวนใหญ่ล้วนเจียบงัน บ้างก็เป็นฝ่ายหยุดมือด้วยตัวเองหลังจากได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย พวกเขาทั้งไม่พนาคำพูดโอหังหยาบคาย และในดวงตาก็ไม่มีแววอาฆาตอยากแก้แค้น กลับกันคือมีเพียงความเลือนลอยราวกับกำลังพูดว่าในเมื่อชีวิตเป็นอย่างนี้แล้วก็คงต้องปล่อยให้มันเป็นไป

เงินผิงอันไม่สนใจเรื่องพวกนี้

เดินออกมาจากร้านเห็นว่าข้างทางมีม้าผูกไว้หลายตัว คิดดูแล้วเงินผิงอันก็เดินไปจูงม้าสูงใหญ่ตัวหนึ่งมา พลิกตัวขึ้นบนหลังม้าอย่างคล่องแคล่วถึงที่สุด

แรกเริ่มยังค่อยๆ ปล่อยให้ม้าเยาะย่างไปอย่างเชื่องช้า แต่หลังจากนั้นก็กลายเป็นควมม้าห้อตะบึงไปในยุทธภพ

บทที่ 305.1 กัมหน้ามองป่อ เงยหน้ามองฟ้า

เงินผิงอันคิดไม่ถึงว่าการเดินทางในยุทธภพครั้งนี้ต้องใช้เวลานานถึงครึ่งปี หากใช้ว่าเส้นทางตามหาอารามกวางเต๋ายาวไกลเกินไป แต่เป็นเพราะเงินผิงอันอาศัยการขึ้นจาก 'ปราณยาว' ที่สะพานอยู่ด้านหลัง เดินวนไปวนมาอยู่ในนครใหญ่โตแห่งหนึ่งเป็นเวลานานถึงสามเดือนเต็ม แต่ก็ยังหาอารามกวางเต๋านั้นไม่เจอ เมื่ออยู่ในเมืองหลวงของแคว้นหนันเยวี่ยนแห่งนี้ เงินผิงอันสอบถามทั้งคนเดินเท้า พ่อค้าแผงลอย ชาวยุทธในยุทธภพ หัวหน้าหน่วยคุ้มกัน หรือแม้กระทั่งขุนนางในที่ว่าการต่างๆ ทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่เคยได้ยินชื่อของอารามเต๋านี้มาก่อน เงินผิงอันพลิกเปิดตำราประวัติศาสตร์ อักษรานุกรม ภูมิศาสตร์ และผลงานส่วนบุคคลหลากหลายชนิด แต่ก็ยังไม่มีเบาะแสใดๆ ผลเก็บเกี่ยวเดียวที่ได้รับมาก็คือเงินผิงอันพอจะพูดภาษาทางการของแคว้นหนันเยวี่ยนได้บ้างแล้ว

แล้วก็เป็นอย่างนี้ไปตั้งแต่ปลายฤดูใบไม้ร่วงจนถึงวันที่หิมะเทาชนห่านตกหนัก เดินไปจนถึงสายฝนโปรยปรายในฤดูใบไม้ผลิ รอจนกระทั่งหน้าร้อนมาเยือน เงินผิงอันก็พอจะแน่ใจได้แล้วว่าทางเข้าของอารามเต๋ายู่ที่เมืองหลวงแห่งนี้ เพียงแต่ว่ายังหาประตูเข้าไม่เจอ

ต่อให้เป็นเงินผิงอันที่มีจิตใจหนักแน่นเด็ดเดี่ยวก็ยังไม่เริ่มสิ้นคลอนและหงุดหงิดบ้างแล้ว

ช่วงระยะเวลาระหว่างนี้เงินฝิ่นอันได้พบเห็นอะไรแปลกๆ มากมาย เคยเห็นชุดกระโปรงสีเขียวตัวหนึ่งล่องลอยอยู่กลางอากาศยามค่ำคืน มันเหมือนสาวงามที่กำลังร้ายระบำ ชายแขนเสื้อพลิ้วสะบัดราวสายน้ำไหล

และยังเคยเจอกับหลวงจีนที่พบเห็นได้ไม่ง่ายในแคว้นสมบัติทวีป ในแคว้นนั้นเรียนศาสนาพุทธได้รับความนิยมนอย่างมากทุกสถานที่จะต้องมีวัดวาอารามตั้งอยู่ เงินฝิ่นอันรู้ว่าพระสงฆ์ทั้งหลายให้ความสำคัญกับเรื่องการหมั้นวิวาห์ รวมไปถึงความแตกต่างมากมายระหว่างพระสงฆ์ผู้ท่องพระคัมภีร์ พระสงฆ์ผู้อธิบายพระคัมภีร์ พระสงฆ์ผู้ถ่ายทอดพระธรรมและพระผู้ปกปักรักษาศาสนาพุทธ มีครั้งหนึ่งที่ย่างออกไปผอนคลายอารมณ์นอกเมืองหลวง เขาได้ติดตามหลวงจีนกลุ่มหนึ่งที่ได้รับคำสั่งจากราชสำนักให้ไปเยือนสนามรบที่มีการรบราฆ่าฟันกันอย่างดุเดือดอยู่ไกลๆ เงินฝิ่นอันเห็นกับตาตัวเองว่าเมื่อพระสงฆ์ผู้ท่องพระคัมภีร์หลายร้อยท่านนั่งลงบนเบาะดอกบัว พวกเขาจะถอดรองเท้าหุ้มแข้งออกเปลือยเท้าเดินก้มหน้าพนมมือ ระหว่างที่เท้าทั้งสองข้างก้าวเดินรวมไปถึงระหว่างที่ริมฝีปากขยับเปิดและปิดก็จะมีดอกบัวสีขาวหิมะหลายดอกผุดขึ้นมา พระสงฆ์ทุกรูปล้วนถือลูกประคำหนึ่งวงไว้ในฝ่ามือ หากมีผีร้ายเข้ามาก่อวุ่นก็จะถูกแสงสีทองที่แผ่ออกมาจากลูกประคำโจมตีให้ถอยร่นออกไป

แสงสีทองของลูกประคำสว่างเจิดจ้าส่งให้ภาพลักษณะของหลวงจีนยิ่งเคร่งขรึมสง่างาม แต่ละย่างก้าวล้วนมีดอกบัวผลิบาน

ชักนำให้วิญญาณที่มีแรงอาฆาตคาดทวมเทียมฟ้าหลายหมื่น
ตนเดินตามพวกเขาไปยัง 'ด่านประตูผี' อันเป็นจุดเชื่อมโยง
ระหว่างโลกมนุษย์กับโลกแห่งความตาย

สุดท้ายเงินผิงอันก็นั่งอยู่ห่างๆ สิบนิ้วพนมเข้าหากัน ก้มหน้า
ลงต่ำไม่พูดไม่จาเลียนแบบหลวงจีนเหล่านั้น

หลังจากกลับมาถึงเมืองหลวง เงินผิงอันก็ยังหาอารามกวาน
เต่าไม่เจอ และในขณะที่เงินผิงอันกัดฟันเตรียมจะแอบเข้าไปยังวัง
หลวงนั่นเอง วันนี้พระอาทิตย์ร้อนแรงส่องแสงอยู่กลางนภา เงินผิง
อันเดินมาหยุดอยู่ข้างบ่อน้ำแห่งหนึ่ง ก้มหน้ามองลงไปเห็นว่าบ่อ
น้ำแห่งนี้ลึกจนมองไม่เห็นก้นบึ้ง มีดสนิทไร้แสงสว่าง

เงินผิงอันมองอยู่ครู่หนึ่ง

เพียงแต่ว่าก็ยังมองอะไรไม่ออกอยู่ดี จึงดึงสายตากลับแล้ว
เตรียมจะออกไปเดินเตร่ข้างนอกอีกครั้ง

หันกลับมามองบ่อน้ำแฉะหนึ่งก็รู้สึกว้าวเมื่อครู่ที่ยืนอยู่ตรงนั้น
คล้ายจะค่อนข้างเย็นสบายกว่า

.....

หลังจากต่อสู้ไปกับไซ่จิงเสินที่คนต่ำสุดให้ความเคารพนับถือ
ชยตงซ่านก็ได้รับตำแหน่งบรรพบุรุษตระกูลไซ่มาฟรีๆ ใช้ชีวิตอยู่
ในสำนักศึกษาชานหย่าอย่างสุขสบายยิ่งบวกกับที่เนื้อหนังมังสา
อันเป็นเปลือกนอกนี้ของชยตงซ่านมีไฟแดงกลางหว่างคิ้ว หน้าตา
หล่อเหลาท่วงท่าสง่างาม เขาจึงเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนอย่างยิ่ง

ชยุตงซานสามารถเดินไปไหนมาไหนในสำนักศึกษาซานหย่า ได้ตามใจชอบ ข้างกายจะต้องมีสาวใช้คนหนึ่งนามว่าเซี่ยเซี่ย ติดตามมาด้วยเสมอ วันนี้คนทั้งสองไปฟังบทเรียนวิชาหลักการใน คัมภีร์ที่อาจารย์เฒ่าคนหนึ่งเป็นผู้สอน ฟังไปได้แค่ครึ่งเดียว ชยุตง ซานที่เดิมทีนอนพับอยู่บนขอบหน้าต่างด้านนอกก็หลับไปซะแล้ว เซี่ยเซี่ยที่ยืนอยู่ข้างกายไม่กล้ารบกวนความฝันของคุณชายตัวเอง เป็นเหตุให้นักเรียนในห้องต้องพากันกลั่นแกล้งอย่างยากลำบาก อาจารย์ผู้เฒ่าคิดอยากจะหยิบไม้บรรทัดมาฟาดให้ชยุตงซานหัว โนเป็นซาลาเปา แต่พอคิดได้ว่าขนาดไซ้จึงเส็นก็ยังไม่พาคคนทั้ง ตระกูลหนีออกไปจากเมืองหลวง อาจารย์ผู้เฒ่าก็ได้แต่ข่มกลั่น ความโมโหไว้ในใจ เดียวกลับไปจะต้องไปพุดกับรองเจ้าขุนเขา เหมมาเสี่ยวตงสักหน้อย จะไม่อนุญาตให้ชยุตงซานเข้ามาใกล้คาบ เรียนของตนอีกแล้ว

หลังจากที่สะดุ้งโหยงคล้ายตื่นจากฝันร้าย ชยุตงซานก็ลืมตา ขึ้น เหม่อลอยอยู่พักใหญ่กว่าจะคืนสติ แล้วจึงเดินอาดๆ พาสาวใช้ เซี่ยเซี่ยกลับไปที่พักด้วยกัน

รอนจันเซี่ยเซี่ยปิดประตูบ้าน ชยุตงซานก็ถอดรองเท้าหุ้มแข้ง ก้าวข้ามผ่านธรณีประตู สะบัดชายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง ไอหมอกก็ ลอยอวลขึ้นมา สุดท้ายกลายเป็นภาพแผนที่ของแจกัณสมบัติทวีป

ชยุตงซานยกมือข้างหนึ่งกอดอก อีกข้างหนึ่งบีบปลายคาง ของตัวเอง เขาขยับมายืนตรงตำส่วยที่อยู่เหนือสุดของแจกัณสมบัติ ทวีป ก่อนจะไล่เส้นสายตามองไปทางทิศใต้ ข้ามผ่านแคว้นหวงถึง อาณาเขตของตำส่วยไปหยุดอยู่ที่แถบสำนักศึกษากวานหู แคว้นไซ้

อีและแคว้นซุสยที่อยู่ภาคกลาง สุดท้ายอยู่ๆ เขาก็นอนคว่ำลงไปบนพื้น กวาดตามองซ้ายมองขวา

เซี่ยเซี่ยนั่งฟังอยู่ตรงกรอบธรณีประตูด้านนอก แพนที่แผ่นนี้ใหญ่โตจนเกือบจะยึดครองพื้นที่ของทั้งห้อง หากนางเข้าไปต้องโดนด่าแน่นอน หรืออาจจะโดนตีด้วยซ้ำ

ชยุตงซานนอนฟุบคว่ำอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา แต่ปากก็ถามเหมือนชวนคุยว่า “เจ้าว่าตอนนี้ในอาณาเขตของต้าสย ในราชสำนัก ยุทธภพ บนภูเขา ล่างภูเขา มีใครกล้าด่าฮองเต้ว่าเป็นทรรราชที่ไม่ยอมทำสงครามแต่ดันขอร้องศัตรู ยอมแบ่งพื้นที่ของแคว้นให้ศัตรูเพียงเพราะหวังความปรองดองหรือไม่?”

เซี่ยเซี่ยตอบตามสัจย์จริง “ข้าไม่รู้เรื่องราวภายนอก แต่หากเป็นในสำนักศึกษา เหล่าอาจารย์ที่ถือกำเนิดในต้าสยส่วนใหญ่อีกแค่ขมวดคิ้วถอนหายใจ แต่กลับไม่เคยได้ยินว่ามีใครด่าทอหยาบคาย”

ชยุตงซานลุกขึ้นยืนยิ้มตาหยิกกล่าวว่า “บัณฑิตมีข้อดีอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือไม่ด่ากษัตริย์ ด่าแค่ขุนนางกังฉิน ชั้นที่ที่กุมอำนาจปีศาจจิ้งจอก พระญาติฝ่ายภรรยา ด่าฟ้าด่าดิน ด่าพ่อด่าแม่...แน่นอนว่าไม่มีเรื่องใดที่ตายตัว คนที่กล้าด่าฮองเต้ยอมต้องมียูอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าคนที่ด่าได้ดี ด่าถูกจุดนั้นมีน้อยมาก”

เซี่ยเซี่ยชินกับการอยู่ร่วมกับชยุตงซานแล้วจึงตอบอย่างขอไปทีว่า “คุณชายปราดเปรื่อง”

นางตอบอย่างขอไปทีจริงๆ เป็นการตอบประเภทที่ว่าไม่คิดจะเก็บอารมณ์สักนิดเดียว อย่างไรก็ตามแต่ราชครูตำหลีที่เป็นดัง 'ปีศาจด้านภาษา' (เปรียบเปรยถึงนักประพันธ์หรือผลงานที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิดดั้งเดิมของสังคม) 'จึงจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์' เลยขนาดคนอย่างหลีไหวที่ไม่สนใจอะไรก็ยังมีมองออกได้ในปราดเดียว

แต่ชยตงซานกลับไม่ถือสาเรื่องนี้

ชยตงซานยกมือสองข้างเท้าเอว อ้าปากกว้างแล้วสุดแรงๆ หนึ่งครั้ง ไอหมอกที่เป็นภาพแผนที่แผ่นนั้นก็หายพรอดเข้าไปในห้องของเขา

จากนั้นชยตงซานก็ยกมือสองข้างขึ้นทำท่าอ้าปากกว้างกางกรงเล็บคล้ายพยัคฆ์คำราม

ทำเอาเซี่ยเซี่ยที่มองดูอยู่ถึงกับปากกระตุก

ชยตงซานชายแขนเสื้อตัวเองพูดอย่างภาคภูมิใจว่า "สมกับคำว่ากลิ่นปราณหมื่นลี้ดุดังพยัคฆ์จริงๆ ร้ายกาจๆ"

สาวใช้เซี่ยเซี่ยได้แต่เจ็บใจที่ตัวเองไม่กล้ากรอกตามองบน

นางพลันหันไปมองทางกำแพงสูงของบ้าน ไม่ว่าจะในราชสำนักต่ำสุดจะมีกระแสดลื่นไถ่น้ำไหลรุนแรงอย่างไร ทว่าภูเขาตงซานและสำนักศึกษาแห่งนี้กลับมีวันเวลาที่สันติสงบสุข

แต่บัดนี้กลับมีแสงสีทองเส้นหนึ่งพุ่งมาถึงด้านนอกเรือน

เงียบกริบและไวดุจสายฟ้าแลบ

แม้ว่าจะเล็กบางมาก ถึงขั้นบางกว่าผมสีนิลหนึ่งเส้นของหญิงสาวเซี่ยเซี่ยด้วยซ้ำ แต่เมื่อเส้นสีทองเส้นนี้ปรากฏขึ้นมาอากาศบรรยากาศในเรือนก็เปลี่ยนจากความเย็นสบายของปลายฤดูใบไม้ร่วงเป็นร้อนมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้คนรู้สิกราวกับอยู่กลางแสงแดดแผดเผา

เซี่ยเซี่ยปากอ้าตาค้าง ปรับตัวไม่ทันเลยสักนิด

ในหัวสมองของนางว่างเปล่า แม้ว่าอุณหภูมิในบ้านจะร้อนระอุ แต่เซี่ยเซี่ยกลับรู้สึกเย็นเยียบไปทั้งตัว นางหันหน้ากลับไปมองอย่างแข็งทื่อก็เห็นเพียงว่าหว่างคิ้วของชู้ตงซานถูกแสงสีทองเส้นนั้นทะลุผ่านไปพอดี เขาหงายหลังล้มตึงลงบนพื้นแล้ว

ต้องเป็นการลอบฆ่าจากเทพเซียนพระสุธาท่านหนึ่งแน่นอน!

น้ำเสียงแก่ชราที่เต็มไปด้วยความสะใจดังขึ้นมาจากที่ไกลๆ “ปีศาจที่สร้างความวุ่นวายให้แก่บ้านเมือง ตายไปก็ไม่น่าเสียดาย!”

ห่างออกไปไกลยิ่งกว่ามีเสียงของเหมาเสี่ยวตงรองเจ้าขุนเขาที่เป็นตั้งเจ้าของฟ้าดินขนาดเล็กแห่งนี้แผดเสียงคำรามอย่างเดือดดาล “บังอาจมาลอบฆ่าคนในสำนักศึกษาของข้ารี?!”

สีหน้าเซี่ยเซี่ยอึ้งค้าง ยังคงอยู่ในท่านั่งเอนพิงกรอบประตู นางเหม่อมองเด็กหนุ่มชุดขาวที่ล้มแล้วไม่ลุกขึ้นมาอีก ตายทั้งอย่างนี้นะหรือ?

ไหล่ถูกคนตบเบาๆ เซี่ยเซี่ยพลันสะดุ้งคืนสติ ร่างกายหดเกร็ง ขณะเดียวกันกับที่หันไปก็เตรียมจะใช้หลังมือฟาดอีกฝ่าย

แต่เขี่ยเขี่ยก็ต้องรีบเก็บมืออย่างรวดเร็ว สีหน้าของนางเหมือนเห็นผีกลางวันแสบๆ

ที่แท้ชยุตงซ่านมายืนอยู่ตรงหน้านาง กำลังค้อมเอวมองประสานสายตากับนาง เขาหรีตาลงมือ หนึ่งไพล่หลัง อีกมือหนึ่งยื่นนิ้วชี้มาจิ้มบนหน้าผากของเขี่ยเขี่ยเบาๆ ผลักให้นางล้มหงายเข้าไปในห้อง แต่สิ่งที่น่ามหัศจรรย์ก็คือร่างของเขี่ยเขี่ยนอนหงายอยู่บนพื้นแล้ว ทว่าดวงวิญญาณที่ล่องลอยกลับยังอยู่ที่เดิม นางถูกชยุตงซ่านใช้เวทลับป่าเถื่อนบังคับให้ร่างและวิญญาณแยกออกจากกัน วิญญาณเป็นกลุ่มๆ เส้นๆ ไม่อาจทนรับการทำลายจากปราณหยางได้จึงโกล้งจะแหลกลสลายเต็มที่

ชยุตงซ่านมองประเมินดวงวิญญาณของเขี่ยเขี่ย สุดท้ายเขาก็ค้นพบความผิดปกติในช่องโพรงลมปราณบางแห่งของนาง จึงพูดยิ้มๆ ว่า “คิดจะมาเล่นไล่จับกับข้า อ่อนหัดไปหน่อยไหม?” จากนั้นเขาก็ประกบนิ้วสองข้างเป็นท่าคืบเหมือนเวลาคืบเม็ดหมาก ดึงเอาแสงสีเขี้ยวเข้มเส้นหนึ่งออกมาจากดวงวิญญาณของเขี่ยเขี่ย แล้วบีบมันให้ระเบิดแตกอยู่ในร่องนิ้ว ร่างกายที่สูญเสียวรรู้สึกเพราะจิตวิญญาณถูกอยู่ตั้งไปเหมือนปลาบนเขียงที่กระทักติดเต็งอย่างแรง

ชยุตงซ่านฟาดฝ่ามือตบลงไป ‘บนใบหน้า’ ดวงวิญญาณของเขี่ยเขี่ย ต่ายิ้มๆ ว่า “นังคนมือไม่พายเอาเท้าราน้ำ ไสหัวกลับไปได้แล้ว”

ดวงจิตกลับคืนสู่ตำแหน่ง เชียเซียค่อยๆ ฟิ้นคืนสติ นางปวดหัวจนแทบระเบิด ดันรณลุกขึ้นนั่ง มือหนึ่งยันพื้น อีกมือหนึ่งกุมศีรษะ เจ็บปวดจนน้ำตาไหลอาบหน้า

ชยุตงซานก้าวยาวๆ ข้ามธรณีประตู ก้มตัวลงไปหยิบยันต์หุ่นเชิดแทนตัวที่ระดับสูงมากในห้องแผ่นนั้น ใช้นิ้วขยี้ให้เป็นเก้าอี้แล้วจึงหันหน้ามาพูดยิ้มๆ “เหมาเสียวตง เรื่องแบบนี้เจ้าก็ทนได้หรือ?! คนอื่นเค้ามาขี้มาเยี่ยวในบ้านของเจ้าแล้ว!”

ระหว่างที่กำลังไล่สังหาร เสียงแค้นหัวเราะเย็นชาของเหมาเสียวตงดังแว่วเข้ามาในเรือนหลังเล็ก “ใช่ เจ้าก็คือขี้กอนั้น!”

ชยุตงซานหัวเราะหึหึ “ข้าเดินไปเดินมาอยู่ทุกวัน ถ้าอย่างนั้นสำนักศึกษาซานหย่าของพวกเราก็คือห้องน่านะสิ?”

เซียเซียไม่พูดอะไรสักคำ

ชยุตงซานก็คร้านที่จะอธิบายให้นางฟังถึงอันตรายและความลับที่ซ่อนอยู่ เขานั่งขัดสมาธิขมวดคิ้วครุ่นคิดจริงจัง

เหตุใดสำนักศึกษากวานหูถึงยอมอดทนข่มกลั่นถึงเพียงนี้

การที่กองทัพม้าเหล็กของต้าหลี่เคลื่อนพลลงใต้มาได้อย่างรวดเร็ว ไม่สอดคล้องกับการคาดการณ์ในปีนั้นของเขาอย่างยิ่ง ตามการคาดการณ์เดิม อย่างน้อยก็ต้องผ่านสงครามใหญ่ที่ยากลำบากสี่ครั้ง ครั้งหนึ่งคือรบกับราชวงศ์บนโลกมนุษย์ที่อยู่ใกล้เคียงกับภาคกลาง ครั้งหนึ่งคือแตกหักกับสำนักศึกษากวานหู อีกครั้งหนึ่งคือรบกับราชวงศ์ปายซวงของทักษิณแลกันสมบัติทวีป

ส่วนอีกครั้งหนึ่งก็คือรอบกับกองกำลังบนภูเขาทางทิศใต้ของแจกันสมบัติทวีป

หรือว่านอกจากสำนักโม่ของต้าหลี่แล้ว ในแจกันสมบัติทวีป ยังมีกองกำลังอื่นที่แอบเดินทางกันเข้ามาอีกมาก?

น่าเสียดายก็แต่ตอนนี้ตนไม่ใช่ราชครูของต้าหลี่แล้ว จึงไม่อาจรับรู้ข่าววงในมากมายของบนยอดเขา แม้แต่ข้อที่ว่าคนที่เล่นหมากกระดานนี้คือใคร วิธีการเล่นเป็นอย่างไร ทุกอย่างก็ล้วนอาศัยการคาดเดาเอาทั้งนั้น

จู่ๆ ชูยตงซานก็ถามขึ้นว่า “เคยคิดจะไปลงหลักปักฐานอยู่ที่หลงเฉวียนต้าหลี่บ้างหรือไม่?”

เซี่ยเซี่ยสายหน้า “ไม่เคย”

เหมาเสี่ยวตงผู้เฒ่าร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาในบ้าน “คือผู้ฝึกตนก่อกำเนิดที่ไม่รู้ที่มาคนหนึ่ง เขาหนีไปได้แล้ว”

ชูยตงซานไม่สนใจเลยสักนิด พุดยิ้มๆ ว่า “ครั้งนี้ก็เป็นแค่การหยั่งเชิงเท่านั้น เจ้าระวังพวกอาจารย์และลูกศิษย์ในสำนักศึกษาให้ดีเถอะ บนโลกมักจะมีคนดีที่คิดว่าตัวเองทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่เสมอ คนเหล่านี้มักจะคิดว่าเรื่องราวทางโลกควรโคจรไปตามความคิดของพวกเขา หากสำนักศึกษาตั้งตนเป็นศัตรูกับเมืองหลวงต้าสุยขึ้นมา พันธมิตรภูเขาที่ลงนามกันไปสองครั้งระหว่างสกุลเกาและสกุลช่งก็อาจจะถูกยกเลิกด้วยเหตุนี้ก็เป็นได้”

เหมาเสี่ยวตงขมวดคิ้ว “จะให้ปิดภูเขาจริงๆ หรือ?”

ส่วนเรื่องลอบฆ่าในวันนี้จะเป็นความคิดของภูเขาบางแห่งในตำบล หรือเป็นคนที่มิแค้นส่วนตัวกับ 'ชยุตฉาน' ความต่างก็ไม่มากนัก เพราะความเป็นไปได้ที่ชยุตฉานพูดถึงไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาล้อเล่นกันได้เลย

ชยุตฉานหัวเราะเสียงเย็น "ทำไม รู้สึกเสียหน้าอย่างนั้นหรือ?"

เหมาเสียวตงที่ตัดสินใจได้แล้วหมุนตัวจากไปทันที

ชยุตฉานพูดยิ้มๆ "เหมาเสียวตง ถ้าเจ้าพูดว่าตัวเองคือซี่ก่องหนึ่ง หากเกิดเรื่อง ข้าจะยื่นมือช่วยเหลือสำนักศึกษา"

เหมาเสียวตงหันหน้ากลับมาพูดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "ข้าคือซี่ก่องหนึ่ง"

ชยุตฉานกล่าวอย่างขุ่นเคือง "หากข้าพูดว่าตัวเองคือซี่สองก่อง จะเอาคำพูดก่อนหน้านี้คืนมา จากนั้นก็นั่งดูไฟชายฝั่งอย่างสบายอารมณ์ได้หรือไม่?"

ผู้เฒ่ากระตุกมุมปากทั้งสองคำว่า 'ไม่ได้' เอาไว้แล้วจากไปอย่างรวดเร็ว ชยุตฉานถอนหายใจหนึ่งที หิงตัวไปด้านหลัง ร่างกระแทกพื้นดังตึง นิ้วทั้งสองข้างประกบกันวางตั้งไว้ด้านหน้า ปากก็ท่องว่า "จงรีบมารับคำสั่ง ณ บัดนี้" จากนั้นก็กิ้งตัวเข้าไปในห้องด้วยทำนองนั้น

เซี่ยเซี่ยแอบปาดเหงื่อบนหน้าผากเบาๆ

ชยุตตชานหยุดการกระทำที่เหมือนเด็กหลง เขานอนตัวแข็งทื่อเหมือนศพอยู่บนพื้น แต่กลับพูดด้วยภาษาที่เหมือนเด็กยิ่งกว่า “อาจารย์ เมื่อไหร่ท่านจะกลับมา ศิษย์ถูกคนรังแกแล้ว”

เซี่ยเซี่ยระอาใจอย่างยิ่ง

ชยุตตชานโง่หัวขึ้นมาถามว่า “คิดว่าคุณชายของเจ้าอย่างข้า กำลังทำตัวน่าตลกใช่ไหม?”

เซี่ยเซี่ยล้งเลอยู่เล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ยังพยักหน้ารับ

ชยุตตชานพลิกตัวนอนตะแคงข้าง เอามือข้างหนึ่งเท้าศีรษะ พุดกลัวหัวเราะ “หากมีเงินฝิ่นอันอยู่ด้วย ไม่ว่าจะตบะของเขาจะสูงหรือไม่ ข้าแค่ออกแรงก็พอแล้ว ถ้าทำถูกก็ไม่โดนด่า หรือทำผิดก็แค่โดนด่า ไม่จำเป็นต้องคิดอะไรให้วุ่นวาย ส่วนเจ้าเองก็จะโดนขำตีน้อยลง เจ้าคนแล้งน้ำใจอย่างอวีลู่แค่ดูเรื่องสนุกก็พอ หลินโสวอี่ก็สามารถตั้งใจฝึกตนได้อย่างเดียว หลี่ไหวเป็นเด็กซี้ขลาดก็ยังมีเหตุผลให้ซี้ขลาดเข้าไปอีก เพราะถึงอย่างไรก็มีเงินฝิ่นอันคอยปกป้องเขา”

“เอาเป็นว่าไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรในใจ ทุกอย่างก็ล้วนมีอาจารย์ของข้าคอยแบกรับให้”

ชยุตตชานรู้สึกซี้เกียจจึงไม่พูดอะไรอีก

เซี่ยเซี่ยรู้สึกสงสัยใคร่รู้จึงเผยท่าทางเหมือนแม่นางน้อยที่ชื่นชอบสวมชุดสีแดงออกมา

ชยุตงซานถอนหายใจหนึ่งครั้ง “คาดว่ามีแต่เสี่ยวเป่าผิง
กระมังที่รู้สึกสงสารอาจารย์ของข้า”

ชยุตงซานร้องโวยหนึ่งทีแล้วเริ่มกลิ้งตัวไปมาอีกครั้ง มือข้าง
หนึ่งกุมไว้ตรงหัวใจ ปากพร่ำพูดว่า “พอคิดถึงเรื่องนี้ข้าก็เจ็บปวด
หัวใจจะตายอยู่แล้ว”

บทที่ 305.2 ก้มหน้ามองบ่อ เงยหน้ามองฟ้า

หลังจากผ่านเรื่องการลอบฆ่าอันเป็นคลื่นมรสุมในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ภายใต้การยื่นกรานของเหมาเสี่ยวตงรองเจ้าขุนเขาก็ตได้เริ่มมีการปิดกั้นเขา ไม่ว่าจะป็นอาจารย์ นักเรียนหรือคนงานที่อยู่ด้านบนล้วนไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอก รองเจ้ากรมพิธีการแห่งต้าสุยหรือเจ้าขุนเขาในนามค่อนข้างไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้แต่ฮองเต้กลับให้การสนับสนุน อวี๋ลู่กั้ยังส่งข่าวรับใช้ใกล้ชิดหลายคนให้ไปแฝงตัวอยู่บริเวณโดยรอบภูเขาตงซานอย่างลับๆ รวมถึงยังบอกให้องค์ชายเกาเซวียนมาเข้าเรียนในสำนักศึกษาอย่างเป็นทางการด้วย

วันนี้เกาเซวียนมาตักปลาข้างทะเลสาบร่วมกับเพื่อนสนิทอย่างอวี๋ลู่กั้

เมื่อเวลาล่วงเลยผ่านไป ในที่สุดอวี๋ลู่กั้ก็มอบความจริงใจให้แก่เกาเซวียนด้วยการบอกสองเรื่อง เรื่องหนึ่งคือสถานะของเขาที่เป็นรัชทายาทของอดีตราชวงศ์ก่อนอย่างราชวงศ์สกุลหลู อีกเรื่องหนึ่งก็คือวิถีวรยุของเขาคือขอบเขตเจ็ด

พอเกาเซวียนได้ยินเรื่องนี้ก็ร้องออกมาสองเสียง เสียงแรกคืออ้อ เสียงสองคือว้าว

ตอนนั้นดวงตาขององค์ชายต้าสุยเป็นประกายวาววับ เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในการเลือกคบสหายของตัวเอง

อวีลู่ก็ไม่รู้สีกว่ามีอะไรที่ไม่ถูกต้อง ในเมื่อคนอื่นยื่นผลท้อให้ก็ควรจะยื่นผลลืตอตอบแทน ด้านเกาเซวียนเองก็พูดถึงเรื่องราวน่าอายในตระกูลของตัวเองหลายเรื่องเช่นกัน เวลาที่อยู่กับสตรี คนโดยมากมักจะหวังให้ตัวเองดิงามพร้อมสรรพไปทุกเรื่อง แต่เมื่ออยู่กับบุรุษ คนที่ไม่สนใจข้อบกพร่องของตัวเอง ปฏิบัติต่อกันด้วยความจริงใจ ก็แสดงว่าเขาต้องมองเห็นตนเป็นสหายแล้ว

คนสองคนที่อายุเท่ากัน คนหนึ่งถือเบ็ดตกปลาไม้ไผ่เขียวหนึ่งคัน รอให้ปลามากินเบ็ดอยู่เงียบๆ เกาเซวียนถามขึ้นมาว่า “ก่อนหน้านี้เจ้าเล่าให้ฟังว่าเป่าผิงเรียกประชุมใหญ่แห่งยุทธภพไม่ใช่หรือ? ข้าเข้ามาอยู่ในสำนักศึกษานานขนาดนี้แล้ว เหตุใดถึงไม่เคยเห็นเจ้าไปเข้าร่วมอีกเลย?”

“เป่าผิงจัดประชุมอยู่สามครั้ง แต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้เรียกประชุมพวกผู้ชายอีก คนอื่นคิดอย่างไรข้าไม่รู้ แต่ข้ารู้สึกผิดหวังเล็กน้อย”

เกาเซวียนชี้ไปทางเส้นทางเล็กๆ บนชายฝั่งแล้วเอ่ยยิ้มๆ ว่า “ลืไหวอยู่ตรงนั้น”

อวีลู่ไม่ได้หันหน้ากลับไปมอง

ไม่จำเป็นต้องมองก็รู้ได้ว่าลืไหวต้องพาเด็กน้อยสองคนเล่นสนุกอย่างบ้าคลั่ง คนหนึ่งคือลูกหลานตระกูลยากจนที่นิสัยร่าเริงและค่อนข้างจะเกเรเล็กน้อย อีกคนหนึ่งคือคุณชายที่เป็นหลานของตระกูลขุนนางซึ่งสืบทอดอำนาจกันมาหลายรุ่นหลายสมัย แต่กลับมีนิสัยขี้อลาดเก็บตัว ไม่รู้ว่าคนทั้งสามมาจับกลุ่มอยู่ด้วยกันได้อย่างไร ทุกวันตัวติดกันไม่ห่าง ว่ากันว่าภายใต้ข้อเสนอของเด็กบ้านยากจนคนนั้น เจ้าตัวน้อยทั้งสามยังตัดหัวไก่เผากระดาศ

เหลือง กราบไหว้กันเป็นพี่น้องอีกด้วย คำว่าหัวใจที่พูดถึงนี้ เอา
เข้าจริงก็เป็นแค่นกกระลิบที่ไปจับมาจากบนต้นไม้ ส่วนกระดาษ
เหลืองก็คือหน้าหนังสือที่แอบฉีกมาจากตำราในหอเก็บหนังสือ
หลังจากเรื่องแดงขึ้นมาก คนทั้งสามยังถูกอาจารย์ที่สอนตีจนกัน
ลาย

คนทั้งสามที่อยู่ริมทะเลสาบใช้กิ่งไม้ในมือแทนดาบและกระบี่
เจ้าฟาดมาซ้ำฟาดกลับ รุ่งตะบิงผ่านไป แน่ใจว่าหัวใจต้อง
เห็นอวีลู่ที่นั่งตกปลาอยู่ริมชายฝั่งอยู่แล้ว เพียงแต่หลังจากลั้งเล
อยู่ชั่วขณะ เขาก็ยังไม่เอ่ยทักทายอวีลู่

หากเป็นหลินໂສວີ บางทีหัวใจอาจจะมาคุยด้วยคำสองคำ
แต่สำหรับอวีลู่และเซี่ยเซี่ยแล้ว หัวใจไม่ค่อยสนทนากับนัก

ปีนั้นในกลุ่มคนที่เดินทางไกลมาค้าสุยเพื่อขอเรียนต่อ หัวใจ
กับหลินเป่าผิงและหลินໂສວີเป็นทั้งเพื่อนร่วมห้องเรียน และยังเป็น
คนบ้านเกิดเดียวกัน ความสัมพันธ์จึงสนิทสนมมากกว่าอวีลู่และ
เซี่ยเซี่ย

ทุกวันนี้หลินໂສວີไม่ค่อยไปที่หอเก็บหนังสือแล้ว ทุกวัน
นอกจากจะไปเรียน เวลามากกว่านั้นใช้หมดไปกับการฝึกตนใน
เรือนหลังเล็กที่ได้อยู่แยกเพียงลำพัง เรือนหลังนี้อาจารย์ผู้เฒ่าคน
หนึ่งที่มีชื่อเสียงด้านคุณธรรมช่วยขอกับทางสำนักศึกษามาให้เขา
ผู้เฒ่าเองก็เป็นผู้ฝึกตนเช่นกัน เขายินดีที่จะให้ความช่วยเหลือ
หลินໂສວີ ไม่เพียงแต่ช่วยอธิบายความลึกลับหลายอย่างในตำรา
'เหนือเมฆพร่างพราว' ที่หลินໂສວີนำติดตัวมาด้วย ยังเอาตำราลับ
ตระกูลเซี่ยนหลายเล่มที่ตระกูลของตนเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดีมา

ให้ที่เรือนเล็ก ให้หลินໂສວີได้เปิดอ่านตามใจต้องการ หาก
อาจารย์ผู้เฒ่ามีเวลาว่างก็จะมาช่วยไขข้อข้องใจให้กับหลินໂສວີที่
เรือนเล็ก

หนึ่งคนแก่หนึ่งเด็กหนุ่มที่ไม่ได้เรียกขานกันเป็นอาจารย์และ
ศิษย์ แต่กลับมีพฤติกรรมเหมือนอาจารย์และศิษย์กันจริงๆ

นอกจากจะศึกษาหลักการในคัมภีร์และตำราต่างๆ ที่น่าเบื่อ
หน่ายแล้ว ความคิดส่วนใหญ่ของหลินໂສວີก็ล้วนอยู่ที่การฝึกตน

จิตใจมุ่งมั่นอยู่กับมรรคา

.....

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศหนาวเย็น ในสำนักศึกษามีแม่นางน้อยอยู่
คนหนึ่งที่เคยเปลี่ยนจากชุดกระโปรงสีแดงบางๆ มาเป็นชุดที่หนา
ขึ้นอีกนิด ส่วนชุดผ้าฝ้ายบุวมานั้น ตอนนี่ยังไม่ถึงเวลาเอามาใช้

นางยังคงมานั่งเหม่ออยู่บนต้นไม้สูงยอดภูเขาเพียงลำพังเป็น
ประจำ หรือไม่บางครั้งก็เอาขนมจุบจิบมากินแก้หิว บางครั้งเวลาที่
เรียนวิชาซับซ้อน นางก็จะเอาหนังสือมานั่งท่องอยู่บนกิ่งไม้ เพื่อ
ที่ว่าวันถัดไปจะได้ไม่ต้องถูกอาจารย์ลงโทษให้คัดตัวหนังสือ ยังดีที่
ทุกครั้งพอนางมีเวลาว่างเมื่อไหร่ก็มักจะคัดบทความที่อาจารย์ต้อง
ลงโทษให้คัดไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว ตอนที่ห้องพักก็มีวางเรียงกัน
อย่างเป็นระเบียบไว้หลายปีก สะสมไว้ได้มากแล้ว

ดังนั้นนางที่อยู่ในสำนักศึกษาจึงมีฉายาว่า 'แม่นางคัดตำรา'

วันนี้หลี่เป่าผิงนั่งแกว่งขาอยู่บนกิ่งไม้ นับนิ้วมือคำนวณอย่าง ตั้งใจว่าตัวเองจากลา กับอาจารย์อาน้อยมานานแค่ไหนแล้ว

นานขนาดนี้แล้ว ทำไมอาจารย์อาน้อยถึงยังไม่มาซักที?

สายตาของหลี่เป่าผิงหม่นแสงลงเล็กน้อย

ฮาๆ ในเมื่อผ่านไปนานขนาดนี้แล้ว ก็หมายความว่าขยับเข้าไปใกล้การได้พบเจอกันในครั้งหน้าแล้วใช่หรือไม่?

หลี่เป่าผิงอารมณ์ดีขึ้นมาอีกครั้ง

ดังนั้นแม่นางน้อยชุดแดงจึงลุกขึ้นยืน กระโดดอยู่บนกิ่งไม้ พยายามให้ตัวเองมองไปได้ไกลๆ ไม่แน่ว่าโดยไม่ทันรู้ตัว อาจารย์อาน้อยอาจจะมาอยู่ที่ตีนเขาแล้วก็ได้

เสียงต๋ับต๋ังขึ้น

หลี่เป่าผิงร่วงลงไปบนพื้นแล้ว ใบหน้ามอมแมมเนื้อตัวเต็มไปด้วยฝุ่น

ยังดีที่มีประสบการณ์มาอย่างโชกโชน รู้ดีว่าควรทำอะไร ตนเองถึงจะตกลงมาไม่เจ็บ สุดท้ายหลี่เป่าผิงก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ ร้าระบมบวมเข้าไปทั้งตัวเป็นเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้อยู่แล้ว

แม่นางน้อยที่เสยะปากแยกเขี้ยวรีบหันไปมองรอบด้าน เมื่อเห็นว่าไม่มีใครได้เห็นสภาพน่าอายของตนถึงได้เดินกะเผลกลงเขาไป

ตลอดทางมีคนไม่น้อยเป็นฝ่ายเอ่ยทักทายนางก่อน หลีเป่าผิง ก็ตอบรับไปที่ละคน

กลับมาถึงหอพัก เพราะอยู่ว่างไม่มีอะไรทำ จึงเริ่มคัดตำราอีกครั้ง หลีเป่าผิงชำเลื่องตามองไปยังสมบัติที่อยู่บนโต๊ะของตนแล้วยิ้มกว้างสดใส ฮีฮี คราวหน้าถ้าอาจารย์อาน้อยมาที่เมืองหลวงต้าสุย นางก็จะโดดเรียนได้สิบวัน หลังจบเรื่องหากอาจารย์มาคิดบัญชีด้วย นางก็จะยกภูเขาหนังสือลูกนี้ไปให้เขา

หลีเป่าผิงยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกงาตัวเองฉลาด มือหนึ่งจับพู่กันคัดหนังสืออย่างคุ่นเคย อีกมือหนึ่งชุนิ้วโป้ง ตาสองข้างเป็นประกาย จู้ปาก “พูดไม่เสียแรงที่เป็นผู้นำแห่งยุทธภพ เผด็จการน่าเกรงขามจริงๆ”

.....

บนภูเขาแล้วพักเขตการปกครองหลงเฉวียน หลังจากได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง เด็กชายชุดเขียวที่น้อยครั้งมักจะออกไปข้างนอกก็ไปที่เมืองเล็กเพื่อตอบจดหมายกลับด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม จากนั้นก็ไปตามหาเว่ยป้อที่ตำหนักขุนเขาเหนือแห่งต้าหลีบนภูเขาฟิววินอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

แต่พอกลับมาที่เรือนไม้ไผ่ เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูสังเกตเห็นว่าเขาดูไม่ค่อยร่าเริงนัก แม้จะไม่รู้ว่าเขาต้องการทำอะไร แต่ก็พอรู้ว่าเรื่องนั้นคงจะไม่ค่อยราบรื่นสักเท่าไร

เด็กชายชุดเขียวไม่อยากจะให้นางฟัง เขาแค่ทอดถอนใจอยู่กับตัวเองริมหน้าผา แต่ไม่นานก็กลับมาอีกheimกระปรีกระเป่า เขา

ลงจากเขาไปที่เมืองเล็กอีกครั้ง แม้แต่ที่ว่าการอำเภอและฉนวน
ผู้ตรวจการงานเตาเผาที่ยังแข็งใจแบกหน้าไปเยือน แต่ว่าตอนที่
กลับมากลับมีท่าทางอ่อนระโหยโรยแรงเหมือนเดิม ผ่านไปอีกสอง
วันก็ไปหาเจ้าเมืองอยู่ที่ที่ว่าการหลงเฉวียนซึ่งสร้างขึ้นใหม่นอก
ภูเขาใหญ่ทางทิศเหนือ

เด็กชายชุดเขียวยุ่งจนหัวหมุนอยู่หลายวัน ทำเอาเด็กหญิงชุด
กระโปรงชมพูที่มองดูอยู่มีงงไปหมด

แม้ว่าปกติเขาจะไม่ใส่ใจคนที่เอาการเอางานอะไร แต่นางรู้ว่า
เขาเป็นคนหยิ่งในศักดิ์ศรีตัวเองแค่ไหน อย่างเขานะต้องเรียกว่า
สายตามองสูงจนไม่เห็นหัวใคร เวลาปกติแม้แต่กับเว่ยป้อเองเขาก็
ยังไม่ถูกชะตา อย่าเห็นว่าทุกครั้งเวลาเจอกับเทพภูเขาใหญ่เว่ย
เขาจะคอยเลียแข้งเลียขาอยู่ตลอดเวลา เพราะพอประจบเสร็จแล้ว
หันหน้ากลับเมื่อไหร่เป็นต้องถ่มน้ำลายทิ้ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
นายอำเภอหยวน ผู้ตรวจการเนาหรือเจ้าเมืองอู่อะไรเลย

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูอดไม่ไหวจึงถามไปหนึ่งคำ เขาก็
พูดแค่ว่าเด็กน้อยอย่างเจ้าจะเข้าใจกะผีอะไร จากนั้นก็ยกเก้าอี้ไม้
ไผ่ไปนั่งอยู่ตรงริมหน้าผาเพียงลำพัง

ในที่สุดมีวันหนึ่งเด็กชายชุดเขียวก็กลับมาเดินอาดๆ อย่าง
มาดมั่นอีกครั้ง

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูกลัวเขาจะรังเกียจที่ตัวเองถามมาก
นารำคาญ จึงอดใจไว้ไม่เอ่ยถามอะไร แต่คราวนี้เด็กชายชุดเขียว
อารมณ์ดีมากเป็นพิเศษ เป็นฝ่ายไปยกเก้าอี้ไม้ไผ่สองตัวมาไว้ใต้
ชายคาด้วยตัวเอง นั่งไขว่ห้างแหะเมสึดแตง เด็กหญิงชุดกระโปรง

ชมพุดคิดในใจว่าสมองเขาคงไม่ได้ถูกระหอบกระเทือนจนโง่ไปแล้ว
กระมัง?

เด็กชายชุดเขียวพูดด้วยรอยยิ้มอีกเหมิว่า “เรื่องที่พี่เทพวาริ
ไหว่ว่านให้ข้าทำ ข้าทำสำเร็จแล้ว! สงจดหมายไปให้ที่ศาลเทพ
แม่น้ำแคว้นหวงถึงแล้ว”

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูอึ้งตะลึง “เทพแม่น้ำอวี๋เจียงผู้นั้น
ต้องการให้เจ้าช่วยเรื่องอะไร?”

เด็กชายชุดเขียวยิ้มกว้าง “ก็ตอนนี้แคว้นหวงถึงเปลี่ยนเป็น
แคว้นในอาณัติของต้าหลี่แล้วไซ้ใหม่ละ พี่เทพแม่น้ำได้ยินว่าข้า
อยู่ในต้าหลี่มีชีวิตสุขสบายเจริญรุ่งเรือง เลยอยากจะขอให้ข้าช่วย
เขาหาเส้นสาย นอกจากจะรับประกันว่าศาลเทพแม่น้ำของเขาจะ
ไม่ถูกรื้อทิ้ง แล้วทางที่ดีที่สุดคือขอให้ต้าหลี่มอบป้ายสงบสุข
ปลอดภัยให้แก่เขาหนึ่งแผ่น เรื่องเล็กน้อยแค่นี้จะนับเป็นอะไรบ้าง
นี่ข้าก็ทำสำเร็จแล้วไม่ใช่หรือ?!”

ที่แท้เทพวาริของแม่น้ำอวี๋เจียงผู้นั้นก็สงจดหมายมาขอให้เขา
ช่วย ตอนนั้นเด็กชายชุดเขียวรับรองเป็นมั่นเป็นเหมาะะ เขียนบอก
ไปในจดหมายด้วยความมั่นใจว่าขอให้พี่เทพวาริวางใจ เรื่อง
เล็กน้อยเพียงเท่านี้ ไม่มีค่าพอให้พูดถึง แค่อัปข่าวดีจากเขาก็
พอ

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูจินตนาในใจว่า เรื่องเล็ก? แล้วที่ก่อน
หน้านี้เจ้างุ่นง่านใจ ทำท่าทางน่าสงสารตั้งแต่เข้าจรดเย็นละนับเป็น
อะไร?

อีกอย่างเจ้ากล้าพูดได้อย่างไรว่าตัวเองมีชีวิตเจริญรุ่งเรืองอยู่ในหลงเวียนแห่งนี้? เพราะแม้แต่การตั้งใจฝึกตนของเจ้าก็ยังทำเพียงแค่ว่าไม่ให้ถูกคนอื่นต่อยตายด้วยสองหมัดเท่านั้น

คาดว่าทุกครั้งที่ปลุกความกล้าลงไปจากภูเขาคงอกสั้นขวัญแขวนมากเลยกรรมัง

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูถามเบาๆ ว่า “เทพภูเขาเว่ยป้อเป็นคนจัดการปัญหาเรื่องนี้ให้เจ้าหรือ?”

เด็กชายชุดเขียวหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย รอยยิ้มค่อนข้างจะฝืนใจ แต่ก็แสรังพูดอย่างมาดมั่นว่า “นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว ข้ากับเว่ยป้อมีความสัมพันธ์กันอย่างไร? สนทนกันถึงขนาดนี้แล้ว ทุกวันเรียกกันเป็นพี่เป็นน้อง แค่อวยเหลือกันเล็กน้อยๆ แค่นี้เว่ยป้อหรือจะกล้าพูดคำว่าไม่ ครั้งแรกที่ขึ้นไปเยือนตำหนักขุนเขาเหนือบนภูเขาฟิวินเป็นเพราะเหล่าเว่ยมีธุระต้องออกไปทำด้านนอก เจ้าไม่รู้อะไร เทพองค์อื่นในตำหนักบนภูเขาที่เป็นผู้ช่วยของเขา ต่างก็เกรงใจข้ามาก ยกอาหารโต๊ะใหญ่มาเลี้ยงรับรองข้า ข้าบอกว่าจะไม่ต้อง พวกเขาก็ตึงไม่ให้ข้าลงจากภูเขา เฮ้อ น่ากลุ้มใจจริงๆ ...”

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูไม่ได้พูดอะไร

นางก็แค่ไม่อยากเปิดโปงคำคุยโวของเขาเท่านั้น เพราะรู้ว่าเขาเป็นคนที่รักหน้าตาเสียยิ่งกว่าอะไร

เด็กชายชุดเขียวคุยไม้ น้ำลายแตกฟอง หน้าบานเป็นกระด้าง เพียงแต่ว่าพูดมาถึงท้ายที่สุดกลับห่อเหี่ยวไม่สดชื่นเหมือนเก่า จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก เพียงแหะเมลิ็ดแตงไปเงียบๆ

การพบกันครั้งที่สองเว่ยป้อตอบรับแล้วก็จริง เขาบอกว่าจะใช้สถานะขององค์เทพขุนเขาเหนือไปเปิดปากพูดกับราชสำนักต้าหลี่ ช่วยขอยันต์คุ้มกันกายสองแผ่นมาให้สหายเทพวาริแห่งแม่น้ำอวี๋เจียงของเขา

เพียงแต่ว่าเขาต้องจ่ายค่าตอบแทนเล็กน้อยเป็นการแลกเปลี่ยน

หินดิงชั้นเยี่ยมก้อนหนึ่งที่เงินผิงอันให้เขา

เด็กชายชุดเขียวเสียดายมาก แต่ไม่เสียใจ

แล้วจู่ๆ เขาก็หัวเราะขึ้นมา ยืนนิ้วชี้ไปทางทิศใต้พูดว่า “เด็กโง่ วันหน้าเมื่อไปถึงแม่น้ำอวี๋เจียง ข้าจะพาเจ้าไปที่จวนของสหายเทพวาริ ดื่มเหล้าถ้วยใหญ่กินเนื้อชิ้นโต สอนให้เจ้ารู้ว่าข้าเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนที่นั่นมากขนาดไหน ขอแค่ข้าพาเจ้าไปด้วย ทุกคนก็จะต้องให้ความเคารพเจ้า”

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูไม่ได้เอ่ยอะไร

เพียงแต่พอนางเหลือบไปเห็นสีหน้าเบิกบานมีชีวิตชีวาของเขาโดยไม่ตั้งใจ ก็อดไม่ได้จึงพูดเบาๆ ว่า “ตกลง จำไว้ว่าไม่ต้องเอาปลาตัวใหญ่เนื้อชิ้นโตหรือก ข้าแค่กินอาหารหายากบนภูเขาตามฤดูกาลก็พอแล้ว”

เด็กชายชุดเขียวหัวเราะรำเสียดัง “เรื่องนี้จะไปยากอะไร ข้าแค่พูดคำเดียวก็ได้แล้ว”

จากนั้นคนทั้งสองก็เสียบไป

ลู่ๆ เขาก็พูดขึ้นมาว่า “หากนายท่านอยู่บนภูเขาด้วย ข้าก็คงวิ่งไปวิ่งมาน้อยลง ไซ้ไหม?”

เด็กหญิงชุดกระโปรงชมพูอ้อมรับเบาๆ หนึ่งในที่

.....

ภูเขาใหญ่ทางฝั่งทิศตะวันตก กิจการร้านเกี่ยวน้ำของต่งส่วยจึงยิ่งนานก็ยิ่งขายดี ผู้มีจิตศรัทธาชายหญิงที่มาจุดธูปกราบไหว้เทพภูเขาต่างก็ชอบมากินเกี่ยวน้ำที่นี่หนึ่งถ้วยเพื่อให้อิมห้อง ได้ประโยชน์ทั้งคนซื้อและคนขาย ทว่ากิจการใหญ่ขึ้นแล้ว ร้านกลับยังเล็กเกินไป ดังนั้นต่งส่วยจึงสร้างร้านขึ้นมาหนึ่งร้าน เมื่อเป็นเช่นนี้ต่อให้เป็นวันที่อากาศเลวร้ายฝนตกลมพัดก็ยังไม่ให้ลูกค้าเข้ามากินอาหารและรอให้ฝนหยุดตกไปพลางได้ อีกทั้งเด็กหนุ่มคนนี้ยังเป็นคนพูดง่าย ต่อให้ไม่ควักเงินซื้อเกี่ยวน้ำ แค่เข้ามาในร้านหวังพักเท้า ก็ไม่เพียงแต่ไม่ไล่คนกลับ แถมยังบอกให้ลูกจ้างร้านสองคนที่เพิ่งจ้างมาใหม่ นำชาร้อนกรุ่นมาให้ดื่มด้วยหนึ่งถ้วย

ค่าใช้จ่ายในร้านค่อนข้างมาก แต่ราคาเกี่ยวน้ำทุกชามกลับไม่เคยเพิ่มราคา และรสชาติก็ไม่เปลี่ยนแปลง

เป็นเหตุให้ขุนนางห้องที่ตำแหน่งใหญ่โตในเขตการปกครองหลงเจี้ยนหลายคนต่างก็มาเยือนเพราะข่าวที่เล่าลือกันไป อย่าง

เจ้าเมืองอุยวนที่หมวกขุนนางใหญ่ที่สุดที่พอได้มากินเกี่ยวน้ำส่งกลิ่นหอมโชยเข้าจมูกแล้วก็ยังชื่นชมไม่ขาดปาก

ยามสนธยาของวันนี้ ในขณะที่ร้านกำลังจะปิดกิจการหลังจากบอกให้ลูกจ้างหลายคนรับรองลูกค้าไม่กี่โต๊ะที่บางตา ต่งสุยจึงจึงมีเวลาว่างงานอย่างที่ได้ยาก เหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน ใช้แรงกายจนหมดสิ้น จึงมานั่งที่หน้าประตูร้าน ยกถ้วยชาขึ้นดื่มช้าๆ

ต่งสุยจึงปล้นลูกขึ้นยืน รีบดื่มชาที่เหลือให้หมดแล้วก้าวเร็วๆ ออกไป คนกลุ่มหนึ่งที่ลงมาจากภูเขา ในกลุ่มนี้มีใบหน้าหนึ่งที่เขาคุ้นเคย นางน่าจะติดตามผู้ใหญ่ในครอบครัวขึ้นเขามาจุดรูป เพิ่งลงมาจากภูเขาเวลานี้ ดูจากสีท้องฟ้าที่เย็นเต็มที่แล้ว คาดว่าคืนนี้น่าจะพักผ่อนอยู่ในเขตปกครองหลงเฉวียน

สงี่ยมหักท่ายเรียกผู้ใหญ่ที่มีอายุหลายคนว่าท่านลุงท่านน้า ท่านอาท่านป้า จากนั้นก็มองไปยังเด็กผู้หญิงที่ตัวสูงขึ้นมาเล็กน้อยแล้วถามว่า "สื่อซุนเจีย เจ้ากลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่?"

ตอนนี้แม่ นางน้อยไม่ได้มัดผมเกล้าอีกแล้ว

บทที่ 305.3 ก้มหน้ามองบ่อ เหยหน้ามองฟ้า

ตอนนั้นสื่อขุนเจ็ยติดตามพวกหลี่เป่าผิง ต่งสุยจึงเดินทางไกลไปขอศึกษาต่อซึ่งระหว่างทางเจอเรื่องน่าอภิสันขวัญผวาในช่วงระยะเวลาสั้นๆ พอกลับมาถึงเมืองเล็ก เด็กเหล่านี้ก็แบ่งออกเป็นสามกลุ่ม ต่างคนต่างแยกย้ายกันไป ต่างคนต่างมีทางเลือกเป็นของตัวเอง

หลี่เป่าผิง หลี่ไหวและหลินโสภาติดตามเงินผิงอันเดินทางไปขอเรียนต่อที่ต้าสุย ต่งสุยจึงอยู่ต่อในเมืองเล็ก เคยเข้าเรียนที่โรงเรียนอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ไม่นานก็ออกจากโรงเรียน บ้านบรรพบุรุษสองหลังในเมืองเล็ก เก็บไว้หนึ่งหลังขายออกไปหนึ่งหลังไม่เพียงแต่ซื้อบ้านหลังใหญ่โตไว้ครึ่งถนนที่เขตการปกครอง เงินที่เหลือยังเอามาทำทุนสร้างกิจการเป็นของตัวเอง มีเพียงสื่อขุนเจ็ยที่ทางครอบครัวขายร้านที่สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษในตรอกฉีหลง ติดตามครอบครัวย้ายไปอยู่ที่เมืองหลวงต้าหลี่ ไม่รู้ว่าครั้งนี้กลับมาบ้านเกิดเพื่อกราบไหว้บรรพบุรุษหรือเพื่ออะไร

พ่อแม่ของสื่อขุนเจ็ยแค่เคยได้ยินชื่อของต่งสุยจึง แต่กลับไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน เห็นว่าบุตรสาวมีท่าทางอาลัย อารมณ์จึงบอกว่าจะขอพักกินเกี่ยวก่อนสักสามสองสาม ต่งสุยจึงเข้าครัวทำด้วยตัวเอง หลังจากเอามาส่งที่โต๊ะให้ด้วยตัวเองแล้วก็พูดคุยกับพวกเขาสองสามคำ ก่อนจะกลับไปอยู่ด้านหลังโต๊ะ คิดเงิน สื่อขุนเจ็ยกินแบบขอไปทีเสร็จแล้วก็วิ่งไปหาต่งสุยจึง ถ้าม

เสียงเบาว่ามีข่าวของเป่าผิงหรือไม่ ต่งสุยลิ่งลิ่งได้แต่เล่าเรื่องบางอย่างที่เงินผิงอันเคยเล่าให้ฟังซ้ำอีกรอบ สื่อชุมชนเฉียดเหง้าหูตั้งใจฟัง ไม่ยอมให้ตักหล่นแม้แต่คำเดียว

ต่งสุยลิ่งกวาดตามองไปรอบด้าน เห็นว่าทางฝั่งนั้นกินเกี่ยวกัน ใกล้จะหมดแล้วจึงถามเหมือนไม่ใส่ใจว่า “กลับมาครั้งนี้จะอยู่เลยหรือไม่?”

สื่อชุมชนเฉียดพยักหน้ารับ “ได้ยืนยันว่าโรงเรียนที่มาเปิดใหม่เป็นของสกุลเงินหลงเหว่ย ท่านปู่ของข้าจึงบอกให้ท่านพ่อท่านแม่ข้ากลับมา แม้ว่าร้านจะขายไปแล้ว แต่บ้านบรรพบุรุษก็ยังอยู่ มีที่ให้ให้อยู่อาศัย”

ต่งสุยลิ่งพยักหน้ารับ

สุดท้ายเขาก็ยังเก็บเงินคนในครอบครัวของสื่อชุมชนเฉียด เพียงแต่ว่าเมื่อเทียบกับเวลาปกติแล้ว ราคาเกี่ยวทุกขามเก็บน้อยลงหลายเหรียญทองแดง

สื่อชุมชนเฉียดเป็นเด็กที่นิสัยตรงไปตรงมา เห็นว่าต่งสุยลิ่งยังกล้าเก็บเงิน นางจึงถลึงตาใส่สหายร่วมชั้นเรียนที่มีแต่เงินอยู่ในสายตาผู้นี้

ต่งสุยลิ่งยิ้มบางๆ ไม่ได้ถือสา

มองส่งพวกเขาจากไป รู้ว่าวันหน้าโอกาสที่จะได้เจอกันยังมีอีกมาก

ทำการค้า คนสนิทมาเข้าร้าน จะหลอกเอาเงินคนสนิทไม่ได้
เด็ดขาด แต่จะไม่เก็บเงินก็ไม่ได้ ไม่ได้กำไรและไม่ขาดทุนคือการ
เลือกที่ดีที่สุด

หาไม่แล้วยังทำการค้าก็จะยังไม่มีเพื่อน

เจ้าขาดทุนครั้งแล้วครั้งเล่า คนผู้นั้นยังชอบมาที่ร้านเป็น
ประจำ แสดงว่าอีกฝ่ายไม่ได้เห็นเจ้าเป็นเพื่อน

เจ้าได้กำไรมากกว่าปกติในทุกๆ ครั้ง นั่นก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่า
เจ้าไม่เคยเห็นคนผู้นั้นเป็นเพื่อน หากเป็นอย่างนี้ก็อาจจะไม่ต้องคิด
อะไรให้ปวดหัว

แต่หากเป็นอย่างแรกย่อมต้องทุกข์ใจตาย

เมื่อแน่ใจว่าจะไม่มีลูกค้ามาแล้ว ลูกจ้างร้านสองคนเหนื่อยจน
กระดูกแทบหลุด ต่งสุยจึงลึงทำเกี้ยวน้ำชามโตสองชามให้พวกเขา
เห็นพวกเขาสวาปามกินอย่างหิวโหย ต่งสุยลึงก็หันมองไปยังสี
ห้องฟ้านอกร้าน จากนั้นก็เห็นบุรุษผู้หนึ่งที่พาดกระบี่ยาววางขวาง
ไว้ด้านหลังเดินข้ามธรณีประตูเข้ามา

จอมยุทธ์สำนักโม่ที่มีชื่อว่าสวีร่วเพิ่งเดินทางจากนครมังกร
เต๋ากลับมาถึงท่าเรือเขตการปกครองหลงเฉวียนก็ตรงมาที่นี้ทันที
เขาถามเด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ด้วยรอยยิ้มว่า "ข้าวคราวเกี่ยวกับนาง
ข้าละเมิดกฎบอกเจ้าไปแล้ว ถ้าอย่างนั้นตอนนี้เจ้าตัดสินใจได้แล้ว
หรือยัง?"

ต่งสุยลึงพยักหน้า

ในเมื่อนางได้เป็นคนในกลุ่มของเทพเซียนแล้ว ตนก็ไม่ควรใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไป

เป็นคนเชื่อดาบอะไรนั้นก็จะมีชีวิตอยู่ได้หลายสิบปี หรืออาจหลายร้อยปี

ไม่ว่าสุดท้ายตนจะสามารถครองคู่อยู่กับแม่นางคนนั้นได้หรือไม่ แต่การที่ได้เห็นนางมากหน่อยก็ถือว่าดี

.....

ทะเลสาบเจียนซุมิมารน้อยแช่กู่คนหนึ่งปรากฏตัว

ชื่อว่ากู่ชาน คือลูกศิษย์คนสุดท้ายของสภัดคงคาเงินจวินแห่งเกาะชิงเสีย เขาถึงกับสามารถบังคับเจียวหลงตัวหนึ่งที่มีศักยภาพแท้จริงเทียบเคียงได้กับโอสถทองชั้นสูงสุด ศิกนองเลือดภายในฝายของตัวเองก่อนหน้านี้ เจียวหลงตัวนั้นสังหารผู้คนศพเกลื่อนไปทั่วเกาะชิงเสีย ที่น่าประหลาดยิ่งกว่านั้นก็คือหลิวจื่อเม่าไม่ได้ขัดขวาง ต่อให้ลูกศิษย์ใหญ่จะถูกสัตว์เดรัจฉานตัวนั้นกัดกินจนตายก็ยังไม่ยอมปรากฏตัว

หากหยุดไว้แต่เพียงเท่านี้ ชื่อเสียงดุร้ายที่เลื่องลือของมารน้อย กู่ก็คงไม่ถึงขั้นแพร่สะพัดไปทั่วทะเลสาบเจียนหุที่มีน่านน้ำกว้างขวางที่สุดในแฉก้นสมบัติทวีป สาเหตุก็เพราะหลังจากนั้นมาบนคลื่นสึมรทของทะเลสาบเจียนหุมักจะปรากฏภาพเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีองดูเหมือนนบวิสุทธิไร้เดียงสาเดินเล่นเตร็ดเตร่ไปทั่วแรกเริ่มยังมีผู้ฝึกกลมปราณเข้าใจผิดคิดว่าเด็กชายใช้เวทลับบังคับ

น้ำหรือเวทลับหลบเลี่ยงน้ำ ถึงสามารถเดินอย่างสบายอารมณ์อยู่บนผิวน้ำทะเลสาบได้โดยที่เท้าสองข้างไม่ขยับ

โดยทั่วไปแล้วน้ำบ่อจะไม่ยุ่งกับน้ำคลอง

แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาสร้างหายนะใหญ่เทียมฟ้า ผู้ฝึกลมปราณหนุ่มสาวยี่สิบกว่าคนที่มีความสัมพันธ์อันดีกับสำนัก พวกเขาโดยสารเรืออาคารหลายชั้นขนาดใหญ่ยักษ์ จับกลุ่มกันมาท่องเที่ยวบนทะเลสาบ แล้วได้มาเจอกับเด็กคนนั้นโดยบังเอิญ ทั้งสองฝ่ายประจันหน้า ไม่มีใครยอมลงให้ใคร จึงเกิดความขัดแย้งขึ้น

ผลคือตอนที่ทั้งสองฝ่ายกำลังจะปะทะกัน เด็กชายที่สองแขนกอดอกพลันทะยานตัวขึ้นสูง ที่แท้ได้ฝ่าเท้าของเขาก็เหยียบอยู่บนเจียวหลงขนาดมหึมา มันกดกรงเล็บลงมาหนึ่งครั้ง เรืออาคารขนาดใหญ่ก็ขาดครึ่งท่อน จากนั้นผู้ฝึกลมปราณที่พยายามบังคับลมหนีไปจากเรือที่กำลังจมก็ถูกสัตว์เดรัจฉานตัวนั้นพ่นลำน้ำใส่พอถูกสายน้ำชะผ่านาก็หลงเหลือเพียงโครงกระดูก ส่วนกลุ่มคนที่จมน้ำเปียกมะลอกมะแลกก็ถูกกรงเล็บกรีดเปิดท้อง คนที่โชคร้ายหน่อยถึงขั้นถูกมันส่งเข้าปากเคี้ยวกิน

อาวุธและวิชาอภินิหารทั้งหมดที่กระแทกลงบนร่างของมันไม่สร้างความระคายผิวให้มันได้เลย มันถึงขั้นคร้านจะหลบเลี่ยงด้วยซ้ำ คนที่นาอนาถที่สุดก็คือ 'คนฉลาด' ที่พยายามจะจับหัวหน้าโจรก่อนคนนั้น เขาคือผู้ฝึกกระบี่ที่มีสถานะค่อนข้างสูง ในทะเลสาบเจียนหุอันเป็นสถานที่รวบรวมเหล่าผู้พิชิตก็ถือว่าพอจะมีชื่อเสียงอยู่บ้าง เขาคิดจะใช้กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตสังหารเด็กที่ยืนอยู่บนศิระของเจียวหลง

เลี้ยวหลงที่เดิมทีแค่คิดเล่นสนุกพลันเปลี่ยนมาเป็นดูร้ายเกรี้ยวกราดในบัดดล มันบังคับน้ำของทะเลสาบที่อยู่รอบกายให้เกิดคลื่นลูกยักษ์ถาโถม กักตัวผู้ฝึกกระบี่คนนั้นไว้ภายในกรงขังน้ำมรกตรูปสี่เหลี่ยม จากนั้นก็ไม่ว่าสัตว์เดรัจฉานตัวนั้นใช้เวทลับอะไรถึงสามารถดึงอากาศทั้งหมดออกไป ปล่อยให้ปราณวิญญาณของผู้ฝึกกระบี่แห่งขอดแล้วร่างระเบิดแตกตาย

เสียงปังดังกัมปนาท

เลือดสดแตกกระจายเต็มกรงขัง

คล้ายดอกไม้ขนาดใหญ่ดอกหนึ่งเบ่งบาน

เด็กคนหนึ่งที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนศีรษะของเลี้ยวหลงหัวเราะว่า

ผู้อาวุโสขอบเขตไอศถทองและผู้ฝึกกลมปราณขอบเขตประตุมังกรที่เร่รุดมา พอได้เห็นภาพนี้กับตาตัวเองในระยะประชิดก็ตกอกตกใจกันไม่น้อย ก่อนหน้านี้ตอนที่เกาะชิงเสี้ยเกิดความขัดแย้งกันเองภายใน พวกเขายู่ห่างไปไกล อีกทั้งตอนนั้นสัตว์เดรัจฉานตัวนี้ก็ยิ่งร้ายใช้วิชาคาถาของผู้ฝึกกลมปราณไม่เป็น จนกระทั่งวันนี้ อยู่ห่างแค่อ้อยกว่าจิ้ง เห็นสัตว์เดรัจฉานที่ดูเหมือนว่าจะบรรลุวิชาอภินิหารแห่งชะตาชีวิต หากในตำราโบราณที่บันทึกเกี่ยวกับเลี้ยวหลงไม่ได้กล่าวผิดไป นี่ไม่เท่ากับว่ามันพัฒนาไปอีกชั้น กลายเป็นเลี้ยวหลงเซียนดินสมชื่อแล้วหรือ? สามารถจำแลงร่างกลายเป็นคน หากไปอยู่ในช่วงยุคบรรพกาลที่เผ่าพันธ์เลี้ยวและมังกรเจริญรุ่งเรือง เกรงว่าก็คงมีคุณสมบัติจะได้ครอบครองวังมังกรแห่งหนึ่งในแม่น้ำสายใหญ่แล้ว

ตอนแรกผู้ฝึกลมปราณใหญ่ที่มีชื่อเสียงเลื่องลือในทะเลสาบ เลียนहुกลุ่มนี้ยังหวังว่าตัวเองจะโชคดี คิดจะแอบช่วยลูกศิษย์ของตัวเองอย่างลับๆ แต่เมื่อผู้ฝึกตนเฒ่าขอบเขตประตุงมังกรคนหนึ่ง ที่ลงมือก่อนใครถูกสัตว์เดรัจฉานตนนั้นกรีดกรงเล็บใส่เบาๆ แล้วร่าง ทั้งร่างของผู้ฝึกลมปราณเฒ่าที่อยู่ห่างมาไกลหลายสิบลี้ปรากฏ รอยกรงเล็บขนาดใหญ่ยักษ์ จากนั้นร่างก็ระเบิดแตกกลางอากาศ

การชนฆาตระหว่างผู้ฝึกลมปราณห้าขอบเขตกลางด้วยกัน ต่อ ให้ห่างกันหนึ่งหรือสองขอบเขต โอกาสแพ้ชนะย่อมไม่ต่างกันมาก นัก แต่โดยทั่วไปแล้วจะไม่ถูกตัดสินด้วยความเป็นความตาย ในทันทีเช่นนี้

ทุกคนจึงหันมามองหน้ากัน สุดท้ายก็ไม่มีใครให้ความ ช่วยเหลือลูกศิษย์ที่ตกน้ำพวกนั้นอีก เลือกที่จะรักษาชีวิตของ ตัวเองไว้ด้วยการถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากนั้นมาก็มีคนแอบเข้าไปในเกาะชิงเสี่ย คิดจะสังหาร มารู๋ชานผู้นั้น ผลกลับกลายเป็นว่าถูกหลิวจื่อเม่าสกัดคงคาเงิน จวินสังหารตายไปทีละคน เวลาเพียงครึ่งปีก็มีการลอบสังหาร ติดต่อกันถึงห้าหกครั้ง แต่ก็ล้วนถูกเกาะชิงเสี่ยขัดขวางเอาไว้ ครึ่ง ปีให้หลังกลุ่มที่มีหลิวจื่อเม่าเป็นผู้นำ กู๋ชานและสัตว์เดรัจฉานตน นั้นเป็นกองกำลังหลักก็บุกไปสังหารถึงบนเกาะที่ตั้งของสำนักพวก นักฆ่า ทุกครั้งจะเลือกแค่เด็กหนุ่มเด็กสาวที่มีพรสวรรค์ในการฝึก ตนเก็บไว้ ส่วนคนอื่นๆ ที่เหลือล้วนตายสิ้นโดยไม่มีข้อยกเว้น ขุด ดินลึกลงไปสามนิ้ว กวาดเอาสมบัติอาคมทรัพย์สินของมีค่า

ทั้งหมดมา เวลานั้นเหมือนกับว่าเกาะซิงเสี่ยจะกลายมาเป็นผู้นำ
ของหมู่เกาะบนทะเลสาบเจียนซู่แล้ว

ผู้ปฏิบัติตามเจริญรุ่งเรือง ผู้ต่อต้านพินาศ

ตอนนี้กู่ชานและมารดาของเขาอาศัยอยู่ในจวนที่ทรูหรา
งดงามที่สุดของเกาะซิงเสี่ย หลายครั้งที่อาจารย์และศิษย์จับมือกัน
ไปสังหารพรรคใหญ่ เมื่อศึกปิดฉากลง กู่ชานจะบอกศิษย์พี่หญิงที่
ปีนั้นเอาข่าวมาบอกเขาให้ช่วยเลือกสตรีงามที่หน้าตาบุคลิก
โดดเด่นมาไว้ ต้องเป็นคนที่อายุไม่มาก เพื่อเอาไว้เป็นตัวเลือก
'สาวน้อยเปิดสาบเสื้อ' ในอนาคต อีกทั้งยังเชื่อเชิญให้คนมาสอน
พวกนางเรียนดีดพิณ หมากล้อม เขียนพู่กันและวาดภาพ
โดยเฉพาะอีกด้วย

วันนี้กู่ชานไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกอย่างที่หาได้ยาก
เขาไปที่ศาลด้านหลังเป็นเพื่อนมารดา นั่งคุกเข่าอยู่บนเบาะ จุดธูป
กราบไว้ป้ายหนึ่งอย่างนอบน้อม

ตลอดหลายปีมานี้สตรีแต่งงานแล้วบำรุงรักษาตัวเองเป็นอย่างดี
ไม่ว่าจะหน้าตาหรือทรุดทรองค้เอาจึงอวบอิมงดงามเข้ายวน
ใจ

หลังจากสตรีแต่งงานแล้วลูกขึ้นยืนก็หลับตาลง พนมมือพูด
เบาๆ คล้ายกำลังบอกให้สามีที่จากไปแล้วรู้ว่าตนและลูกสบายดี

กู่ชานยืนอยู่ในห้องโถงใหญ่ที่เคร่งขรึมเงียบสงบ มองควันธูป
ลอยกรุ่นเบื้องหน้า เด็กชายที่บนมือเปื้อนเลือดของคนนับไม่ถ้วน
มองเหม่ออย่างเสียบงัน

แม่ลูกสองคนพากันเดินข้ามธรณีประตูออกมา ลู่ๆ กู้ชานก็เอ่ย
เรียกว่าท่านแม่

สตรีแต่งงานแล้วที่จูงมือเล็กๆ ของกู้ชานก้มหน้าลงมอง ถ้าม
เสียงอ่อนโยน "มีอะไรหรือ?"

กู้ชานคลี่ยิ้มส่งให้นาง สายหน้าแล้วบอกว่าไม่มีอะไร

.....

เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนมีเด็กหญิงพอมแห่ง สวมใส่เสื้อผ้า
ขาดวิ่น แม้ห้องจะร้องโครกครากด้วยความหิวโหย แต่สีหน้าก็ยัง
เย็นชา นางเดินอย่างระมัดระวังไปถึงถนนชิงเหออันที่เป็นที่อยู่
อาศัยของคนรวยและมีอำนาจ มาถึงประตูด้านหลังของจวนที่
หรูหราโอ่อ่าแห่งหนึ่งอย่างคุ้นเคย แสงแดดแสบจ้ำ เด็กหญิงพอม
ดำเดินจนเหงื่อท่วมเต็มกาย แต่ถึงกระนั้นสีหน้าก็ยังเย็นชาอยู่
ดังเดิม นางนั่งยองอยู่ใต้ร่มไม้เย็นฉ่ำของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เงย
หน้ามองไปยังดวงอาทิตย์กลางนภา รัศมีแสงนั้นจัดจ้านน้ำตา
ไหลออกมาจากดวงตาทั้งคู่ของนาง

นางตั้งสายตากลับมาเจียบๆ เช็ดน้ำตาทิ้ง

เพียงไม่นานประตูหลังของจวนก็ถูกคนแอบแง้มออก คุณหนู
น้อยผิวอมชมพูราวกับหยกสลัก สวมใส่อาภรณ์ประณีตงดงาม
มองดูแล้วอายรุ่นราวคราวเดียวกับเด็กหญิงพอมแห่งลวดออกมา
จากช่องประตูแคบๆ นางอุ้มกล่องไม้ใบเล็กใบหนึ่งมาด้วย ท่าทาง
จะหนักไม่น้อย เหงื่อจึงท่วมตัว ริ่งเหยาะๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้า
เด็กหญิงพอมแห่ง ยิ้มสดใสกล่าวว่า "ของขวัญมอบให้เจ้า"

ฤดูร้อนที่อากาศร้อนแผดเผา บนเกาะเล็กกลับมีหยดน้ำซึมออกมา

เด็กหญิงพอมแห่งขมวดคิ้วรับกล่องไม้มาอ้อมไว้ในอ้อมอก อีกมือหนึ่งเปิดฝากล่อง

เด็กหญิงดงามที่อยู่ฝั่งตรงข้ามยิ้มอย่างอารมณ์ดี “เจ้ายังจำได้หรือไม่ ตึกตาคิมะที่พวกเราปั้นด้วยกันเมื่อหน้าหนาวปีที่แล้ว ข้าบอกให้คนในฉวนเอาเก็บไว้ในห้องน้ำแข็ง ตั้งใจเอาออกมาให้เจ้าวันนี้ เจ้าชอบไหม?”

เด็กหญิงพอมแห่งก้มหน้าลงจ้องตึกตาคิมะตัวน้อยนั้นเขม็ง จึงมองเห็นสีหน้าของนางไม่ชัด

เด็กหญิงหน้าตาดงามที่เดินออกมาจากฉวนโหวสูงศักดิ์ที่มีคุณูปการต่อแคว้นยังซักไซ้ถามต่อด้วยความไร้เดียงสาว่าชอบหรือไม่ราวกับต้องการขอความดีความชอบอย่างไรอย่างนั้น

เด็กหญิงพอมแห่งเงยหน้าขึ้นช้าๆ ถามว่า “ของกินล่ะ?”

เด็กหญิงหน้าตาดงามร้องอึ้งหยาหนึ่งที แล้วรีบพูดขอโทษ “ขอโทษนะ ข้าลืม”

นางหน้าม่อย พูดขออภัยไม่หยุด “อีกเดี๋ยวข้าจะต้องไปไหว้พระขอพรที่วัดกับพ่อแม่แล้ว วันนี้คงเอาของกินมาให้เจ้าไม่ได้แล้วขอโทษด้วยนะ...”

เด็กหญิงพอมแห่งมุมปากกระตุก ก้มหน้ามองตึกตาคิมะตัวน้อยในกล่องไม้ใบเล็กอีกรอบ

เสียงตบดังขึ้น

กล่องไม้ตกลงบนพื้น 'โดยไม่ทันระวัง'

เด็กหญิงหน้าตางดงามน้ำตาคลอเสียนจะหยด รีบทรุดตัวลง
ไป

เด็กหญิงพอมแห่งก็ทรุดตัวตามไปด้วย เพียงแต่ว่ามือข้างหนึ่ง
กลับเอื้อมไปหยิบหินก้อนหนึ่งตรงมุมกำแพงขึ้นมา นางมองตุ้กตา
หิมะน้อยที่ห้กออกเป็นสองท่อนอยู่ในกล่องไม้อีกรอบ จากนั้นก็ชู
มือขึ้นสูง เตรียมจะขว้างหินใส่เด็กหญิงที่สวมอาภรณ์ผ้าแพรปัก
ลายงดงาม

ลมเย็นวูบหนึ่งพัดผ่านมา

เมื่อเด็กหญิงงดงามเงยหน้าขึ้นคลียิ้ม คิดจะพูดกับเพื่อนรักว่า
ไม่เป็นไร กลับค้นพบด้วยความตกตะลึงว่าเบื้องหน้ามีคนแปลก
หน้าคนหนึ่งปรากฏกาย เขาสวมชุดคลุมสีขาวหิมะนามอง แถมยัง
สะพายกระบี่อีกด้วย ตรงเอวห้อยน้ำเต้าลูกเล็กสีขาวดหนึ่งใบ
เด็กหญิงกะพริบดวงตาคลอประกายน้ำปริบๆ มองไปทางเด็กหญิง
พอมแห่งดำเกียมด้วยสีหน้าเต็มไปด้วยคำถาม

แล้วก็เห็นว่าเพื่อนรักของตนถูกคนผู้นั้นจับมือเอาไว้

คนที่สะพายกระบี่หันมายิ้มให้นางแล้วชี้ไปทางประตูหลัง "เจ้า
กลับบ้านไปก่อนเถอะ เห็นไหม มีคนมารอเจ้าแล้ว"

ท่านปู่จ้าวพ่อบ้านมารอนางแล้วจริงๆ เด็กหญิงงดงามที่อ้อม
กล่องไม้ใบเล็กมีท่าทางล่งเลใจเล็กน้อย "ไม่รู้ว่าควรละมอมมันให้
สหายหรือควรเอาไปเก็บไว้ในห้องน้ำแข็งของที่บ้านต่อดี"

ยังดีที่คนแปลกหน้าช่วยตัดสินใจแทนนางอีกครั้ง "เอากลับไป
เถอะ อยู่ข้างนอกคงเก็บไว้ไม่ได้ แบบนั้นคงน่าเสียดายแย่ พวกเจ้า
รอให้หิมะของปีนี้ตกแล้วค่อยเอาตุ๊กตาหิมะน้อยมาปั้นใหม่เป็น
ตุ๊กตาหิมะใหญ่ก็ได้"

เด็กหญิงพยักหน้ารับอย่างแรง กอดกล่องไม้ใบเล็กไว้ บอกลา
กับสหายที่รู้จักมาเกือบสองปีแล้วจากไป

เด็กหญิงพอมแห่งไม่เอ่ยคำใด

เมื่อประตูใหญ่กำลังจะปิด

เงินผิงอันถึงได้ปล่อยมือของเด็กหญิง เด็กบ้านนี้ทำให้เขา
รู้สึกเหลือเชื่ออย่างยิ่ง เห็นๆ กันอยู่ว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง
ไม่เลวเลย แต่เป็นเพราะอีกฝ่ายไม่เอาอาหารมาให้ครั้งเดียว นางก็
คิดจะฆ่าแกงกันเลยหรือ?

เงินผิงอันก้มหน้ามองนาง ถามว่า "เจ้าเป็นใคร?"

เด็กหญิงเงยหน้าขึ้น ถามกลับ "แล้วเจ้ามาอยู่อะไรกับข้า
ด้วย?"

บทที่ 306.1 แล่ไกลมองใกล้

เงินผิงอันมองเด็กหญิงพอมแห่งที่สีหน้าเย็นชาคนนี้ ต่อให้ นางจะยังเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง อายุน้อยกว่าจูลู่หลายปีจนเทียบกันไม่ ตัด แต่เงินผิงอันกลับยังคงรู้สึกรังเกียจนางจากใจจริง

เงินผิงอันจึงไม่มองนางอีก หันไปมองทางประตูหลังของจวน ฟอบ้านเต๋าที่มองดูเหมือนอ่อนโยนปราณกำลังลู่มือของเจ้านาย น้อยข้ามผ่านธรณีประตูไปพอดี เขาเองก็หันมามองทางเงินผิงอัน สายตาของคนทั้งสองประสานกัน เงินผิงอันผงกศีรษะให้เบาๆ คน ผู้นั้นล่งเลเล็กน้อยก่อนจะผงกศีรษะกลับคืน

ทุกอย่างล้วนไม่จำเป็นต้องเอื้อนเอ่ยออกมา

หากวันนี้เงินผิงอันไม่ปรากฏตัว เด็กพอมแห่งคนนี้ก็คงตายไป อย่างเงียบเชียบไร้คนรับรู้แล้ว

ส่วนผู้เต๋าคคนนี้ก็เห็นได้ชัดว่าเขายินดีที่จะเป็นฝ่ายมอบความ เป็นมิตรให้กับคนบนเส้นทางเดียวกันที่มองต้นลึกหนาบางไม่ออก ผู้นี้ก่อน เลือกที่จะไม่ลงโทษเด็กเหลือขอยากรู้ที่ไม่รู้จักบุญคุณ คน ปลอ่ยให้เงินผิงอันเป็นคนจัดการด้วยตัวเอง

เงินผิงอันถึงสายตากลับมา พุดกับเด็กคนนั้นว่า "วันหน้าไม่ ต้องมาที่นี่อีก ไม่งั้นเจ้าต้องตาย"

เด็กหญิงแบ่ปาก ไม่เอ่ยอะไร

เงินผิงอันหมนกายจากไป

เด็กหญิงถ่มน้ำลายแรงๆ ใส่ทิศทางที่เงินผิงอันหายตัวไป แล้ว ก็ยังไม่ลืมถ่มน้ำลายใส่ประตูใหญ่กำแพงสูงแห่งนี้ด้วย

เพียงแต่ว่าหลังจากทำพฤติกรรมเล็กๆ สองอย่างที่เต็มไปด้วย ความอาฆาตแค้นนี้เสร็จ ห้องที่ร้องโครกครากอยู่แล้วก็ยิ่งร้องดัง กว่าเดิม นางเริ่มเวียนหัวตาลาย เดินย้อนกลับไปทางเก่า พยายาม เดินเลียบกำแพงให้ได้มากที่สุด อย่าว่าแต่กลางถนนเลย นางถึง ชั้นไม่ยอมให้คนเดินเท้าและรถม้าบนถนนมองเห็นตัวเองด้วยซ้ำ หากทำให้พวกเขาโมโหขึ้นมา นั่นต่างหากถึงจะต้องตายจริงๆ

ส่วนผู้ชายที่สวมชุดสีขาวยุติคนนั้น นางไม่กลัว

ตั้งแต่ที่จำความได้ นางก็มีความรู้สึกที่เฉียบไวต่อความดี ความชั่วมากเป็นพิเศษ ใครที่ยุงได้ ใครที่ไม่ควรไปมีเรื่องด้วย นาง ชั่งน้ำหนักได้อย่างชัดเจน

อันที่จริงเงินผิงอันไม่ได้จากไปไหนไกล เขาแอบสะกดรอย ตามคอยลอบสังเกตเด็กน้อยที่หัวตัวเต็มไปด้วยหนามแหลมคนนี้ เจียบๆ

นางเดินๆ หยุดๆ อย่างหงุดหงิดแต่ไรรเร็วแรงไปตลอดทาง หลังจากนางกวาดมองไปรอบด้านด้วยความระมัดระวัง รออยู่ครู่ หนึ่งก็ปีนกำแพงขึ้นไปอย่างคุ่มเคย แอบขโมยฝักดองของ ครอบครัวหนึ่งมาสวาปามอย่างหิวโหย จากนั้นก็วิ่งเหยาะๆ ออกมา จากตรอกเล็ก พอกระหายน้ำนางก็แอบปีนเข้าไปในบ้านของคน อื่นอีก ค่อยๆ ย่องไปตักน้ำในโอ่ง ก่อนจะปิดฝาโอ่ง นางยังคว้าดิน

ขึ้นมาจากพื้นหนึ่งกำมือโปรยลงไปใต้อ่างน้ำอย่างรวดเร็ว แล้วถึง
ได้ลากไปอย่างเงียบเชียบ

เงินผิงอันมองออกว่าขาของเด็กหญิงกะเพลกเล็กน้อย อีกทั้ง
ยังยื่นมือไปลูบสะโพกผิงซ้ายบอยๆ น่าจะเป็นเพราะเวลาทำเรื่อง
เลวร้ายในอดีตต้องเจอกับความยากลำบากมาไม่น้อย

และในขณะที่เงินผิงอันเตรียมจะลากไปนั่นเอง เด็กหญิงก็
มาถึงแถบตรอกที่มีแต่ซีโกซีหมากรอกอยู่กลาดเกลื่อน ในตรอกมี
บุรุษกลุ่มหนึ่งยืนเอนพิงกำแพงรออยู่ ดูเหมือนว่าจะรอการมาถึง
ของนาง อายุของบุรุษเหล่านี้ล้วนไม่มาก บางคนก็เป็นเด็กหนุ่ม
อายุสิบสามสิบสี่ปี อายุมากที่สุดก็แค่ไม่เกินยี่สิบปี เป็นพวก
อันธพาลเสเพล คนหนึ่งในนั้นพอเห็นเด็กหญิงผอมแห้งวิ่งเหยาะๆ
เข้ามาหาพวกเขา ไม่พูดพรั่นทำเพลงก็ยกเท้าถีบออกไป ไม่หนัก
ไม่เบา แต่หากโดนจังๆ เกรงว่าเด็กหญิงคงตัวปลิวเป็นแน่ ยังดีที่ดู
เหมือนเด็กหญิงจะคาดเดาได้ล่วงหน้าแล้ว นางไม่ได้หลบเลี่ยง แต่
ระหว่างที่วิ่งมากลับชะลอความเร็วลงเหมือนตั้งใจแต่ก็เหมือนไม่ได้
เจตนา ลูกถีบนี้จึงไม่หนักเกินไปสำหรับนาง หลังจากนั้นนางก็
แสรงทำเป็นหงายหลังได้อย่างไม่มีพิรุณ ดันรนลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้า
เจ็บปวด สายตาและสีหน้าที่มองไปยังคนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความ
ประจบสอพลอราวกับว่าเป็นนิสัยที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด

อันธพาลในพื้นที่คนหนึ่งที่น่าจะเป็นผู้นำไม่อยากจะเสียเวลาอีก
จึงบอกให้เด็กหญิงนำทางไป

คนทั้งสองเดินอ้อมไปอ้อมมา เสียเวลาไปไม่น้อยกว่าจะหาบ้าน
เก่าโหลมหหลังหนึ่งที่ถูกทิ้งร้างมานานปีเจอ เด็กหญิงยื่นมือชี้ไปทาง

บ้านหลังนั้นเงียบๆ อันทพาลที่เป็นผู้นำพูดพลางยิ้มเหี้ยม “หากบอกทางผิด อีกเดี๋ยวจะตัดขาของเจ้า!”

นางสายหน้าแรงๆ จากนั้นค่อยยื่นมือสองข้างมารองทรงหัวใจอย่างกล้าๆ กลัวๆ

อันทพาลคนนั้นทำสัญญาณมือของฝ่ายมืดในยุทธภพก่อนทุกคนที่อยู่รอบกายจึงเริ่มออกไปล้อมบ้านหลังนี้

คนผู้นั้นไม่ได้เข้าร่วมด้วย เขาโยนเงินเหรียญทองแดงเจ็ดแปดเหรียญใส่มือเด็กหญิง พูดด้วยเสียงแปลกแปร่ง “นั่งเด็กเหลือขอไม่บังเอิญเลย อีกครึ่งอีแปะที่เหลืออยู่ที่ชายไม่ได้พกมาด้วย ติดไว้ก่อนแล้วกัน? รอให้เสร็จงานตรงนี้ก่อนแล้วพี่ชายจะกลับบ้านไปเอามาให้เจ้าดีไหม?”

เด็กหญิงสายหน้าอย่างแรง นางเขย่ามือ เหรียญทองแดงทั้งหมดก็ไหลไปอยู่รวมกันบนฝ่ามือข้างหนึ่ง มืออีกข้างหนึ่งหยิบเหรียญขึ้นมาสามเหรียญ ยื่นส่งให้อันทพาลผู้นั้น

อันทพาลผู้นั้นหัวเราะชอบใจ นั่งเด็กคนนี้รู้งานไม่เบา แล้วเขาก็โบกมือ ความคิดที่จะหยอกล้อนางต่อหายวับไปไม่มีเหลือ

เด็กหญิงคนนั้นถอยไปด้านหลัง ค้อมตัวก้มหัวให้บุรุษอยู่หลายครั้ง ก่อนจะหมุนตัววิ่งจากไป

บ้านที่อยู่ด้านหลังของเด็กหญิงมีเสียงคนร้องโหยหวนดังสะเทือนฟ้าดิน

เด็กหญิงเอาแต่วิ่งพลางแบมือออกเร็วๆ ด้วยความดีใจ มองเห็นเหรียญทองแดงเหล่านั้น บนใบหน้าอ่อนเยาว์แต่กลับ เหลืองตอของนางพลันคลี่ยิ้มกว้างดูบุปผาผลิบาน

.....

หลงเจี้ยนที่เกิดจากถ้าสวรรค์ร่วงลงมาแล้วมีอาเขตติดกับพื้น แผ่นดินกลายเป็นเหมือนพื้นที่มงคลที่เปี่ยมล้นไปด้วยปราณ วิญญาณแห่งหนึ่ง ดึงดูดให้ผู้คนน้ำลายสออยากครอบครอง

ภูตผีปีศาจที่อยู่รอบด้านมีมากนับหมื่นตน ผ่านการย้ายถิ่นฐานมาสองปีกว่า พวกเขาก็กเริ่มจะไปพักพิงภูเขาใหญ่แห่งต่างๆ สถานการณ์จึงมีแนวโน้มว่าจะมั่นคงขึ้น

ในบรรดาคนเหล่านี้ ลำพังเพียงแค่ปีศาจใหญ่ขอบเขตไอศถทองก็มีมากถึงสามตน ทุกตนต่างก็เคยเป็นยักษ์ใหญ่ที่เรียกกลมได้ ลมเรียกฝนได้ฝนในพื้นที่หนึ่งโดยไม่มีช้อยกเว้น ส่วนข้อที่ว่าจะมีปีศาจใหญ่ก่อกำเนิดซ่อนตัวอยู่ภายใน ไม่เต็มใจเผยตัวหรือไม่ ตอนนีกลับยังไม่อาจรู้ได้

เนื่องด้วยเหตุผลหลากหลายประการ ภูตผีปีศาจที่ตายก่อนวัยอันควร ตายอย่างเฉียบพลัน รวมไปถึงภูกราชสำนักตำหลิกำราบสังหารเพราะไม่รักษากฎ โดยรวมแล้วมีถึงพันกว่าตน แต่ปีศาจห้าขอบเขตกลางที่ตายไปกลับมีจำนวนไม่มากนัก ส่วนใหญ่ล้วนเป็นพวกเผ่าปีศาจปลายแถวที่เพิ่งเหยียบขึ้นมาจากบนเส้นทางของการฝึกตน อาศัยแค่สันดานดุร้ายกระทำการต่างๆ เท่านั้น

ในบรรดาเผ่าปีศาจ ผู้ที่มีคุณสมบัติจะได้ครอบครองป้ายสงบสุขปลอดภัยที่ทางราชสำนักต้าหลือออกให้มึน้อยจนนับนิ้วได้

เพื่อสิ่งนี้เผ่าปีศาจที่พึงพาภูเขาใหญ่แห่งต่างๆ ปีศาจที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ราชสำนักหรือผู้พิทักษ์กฎของขุนเขา บ้างก็ต้องควักกระเป๋าตัวเองหาทางสร้างความสัมพันธ์กับทางการ บ้างก็ขอร้องให้เจ้าของสถานที่ที่ตัวเองไปพักอาศัยช่วยแสดงความเป็นมิตรต่อต้าหลือ ทุกอย่างนี้ล้วนเป็นเรื่องของเงิน เพราะมีเงินก็สามารถจ้างผีให้ไม่แป้งได้ รายได้ก่อนนี้ทำให้กรมการคลังของต้าหลือที่ตอนแรกรับมือไม่ถูกยืมหน้าบานเป็นกระดัง ความสัมพันธ์กับกรมกลาโหมที่แต่เดิมแข็งทื่อก็เริ่มคลายตัวลง ถึงอย่างไรสองแซ่สกุลของนายพลเอกอย่างเฉาและหยวนก็ล้วนมีกองกำลังของตัวเองอยู่ในกรมการคลังและกรมกลาโหม และเวลาเกือบร้อยปีมานี้เฉาหยวนสองตระกูลก็เหมือนน้ำมันกับไฟ บัดแข็งบัดขากันทุกเรื่อง คนทั้งราชสำนักต่างก็รู้กันดี

ในฐานะอริยะของฟ้าดินแห่งนี้ หรวนฉงที่มีชาติกำเนิดมาจากศาลลมหิมะได้สร้างสำนักกระบี่หลงเฉวียนขึ้นมา พื้นที่กว้างขวางยิ่ง เขาได้ครอบครองภูเขาหลายแห่งซึ่งรวมถึงภูเขาเส้นชิวเป็นหนึ่งในนั้น แต่ลูกศิษย์ในสำนักกลับมึน้อยจนน่าสงสาร คนหนึ่งคือหญิงสาวที่ตัดนิ้วโป้งของตัวเองขาด ลูกศิษย์ที่ถูกศาลลมหิมะทอดทิ้งคอยรับผิดชอบดูแลร้านกระบี่เก่าที่อยู่นอกเมืองเล็ก น้อยครั้งมากที่นางจะขึ้นเขามาเยือนสำนัก มีนามว่าสวีเสี่ยวเฉียว

คนหนึ่งคือเด็กหนุ่มพูดน้อยที่ชอบใส่ชุดสีดำอยู่ตลอดทั้งปี ชื่อว่าต่งกู่

และยังมีเด็กหนุ่มคิ้วยาวที่มีชาติกำเนิดมาจากถ้าสวรรค์หาลือ
เซี่ยหลิง

ต่อให้รวมหรวนซิวเข้าไปด้วย สำนักกระบี่หลงเฉียนนั้นก็ยังมี
ควันรูปบางเบาจนน่าโมโห

ทว่าหรวนฉงกลับไม่แยแสเรื่องนี้เลยแม้แต่น้อย นอกจากเขา
จะไปเยือนหน้าผาแทนสังหารมังกรที่อยู่บนภูเขาหลงจี้ และไป
พูดคุยกับคนจากบ้านเดิมอย่างศาลลมหิมะและคนของภูเขาเงินอยู่
แล้ว ก็ไม่สนใจเรื่องราวทางโลกอย่างอื่นอีก ไม่ว่าจะป็นเจ้าเมืองอู๋
ยวน หรือว่าเทพภูเขาเว่ยป้อ เขาก็แทบไม่ให้ความสนใจเลย
สำหรับเรื่องการถ่ายทอดมรรคาให้แก่ลูกศิษย์ทั้งหลายก็ยิ่งไม่ใส่ใจ
ส่วนใหญ่ล้วนให้บุตรสาวเป็นคนช่วยจับตามองแทน

ภูเขาเสินซิว วันนี้ทะเลเมฆขาวพรางพราวลอยไกลสุดลูกหูลูก
ตา พระอาทิตย์ดวงโตลอยขึ้นมากกลางอากาศ สาดส่องให้ทะเลเมฆ
เป็นสีแดงงามพร้อมอย่างทั่วถึง

เด็กสาวชุดเซี่ยวที่มัดผมหางม้า หรือควรจะบอกว่าตอนนี้ไม่
สามารถเรียกนางว่าเด็กสาวได้แล้ว เมื่อเทียบกับตอนที่เพิ่งเข้ามา
อยู่ถ้าสวรรค์หาลือใหม่ๆ ตอนที่เรือนกายของนางเพรียวบาง สูง
ขึ้นมาอีกเล็กน้อย คิ้วตาเรียวยาว ที่แท้แม่นางซิวซิวก็เติบโตใหญ่
สะอิดสะอင့်แล้ว

ข้างกายของนางมีลูกศิษย์เปิดขุนเขาของหรวนฉงผู้เป็นบิดา
ยืนอยู่ สวีเสี่ยวเฉียว ต่งกู่ เซี่ยหลิง ยากนักกว่าที่พวกเขาจะได้มา
รวมตัวกัน ในบรรดาคนทั้งสาม สวีเสี่ยวเฉียวเรียกหรวนซิวว่าศิษย์
พี่หญิงใหญ่ ต่งกู่เรียกว่าแม่นางหรวน แต่เป็นคำเรียกขานที่

ออกมาจากความเคียดด้วยใจจริง แต่เด็กหนุ่มเซี่ยหลิงกลับชอบ
เรียกนางว่าพี่หญิงชิวชิวมาโดยตลอด

ตรงข้างเท้าของหรวนชิวมีสุนัขตัวหนึ่งนอนหมอบอยู่ หมาแก่
ที่เดิมทีนอนป่วยพังพาบรอตายอยู่ข้างถนนตัวนั้น เวลานี้กลับ
เปลี่ยนมาเป็นมีชีวิตชีวา ดวงตาทั้งคู่เต็มไปด้วยประกายเฉลียว
ฉลาด นี่ต้องยกให้เป็นความดีความชอบของยาหลายเม็ดที่หรวนชิว
มักจะโยนให้มันกินซึ่งล้วนเป็นยาชั้นเยี่ยม ทุกเม็ดมีค่าเท่ากับ
ทองพันชั่ง เคยมีผู้ฝึกลมปราณผ่านมาเห็นภาพนี้ ในใจพลัน
เสรรั้งหนอด รู้สึกเพียงว่าตนเองมีชีวิตสู้หมาตัวหนึ่งไม่ได้ด้วยซ้ำ ใจ
นี้ก็อยากจะกระโจนออกไปแย่งชิงอาหารกับหมาให้รู้แล้วรู้รอด

ท่ามกลางทะเลเมฆอันงดงามพอจะมองเห็นภูเขาใหญ่หลาย
ลูกที่สูงตระหง่านแหวกทะเลเมฆขึ้นมาดูดั่งหมู่เกาะได้รำไร

หรวนชิวชี้ไปที่ภูเขาลูกหนึ่ง “ท่านพ่อข้าพูดแล้วว่า ขอแค่
พวกเจ้าเลื่อนสู่ขอบเขตโอสสทอง เขาก็จะมอบภูเขาให้คนละลูก
และจะป่าวประกาศแก่ใต้หล้า จัดพิธีเปิดขุนเขาให้แก่คนผู้นั้นอย่าง
เป็นทางการ”

จากนั้นนางก็หันมามองต่งกู่ “แม้เจ้าจะมีชาติกำเนิดเป็นภูต
ปีศาจ เมื่อเทียบกับพวกเราแล้ว การฝ่าทะเลขอบเขตจะยากยิ่งกว่า
แต่อาศัยอายุขัยที่ยืนยาว พื้นฐานที่ปูมาไม่เลว แลผมยังเป็นขอบเขต
ประตุมังกรมาตั้งนานแล้ว ก็ถึงเวลาที่ควรลองฝ่าดูได้แล้ว”

ต่งกู่ขยับปากจะพูดแต่ไม่ได้พูด

เห็นได้ชัดว่าเขาไม่มั่นใจเท่าใดนัก ขอบเขตโอสถทองของห้า ขอบเขตกลางเป็นขอบเขตที่ฝ่าไปได้ยากที่สุดของผู้ฝึกลมปราณ ไม่รู้ว่ามันขัดขวางผู้ฝึกลมปราณของประตุมังกรไว้มากน้อยเท่าไร การที่ต่งกู่จากบ้านเกิด ทอดทิ้งสถานะไท่ซือตัวปลอมของ แคว้นหนึ่ง ละทิ้งความร่ำรวยในโลกมนุษย์ ก็เพราะอยากจะอาศัย ปรารถนาวิญญานที่มีเปี่ยมล้นมาตั้งแต่กำเนิดของถ้าสวรรค์หีสู่มา เพิ่มความมั่นใจในการเลื่อนสู่ขอบเขตโอสถทองของตน ส่วนระดับ ชั้นของโอสถทองที่สำเร็จออกมาจะสูงหรือต่ำ และภาพวาดในห้อง โอสถจะมีมากหรือน้อย เขาไม่กล้าคาดหวังเลยแม้แต่นิดเดียว

ผู้ที่สร้างโอสถทองได้สำเร็จ ก็คือคนรุ่นเดียวกับข้า

ไม่รู้ว่าประโยคนี้นี้ดึงดูดให้ผู้ฝึกลมปราณในโลกก็มากน้อยละ ทิ้งความสนใจต่อเรื่องราวโลก เอาแต่ฝึกตนมุ่งหามรรคาอย่างไม่ รู้จักเหน็ดขัดเหนื่อยปีแล้วปีเล่า

“ระหว่างที่เจ้าฝ่าทะเลขอบเขต ข้าจะใช้วิธีการบางอย่างยืมการ โคลงลมปราณแห่งภูเขาล้ำและแม่น้ำที่เป็นของครอบครัวตัวเองมา ช่วยระวังหลังให้เจ้า”

หรวนชีวชีไปที่เขี่ยหลิง “ก่อนหน้านี้ศิษย์น้องของเจ้าได้สมบัติ ที่ใกล้เคียงกับอาวุธเขี่ยนมาชิ้นหนึ่ง เป็นเจดีย์ขนาดเล็กหนึ่งหลัง ผู้สูงส่งท่านหนึ่งมอบให้เขา สามารถลดระดับความอันตรายในการ ฝ่าขอบเขตของเจ้าได้”

เขี่ยหลิงเด็กหนุ่มคิ้วยาวหน้ามุ่ม ขนาดความคิดจะโดดหน้าผา ตายก็ยังมีแล้ว

พี่หญิงชั่วชั่วของข้า นี่เป็นความลับใหญ่เทียมฟ้าที่ข้าเก็บไว้
กันกรูเชียวนะ ทำไมเจ้าถึงได้พูดออกมาง่ายๆ อย่างนี้เล่า

ต่งกู่ที่หน้าตายตลอดทั้งปีราวกับเป็นอัมพฤกษ์บนใบหน้า ใน
ที่สุดก็เผยสีหน้าตื่นเต้นดีใจออกมาเสี้ยวหนึ่ง หันไปโค้งตัว
ขอบคุณศิษย์น้องเล็กเสียหลัง "ขอบคุณศิษย์น้อง บุญคุณยิ่งใหญ่
ครั้งนี้ ต่งกู่จะไม่ลืมไปชั่วชีวิต วันหน้าจะต้องตอบแทนอย่าง
แน่นอน!"

บทที่ 306.2 แล้ไกลมองไกล

คำพูดสองสามประโยคของหรวนซิวก็สลายแหวด่าหนีในดวงตาของเซี่ยหลิงได้ทันที "ในเมื่อมีของดีขนาดนี้ก็ต้องเอามาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด อย่าเอาแต่คิดจะเก็บไว้แอบยิ้มอยู่คนเดียว การฝึกตนบนมหามรรคา เมื่อสืบสาวราวเรื่องกันถึงแก่นแล้วก็คือการฝึกตนเอง อาศัยวัตถุนอกกายมากเกินไป ไม่ว่าจะเป็นการรับมือกับศัตรูหรือใจตัวเองก็ล้วนต้องพบเจอกับปัญหาใหญ่ เหตุใดก่อกำเนิดแต่มาหลายคนที่ปิดด้านถึงตายไปเจียบๆ นั่นก็เป็นเพราะว่าระหว่างที่ฝึกตนให้ความสำคัญกับสมบัติอาคม อาวุธวิเศษมากเกินไป"

หรวนซิวพูดประโยคเหล่านี้รวดเดียวจบเหมือนท่องหนังสือเซี่ยหลิงถึงกับคลี่ยิ้ม

สวีเสี่ยวเฉียวและต่งกู่ก็ดวงตาแหววาว

หรวนซิวถอนหายใจหนึ่งครั้ง กล่าวอย่างทดท้อเล็กน้อย "หลักการพวกนี้ล้วนเป็นบิดาที่บังคับให้เข้าท่องจำ ทำซ้ำลำบากแทบตายอยู่แล้ว"

เซี่ยหลิงหัวเราะจนหุบปากไม่ลง

สวีเสี่ยวเฉียวและต่งกู่ก็ยิ้มอย่างเข้าใจ

หรวนชีวเอ่ยกำชับ “ต่งกู วันหน้าเจ้าเลือกหาสถานที่ฮวงจุ้ยดี ๆ และวันฤกษ์งามยามดี ถึงเวลานั้นข้ากับเซียหลังจะปรากฏตัวตรง เวลา”

ต่งกูพยักหน้ารับอย่างแรงด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง

หรวนชีวหยิบห่อผ้าเช็ดหน้าห่อหนึ่งออกมาจากชายแขนเสื้อ นางไม่ได้เปิดมันออก แต่พูดกับคนทั้งสามว่า “กลับไปกันเถอะ”

เซียหลังอาศัยอยู่บนภูเขาอยู่แล้ว แต่ต่งกูกลับสร้างกระท่อม ฝึกตนอยู่ที่ตีนเขา สวีเสี่ยวเฉียวก็ยิ่งอยู่ไกลถึงร้านกระบี่ริมลำ คลองหลงซวี หรวนจงตั้งกฎเอาไว้ว่า ไม่อนุญาตให้ผู้ฝึกตนบังคับ ลมบินทะยาน ดังนั้นจึงนำส่งสารต่งกูและสวีเสี่ยวเฉียวที่ต้องเดิน เท้าลงภูเขาไป หรวนชีวจึงพูดขึ้นเหมือนไม่ใส่ใจว่า “ลูกศิษย์สำนัก กระบี่เฉวียนหลงอยากจะทะยานลมก็ทะยานลม คิดจะขี่กระบี่ก็ขี่ กระบี่ อยู่ในถิ่นของตัวเอง ใครจะมาว่าอะไรพวกเจ้า? ท่านพ่อข้างนั้น หรือ? เขาไม่สนใจเรื่องพวกนี้หรอก เขาสนใจแต่พวกเจ้าจะเลื่อนสู่ ขอบเขตโอสถทองได้หรือไม่ วันหน้าจะได้เป็นผู้ฝึกตนห้าขอบเขต บนหรือไม่”

หรวนชีวเอ่ยเสริมอีกว่า “เรื่องพวกนี้ข้าพูดเอง ท่านพ่อข้า ไม่ได้สอน”

คนทั้งสามจึงแยกย้ายกันไป

หรวนชีวทรุดตัวลงนั่งยอง หยิบขนมก๊วยฮวาชิ้นหนึ่งโยนใส่ ปาก ยิ้มจนวนดวงตาทั้งคู่หยีลงเป็นพระจันทร์เสี้ยว แต่จากนั้นนางก็ เบิกตากว้าง พยายามทำท่าให้ดูเคร่งขรึม มองไปทางสุนัขตัวนั้น

แก้มของนางพองตุ่ม คำพูดจึงฟังคลุมเครือไม่ชัดเจนนัก “ต้องรู้จัก
ทะนุถนอมวันเวลาที่ดีเอาไว้ อย่าเห่าใส่คนที่เดินผ่านไปมาเพื่ออวด
บารมีสงเดช สนุกมากนักรหรือ? ได้ยินว่ามีครั้งหนึ่งเจ้าเกือบจะกัด
คนเดินเท้าให้บาดเจ็บ บอกให้เจ้าตั้งใจเฝ้าบ้านดีๆ เหตุใดเจ้าถึง
ขึ้นมาบนภูเขาโดยพลการ? หวังว่าข้าจะปกป้องเจ้าจั้นหรือ?”

หรวนช่วยกมมือข้างหนึ่งขึ้น “เชื่อหรือไม่ว่าข้าสามารถตบให้
เจ้าตายได้ด้วยฝ่ามือเดียว?”

สุนัขตัวนั้นรีบนอนหมอบลงบนพื้น ร้องสะอื้นวิงวอน

หรวนชีวชำเลื่องตามองมันด้วยสีหน้าที่ยังคงเย็นชา “หากไม่
เป็นเพราะเขา ข้าก็คงกินเนื้อหมาตุ๋นได้หลายวันแล้ว”

ส้นหลังของสุนัขพันธ์พื้นบ้านสั่นระริก

หรวนชีวลุกขึ้นยืน ชีไปยั้งเส้นทางลงภูเขา “แม้แต่ผู้ฝึก
ลมปราณเหล่านั้ก็ยังต้องทำตัวสงบเสงี่ยม เดิมทีเจ้าก็เป็นแค่สุนัข
ตัวหนึ่ง คิดจะแข็งข้อมันริ? ลงภูเขาไปเฝ้าบ้านซะ!”

สุนัขวิ่งพรวดเผ่นหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

มันที่ก่อนหน้านี้สติปัญญาถูกเปิดรู้สึกเพียงว่านางนารักน่า
ใกล้ชิด จนกระทั่งบัดนี้มันที่อาศัยสัญชาตญาณถึงเพียงค้นพบว่า
แท้จริงแล้วนางไม่เคยมีความสงสารหรือความใกล้ชิดให้มันเลย
แม้แต่นิดเดียว

หรวนชีวเคี้ยวขนมกุ่มฮวาชั้นที่สอง ยกมือข้างหนึ่งมารองไว้
ใกล้ๆ แก้ม ป้องกันไม่ให้เศษขนมร่วงตกลงพื้น

ของอร่อยแบบนี้ กินเท่าไรก็ไม่เบื่อเลยจริงๆ

เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะรสชาติของเทพแม่น้ำเหล่านั่น เวลากินแล้วจะอร่อยเหมือนขนมกุยฮวาหรือไม่

ท่านพ่อเคยเล่าให้ฟังว่าร่างทองของพวกเขาสามารถบำรุงตับะของนางได้ดีที่สุด

กรุบๆ

แม่นางหรวนชั่วผู้นี้เริ่มรู้สึกน้ำลายสอ ต้องรีบยกมือขึ้นมาเช็ดมุมปาก

.....

ในฐานะอดีตหนึ่งในแคว้นใต้อาณัติของราชวงศ์สกุลหลู ช่วงแรกเริ่มสุดก่อนที่ราชวงศ์ต้าหลี่จะลุกพองาด พวกเขาเคยผ่านความอดทนขมกลืนและต้องเผชิญกับความอัปยศมานับครั้งไม่ถ้วน และเมื่อทำลายราชวงศ์สกุลหลูที่มองดูเหมือนไร้ศัตรูได้สำเร็จ ไม่ว่าจะกลายเป็นพลังอำนาจของแคว้นหรือความมั่นใจของผู้คนในแคว้นก็ล้วนแตกต่างกันไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง หลังจากสงครามที่ยิ่งใหญ่และยาวนานครั้งนี้ปิดฉากลง ตั้งแต่ขุนนางในราชสำนักที่ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายบุนหรือบู๊ ถึงทหารชายแดน จนไปถึงอาณาประชาราษฎร์ของราชวงศ์ต้าหลี่ก็ล้วนมีความมั่นใจสูงสุดอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

นี่ต่างหากถึงจะเป็นความมั่นใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการเคลื่อนขบวนม้าเหล็กกรีธาทัพลงใต้

แต่ระหว่างนี้ก็ปรากฏเรื่องไม่คาดคิดบางอย่างขึ้น ทำให้แม่ทัพใหญ่ของชายแดนที่เคยชินกับศึกตัดสินเป็นตาย เคยชินกับสงครามที่ยากลำบาก รวมไปถึงผู้อาวุโสกรมกลาโหมที่นั่งวางแผนอยู่ในเมืองหลวงต่างก็รู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก นั่นก็เพราะการลงใต้ครั้งนี้ ทหารระดับล่างจนไปถึงทหารระดับกลางของกองทัพต้าหลี่ที่เคยชินกับการสู้รบต่างระแวงระวังภัยกันอย่างเต็มที่

ทว่าแรกเริ่มเลยก็เป็นศัตรูอันดับต้นๆ แห่งทิศเหนืออย่างสกุลเกาต้าสูยที่เลือกจะเป็นเต้าหุดหัวในกระดอง หลบเลี่ยงการทำสงคราม หลังจากนั้นก็เป็นแคว้นในอาณาติหลายแห่งซึ่งรวมถึงแคว้นหวงถึงที่ฮ่องเต้ต่างก็เป็นฝ่ายยกเมืองให้ด้วยตัวเอง ยืนตราลัญจกรหยกที่สืบทอดกันมาของแคว้นให้แก่แม่ทัพฝ่ายบู๊ของต้าหลี่ที่นั่งอยู่บนหลังม้า แต่ละสถานที่ก็มีแค่การต่อต้านแบบกระจัดกระจายเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น นี่ทำให้ทหารชายแดนของต้าหลี่ที่เชี่ยวชาญด้านการสู้รบงันกันเล็กน้อย รู้สึกราวกับว่าตัวเองมีฝีมือมากมาย แต่ไม่มีที่ให้เอามาใช้

พอขยับลงไปอีก ศึกสงครามเริ่มวุ่นวายขึ้นเล็กน้อยแรกเริ่มคือมีกองทัพศัตรูที่จำนวนมากพอสมควรหลายกลุ่ม บ้างก็บุกเบิกพื้นที่กว้างขวาง รวบรวมกองกำลังมีฝีมือ เป็นฝ่ายยกทัพมาต่อสู้ตัดสินเป็นตายกับกองทัพชายแดนต้าหลี่ บ้างก็อาศัยด้านที่อันตราย กำแพงเมืองที่สูงใหญ่ เอาแต่พิทักษ์เมืองไม่ยอมออกมาต่อสู้ บ้างก็เป็นแคว้นเล็กๆ หลายแคว้นที่หันมาร่วมมือเป็นพันธมิตร จับมือกันมาต้านทานกองทัพชายแดนต้าหลี่ที่บุกไปทางไหน ทางนั้นก็พังราบเป็นหน้ากลอง

สำหรับเรื่องนี้ นอกจากศึกใหญ่ที่ปะทะกันนอกเมือง หรือการโจมตีกำแพงเมืองที่แข็งแกร่งของศัตรูไม่กี่ครั้งแล้ว ส่วนใหญ่ต้าหลี่จะใช้กลยุทธ์อ่อนลือไปกินหมาป่า ระหว่างนี้นักรบเดนตายและสายสืบจำนวนมากของต้าหลี่ที่แฝงตัวอยู่ในแคว้นต่างๆ ก็ได้สร้างประโยชน์อย่างใหญ่หลวง เพราะคอยส่งข่าวคราวมาให้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ญาติกลายมาเป็นศัตรูกัน มิตรสหายหันอาวุธเข้าหาหันกันเอง การลুকฮือก่อกบฏของกองกำลังต่างๆ ในหนึ่งแคว้น หรือการตายอย่างฉับพลันของขุนนางสำคัญบุนบูอันเป็นเสาหลักของแคว้น

ดังนั้นการลงใต้ของต้าหลี่จึงมีคุณูปการทางการทหารเกิดขึ้นนับไม่ถ้วน ความสำเร็จในการทำลายแคว้นที่ทุกคนเคยรู้สึกว่ายู่ไกลเกินเอื้อม กลับกลายมาเป็นเรื่องใกล้ๆ จนแค่ยื่นมือไปก็ถึง

ทหารกล้าแห่งต้าหลี่ที่ฉายประกายคมกริบมุ่งจากเหนือของแฉกัณสมบัติทวีปลงไปทางใต้ มุ่งหน้าไปด้วยกัน ใช้ศึกเลี้ยงศึก ยิงนานวันก็ยิงบุกรวดเร็วจนมิอาจต้านทาน

ฮ่องเต้ต้าหลี่มอบพระราชโองการลับหนึ่งฉบับแจกจ่ายไปตามกระโจมของแม่ทัพใหญ่ทั้งหลาย

ก่อนจะถึงเขตชายแดนทางเหนือของแคว้นไฉ้อีที่ตั้งอยู่ภาคกลางของแฉกัณสมบัติทวีป การบุกโจมตีเมืองของกองทัพต้าหลี่ผู้นำกองทัพทุกท่านสามารถทำทุกอย่างโดยอาศัยความสะดวกเป็นหลัก ไม่จำเป็นต้องร่อนหนังสือยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรจากทางกรมกลาโหม

“ทุกท่าน จงให้กีบเท้าม้าเหยียบบย่ำลงใต้ใต้เต็มที! เรื่องของการเฉลิมฉลอง ขอให้ใช้สีระชะของศัตรูแทนขาม ใช้เลือดต่างสุรากองกระดูกแทนโตะ ดื่มฉลองกันให้เต็มคราบไปก่อน!”

ฮองเต้ที่น้อยครั้งนักจะเผยอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงออกมา กลับเลือกใช้คำพูดที่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์เช่นนี้ในพระราชโองการ

แล้วจะไม่ทำให้เลือดร้อนๆ ของแม่ทัพบู๊ต้ำหลิที่เดิมทีก็เช่นฆ่าศัตรูจนตาแดงกำเดือดพล่านได้อย่างไร?

ด้านหลังเสียงฝีเท้าม้าควบตะบึงราวเสียงฟ้าคำรณของต้ำหลิก็คือกองทัพใหญ่สายตรงที่ฮองเจ้าเมืองซ่งล่างจึงเป็นผู้นำทัพ ค่อยๆ บุกรุดหน้าไปอย่างไม่รีบไม่ร้อน

รวมไปถึงราชครูชยุฉานที่แอบติดตามลงใต้มาอย่างลับๆ อยู่ด้านหลัง เขารับผิดชอบหน้าที่ส่งขุนนางบุนต้ำหลิแต่ละคนให้เข้าไปประจำเมืองต่างๆ ที่เปลี่ยนธงหัวเมืองเรียบร้อยแล้ว

แคว้นมากมายทางทิศเหนือของแฉกั้นสมบัติทวีปจึงเป็นเหมือนดินโคลนกองหนึ่งที่ถูกรคนเหยียบบย่ำจนละลาย

เมืองสำคัญเมืองหนึ่งทางทิศเหนือของแคว้นซีเหอที่กองทัพม้ามารวมกัน ในที่สุดก็ถูกตีแตก

ศึกครั้งนี้ยืดเยื้อมานานถึงสามเดือน กองทัพต้ำหลิมาได้ด้วยความยากลำบาก พูดได้แค่เสียบยง ม้าและทหารของแคว้นอื่นที่เพิ่มเติมเข้ามาระหว่างทาง บวกกับกองกำลังต่างๆ ทางทิศเหนือของแคว้นซีเหอที่เข้ามาสวามิภักดิ์ก่อนหน้านี้ ตอนนี้เหลือไม่ถึงสามในสิบส่วน

แต่เมื่อตีเมืองชายแดนอันดับหนึ่งของแคว้นซีเหอที่แข็งแกร่ง และยิ่งใหญ่แห่งนี้ได้สำเร็จ โชคชะตาของสกุลหันแคว้นซีเหอก็ถือว่าขาดสะบั้นลงแล้ว นี่ก็คือเรื่องจริง

กว่าจะคว้าชัยชนะในสงครามที่ยากลำบากมาได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ทว่าบรรยากาศของทหารม้าดำลี้ทพนี้กลับเคร่งเครียดไม่น้อย ไม่เพียงแต่เรื่องที่คนบาดเจ็บล้มตาย ยังมีเรื่องที่กองทัพอีกกองของดำลี้ทพที่มีพลเอกบางท่านเป็นผู้นำได้ฉวยโอกาสในขณะที่พวกเขารับมือกับแคว้นซีเหอที่เปรียบได้ดั่งกระดูกแข็งแหะยากที่สุด ข้ามเขตเข้ามาในแคว้นซีเหอ ทำลายเมืองว่างเปล่าสืบกว่าเมืองจนและเหะด้วยความเร็วดุจฟ้าร้องที่คนไม่ทันได้ป้องกันว่ากันว่าอีกเดี๋ยวก็จะตรงดิ่งไปที่เมืองหลวงของแคว้นซีเหอแล้ว

ตัดเย็บชุดแต่งงานให้คนอื่น ใครก็ไม่ชอบใจทั้งนั้น

แม่ทัพฝ่ายบู๊ที่เลือดเต็มตัวหลายคนวิ่งไปร้องทุกข์แก่ผู้บัญชาการณั้ทพ ผู้บัญชาการณั้ทพแค่ฟังพวกเขาบ่น แต่กลับไม่แสดงท่าทีใดๆ

ภายใต้การปกป้องของทหารกล้าหลายสิบคนกองหนึ่ง บุรุษที่สวมเสื้อเกราะเบาซึ่งเป็นชุดของทหารม้าธรรมดาคนหนึ่งค่อยๆ ซี่ม้าเข้ามาในเมือง มองภาพเมืองที่ควันดินปืนลอยคลุ้งไปรอบด้าน บุรุษยังคงมีสีหน้าสุขุมเด็ดเดี่ยว ไม่ได้ถูกอารมณ์เดือดแค้นฮึกเหิมของลูกน้องใต้บังคับบัญชาส่งผลกระทบต่อจิตใจ

แม่ทัพบู๊ที่นำทัพผู้นี้มีชื่อว่า ซ่งเฟิง

คือพระญาติคนหนึ่งของสกุลช่งต้าหลี่ อายุเพียงแค่สามสิบปี ท่านกั้วกงที่อายุน้อยคนนี้ อันที่จริงสายเลือดของเขาค่อนข้างห่างไกลกับสายเลือดดั้งเดิมของฮ่องเต๋องค์บัลจจุบันอยู่มาก แต่ชื่อเสียงกลับดีเยี่ยม เข้ามาอยู่ในกองทัพได้เกือบสิบปีแล้ว หลังจากมาอยู่ชายแดนก็น้อยครั้งนักที่จะกลับเมืองหลวง

ช่งเฟิงไม่ใช่ประเภทแม่ทัพผู้กล้าที่พาตัวไปตกอยู่ในวงล้อม ถึงอย่างไรสถานะที่สูงส่งก็วางอยู่ตรงนั้น ต่อให้ตัวช่งเฟิงเองจะเต็มใจเสี่ยงอันตราย แต่คาดว่าคนข้างกายเขาคงต้องพยายามขัดขวางไว้อย่างสุดความสามารถ เพราะหากช่งเฟิงตายไป ใครก็รับผิดชอบไม่ไหว ยิ่งดีที่ช่งเฟิงเองก็ไม่สนใจชื่อเสียงจอมปลอมน้อยนิดแค่นี้ ในเรื่องนี้เขาลังไม่เคยทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาลำบากใจ

ใช้ชีวิตอยู่บนหลังม้ามาสิบกว่าปี อยู่ร่วมกันมานาน แม่ทัพข้างกายที่ตอนนี้ได้กุมอำนาจใหญ่ แรกเริ่มอาจเป็นแค่หัวหน้านายกองคนหนึ่ง หากจะบอกว่าพวกเขายินดีสละหัวหลังเลือดแทนแม่ทัพใหญ่ช่งเฟิงก็ไม่เกินจริงเลยแม้แต่นิดเดียว

ศึกโจมตีเมืองในครั้งนี้ ผู้ฝึกตนของทั้งสองฝ่ายเช่นพวกัน อย่างดุเดือด

ผู้ฝึกกลมปราณใต้บังคับบัญชาของช่งเฟิง ผู้ฝึกตนติดตามกองทัพที่ราชสำนักต้าหลี่จัดหามาให้ และเค่อซิงผู้รับใช้ที่เขาหามาเอง รวมทั้งหมดสามสิบกว่าคน ตายไปเกือบครึ่งหนึ่ง

ความเสียหายจากการรบที่ดุเดือดเช่นนี้แทบจะเทียบเคียงได้กับสงครามทั้งหมดที่เกิดขึ้นขณะมุ่งหน้าลงใต้มาก่อนหน้านี้เลยที่เดียว

ตอนนี้ข้างกายของช่งเฟิงเหลือแค่คนสองคนที่ลักษณะท่าทางเหมือนผู้ฝึกตนทำหน้าที่เป็นผู้คุ้มกัน

คนผู้หนึ่งคือชายฉกรรจ์ร่างกำยำเปลือยอกและแผ่นหลัง ตรงเอวห้อยป้ายสงบสุขปลอดภัยของตำหนักที่เด่นสะดุดตา ร่างของเขาสูงถึงเก้าฉื่อ ในมือถือค้อนทำลายเมืองสองเล่ม ม้าที่เขานั่งคร่อมอยู่ใหญ่กว่าม้าศึกของทหารม้าเกราะหนักทั่วไปอยู่มาก นอกจากป้ายหยกแผ่นนั้นแล้ว ตรงเอวชายฉกรรจ์ยังห้อยสองศิระชะโชคเลือดไว้ด้วย นั่นคือของเชลยศึกที่เขาได้มาระหว่างสงครามโจมตีเมือง ตอนมีชีวิตอยู่เจ้าของศิระชะคือผู้ฝึกลมปราณที่มีชื่อเสียงเลื่องลือทางแถบเหนือของแคว้นซีเหอ

เมื่อเทียบกับความน่ายำเกรงของชายฉกรรจ์ผู้นี้แล้ว อีกคนหนึ่งจึงดูไม่สะดุดตาเท่าใดนัก คือบุรุษคนหนึ่งที่มีมองดูแล้วยังหนุ่มยิ่งกว่าช่งเฟิง เขาสวมชุดผ้าฝ้ายตัวยาวสีตุ่น มีใบหน้าเหมือนจิ้งจอกที่หล่อเหลา ไม่ว่าจะกับใครก็ยิ้มตาหยีเสมอ ตรงเอวห้อยกระบี่สั้นยาวสองเล่ม ฝักกระบี่หนึ่งดำหนึ่งขาว

มือสองข้างของบุรุษหนุ่มสอดประสานกันอยู่ในชายแขนเสื้อหดคอห่อตัวอยู่ในอาภรณ์ ท่าทางเกียจคร้านยิ่ง

กลางเมืองเบื้องหน้าเบื้องไปทางซ้ายที่ห่างไปไกลมีปราณกระบี่พุ่งทะยานขึ้นสู่ฟากฟ้า ชายฉกรรจ์หัวเราะว่า ควบม้าห้อยตะบิงไปเบื้องหน้าพลาถหันมาพูดกับช่งเฟิงยิ้มๆ ว่า "สถานการณ์ใหญ่มั่นคงแล้ว อุตสาห์ยังมีปลาหลุดแหมาให้เห็นทั้งที ไปซ้ำอาจะไม่มีน้ำแกงเหลือให้ดื่มแล้ว! ท่านแม่ทัพโปรดระวังตัวด้วย อย่าให้ตกลงมาจากหลังม้าล่ะ"

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 306.3 แล่ไกลมองใกล้

ผู้ฝึกตนติดตามกองทัพที่มีท่าทางโอหังวางโตผู้นี้ คือยอดฝีมือที่เพิ่งจะมาอยู่ในกองทัพนี้ได้ไม่นาน เล่าลือกันว่าเคยเป็นคนรู้ใจของบุคคลยิ่งใหญ่บางคนในวังหลวง แต่เนื่องจากบุคคลยิ่งใหญ่ผู้นั้นสูญเสียอำนาจ เขาจึงต้องออกจากเมืองหลวงมาหาคุณความชอบทางการทหาร คนผู้นี้เห็นอำนาจและความสูงศักดิ์ของในเมืองหลวงมาจนเคยชิน จึงไม่ค่อยให้ความเคารพนับถือเชื่อพระวงศ์สกุลซึ่งที่ออกมาอยู่ชายแดนด้านนอกหลายปีคนหนึ่งเท่าใดนัก

ชายฉกรรจ์ร่างกำยำย้ายเส้นสายตามองไปยังหนึ่งม้าหนึ่งคนที่อยู่ข้างกายซึ่งเพิ่ง “เจ้าเด็กหน้าขาวแซ่เฉา ขอแค่เจ้าล้างกันให้สะอาดไปพบข้า ข้าจะมอบความชอบทางการทหารที่จะได้รับจากนี้ให้เจ้าไปเปล่าๆ เลย เป็นอย่างไร?”

ผู้ฝึกตนหนุ่มที่ถูกลมื่นเกียรติเพียงแคื่อยิ้มตาหยี ยังไม่ลืมโบกมือให้ชายฉกรรจ์ เหมือนจะบอกให้เขารีบไปลงสนามรบ อย่ามัวเสียเวลาอยู่อีกเลย

ชายฉกรรจ์หัวเราะฮาๆ เสียงดัง เขากระดกกันขึ้นสูงอยู่บนหลังม้า เอื้อมมือไปด้านหลัง ตบป้าบเข้าที่ก้นตัวเองแรงๆ หนึ่งทีแล้วสายกันไปมา ก่อนจะนั่งกลับลงไปบนอานม้า ควบตะบึงเข้าหาจุดที่แสงกระปีศาจส่อง

ทหารม้ายอดฝีมือข้างกายซึ่งเพิ่งต่างก็โมโหขุนเคือง

มีเพียงช่งเฟิงและบุรุษชุดผ้าฝ้ายเท่านั้นที่ไม่ได้เก็บเอามาสใส่ใจ

กองทัพม้ากองนี้ค่อยๆ เยาะอย่างตรงไปยังศูนย์บัญชาการณั
ทัพใหญ่

ในร้านที่สร้างขึ้นง่ายๆ หยาบๆ แห่งหนึ่งบริเวณใกล้เคียงกับ
ประตูเมืองมีคนสามคนที่เลือกอำพรางลมปราณของตัวเองไว้
ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนจบสงครามใหญ่ในครั้งนี้ พวกเขาไม่ได้
เข้าร่วมการรบครั้งใดทั้งสิ้น ปล่อยให้ประตูเมืองถูกตีแตก ปล่อยให้
ราชวงศ์ต้าหลี่सारเลวนั้นบุกเข้ามาในเมือง ปลิดชีพทุกคนที่กล้า
ถืออาวุธจนสิ้น

คนหนึ่งในนั้นคือผู้ฝึกตนอันดับหนึ่งของเมืองขนาดใหญ่ทาง
ทิศเหนือแห่งนี้ ก่อนที่กองทัพต้าหลี่จะมาล้อมเมือง แม่ทัพใหญ่ที่
พิทักษ์เมืองก็ป่าวประกาศแก่ภายนอกไว้แล้วว่าจะไปขอความ
ช่วยเหลือจากฮ่องเต้ที่เมืองหลวง คนที่เหลืออีกสองคน คนหนึ่งคือ
ผู้นำสำนักตระกูลเซียนบนภูเขาของแคว้นซีเหอ ส่วนอีกคนหนึ่งคือ
ผู้รับใช้เชื้อพระวงศ์ของแคว้นใกล้เคียง มีตบะโอสถทอง!

เทพเซียนโอสถทองท่านหนึ่ง ประตุมังกรสองท่าน พวกเขา
แอบอำพรางกายอยู่ที่นี้ สถานการณ์ตอนนี้ไม่ใช่เพื่อช่วยเหลือ
เมืองอันเป็นที่ตั้งของกองทัพ เพราะในความเป็นจริงก็ช่วยอะไร
ไม่ได้แล้ว

แผนการลับครั้งนี้เป็นของแคว้นเล็กบริเวณใกล้เคียงหกแห่งซึ่ง
รวมถึงแคว้นซีเหอด้วย วางไว้ก็เพื่อสังหารช่งเฟิง!

หวังสังหารลูกหลานเชื้อพระวงศ์สกุลช่งต้าหลี่กลางสนามรบ!

หากทำสำเร็จ ต่อให้แคว้นจะล่มสลาย แต่ก็สามารถปลุก
กำลังใจผู้คนได้มาก ต่อให้บนแผ่นดินของแคว้นทั้งหกจะถูก
กองทัพม้าเหล็กของต้าหลีบดขยี้ผ่านไป แต่อย่างน้อยก็ยังมีผู้ผดุง
คุณธรรมจำนวนนับไม่ถ้วนหยุดยั้งขึ้นมาได้อย่างห้าวหาญ ซึ่ง
จะต้องทำให้สัตว์เดรัจฉานต้าหลีบกลุ่มนี้เหนื่อยกับการรับมือ หา
ความสงบไม่ได้แม้แต่ชาติเดียว และในเวลาสั้นๆ ก็จะไม่มียุทธินา
รากฐานของหกแคว้นไปใช้เป็นทรัพยากรในการลงใต้ได้อย่าง
ราบรื่น

ส่วนข้อที่ว่า การคาดการณ์ของพวกเขาจะเป็นอย่างไรหวังไว้
หรือไม่ เกรงว่าคนทั้งสามและกษัตริย์ของอีกหกแคว้นก็คงไม่ยินดี
จะคิดให้ลึกซึ้ง

เรื่องราวมาถึงขั้นนี้ ไม่มีอะไรให้ต้องมัวพะวงอีกแล้ว แผ่นดิน
แตกแยก สรรพชีวิตมอดม้วย คงต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว!

หากทำสำเร็จ ชื่อเสียงก็จะขจรขจายไปไกล สละกิจการและ
รากฐานที่อยู่ทางทิศเหนือทิ้ง หนีเอาชีวิตรอดไปทางใต้ มูลค่าใน
ตัวเองก็จะเพิ่มขึ้นมาก คิดจะกลายเป็นแขกผู้สูงศักดิ์ของราชวงศ์
ใหญ่สักแห่งหนึ่ง จะยากตรงไหน?

ไม่มีหวังในการฝ่าทะเลขอบเขต อายุขัยกำลังจะสิ้นสุดลง ทำ
ตัวซี้ขลาดหวาดกลัวอยู่บนภูเขามาสามร้อยปี ก่อนตายก็ควรจะมี
วีรกรรมที่ยิ่งใหญ่กล้าหาญสักครั้ง

คนบนภูเขาสามคนที่อยู่ตรงนี้ ต่างคนต่างก็มีความคิด
แตกต่างกันไป

ในบรรดาคนของกองทัพนี้ ช่งเฟิงมองดูเหมือนเพื่อนคล้าย
สบายอารมณ์ที่สุด แต่ในความเป็นจริงแล้วฝ่ามือที่กำลังกำบังคัม
ม้าไว้แน่นกลับเต็มไปด้วยเหงื่อ

บุรุษหล่อเหลาที่มีใบหน้าเหมือนลิงจอกคนนั้นยิ้มบางๆ ให้
กับช่งเฟิง “มีข้าเงาจวินอยู่ด้วย เจ้าไม่มีทางตายหรอก”

บุรุษที่เรียกตัวเองว่า ‘เงาจวิน’ พลันถามขึ้นว่า “ช่วยเหลือเจ้า
ครั้งนี้ เจ้าช่งเฟิงก็ต้องช่วยข้าครั้งหนึ่ง ไม่ยากหรอก แค่ในรายชื่อ
สิ่งที่เสียหายในสงครามซึ่งรายงานไปทางราชสำนัก บวกการ
กระทำของผู้ฝึกลมปราณคนหนึ่งเพิ่มเข้าไปด้วย ตกลงไหม? ง่าย
มากเลย แค่บอกว่าผู้ฝึกลมปราณผู้นั้นตายไปด้วยน้ำมือของผู้ฝึก
ลมปราณฝั่งตรงข้ามที่หลบซ่อนตัวอยู่ เพราะสละตัวเองปกป้อง
เจ้านายอย่างกล้าหาญ”

ช่งเฟิงพยักหน้ารับ

เงาจวินดึงมือสองข้างออกมาจากชายแขนเสื้อ ใช้ฝ่ามือแยก
ไปกดลงบนด้ามกระบี่สั้นและยาว ก่อนจะค่อยๆ ดันพวกมันออก
จากฝักซ้ายๆ

เสียงปั้งดังหนึ่งครั้ง

สันหลังของม้าที่นั่งอยู่ระเบิดหักท่อน ม้าตายคาที่

เงาจวินพุ่งฉิวออกไป เพียงชั่วพริบตา ร่างก็หายวับไม่มีเหลือ

กลางอากาศยังคงเหลือรุ่งยาวที่มีประกายแสงไหลรินสองเส้น
พาดผ่าน

หนึ่งเค่อต่อมา

เมื่อผู้ฝึกตนขอบเขตโอสถทองคนสุดท้ายมือขาดเท้าขาด จำต้องเลือกกระเปิดโอสถทองด้วยความเคียดแค้น บนชุดผ้าฝ้ายตัวยาวของผู้ฝึกกระบี่ที่มีพลังการต่อสู้แข็งแกร่งจนเรียกได้ว่าวิปริตผู้นี้กลับไม่มีคราบเลือดเประอะเปื้อนเลยแม้แต่จุดเดียว ตอนที่ผู้ฝึกลมปราณโอสถทองฆ่าตัวตาย เขาก็ชี้กระบี่จกไปอย่างสง่างาม บ้านเรือนในรัศมีร้อยจั้งใต้ฝ่าเท้าที่กระบี่ของเขาพุ่งผ่านล้วนพังราบเป็นหน้ากลอง ผู้คนลี้ภัยหลบมิดฟ้ามัวดิน

ซ่งเฟิงเงยหน้าขึ้นมองแล้วก็รู้สึกเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก

แล้วถึงได้ควมม้าเข้าเมืองอย่างวางใจ

ล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจว่าจะไม่ตรงไปยังฉวนของแม่ทัพใหญ่ แต่ไปยังสนามรบที่ก่อนหน้านี้มีปราณกระบี่พุ่งขึ้นมาก่อน

รอเขาไปถึงที่นั่น ก็เห็นว่าท่ามกลางซากปรักหักพังมีศพของคนตระกูลเซียนต้าหลี่ที่ใช้ค้อนคู่ทำลายเมืองนอนจมอยู่กลางกองเลือด ตรงบริเวณแขนถูกทวนยาวเล่มหนึ่งปักทะลุตรงแน่น ผู้ฝึกกระบี่หล่อเหลาที่สวมชุดผ้าฝ้ายตัวยาวยืนอยู่บนหัวทวน กำลังอ้าปากหาว พอเห็นซ่งเฟิงก็ยิ้มกว้างมือเรียกเขา

หลังจากวันนี้เป็นต้นไป ผู้ฝึกกระบี่ที่มีนามว่าเฉาจวินจะเป็นฝ่ายย้ายไปอยู่กองลาดตระเวนธรรมดาที่ทำหน้าที่สอดแนมศัตรู กองอื่น ไม่เสียเวลาอยู่ข้างกายซ่งเฟิงอีกต่อไป

ผู้ฝึกตนมีพรสวรรค์ชอบเขตประตูมังกรคนหนึ่งที่ห้องพเนจรไปทั่วทิศ คุณความชอบทางการทหารแต่ละครั้งน้อยนิด ทว่ากลับต่อเนื่อง ได้มาเจอกับทัพตำหลีที่กรีธาทัพลงใต้บนสนามรบของแคว้นไกล้เคียง เขาใช้วิธีการที่เสี่ยงอันตรายปลิดชีพทหารลาดตระเวนอย่างเงียบเชียบ ทุกครั้งที่ลงมือจะหยุดเมื่อถึงเวลาสมควร ไม่เคยเปิดเผยตัวตนของตัวเอง ระยะเวลาสั้นๆ เพียงแค่ครึ่งปีก็ฆ่าทหารลาดตระเวนฝีมือดีของตำหลีไปแล้วหนึ่งร้อยหกสิบคน

ต้องรู้ว่าทหารลาดตระเวนที่ทำหน้าที่สอดแนมสถานการณ์ทางฝั่งศัตรูล้วนคัดเลือกมาจากยอดฝีมือในยอดฝีมืออีกที

เนื่องจากศึกหลายครั้งก่อนหน้านี้เป็นเพียงการต่อสู้อย่างผิวเผินที่ปะทะกันเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ ไม่ได้รวมตัวกันเป็นศึกใหญ่อยู่ในสมรภูมিরบบางแห่ง ผู้ฝึกตนหนุ่มสำนักการทหารผู้นี้จึงไม่ได้ดึงดูดความสนใจและถูกทหารตำหลีล้อมสังหาร แต่ฝ่ายตำหลีก็เริ่มมีการระแວดระวังในทุกด้าน เพิ่มจำนวนผู้ฝึกลมปราณที่ติดตามกองทัพให้มากขึ้น โดยที่อำพรางตัวอยู่ในกองทัพ หวังจะสร้างฉากตักแตนจับจ๊กจั่น นกขมมันรอตระครุบอยู่ด้านหลัง แต่เมื่อผู้ฝึกลมปราณติดตามกองทัพที่มีขอบเขตชมมหาสมุทรสองคนถูกฆ่าตายไป ในที่สุดทหารระดับสูงของกองทัพ ตำหลีก็ให้ความสำคัญกับเจ้าหมอนี่อย่างจริงจัง แต่ผู้ฝึกตนสำนักการทหารคนนี้ก็กลับเผ่นหนีไป อ้อมเป็นวงใหญ่ สุดท้ายก็มาอยู่บนสนามรบแคว้นซีเหอที่ซ่งเฟิงเป็นผู้นำทัพ

เฉาวันได้มาพบเขา เป็นความบังเอิญ

แต่เขาได้มาพบเงาจวิน ต้องเป็นความแน่นอนบางอย่าง เดินอยู่ริมแม่น้ำบ่อยๆ รongเท้าจะไม่เปียกเลยได้อย่างไร

เงาจวินมองเขาฆ่าทหารลาดตระเวนเจ็ดคนที่อยู่ข้างกายจนหมด แล้วจึงสังหารเขา

ผู้ฝึกกลมปราณที่เชี่ยวชาญการเข่นฆ่ามาเข้าร่วมกับกองทัพ มองดูเหมือนกำลังสร้างเนื้อสร้างตัว ถูกแต่งตั้งเป็นโหว เลื่อนชั้นเป็นแม่ทัพเหมือนเป็นเรื่องง่ายคล้ายการเอื้อมมือไปหยิบของในกระเป่า แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ภูเขาลูกหนึ่งมักจะสูงกว่าภูเขาลูกหนึ่งเสมอ

เงาจวินเลียนแบบชายฉกรรจ์ถือค้อนทำลายเมืองด้วยการตัดศีรษะผู้ฝึกตนขอบเขตประตูมังกรที่เดิมทีควรมีขนาดยาวไกล เพียงแต่ไม่ได้เอามาแขวนไว้ที่เอว แต่แขวนไว้ข้างหนึ่งของอานม้า จากนั้นก็มุ่งหน้าลงใต้เพียงลำพัง เขาจะเลียนแบบคนผู้นี้อีกครั้ง นั่นคือควบม้าพร้อมอาวุธคู่กายไปลอบฆ่าเหล่าแม่ทัพใหญ่ในกองทัพของแคว้นซีเหอ

เขาไม่ได้รู้สึกงาตัวเองโชคดีกว่าเจ้าของศีรษะที่แขวนอยู่ข้างอานม้า

แต่ความต่างเดียวระหว่างคนทั้งสองก็คือ เขาเงาจวินมีผู้พิทักษ์มรรคา เวลาเอาตัวไปเสี่ยงอันตรายก็ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องความปลอดภัย ปล่อยพลังเข่นฆ่าสังหารให้สาแก่ใจแค่ไหนก็ได้ ไม่ต้องคิดหาทางหนีทีไล่อะไรทั้งนั้น

เขาก็ม้วนหน้าลงยิ้ม ใ้มือตบไปที่ศีรษะของคนที่ยายตาไม่หลับ เลือดบนศีรษะแข็งหดไปนานแล้ว เส้นผมก็แห้งกรอบเหมือนหญ้า แข็งๆ เจ้าวินยิ้มตาหยีพูดว่า “น่าเสียดายที่เจ้าไม่มี”

น้ำเสียงที่แผงไว้ด้วยความไม่พอใจเสียวหนึ่งดังขึ้น “ทำไมเจ้า ไม่ช่วยทหารลาดตระเวนพวกนั้น อยู่ในสนามรบด้วยกันก็เหมือน เป็นสหายกัน”

เจ้าวินกล่าวยิ้มๆ “หากข้าไม่อยู่ที่นี้ พวกเขาตายไปก็ถือว่า ตายเปล่า แต่พอข้าอยู่ด้วย ละดีจะชั่วก็มิคนช่วยพวกเขาแก้แค้น พวกเขาไม่ควรขอบคุณข้าหรือ?”

ตระกูลเซียนแล้งน้ำใจ

การฝึกตนบนภูเขาห่างไกลจากโลกมนุษย์ ยิ่งนานวัน ระยะห่างก็ยิ่งยาวไกล

นานวันเข้าผู้ฝึกตนหลายคนจึงแล้งน้ำใจต่อโลกมนุษย์ อย่าง มากสุดก็แค่เหมือนคำกล่าวที่ว่า ข้าไม่สร้างความลำบากใจให้กับ โลกใบนี้ แต่ก็อย่าคาดหวังว่าข้าจะปฏิบัติต่อโลกใบนี้เป็นอย่างดี

.....

บางแห่งในเมืองหลวงของแคว้นหนันเยวียน มีเด็กหญิงเสื้อผ้า ขาดวินคนหนึ่งยืนอยู่หน้าร้านขายซาลาเปาเนื้อ นางจ้องมองซึ่งนั่ง ซ้อนกันเป็นชั้นๆ ที่มีไอร้อนลอยกรุ่น ได้กลิ่นหอมจางๆ โขยมา น้ำลายก็ไหลด้วยความอยากกิน

ชายฉกรรจ์ที่เป็นเจ้าแก็ร้านรำคาญที่นางขวางหูขวางตาจึง
ตวาดไล่อย่างโมโห เด็กหญิงยัดอกขีดหน้า แฝ่มือแสดงให้เห็น
ว่าตัวเองมีเงิน

เหรียญทองแดงห้าเหรียญ ห้าอึแปะ

ชายฉกรรจ์ไม่แม้แต่จะมองนางเต็มๆ ตา ยังคงบอกให้นางใส่
หัวไป เห็นว่านางยังไม่ยอมไปจึงยกเก้าอี้ขึ้นทำท่าจะฟาดนาง

ทำเอาเด็กหญิงตกใจรีบวิ่งหนี

วิ่งห่างไปไกลแล้ว เด็กหญิงถึงหันกลับมามองร้านนั้นด้วย
สายตาอาฆาต แสยะปากใส่ หันตัวกลับเดินไปอีกร้านหนึ่งที่ชาย
แผ่นแปงอย่าง ซื่อมาสองแผ่นใหญ่ ยังเหลือเงินอีกหนึ่งอึแปะ

อันที่จริงกินแผ่นเดียวนางก็ผ่านพ้นวันนี้ไปได้แล้ว และตอน
แรกนางก็กินแค่แผ่นเดียวจริงๆ

ทว่าเดินไปเดินมา ความคิดในหัวของนางก็เริ่มตึกัน สุดท้าย
จึงหามุมกำแพงมุมหนึ่ง หยิบเอาแผ่นแปงย่างที่เดิมที่เก็บไว้เป็น
อาหารของวันพรุ่งนี้ออกมากิน

พอกินหมด ดูเหมือนนางจะรู้สึกเสียใจที่ทำเช่นนั้นจึงหยิกแขน
ตัวเองแรงๆ หนึ่งที แต่พอลุกขึ้นยืน เด็กหญิงที่น้อยครั้งจะอิมท้อง
แบบนี้ก็สิงโลดขึ้นมา สาวเท้าวิ่งตะบึงไปเบื้องหน้า บางครั้งก็เงย
หน้าขึ้นชี้กระดากว่าวที่ลอยอยู่เหนือเมืองหลวงด้วยความอิจฉา

คืนนี้นางไม่ได้กลับไปยังรังเล็กที่เป็น 'บ้านของตัวเอง' อากาศตอนกลางคืนของหน้าร้อนเย็นสบาย นอนที่ไหนก็เหมือนกัน ไม่ทำให้ตายหрок แค่ยุ่งเยอะอาจจะทำให้รำคาญหน่อยก็เท่านั้น

ตรงประตูหน้าบ้านคนมีเงินหลังหนึ่งที่สถานะทางบ้านค่อนข้างจะมั่นคงตั้งวางสิ่งโตหินที่สลักด้วยฝีมือหยาบๆ เอาไว้ อีกทั้งรูปร่างยังแปลกประหลาด ไม่ได้อยู่ในท่านั่งยอง แต่สี่ขาแนบพื้น แหงนหน้ามองไปไกล สิ่งโตหินขนาดไม่สูงไม่ต่ำ พอดีให้เด็กหญิงปีนขึ้นไปบนหลังได้ นางนั่งดูดาวของราตรีฤดูร้อนอยู่ด้านบนก่อนครู่หนึ่ง จากนั้นก็ควักเอาเหรียญทองแดงที่เหลือเหรียญสุดท้ายออกมา

มองผ่านช่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ กลางเหรียญไปยังดวงดาวบนท้องฟ้ากว้างใหญ่

นาที่นั้นใบหน้าของนางเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

หลังจากนั้นนางก็เก็บซ่อนเหรียญทองแดงไว้เป็นอย่างดี พุบตัวนอนคว่ำบนหลังสิ่งโต เพียงไม่นานก็ส่งเสียงกรนเบาๆ

สิ่งโตหินอีกตัวที่อยู่ข้างกัน เงินผิงอันนั่งขัดสมาธิอยู่บนนั้น เขาหันหน้ามามองเด็กหญิงที่หลับสนิทแล้วขมวดคิ้วแน่น ยากที่จะวางใจลงได้

แต่แล้วเงินผิงอันก็ไม่คิดอะไรมากอีก เขาเริ่มหลับตาลงฝึกทำยีนนิ่งเจี้ยนหลู

ท่าทางของเด็กหญิงที่พุบหลับอยู่บนหลังสิ่งโตหินเหมือนคนที่กำลังฝันหวาน

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 307.1 ภิกษุเฒ่าไม่ชอบพูดเรื่องพระธรรม

ยามเช้าตรู่ ประตูใหญ่เปิดออกดังแอด เด็กหญิงพอมแห่งสะดุ้งตื่นในชั่วพริบตา นางกระโดดลงมาจากหลังสิ่งโตหิน ค้อมตัวลงวิ่งเลียบก่ำแพงหนีไปให้ห่างจากที่แห่งนี้

แน่นอนว่าเงินผิงอันต้อง 'ตื่น' เข้ากว่านาง หลังจากที่ยืนมองอยู่ไกลๆ เห็นว่าเด็กหญิงจากไปแล้ว เขาก็ไม่สะกดรอยตามนางอีก แต่กลับไปยังที่พักของตัวเอง เงินผิงอันเช่าห้องด้านข้างของบ้านหลังหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของเมืองหลวงเพื่อพักอาศัย บริเวณใกล้เคียงมีตรอกจ้วงหยวน (จอหงวน) ที่มีชื่อเสียงมาก แต่อันที่จริงกลับเทียบตรอกซิงฮวาของบ้านเกิดเขาไม่ได้เลยด้วยซ้ำ มีบัณฑิตยากจนที่เดินทางมาสอบที่เมืองหลวงพักอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากไม่ได้รับเลือกในการสอบช่วงวสันต์ จ่ายเงินค่าเดินทางกลับบ้านเกิดไม่ไหว อีกทั้งมีสหายที่เพิ่งได้รู้จักในเมืองหลวงให้คอยสอบถามแลกเปลี่ยนความรู้ จึงเลือกมาพักอยู่ที่นี้

เงินผิงอันมีแค่กุญแจห้อง ไม่มีกุญแจประตูหน้าบ้าน ดังนั้นเขาจึงเลือกเวลากลับมายังที่พัก ประตูบ้านเปิดไว้อยู่แล้ว เงินผิงอันกลับไปห้องของตัวเอง ปิดประตูลงแล้วก็ชำเลืองตามองตำราที่กองทับกันบนโต๊ะรวมไปถึงผ้าห่มบนโต๊ะซึ่งต่างก็ถูกขยับเคลื่อนย้ายมาก่อน ร่องรอยเล็กๆ น้อยๆ ล้วนปรากฏอยู่ในสายตาของเงินผิงอันอย่างชัดเจน เขาถอนหายใจด้วยความระอา ยังดีที่ของไม่ได้หายไป

ก่อนหน้านี้เงินผิงอันไม่ได้พักอยู่ที่นี้ แต่พักอยู่ที่โรงเตี๊ยม เขาห้องขนาดใหญ่ที่มีพื้นที่กว้างขวางให้ฝึกหมัดฝึกกระบี่ได้ ภายหลังตามหาอารามเต้าไม้พบ ยิงนานวันจิตใจก็ยิ่งหงุดหงิดงุ่นง่าน เงินผิงอันจึงหยุดฝึกเดินนิ่งและวิชากระบี่เป็นครั้งแรก เพื่อประหยัดเงินจึงย้ายมาพักอยู่ที่นี้ แล้วก็จะฝึกทำยี่นึ่งเจี้ยนหลูแค่บางครั้งเท่านั้น

เงินผิงอันนอนอยู่บนเตียง เหม่อมองเพดานห้อง

หากต้องเป็นเหมือนแมลงวันไร้หัวต่อไปเช่นนี้เรื่อยๆ คงไม่ใช่เรื่อง

ได้ประโยชน์จากการขัดเกลาบนกำแพงเมืองปราณกระบี่ที่แข็งแกร่งแน่นหนาจนน้ำก็ลอดซึมไปไม่ได้ ภายหลังยังมาเจอศึกใหญ่ที่ป้อมอินทรีบินอีกสองครั้ง โดยเฉพาะตอนที่ผู้ฝึกตนขอบเขตโอสถทองระเบิดห้องโอสถจนปราณวิญญาณไหลทะลักการกระทำสวนกระแสของเงินผิงอันครั้งนั้นทำให้เขาได้รับผลประโยชน์มหาศาล ตอนนี้วิถียรยุทธ์ขอบเขตสี่ของเงินผิงอันมีวิแววว่าคอขวดเริ่มจะคลายตัวออก แต่เขากลับรู้สึกว่ายังขาดอะไรอยู่อีกเล็กน้อย ลางสังหรณ์ที่เลื่อนรางอย่างหนึ่งบอกกับเงินผิงอันว่า ขอแค่เขาเต็มใจก็สามารถข้ามผ่านธรณีประตูขอบเขตสี่ไปได้อย่างรวดเร็ว แต่เงินผิงอันต้องการรากฐานที่หนาแน่นและมั่นคงยิ่งกว่านี้ หากไม่ได้จริงๆ ก็คงต้องทำอย่างที่สุดไถ่กว่า นั่นคือลองไปเสี่ยงดวงที่ศาลอริยะบูดู หรือไม่ก็หาซากปรักของสนามรบโบราณแห่งหนึ่งแล้วเข้าไปตามหาวิญญาณวิรบุรุษ เทพหยินที่รบตายไปแล้วแต่ดวงจิตยังไม่แตกสลาย

ถึงอย่างไรก็ต้องหาเรื่องอะไรสักอย่างทำ ไม่อย่างนั้นเงินผิงอันกลัวว่าตัวเองจะขึ้นราเอาได้

เงินผิงอันตัดสินใจว่าจะอยู่ที่เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนนี้ถึงปลายฤดูร้อน หากยังหาอาหารมาแต่ไม่เจอก็จะกลับแจกันสมบัติทวีปท่อมเทแรงกายแรงใจทั้งหมดไว้บนวิถัวยุทธ์ขอบเขตเจ็ด ปู่ของชู่ฉานอยู่ที่เรือนไม้ไผ่บนภูเขาแล้วพัก เงินผิงอันมีความมั่นใจในเรื่องนี้มาก และไม่แน่ว่าสัญญาสิบปีที่ให้ไว้กับหญิงเหยาอาจทำได้สำเร็จล่วงหน้าหลายปี

แต่เงินผิงอันก็ยังรู้สึกหวาดหวั่นอยู่เล็กน้อย กลัวก็แต่ว่าผู้เฒ่าเปลือยเท้าที่จิตใจสูงส่งยิ่งกว่าแผ่นฟ้า วิชาหมัดไร้ศัตรูทัดเทียมผู้นั้นจะป่าวประกาศว่าจะขัดเกลาเขาให้กลายเป็นขอบเขตห้าขอบเขตหกที่แข็งแกร่งที่สุดอะไรเทือกนั้น

ตอนนั้นแค่ขอบเขตสามตนก็ลำบากทรมานถึงเพียงนั้นแล้ว เงินผิงอันกลัวจริงๆ ว่าจะถูกผู้เฒ่าต่อยจนตายทั้งเป็น หรือไม่ก็เจ็บปวดจนตาย

เงินผิงอันสอดส่องมือรองไว้ใต้ท้ายทอย หลับตาลงช้าๆ

ไม่รู้ว่าอาเหลียงที่อยู่ฟ้านอกฟ้าต่อสู้อันรู้แพ้รู้ชนะกับเต่าเหล่าเออร์ที่เล่าลือกันว่าเป็นผู้ไร้ศัตรูเทียมทานที่แท้จริงแล้วหรือยัง

ไม่รู้วาระหว่างที่เดินทางไกลไปยังสกุลเงินอิงอิน ภูเขาสูงสุดที่หิวเสี้ยนหยางได้เห็นสูงเท่าไหร่ และแม่น้ำใหญ่สุดที่ได้เห็นกว้างใหญ่แค่ไหน

ไม่รู้ว่าหลิเปาผิงที่เรียนหนังสืออยู่ในสำนักศึกษาชานหย่าจะมี
ความสุขหรือไม่

ไม่รู้ว่ากู่ชานที่อยู่ทะเลสาบเจียนซู่จะถูกคนรังแกหรือไม่ สมุด
บัญชีเล่มเล็กๆ ที่เอาไว้จดชื่อศัตรูจะเพิ่มขึ้นมาอีกเล่มแล้วหรือ
เปล่า

ไม่รู้ว่าแม่นางหรวนซิวยังชอบขนมก๊วยฮวาของที่ร้านในตรอกฉี
หลงหรือไม่

ไม่รู้ว่าจางชานเฟิงกับสวีหยวนเสี่ยวที่เดินทางไปด้วยกันได้รู้จัก
กับเพื่อนใหม่ที่สามารถร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมกันกำจัดปีศาจปราบ
มารหรือไม่

ไม่รู้ว่าฟานเอ๋อร์ที่อยู่ในนครมังกรเต๋ามาจะเจอหญิงสาวที่ถูกลใจ
หรือยัง

ฉินผิงอันคิดเรื่องในใจจนหลับไปทั้งอย่างนี้

มีกระบี่บินซู่ฮือฮืออยู่ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ อันที่จริงตลอดทางที่
ฉินผิงอันนอนกลางดินกินกลางทรายมานี้ เขาไม่ค่อยเป็นกังวล
เท่าใดนัก

เจ้าของบ้านหลังนี้คือคนสามรุ่น ครอบครัวมีทั้งหมดห้าคน ผู้
เต๋มาชอบออกไปเล่นหมากล้อมกับคนอื่นข้างนอก ฝีมือการเล่น
หมากล้อมอ่อนด้อย กิริยาเวลาเล่นกลับแย่งยิ่งกว่า เพราะชอบร้อง
เสียงดังโวยวาย

หญิงชราพูดจาไม่น่าฟัง วันๆ เอาแต่ทำสีหน้าบึ้งตึงจนเงินผิงอันอดนึกไปถึงแม่แต่หมาในตรอกซึ่งหาไม่ได้

คู่สามีภรรยาอายุยังน้อยสองคน สตรีแต่งงานแล้วทำงานเย็บปักถักร้อย ดูแลงานบ้าน ทุกวันจะต้องถูกแม่สามีตำหนิแทบโง่หัวไม่ขึ้น ตามคำพูดเก่าแก่ของเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน บุรุษคือคนที่แบกผ้าห่อบุญ ก็คือแบกห่อผ้าใบใหญ่ไว้ด้านหลัง เดินทางไปทั่วเพื่อหาซื้อของมา ตรงเอาผูกกลองใบเล็กเอาไว้ เวลาเดินตามถนนหรือตรอกซอกซอยก็ร้องเร่เรียกคนไปด้วย หากโชคดีเก็บได้ของเก่าที่มีมูลค่าแล้วเอาไปขายให้กับร้านของเก่าที่คั่นหน้าคั่นตากันดี แค่นี้ของเปลี่ยนมือก็ได้เงินมาหลายตำลึง

สตรีแต่งงานแล้วหน้าตาธรรมดา แต่กลับให้กำเนิดบุตรชายที่หน้าตาตางงาม อายุเจ็ดแปดขวบ ปากแดงฟันขาว ไม่เหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ ในตรอก กลับเหมือนคุณชายน้อยของตระกูลใหญ่โตเสียมากกว่า เวลาไปเรียนที่โรงเรียน ได้ยินว่าเป็นที่ชื่นชอบของอาจารย์ผู้สอนอย่างมาก เขามักจะไปดูปุ่เล่นหมากล้อมกับคนอื่นบ่อยๆ นั่งครั้งหนึ่งก็นานเกินครึ่งชั่วยาม ไม่พูดอะไรสักคำเดียว ผู้ที่ดูคนเล่นหมากล้อมแล้วไม่สอดปากเอ่ยแทรกก็คือสุภาพชนที่แท้จริง มีบุคลิกเหมือนอาจารย์น้อยอยู่มาก

เพื่อนบ้านที่ไม่ว่าจะเป็นเด็กเล็กหรือคนโตก็ล้วนสนิทสนมกับเด็กคนนี้ มักจะชอบมาหยอกล้อถามเขาว่าชอบใครมากกว่ากัน ระหว่างเด็กหญิงข้างบ้านที่เติบโตมาด้วยกันกับคุณหนูหลิวที่โรงเรียน เด็กคนนี้มักจะทำเพียงแค่นิ่งอย่างเขินอายแล้วดูคนเล่นหมากล้อมต่อไปเสียบๆ

หลังจากที่เงินฝิ่นอันหลับไปแล้ว

เจ้าตัวน้อยตัวหนึ่งก็โผล่ออกมาจากพื้น ปีนขึ้นมาบนโต๊ะ มา
นั่งอยู่ข้าง 'ภูเขานั่งสือ' แล้วเริ่มงีบหลับ

เห็นได้ชัดว่าคนลิวดอกบัวเชี่ยวชาญวิชาดำดิน มันทำได้อย่าง
เจียบเจียบและว่องไวอย่างถึงที่สุด

ก่อนจะมาถึงเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน เงินฝิ่นอันหยอกเข้า
มันอยู่หลายครั้ง บ้างก็ควบม้าห้อยตะบึงไป หรือไม่ก็รวบรวม
พละกำลังไว้ที่ฝ่าเท้าแล้ววิ่งห้อยไปไกลหลายสิบลี้ในรวดเดียว รอจน
เขาหยุดม้าหรือหยุดวิ่ง ข้างเท้าก็มักจะมีเจ้าตัวน้อยโผล่หัวออกมา
จากดินแล้วหัวเราะคิกคักให้เขาเสมอ

ไม่ว่าเงินฝิ่นอันจะเดินนิ่งต่อยหมดหรือฝึกวิชากระบี่ มันก็ไม่
เคยมารบกวน มักจะทำแค้นมองอยู่ไกลๆ มีเพียงเงินฝิ่นอันกวักมือ
เรียกหามัน มันถึงจะมาหยุดอยู่ข้างกายเขา ปีนป่ายไปตามชุดคลุม
อาคมจีนหลี่ สูดหายใจไปนั่งอยู่บนไหล่ของเงินฝิ่นอัน หนึ่งคนตัวโต
หนึ่งคนตัวลิวชมทิวทัศน์ไปด้วยกัน

ส่วนเงินเกล็ดหิมะเหริยญนั้นก็ฝากไว้ที่เงินฝิ่นอันชั่วคราว

เงินฝิ่นอันเพียงแค่งีบครู่สั้นๆ เพียงไม่นานก็ต้องตื่นเพราะเสียง
ความเคลื่อนไหวในลานบ้าน เสียงบ่นของหญิงชรา เสียงรับคำ
อย่างขลาดกลัวของสตรีแต่งงานแล้ว ผู้เฒ่าที่กำลังฝึกเปล่งเสียงใน
ลำคอ เด็กน้อยที่ท่องเนื้อหาในตำราของนักเรียนปฐมวัยช่วงเช้า มี
เพียงชายฉกรรจ์คนนั้นที่น่าจะยังนอนหลับอยู่

เงินผิงอันนั่งข้างโต๊ะ หยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาเบาๆ เจ้าตัวน้อยก็ตื่นขึ้นมาช้าๆ มันยังมีนั่งอยู่เล็กน้อยจึงมองเงินผิงอันด้วยสายตาเหม่อลอย

เงินผิงอันส่งยิ้มให้ "เจ้านอนต่อเถอะ"

เจ้าตัวน้อยลุกขึ้นอย่างกระฉับกระฉ่ง วิ่งมาหยุดอยู่ข้างกายเงินผิงอัน ช่วยเขาเปิดหน้าหนังสือ

เงินผิงอันเคยชินเสียแล้ว หนังสือบนโต๊ะล้วนเป็นหนังสือที่เขาซื้อใหม่หลังจากลาภกับลูไถและป้อมอินทรีบิน ตอนนั้นลูไถบอกว่ามีเพียงอ่านตำราระดับหนึ่งเท่านั้นถึงจะมีหวังเป็นคนระดับสอง เรื่องการอ่านหนังสือนี้ จะหวังให้อ่านครบทุกเล่มไม่ได้ โลกมากอ่านเยอะก็ใคร่ครวญเนื้อหาไม่แตกให้อ่านตำราที่สำคัญเป็นหลักค่อยๆ ขบคิดใคร่ครวญ หากสามารถอ่านแก่นแท้ของตำราที่ถูกต้องแท้จริงเล่มหนึ่งเข้าห้องได้ทั้งหมด นำจินตภาพที่งดงามหลักการที่แท้จริงเหมือนได้พบเห็นกับตาตัวเอง และจิตวิญญาณที่ซ่อนแฝงอยู่ระหว่างแต่ละประโยคแต่ละบทความมาให้ตัวเองใช้ นั่นต่างหากถึงจะเรียกว่าอ่านหนังสือ หากไม่แล้วสักแต่พลิกเปิดตำราเปิดตำราเป็นพันเป็นหมื่นเล่ม ให้อ่านก็ไม่ได้แค่ชั้นหนังสือสองขาเท่านั้น (เปรียบเปรยถึงคนที่เก่งแต่ทฤษฎี พอนำมาปฏิบัติจริงกลับทำไม่ได้)

ตอนนั้นเงินผิงอันที่ได้ฟังเหมือนสมองถูกเปิดโล่ง หากไม่ได้ลูไถช่วยพูดเตือน เขาเห็นหนังสือดีหนึ่งเล่มก็คงจะซื้อมาหนึ่งเล่มจริงๆ อีกทั้งยังจะต้องอ่านอย่างละเอียด อ่านอย่างเชื่องช้า ทว่าตำรามีนานมายุดจู้ในมหาสมุทร แต่อายุขัยของคนมีจำกัด เงิน

ผิงอันทั้งต้องฝึกหมัดฝึกกระบี่ แถมยังต้องตามหาอารามเต่า กว่า
จะมีเวลาว่างอันน้อยนิดเหลือได้ไม่ใช่เรื่องง่าย จึงควรมานำมาอ่าน
หนังสือที่ดีที่สุดจริง ๆ

ลูไถมอบรายการหนังสือมาให้หนึ่งแผ่น เฉินผิงอันเก็บรักษา
กระดาษแผ่นนั้นไว้เป็นอย่างดี ทว่ากลับไม่ได้ซื้อหนังสือตาม
รายการเหล่านั้น เขาซื้อตำราหลักธรรมของหย่าเซ่งลัทธิขงจื้อมา
แทน

น่าเสียดายที่หนังสือของเหวินเซ่งชิวไฉเต๋มาหาซื้อไม่ได้ตาม
ท้องตลาด

เฉินผิงอันคิดอยากจะอ่าน 'ตรีจตุ' เพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน

หากพูดกันตามความรู้สึกแล้ว เฉินผิงอันยอมเอนเอียงไปทาง
อาจารย์ของอาจารย์ฉืออย่างชิวไฉเต๋มาที่ชอบดื่มเหล้า แถมพอเมา
แล้วยังชอบพูดจาประสาคนเมามากกว่า แต่ชื่นชอบ เลื่อมใสและ
นับถือคนคนหนึ่งๆ ได้ ไม่มีปัญหา แต่หากรู้สึกว่าการพูดของคนผู้
นั้น และเรื่องทีคนผู้นั้นทำล้วนถูกต้องทั้งหมด นั้นแหละถึงจะเป็น
ปัญหาใหญ่

ความรู้ของเหวินเซ่งชิวไฉเต๋มาสูงหรือไม่? ต้องสูงมากอยู่แล้ว
ตามคำกล่าวของชุยฉานคนหนุ่ม ความรู้ของเขาเคยสูงส่งจนทำให้
ผู้ที่เล่าเรียนเขียนอ่านทุกคนรู้สึกว่าเป็นดั่ง 'ดวงตะวันกลางนภา'

ถ้าเช่นนั้นเฉินผิงอันมีสิทธิ์จะเข้าใจว่าเหตุผลของชิวไฉเต๋มา
ไม่ได้มีเหตุผลมากที่สุดหรือไม่?

มองดูเหมือนมดตัวน้อยคิดจะเขย่าคลอนต้นไม้ใหญ่ น่าขำที่ไม่ประมาณตน แต่ความจริงแล้วเขากลับมีสิทธิ์นั้น เพราะยังมีหย่าแข่งอยู่อีกคน และมีตำรามากมายที่หย่าแข่งทิ้งเอาไว้

เงินผิงอันเคยพูดกับพ่อแม่ของหญิงเหยาว่า การชอบคนคนหนึ่งอย่างแท้จริงคือต้องชอบในสิ่งที่ไม่ดีของคนคนนั้นด้วย

แล้วก็เคยกำชับเด็กชายชุดเขียวกับเด็กหญิงชุดกระโปรงสีชมพูว่า “หากข้าทำผิด พวกเจ้าจำไว้ว่าต้องคอยเตือนข้า”

แต่ส่วนลึกในใจของเงินผิงอันยอมยังหวังว่าจะได้เห็นความรู้ของทั้งสองฝ่ายจากศึกตรึงตุ ตนจะได้สามารถรู้สึกจากใจจริงว่าคำพูดของเหวินแข่งชีวไฉนเฒ่าถูกต้องมากยิ่งขึ้น

ถ้าอย่างนั้นครั้งหน้าที่ได้ดื่มเหล้าร่วมกับผู้เฒ่าก็จะได้มีเรื่องให้คุยกัน

เงินผิงอันนั่งตัวตรงอย่างสำรวม เขาอ่านหนังสือขำมาก เสียงก็เบามาก ทุกครั้งที่อ่านถึงประโยคสุดท้ายของหน้า คนลิวดอกบัวจะพลิกเปิดหน้าใหม่ให้เขาอย่างคล่องแคล่ว

จากนั้นก็กลับไปนั่งอยู่บนโต๊ะระหว่างเงินผิงอันกับหนังสืออีกครั้ง อีกทั้งยังนั่งตัวตรงอย่างสำรวมเลียนแบบเงินผิงอัน มันตั้งใจเสียวูฟังเสียงอ่านเหนือศีรษะอย่างสงบ

สำหรับลานบ้านด้านนอกที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของชาวบ้านร้านตลาดแล้ว เงินผิงอันผู้สวมชุดขาวสะอาดกระเป๋าย่นน้ำเต้าจึงเหมือนบุคคลประหลาดที่อยู่ไกลไปสุดขอบฟ้า มาเยือนก็ไม่รู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม จากไปแล้วก็ไม่รู้สึกอาลัยอาวรณ์

แค่จ่ายเงินก็พอแล้ว

ข้างตรอกจ้วงหยวนห่างไปไม่กี่ไมล์มีเหลาสุราหอโคมเขียว และยังมีวัดที่เสียงพระสวดคาถาบาสีดังแว่วมา แม้จะอยู่ใกล้ แต่กลับห่างไกลราวกับเป็นสองใต้หล้า

เงินฝิ่นอันมักจะเห็นพวกพระสงฆ์เดินอุ้มบาตรออกมาข้างนอกเป็นประจำ แม้ว่าเรือนกายของพวกเขาจะผอมบาง แต่ส่วนใหญ่กลับมีใบหน้าที่สงบอึมเิบ ต่อให้ไม่สวมจีวรก็มองออกได้ในปราดเดียวว่าพวกเขาแตกต่างจากชาวบ้านทั่วไป

ส่วนทางฝ่ายของเหลาสุรานั้นมักจะมีเสียงดังอีกทีก็ในช่วงกลางคืนเป็นประจำ ตลอดทั้งตรอกอบอวลไปด้วยกลิ่นแป้งประหิน โฉมฉุนฉมุก จะสงบลงก็เมื่อล่วงเข้ายามเข้าเท่านั้น แม้ว่าคนของที่นี่ซึ่งไม่ว่าจะเป็นลูกค้าที่มาดื่มสุราเคล้านารี หรือหญิงสาวที่คอยปรนนิบัติรินสุราก็ล้วนแต่งกายด้วยเสื้อผ้างดงาม แต่เมื่อความสนุกสนานปิดฉากลง คนส่วนใหญ่ล้วนมีสีหน้าเหนื่อยล้า มีอยู่หลายครั้งที่เงินฝิ่นอันเห็นว่าหลังจากสตรีพวกนั้นส่งแขกออกจากหอโคมเขียวแล้ว พวกนางก็จะกลับไปลบเครื่องประหิน โฉมบนใบหน้าออก ท้องฟ้าเพิ่งจะเริ่มสว่างก็เดินออกจากประตูข้างของหอโคมเขียวมายังตรอกเล็กที่อัดแน่นไปด้วยร้านค้าแผงลอย นั่งกินโจ๊กหรือไม่ก็เกี่ยวน้ำหนึ่งถ้วย หญิงสาวบางคนกินไปหลับไปก็มี

หนึ่งเคอของราตรีวิสันต์มีค่าเท่าทองพันชั่ง ก็เหมือนการยืมเงินจากสวรรค์ที่ต้องใช้คืน

พ่อค้าบางคนที่คุ้นเคยกับหญิงคนิกาเหล่านี้มักจะชอบพูดจาหยาบโลน หญิงสาวบางคนก็ไม่ถือสา พูดตอบรับอย่างขอไปทีแค่

ไม่กี่คำเพราะหวังประหยัดเงินไม่กี่เหรียญทองแดง แต่ก็มีบางคนที่ยิ่งขังจริงจัง พวกนางที่เดิมทีเคยชินกับการทำตัวว่านอนสอนง่าย ฝืนประจบเอาใจลูกค้ากลับสบถคำหยาบคาย พวกพ่อค้าก็จะทำคอย่นด้วยความหวาดกลัว รอจนหญิงสาวจากไปแล้วถึงได้เริ่มด่าพวกนางว่าเป็นแค่ของหมักดอง (เปรียบเปรยถึงสิ่งที่สกปรก) ที่ทำงานขายเนื้อหนังเท่านั้น มีหน้าอะไรมาแสรังทำท่าเป็นคุณหนูในห้องหอ

วันต่อมาหญิงสาวจากหอโคมเขียวที่ด่าคนก็กลับมาอีกครั้ง ชายฉกรรจ์ที่เมื่อวานโดนด่าก็ยังคงแอบเหลือบมองมือเล็กๆ ขาวนวลที่โผล่พ้นจากชายแขนเสื้อของพวกนาง ขาวราวกับเนื้อหมูที่อยู่บนเขียง เทียบกับเมียหน้าเหลืองของที่บ้านตัวเองแล้ว คนหนึ่งราวกับฟ้า อีกคนหนึ่งราวกับดิน ไม่รู้จริงๆ ว่าพวกนางที่หมดจดงดงามถูกเลี้ยงดูกันมาอย่างไร เพียงแต่พอคิดว่าหากอยากจับหน้าอกของพวกนางก็ต้องจ่ายเงินที่ทำงานอย่างยากลำบากมาเกือบครึ่งปี พ่อค้าก็ได้แค่ออนหายใจ

แคว้นหนันเยวียนไม่มีสงครามมาหลายร้อยปีแล้ว ประเทศชาติร่มเย็นเป็นสุข กษัตริย์แต่ละพระองค์แทบไม่ต้องทำอะไร ทั้งไม่มีชื่อเสียงดังกาม แล้วก็ไม่มีชื่อเสียงชั่วร้าย

เนื่องจากเมืองหลวงไม่ได้มีการห้ามเข้าออกเคหะสถานยามวิกาล เหล่าจอมยุทธ์ในยุทธภพจึงห้อยดาบพกกระบี่กันอย่างโล่งแจ้ง แม้จะควมม้ากลางเมือง ทางการก็ไม่เคยสนใจ หากเจอกันบนทาง ทั้งคนบนม้าและล่างม้าต่างก็หักท่ายกันอย่างปรองดอง บางคนรู้จักสนิทสนมกันก็จะเข้าไปดื่มเหล้าในร้านใกล้เคียง

ด้วยกัน เจ้าพูดถึงเรื่องการเลื่อนชั้นอย่างน่าระอาใจในวงการขุนนาง ข้าพูดถึงเรื่องการประมือกับยอดฝีมือแห่งยุทธภพที่สาแก่ใจไปๆ มาๆ สุราแค่สองสามจิบยอมไม่พอดื่ม

เพื่อตามหาอารามเต้าแห่งนั้น ทุกวันเงินผิงอันจะต้องเดินเตร่ไปทั่วเมืองหลวงแห่งนี้ เคยเห็นสารพัดเรื่องในหมู่ชาวบ้าน แล้วก็เห็นบางอย่างที่แปลกประหลาดซึ่งซ่อนอยู่ในหมู่พวกเขาเช่นกัน

แต่ขอแค่พวกมันไม่มาหาเรื่องตนก่อน เงินผิงอันก็ไม่คิดจะใส่ใจ

ลู่ไทเคยพูดประโยคหนึ่ง ตอนนั้นเขาสัมผัสได้ไม่ลึกซึ่งนัก ตอนนี้อย่างหนักถึงก็ยังมีเรื่องให้ขบคิดใคร่ครวญ

เมื่อได้ฝึกบำเพ็ญตนบนภูเขา ก็จะรู้สึกเพียงว่า ยิ่งนานวันก็ยิ่งดูเหมือนวัตถุกุหลาบ ภูตผีและตัวประหลาดที่อยู่ในโลกจะมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

เงินผิงอันปิดหนังสือ เวลาหนึ่งช่วยยามก็ล่วงเลยผ่านไปเช่นนี้ เขาเตรียมจะออกจากบ้านไปเดินเล่นต่อ

แม้ว่าระหว่างที่ตามหาอารามเต้า จิตใจของเงินผิงอันจะยิ่งวุ่นวายหงุดหงิดมากขึ้นเรื่อยๆ แต่เชื่อว่าเงินผิงอันจะไม่เคยลองทำจิตใจให้สงบมาก่อน อันที่จริงเขาพยายามมากแล้ว ไปที่วัดน้อยใหญ่ จตุตศบูชาไหว้พระ เดินอยู่ท่ามกลางร่มไม้ของทางสายเล็กที่เงียบสงบเพียงลำพัง ทุกครั้งที่ไปเยือนวัดหนึ่งก็จะจดบันทึกลงบนแผ่นไม้ไผ่ วัดเล็กในตรอกจ้วงหยวน เงินผิงอันไปเยือนบ่อยที่สุด วัดแห่งนี้ไม่ใหญ่ นับรวมเจ้าอาวาสแล้วก็มีแค่สิบกว่าคน นานวันเข้า

เขาก็กลายเป็นที่คั่นหน้าคั่นตา ทุกครั้งที่จิตใจของเงินผิงอันไม่สงบ เขาก็จะไปนั่งอยู่ที่นั่น ไม่แน่เสมอไปว่าจะต้องไปพูดคุยกับพวกพระสงฆ์ ต่อให้นั่งอยู่ใต้ชายคา รับฟังเสียงกรังกรังของกระดิ่งลม เพียงลำพังก็สามารถฆ่าเวลาช่วงบ่ายที่ไอร้อนลอยกรุ่นไปได้

แคว้นหนันเยวียนนับถือลัทธิพุทธ ลดค่าลัทธิเต๋า วัดในเมืองหลวงและตามสถานที่ต่างๆ มีมากมายจุดต้นไม้ในป่า ควันธูปลูกโชติช่วง ยากนักที่จะได้พบเห็นอารามเต๋าสักแห่ง ที่เมืองหลวงก็ยิ่งไม่มีเลยแม้แต่แห่งเดียว

หลายวันมานี้มีเรื่องลับที่น่าตกตะลึงเรื่องหนึ่งแพร่สะพัดอย่างครึกโครมไปทั่วเมืองหลวง วัดป่าเยอหนึ่งในสี่วัดใหญ่ของเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนเกิดเรื่องน่าอัศจรรย์อย่างใหญ่หลวงเรื่องหนึ่งแต่ไหนแต่ไรมาวัดป่าเยอมีชื่อเสียงเลื่องลือเพราะพระธรรมของเจ้าอาวาสลึกล้ำ คืออรหันต์ร่างทองที่ยังมีชีวิต หลังจากภิกษุแต่ละรูปล่วงลับไปก็สามารถทิ้งร่างที่ไม่เนาเปื่อยเอาไว้ หรือไม่พอเผาแล้วก็กลายเป็นผลึกพระธาตุ สำหรับข้อนี้ อีกสามวัดที่เหลือต่างก็ละอายใจที่สู้ไม่ได้

นี่ก็เป็นหลักฐานเด่นชัดที่ทำให้พระธรรมของแคว้นหนันเยวียนเจริญรุ่งเรืองเหนือกว่าแคว้นใกล้เคียง

ทว่าก่อนหน้านี้ไม่นานพระที่มีสมณศักดิ์สูงซึ่งเข้าจำวัดในวัดป่าเยอ เมื่อปีก่อนได้รับการแนะนำให้ขึ้นเป็นเจ้าอาวาสอนาคตสดใสไร้ขีดจำกัดกลับหนีออกจากวัดไปในวันหนึ่ง เขาตรงไปร้องทุกข์ฟ้องศาลต้าหลี่ หลังจากฟังจบ ขุนนางทั้งหลายในศาลต้าหลี่ซึ่งรวมถึงตุลาการศาลต่างก็หันมามองหน้ากันเอง ที่แท้

ภิกษุเฒ่าผู้นี้มาฟ้องว่าวัดป่าเยื่อใส่ยาพิษลงในอาหารของเขา
แถมยังแอบวางแผนว่าจะกรอกปรอทใส่เข้าไปในศพเขาหลังจากที่
เขาตายไป ไม่เพียงเท่านั้น เขายังเปิดโปงว่าพระสงฆ์ในวัดป่าเยื่อ
ก่อกรรมทำชั่ว หากรวมเรื่องที่ลอบวางสตรีนุงศักดิ์ในเมืองหลวง
ที่ห่มเงินก้อนโตเพื่อหวังมาขอลูกด้วยก็มีคดีใหญ่รวมถึงหกคดี

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 307.2 ภิกษุเฒ่าไม่ชอบพูดเรื่องพระธรรม

คดีที่ว่านี้น่าตกใจเกินไป ถึงขั้นลอบไปเข้าพระกรรมของ
ฮ่องเต้แคว้นหนันเยวียน จึงออกคำสั่งให้ตรวจสอบเรื่องนี้อย่าง
จริงจัง ผลคือพระสงฆ์สามร้อยรูปของวัดป่าเยอถูกลบขังคุกเกิน
ครึ่ง คนที่เหลือถูกขับออกจากเมืองหลวง ถูกขีตชื่อออกจาก
เอกสารผ่านทาง ชั่วชีวิตนี้เป็นพระไม่ได้อีก

สามวัดที่เหลือยังคงมีสถานะสูงส่ง ถึงอย่างไรรากฐานของพวกเขา
เขาก็ลึกลับแน่นอนหนา แต่เดือดร้อนไปถึงวัดเล็กที่ชื่อเสียงไม่โด่งดัง
หลายแห่ง ยกตัวอย่างเช่นวัดชินเซียงข้างตรอกจ้วงหยวนที่ช่วงนี้ผู้
มีจิตศรัทธาที่มาจุดธูปไหว้พระลดน้อยลงไปอย่างเห็นได้ชัด

เจ้าอาวาสของวัดชินเซียงคือภิกษุเฒ่าท่านหนึ่งที่พูดติด
สำเนียงท้องถิ่น หน้าตาใจดีมีเมตตา ร่างสูงใหญ่ เข้ามาอยู่เมือง
หลวงได้สามสิบปี แต่สำเนียงบ้านเกิดของภิกษุเฒ่าก็ไม่เคย
เปลี่ยนแปลง แล้วก็ชอบพูดเรื่องความลึกลับอัศจรรย์ของพระ
ธรรมกับคนอื่น ส่วนใหญ่มักจะพูดคุยกับเหล่าผู้อาวุโสจากตระกูล
ต่างๆ เพียงช่วงเวลาสั้นๆ ทุกครั้งที่ไปนั่งเล่นอยู่ในวัด เงินฝิ่งอัน
ต้องเปลืองแรงมากกว่าจะฟังที่อีกฝ่ายพูดเข้าใจ สำหรับภิกษุเฒ่าผู้
นี้ เงินฝิ่งอันมีความประทับใจที่ดีมาก อีกอย่างถึงแม้จะรู้ความ
พิเศษของอีกฝ่าย เขาก็ไม่ได้พูดมันออกมา เจ้าอาวาสเฒ่าคือผู้
ฝึกตนคนหนึ่ง เพียงแต่ว่ายังไม่ได้อ่านสุห้ำขอบเขตกลาง

เงินผิงอันออกจากตรอกไปที่วัดชินเซียง กะว่าจะไปนั่งเสียบๆ ฝึกท่าเจียนหลูยีนนิ่งอยู่ที่นั่น

แต่ระยะทางสองลี้เงินผิงอันต้องเดินผ่านศูนย์ฝึกยุทธ์และหน่วยคุ้มกันภัย โดยเฉพาะด้านในกำแพงสูงของศูนย์ฝึกยุทธ์ที่เขวนกรอบป้ายคำว่า 'ภูเขาสูงลำธารกว้างใหญ่' ที่ทุกครั้งที่เดินผ่านจะต้องมีเสียงร้องหือฮาของชายฉกรรจ์ น่าจะกำลังฝึกวิชาหมัดกันอยู่ ถนนใหญ่นอกหน่วยคุ้มกันภัยมักจะมีภาพที่รถคุ้มกันภัยลอดเบียดเสียด ชายหนุ่มหญิงสาวล้วนมีท่าทางหยิ่งยโส เปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาอีกheim แต่พวกผู้เฒ่ากลับเจียบขริ่มกว่าเยอะมาก บางครั้งที่เห็นเงินผิงอันก็จะผงกศีรษะให้ ตอนแรกเงินผิงอันยังกุมมือคารวะกลับคืน ภายหลังเมื่อพบหน้ากันก็เป็นฝ่ายคารวะทักทายก่อน คิดไม่ถึงว่าไปๆ มาๆ ผู้เฒ่าก็พากันหมดความสนใจ ไม่คิดจะขายตาแลเงินผิงอันเลยด้วยซ้ำ

รองนภายหลังที่เงินผิงอันเข้าใจความหมายของการกระทำนี้ก็ถึงกับหลุดหัวเราะขำ

น่าจะเป็นเพราะตอนแรกเห็นตนเป็นดั่งมังกรข้ามแม่น้ำ ภายหลังตรวจสอบจนรู้ว่าที่ฝึกของตนอย่างชัดเจนจึงดูถูกตน และมารยาทที่ 'เกรงใจ' มากเกินไปของตนก็ยิ่งทำให้เหล่าคนเก่าคนแก่ในยุทธภพของหน่วยคุ้มกันภัยคิดว่าตนเป็นแค่หมอนปักลายดอกไม้

เงินผิงอันรู้สึกว่่าน่าสนใจมาก

ที่เมืองหลวงแห่งนี้มีศูนย์ฝึกยุทธ์และหน่วยคุ้มกันภัยค่อนข้างเยอะ พรรคต่างๆ ในยุทธภพที่มีชื่อเสียงมักจะชอบมาตั้งสำนักอยู่

ที่นี่ ประตูสูงเรือกว้างใหญ่ไม่แพ้ลานของเหล่ากงโหว่ทั้งหลาย ไม่
ต้องกังวลว่าจะข้ามเส้นกฏระเบียบที่ตั้งไว้ หันมามองด้านที่
เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกลมปราณกลับมีน้อยมาก แม้แต่ราชครูก็ยังเป็น
ปรมาจารย์ในยุทธภพท่านหนึ่ง

แต่ที่น่าสนใจที่สุดคือบุคคลที่อยู่ในเรือนไม้สะอาดตาหลังหนึ่ง
ชายหญิงที่เดินเข้าออกๆ ล้วนเป็นคนบนวิถียุทธ เป็นผู้ฝึก
วิชาการต่อสู้ แต่กลับลงใจปิดบังตัวตน สวมชุดเรียบง่าย ไม่ค่อย
ชอบพูดคุยหัวเราะ มีครั้งหนึ่งเงินผิงอันยังเคยเห็นยอดฝีมือที่วิถีร
ยุทธอาจอยู่ในขอบเขตหกคนหนึ่ง ช่างกายมีหญิงสาวสวมหมวก
คลุมหน้าจึงมองเห็นหน้าตาไม่ชัด ทวารูปร่างอ่อนแอ น่าจะเป็น
สาวงามคนหนึ่ง

โดยไม่ทันรู้ตัว เงินผิงอันก็เริ่มใช้สายตาดูอีกแบบหนึ่งมองโลก
ใบนี้

มาถึงวัดชินเซียง ทุกวันนี้ผู้แสวงบุญที่มาวัดบางตา ส่วนใหญ่
ล้วนเป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่อายุมากหน่อย ดังนั้นพระและเณรใน
วัดจึงพากันหน้าหน้านิ้วคิ้วขมวด

การที่ช่วงนี้เงินผิงอันมาเยือนบ่อยๆ สาเหตุหลักก็เพราะสัมผัส
ได้ว่าช่วงเวลาสุดท้ายของเจ้าอาวาสเฒ่ากำลังจะมาถึง

วันนี้ภิกษุเฒ่ารู้ว่าเงินผิงอันจะมาถึงมารออยู่ตรงระเบียบง
ทางเดินของตำหนักข้างแห่งหนึ่งนานแล้ว

เขาวางเบาะรองนั่งทรงกลมไว้สองใบ คนทั้งสองนั่งหันหน้าเข้า
หากัน

เห็นว่าเงินผิงอันท่าท่าจะพูดแต่ก็ไม่พูด ภิกษุเฒ่าจึงพูดยิ้มๆ เข้าประเด็นว่า “ในบรรดาเจ้าอาวาสแต่ละรุ่นของวัดป่าเยอเคยมี ร่างทองปรากฏขึ้นจริง ไม่ได้มีแต่คนหลอกลวงอย่างที่ภายนอกเล่า ลือกัน อย่าได้หุบตีประวัติศาสตร์นับพันปีของวัดป่าเยอให้แหลก สลายด้วยกระบองเดียว”

เคยเห็นสิ่งที่ดิงามมาแล้ว

แต่ก่อนหน้านี้ภิกษุเฒ่าเคยเห็นสิ่งที่เลวร้ายมาก่อน

ภิกษุเฒ่าพูดยิ้มๆ อีกว่า “เพียงแต่ว่าหลังจากที่อาตมาตายไป เดิมทีคิดจะทิ้งพระธาตุเอาไว้หลายก้อนหน่อย เพื่อเป็นการเพิ่ม ควันธูปให้แก่วัดแห่งนี้ แต่ตอนนี้ดูท่าคงยากแล้ว เกรงว่าคงต้องลง ใจปิดบังเอาไว้สักช่วงระยะเวลาหนึ่ง”

เงินผิงอันถามอย่างสงสัย “นี่ก็ถือเป็นผลกรรมของศาสนา พุทธด้วยหรือไม่?”

ภิกษุเฒ่าพยักหน้ารับ “ยอมใซ้อยู่แล้ว หากเอามาวางไว้ใน เมืองแคว้นหนันเยวี่ยน วัดป่าเยอและวัดชินเซียงไม่เคยไปมาหาสู่ กัน มองดูเหมือนผลกรรมเลื่อนราง แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ใช่ เพราะหากเอาไปวางไว้ในพระธรรม ฟาดินกว้างใหญ่ล้วนมีเส้นใย เชื่อมโยงถึงกัน”

นี่เป็นครั้งแรกที่ภิกษุเฒ่าพูดคำว่า ‘พระธรรม’ ต่อหน้าเงินผิง อัน

ภิกษุเฒ่าล้งเลอยู่ชั่วขณะ ก่อนพูดยิ้มๆ ว่า “อันที่จริงระหว่าง วัดทั้งสองแห่งก็มีผลกรรม เพียงแต่เบาบางเกินไป เล็ก...เกินไป

อาตมาไม่มีความมั่นใจที่จะพูดมันออกมา คงต้องให้ประสบการณ์สัมผัสด้วยตัวเอง”

คนทั้งสองพูดคุยกัน คำพูดและการกระทำไม่จำเป็นต้องอยู่ในกรอบไปเสียทุกอย่าง ก่อนหน้านี้ภิกษุเฒ่ามักจะถูกเณรน้อยขัดล้างหะบ่อๆ หั้นไปคุยเรื่องลิปาละยิบย่อยในวัดกับเณรน้อยแล้ว ลืมเงินผิงอัน เงินผิงอันเองก็มักจะเอาแผ่นไม้ไผ่มาสลักตัวอักษร หรือไม่ก็หยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมาอ่านโดยที่ไม่รู้สึกว่าตัวเองถูกเพิกเฉย

วันนี้เงินผิงอันไม่ได้เอาหนังสือมาด้วย แค่ว่าพกแผ่นไม้ไผ่เล็กบางมาแผ่นหนึ่งและมีดแกะสลักเล็กๆ หนึ่งเล่ม

เงินผิงอันไม่ใช่คนที่ได้ใหม่แล้วลืมเก่า มีดแกะสลักจึงยังคงเป็นมีดเล่มที่เจ้าของร้านแกะให้ตอนที่ซื้อแผ่นหยก

วันนี้ภิกษุเฒ่าดูไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นมากนัก เรื่องที่เกี่ยวกับพระธรรมเขาแค่เอ่ยผ่านๆ เหมือนนกบกระโดดบนผิวน้ำแล้วก็ไม่พูดถึงอีก ส่วนใหญ่ยังคงเป็นการพูดคุยเรื่อยเปื่อยเหมือนที่เคยทำ พิณ หมากล่อม ฟูกัน ภาพวาด จักรพรรดิ ราชา แม่ทัพ เสนาบดี พ่อค้า ทหารเดินเท้า เมธีร้อยสำนัก ล้วนพูดถึงอย่างละนิดอย่างละหน่อย เหมือนพูดเรื่องสัพเพเหระทั่วไป

เวลาค่อยๆ ล่วงเลยผ่านไป

ภิกษุเฒ่าถามยิ้มๆ “นักเขียนหรือขุนนางที่การกระทำชั่วช้า ชื่อเสียงฉาวโฉ่เนิ่นนานนับหมื่นปี จะสามารถเขียนตัวอักษรที่งดงาม เขียนบทกวีที่เป็นที่ชื่นชอบของผู้คนได้หรือไม่?”

ฉินผิงอันคิดแล้วก็พยักหน้ารับ “ได้”

“ปัญญาชนผู้มีชื่อเสียง แม่ทัพผู้โด่งดังที่มีชื่อเสียงจารึกอยู่ในประวัติศาสตร์ จะมีความเห็นแก่ตัวและข้อบกพร่องที่พวกเขาไม่เคยแพร่พรายให้ใครรู้หรือไม่?”

“มี”

ภิกษุเอ๋ยด้วยรอยยิ้ม “ถูกต้อง ทุกเรื่องไม่ควรเดินไปบนเส้นทางที่สุดโตรง เวลาที่ใช้เหตุผลกับคนอื่น กลัวการที่ ‘เหตุผลของข้ายึดครองความถูกต้องทั้งหมด’ มากที่สุด กลัวที่สุดว่าหากขัดแย้งกับใครก็จะมองไม่เห็นความดีของเขาอีก เหตุใดการชิงดีชิงเด่นกันของแต่ละพรรคในราชสำนัก หรือที่คนรุ่นหลังอาจมองว่าเป็นการชิงดีชิงเด่นระหว่างปัญญาชน ถึงได้ทิ้งหายนะไว้อย่างยาวนาน นั่นก็เป็นเพราะว่าเหล่านักปราชญ์และวิญญูชนทั้งหลายล้วนทำไม่ถูกในเรื่องนี้ไม่ต่างกัน”

ภิกษุเฒ่ากล่าวต่อ “แต่การแข่งขันในราชสำนัก หากเจ้าอ่อนแอ ยกเหตุผลยิ่งใหญ่มาพูด ก็อาจต้องตายอย่างอนาถ แบบนี้คงโทษพวกปัญญาชนที่เข้าไปเป็นขุนนางเหล่านั้นไม่ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็คงจะพูดได้ใช่ไหมว่า คำพูดที่อ้อมเป็นวงใหญ่นี้ของอาตมาล้วนเปล่าประโยชน์? แล้วทำไมยังต้องพูด?”

ฉินผิงอันส่ายหน้ายิ้ม “มีอาจารย์ผู้เฒ่าคนหนึ่งเคยพูดถึงหลักการคล้ายคลึงกันนี้กับข้า เขาสอนข้าว่าทุกเรื่องต้องคิดให้มาก ต่อให้คิดอ้อมไปเป็นวงใหญ่ วนกลับมาที่จุดเดิม แม้จะเปลืองแรงกายแรงใจ แต่หากมองในระยะยาวก็ยังมีประโยชน์อยู่ดี”

ภิกษุเฒ่าพยัภนัรรับอย่างชื่นชม “อาจารย์ท่านนี้มีความรู้
ยิ่งใหญ่”

ฉินผิงอันชี้ไปยังแผ่นไม้ไผ่ขนาดเล็กสีเขียวสดปลั่งแผ่นนั้น
กล่าวเบาๆ ว่า “มีครั้งหนึ่งอาจารย์ผู้เฒ่าดื่มเหล้าจนเมามาย
สายตาปรือปรอย มองดูเหมือนกำลังถามซ้ำ แต่อันที่จริงน่าจะ
กำลังถามทุกคนกระมัง เขาพูดว่า ต้องอ่านหนังสือมากเท่าไรถึง
กล่าวพูดว่าโลกใบนี้ ‘ก็เป็นแบบนี้’ เคยพบเห็นคนมามากน้อยแค่ไหน
ถึงกล่าวพูดว่าชายหญิงล้วน ‘เป็นเช่นนี้’? เจ้าเคยเห็นความสงบ
สุขและความยากลำบากมากกับตาตัวเองมากน้อยเท่าไรถึงกล่าว
สรุปว่าคนอื่นดีหรือเลว?”

ภิกษุเฒ่าทอดถอนใจอย่างปลงอนิลลิ่ง “อาจารย์ท่านนี้คง
ไม่ได้มีชีวิตที่ผ่อนคลายเป็นแน่”

ฉินผิงอันพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เป็นเรื่องที่เขาคิด
เท่าไรก็ไม่เข้าใจ จึงถามอย่างใคร่รู้ “ลัทธิพุทธสนับสนุนเรื่อง
‘วางมิตลงก็กลายเป็นพุทธะได้ทันที’ จริงๆ หรือ?”

ภิกษุเฒ่ายิ้มบางๆ “ก่อนจะตอบ อาตมาขอถามก่อนเรื่องหนึ่ง
ประสกรู้สึกใช่หรือไม่ว่าประโยชน์นี้น่าตกใจ แต่ก็ทั้งเป็นการบุกเบิก
ความคิดใหม่ ทว่าพอใคร่ครวญดูแล้วกลับรู้สึกว่าการเดินทางลัด
ไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้อง?”

ฉินผิงอันเกาหัว “ขนาดพระธรรมทั่วไปเข้ายังไม่เคยอ่านมา
ก่อน ไหนเลยจะรู้ว่าเป็นวิธีการที่ถูกต้องหรือไม่”

ภิกษุเฒ่าหัวเราะเสียงดัง “วางมิตลงก็กลายเป็นพุทธะได้ทันที คนบนโลกมองเห็นแค่ทางลัดที่น่าเหลือเชื่อ แต่ไม่รู้ว่าความลึกลับแท้จริงนั้นอยู่ที่การเห็นแจ้งว่า ‘มิตอยู่ในมือข้า’ คือการ ‘รู้ถึงความชั่วร้าย’ บนโลกมีคนสารพัดรูปแบบ หลายคนกระทำความชั่วโดยที่ไม่รู้ว่าเป็นความชั่ว หลายคนรู้ว่าเป็นความชั่วแต่ก็ยังกระทำ จะว่าไปแล้วในมือทุกคนล้วนมีมิตที่โชกเลือดอยู่เล่มหนึ่งทั้งนั้น แค่แตกต่างกันที่มันหนักหรือเบาเท่านั้น หากสามารถวางลงได้อย่างแท้จริง กลับตัวกลับใจเสียตั้งแต่นี้ไป นั่นก็ไม่ใช่การทำความดีอย่างหนึ่งหรือ?”

ภิกษุเฒ่าพูดเรื่องที่ห่างไกลไปอีก “วิธีการใช้ไม้กระบองตีหรือตวาดเสียงดังของนิกายฉาน (นิกายเซน) คนนอกยังรู้สึกว่าเป็นเรื่องประหลาด แต่ในความเป็นจริงแล้วก็แค่เพราะคนทั่วไปไม่เคยมองเห็นงานที่ยากลำบากก่อนการตีตวาดเพื่อให้บรรลุธรรม หรือเห็นแล้วแต่ไม่ยินดีทำก็เท่านั้น เป็นพุทธะยากหรือไม่? ต้องยากอยู่แล้ว การรู้พระธรรมคือความยากอย่างหนึ่ง การพิทักษ์ ปกป้อง และถ่ายทอดพระธรรมก็ยิ่งยากเข้าไปอีก แต่ว่า...”

อยู่ดีๆ ภิกษุเฒ่าก็หยุดพูด เขาถอนหายใจหนึ่งครั้ง “ไม่มี ‘แต่’ แล้ว ในเมื่ออาตมาคือคนที่แสวงหาพระพุทธ แต่ตัวเองกลับทำไม่ได้ เหตุใดยังต้องยกหลักการห่างไกลขนาดนั้นมาพูดกับเจ้าด้วย?”

ฉินผิงอันกล่าวยิ้มๆ “เชิญท่านพูดได้ตามสบาย ต่อให้หลักการห่างไกลแค่ไหน ยังไม่ต้องพูดว่าข้าจะไปหรือไม่ แต่การที่ข้าได้รู้ว่ามีมิตอยู่ที่ไหนก็ถือเป็นเรื่องดี”

ภิกษุเฒ่าโบกมือ "อาตมาต้องพักสักครู่ ตีมหาให้ล่าคอชุ่มชื้น สักหน่อย คอแห้งจนควันจะขึ้นแล้ว"

ภิกษุเฒ่าตะโกนเรียกหนึ่งคำ ในกุฏิแห่งหนึ่งที่ห่างไปไม่กี่ไมล์มี สามเณรน้อยที่มองดูเหมือนกำลังก้มหน้าอ่านคัมภีร์ แต่แท้จริงแล้ว กลับเงิบหลับ เขาพลันลืมตาโพล่ง พอได้ยินคำพูดของภิกษุเฒ่าก็ รีบไปยกชามสองถ้วยมาให้เจ้าอาวาสและแขก

ห่างออกไปไม่กี่ไมล์มีต้นไม้สูงใหญ่เทียมฟ้า ใบเป็นพุ่มดกหนา เงาไม้ครึ้มร่มรื่น นกขม้นน้อยตัวหนึ่งก้มหน้าจิกอยู่บนกิ่งไม้

ฉะฉินผิงอันตีมหาเร็ว ภิกษุเฒ่าตีมหาช้า

ฉะฉินผิงอันยิ้มพลาถยี่นถ้วยชาสงให้เณรน้อย ภิกษุเฒ่าตีมหา ยังไม่ทันถึงครึ่งถ้วย ฉะฉินผิงอันก็ก้มหน้าหยิบแผ่นไม้ไผ่แผ่นนั้น ขึ้นมา ปลายสองฝั่งซ้ายขวาต่างก็มีร่องรอยเส้นหนึ่งที่ยากจะ สังเกตเห็น

ฉะฉินผิงอันมองทั้งสองปลายฝั่ง

แผ่นไม้ไผ่เหมือนไม้บรรทัดขนาดเล็กอันหนึ่ง

ภิกษุเฒ่าตีมหาหมดก็หันหน้าออกไปมอง แสงอาทิตย์ร้อนแรง แผลเผาโลกมนุษย์ ยากนักที่โลกจะสงบร่มเย็นได้ จึงพูดอย่าง สะท้อนใจแบบไม่ประติดประต่อว่า

"ช่วงยุคธรรมปลาย คนในใต้หล้าประหนึ่งต้นหญ้าในอากาศ แห่งแล้งที่ล้วนแห้งเหี่ยวไร้ความชุ่มชื้น"

"เหตุผล ยังต้องพูดถึง"

“พระธรรมคือเหตุผลของพระภิกษุสงฆ์ มารยาทพิธีการก็คือเหตุผลของศิษย์ลัทธิขงจื้อ มรรคกถาคือเหตุผลของนักพรตเต๋า อันที่จริงล้วนไม่มีสิ่งใดเลวร้าย แล้วเหตุใดต้องยึดติดอยู่กับฝ่ายของตัวเอง หากถูกต้องก็หยิบมา เอามากลืนลงท้องฝ่ายของตัวเอง”

เส้นสายตาของเงินผิงอันย้ายออกจากบนแผ่นไม้ไฟ เขาเงยหน้าขึ้นคลียิ้ม พยักหน้ารับ “ใช่แล้ว”

ภิกษุเฒ่ามองไปยังลานวัดนอกราวระเบียง “โลกใบนี้ติดค้างคนตีอยู่ตลอดเวลา ถูกๆ ผิดๆ จะหายไปได้อย่างไร? เพียงแค่พวกเราไม่ยินดีใคร่ครวญให้ลึกซึ้งเท่านั้น ปากพูดว่าไม่ต้องพูดถึงก็ได้ หรืออาจถึงขั้นลงใจกลับดำเป็นขาว แต่ในใจย่อมต้องรู้ดี น่าเสียดายก็แต่บนโลกมีความสนใจอยู่มากมาย คนฉลาดมีมากขึ้นทุกขณะ คนที่เชี่ยวชาญเรื่องกลอุบายมีมากดุดอกบัว แล้วก็มักจะชอบเหยียบย่ำคนอื่นชื่อ ปฏิเสธความหวังดีที่บริสุทธิ์ใจ รังเกียจจิตใจที่ชื่อสัตย์ของคนอื่น”

“เงินผิงอัน เจ้าปฏิบัติต่อโลกใบนี้อย่างไร โลกก็จะปฏิบัติต่อเจ้าแบบนั้น”

แล้วภิกษุเฒ่าก็พูดซ้ำอีกรอบอย่างเกินความจำเป็น “เจ้ามองมัน มันเองก็กำลังมองเจ้าอยู่”

เงินผิงอันคิดดูแล้วก็รู้สึกว่ามีเหตุผล แต่กลับไม่ได้คิดลึก

วันนี้ภิกษุเฒ่าพูดค่อนข้างเยอะ อีกทั้งเงินผิงอันก็เป็นคนที่ ยินดีจะใคร่ตรวจอย่างจริงจัง ดังนั้นจึงยังไม่อาจเดินตามทันภิกษุ เฒ่าไปได้ไกลขนาดนั้น

จู่ๆ ภิกษุเฒ่าก็ยิ้มกว้าง "ประสกเงิน เหตุผลในวันนี้ของ อาตมากล่าวได้ดีหรือไม่?"

ในใจเงินผิงอันรู้สึกเสียใจเล็กน้อย เขาตอบด้วยรอยยิ้ม "ดี มากแล้ว"

ภิกษุเฒ่าถามยิ้มๆ "ก่อนหน้านี้เคยได้ยินเจ้าพูดถึงเรื่อง 'ก่อนหลัง' 'เล็กใหญ่' 'ดีเลว' อาตมายังอยากจะฟังอีกสักครั้ง"

ครั้งแรกที่เงินผิงอันพูดค่อนข้างจะฟังเข้าใจยาก แต่ในเมื่อ เป็นเหตุผลและเป็นคำพูดที่มาจากใจจริง ยิ่งพูดก็มักจะยิ่งกระจ่าง แฉ่ง เหมือนกระจกบานหนึ่งที่ถูกเช็ดถูฝุ่นออกบ่อยๆ ที่จะยิ่งชัดเจน มากขึ้นเรื่อยๆ

ผิดถูกมีก่อนหลัง ควรจัดเรียงขั้นตอนให้ชัดเจนเสียก่อน ห้าม ข้ามผ่านไปพูดเหตุผลที่ตัวเองอยากพูดเท่านั้น

ผิดถูกมีแบ่งใหญ่เล็ก ต้องใช้ไม้บรรทัดหนึ่งอัน สองอันหรือ มากกว่านั้นมาวัดความเล็กใหญ่ ไม้บรรทัดเหล่านี้จะเป็นวิธีการที่ ถูกต้อง วิธีการที่ดีงาม กฎของบ้าน กฎหมาย หลักมารยาทพิธีการ หรือหลักการคำนวณของสำนักคำนวณก็ล้วนยืมมาใช้ได้หมด กฎหมายอันเป็นบรรทัดฐาน คุณธรรมที่สูงส่ง ขนบธรรมเนียม ประเพณีของแต่ละสถานที่ วิชาการคำนวณที่แม่นยำล้วนเกี่ยวพัน

ด้วยทั้งสิ้น ไม่สามารถสรุปได้ด้วยมาตรฐานเดียว เมื่อตั้งใจศึกษา
แล้วจะรู้ว่ายับยั้งยับยั้ง เป็ลียงแรงกายแรงใจอย่างถึงที่สุด

หลังจากนั้นถึงตัดสินความดีความเลวในท้ายที่สุด

ดังนั้นโดยที่มองไม่เห็น ศีกตรึจตุที่ถกกันว่าสันดานคนดีหรือ
เลวจึงไม่ได้เป็นด้านอันตรายที่คนเรียนหนังสือไม่อาจข้ามผ่านอีก
ต่อไป เพราะนี่เป็นเรื่องที่พูดถึงในตอนท้าย ไม่ใช่เรื่องแรกที่ต้อง
ตัดสินใจเมื่อเริ่มต้นเรียนหนังสือ

สุดท้ายคือคำว่า 'ปฏิบัติ'

ให้ความรู้แก่สรรพชีวิต ถ่ายทอดพระธรรมแก่ใต้หล้าด้วยใจ
ของพระโพธิสัตว์ แสวงหาความสงบด้วยการฝึกฝนตนเองอยู่เพียง
ลำพัง หุทุกอย่างนี้ล้วนขึ้นอยู่กับความชื่นชอบของแต่ละคน

สีหน้าของภิกษุเฒ่าหนึ่งสงบ ประนมสืบนิ้วฟังคำอธิบายของเงิน
ผิงอัน ก้มหน้ากล่าวว่า "อามิตตาพุทธ"

เงินผิงอันมองไปยังนกขมิ้นน้อยที่เกาะอยู่บนชายคา มันกำลัง
มองประเมินเณรน้อยที่กำลังกวาดลานวัด

เงินผิงอันดึงสายตากลับมา ภิกษุเฒ่ายิ้มบางๆ "วัดไม่อยู่ พระ
อยู่ พระไม่อยู่ คัมภีร์อยู่ คัมภีร์ไม่อยู่ พระพุทธเจ้าอยู่ พระพุทธเจ้า
ไม่อยู่ พระธรรมยังอยู่ ต่อให้วัดชินเซียงจะไม่มีพระเหลือแม้แต่รูป
เดียว ไม่เหลือคัมภีร์แม้แต่เล่มเดียว ขอแค่ใจคนยังมีพระธรรม วัดชิ
นเซียงก็ยังคงอยู่"

ภิกษุเฒ่าหันหน้ามองไปลานวัดที่เงียบสงบ ได้ยินเพียงเสียง
เสกสากจากเถรน้อยที่กำลังกวาดวัดอีกครั้ง

เส้นสายตาของภิกษุเฒ่าพร่ามัว พึมพำว่า “ดูเหมือนอาตมาจะ
มองเห็นดอกบัวผลิบานในโลกมนุษย์แล้ว”

เดินผิงอันเจียบงัน

ภิกษุเฒ่าก้มหน้าลง ริมฝีปากสั่นระริก “ไปเถิด”

สามเถรน้อยที่อยู่ห่างไปไกลมองมาทางระเบียง กอดไม้กวาด
ไว้ในอ้อมอกพลาบ่นกับภิกษุเฒ่าว่า “อาจารย์ วันนี้แดดแรงยิ่งนัก
รอให้เย็นลงหน่อยแล้วข้าค่อยมากวาดได้หรือไม่ ร้อนจะตายอยู่
แล้ว”

เดินผิงอันหันหน้าไป ซ้ำไปยังภิกษุเฒ่าที่เหมือนคนงีบหลับ
จากนั้นก็ยืนนิ่งมาแต่ตรงริมฝีปาก ทำเสียงซู่เบาๆ หนึ่งที

สามเถรน้อยรีบเจียบเสียงลง แล้วก็แอบรู้สึกชอบใจ ฮ่าๆ ข้าจะ
แอบอุ้งบ้างละ ที่แท้อาจารย์ก็ชอบงีบหลับเหมือนกัน

เขาค่อยๆ ย่องกลับไปใต้ร่มของชายคาตำหนักใหญ่ นกขมั้น
ตัวนั้นปลุกระดมความกล้าบินไปเกาะบนไหล่ของเถรน้อย เถร
น้อยอึ้งตะลึงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะลงใจหันกลับไปทำหน้าที่ใส่มัน ทำ
เอานกขมั้นน้อยตกใจรีบกระพือปีกบินหนี เถรน้อยที่ยืนอึ้งอยู่คน
เดียวลुบศีรษะที่เกลี้ยงเกลารด้วยความรู้สึกละอายใจเล็กน้อย

บนเบาะกลมกลางระเบียง ภิกษุเฒ่าที่มรณภาพไปแล้วยังคงนั่ง
อยู่ในท่าผ่อนคลาที่หึ่งตัวลงมาเช่นนั้น

แต่กลับเหมือนช่วยยกจิตวิญญาณของฟ้าดินขนาดเล็กแห่งนี้
ให้สูงขึ้น

เงินฝืดอันอดโพล่เนื้อไปถึงประโยคหนึ่งของสุ่ไถไม่ได้

คนตายก็คือการนอนหลับครั้งใหญ่

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 308.1 ไต้เปลือกตา ไต้ฝ่าเท้า

รู้ว่าอาจารย์ตายแล้ว เณรน้อยก็ร้องไห้ด้วยความเสียใจ คิดไม่ตกวางไม่ลง ไม่เหมือนคนออกบวชเลยแม้แต่นิดเดียว

แต่ตอนนั้นเงินฝิ่งอันมองศิระโกลนเกลี้ยงน้อยๆ ที่ร้องไห้จ้า เขย่าแขนภิกษุเฒ่าอย่างแรงราวกับต้องการปลุกให้อาจารย์ตื่นขึ้นจากฝัน เขากลับรู้สึกว่านี้ต่างหากถึงจะเป็นอารมณ์ปกติทั่วไปของมนุษย์

ภายหลังรู้ว่าอาจารย์มรณภาพไปแล้ว เมื่อเผาร่างกลับเหลือพระธาตุทิ้งไว้อย่างที่มีกล่าวถึงในพุทธคัมภีร์ เณรน้อยก็หัวเราะได้อีกครั้ง รู้สึกว่าพระธรรมของอาจารย์ต้องร้ายกาจมากแน่ๆ ท่าทางเช่นนี้ของเณรน้อยก็ยังไม่เหมือนคนที่ออกบวชอยู่ดี

เงินฝิ่งอันคอยอยู่ช่วยจัดการเรื่องงานศพของภิกษุเฒ่าในวัดยุ่งวุ่นวายไม่น้อย จากนั้นก็บอกความคิดของภิกษุเฒ่าแก่เจ้าอาวาสคนใหม่ของวัดชินเซียงเป็นการส่วนตัวว่า เรื่องของพระธาตุอย่าเพิ่งรีบร้อนป่าวประกาศแก่คนภายนอก หาไม่แล้วจะเป็นการชักนำให้เกิดคำวิพากษ์วิจารณ์จากพวกชาวบ้านเสียมากกว่า หรืออาจถึงขั้นถูกทางการหวาดระแวง สำหรับเรื่องนี้เจ้าอาวาสคนใหม่ไม่มีความเห็นต่าง เขาพนมมือก้มศิระให้เงินฝิ่งอันแสดงถึงการขอบคุณ

หลังจากนั้นมาเงินผิงอันก็ไม่ไปนั่งหาความสงบที่วัดชินเซียงอีก แต่เขาก็บอกกับเจ้าอาวาสคนใหม่ว่า หากวัดชินเซียงมีเรื่องลำบากอะไรก็สามารถไปบอกเขายังที่พักได้ เขาเงินผิงอันช่วยเหลือได้มากเท่าไรก็จะพยายามช่วยให้ได้มากเท่านั้น

ภิกษุวัยกลางคนเอ่ยว่าอมิตาพุทธหนึ่งคำ พอเงินผิงอันจากไปแล้วก็ตรงไปที่โต๊ะหมู่บูชาในตำหนักใหญ่ จุดตะเกียงฉางหมิงดวงหนึ่งให้กับประสกที่มีจิตใจดีงามผู้นี้เสียบๆ จากนั้นเรียกเณรน้อยให้มาช่วยดูตะเกียงดอกบัวดวงนี้ไว้

เณรน้อยร้องอ้อรับหนึ่งที่พลางพยักหน้า ภิกษุวัยกลางคนเห็นว่าเจ้าตัวน้อยตอบรับรวดเร็วก็รู้ว่าอีกฝ่ายต้องแอบอู๋ จึงเชกนิ้วลงบนศีรษะเล็กๆ ที่โหล่นเกลี้ยงเบาๆ หนึ่งที่ เอ่ยสั่งสอนว่า “ปลาไม้เรื่องนี้เจ้าต้องใส่ใจ” เณรน้อยหน้าม่อร้องอ้อรับอีกครั้ง จะจำได้จริงหรือไม่ยังบอกได้ยาก แต่ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการไม่รู้จักลดลำบทรเรียนเป็นอย่างไร เขารู้รสชาติของมันดีแล้ว

รองนศิษย์พี่เจ้าอาวาสออกไปจากตำหนักใหญ่ เณรน้อยถึงถอนหายใจหนึ่งครั้ง เมื่อก่อนศิษย์พี่ใจดีมีเมตตา แต่พอเป็นเจ้าอาวาสกลับไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์เก่าก่อน ไม่ต่างจากท่านอาจารย์เลยสักนิด วันหน้าต่อให้เขาได้เป็นเจ้าอาวาส เขาก็จะไม่เป็น หาไม่แล้วต้องทำให้ศิษย์น้องเสียใจแน่ๆ ...เอ๊ะ? ตนคือลูกศิษย์คนเล็กที่สุดของท่านอาจารย์ จะเอาศิษย์น้องมาจากที่ไหน วันหน้าไม่มีทางมีแล้ว ช่างเสียเปรียบยิ่งนัก! คิดมาถึงตรงนี้ เณรน้อยก็หมุนตัววิ่งพรวดออกไปจากตำหนักใหญ่ พอตามไปทันเจ้าอาวาสก็ถามอย่างกระตือรือร้นว่าจะรับลูกศิษย์เมื่อไหร่

ภิกษุเจ้าอาวาสรู้ดีถึงอุปนิสัยน้อยๆ ของเณรน้อย เขาไม่รู้ว่าควร จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี แสร้งทำท่าว่าจะเอาศีรษะของเณรน้อยมา เป็นปลาไม้อีกครั้ง เพราะเดิมที่ชื่อของเขาทางพุทธศาสนาก็คือ ปลาไม้อยู่แล้ว

เณรน้อยถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย หมุนตัววิ่งจากไป

สภาพจิตใจของเงินผิงอันเริ่มสงบนิ่งขึ้น แต่น่าประหลาดมาก ที่เขายังคงไม่ได้หยิบ 'ตำราหมัดเขย่าขุนเขา' และ 'คัมภีร์เวทกระบี่ ที่แท้จริง' ออกมา แต่ยังคงเดินเตร่ไปทั่วเมืองหลวง คราวนี้เขา สะพายห่อสัมภาระผ้าฝ้ายใบเล็กไว้บนหลังด้วย เดินหน้าไปอย่าง เชื่องช้า ตีมสุรากินขนมเปี๊ยะ ไม่มีที่พักเป็นหลักแหล่ง แควหา สถานที่สงบๆ สักแห่งก็พอ จะเป็นไต้ร่มไม้ บนหลังคาหรือริม สายน้ำข้างสะพานเล็กก็ได้ทั้งสิ้น

กำแพงสูงสีขาวแถบนั้น ด้านบนกำแพงสูงมีต้นไม้เขียวชอุ่ม โพล่พันกำแพงออกมาด้านนอก เสียงแวงชิงช้าและเสียงหัวเราะ สนุกสนานดังออกมาจากด้านใน

มีปัญญาชนและบัณฑิตสวมกวานสูงรัดเข็มขัดหยก นียมวาง ลอกเหล้าไปตามกระแสน้ำไหล ลอกเหล้าหยุดอยู่ที่ใคร ผู้นั้นต้อง แต่งบทกวี

ตอนนั้นมีคนชุดขาวผู้หนึ่งนั่งดื่มเหล้าอยู่บนกิ่งไม้เงียบๆ

มีเหล่าสุราริมน้ำอยู่แห่งหนึ่งซึ่งที่นั่งภายในถูกจับจองจนเต็ม ล้วนมีแต่ผู้มากความสามารถที่อายุยังน้อยของเมืองหลวง แคว้นหนันเยวี่ยน พวกเขาวิจารณ์บ้านเมือง ชี้ออบกพร่องเพื่อ

หาทางแก้ไขให้กับสถานการณ์ในปัจจุบัน ปัญญาชนปกครองบ้านเมืองเป็นเรื่องที่ถูกต้องตามหลักฟ้าดิน เงินผิงอันนั่งอยู่บนหลังคาของเหลาสุรา ตั้งใจรับฟังการถกเถียงที่เต็มไปด้วยอุดมการณ์เร่าร้อน เต็มไปด้วยความอัจฉาริษยาและรังเกียจดุจศัตรูของพวกเขา แต่เงินผิงอันกลับรู้สึกว่าการปกครองที่พวกเขาเสนอมาน่าสนใจ หากให้นำไปปฏิบัติจริงคงยากสักหน่อย แต่ก็อาจจะเป็นเพราะว่าคนหนุ่มที่มีความสามารถเหล่านี้เต็มหล้ามากจนเริ่มมามีความมั่นใจไม่ได้พูดถึงต้นสายปลายเหตุอย่างชัดเจน

อันธพาลสองกลุ่มนัดหมายกันแล้วว่าจะยกพวกมาตีกัน ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีคนฝั่งละสามสิบสี่สิบคน บางทีนี่อาจจะเป็นยุทธภพของพวกเขา พวกเขากำลังเดินอยู่ในยุทธภพ กำลังท่องอยู่ในยุทธจักร เงินผิงอันนั่งยองอยู่บนกำแพงเตี้ยๆ ผุพังที่ห่างไปไกลสังเกตเห็นว่า 'คนเก่าแก่ในยุทธภพ' ที่อายุยี่สิบปีขึ้นไปวาดฝ่าไม้ลายมือได้สิ้นไหล ส่วนเด็กหนุ่มที่อายุต่ำกว่ายี่สิบลงมากกลับลงมืออย่างไร้ความยำเกรง โหดเหี้ยมอย่างถึงที่สุด หลังจบเรื่องก็หันเข้าเขี้ยวฉมูกแดง ใบหน้ามีแต่คราบเลือด กอดไหล่พี่น้องที่ร่วมทุกข์มาด้วยกัน จากนั้นก็เริ่มเดินไปหาบุญคุณความแค้นในยุทธภพครั้งต่อไป

พี่ชายผู้นำกลุ่มอายุค่อนข้างมาก เกือบสามสิบปีแล้ว เห็นว่าพรรคพวกกำลังจะไปที่อื่นจึงตวาดให้พวกเขาไปดื่มสุราที่ร้านอย่างฮึกเหิม สตรีแต่งงานแล้วของร้านขายเหล้าซึ่งมีหน้าตางดงามก็คือภรรยาของเขา เห็นคนคุ้นหน้าคุ้นตากลุ่มนี้ก็ได้แต่เค้นรอยยิ้มมาส่งให้ หยิบเอาสุราและกับแก้มมารับรองพี่น้องของสามีตน มองบุรุษที่ถูกห้อมล้อมด้วยกลุ่มคนที่พูดคุยกันเสียงดัง ตรงหว่างคือ

ของสตรีแต่งงานแล้วก็เผยความกลัดกลุ้มที่การทำมาหากิน
ยากลำบาก ทว่าดวงตากลับเปล่งประกายด้วยความชื่นชม

นางมองบุรุษของตัวเอง ส่วนเด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ซึ่งเป็น
ลูกน้องที่รู้ใจมากที่สุด เก่งกล้ามากที่สุดของบุรุษกลับแอบเหลือบ
มองนาง

เงินผิงอันนั่งมองพวกเขาอยู่ห่างไปไกล เขาซื้อเหล้ามาสองกา
กาหนึ่งเทใส่น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ อีกกาหนึ่งนั่งดื่มที่ร้าน

สตรีแต่งงานแล้วที่ยังสาวกััดฟันบอกราคาสุราที่สูงกว่าปกติกับ
คุณชายคนนี้ บอกเขาว่าเหล้าสองกาสามสิบอีแปะ ยังดีที่คนผู้นั้น
เหมือนจะไม่รู้ราคาข้าวของในตลาดจึงควักเงินออกมาอย่างไม่
ลังเล สตรีแต่งงานแล้วรู้สึกละเอียดใจเล็กน้อย จึงหยิบเอากับแก้มที่
ตัวเองทำมาเพิ่มให้เขาอีกสองจาน คนผู้นั้นลุกขึ้นยืนยิ้มขอบคุณ
นาง

สตรีแต่งงานแล้วหน้าแดงกำ ธิบหมุนตัวกลับไป ไม่กล้ามอง
ดวงหน้าสะอาดสะอ้านงดงามของคนผู้นั้นอีก

พอสุราเข้าปาก บุรุษอายุเกือบสามสิบปีตรงโต๊ะเหล้าที่ถูกล้อม
ล้อมไปด้วยผู้คนก็พูดว่า สักวันหนึ่งเหล้าพี่น้องจะต้องมีที่ทางที่
แท้จริงในเมืองหลวง ถึงเวลานั้นทุกคนจะมีเหล้าดื่ม มีเนื้อให้กิน
เห็นพวกมือปราบที่ห้อยดาบไว้ตรงเอวก็ไม่ต้องกลัวอีกต่อไป ถึง
เวลานั้นพวกเขาจะต้องแล่นมาเรียกพวกเราเป็นพี่เป็นน้องถึงที่ วัน
หน้าจะไปขอให้หมาจิ้งจอกที่ดูแลพวกเราเขียนอักษรผูก เขียน
กลอนคู่ปีใหม่ให้หลายๆ แผ่น แล้วดูสิว่าถึงเวลานั้นเขายังจะกล้า
มองคนด้วยหางตา กล้าพูดคำว่าไม่อีกหรือไม่...

บุรุษพูดจาลิ้นพันกัน ผู้คนที่นั่งอยู่รอบด้านฟังแล้วก็จิตใจสั่น สะท้าน ไชโยโห่ร้องเสียงดัง น้ำลายกระเด็นแตกพองไปทั่ว

โดยเฉพาะเหล่าเด็กหนุ่มที่กำลังอยู่ในวัยเลือดร้อน ดื่มแล้วก็ อ้วก อ้วกแล้วกลับมาดื่มต่อ ตอนที่กลับมาขึ้นข้างโต๊ะ นัยน์ตาที่ ปรีอปรอยด้วยฤทธิ์สุราพอจะมองเห็นได้อย่างเลือนรางว่ารอบด้าน มีแต่พี่น้องตัวเอง ก็ให้รู้สึกว่ามีชีวิตเช่นนี้ช่างมีความสุข સાကဲါใจ ยิงนัก!

เงินฝิ่งอันเดินออกมาจากร้านสุราข้างทางแห่งนี้เงียบๆ

พอเดินจากมาไกลแล้วก็อดหันกลับไปมองอีกครั้งไม่ได้ เขา รู้สึกเหมือนมองเห็นว่าตัวเอง หลิวเสี้ยนกลางและเด็กขี้มูกยัดกู่ชาน ในอดีต คนทั้งสามก็นั่งอยู่ตรงนั้น ตอนนั้นลูกศิษย์เตาเผามังกรที่ยังตัวดำเหมือนถ่านคงรู้สึกเสียดายเงินค่าเหล้าที่จ่ายไป ส่วนหลิว เสี้ยนหยางที่พูดถ้อยคำยิ่งใหญ่ห้าวหาญเสร็จแล้วต้องเริ่มกลัดกลุ้ม บ่นว่าทำไมจ้อกุกถึงไม่ชอบตน กู่ชานที่เป็นผู้ใหญ่เกินตัวมาตั้งแต่ เด็กก็คงจะเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน พูดด้วยน้ำเสียงเลียนแบบคนในยุคทร ภพว่าจะมีบุญคุณต้องตอบแทน มีความแค้นต้องชำระ เรื่องอื่นๆ จะ สนมารตามันทำไม

เงินฝิ่งอันดิ่งสายตากลับ เดินหน้าต่ออีกครั้ง

มีเด็กหนุ่มตาแหลมคนหนึ่งเอ่ยหยอกล้อว่า “เจ้าเด็กหน้าขาว คนเมื่อครู่นี้มาหยุดอยู่ที่ร้านของพวกเราเป็นนาน คงไม่ใช่ว่าถูกใจ อาซ้อของพวกเราหรือกระมัง?”

บุรุษที่เฒ่าแอดบโตะดั่งปัง "ถ้าเขามีดีสนั่น (ดีเปรียบเปรยถึง ความกล้าหาญ) ข้าผู้อาวุโสก็จะฟันเขาให้ตาย! พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่า ต่อให้พรุ่งนี้ข้าผู้อาวุโสตายไป อาชีพของพวกเจ้าก็จะ เป็นหม้ายไปตลอดชีวิต ไม่แต่งงานกับใครอีกทั้งนั้น! กับตาแก่ ฮองเต้ก็ไม่แต่ง! แค่ว่าเด็กน้อยหน้าขาวเนื้ออ่อนคนเดียวจะ นับเป็นอะไรได้ สะพายกระบี่แล้วร้ายกาจนักหรือไง..."

พูดไปพูดมาศีรษะก็โขกกระแทกโตะเหล้าดั่งโป๊ก เมาหมดสติ ไปทันที

สตรีแต่งงานแล้วยังสาวก้มหน้าเซ็ดโตะเหล้า นางเม้มปาก ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงหัวเราะ

เด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่สายตาคอยป่วนเปียนอยู่กับรูปร่าง อ่อนแอ่นของสตรีแต่งงานแล้วก็ก้มหน้าลงเช่นกัน เขารู้สึกกลนลาน เล็กน้อย แล้วก็รู้สึกหงุดหงิดด้วย เด็กหนุ่มดื่มสุราอย่างไร้รสชาติ

ไม่รู้ว่าทำไมสตรีแต่งงานแล้วหน้าตาเหนื่อยล้าคนหนึ่งที่พักไว้ จับเด็กเกเรคนหนึ่งได้ก็ฟาดกันเขาไม่ยั้ง ส่วนเด็กคนนั้นที่แม่จะ แผลดเสียงร้องโหยหวน แต่อันที่จริงกลับแอบยกคิ้วหลิวตาให้กับ กลุ่มสหายตัวน้อยที่อยู่ห่างไปไม่กี่ไกล สตรีแต่งงานแล้วที่สวมเสื้อผ้า เก่าปอนตีไปตีมาก็ร้องไห้เสียเอง เด็กชายตกใจ แล้วก็ร้องไห้ขึ้นมา จริงๆ

หลังพายุใหญ่ผ่านไป ในที่สุดอากาศอบอุ่นก็กลับมาเยือน เมืองหลวงอีกครั้ง ลูกหลานคนรวยที่สวมเสื้อแพรกินอาหารเลิศรส ควบม้าผ่านมาบนถนนใหญ่ กีบเท้าม้าเหยียบบ่่าจนดินโคลน กระเซ็น ร้านแผงลอยของหญิงชราที่อยู่ข้างทางหลบเลี่ยงไม่ทัน

สินค้าเย็บปักฝีมือหยาบที่วางไว้บนแผงถูกโคลนกระเด็นมาเประ
เลอะจนไม่เหลือสภาพดี นางหน้าชาวชิตในฉับพลัน หญิงสาว
หน้าตาเยอหยิ่งที่อยู่บนหลังม้าเห็นภาพนี้เข้า ฝึเท้าม้าไม่ได้หยุด
ควบไปเบื้องหน้า แต่นางกลับโยนถุงเงินถุงหนึ่งลงบนแผงลอย ทว่า
เนื่องจากนางยังบังคับม้าได้ไม่เชี่ยวชาญนัก อีกทั้งยังเอาแต่คิดว่า
จะโยนถุงเงินหนักอึ้งให้ตรงกับคนรับ ไม่ทันระวังร่างจึงพลัดตกลง
ม้าจากหลังม้า กลิ้งตัวอยู่พักใหญ่กว่าจะร้องโอดโอยลุกขึ้นยืน
โอบหน้าทีงดงามและเสื้อผ้าราคาแพงล้วนดูไม่ได้

หญิงสาวเดินโซเซเข้าหาม้าที่หยุดยืนนิ่ง ปีนขึ้นไปบนหลังของ
มันอย่างยากลำบากเล็กน้อยแล้วพาดแส้ห้อยตะบิงจากไปอีกครั้ง

ปลายหางตาของศิระเชิดตระหง่าที่เต็มไปด้วยดินโคลนเลื้อย
ไปเห็นว่ามีมือกระบี่สวมชุดคลุมยาวสีขาวหิมะคนหนึ่งกำลังยืนมอง
ตนจากข้างทาง นางจึงอดหันหน้ากลับไปมองไม่ได้

คนผู้นั้นยกมือขึ้น ชูนิ้วโป้งให้นาง

นางเหลือกตามองบน ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

เงินผิงอันเดินๆ หยุดๆ ไปเช่นนี้ ได้พบเห็นเรื่องราวพัดในหมู่
ชาวบ้านและพบเจอปัญญาชนผู้มีความรู้ที่รักอิสระเสรีมากมาย

บทที่ 308.2 ไต้เปลือกตา ไต้ฝ่าเท้า

เรื่องน่าอัศจรรย์ของวัดป่าเยอแพร่สะพัดไปไม่ถึงสิบวันก็ปิดฉากลงอย่างรวดเร็ว ราชสำนักให้ข้อสรุปแบบตอกปิดฝาโลงแล้ว พระสงฆ์ในวัดป่าเยอแทบไม่หลงเหลืออยู่เลย นอกจากกำจัดตัวการชั่วร้ายไม่กี่คนไปแล้ว คนที่ถูกขังคุกก็ขังคุก ถูกขับไล่ก็ขับไล่ ทรัพย์สินทั้งหมดของวัดป่าเยอถูกยึด ส่วนข้อที่ว่าใครจะมารับเพื่อกร้อนลวกมือลูกนี้ต่อ บางคนก็บอกว่าเป็นพระสมณศักดิ์สูงของวัดอีกสามแห่งที่เหลือ แต่ก็มีบางคนบอกว่าเป็นเจ้าอาวาสจากวัดใหญ่ที่มีชื่อเสียงบางหลายแห่งของห้องที่

เห็นได้ชัดว่ามียอดฝีมือคอยวางแผนให้กับฮ่องเต้แคว้นหนันเยวียน ถึงใช้วิธีตัดฉับขาดกลางคันกับเรื่องน่าอัศจรรย์ของวัดป่าเยอ และการที่เรื่องหยุดลงพร้อมเงิบหายไประยะรวดเร็วก็ยังคงเป็นเพราะความสนใจของคนทั้งราชสำนักถูกย้ายไปที่เรื่องน่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง นั่นคืออวีเจินอีเจ้าประมุขพรรคหูซ่านหนึ่งในสี่ปรมาจารย์ใหญ่ของไต้หล้าปิดด่านสิบปี ตอนนี้ฝ่าด่านประสบความสำเร็จจึงเรียกประชุมใหญ่แห่งยุทธภพ เรียกเหล่าผู้กล้ามารวมตัวกันเพื่อร่วมปรึกษาเรื่องการปราบปรามสามลัทธิมาร

ลั้งชีวราชครูของแคว้นหนันเยวียนที่ได้รับการขนานนามว่า 'อันดับหนึ่งแห่งไต้หล้า' ถงซิงซิงแห่งหอจิ้งซิน ลู่ฝางเจ้าขุนเขาของยอดเขาเหนียวคั่นซึ่งเล่าลือกันว่าสามารถบารุงปราณกระป๋องอยู่ท่ามกลางไอหมอกทะเลเมฆเหนือขุนเขา ล้วนปรากฏตัวกันหมด สี่

ปรมาจารย์ใหญ่จะมารวมตัวกันที่ภูเขากู่หนิวซึ่งอยู่ติดกับเมือง หลวงแคว้นหนันเยวี่ยน นี่คือภาพปรากฏการณ์ยิ่งใหญ่ที่ร้อยปีไม่เคยปรากฏมาก่อนในยุคเทพ

คนทั้งสี่นี้ล้วนเป็นผู้นำแห่งยุคเทพในแคว้นของตัวเอง แต่ กระทั่งเขาก็สามารถทำให้ลูกคลื่นในยุคเทพของแคว้นหนึ่งถา โถม โดยเฉพาะระหว่างจักรวรรดิแคว้นหนันเยวี่ยนกับอวีเจินอี่ แห่งแคว้นซงไ่ที่ผูกบุญคุณความแค้นมาร่วมกันถึงหกสิบปีเต็ม คนทั้งสองต่างก็ถือกำเนิดในหมู่บ้านร้านตลาดของแคว้นซงไ่ เป็นเพื่อนบ้านกันมาตั้งแต่เด็ก เมื่อโชควาสนาอำนวย พี่น้องที่ร่วม เป็นร่วมตายกันมาคู่หนึ่งก็เริ่มเดินทางท่องไปในยุคเทพด้วยกัน ต่างคนต่างได้พบเจอกับเรื่องอัศจรรย์ กลายมาเป็นคู่ผู้มาก พรสวรรค์บนิวฤทธิ์ที่ถูกจับตามองจากคนในยุคเทพมากที่สุด สุดท้ายไม่รู้ว่าเหตุใดถึงกลับกลายมาเป็นศัตรูคู่อาฆาต หลังจาก ศึกตัดสินเป็นตายที่มีคนเพียงสี่ห้าคนร่วมชม คนทั้งสองต่างก็ บาดเจ็บสาหัส จังชิวถึงได้มาที่แคว้นหนันเยวี่ยน หลังจากนั้นมาคน ทั้งสองก็ไม่เคยไปมาหาสู่กันอีก ไม่พูดถึงเรื่องบุญคุณ แล้วก็เฝ้าเฝ้า ถึงความแค้น

ท่ามกลางแสงสนธยา เฉินผิงอันกลับมาถึงเรือนพักที่อยู่ใกล้ กับตรอกจ้วงหยวน ก่อนหน้านี้ตรงหัวมุมถนนยังคงมีคนกลุ่มหนึ่ง นั่งเล่นหมากล้อม ปู่หลานสองคนก็กำลังดูคนอื่นเล่น เห็นร่างของ เฉินผิง เด็กชายปล้นหน้าซีดขาว รีบลุกขึ้นยืน กวักมือให้ฉินผิง อันมาดูคนเล่นหมากล้อม พอฉินผิงอันเดินเข้าไปใกล้ ดูกับเขาอยู่ ครู่หนึ่ง เด็กชายบอกว่ามีธุระต้องกลับบ้านก่อนแล้วก็เผ่นแนบไป ทันที ฉินผิงอันล้งเลเล็กน้อย เขาที่ไม่ได้มีความสนใจอยากจะดู

คนเล่นหมากล้อมอยู่แล้วยืนดูได้หนึ่งก้านรูป ก็ค่อยๆ เดินกลับเข้าไปที่บ้าน

พอเปิดประตูเข้าไปในห้อง เห็นว่าตรงห้องฝั่งตรงข้าม เด็กชายกำลังเหยียบม้านั่งตัวเล็ก มองลอดหน้าต่างมายังฉิ่งผิงอันแล้ว ผ่อนลมหายใจเบาๆ

ฉิ่งผิงอันปิดประตู ปลอดภัยสมควรวางลงบนเตียง คนลิวดอกบัวกระโดดออกมาจากพื้นดิน ส่งเสียงอือๆ อาๆ ซึ่ไม้ซึ่มือราวกับว่าโมโหมาก

ฉิ่งผิงอันชำเลื่องตามองตำราที่วางซ้อนกันอยู่บนโต๊ะ รอยยับย่นเล็กน้อยที่ยากจะสังเกตเห็นเพิ่มมากขึ้นจากตอนที่ตัวเองออกจากห้องอย่างเห็นได้ชัด ในใจก็เข้าใจได้ทันที จึงย่อตัวลงนั่งยอง ยื่นฝ่ามือให้เจ้าตัวน้อยเดินขึ้นมา จากนั้นถึงลุกขึ้นมานั่งข้างโต๊ะ คนลิวดอกบัวกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะ เจ้าตัวน้อยที่ตัวไม่เปราะเปื้อนฝุ่นผงสักเสี้ยวกระโดดขึ้นไปบนภูเขาหนังสือเบาๆ คุกเข่าลงบนปกในของตำราอริยะเล่มหนึ่ง ไข่แขนเล็กๆ ตั้งใจรื้อรอยยับย่นให้เรียบ

ฉิ่งผิงอันเอ่ยยิ้มๆ “ไม่เป็นไรหรอก หนังสือมีไว้ให้คนอ่าน นี่คนเขาก็เอากลับมาคืนแล้วไม่ใช่หรือ ไม่ต้องโกรธหรอก”

เจ้าตัวน้อยที่กำลังตั้งใจทำงานหันหน้ากลับมา กะพริบตาปริบๆ แววมามีความสงสัยไม่เข้าใจ

ฉิ่งผิงอันลูบศีรษะเล็กๆ ของมัน หยิบแผ่นไม้ไผ่และมิดแกะสลักออกมาวางบนโต๊ะเบาๆ

ราตรีนี้เงินผิงอันแอบไปที่วัดป่าเยื่อ ก่อนหน้านี้เขาเคยมา จุติรูปไหว้พระที่นี่มาก่อน ที่นี่จึงไม่ใช่สถานที่แปลกใหม่สำหรับเขา วัดป่าเยื่อมีตำหนักใหญ่แห่งหนึ่งที่พิเศษมาก ด้านในบูชา พระพุทธรูปไว้สามองค์ องค์หนึ่งถลึงตาตุตัน องค์หนึ่งหลบตามอง ต่ำ และยังมีองค์หนึ่งที่นั่งหันหลัง ตลอดพันปีที่ผ่านมา ไม่ว่าวัน ธิปจะหนาแค่ไหน พระพุทธรูปองค์นี้ก็เอาแต่นั่งหันหลังให้ประตุ บานใหญ่และผู้แสวงบุญตลอดเวลา

ช่วงที่ผ่านมารวัดป่าเยื่อค่อนข้างจะชบเซา ตอนกลางวันว่า เจริบเหงาไร้ผู้คนแล้ว ตอนกลางคืนกลับเจริญสดวังเวงยิ่งกว่า บวก กับข่าวลือน่ากลัวที่ผู้คนเล่ากันไปปากต่อปากก็ยิ่งขับดันให้เทวรู ปพระโพธิสัตว์องค์เทพสวรรค์ที่สองรัศมีเรืองรองน่าเกรงขาม ไม่ว่า จะมองอย่างไรก็กลายมาเป็นดุร้ายน่าสะพรึงกลัว เมื่อหลายวันก่อน มีโจรกลุ่มหนึ่งเข้ามาลักขโมย ผลกลับกลายเป็นว่าต้องร้อง โหยหวนแผ่นหนือออกไป ทุกคนกลายเหมือนคนวิปลาสเสียสติ จนกระทั่งเข้าไปอยู่ในคุกแล้วถึงจะสงบลงได้ พุดแต่ว่าในวัดป่า เยื่อมีผี ห้ามเข้าไปเด็ดขาด

ก่อนจะเข้าไปยังตำหนักข้างที่ยังไม่ปิดประตูแห่งนี้ เงินผิงอัน ยังลงใจเผายันต์ปราณหยางสองไฟหนึ่งแผ่น ไม่มีความผิดปกติใด เกิดขึ้น เขาลองเคลื่อนย้ายไปตามสถานที่ต่างๆ ในวัดอย่างเจริญ เจริบ ยันต์ก็แค่ค่อยๆ เผาไหม้ด้วยความเร็วที่เท่าเทียมกันเท่านั้น

เงินผิงอันกำลังจะออกไปจากวัดป่าเยื่อ เพิ่งจะเดินเข้าไป ไกลประตูก็พลันถอยหลังกรูด ดัดปลายเท้าขึ้น นาที่ถัดมาก็ขึ้นไป

นั่งอยู่บนเสาคานของตำหนักใหญ่ เอนตัวนอนตะแคง กลั้นลมหายใจ

มีคนสามคนเดินอาดๆ เข้ามาในตำหนัก ลักษณะไม่เหมือนโจรขโมย กลับเหมือนขุนนางหรือผู้สูงศักดิ์ที่ออกมาชมทิวทัศน์ ยามค่ำคืนเสียมากกว่า

เงินผิงอันขมวดคิ้ว 'ไม่นี้กว่าสองคนในกลุ่มนี้เขาจะเคยเจอมาก่อน เขาก็คือคนฝึกยุทธ์ที่พักอยู่ในเรือนหนึ่งที่เจียบสงบของตรอกจ้วงหยวน ผู้เฒ่าเรือนกายสูงใหญ่ แต่ใบหน้ากลับพอมตอบ แม้จะไม่ใช่นักพรต ทว่าบนศีรษะกลับสวมกวางดอกบัวสีเงินที่มีลักษณะโบราณเรียบง่าย เมื่อเทียบกับคราวก่อนที่เงินผิงอันมองเห็นเขาบนถนนแถวตลาดไกลๆ แล้ว คิณนี้ผู้เฒ่าไม่ได้ตั้งใจปกปิดพลังอำนาจ เมื่อเขาก้ามข้ามธรณีประตูเข้ามาจึงเหมือนขุนเขาตั้งตระหง่านที่พุ่งชนตำหนักใหญ่ของวัดป่าเยื่อแห่งนี้เข้าอย่างจัง

หญิงสาวปลดหมวกที่ปกปิดใบหน้าของตัวเองลง ดวงหน้าของนางงดงามดึงดูดใจคน สลัดเสื้อคลุมกันลมที่อยู่บนกายออก เผยให้เห็นชุดสีสนสดใสชวนมอง ที่น่าประหลาดที่สุดก็คือนางกลับสวมรองเท้าไม้เกี้ยวคู่หนึ่ง เท้าที่เปิดเปลือยขาวปลั่งประหนึ่งหิมะ น้ำค้างแข็ง

คุณชายหล่อเหลาอีกท่านหนึ่งกลับไม่คั่นหน้าคั่นตา เรือนกายของเขาสูงเพรียว สวมชุดคลุมตัวใหญ่ชายแขนเสื้อกว้างสีน้ำเงินเข้ม บนข้อมือพันลูกประคำปะการังไว้หนึ่งเส้น ขณะที่ก้าวเดินก็ขยับลูกประคำไปด้วย

น้ำเสียงของหญิงสาวกระฉ่างใส ไม่ใช่สำเนียงของเมืองหลวง
แคว้นหนั้นเยวียน นางขำเลื่องตามองคุณชายคนนั้นอย่างชดช้อย
เอ่ยสัพยอกว่า “จ่านฮวากลางของข้า ในเมื่อเจ้าเลื่อมใสศรัทธาใน
พระพุทธศาสนา เหตุใดถึงไม่คุกเข่าโขกหัวค้ำนับเล่า? ถึงเวลานั้น
ข้าไปยืนอยู่ตรงหน้าพระพุทธรูป เอาเปรียบคุณชายโจวถึงขนาดนี้
ชื่อเสียงจะไม่เลื่องลือไปทั่วหล้าภายในคำคืนเดียวเลยหรือ?
ต่อให้ตายก็ไม่เสียดายแล้ว”

คุณชายหนุ่มยิ้มบางๆ ไม่เอ่ยตอบ เพียงแหงนหน้ามอง
พระพุทธรูปทั้งสามองค์

ฟ้าดินเงียบสงัด ในตำหนักที่กว้างใหญ่มีเพียงเสียงเบาๆ ของ
ลูกประคำที่กลิ้งขยับเท่านั้น

ผู้เฒ่าเอ่ยยิ้มๆ “ยาเออร์ เลิกล่อเลียนโจวชื่อได้แล้ว คนเขานิสัยดีถึงได้ไม่ถือสาเจ้า ไม่อย่างนั้นหากเขาฉีกหน้าจะเอาเรื่องขึ้นมา ถึงเวลานั้นใครจะออกเงินค่าโลงศพของโจวชื่อเล่า?”

‘ยาเออร์’ ที่ใบหน้าเหมือนเด็กสาว ทว่าบุคลิกท่วงท่ากลับเหมือนสตรีแต่งงานแล้วปิดปากหัวเราะคิก ดวงตามีประกายน้ำไหวระริก ถึงกับทำให้ตำหนักใหญ่ที่เดิมที่อิมครีมน่าสะพรึงกลัวมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้

คนหนุ่มที่มีชื่อว่าโจวชื่อ ฉายาว่า ‘จ่านฮวากลาง’ (บุรุษปกดอกไม้) ยิ้มอย่างจนใจ “เจ้าลัทธิผู้เฒ่าตึงอย่าได้รังแกผู้น้อยอย่างข้าเลย”

“อวีเจินอีแห่งพรรคหูซ่าน ลังชิวแห่งแคว้นหนันเยวี่ยน ถงซิงซิงแห่งหอจิงซิน ลู่ฝางแห่งยอดเขาเหนี่ยวคั่น ล้วนเป็นเทพเซียนที่ร้ายกาจกันทุกคน หลิงชราอย่างถงซิงซิงก็ยิ่งเป็นคนรุ่นเดียวกับท่านอาจารย์ปู่ หันกลับมามองพวกเขา หัวเดียวกระเทียมลีบ จะหยิบเกาลัดออกจากกองไฟ (เปรียบเปรยว่าเสี่ยงอันตรายช่วยเหลือคนอื่น) จริงๆ หรือ? ต่อให้ได้อรหันต์ร่างทองหรือคัมภีร์เล่มนั้นมา แต่จะมีชีวิตรอดออกไปจากเมืองหลวงของแคว้นหนันเยวี่ยนหรือไม่?”

หญิงสาวยกนิ้วไล่นับชื่อแซ่ต่างๆ พูดเรื่องความลับที่สำคัญที่สุดในยุทธภพแถบนี้ “แม้จะบอกว่าท่านอาจารย์ปู่ถึงจะเป็นอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าที่แท้จริง ทว่าชายชาติตรีมีสองหมัดยากจะต่อกรกับศัตรูที่มีสี่มือ ศิษย์ลูกศิษย์หลานของอวีเจินอีมีมากมายขนาดนั้น แถมลังชิวแห่งแคว้นหนันเยวี่ยนยังเป็นเจ้าถิ่น นั่งปีศาจแก่อย่างถงซิงซิงชอบล่อลวงใจคนมากที่สุด ไม่แน่ว่าคราวก่อนที่จางฮวาหลางบาดเจ็บกลับมา ปากบอกว่าถูกนางเล่นงานเกือบตาย อันที่จริงอาจถูกความงามของนั่งปีศาจเฒ่ามัวเมาจิตวิญญาณ แล้วมาใช้แผนทรมาณสังหารให้พวกเราดูก็เป็นได้ ยิ่งลู่ฝางผู้นั้น หลายสิบปีมานี้ เขาลงมือนับครั้งได้ ในยุทธภพต่างก็พูดกันว่าเขาคือท่านอาจารย์ปู่ในแบบที่เดินทางถูก นี่จึงแสดงให้เห็นว่าพรสวรรค์ของเขา น่าจะดีเยี่ยม ผ่านการตั้งใจฝึกวิชากระบี่มานานหลายปีขนาดนี้ ไม่แน่ว่าอาจจะมีฝีมือเหนือล้ำอวีเจินอีกับลังชิวไปแล้วกระมัง?”

ผู้เฒ่าไม่พูดไม่จา แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน เอาสองมือโพล่หลังมองไปยังพระพุทธรูปที่นั่งหันหลังให้กับสรรพชีวิต

หญิงสาวกระตือรือร้นอย่างขุ่นเคืองหนึ่งที

รองเท้าเกียะที่กระหอบลงบนพื้นหินส่งเสียงใสกังวาน

โจวซือเอ๋อเย่ปลอบใจหญิงสาว “คนทั้งสี่นี้ไม่ใช่กระดานเหล็กแผ่นเดียวกัน หากถึงเวลาที่ต้องเผชิญกับความไม่ตายขึ้นมาจริงๆ เกรงว่าคงไม่มีใครเต็มใจสละชีวิตเพื่อผดุงความเป็นธรรมหรอก”

หญิงสาวเอ๋อเย่ยิ้มๆ “แล้วในบรรดาพวกเรามีคนที่เต็มใจงั้นหรือ?”

โจวซือเอ๋อเย่เนิบช้าด้วยสีหน้าเป็นธรรมชาติ “อันที่จริงลำพังเพียงแค่วิดาของข้า บวกกับปีเซ็งเฉิงหยวนซานและหลิวจงคนลับมิด แค่นี้ก็ถึงด้านพลังการต่อสู้สูงสุดก็ไม่ใช่รองปรมาจารย์ใหญ่สี่ท่านนี้ร่วมมือกันแล้ว ครั้งนี้พวกเราลงมืออย่างเป็นทางการลับ แคมยังไม่ใช้การคุมเชิงประจัญบานของสองกองทัพในสนามรบ ไม่ต้องพิถีพิถันว่ากองกำลังมีมากหรือน้อย ยาเออร์เจ้าไม่ต้องเป็นกังวล”

อันที่จริงสี่ปรมาจารย์ใหญ่เป็นเพียงคำเรียกขานกันเองของฝ่ายธรรมะในยุทธภพที่จงใจแยกตัวออกจากคนลัทธิมารและเหล่าผู้กล้ากลุ่มอิทธิพลมืดอย่างโจ่งแจ่ง ถือเป็นการปิดประตูมีความสุขอยู่กับตัวเอง เพราะคำเรียกขานที่ได้รับการยอมรับจากผู้คนและมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้นกว่ากลับเป็นคำว่า สิบยอดฝีมือใหญ่

ซึ่งแบ่งฝ่ายธรรมะและอธรรมเป็นคนละครึ่งพอดี

แน่นอนว่าปรมาจารย์ใหญ่ทั้งสี่ต่างก็ต้องมีที่ทางเป็นของตัวเอง

ปายเต้าที่เปลี่ยนจากวิถียุทธมาสู่การฝึกมรรคกตาของ
ตระกูลเซียนคืออันดับหนึ่ง อวีเจินอ้ออยู่อันดับสอง

ล้างชีวิตอันดับหนึ่งแห่งวิชาหมัดนอกของโลก อยู่อันดับสาม

ถงชิงชิงที่เล่าลือกันว่าอายุมากถึงเก้าสิบปี แต่ความเยาว์วัย
กลับไม่เคยจางหาย ว่ากันว่าหากมายืนอยู่ด้านหลังนาง สาวงาม
อันดับหนึ่งทั้งหลายที่ไม่เคยยอมหน้ากัน ไม่ว่าจะหน้าตาหรือ
บุคลิกท่าทาง พอเอามารวมกันแล้วก็ยังสู้นางคนเดียวไม่ได้ อยู่
อันดับที่เก้า

มือกระบี่ลู่ฝางที่แยกตัวอยู่อย่างสันโดษบนยอดเขาเหนียวคั่น
คือคนที่อายุน้อยที่สุดในบรรดาสีปรมจารย์ใหญ่ ตอนนี้อยู่ยังไม่
ถึงห้าสิบปี อยู่อันดับที่สิบ แต่เมื่อเวลาเลยผ่าน แทบทุกคนล้วน
เชื่อมั่นว่า ลู่ฝางที่เมื่อยี่สิบปีก่อนอยู่อันดับท้ายสุดต่างหากถึงจะ
เป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติว่าจะทำหายและเอาชนะท่านที่อยู่ในอันดับ
หนึ่งได้

ถึงขั้นมีคนรู้สึกว่าการลู่ฝางในเวลานี้ได้เหนือกว่าล้างชีวิตราชครู
แคว้นหนันเยียน เลื่อนขั้นสู่ห้าอันดับแรกไปแล้ว

สวนปีเซ็งเจิงหยวนซานที่โจวซือจางฮวาหลางพูดถึงนั้นมีวิชา
ยุทธสูงส่งมาก ไม่ว่าจะปะทะกับใครล้วนต้องมีคนตาย ดังนั้นจึง
ไม่ได้รับการยอมรับจากฝ่ายธรรมะ ด้วยรู้สึกว่าคุณธรรมของเขา
ย่าแยะเกินไป ไม่คู่ควรกับตำแหน่งปรมจารย์ คนผู้นี้อยู่อันดับแปด

บทที่ 308.3 ไต่เปลือกตา ไต่ฝ่าเท้า

หลิวจงคนลับมีดคือยอดฝีมือระดับชั้นสูงสุดของลัทธิมารสมชื่อ เขาชื่นชอบการสังหารผู้คน ชื่อเสียงด้านความโหดเหี้ยมเลื่องระบือไปทั่ว อยู่ในอันดับที่เจ็ด

สวนโจวเฟย บิดาของโจวซื่อก็ยังคงเป็นมารร้ายตัวเป้งที่คนของฝ่ายธรรมะจำนวนนับไม่ถ้วนอยากจะฉีกหนังแลเนื้ออย่างแท้จริง วรยุทธ์ของเขาสูงส่งมาก ทว่าคุณธรรมกลับต่ำเตี้ยเรี่ยดิน เขาสร้างตำหนักคลื่นวสันต์แห่งหนึ่งขึ้นมาเพื่อรวบรวมสาวงามในไต่หล้า นอกจากบุตรชายไม่กี่คนแล้ว คนหลายร้อยคนของตำหนักคลื่นวสันต์ก็ไม่มีบุรุษอยู่อีก ด้วยเหตุนี้โจวเฟยจึงคุยโวโอ้อวดว่าตนคือ 'ราชาบนภูเขาสวยงามแห่งพื้นพิภพสุธา'

แต่โจวเฟยที่ผู้คนเอือมระอาผู้นี้กลับอยู่ในอันดับที่สี่ อีกทั้งยังได้รับการยอมรับจากผู้คนว่าวิชาเหิงเสียน (วิชาที่เน้นด้านการกลั่นลมหายใจเข้าออก แล้วใช้ด้านรับการทาบต่อยอด คล้ายคลึงกับอั้งซี้กง มวยไทย) ของเขาเป็นหนึ่งในไต่หล้า ตอนที่ลู่ฝางยังหนุ่มเคยใช้กระบี่ประจำกายที่ชื่อว่า 'เสามังกรวน' แห่งทะเลร่างกายของโจวเฟยได้สำเร็จสามครั้ง แต่โจวเฟยก็ยังปลอดภัยไม่เป็นอะไร พลังการต่อสู้เสียหายน้อยนิดจนแทบไม่ต้องนำมาคิดคำนวณก็ได้ หลังจากนั้นลู่ฝางก็เป็นฝ่ายถอยออกไปเอง

ลู่ฝางที่พกกระบี่บุกเข้าไปในตำหนักคลื่นวสันต์เพียงลำพังก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนมหาศาลให้กับการกระทำที่ใช้อารมณ์ของ

ตัวเองเช่นกัน ระยะเวลาสามปีที่เขาออกจากสำนักไปท่องเที่ยว คน
หกร้อยคนในสำนักถูกโจวเฟยที่ไม่มีมาดของยอดฝีมือแม้แต่บ่อย
ค่อยๆ ทรมาณจนตายด้วยน้ำมือของเขา เล่าลือกันว่าอาจารย์แม่
และศิษย์พีหึงศิษย์น้องหึงหลายสิบคนของกลุ่มจาง จนถึงทุกวันนี้
ก็ยังเป็นสาวใช้อยู่ในตำหนักคลื่นวสันต์

ส่วนเรื่องที่หาเหตุใดกลุ่มจางที่หลังกลับจากหาประสบการณ์แล้ว
ได้ยืมข้าวร้ายไม่ได้ขึ้นเขาไปทำหายโจวเฟยอีกครั้ง ก็ได้กลายมา
เป็นหนึ่งในความลับที่ใหญ่ที่สุดไม่กี่เรื่องของยุทธภพ เมื่อเอามา
รวมกับคำถามที่ว่า มารร้ายใหญ่ที่เป็นอันดับหนึ่งในใต้หล้าผู้นั้น
แข็งแกร่งมากเท่าไร คงซิงซิงแห่งหอลังซิงดงามมากแค่ไหน อวี
เจินอีจะมีชีวิตอยู่ได้กี่ปี จึงกลายมาเป็นสี่ความลับใหญ่แห่งใต้หล้า

จากเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนไปถึงภูเขาคุ่หนิวนอกเมือง
บนทางเส้นนี้มักมีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นเสมอ

มีชายวัยกลางคนคนหนึ่งเดินทางไกลมาเป็นหมื่นลี้พาตัวเอง
ที่มีกลิ่นเหล้าคั่งตลบเข้าเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนมาได้ก็
เหมือนปลาได้น้ำ วันๆ เอาแต่ดื่มสุราเมาหัวราน้ำอยู่ในร้านเหล้า
ข้างถนน สุดท้ายจำต้องเอากระบี่ประจำตัวมาจำนำไว้ในร้านเหล้า
ด้วยราคาห้าตำลึงเงิน ถ้าแก่ร้านที่เป็นหญิงแต่งงานแล้วเห็นแก่
เรือนกายของเขาที่ตั้งแนบไปด้วยกล้ามเนื้อ ตอนที่เขาหลับ
สามารถฉวยโอกาสลอบคว้าได้ หาไม่แล้วแต่จ่ายให้สามตำลึงเงินก็
ถือว่าเป็นราคาที่สูงเทียบฟ้าแล้ว

บนยอดภูเขาคุ่หนิว คนผู้หนึ่งที่มีใบหน้าใสซื่อบริสุทธิ์ ร่างกาย
เหมือนเด็กน้อย วันๆ ไม่มีอะไรทำก็เอาแต่ซัดพัดพับไม้ไผ่หยกให้

เรียบริน และแม่ทัพบูแปดร้อยคนจากกองทหารรักษาพระองค์ของ
แคว้นหนันเยวียนที่รับผิดชอบเฝ้าอยู่ตรงตีนเขา พอเห็นคนผู้นี้
กลับพากันเรียกอย่างเคารพนอบน้อมว่าเงินเหรินผู้เฒ่าอวี

จวนองค์รัชทายาท ผู้เฒ่าหลังค่อมคนหนึ่งที่ได้รับผิดชอบดูแล
ฝ่ายงานคร่ำกำลังเปิดฝาโอ่งใบใหญ่ที่บรรจุผักดองซึ่งยังดองได้ไม่
เต็มที่ กลิ่นเปรี้ยวลอยมาปะทะจมูก ปากของเขาก็พิมพ์ว่าปีที่มี
เรื่องมาก ปีที่มีเรื่องมาก

แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนสามคนที่เข้ามาในวัดป่าเยอแต่
ไม่ได้จุดธูปไหว้พระในคำคินนี้ต้องมีน้ำหนักความสำคัญมากอย่าง
แน่นอน

ทว่าผู้เฒ่าแซ่ตังไม่ได้สนิทสนมกับหญิงสาวกับโจวซือจวน
กลางฮวามากนัก เพราะสิบแปดปีที่ผ่านมา ตำแหน่งบุคคลอันต้น
หนึ่งของใต้หล้ามั่นคงไม่สั่นคลอน ฆ่าคนแค่ดูที่ความชื่นชอบและ
อารมณ์ของตัวเองเท่านั้น คนมีชื่อเสียงในยุคเทพก็ฆ่า จักรพรรดิ
เสนาบดี แม่ทัพก็ฆ่า คนชั่วช้าในยุคเทพที่มีมากมายจนบันทึกไม่
หวาดไม่ไหวก็ฆ่า คนแก่ เด็ก สตรีและคนอ่อนแอที่อยู่ข้างทางก็ฆ่า
ภายหลังได้ส่งมอบตำแหน่งเจ้าลัทธิให้กับลูกศิษย์เพียงคนเดียวที่
เหลืออยู่เพราะคนอื่น ๆ ถูกตนฆ่าทิ้งหมดแล้ว จากนั้นเขาก็หายตัว
ไป

แต่ในการประลองครั้งหนึ่งของยี่สิบปีให้หลังที่เขาออกไปจาก
ยุคเทพ เขาก็ยังคงเป็นบุคคลอันดับหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย

มีข่าวลือในยุคเทพอย่างหนึ่งที่ฟังแล้วก็น่าขัน ว่ากันว่าเมื่อ
สหายสนิทเอยเถาเจ้าหอสองรุ่นของหอจิ้งหย่างที่มีหน้าที่รวบรวม

ข่าวลือและประเมินฝีมือสูงต่ำของปรมาจารย์ในยุทธภพโดยเฉพาะว่า ทำไม่ถึงไม่ปลดตำแหน่งมารร้ายตั้งที่ไม่รู้ว่าเป็นหรือตายออกจากตำแหน่ง คนทั้งสองกลับตอบด้วยประโยคที่เหมือนกันว่า 'หากเขายังไม่ตาย ข้าก็คงต้องตาย'

ในตำหนักใหญ่เวลานี้ หญิงสาวเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม "บิดาของเจ้าต้องการสาวงามอย่างเทพธิดาฟานเพียงคนเดียว ทว่าภายนอกกลับออกแรงมากที่สุด ระดมผู้คนจำนวนมากมาขนาดนี้ ไม่รู้สึกว่าจะขาดทุนบ้างเลยจริงๆ หรือ?"

โจวซือยิ้มจืดเจื่อน "ท่านพ่อข้านิสัยเป็นอย่างไร เจ้ายังไม่รู้อีกหรือ? หากพูดให้น่าฟังสักหน่อยก็รักสาวงามไม่รักบ้านเมือง แต่หากพูดไม่น่าฟังก็คือปากกามฉนลิมชีวิต หากไม่เป็นเพราะลั้งชีวาอาศัยอยู่ข้างวังหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน เขาก็คงเข้าวังไปชิงตัวโจวฮองเฮามาแล้ว"

หญิงสาวยื่นมือมาคลึงข้างแก้ม พูดเหมือนสงสารตัวเอง "ฟานกวานเออร์ โจวซู่เจิน คนหนึ่งคือสาวงามอันดับหนึ่งของบัลลังก์ อีกคนหนึ่งคือโฉมสะคราญอันดับหนึ่งในใต้หล้าของเมื่อยี่สิบปีก่อน สายตาของบิดาเจ้าสูงจริงๆ มิน่าเล่าถึงได้เข้าตาเขาผู้อาวุโสต่อให้ได้พบหน้ากันแล้ว ได้ดื่มชาด้วยกันก็ยิ่งเกรงอกเกรงใจ มองไม่ละสายตา"

โจวซือหัวเราะจืดชืด

หญิงสาวถามยิ้มๆ ว่า "เหตุใดบิดาของเจ้าถึงไม่ยากได้ดังชิงชิงบ้างเล่า?"

โจวซือแห่งหน้ามองพระพุทธรูปองค์ที่ถลิ่งตามองโลกมนุษย์อย่างน่าเกรงขาม มือเลื่อนลูกประคำไม่หยุด เอ่ยเสียงเบาว่า “ท่านพ่อข้าบอกว่อาหารอร่อยหนึ่งมือ ไม่กลัวว่จะร้อนลวกปาก ต่อให้ปากเป็นแผลก็ยั้งค้่มค่า แต่หากเป็นอาหารอร่อยที่ถูุกกำหนดมาแล้วว่ต้องร้อนลวกกระเพาะและลำไส้ ต่อให้อยากกินแค่ไหนก็อย่าไปแตะต้อง”

ผู้เฒ่าที่ยืนเอามือไพล่หลังได้ยินประโยคนี้ก็กระตุกมุมปากกวาดตามองรอบด้านแล้วเอ่ยเสียงเบาว่า “ไปกินเถอะ ร่างทองไม่ได้ยู่ที่นี่แล้ว”

สตรีงดงามและโจวซือต่างก็ไม่มีควมเห็นต่าง แล้วก็ไม่กล้าเกิดความกังขาแม้แต่น้อย อย่าเห็นว่าหญิงสาวพริ้วเรียกอีกฝ่ายว่ ‘อาจารย์ปู่’ ฟังดูใกล้เคียงสนิทสนมอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วนางอกสั้นขวัญแขวน กลั้วว่หากไม่ทันระวังก็อาจจะถูกผู้เฒ่าตบให้กะโหลกศีรษะแตก โจวซือเองก็ไม่ได้ดีไปกว่กันสักเท่าไร บิดาอย่างโจวเฟยอย่างมากก็เป็นได้แค่ยันต์ค้่มกันกายแผ่นหนึ่งที่จะมีหรือไม่มีก็ได้ ยู่ใกล้เคียงกว่าจะกลายเป็นยันต์ค้่มกันชีวิตที่แท้จริงได้

ผู้เฒ่าที่ไม่ว่จะขยับตัวเคลื่อนไหวทำอะไรราวกับจะสอดประสานเป็นหนึ่งกับฟ้าดิน ขณะที่กำลังจะก้าวเท้าออกจากธรณีประตู เท้าของเขาหยุดชะงักเล็กน้อย

แค่การกระทำเล็กๆ ที่ไม่สะดุดตานี้ก็ทำให้ลมหายใจของหญิงสาวและโจวซือยู่เหยียง ฮึดฮัดในหน้าอก เหงื่อผุดมาตามหน้าผากหยุดยั้งไม่กล้ากระดุกกระดิก

แต่จากนั้นผู้เฒ่าก็เพิ่มความเร็วฝีเท้า ก้าวออกจากธรณีประตู
เดินลงบันไดไป

คนหนุ่มสาวที่มีพรสวรรค์ในการฝึกวรยุทธ์สองคนซึ่งมี
ชื่อเสียงที่ยิ่งใหญ่ในยุทธภพรู้สึกว่เลือดลมกลับมาไหลเวียนว่องไว
อีกครั้ง สาวเท้าเร็วๆ ตามผู้เฒ่าไปอย่างห้ามไม่ได้ราวกับเป็นหุ่น
เชิดที่ถูกชักใย

ผู้เฒ่าเงยหน้ามองสีท้องฟ้าแล้วเอ่ยยิ้มๆ ว่า “เมืองหลวง
แคว้นหนันเยวี่ยนแห่งนี้ เมื่อเทียบกับหกสิบปีก่อน น่าสนใจเพิ่มขึ้น
แล้ว”

สองคนที่อยู่ด้านหลังมองสบตากัน ต่างก็รู้สึกว่คำพูดนี้มีความ
หมายลึกซึ้งแฝงอยู่

อากาศยามค่ำคืนเย็นฉ่ำดูสวยงาม

ฉินผิงอันเปลี่ยนจากท่านอนเป็นท่านั่ง เขาพนมมือสวดมนต์เข้า
ด้วยก้นคล้ายต้องการขอขมาพระพุทธรูปทั้งสามองค์ว่าอย่าได้ชุน
เคืองที่ตนไม่ให้ความเคารพ

ผู้เฒ่าแซ่ตังคนนั้นร้ายกาจมาก

ฉินผิงอันปล้นหันกลับไปนอนตะแคงอีกครั้ง ไม่นานก็มีเงา
ร่างสองสายที่เหมือนควันเขียวเบาบางพุ่งมาถึง

เป็นคู่กุมารทองกุมาริหยกที่ยอดเยี่ยมคู่หนึ่ง หญิงสาวผู้นี้ ไม่
ว่าจะเป็นหน้าตาหรือท่วงท่าก็ล้วนเหนือกว่าหญิงสาวสวมรองเท้า
ไม้เกี้ยวคนก่อนหน้านี้หนึ่งระดับ

บุรุษอายุประมาณสามสิบต้นๆ สะอืดสะอองค์ดูจตันไม้หยก
สวมอาภรณ์ลักษณะโบราณแต่สง่างาม ท่วงท่าองอาจผึ่งผาย ทัว
กายแผ่กลิ่นอายสูงศักดิ์ของเชื้อพระวงศ์

เขาเอ่ยยิ้มๆ ด้วยสำเนียงเมืองหลวงที่ถูกต้องชัดเจน “เทพธิดา
ผาน เป็นอย่างที่เราพูดไว้ก่อนหน้านี้ นิสัยของมารเฒ่าตึงผู้นี้
แปลกประหลาดอย่างแท้จริง เมื่อครู่นี้ทั้งๆ ที่เขาเห็นพวกเราสองคน
แต่กลับไม่คิดจะลงมือ”

หญิงสาวที่ลักษณะสูงสง่าเหนือโลกีย์เหมือนดอกกล้วยไม้ที่เติบโต
ท่ามกลางป่าเขา หน้าตางดงามจนไร้เหตุผล สาวงามทั่วไปที่ได้
เห็นคนผู้นี้เป็นครั้งแรกคงต้องรู้สึกละอายใจที่ตัวเองสู้ไม่ได้ บุรุษ
ทั่วไปที่ได้พบเห็นก็คงถึงขั้นไม่กล้ามีใจคิดอยากครอบครอง เพราะ
รู้ดีว่าตัวเองไม่คู่ควร

ได้ยินประโยคนี้ของบุรุษ นางจึงกล่าวว่า “เจ้าลัทธิเฒ่าผู้นี้รู้สึก
ดูแคลนเกินกว่าจะลงมือกับพวกเรา”

บุรุษเอ่ยยิ้มๆ “ข้าจะรับสักกระบวนท่าของเขาไม่ได้เขี้ยวหรือ?
คงไม่ถึงขั้นนั้นกระมัง ละดีละชั่วอาจารย์ของข้าก็คือบุคคลเพียง
หยิบมือที่ไล่ตามหลังสิบผู้ยิ่งใหญ่ไปติดๆ ตอนนีเวลาข้าประมือกับ
อาจารย์ก็พอจะมีโอกาสชนะสองสามส่วนแล้ว”

หญิงสาวสายหน้า “องค์ชายย่อมต้องมีพรสวรรค์ดีเลิศอยู่แล้ว
แต่การเช่นชำระระหว่างปรมาจารย์ในยุทธภพกับการประลองวรยุทธ์
แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว องค์ชายโปรดอย่าได้ดูแคลนยุทธภพ

แห่งนี้ ต่อให้เผชิญหน้ากับยอดฝีมือระดับสองไม่ถึงนาทีสุดท้ายก็ห้ามประมาทเด็ดขาด”

การที่เทพธิดาผู้นี้เป็นห่วงตน ทำให้บุรุษรู้สึกปิติยินดีจากใจจริง เพียงแต่เพราะเกิดมาในตระกูลเชื้อพระวงศ์จึงถูกอบรมสั่งสอนให้รู้จักเก็บอารมณ์ความรู้สึกมานานแล้ว เขาจึงแค่พยักหน้ารับยิ้มบางๆ กล่าวว่า “ข้าจำไว้แล้ว วันหน้าเวลาประมือกับศัตรูจะต้องนึกถึงคำพูดประโยคนี้ของเทพธิดาฝาน แล้วใครครวญดูให้ดีค่อยลงมือก็ยังไม่สาย”

หญิงสาวแซ่ฝานเพียงยิ้มรับ ไม่ได้เอ่ยคำใด

การเกี่ยวพาราสีที่คลุมเครือและแฝงไว้ด้วยอุบายเล็กน้อยนี้ของบุรุษ นางท่องอยู่ในยุทธภพเพียงลำพังมานานถึงหกปี ไม่มีทางสนใจ และแน่นอนว่ายังไม่มีความหวัง

จู่ๆ นางก็เอ่ยเสียงเย็น “ออกมาเถอะ!”

บุรุษหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ทะเลสาบในหัวใจสั่นสะเทือนสามารถอำพรางตัวมาถึงตอนนี้โดยที่ไม่ถูกจับได้ อย่างน้อยก็ต้องเป็นคนที่มีฝีมือใกล้เคียงกับพวกเขาสองคน

เขาและหญิงสาวเดินสำรวจตรวจตราไปทั่วทุกมุมของตำหนักใหญ่

ครู่หนึ่งต่อมา เทพธิดาฝานผ่อนลมหายใจโล่งอก คล้ายยิ้มบางๆ กล่าวว่า “ให้องค์ชายทอดพระเนตรเรื่องตกลงแล้ว เดินทางอยู่ในยุทธภพ ะมัดระวังขับเรือได้หมื่นปี”

บุรุษรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก แล้วก็หัวเราะขำอย่างอด
ไม่อยู่ เขาเบี่ยงตัวเล็กน้อย กุมหมัดคารวะเลียนแบบคนในยุคทอง
“คำสอนของเทพธิดา ข้าน้อยจดจำไว้แล้ว”

หญิงสาวเองก็หัวเราะตามไปด้วย

หลังจากนั้นคนทั้งสองก็ไปค้นหาแถวๆ พระพุทธรูปทั้งสามองค์
เมื่อไม่ค้นพบกลไกลับอะไรก็ได้แต่กลับไปจากวัดป่าห่อมือเปล่า
เหมือนสามคนก่อนหน้านี้

บนเสาคานต้นหนึ่งที่วางพาดขวางเกิดริ้วคลื่นกระเพื่อม ก่อน
จะค่อยๆ ปรากฏเป็นสีขาวหิมะให้เห็น ที่แท้ชุดคลุมอาคมจินหลี่ตัว
นั้นก็ขยายใหญ่ยิ่งกว่าเดิมจนเงินผิงอันหดตัวเข้าไปหลบอยู่ข้าง
ในได้ และนี่ก็ถือเป็นเวทอำพรางตาที่ไม่เข้าชั้นอย่างหนึ่งซึ่งเงินผิง
อันใคร่ครวญออกมาได้เอง สำหรับคนในยุคทองแล้วใช้ได้ผลดียิ่ง
ก็แค่ไม่มีมาดของยอดฝีมือและท่วงท่าของตระกูลเซียนมากพอ
เท่านั้น

เงินผิงอันนั่งอยู่บนเสาคาน กำลังจะปลดน้ำเต้าลงมาดื่มเหล้า
พลันนึกขึ้นได้ว่าตนเองอยู่ในตำหนักใหญ่ของวัด จึงหอดมือกลับ
พลี๊วกายลงบนพื้นแล้วออกไปจากวัดป่าห่อม

เพิ่งจะเดินไปถึงธรณีประตูของตำหนักใหญ่ก็เห็นว่าห่างไป
ไกล หญิงสาวหน้าตางดงามแซ่ฝานคนนั้นกำลังมองเขาด้วย
สายตาเย็นชา

เงินผิงอันหยุดเดิน

หญิงสาวคนนั้นหึ่งไม่พูดอะไร แล้วก็ไม่ได้ออกกระบวนท่า โลมตี แค่จ้องมองเงินผิงอันอย่างเดียวนั่น

เงินผิงอันรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย

แม่นาง เจ้ามองอะไรกัน ข้ามีแม่นางที่ชอบอยู่แล้ว

นางสวยกว่าเจ้าตั้งเยอะ! อย่างน้อยข้าเงินผิงอันก็คิดอย่างนี้

แต่เงินผิงอันก็ต้องแยกเขี้ยวให้ตัวเอง เพราะอันที่จริงแม่นางที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ก็สวยมากจริงๆ

แต่แม่นาง ต่อให้เจ้าสวย มันก็เป็นเรื่องของเจ้า มันคงไม่ใช่เหตุผลให้เจ้าเอามาใช้จ้องมองข้าอย่างโง่แบบนี่กระมัง?

เงินผิงอันไม่อยากจะเสียเวลากับนางต่อ ด้วยกลัวว่าไต่ผนังวัง บนหลังคาจะถอนตัวออกจากตรงนี้ได้ยากจึงใช้ยันต์ย่อพื้นที่หนึ่ง แผ่นพาดตัวเองออกไปจากวัดป่าเยื่อเสียเลย

หญิงสาวผู้นั้นเผยอปากเล็กน้อย ใบหน้าเต็มไปด้วยความตื่นตะลึง หรือว่าเป็นประมาจารย์ผู้อาวุโสท่านใดในยุทธภพที่ซ่อนตัวจากโลกภายนอก?

เงินผิงอันออกมาจากวัดป่าเยื่อได้ไม่นานเท่าไร สายตาก็ถูกถนนคึกคักที่แสงไฟสว่างไสวดึงดูด กลิ่นหอมเข้มข้นโชยมาแตะจมูก เขาจึงวิ่งไปที่ร้านแผงลอย กินอาหารชนิดหนึ่งที่หึ่งร้อน หึ่งซาหึ่งเผ็ดไปหนึ่งถ้วย

ผลคือเงินผิงอันสังเกตเห็นว่าข้างกายตัวเองมีแม่นางงดงามคนหนึ่งกำลังยืนมองเขาปากอ้าตาค้างอีกแล้ว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 309.1 ปราณสังหารซ่อนอยู่ทั่ว

ยังคงเป็นหญิงสาวแซ่ฝานคนนั้น มองปราดๆ นางเหมือนคนสวมชุดเรียบง่าย แต่หากมองอย่างละเอียดก็จะสังเกตเห็นว่าบนอาภรณ์ปักลายเมฆาวารีสมปรารถนา เมื่อแสงจันทร์บนท้องฟ้า และแสงโคมไฟบนถนนสาดส่องลงมาก็คล้ายผลุบคล้ายโผล่ คำกล่าวที่ว่าร้ายสะดุจดตา สูงส่งเลอค่าก็เป็นเช่นนี้เอง

แต่นางในเวลานี้น่าจะสวมหน้ากากหนึ่งมนุษย์ แค่นำตาคล้ายคลึงก่อนหน้านี้แค่ห้าหกส่วนเท่านั้น จึงไม่ถึงกับทำให้พวกชาวบ้านตื่นตะลึงจนเกินไป

นางยังคงเพ่งมองเงินผิงอันเขม็ง เงินผิงอันวางขามและตะเกียบลง จำต้องถามว่า “มาหาข้ามีธุระหรือ?”

นางปลิ้นยื่นมือมาคลึงขมับ กวาดตามองรอบด้าน ขมวดคิ้วแน่น

คนที่มากินอาหารโต๊ะด้านข้างทะเลาะกับผู้อื่นจึงด่าทอกัน ตบโต๊ะถลึงตาดุดัน ท่าทางเอาเรื่องน่ากลัว ชี้น้ำอีกฝายด่าอย่างเดือดดาลว่านางหญิงคนิกานังแม่เล้า เรื่องเดิมไม่ทำเกินสามครั้ง หากเจ้ายังไม่ยอมลบ ข้าผู้อาวุโสก็จะไปเปิดหอนางโลมที่บ้านเจ้ามันซะเลย

ทั้งสองฝ่ายเถียงกันด้วยสำเนียงคนเมืองหลวงแคว้นหนัน เยวี่ยนที่เข้มข้น คำพูดทั้งระคายหูทั้งเลื่อนเปื้อน

หญิงสาวใช้ห้องนี้ข้างหนึ่งนวดคลึงจุดไต่หยางเบาๆ สีหน้ากลับคืนมาเป็นปกติ ดวงตาเต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้และวาดฝันใช้การรวมเสียงเป็นเส้นของผู้ฝึกยุทธ์ในยุทธภพมาเอ่ยถาม "คุณชายท่านนี้ ท่านคือ...เจ้อเซียนหรือ?"

เงินผิงอันหลุดหัวเราะพริต สายหน้ากล่าวว่า "ข้าเป็นแค่คนต่างถิ่นคนหนึ่งที่มาท่องเที่ยวแคว้นหนันเยวี่ยน ไม่ใช่เจ้อเซียนอะไรอย่างที่ว่านางพูดหรอก"

หญิงสาวคนนั้นรู้สึกเสียดายเล็กน้อย กล่าวขออภัย "รบกวนแล้ว ขอคุณชายโปรดอภัย"

เงินผิงอันโบกมือ "ไม่เป็นไร"

นางล้งเลอยู่ชั่วขณะ แต่ก็ยังกล่าวเตือนว่า "ช่วงนี้เมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนไม่ค่อยสงบเท่าไรหรอก คุณชายคือมังกรคือหงส์ในกลุ่มคน ง่ายที่จะถูกคนจับตามอง หวังว่าคุณชายจะระวังตัวมากขึ้น"

เงินผิงอันกุมมือคารวะ "ขอบคุณแม่นางฟาน"

ฟานกว่านเออร์ก็ไม่ใช่คนอึดอาดยืดขาด พุดจบก็ไปจากตลาดของกินตอนกลางคืนที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนแห่งนี้ อันธพาลบางคนคิดจะฉวยโอกาสแต่ะอั้งนาง เพียงแต่ว่าทุกครั้งที่พวกเขาลงมือ นางจะต้องหลบได้อย่างพอดีบพอดีเสมอ ประหนึ่งปลาตัวหนึ่งที่ว่ายไปตามร่องหินในธารน้ำ เงินผิงอันสงสัยเล็กน้อย ตามคำบอกของผู้เฒ่าบนเรือนไม้ไผ่ ผู้ฝึกยุทธ์พรสวรรค์ดีหรือไม่ต้องดูที่ว่าจะสามารถหล่อเลี้ยงปณิธานหมัดที่สูงส่งที่สุดจากกระบวนท่าหมัดที่

ต่ำชั้นที่สุดได้หรือไม่ และนี่ก็คือหนึ่งในเหตุผลที่เขาเลือกเงินผิง
อันตอนนั้น

แต่ผู้เฒ่าแซ่ชยเป็นคนรักหน้าตาของตัวเอง ไม่เต็มใจยอมรับ
ว่าแท้จริงแล้ว 'หมัดเขย่าขุนเขา' ก็มีหลายจุดที่เอามาใช้ประโยชน์
ได้ เงินผิงอันก็แค่ไม่อยากเปิดโปงเขาเท่านั้น

หากดูจากบทสนทนาระหว่างผู้เฒ่าแซ่ตึง ยาเออร์และจวนฮวา
กลางใจว่อก่อนหน้านี้ หญิงสาวประหลาดที่ไม่เคยรู้จักมักจี่ แต่
กลับมาหาตนถึงสองครั้งนี้ผู้นี้ น่าจะเป็นฝานกว่านเออร์ที่ชื่อเสียง
เลื่องลือไปทั่วใต้หล้าคนนั้น หากเอาไปวางไว้ที่แจกันสมบัติทวีป
บ้านเกิด นางก็มีตำแหน่งเทียบเท่าได้กับเฮ้อเสี่ยวเหลียงสตรีอันดับ
หนึ่งแห่งสำนักโองการเทพ

เห็นๆ อยู่ว่าฝานกว่านเออร์ 'เข้าไกล้มรรคา' แล้ว แต่เหตุใด
ตบะวายุทธ์ของทั้งร่างถึงเหมือนถูกหินก้อนใหญ่หนักหมื่นชั่งก้อน
หนึ่งกดทับจึงขยับขึ้นไปไม่ได้สักที?

พลังอำนาจของทั้งร่างสามารถอำพรางไว้ได้ สามารถทำให้
กลับคืนสู่รูปลักษณะดั้งเดิมได้ แต่หากได้อยู่ด้วยกันนานเข้า จิต
วิญญาณภายในไม่อาจโกหกใคร ความชั่วเร็วของทุกลมหายใจ
จึงหวะการขยับมือยกเท้ามักจะเปิดเผยความลับสวรรค์ออกมา
เสมอ

ก่อนหน้านี้ผู้เฒ่าแซ่ตึงที่บนศิระสวมกวดอกบัวสีเงินมองดู
เหมือนก้าวเดินเข้ามาในตำหนักใหญ่ของวัดป่าเยออย่างเรื่อย
เฉื่อย แต่เงินผิงอันกลับสัมผัสได้ถึงความผิดปกติของฟ้าดิน
ในทันที

เงินผิงอันเป็นคนที่ได้เดินออกมาจากถ้ำสวรรค์หลิสุ เคยเห็นบุคคลบนยอดเขามาแล้วไม่น้อย หากเป็นบุคคลที่ทำให้เงินผิงอันรู้สึกว่ ‘ร้ายกาจมาก’ ได้ ย่อมต้องไม่ธรรมดา คนที่ป้อนหมัดเข่าบนเรือนไม้ไผ่ภูเขาแล้วพัวเคยเป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตสิบชั้นสูงสุดคนหนึ่ง คนที่ป้อนกระบี่เข่าบนเกาะกั๊ยฮวา ดิซัวก็เป็นถึงโอสถทองคำท่านหนึ่ง

หลังจากที่ร่างของฝานกว่านเออร์หายไป เงินผิงอันครุ่นคิดแล้วก็ออกไปจากตลาดกลางคืนแห่งนี้เช่นกัน

เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนแบ่งออกเป็นตรอกเล็กใหญ่ทั้งหมดแปดสิบเอ็ดตรอก โครงสร้างและรูปแบบโดยภาพรวมแล้วไม่ต่างจากแคว้นหัวเมืองมากมายที่เงินผิงอันเคยเดินทางผ่านมา เมืองที่ถูกขนานนามให้เป็นนครที่ดีที่สุดของใต้หล้าแห่งนี้ เหนือรวย ไต้ยากจน ตะวันออกบู๊ ตะวันตกบุน วัดป่ายเหอตั้งอยู่ทางตะวันตกของเมือง ส่วนใหญ่ล้วนเป็นที่พักของขุนนางฝ่ายบุนชั้นกลางและพวกพ่อค้าที่มีฐานะ สามารถมองเห็นงานศิลปะได้ทุกที่

เวลานี้เงินผิงอันกำลังเดินอยู่บนสะพานหินโค้งแห่งหนึ่ง กลางดึกไร้ผู้คน เงินผิงอันกระโดดขึ้นไปบนราวสะพานเบาๆ เดินไปถึงตรงส่วนที่สูงที่สุดของสะพานโค้งหินเขียว เงินผิงอันมองลำคลองสายเล็กใต้ฟ้าเท้าที่สายน้ำไหลริน ด้านล่างมีรูปปั้นสัตว์น้ำตัวหนึ่งตั้งอยู่ ลักษณะคล้ายเสียวหลง ไม่ใช่สิ่งที่พบเห็นได้ยากนัก

เมืองที่เจริญรุ่งเรืองหลายแห่งของแฉกัณสมบัติทวีป บนหัวเสาหรือบนหินของประตูมังกรทรงโค้งก็ล้วนมีสัตว์น้ำที่ใช้กำราบภูตประหลาดในน้ำประเภทนี้เฝ้าพิทักษ์อยู่เสมอ แต่เงินผิงอันกลับ

สัมผัสไม่ได้ถึงปราณวิญญานจากสัตว์น้ำโบราณตัวนี้เลยแม้แต่เสี้ยวเดียว รวากับว่ามันเป็นเพียงแค่เครื่องประดับ เป็นแค่ของตกแต่งชิ้นหนึ่งเท่านั้น

ในขณะที่เดินผิงอันกำลังยื่นเหม่อมองน้ำ ฟานกว่านเออร์ เทพธิดาที่มีชาติกำเนิดมาจากหอลิ่งซินก็ได้มาเจอกับเว่ยเหยียน องครักษ์ทายาทแคว้นหนันเยวียนที่เดิมทีควรกลับวังหลวงไปแล้ว

แม้ว่าคนผู้นี้จะเป็นเชื้อพระวงศ์ที่สูงศักดิ์ แต่กลับเป็นยอดฝีมืออายุน้อยที่เหมือนน้ำนิ่งไหลลึก อาจารย์ผู้มีพระคุณที่ถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้แก่เขาคือปรมาจารย์อาวูโส ท่านหนึ่งที่ถูกเนรเทศจากด่านทางเหนือมาที่แคว้นหนันเยวียน ซึ่งก็คือคนเพียงหยิบมือของทุกคนนี่ที่อยู่ใกล้กับยอดฝีมือใหญ่สืบท่านมากที่สุด อาจารย์ของรัชทายาทเว่ยเหยียนมีความแค้นที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกับชุยฮวาเหมินหนึ่งในสามลัทธิมาร ดังนั้นองครักษ์ทายาทที่สถานะสูงศักดิ์ท่านนี้จึงถูกพรรคต่างๆ ในยุทธภพและหอลิ่งซินมองเป็นคนของฝ่ายธรรมะไปด้วย อีกทั้งเขายังเป็นคนที่มีความหวังว่าจะได้เป็นผู้นำยุทธภพรุ่นต่อไป หอลิ่งซินจึงถึงขั้นมีประสงค์อยากจะช่วยเหลือเขาให้ได้ เป็นกษัตริย์คนต่อไปของแคว้นหนันเยวียน

สวนยาเออร์คนของลัทธิมารผู้นั้นกลับแอบสนับสนุนเว่ยฉงน้องชายของเว่ยเหยียนอย่างลับๆ ทั้งสองฝ่ายวางอุบายชุดหลุมพรางหลอกลวงกันไปมา ชวงชิงความโปรดปรานจากฮ่องเต้เฒ่าของแคว้นหนันเยวียนมาห้าหกปีแล้ว

ฟานกว่านเออร์และเว่ยเหยียนเดินเล่นด้วยกันท่ามกลางราตรีที่เงียบสงบ เว่ยเหยียนเอ่ยเบาๆ ว่า “เทพธิดาฟาน หากเจ้าพบเจอ

คนผู้นั้น อันที่จริงไม่จำเป็นต้องปิดบังซ้ำ เขาสามารถหลบซ่อนตัว อยู่ในตำหนักใหญ่ของวัดป่าเยื่อได้โดยที่พวกเราไม่รู้ถึงการดำรง อยู่ของเขา แสดงว่าต้องไม่ใช่คนบ้าบิ่นในยุคพุทธทั่วไปแน่นอน หากเขาเป็นคนจากลัทธิมาร แล้วเกิดเรื่องขึ้นกับเจ้า จะทำ อย่างไร?”

ฝานกว่านเออร์ไม่ต้องการให้เว่ยเหยียนซึ่งเป็นที่ฮ้องเต้ แคว้นหนันเหยียนเกิดความกังขาในใจจึงยิ้มบางๆ กล่าวว่ “องค์ ชาย ท่านรู้สึกว่าองค์เองกับกว่านเออร์ และยังมีชิงยาเออร์ (อิกาดำ) ที่ไม่รู้ชื่อแซ่แท้จริง โจวซือจางฮวาหลวงแห่งตำหนักคลื่น วสันต์ บวกกับยอดฝีมืออีกหกคนที่อายุพอๆ กัน รวมกันแล้วสิบคน หากให้ต้องเปรียบเทียบกับยอดฝีมือใหญ่แห่งใต้หล้าทั้งสิบท่านอยู่ ไกลๆ ในบรรดาพวกเราสิบคน วิถัวยุทธ์ของใครสูงที่สุด?”

สำหรับเรื่องนี้เว่ยเหยียนมีคำตอบในใจมานานแล้ว นอกจาก จะมีอาจารย์ที่ดี เขายังเป็นรัชทายาทของหนึ่งแคว้น สายสืบของเขากระจายตัวไปทั่วหล้า ต่อให้จะไม่เคยท่องยุทธภพมาก่อน แต่ก็รู้ ความลับในยุทธภพอย่างละเอียดมานานแล้ว เว่ยเหยียนไม่ต้องคิด ให้มากความก็พูดล้อทันที “ใครจะเป็นผู้นำ ยังบอกได้ยาก แต่หาก เป็นสามอันดับแรกกลับถูกกำหนดไว้นานแล้ว ศึกตัดสินเป็นตาย ศัทรูพบกันบนทางแคบ ใครเป็นใครตายก็ต้องดูว่าใครเชี่ยวชาญ ในการช่วงชิงความได้เปรียบที่มองไม่เห็นมากที่สุด ฟ้าอำนาจ ดิน อวยพร คนสามัคคี ใครที่ได้ครอบครองมากกว่าก็คือคนชนะ”

กล่าวมาถึงตรงนี้ เว่ยเหยียนก็ชำเลื่องมองไปด้านหลังของ หญิงสาว ออกมาคินนี้ ฝานกว่านเออร์ไม่ได้พกอาวุธมาด้วย เขา

เอ๋ยยิ้มๆ ว่า “เทพธิดาฝานเชี่ยวชาญเวทวานรชาวสะพายกระบี่ที่หายสาบสูญไปนานแล้วของหอจิ้งฉินและพรรคหูซ่าน ความรู้ของอริยะสามลัทธิก็รอบรู้ แน่แน่นอนว่าสามารถอยู่ในสามอันดับแรกได้ อาจารย์ของข้าเคยกล่าวชมเชยเทพธิดาจากใจจริงว่า มีหรือไม่มีกระบี่สะพายอยู่ด้านหลัง คือฝานกว่านเอ๋อร์สองคน”

ฝานกว่านเอ๋อร์ยิ้มตอบ “องค์ชายตรีศยมก้นเกินไปแล้ว”

เว่ยเหยียนเอามือข้างหนึ่งไพล่หลัง อีกมือหนึ่งเคาะลงบนเข็มขัดหยกตรงเอวเบาๆ “ยาเอ๋อร์ของลัทธิมารผู้นั้น ตอนที่นางเพิ่งเข้ามาเมืองหลวง ด้วยนิสัยจองหองหยิ่งยโสจึงกล้าวิ่งไปหาราชครู เลยต้องกินหมัดหนึ่งของราชครูไป แต่การที่นางแค่บาดเจ็บแต่ไม่ตาย คนบนโลกต่างก็รู้สึกว่านางโชคดี ทว่าเสด็จพ่อเคยตรีศยมกับข้า และราชครูก็เคยบอกว่าแม่นางน้อยคนนั้นมีพรสวรรค์ในการเรียนวรยุทธ์สูงส่งจนสามารถเป็นลู่ฝางในแบบของสตรีได้เลย”

“คนสุดท้ายน่าจะเป็นเฟิงชิงปายที่ไม่รู้ที่มาคนนั้น สิบปีมานี้เขาโดดเด่นขึ้นมาอย่างกะทันหัน ตัวตนหรือสำนักของเขาล้วนไม่มีใครสืบหาเบาะแสได้ ชอบท่องพเนจรไปทั่ว ทำหายปรมาจารย์ยอดฝีมือของแต่ละแห่งไม่หยุด รู้แค่ວ່าคณผู้นี้พัฒนาอย่างก้าวกระโดด จากการเลือกคู่ต่อสู้ของเขาก็จะรู้ได้ว่า จากที่เป็นคนนอกวงการซึ่งพอจะมีความรู้ๆ ปลายๆ เวลาสั้นๆ เพียงแค่สิบปีเขาก็สามารถกลายเป็นยอดฝีมือระดับหนึ่งของโลกได้แล้ว”

กล่าวประโยคเหล่านี้จบ เว่ยเหยียนก็หันหน้ามาถามว่า “เทพธิดาฝาน หรือว่าในอีกเจ็ดคนที่เหลือ ยังมีคนที่อำพรางตัวได้ ลึกล้ำยิ่งกว่านี้?”

ผานกว่านเออร์เอาสองมือไพล่หลังเดินไปบนสะพานเล็กที่
เจียบสงัดไร้ผู้คน พอขยับเข้าใกล้ราวสะพานก็ใช้มือตบศีรษะของ
สิงโตหินตัวเล็กที่สลักไว้ด้านบนครั้งแล้วครั้งเล่า นางสายหน้า "ต่อ
ให้มีจริงๆ อย่างน้อยข้าและหอลิ่งชินก็ยังไม่รู้"

เว่ยเหยียนคลี่ยมอบอุ้น คิดไม่ถึงว่าเทพธิดาผานก็มีช่วงเวลา
ซุกซนเช่นนี้ด้วย ช่วงขณะนั้นเขาลึงมองดวงตาคลอประกายน้ำคู้
นั้นของนางด้วยสายตาสุ่มหลง

สายตาระดับล่างของบุรุษจะมองแค่ใบหน้าของหญิงสาว
สายตาระดับกลางจะมองเรือนร่าง สายตาระดับสูงจะมองที่จิตใจ
ของหญิงสาว

แล้วนับประสาอะไรกับที่ผานกว่านเออร์คือคนที่มีเพียบพร้อม
ทั้งสามอย่าง อีกทั้งแต่ละอย่างยังเป็นอันดับหนึ่งในโลกด้วย

จะไม่ให้องค์รัชทายาทแคว้นหนันเยวี่ยนที่สายตามองสูงไม่เห็น
หัวผู้ใดหัวไหนได้อย่างไร สาวงามแสนดี เป็นที่หมายปองของบุรุษ
ความรู้สึกที่เว่ยเหยียนมีต่อนาง ไม่ว่าจะป็นคำพูดหรือสายตา เขา
ทั้งไม่เปิดเปลือยออกมาอย่างโจ่งแจ้ง แล้วก็ไม่ได้ลงใจเก็บซ่อนไว้
อย่างมิดชิด

เว่ยเหยียนหยุดเดิน แล้วก็สาวเท้าเร็วๆ ไปเดินเคียงไหล่นาง
คิดอยากจะยื่นมือไปจับมือเรียวบางของนาง น่าเสียดายที่เขาไม่มี
ความกล้านั้น

ผานกว่านเออร์หยุดฝีเท้า เบี่ยงตัวผินข้าง ทอดสายตามองไป
ไกล หว่างคิ้วเต็มไปด้วยความกัลดกั้ม กล่าวเนิบนาบ "ที่กล่าวถึง

เรื่องนี้ก็เพราะข้าอยากพูดถึงเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่งที่ข้าคิด
อย่างไรก็ไม่เข้าใจ”

เว่ยเหยียนถามอย่างประหลาดใจ “ไหนลองว่ามาสิ”

ฝานกว่านเออร์นิ้วคดคลึงหว่างคิ้ว เว่ยเหยียนเอ่ยอย่างเป็นกังวล
“เป็นอะไรไป หรือว่ามีอกระบีชุดขาวผู้นั้นใช้วิธีการที่ชั่วร้ายอะไร
งั้นรึ?”

นางยิ้มสายหน้า “องค์ชาย ท่านเคยได้ยินคำเรียกขานว่า ‘เจ้อ
เซี่ยน’ จากอาจารย์ของท่านบ้างหรือไม่?”

เว่ยเหยียนกล่าวยิ้มๆ “อาจารย์ของข้าเป็นคนหยาบกระด้างใน
ยุทธภพ เขาไม่เคยพูดถึงเรื่องแบบนี้หรอก ท่านผู้อาวุโสไม่ชอบ
พวกนักประพันธ์นักกวีมากที่สุด มักจะพูดว่าพวกเขาคือสตรีที่ไม่มี
รังไข่ ตอนเด็กเวลาฝึกวรยุทธ์กับอาจารย์ ขอแค่เวลาที่พูดคุยกัน
แล้วข้าพูดจาสุภาพหน่อย ก็จะต้องโดนตี ดังนั้นข้าจึงได้แต่ทำ
ความเข้าใจกับลักษณะของเจ้อเซี่ยนจากในบทกวีเอาเอง”

ในเมื่อหาเบาะแสจากเว่ยเหยียนไม่ได้ ฝานกว่านเออร์จึงไม่
อยากพูดถึงเรื่องนี้อีก นางเปลี่ยนหัวข้อ พูดพิมพ์ด้วยสายตาสึก
ล้า “องค์ชาย ท่านเคยมีความรู้สึกว่ เวลาที่พวกเราผ่าน
เหตุการณ์อย่างหนึ่ง เดินผ่านที่แห่งหนึ่ง หรือได้พบคนคนหนึ่งแล้ว
รู้สึกคุ้นเคยเป็นพิเศษบ้างไหม?”

เว่ยเหยียนพยักหน้ารับ “เคยสิ จะไม่เคยได้อย่างไร”

องค์รัชทายาทท่านนี้รู้สึกว่ น่าสนใจจึงถามยิ้มๆ “หรือว่
เทพธิดาฝานก็เชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดของลัทธิพุทธด้วย?”

ฝานกว่านเออร์สายหน้า

.....

บนภูเขาหินวิถุนอกเมือง คีนนี้มีคนยืนอยู่เจ็ดแปดคน คนหนึ่ง
ในนั้นคืออวีเจินอีแห่งพรรคหูซ่านที่มีหน้าตาเหมือนเด็ก สีหน้าของ
เขาเคร่งเครียด ทอดสายตามองไปยังเค้าโครงของเมืองหลวงที่เห็น
อยู่ในม่านราตรี

ชายฉกรรจ์เนื้อตัวสกรกที่หัวร่างเต็มไปด้วยกลิ่นเหล้า แม้แต่
กระป๋องก็ยังมอบให้สตรีแต่งงานแล้วเจ้าของร้านเหล้า มีนามว่าลู่ฝ่าง

ฉังชีวราชครูแคว้นหนันเยวี่ยนคือบุรุษร่างพอมเพรียวที่ไม่ชอบ
พูดจา ลักษณะสุขภาพสง่างาม ยากที่จะจินตนาการได้ว่าเขาก็คือ
อันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าคนนั้น

ยังเหลืออีกคน

น้ำเสียงของอวีเจินอีที่แจ่มใสอ่อนเยาว์เหมือนใบหน้าเอ๋ยขึ้น
ซ้ำๆ “นอกจากมารเฒ่าตึง โจวเฟยแห่งตำหนักคลีนวสันต์ จอม
ยุทธ์เฟิงเฟิง ถงซิงซิงแห่งหอจิ้งซิน นอกจากสี่คนที่ถูกกำหนด
มาแล้วเรียบร้อยนี้ เกรงว่าพวกเราคงต้องฆ่าเพิ่มอีกคน”

ลู่ฝ่างเอ๋ยเหยียดตัวเอง “คงไม่ใช่ข้ากระมัง?”

ฉังชีวปรายตามองเขาด้วยสายตาเย็นชา

ลู่ฝ่างแบมือ กล่าวอย่างระอาใจ “แค่ล้อเล่นก็ไม่ได้หรือไง?”

นอกจากสามในสี่ปรมาจารย์ใหญ่นี้แล้ว บนยอดเขายังมีบุคคลอีกบางส่วนที่ไม่ควรมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่

แต่ที่เหมือนกันโดยไม่มีข้อยกเว้นเลยก็คือ ทุกคนหากไม่เป็นหนึ่งในสิบยอดฝีมือใหญ่ที่มีชื่ออยู่บนกระดาน ก็ต้องเป็นปรมาจารย์ด้านวรยุทธ์อย่างอาจารย์ของเว่ยเหยียน

คืนนี้บนภูเขาหนิวกู่และเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนหลังจากนี้ ได้ถูกกำหนดมาแล้วว่าจะไม่มีทางพูดถึงธรรมะและอธรรม

อวี๋เจินอี่จ้องเขม็งไปยังสถานที่บางแห่งของเมืองหลวงแล้วเอ่ยเสียงเบา "ลู่ฝ่าง เจ้ากับสหายของเจ้าไปจัดการเรื่องไม่คาดคิดที่ใหญ่ที่สุดนั้นก่อนเถอะ ส่วนจะร่วมมือกันฆ่าคนหรือจะฆ่าคนด้วยกำลังตัวเองคนเดียว ข้าไม่สน แต่ข้าอนุญาตให้แค่ทำสำเร็จเท่านั้น ห้ามล้มเหลว ภายในสามวันจงนำหัวของคนผู้นั้นกลับมา ของทั้งหมดบนร่างของเขา อิงตามกฎเดิม ใครเป็นคนฆ่าก็ได้ไป"

ลู่ฝ่างลูบท้ายทอย ถอนหายใจหนึ่งที

ห่างไปไกลมีเสียงหัวเราะน่าสะพรึงกลัวของคนบางคนดังลอยมา น้ำเสียงนั้นราวกับจะบอกว่าอยากลงมือเต็มแก่

บทที่ 309.2 ปราณสังหารซ่อนอยู่ทั่ว

เงินผิงอันไม่ได้กลับไปยังที่พัก แต่เดินไปทั่วเมืองหลวงเพียงลำพังราวกับผีเร่ร่อน ระหว่างนี้ยังแอบแฝงตัวเข้าไปในหอเก็บหนังสือของตระกูลปัญญาชนแห่งหนึ่ง หยิบหาหนังสือมาอ่านไปเรื่อยเปื่อย

ก่อนฟ้าจะสว่างถึงแอบออกมาอย่างเงียบเชียบ จากนั้นก็ไปนั่งฟังบทสอนของเหล่าปราชญ์ที่กัวลือเจียนของเมืองหลวง จนกระทั่งเที่ยงพระอาทิตย์ลอยตรงศีรษะถึงได้เดินกลับเข้าไปในตรอกจ้วงหยวน เขาจงใจหลบเสียงบ้านหลังที่เกี่ยวข้อกับผู้เฒ่าแซ่ติงและหนุ่มปักบุปผาโจวซื่อ

ในตรอกจ้วงหยวนมีร้านขายหนังสือเล็กแคบอยู่หลายร้าน นอกจากจะขายหนังสือแล้วยังขายสี่เครื่องเขียนล้ำค่าที่ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเครื่องประดับอันงดงามบนโต๊ะหนังสืออีกบางส่วน เพราะฝีมือหยาบเรียบง่าย ยังดีที่ราคาไม่สูง ถึงอย่างไรคนที่มาซื้อของในแถบนี้ส่วนใหญ่ก็ล้วนเป็นบัณฑิตยากจนที่เข้ามาสอบในเมืองหลวง เงินผิงอันซื้อบันทึกภูเขาและแม่น้ำเนื้อหาเบาสบายจากร้านแห่งหนึ่งมาสองสามเล่ม แน่นอนว่าไม่ได้เอาออกมาอ่านในช่วงนี้ แค่อายากจะให้บันทึกเขาแล้วพัวมีหนังสือเก็บไว้มากหน้อยเท่านั้น

รอจนเงินผิงอันเดินกลับไปถึงตรอกที่พัก เด็กน้อยหน้าตางดงามก็เพิ่งเลิกเรียนกลับมาพอดี คนทั้งสองเดินอยู่ในตรอก

ด้วยกัน ดูเหมือนเด็กชายจะมีเรื่องลำบากใจ อดกลั้นอยู่นานก็ยังไม่กล้าพูดออกมา

เงินผิงอันแสรังทำเป็นมองไม่เห็น กลับไปถึงที่พัก ตอนกลางคืนกินอาหารเย็นร่วมกับครอบครัวของเด็กชาย ตามที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้าจะเช่าห้องพัก ครอบครัวนี้เพิ่มชามและตะเกียบอีกคู่หนึ่งมาให้เงินผิงอัน โดยจะเก็บเงินเพิ่มอีกสามสิบบี๊แปะทุกวัน หญิงชรารับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าทุกมื้อจะต้องมีปลาเนื้อ แต่ในความเป็นจริงแล้วเงินผิงอันออกไปข้างนอกเป็นประจำ หากไม่ออกเช้ากลับดึก พลาดช่วงเวลาอาหารเย็นไปแล้ว ก็หายไปนานเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งเลยทีเดียว นี่ทำให้หญิงชราดีใจอย่างยิ่ง

วันนี้บนโต๊ะอาหารมีแต่อาหารลืดซืด หญิงชราขอร้องด้วยรอยยิ้ม บอกว่าวันนี้ทำไมคุณชายเงินไม่บอกไว้ก่อน จะได้เตรียมวัตถุดิบทำอาหารไว้ล่วงหน้า

เงินผิงอันยิ้มบอกว่าขอแค่กินอิ่มก็พอแล้ว

หญิงชราจึงถามว่าพรุ่งนี้จะเอาอย่างไร พอได้ยินว่าพรุ่งนี้เงินผิงอันจะออกไปข้างนอก หญิงชราก็ทอดถอนใจ บ่นว่าคุณชายเงินยุ่งเกินไปแล้ว กินข้าวที่บ้านสักมื้อยังยากขนาดนี้ อันที่จริงฝีมือทำอาหารของลูกสะใภ้ไม่เลวเลย ไม่กล้าพูดว่าเอร็ดอร่อย แต่ก็ต้องกินได้เยอะแน่นอน

สตรีแต่งงานแล้วที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาพুষั้ว ไม่กล้าคุยกับข้าวสักครึ่งเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย แล้วคลี่ยิ้มซื่อๆ แม่สามีชมตนช่างหาได้ยากยิ่งนัก

เงินผิงอันกินข้าวแล้วก็ยกม้านั่งตัวเล็กไปยังมุมถนนที่เด็กชายและปู่ชอบไปเล่นหมากล้อมกับคนอื่นเป็นประจำ ที่หาได้ยากก็คือถนนสายใหญ่เส้นนี้ถูกปูดด้วยหินสีเขียว คนที่อยู่อาศัยที่นี่มาแล้วหลายรุ่นมองคนเดินผ่านไปผ่านมา บ้างก็พูดคุยเรื่องสัพเพเหระกับเพื่อนบ้านพอให้คลายเหงา หากเห็นลูกหลานตระกูลคนรวยควบม้าผ่านไป หรือมีหญิงสาวจากหอโคมเขียวที่พอจะมีชื่อเสียงเดินนวนายนาดผ่านมาก็สามารถทำให้ถนนทั้งเส้นสว่างไสวได้แล้ว

เงินผิงอันนั่งอยู่ไม่ห่างจากวงหมากล้อมเท่าไรนัก คนมุงล้อมอยู่ตรงนั้นเป็นกลุ่มใหญ่ แล้วจู่ๆ ก็สังเกตเห็นว่าเด็กชายกียกม้านั่งออกมาเช่นกัน แถมยังมานั่งข้างตน

ก่อนหน้านี้เขาปลด 'ปราณกระบี่' วางไว้ในห้อง มารับลมเย็นอยู่ท่ามกลางกลุ่มชาวบ้านแล้วยังแบกกระบี่ไว้ คงไม่เข้าท่าสักเท่าไรหรือน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่พกไว้ติดตัว แต่ให้กระบี่บินสี่อู่ที่เชื่อฟังมากกว่าอยู่ที่ห้อง หลีกเลี้ยงไม่ให้ถูกใครขโมยไป เมืองหลวงของแคว้นนั้นเวียนเวลานี้ไม่สงบสุข คิดว่าอีกไม่นานมังกรซ่อนพยัคฆ์หลบทั้งหลายคงจะลุกกันขึ้นมาแล้ว

สัมผัสได้ถึงท่าทางผิดปกติของเด็กชาย เงินผิงอันจึงถามด้วยรอยยิ้ม "มีเรื่องในใจรี?"

เด็กชายเข้าเรียนที่โรงเรียนจึงพอจะรู้มารยาทบ้างแล้ว เขาก็มองหน้าลง "คุณชายเงิน ขอโทษด้วย"

เงินผิงอันพูดเบาๆ "หมายความว่าอย่างไร?"

เด็กชายนั่งอยู่บนม้านั่งตัวเตี้ย สองมือกำแนนวางไว้บนหัวเขา ไม่กล้ามองเงินผิงอัน “เวลาที่คุณชายเงินไม่อยู่บ้าน ท่านแม่ข้า มักจะฉวยโอกาสไปพลิกค้นของของคุณชายเงิน”

เงินผิงอันอึ้งตะลึง เดิมทีนี่ถือว่าเป็นหญิงชราปากร้ายคนนั้นที่ มักจะ ‘แวะไป’ พลิกค้นของในห้องเขาเป็นประจำ นึกไม่ถึงว่าจะ เป็นมารดาของเด็กชายที่มองดูเหมือนคนซื่อ

อารมณ์ของเด็กชายยิ่งหนักอึ้ง “ภายหลังคุณชายเงินออก จากบ้านไปนาน ท่านแม่จึงแอบไปเอาตำราที่คุณชายเงินวางไว้บน โต๊ะมาให้ข้า ข้าทนไม่ไหวจึงแอบเปิดอ่าน ข้ารู้ว่าทำแบบนี้ไม่ดี”

เดิมนี่เงินผิงอันอยากจะทำทุกอย่างว่า ‘ไม่เป็นไร’ แต่เขารีบกลืน มันกลับลงท้องไปอย่างรวดเร็ว เปลี่ยนมาพูดใหม่ว่า “ไม่ดีจริงๆ นั่นแหละ”

ก่อนหน้านี้ตอนที่เดินเที่ยวในเมืองหลวง มีวันหนึ่งอยู่ในงานวัด ที่คึกคักได้เห็นแม่ลูกท่าทางร่ำรวยคู่หนึ่ง ด้านหลังมีข้ารับใช้ที่ ดวงตาฉายประกายคมกริบกลุ่มหนึ่งแอบติดตามมาอย่างลับๆ เด็กชายอายุห้าหกขวบเห็นพี่สาวหน้าตางดงามคนหนึ่งกำลังเลือก ของอยู่ที่แผงลอย เขาจึงวิ่งไปกระตุกชายแขนเสื้อของเด็กสาวคน นั้น แน่นอนว่าเด็กชายไม่ได้มีเจตนาร้าย เพียงแค่ต้องการดึงดูด ความสนใจของผู้ใหญ่ ตอนแรกเด็กสาวไม่ได้สนใจเขา แต่เพราะ เด็กชายมาจากตระกูลร่ำรวยสูงศักดิ์ เห็นว่าพี่สาวคนนี้ไม่สนใจตน จึงเริ่มโมโห น้ำหนักมือจึงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เด็กสาวถูกตอแยจน ทนไม่ไหว แต่นางก็รู้ความจึงไม่ได้ถือสาเด็กชายที่ไม่รู้ประสา เพียง

แค่เงยหน้ามองไปทางแม่เด็กที่ยืนอยู่ห่างไปไม่ไกล ฝ่ายหลังจึงเรียกลูกชายของตนกลับมา ไม่ให้เขาทำตัวเหลวไหลอีก

หากเหตุการณ์นี้ยุติลงเพียงเท่านี้ เงินผิงอันก็คงแค่มองผ่านเลยไป

แต่สตรีแต่งงานแล้วที่มีสงาราศีผู้นั้นกลับเอ่ยประโยคหนึ่งที่ทำให้เงินผิงอันไม่อาจเข้าใจได้จนกลายเป็นปมในใจที่คิดไม่ตกมาโดยตลอด

สตรีซึ่งมาจากตระกูลที่มีฐานะกลับสั่งสอนบุตรชายตัวเองด้วยประโยคที่ว่า “เจ้าเห็นหรือไม่ว่าพี่สาวโกรธแล้ว เลิกซุกซนได้แล้ว”

มองปราดๆ เหมือนจะไม่มีปัญหาอะไร สีหน้าท่าทางของสตรีแต่งงานแล้วคู่ควรกับคำว่าสุขภาพเยือกเย็น สายตาที่มองบุตรชายตัวเองเต็มไปด้วยความเมตตาใคร่ ท้าที่ปฏิบัติต่อเด็กสาวก็ไม่ได้เลวร้ายเลยแม้แต่น้อย

จนกระทั่งบัดนี้ที่เงินผิงอันได้พูดคุยกับเด็กชายถึงได้เข้าใจต้นสายปลายเหตุ

นี่มีส่วนคล้ายคลึง แต่ก็มีส่วนที่ไม่เหมือนหาหยนะที่นาเสร์้าซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้อาวุโสชงอวีเซาแห่งแคว้นซุสย

สตรีแต่งงานแล้วสอนบุตรชายแบบนี้ เป็นสิ่งที่ผิด

หรือว่าหากเด็กสาวที่อยู่ตรงร้านแผงลอยไม่โกรธ เด็กชายก็ทำตัวแบบนี้ได้?

เมื่อเทียบกับเรื่องน่าเศร้าในยุคทรภพของผู้อาวุโสชงอวีเซา 'เรื่องเล็กน้อยที่ไม่ได้ทำลายขนบธรรมเนียมประเพณี' ในหมู่บ้านร้านตลาดประเภทนี้ จะบอกว่าร้ายแรงก็คงไม่ได้ แต่หากพร่าบ่นไม่จบไม่สิ้นก็อาจตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าไม่รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่แน่ว่าสตรีแต่งงานแล้วอาจจะรู้สึกที่ตัวเองมีเหตุผลจึงไม่คิดจะละเว้นคนอื่น ได้คืบแล้วจะเอาศอก คิดว่าคนของตระกูลตนรังแกได้ง่ายหรือไร? แม้แต่เด็กสาวคนนั้นก็อาจจะไม่รับน้ำใจเสมอไป

เงินผิงอันควักแผ่นไม้ไผ่แผ่นนั้นออกมาดูปลายซ้ายขวาทั้งสองด้าน เส้นสายตาไล่ไปตามพื้นที่ระหว่างกลางไม่หยุด

ด้านบนมีรอยสลักมากมาย

นิ้วชี้ของมือข้างซ้ายและข้างขวาของเงินผิงอันดันอยู่ตรงปลายสองด้านของแผ่นไม้ไผ่ที่เหมือนไม้บรรทัด ไม้ไผ่แผ่นนี้จึงลอยอยู่กลางอากาศ เขาหันไปเอ่ยยิ้มๆ กับเด็กชายที่มีท่าทางกระวนกระวาย "ท่านแม่เจ้าทำแบบนี้ แน่นอนว่าผิด เจ้ารู้ว่าผิดแต่ยังไม่แก้ไข นั่นก็ยังไม่ถูกอยู่ดี แต่พอรู้เรื่องแล้วยังต้องเข้าใจด้วยว่า เรื่องราวบนโลกมีแบ่งเล็กใหญ่ คนเรามีชีวิตอยู่บนโลกนอกจากถูกผิด ไซ้หรือไม่ไซ้แล้ว ยังต้องรู้จักมีน้ำใจ ยกตัวอย่างเช่นทำไมท่านแม่ของเจ้าถึงทำแบบนี้ ก็ไม่ไซ้เพราะอยากให้เจ้าอ่านหนังสือให้มากๆ วันหน้าจะได้กลายเป็นกงเซิง ชิวใจ เป็นนายท่านฉวีเหริน หรืออาจถึงขั้นสอบติดจิ้นซือไม่ไซ้หรือ? ท่านแม่เจ้าเป็นคนที่ทนความลำบากได้มากขนาดนั้น สิ่งที่คุณทำไปจะเพื่อความมีเกียรติของวงศ์ตระกูล เพื่อให้นางได้อยู่ดีกินดีนะหรือ? คิดแล้วคงไม่ไซ้

นางก็แค่อยากให้เจ้ามีชีวิตที่ดีในอนาคต ถูกไหม? เหตุใดท่านแม่ของเจ้าถึงทำเรื่องที่ผิดเช่นนี้ หากเจ้าเข้าใจแล้วก็ไม่ต้องคิดมาก ความผิดของนางและความหวังดีที่นางมีต่อเจ้า เจ้าคงรู้ดีอยู่แก่ใจ อันดับต่อไปก็ถึงคราวของเจ้าบ้างแล้ว เจ้าเรียนหนังสือ เรียนหลักการของอริยะปราชญ์ในตำราจึงรู้เรื่องมารยาทแล้ว ถ้าเช่นนั้น หากกาลเวลาหมุนย้อนกลับ มอบโอกาสให้เจ้าอีกครั้ง เจ้าจะทำอย่างไร?”

เด็กชายตั้งใจฟังอยู่ตลอดเวลา เพราะเงินผิงอันอธิบายหลักการแบบตื้นๆ ส่วนเขาก็เป็นเด็กฉลาด จึงฟังเข้าใจ หลังจากใคร่ครวญอย่างจริงจังจึงตอบว่า “ข้าควรเอาตำราที่ท่านมาขโมยมากลับไปวางไว้ในห้องของคุณชาย หลังจากนั้นก็ขอยืมหนังสือจากท่านอย่างตรงไปตรงมา แบบนี้ถูกต้องไหม?”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ “ข้ากลัวพูดแต่ว่า สำหรับข้าถือว่าถูกต้อง หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เจ้าอาจจะต้องคิดให้มากขึ้นอีกนิด”

เด็กชายกล่าวอย่างลึกลับ “คุณชายเงิน ถ้าอย่างนั้นท่านคงไม่ตำหนิท่านแม่ของข้าแล้วใช่ไหม?”

เงินผิงอันลูบศีรษะเล็กของเขา “ความผิดบางอย่างสามารถชดเชยแก้ไขได้ และเจ้าก็กำลังทำอยู่”

เด็กชายพยักหน้ารับอย่างแรง “ดังนั้นอาจารย์ถึงได้บอกพวกเราว่า รู้ว่าผิดแล้วแก้ไข นับว่าประเสริฐ!”

เงินผิงอันที่ตอนต่อสู้อาเป็นเอาตายกับคนอื่นยังพูดแต่ไม่เคยคำ วันนีกลับพูดกับเด็กคนหนึ่งมากมายขนาดนี้ แม้แต่ตัวเขาเองก็

ยังรู้สึกแปลกใจ แต่จิตใจกลับสงบลงได้หลายส่วน รู้สึกว่าต่อไปจะต้องไปฝึกเดินนั่งและฝึกกระบี่เดี๋ยวนี้ก็ไม่มีปัญหาแล้ว

เงินฝิ่งอันเก็บไม้ไผ่แผ่นนั้นกลับเข้าไปในชายแขนเสื้อ แล้วก็ถือโอกาสพูดเพิ่มไปอีกสองสามประโยค”

“ทุกวันนี้ต้องกินข้าว เพื่อให้มีชีวิตอยู่ต่อไป”

“ภายใต้เงื่อนไขที่ไม่ต้องกังวลเรื่องการกินอยู่ การเรียนหนังสือ การอธิบายเหตุผล ไม่ใช่เพื่อให้เป็นอริยะปราชญ์เสมอไป แต่เพื่อให้ตัวเองมีชีวิตที่ดีขึ้นอีกนิด แน่ใจว่าอาจจะไม่ได้ดีขึ้นจริงเสมอไป แต่อย่างน้อยที่สุดในตำราคำสอนของเหล่าอริยะลัทธิขงจื้อ คำกล่าวอันล้ำค่าของเหล่าวิญญูชนนักปราชญ์ในแต่ละยุคแต่ละสมัยก็ได้มอบความเป็นไปได้ที่ ‘ไม่มีทางผิด’ ที่สุดอย่างหนึ่งให้แก่พวกเรา บอกกับพวกเราว่าที่แท้คนก็มีชีวิตอย่างนี้ได้ มีชีวิตที่ท่าสงบและสบายใจ”

เด็กชายกล่าวอย่างมีนัย “คุณชายเงิน เรื่องพวกนี้ข้าฟังไม่เข้าใจสักเท่าไร”

เงินฝิ่งอันเอ่ยยิ้มๆ “มีเรื่องมากมายที่ข้าเองก็ยังคิดได้ไม่กระจ่างแจ้ง ก็เหมือนกำลังสร้างบ้านหลังหนึ่งที่มีแค่เสาไม้ก็ตั้งเท่านั้น ยังอยู่ห่างจากความสามารถในการหลบหลุมหลบฝนไถลน้ก ดังนั้นเจ้าไม่ต้องคิดเป็นจริงเป็นจัง ฟังเข้าใจหรือไม่ก็ไม่เป็นไร วันหน้าหากมีปัญหาข้อไหนที่ไม่เข้าใจก็ถามเอาจากอาจารย์ในโรงเรียนบ่อยๆ”

เด็กชายคลีอี้มพลาจลุกขึ้นยืน หิวมันั่งตัวเล็กขึ้นมา โคว้ง
ค่านับเงินผิงอันหนึ่งครั้งแล้วก็บอกว่าจะกลับบ้านไปคัดตัวอักษร
ต่อแล้ว อาจารย์ที่สอนหนังสือเขาเข้มงวดมาก หากแอบอุ้ต้องโดน
ตี

เงินผิงอันโบกมืออี้มให้ "ไปเถอะ"

เงินผิงอันเอ่ยขึ้นโดยไม่ได้หันกลับไปด้านหลัง "ทิ้งก้อนหินที่
อยู่ในมือไปซะ"

ด้านหลังมีเสียงอ่อนเยาว์ดัง "อ้อ" ขึ้นหนึ่งที จากนั้นก็เป็นเสียง
ก้อนหินหล่นลงพื้น ดูเหมือนว่าหินก้อนนั้นจะไม่ใช่อเล็ก ๆ

เด็กหญิงพอมแห่งคนหนึ่งปิดมือ เดินอาดๆ มานั่งยองข้างกาย
เงินผิงอัน หันหน้ามาถามว่า "ขอมันั่งให้ข้าอี้มนั่งบ้างสิ?"

เงินผิงอันแสรังทำเป็นไม่ได้ยิน ปลดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่แล้วเริ่ม
ดื่มเหล้า

เด็กหญิงถามอีกว่า "เจ้ามีเงินขนาดนี้ ยกให้ข้าบ้างได้ไหม?
เมื่อครุ่นนี้เจ้าก็บอกแล้วไม่ใช่หรือว่า ต้องกินข้าวทุกวันถึงจะได้ไม่
ต้องหิวตาย"

เงินผิงอันย้อนถามโดยไม่ได้มองนาง "เจ้าตามหาข้าเจอได้
อย่างไร?"

บทสนทนาของคนทั้งสองเหมือนหัววัวที่ไม่ตรงกับปาก
ม้า (หมายถึงเรื่องราวที่ไม่สอดคล้องกัน ไปกันคนละทิศทาง)

เด็กหญิงกล่าวอย่างน่าสงสาร "ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ขาดเงิน ให้เงินข้าแค่ไม่กี่ตำลึง เจ้าก็คงไม่เสียดาย แต่ข้าสามารถซื้อขนมเป็ยะกับซาลาเปาเนื้อได้หลายชิ้น พอถึงหน้าหนาว ทุกปีเมืองหลวงจะต้องมีขอทานแก่ๆ ที่หนาวตายเป็นจำนวนมาก เสื้อผ้าขาดๆ บนร่างพวกเขา หากข้าคิดจะถอดออกมาต้องเปลืองแรงมาก เจ้าดูสิ เสื้อผ้าบนร่างข้าชุดนี้ได้มาเพราะวิธีนี้ หากว่าข้ามีเงินต้องสามารถอดทนจนผ่านไปได้นะ"

เงินผิงอันยังคงไม่มองนาง "เสื้อผ้าที่สวมอยู่ตอนนี้คงได้มาด้วยวิธีนั้น แต่ชุดที่สวมคราวก่อนละ คงเป็นเสื้อผ้าที่แม่นางน้อยคนนั้นแอบเอาออกมาให้เจ้าสินะ? วันนี้ทำไมถึงไม่สวมเสียล่ะ หรือเพราะคิดจะมาพบข้า?"

เด็กหญิงเหมือนเด็กไร้เดียงสาที่ฟังความหมายในคำพูดของเงินผิงอันไม่เข้าใจ นางยิ้มซื่อๆ กล่าวว่า "ฤดูร้อนแบบนี้ เสื้อผ้าขาดเล็กน้อยกลับช่วยให้เย็นสบาย ชุดที่นางมอบให้ข้า ปกติข้าตัดใจเอามาใส่ไม่ลง พอถึงหน้าหนาวค่อยเอาออกมา สวมบนร่างจะอบอุ่นมากเป็นพิเศษ"

เงินผิงอันลุกพรวดขึ้นยืน หันมองไปทางซ้ายขวาสองฝั่งสุดตรอกแฉับหนึ่ง แต่กลับพูดกับเด็กหญิงที่นั่งยองอยู่ "ไปยืนให้ติดกับมุมกำแพง หลังจากนั้นไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ห้ามส่งเสียงเด็ดขาด"

เด็กหญิงเป็นคนหัวไว นางคอยแอบสังเกตเงินผิงอันอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจึงมองตามเส้นสายตาของเงินผิงอันอยู่นานแล้ว พอได้ยินประโยคนี้ก็ทำแก้มพอง บ่นพลาญลุกขึ้นยืน ขณะที่กำลัง

จะวิ่งไปหลบภัยตรงกำแพงพลันได้ยินคนผู้นั้นพูดว่า “เอาม้านั่งไปด้วย”

นางกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ “ทำไมข้าต้องช่วยถือให้เจ้าด้วย? เจ้าเป็นบิดาที่พลัดพรากจากข้าไปหลายปีหรือไง”

เงินผิงอันไม่มัวอ้อมค้อม “สิบอีแปะ”

“ได้เลย ท่านพ่อ!” บนใบหน้าดำคล้ำของเด็กหญิงคลี่ยิ้มราวดอกไม้ผลิบาน หิ้วม้านั่งตัวเล็กมาได้ก็วิ่งฉิวไปทันที

บทที่ 310 แผนล้อมสังหาร

สองฝั่งของถนนเส้นยาวที่ถูกปุดด้วยหินสีเขียวมียคนสองคนเดินตรงเข้ามา เงินผิงอันและวงหมากล้อมจึงอยู่ตำแหน่งตรงกลางพอดี

ทางฝั่งซ้ายมือของเงินผิงอันคือหญิงสาวที่สวมผ้าโปรงสีขาว ปิดบังใบหน้า อารมณ์สีเขียว ห่มคลุมร่างด้วยผ้าฝ้ายสีแดง ตรงเอวรัดเข็มขัดหยก อุ่มผิผาไว้ในอ้อมอก เรือนร่างเย้ายวน สะโพกโยกย้ายตามจังหวะก้าวเดินอย่างมีชีวิตชีวา

ฝั่งขวามือคือชายฉกรรจ์ร่างสูงเก๋าคือ เปิดเปลือยท่อนบนเห็นกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ แต่กลับสวมกระโปรงยาวสีชมพู เดินมามีเปล่า

ชายหญิงคู่นี้ มองอย่างไรก็ไม่เหมือนชาวบ้านร้านตลาดที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเสียงไก่ขัน เสียงหมาเห่า

ชายฉกรรจ์คนนั้นแผ่ปราณสังหารตลบอบอวล ไม่ปกปิดท่าทางฮึกเหิมอยากต่อสู้ของตัวเองไว้แม้แต่น้อย จ้องมองเจ้าคนทีในมือถือกาเหล้าสีชาด เมื่อเทียบกับบุรุษฉกรรจ์ทั่วไปของแคว้นนั้นเยวียนแล้วดูสูงกว่าเล็กน้อย แม้หน้าตาจะหมดจดชวนมอง แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นเด็กหนุ่มแล้ว

ชายฉกรรจ์หัวเราะเสียงดังกังวาน “เจ้าคนต่างถิ่น ข้าชื่อหมาเซวียน มาจากนอกด่าน มีพวกคนชอบสอดรู้สอดเห็นตั้งฉายาให้ว่าฉินกังชมพู เมื่อวานมีคนล่าทองหนึ่งพันตำลึงชื่อหัวของเจ้า แถมยังบอกด้วยว่าอย่าเห็นแก่ว่าเจ้าหน้าละอ่อน เพราะวรยุทธ์ของ

เจ้าสิบลำจอนมิอาจคาดเดาได้ มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นปีศาจเฒ่าอย่างอวีเจนนี ซ้ำก็เลยเรียกให้เมียน้อยของข้ามาด้วย วันนี้เจ้าจะฆ่าตัวตาย เหลือสภาพสมบูรณ์ หรือจะให้ข้าต่อยเจ้าร่างเหล็กและด้วยสองหมัด?”

ชายฉกรรจ์เสียงดัง คำพูดทั้งประโยคจึงสะท้อนเลื่อนลั่น พวกคนที่มุงกันอยู่ตรงวงหมากล้อมแตกฮือ ไม่ทันมีเวลาเก็บกระดานหมากและม้านั่ง ได้แต่รีบหนีตาย นี่จะฆ่าคนกลางถนนชัดๆ พวกเขาหรือจะกล้ามามุงดูเรื่องสนุก ตามคำบอกเล่าที่ลึกลับของคนเฒ่าคนแก่ในตรอกจ้วงหยวน ในประวัติศาสตร์ของเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนเคยมีการเช่นฆ่าระหว่างยอดฝีมือในยุทธภพอยู่หลายครั้ง พวกเขาสู้กันจนพลิกฟ้าพลิกดิน สิ่งปลูกสร้างใหญ่หลายแห่งถูกทำลายจนเหลือแต่ซาก หลังจบเรื่องพวกคนที่ต้องสวมชุดขาวผ้าป่านไว้ทุกข์ อย่างน้อยก็มีหลายร้อยหลังคาเรือน

มองผ่านผ้าโปร่งผืนบางไปยังพวกชาวบ้านที่หนีหัวซุกหัวซุน มุมปากของหญิงสาวก็ตัวตึงขึ้นสูง หมายถึงใช้มือขวาตีตีสายผีผาใช้ทำนองเพลงสังหารตัดหัวคน

แต่แล้วหญิงสาวก็หยุดชะงักมือข้างนั้น พลันคลี่ยิ้มหวาน “ในเมื่อคุณชายท่านนี้ไม่ชอบเพิ่มความสนุกสนาน ข้าน้อยก็ไม่ทำในสิ่งที่เกินความจำเป็นแล้ว”

ที่แท้คนต่างถิ่นชุดขาวผู้นั้นล่องมองนาง ให้ความรู้สึกราวกับว่าหากนางกล้าเอานิ้วสัมผัสสายผีผา เขาก็จะสลัดจันกั๊กขมพู่ผู้นั้นทิ้ง แล้วหันมาเล่นงานนางก่อน

นางแค่มารช่วยอดีตคนรักหาเงินหนึ่งพันตำลึงทอง ไม่ได้มารับผิดชอบเป็นกำลังหลักในการเช่าที่เนื้อไม่กินหนึ่งไม่ได้รอนึ่ง แล้วยังเอากระดูกมาแขวนคอ การที่นางยินดีรับการค้าครั้งนี้ก็เพราะนางกับจิ้งกัสมพู่หมาเซวียนคือคู่หูที่ยอดเยี่ยมซึ่งหาได้ยากในยุทธภพ คนหนึ่งเชี่ยวชาญการต่อสู้ประชิดตัว อีกคนหนึ่งคอยก่อกวนอยู่ไกลๆ ร่วมมือประสานได้อย่างไร้ช่องโหว่ ขอแค่ไม่ใช่ปรมาจารย์ใหญ่ในยุทธภพลึบท่านนั้น คนทั้งสองร่วมมือกัน ต่อให้เอาชนะไม่ได้ก็สามารถหนีไปได้

เงินผิงอันรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย ทำไมถึงมาหาตน? ก่อนหน้านี้เทพธิดาฝานกว่านเออร์พูดถึงเฉื่อเซียน ตอนนี้ก็ยังมีคนง่ายสองพันตำลึงทอง ดังนั้นกลางวันแสกๆ เช่นนี้ถึงได้มีคนสองคนที่หัวร้างเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดกระโดดออกมา ซึ่งหากตนไม่ขัดขวางเอาไว้ เกรงว่าพวกเขาชาวบ้านที่เผ่นหนีไปคงตายกันไปแล้ว

เมื่อเทียบกับหมาเซวียนชายฉกรรจ์ร่างกำยำที่พลังอำนาจน่าครั่นคร้ามแล้ว ความสนใจของเงินผิงอันกลับไปอยู่ที่ร่างของหญิงสาวมากกว่า

ผีผางดงามที่ทำมาจากไม้จี้ถ่านทั้งชิ้นอันนั้น เมื่อปรากฏอยู่ในสายตาก็คล้ายจะมีความลึกลับบางอย่าง บริเวณใกล้เคียงกับผีผามีกลิ่นคาวเลือดเป็นเส้นๆ และกลิ่นอายแห่งความตายที่เข้มข้นราวกับน้ำหมึกล่อมวน แผ่กระจายออกไปรอบด้าน

เพียงแต่ว่าบนผีผาไม่ได้มีผีหรือวิญญาณอาฆาตใดๆ ถือกำเนิดขึ้นมา เงินผิงอันค่อนข้างจะแปลกใจกับเรื่องนี้ ดูจากประสบการณ์ที่ตนได้เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ของแฉก้นสมบัติ

ทวีปและไบองทวีป ดวงวิญญาณที่ตายด้วยน้ำมือของผีพามีมากขนาดนี้ เมื่อความอาฆาตแค้นมารวมตัวกันก็น่าจะต้องมีจิตวิญญาณภูตผีกำเนิดขึ้นเหมือนกับที่ป้อมอินทรีบินถึงจะถูก

เด็กหญิงพอมแห่งที่นั่งอยู่บนม้านั่งมุมกำแพงพรำพูดไม่หยุดว่า "ขออย่าให้ใครเห็นข้า...มองไม่เห็นข้า..."

ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมนางถึงไม่หนีไปให้ไกลเหมือนกับพวกชาวบ้านก่อนหน้านี้ ตอนแรกเชื่อว่านางจะไม่ลังเล แต่กลับรู้สึกว้าหากอยู่ตรงนี้จะปลอดภัยกว่า

เงินผิงอันถาม "หากข้าจ่ายสองพันตำลึงทอง พวกเจ้าจะบอกให้ข้ารู้ตัวผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังหรือไม่?"

หญิงสาวก้มหน้าปิดปากหัวเราะเสียงหวาน เนื่องจากรอคอดผีพอาอยู่ พอทำท่าแบบนี้หน้าอกจึงถูกบิดเบียดยิ่งกว่าเดิม

หมาเซวียนแค่ชำเลืองมองนาง ดวงตาก็ฉายประกายเร้าร้อนลึงดำยึมๆ ว่า "นั่งหญิงร้าน ไม่ได้เจอกันแค่ไม่กี่ปี เห็นผู้ชายหล่อเข้าหน้าก็เดินไม่ตรงทางแล้ววี้! ทำการค้าครั้งนี้เสร็จเมื่อไหร่พวกเราไปหาที่ตีกันต่อเถอะ แต่ลดราคาให้หน่อยได้ไหม? ครั้งหนึ่งตั้งสองร้อยตำลึงทอง ไ้ห้หล้านี้จะมีใครจ่ายไหว?"

เงินผิงอันถอนหายใจ "คุยกันไม่ได้แล้วจริงๆ รี้?"

ชายฉกรรจ์คนนั้นก้าวยาวๆ มาข้างหน้าพลาหงหัวเราะรำเสียงดัง "เด็ดหัวลงมาก่อน แล้วพวกเราค่อยคุยกัน อะไรควรพูดอะไรไม่ควรพูด นายท่านอย่างข้าจะบอกเจ้าทั้งหมด ตกลงไหม?"

หญิงอัมผิผาเดินมาข้างหน้าช้าๆ ขณะที่อยู่ห่างจากเงินผิงอัน ประมาณหนึ่งร้อยก้าวก็หยุดเดิน นางสะบัดข้อมือเบาๆ ตั้งท่าเตรียมพร้อม

หมาเซวียนพลันกระทีบเท้า พื้นหินสีเขียวใต้ฝ่าเท้าก็ระเบิดแตกดังเปรี้ยะ ชายร่างกำยำพุ่งพรวดมาอยู่ตรงเงินผิงอันห่างไปไม่ถึงหนึ่งจั้ง กระโปรงสีชมพูรัดแนบชิดติดต้นขา เนื่องจากความเร็วมีมากเกินไปจึงส่งเสียงดังพืบพับ

แค่หนึ่งจั้งเท่านั้น เจ้าคนที่เหมือนตกใจจนยื่นมือกลับยังคงไม่ขยับเขยื้อน หมาเซวียนจึงหลุดหัวเราะพรีด "กล้าทำให้เมียน้อยของข้าผู้อาวุโสกระสันอยาก ตายไปก็ไม่เสียดาย!"

เขาไม่กั๊กกำลังใดๆ ไว้อีก หนึ่งหมัดพลันเพิ่มความเร็วต่อยเข้าหาศีรษะของเงินผิงอัน

ความคิดของเงินผิงอันแล่นอย่างว่องไว ไม่กล้ามัวชักช้าที่จะหลบหมัดนี้อีก ร่างของเขาส่องลอยถอยไปด้านหลัง ขาสองข้างปักตรึงอยู่กับพื้นดิน

ผู้ฝึกยุทธ์ของที่นี่เหมือนจะใจกล้าไปสักหน่อย รับมือกับศัตรูก็ยังมีอารมณ์มาชวนคนอื่นคุยด้วยหรือ? ไม่กลัวว่าพอใช้ลมปราณเอื้อกันนั้นหมด ระหว่างที่เปลี่ยนลมปราณเก่าและใหม่ จะถูกคู่ต่อสู้จับพิรุณได้หรือไร?

หมัดที่ปล่อยไปร่วงลงบนความว่างเปล่า หมาเซวียนรู้แล้วว่าท่าไม่ดี จึงรีบสลายลมปราณไปทั่วร่าง แม้ว่าจะเป็นปรมาจารย์วิชาหมัดนอก แต่เพื่อความไม่ประมาท กลัวว่าเรือนกายที่ผ่านวิชาเหิง

เลียนจะต้านทานไว้ไม่ไหว จึงจำต้องละทิ้งท่าการโจมตี หันมาป้องกันรอบด้านแทน หลังจากลมปราณไหลรินผ่านช่องโพรงทั่วร่างแล้ว กล้ามเนื้อก็ส่องประกายแสงเรืองรองคล้ายถูกทาหีบด้วยสีทอง

เฉินผิงอันตะเท้าขึ้นด้านบน กระหู่เข้าหน้าห้องของหมาเซวียน ร่างทั้งร่างของเขาจึงถูกตะดั่งปักกลอยขึ้นฟ้า

หมุนตัวกลับหนึ่งครั้ง เฉินผิงอันก็กลับมายืนตัวตรง ขยับเท้าปาดซ้ายปาดขวาเบาๆ ด้านละครึ่งก็หลบ 'สายผีผา' สีสายที่รวมตัวกันเป็นเส้นเดียวมาได้เป็นอย่างดี

หญิงสาวใช้การคืบ ไถล ดัดสามท่า นิ้วมือทั้งห้าตัววัดขึ้นชวลงลายตา ทว่าผีผากลับไม่ส่งเสียง มีเพียงประกายแสงใสแวววาวเป็นเส้นๆ มารวมตัวกันตรงหน้าของนาง พริบตาเดียวก็พุ่งหายไป

เฉินผิงอันล่องลอยไปมาอยู่บนถนนเส้นนั้น ทุกครั้งล้วนสามารถหลบเส้นใยเย็บเย็บที่พุ่งมาจากสายผีผาได้อย่างพอดีบพอดี เส้นใยที่คมกริบดุจใบมีดตัดสลับกันอยู่กลางอากาศอย่างไรระเบียบ คล้ายลูกธนูที่ถูกยิงติดๆ กันออกมาจากธนูหลายสิบคันพร้อมกัน จึงปกคลุมไปทั่วด้าน

หมาเซวียนกระแทกตัวลงมาด้านล่างโดยท่ามือสองข้างเหมือนก้อนที่กำลังจะทุบลงบนพื้นถนนอย่างดุตัน

เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวก็คอยสังเกตความเคลื่อนไหวของหมาเซวียนอยู่ตลอดเวลา นางกะเวลาได้อย่างแม่นยำ ตอนที่หมาเซวียน

เวียนร่วงลงมา เส้นใยที่พุ่งออกจากฝิพาก็ชะลอความเร็วลง หลีกเลียงไม่ให้ถ่วงการโถมตีของหมาเซวียน

เงินผิงอันหายตัวไปจากที่เดิม ชายฉกรรจ์ร่างกำยำอึ้งตะลึง ไม่ทันได้เก็บหมัดลึงกระแทกลงบนถนนอย่างแรง หมาเซวียนที่แขน ยาวดูจวานรงอเข้ากระแทกพื้น อยู่ในท่ากึ่งนั่งยอง หมัดที่สัมผัสกับ พื้นกระแทกให้แผ่นหินสีเขียวแตกกระจาย

เงินผิงอันมาปรากฏตัวอยู่ข้างกายหมาเซวียน ฝ่ามือข้างหนึ่ง กดลงบนไหล่ของเขา เพิ่มน้ำหนักกดลงไปเล็กน้อย หมาเซวียนก็ ถูกกดให้จมลง เขาสองข้างผลุบหายเข้าไปในแผ่นหินสีเขียว

หมาเซวียนคำรามอย่างแค้นเคือง คิดจะดันฝ่ามือที่หนักนับ พันชั่งนั้นออก แต่แค่คนผู้นั้นกดมือลงมาอีกครั้ง ก้นของเขาก็นั่ง แปะลงไปบนพื้น สีทองบนกล้ามเนื้อที่มีความหมายว่าการฝึกวิชา เหนียงเสี้ยนกำลังภายนอกแทบจะใกล้ถึงจุดสูงสุดของวรยุทธ์ก็กลับเริ่ม สลายไปด้วยตัวเอง ลมปราณในร่างเริ่มโคจรวนวายอย่างที่เขา ควบคุมไม่ได้ หมาเซวียนตกใจจนขวัญหนีกระเจิดกระเจิง

ผ่านการ 'ประลองฝีมือแลกเปลี่ยนความรู้' มาแล้ว

ในที่สุดเงินผิงอันก็ค้นพบความจริงข้อหนึ่งว่า ผู้ฝึกยุทธ์ที่ฝึก วิชาหมัดนอกผู้นี้ ลมปราณแท้จริงที่บริสุทธิ์ในร่างเขื่อนั้น กระจัด กระจายเกินไป

พลังอำนาจและปณิธานหมัดที่ไหลออกมานอกร่างเป็นของ จริง เป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตหลอมลมปราณอย่างแท้จริง แต่ก็ เหมือนการสร้างบ้านหลังหนึ่ง ไม้ที่เอามาทำคานไม่ดีพอ หากเจอ

กับลมและแดดปกติก็คงไม่มีปัญหา แต่พอเจอกับลมแรงหรือพายุ ฝนขึ้นมาจริงๆ ก็ง่ายที่จะต้านทานไม่อยู่แล้วพังครืนลงมา

ลมปราณเหือกหนึ่งทั้งยุ่งเหยิงและผสมปนเปกัน เน้นจำนวนมาก แต่ไม่เน้นแก่นที่ดีเยี่ยม จึงไม่เข้าใกล้กับคำว่า 'บริสุทธิ์' เลย แม้แต่น้อย กลับคล้ายผู้ฝึกยุทธ์คนหนึ่งที่ได้เดินไปบนเส้นทางของผู้ฝึกลมปราณเสียมากกว่า

หญิงสาวที่อุ้มผีผาคคนนั้นถือโอกาสหยุดนิ้วทั้งสิบ เสียงถอนหายใจเบาๆ ดังออกมาจากหลังผ้าโปรงคลุมหน้า

ศักยภาพของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันมากเกินไป ครั้งนี้นางกับหมาเซวียนมาชนต่อชะแล้ว

คุณชายชุดขาวที่มองดูเหมือนเด็กหนุ่มตรงหน้านี้ มีความเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะเป็นปรมาจารย์ใหญ่ที่เร้นกายจากโลกภายนอกซึ่งขยับเข้าใกล้ 'สิบท่านในใต้หล้า' อย่างมากแล้ว

คนของลัทธิมาร? ลูกรักแห่งสวรรค์อีกคนหนึ่งที่เคยกายบนโลกตามหลังมารเต๋ามาตึง? คิดจะรวบรวมยุทธภพให้เป็นปีกแผ่น?

หรือว่าเป็นลูกศิษย์ผู้สืบทอดที่อวีเจินอีเทพเซียนผู้เต๋มาอบรมสั่งสอนมากับมือตัวเอง? เพื่อให้เป็นท่าไม้ตายที่ใช้รับมือกับมารเต๋มาตึงซึ่งกลับคืนสู่ยุทธภพอีกครั้ง?

สถานการณ์วุ่นวายยุ่งเหยิง

เช่นเดียวกับในใจของสตรีอุ้มผีผาเวลานี้

ตนกับหมาเซวียนไม่ควรเข้ามามีเกี่ยวด้วย

บนกำแพงมีคนปรบมือเบาๆ “ร้ายกาจๆ ไม่เสียแรงที่เป็นคนที่ถูกจัดลำดับไว้ชั่วคราว มีค่าพอให้พวกเราจัดการอย่างจริงจังจริงๆ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองแล้วพลันรู้สึกเหมือนลมดิ่งสู่หุบเหวน้ำแข็ง บนกำแพงมีบุรุษที่รอยยิ้มแข็งทื่อคนหนึ่งนั่งยองอยู่ หน้าตาของเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลงตลอดหมื่นปี ประหนึ่งสวมใส่หน้ากากระดับต่ำแผ่นหนึ่ง ใส่ไปแล้วกลับหยั่งรากแตกหน่อ ไม่อาจปลดออกมาได้อีกชั่วชีวิต

ใบหน้ายิ้ม เฉียนถั่ง

นอกเหนือจากสิบคนนั้นแล้ว คนผู้นี้เรียกได้ว่าเป็นปรมาจารย์ที่รับมือได้ยากที่สุดในใต้หล้า ที่สุดอย่างที่ไม่มีความหวังใน แล้วก็เป็นพวกลัทธิมารนอกกรีตที่มีนิสัยประหลาดที่สุด ไม่ได้ชอบฆ่าคนบริสุทธิ์พร่าเพื่อ แต่หากเจอกับยอดฝีมือในขอบเขตเดียวกัน จะต้องต่อแยะเอาให้ตายกันไปข้าง หลังเซวียเยวียนเทพแปดกรซึ่งอยู่ในอันดับสิบคนของรุ่นผู้อาวุโส แม้จะบอกว่าอายุมากแล้ว ยุคสูงสุดของวิชาหมดเขาผ่านพ้นไป จึงหลุดออกจากลำดับสิบคน แต่อูฐที่พอมตายก็ยังตัวใหญ่กว่าม้า ผู้กล้าท่านหนึ่งของหนึ่งในสามลัทธิมารเกือบจะตายด้วยวิชาอภินิหารแปดกรของเขา ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับใบหน้ายิ้ม ถูกเฉียนถั่งต่อแยะอยู่นานหนึ่งปีเต็ม ก็เกือบถูกบีบให้กลายเป็นคนสติวิปลาส

ใบหน้ายิ้มผู้นั้นนั่งยองอยู่บนหัวกำแพง มือหนึ่งหยิบดินขึ้นมาขว้างเบาๆ พลังหัวเราะหึหึ “หากยังลงใจก็เก็บพลังที่แท้จริงอีก

เจ้าต้องตายแน่นอน ไม่ใช่ตายด้วยน้ำมือของเขา แต่ตายด้วยน้ำมือของข้า”

“ถูกไหม หม่าเซวียน? แล้วยังมีอาชื่อนมใหญ่ นั่นอีก ใช่แล้ว เจ้าชื่อแซ่ว่าอะไรแล้วนะ?”

หม่าเซวียนที่ถูกเงินผิงอันใช้ฝ่ามือกดไหล่อ้อยหลายครั้งพลันระเบิดพายุขุนม้าออกมาจากร่าง พลังอำนาจเพิ่มทะยานจากก่อนหน้านี้มากมายจนนับไม่ถ้วน

สตรีที่กอดผีผากีสวมเล็บปลอมที่แผ่แสงอิมครีม ไม่เหมือนว่าจะสร้างทำเป็นอวดอ้างฝีมืออีกต่อไป แต่เริ่มติดเส้นเอ็นผีผาแรงๆ อย่างจริงจัง

หม่าเซวียนพลิกมือปล่อยหมัดมาอย่างดุเดือด

เงินผิงอันยื่นฝ่ามือข้างหนึ่งมาขวางไว้ด้านหน้า ต้านรับหมัดนั้น ฉวยจังหวะนี้ไถลตัวไปด้านหลัง เท้าทั้งสองข้างเหมือนหมากสองเม็ดที่กลิ้งไถลเบาๆ อยู่บนผิวกระจก

เมื่อครู่นี้ระหว่างหม่าเซวียนกับเงินผิงอันมีเส้นใยสีเขียวเปล่งปลั่งขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือสองเส้นพุ่งผ่านไป เป็นเหตุให้ผนังสองด้านปริแตกเป็นร่องสองเส้น

หากเงินผิงอันถอยหลังช้ากว่านี้อีกนิดก็จะต้องตกเป็นเป้าการลอบโจมตีครั้งนี้นี่ล่ะ

หม่าเซวียนหมุนตัวกลับมา เขาเงยหน้าชำเลืองตามองเจ้าคนบนกำแพงที่ยังมีรอยยิ้มแฉ่งใบหน้าก่อน แค้นเสียงเย็นหนึ่งครั้ง

และเวลานี้เอง ปากทางที่ถนนตัดกันมีบุรุษหนุ่มร่าง สะโอดสะองดูจตุ้มไม้หยกรับลมคนหนึ่งเดินออกมาช้าๆ บนศีรษะ ของเขาปักดอกชิ่ง ในมือหิ้วศีรษะโชคเลือดมาสองหัว

หนุ่มปักบุปผาโจวซื่อยืนอยู่ตรงหัวเลี้ยว มองไกลๆ มายังเนิน ผิงอัน ยิ้มพลาโยนศีรษะในมือทิ้งลงบนพื้นเบาๆ

ด้านหลังของเขาคือสตรีหน้าตาางงามที่สวมรองเท้าไม้เกี้ยว เดินเอื่อยเอื่อยตามมา นางเดินผ่านโจวซื่อมาอย่างเชื่องช้า เมื่อ เปลี่ยนจากเหยียบพื้นดินมาเหยียบแผ่นหินสีเขียวก็มีเสียงตอก แตกใสกังวานดังขึ้นเป็นจังหวะ ในมือของนางก็หิ้วศีรษะของคน สองคน แล้วโยนลงบนพื้นถนนเช่นกัน

นางคลี่ยิ้มหวานหยดย้อย “คุณชายท่านนี้ ท่านปู่ของข้าบอกแล้วว่า ขอแค่เจ้ามอบน้ำเต้าบรรจุเหล้าใบนั้นมา เด็กคนนั้นก็จะมี ชีวิตรอด หากไม่แล้วห้าคนหนึ่งครอบครัวก็จะได้กลับไปอยู่กับพร้อม หน้าพร้อมตาอีกครั้ง หลายวันมานี้คุณชายเดินเตร่ไปทั่วเมือง หลวงแคว้นหนั้นเยวียน แค่มองก็รู้แล้วว่าเป็นคนจิตใจดีงาม จะทน เห็นเขาตายได้หรือ?”

ในบ้านที่อยู่ลึกเข้าไปในตรอก ผู้เฒ่าที่บนศีรษะสวมกวาง ดอกบัวสีเงินกำลังนั่งอาบแดดอยู่บนม้านั่ง ข้างกายมีเด็กชายคน หนึ่งที่เนื้อตัวสั่นเทา ใบหน้าเประอะเปื้อนไปด้วยน้ำมูกน้ำตา

ผู้เฒ่ายิ้มบางๆ กล่าวว่า “ไม่ต้องกลัว เจ้ามีพรสวรรค์ดีมาก ข้า คิดว่าจะแหกกฎรับเจ้าเป็นลูกศิษย์ ไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะได้กลายเป็น เจ้าลัทธิมารคนต่อไป จะร้องไห้ไปไย? แค่ว่าดูญาติไปไม่กี่คน แต่ กลับมีหวังว่าจะได้ครอบครองทั้งยุทธภพ เด็กน้อยเจ้าเคยเรียน

หนังสือมาก่อนน่าจะพอคำนวณบัญชีครั้งนี้ได้ หากยังร้องให้ ทำให้ข้าเสียสมาธิ ไม่สามารถกักเจ้าตัวน้อยในห้องได้ ข้าอาจะฆ่าเจ้าไปพร้อมกัน”

ผู้เฒ่าเงยหน้ามองไปยังทิศไกล “อวีเจินอี ลังชิว จะบอกกับพวกเจ้าตามตรงก็ได้ ข้ารับรองแล้วว่าช่วยปกป้องโจวเฉย พวกเจ้าก็รีบฆ่ากงซิงซิงและเฟิงซิงปายไปก่อนแล้วกัน ค่อยมาจัดการข้าผู้อาวุโส อีกอย่างมีคนต่างถิ่นเพิ่มมาคนหนึ่งก็เท่ากับโชควาสนาเพิ่มมาส่วนหนึ่ง จะฆ่าข้าหรือไม่ ไม่ได้สำคัญขนาดนั้นแล้ว พวกเจ้าคิดจริงๆ หรือว่าข้าห้วนไหวอยากได้รางวัลหั้นต์ทองรางวัลหนึ่ง? พวกเจ้าดูแคลนข้าตึงอิงเกินไปแล้ว แต่ข้าจะบอกข่าวดีใหญ่ เทียมฟ้าอย่างหนึ่งให้พวกเจ้าก็แล้วกัน ฆ่าเจ้าคนที่อยู่บนถนนผู้นั้นก็เพียงพอแล้ว นอกจากหนึ่งชีวิตแล้ว ยังมีน้ำเต้าบรรจุเหล้าและกระบี่บิ่นเทพเซียนในตำนานซึ่งอยู่ในห้องด้านหลังข้า อย่างน้อยก็ได้ถึงสามส่วนสิบ”

ผู้เฒ่ากล่าวอย่างเกี้ยวกร้านว่า “ไม่สู้พวกเจ้าและข้าสองฝั่งถือโอกาสเปลี่ยนแปลงแผนการไปเลยดีกว่า สังหารเจ้าเด็กนั้นก็จะมีโอกาสให้เลือกเพิ่มขึ้นอีกมาก”

พอได้รับคำตอบที่แน่ชัดกลับมแล้ว ผู้เฒ่าก็หลุดหัวเราะพริตบนถนน ฉะนั้นอันกวาดตามองรอบด้าน พุดเสียงหนัก “เลิกวางแผนเล่นงานสภาพจิตใจของข้าได้แล้ว”

ใบหน้ายิ้มและหนุ่มปักบุปผาต่างก็รู้สึกประหลาดใจ ไม่รู้ว่าเหตุใดอีกฝ่ายถึงหลุดประโยคนี้ออกมา

มีเพียงชายฉกรรจ์วัยกลางคนอ้วนกระป๋องที่ยืนอยู่ใต้ร่มไม้ห่างไปไกลซึ่งเดิมทีกำลังจับหลบเท่านั้นที่พอได้ยินประโยคนี้ก็ลืมตาขึ้น ไม่มีสีหน้าเกียจคร้านเหลืออีกแม้แต่น้อย หัวเราะเสียงเย็นพูดว่า “เป็นเช่นนี้จริงๆ ด้วย”

บทที่ 311.1 ลอบฆ่า

ชายฉกรรจ์วัยกลางคนเดินออกมาจากร่มไม้ซำๆ มือกุมด้ามกระบี่ ตัวกระบี่ที่มลงเบื้องล่าง แกว่งซ้ายแกว่งขวาไปมา ท่าทางเช่นนี้เหมือนมือกระบี่เสียที่ไหน เหมือนเด็กซุกซนที่ถือกลองปองแป้งเสียมากกว่า เมื่อเขาปรากฏตัวอยู่ท่ามกลางสายตาของทุกคน หม่าเซวียน สตรีผีผา โบหน้ายิ้ม หม่อมปักบุปผา โจวซือ ยาเออร์แห่งลัทธิมารล้วนหน้าเปลี่ยนสีกันหมด

ชายฉกรรจ์ไม่ชายตาแลยอดฝีมือที่มีชื่อเสียงในยุทธภพทั้งหลายเหล่านี้ แคร่ยิ้มพูดคุยกับคนหนุ่มที่น่าจะอยู่บนเส้นทางเดียวกับตนว่า "คิดมากเกินไปแล้ว เจ้ายังไม่มีหน้าตาใหญ่โตขนาดนั้น ร้อยปีของยุทธภพแห่งนี้ คาดว่าคงมีแค่ตึงอิงคนเดียวที่พอจะมีคุณสมบัติ ส่วนเจ้า..."

เขายื่นฝ่ามือข้างที่วางออกมาแล้วส่ายนิ้ว "ยังไม่เข้าขั้น"

ภายใต้การจับล้อมองของทุกคน ชายฉกรรจ์ปักกระบี่ยาวลงบนพื้น ฝ่ามือยันด้ามกระบี่ ท่วงท่าเกี้ยวจร้าน พูดกลั้วหัวเราะกับคนทั้งสองกลุ่ม "อย่ามัวยืนอึ้งกันอยู่สิ เชิญพวกเจ้าต่อได้เลย หากฆ่าไม่ได้จริงๆ ข้าค่อยลงมือก็ยังไม่สาย วางใจเถอะ กระบี่ที่ออกจากฝักของข้าวันนี้จะเล่นงานเจ้าเด็กนั้นเพียงคนเดียว รับรองว่าไม่ทำร้ายพวกเจ้ามัวชั่วเด็ดขาด"

หมาเซวียนถ่มน้ำลายปนเลือดทิ้งแล้วหัวเราะกำเรียบเสิบสาน “คิดไม่ถึงว่าจะมีโอกาสดูเขียนกระบี่ลู่มาช่วยคุณหลังให้ การเดินทางมาเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนคราวนี้ไม่เสียเที่ยวแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร ขอแคว้นหน้าคนในยุทธภพพุดคุดถึงศึกใหญ่ครั้งนี้ก็คง เลี้ยงจะเอ่ยถึง ‘หมาเซวียน’ ไม่ได้ สามารถต่อสู้อย่างสุดกำลังได้แล้ว!”

หมาเซวียนโง่งหลังขึ้นเล็กน้อย เห็นเพียงว่าตั้งแต่ไหลลามาไปถึงแขนของเขาปรากฏภาพลายสักพยัคฆ์ลงบนเขาตัวหนึ่งที่เปี่ยมไปด้วยพลังกำลังน่าตื่นตกใจ

ไม่เพียงเท่านั้น บนแผ่นหลังที่หนุนสูงยังมีภาพวาดที่คล้ายคลึงกับภาพของเทพทวารบาล เป็นภาพของชายฉกรรจ์หนวดยาวชุดเขียวถือดาบยาวคนหนึ่งกำลังหลับตา ยืนเอาดาบยันพื้น แผ่โอความเย็นที่เข้มข้น น่าหวาดกลัวยิ่งกว่าพยัคฆ์ลงภูที่อยู่ตรงไหล่เสียอีก

รอยยิ้มของใบหน้ายิ้มที่นั่งยองอยู่บนหัวกำแพงยิ้มกดลึก สองนิ้วคืบกำนตันหญ้าที่ไม่รู้ว่าไปดึงจากไหนเอามาเคี้ยวเบาๆ

หนุ่มปักบุบผาโจวชื่ออธิบายให้ยาเออร์ที่อยู่ข้างกายฟังเบาๆ “เห็นได้ชัดว่าหมาเซวียนก็พบเจอเรื่องมหัศจรรย์” ได้รับโชควาสนาเล็กๆ น้อยๆ มาบางส่วนเช่นกัน ท่านพ่อข้าเคยเล่าให้ฟังว่า นี่เรียกว่าวิชาอัญเชิญเทพ ในสัญญาหกลสิบปีคราวก่อนที่เกิดขึ้นเมื่อสามร้อยปีที่แล้ว เคยมีคนอาศัยวิชานี้เปิดฉากสังหารทั่วทิศอยู่นอกด่าน ไส่ล่าก่องทหารม้าแห่งทุ่งราบสองพันนายแล้วสังหารเสียเกลี้ยง”

เห็นสายตามืดทမ်းมีนของสตรีอุ้มผีผา ชายฉกรรจ์ร่างกำยำที่พลังอำนาจไต่ทะยานขึ้นเป็นลำดับก็หัวเราะหึหึ “หากไม่มีความสามารถใหม่ๆ มาเพิ่ม ไหนเลยจะกล้ามาเข้าเหยียบน้ำขุ่นบ่อนี้ เจ้าคิดจริงๆ หรือว่าข้าผู้อาวุโสสนใจทองเล็กน้อยแค่นั้น?”

หญิงสาวพูดเสียงเย็น “ข้ามาก็เพราะทอง เงินก้อนนี้ สะอาด”

หมาเซวียนเยาะหยัน “ทำไม คงไม่ได้หลงรักเจ้าบัณฑิตยากจนคนนั้นจริงๆ หรือกนะ? พวกบัณฑิตที่ไม่ต้องการหน้าตาจะมีสักกี่คนกันเชียว หากเขารู้เรื่องราวในอดีตของเจ้าคงเสียใจจนใส่เชียว ไม่แน่ว่าอาจด่าเจ้าสาตเสียดเสียจนเทียบหญิงคนกาไม่ได้เลยด้วยซ้ำ หากเขาด่าอย่างนั้นก็ไม่ได้ใส่ร้ายเจ้าเลยสักนิด ตั้งแต่หัวจรดเท้าของเจ้ามีตรงไหนบ้างที่สะอาด? รีบใส่หัวไปซะ วันหน้าเมื่อเจ้ากับบัณฑิตยากจนผู้นั้นแต่งงานกัน นายท่านจะมอบทองให้พวกเจ้าสองคนหาร้อยตำลึงเอง ถือซะว่าเป็นเงินค่าร่วมหลับนอนกับหญิงโสเภณีแล้วกัน”

โจวซื่อเอ๋วยิ้มๆ “ปากก็เรียกคนเขาวว่าเมียน้อย ที่แท้ก็มีใจให้เขาจริงๆ”

สตรีอุ้มผีผาสวมเล็บปลอมเผยความลังเลออกมาเสี้ยวหนึ่ง

โบหน้ายิ้มพลันเอ๋ยขึ้นว่า “แต่งงาน? ก่อนข้าจะมาที่นี่เคยได้พูดคุยกับบัณฑิตแซ่เจียงคนหนึ่ง ค่อยถูกคอกันไม่น้อย พูดถึงเรื่องราวน่าสนใจในยุทธภพ หนึ่งในนั้นก็พูดถึงเรื่องสนมผีผา คงเป็นเพราะบัณฑิตคนนั้นเรียนหนังสือจนโง่ไปแล้ว เขาพูดแค่ว่าเหตุใดบนโลกถึงได้มีสตรีไร้ยางอายุที่หลงระเรีงตนได้มากขนาดนี้ ถึงสุดท้ายแล้วก็ยังคิดไม่ออกว่าสนมผีผาคนนั้นก็คือคนข้างหมอน

ของตัวเอง เอ้อ ในเมื่อเป็นคนเลอะเลือนขนาดนี้ คิดดูแล้วงานแต่งครั้งนี้ก็คงสำเร็จได้ด้วยดี”

สีหน้าของหญิงสาวเศร้าสลด แต่จากนั้นก็เปลี่ยนมาเป็นเด็ดเดี่ยว

เดินผิงอันใช้ใจมอง ใช้หูฟังโดยที่ไม่มีความร้อร่นรกระวนกระวายเลยแม้แต่น้อย

ไม่เพียงแต่ตกอยู่ในวงล้อมแน่นหนาากลางถนน ดูเหมือนว่ากระป๋องบีนส์ที่อยู่ในบ้านที่เขาพักก็ถูกยันต์อักษรบ่อพันธนาการเช่นกัน

ชายที่กุมด้ามกระบี่ท่าทางเอ้อระเหยลอยชายผู้นั้นคือผู้ฝึกยุทธ์ที่ 'ไกล้มรรคา' คนที่สามที่เดินผิงอันเคยพบเจอ สองคนก่อนหน้านี้คือผู้เฒ่าสวมกวางดอกบัวสีเงินและฝานกวางอันเออร์ ทว่าเมื่อเทียบกับฝานกวางอันเออร์แล้ว ตบะวิถัวยุทธ์ของบุรุษที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้สูงกว่าไม่น้อย หากดูจากตอนนี้ก็เหมือนว่าจะห่างจากผู้เฒ่าแซ่ตึงไม่มากเท่าไร

แต่ขนาดหมาเซวียนยังมีความสามารถที่เก็บไว้กันกรู ก็เห็นได้ชัดว่ายุทธภพแห่งนี้ไม่ได้ตื่นเขินอย่างที่คิดไว้

หากสื่ออู่วัตถุฟางซุ่นอยู่ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ ไม่ใช่ซู้อีสถานการณ์อาจเลวร้ายกว่านี้ แต่ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว คิดมากไปก็ไร้ประโยชน์

ตอนนี้สถานการณ์ที่เขาเจอสมกับคำว่าศัตรูล้อมหน้าล้อมหลังอย่างแท้จริง

โจวซือยิ้มบางๆ เอ่ยว่า “แม่นางยาเออร์ คงต้องรบกวนแล้ว”

หญิงสาวที่สวมรองเท้าเกี้ยวกล่าวอย่างระอาใจ “ท่านปู่ก็พูดแล้ว ข้าหรือจะกล้าแอบอู้ แต่เจ้าจำไว้ว่าต้องช่วยข้าด้วย”

หนุ่มปักบุปผาพยับหน้ารับ “ท่าลายบุปผางามคือเรื่องที่โหดร้ายอันดับหนึ่งของโลก ข้าโจวซือจะไม่มีทางทำให้แม่นางยาเออร์ผิดหวังแน่นอน”

ใบหน้ายิ้มที่สีหน้าแข็งทื่อโยนก้านต้นหญ้าทิ้ง เขาเองก็ลุกขึ้นเช่นกัน หลังจากยัดเส้นยัดสายแล้วก็ใช้มือสองข้างนวดคลึงข้างแก้ม เพยรอยยิ้มจริงใจที่ไม่แข็งทื่อตายตัวเหมือนเดิมอีกต่อไป “ข้าอยากลองชั่งน้ำหนักของแจ๋เซี่ยนด้วยมือตัวเองดูสักหน่อย”

ลู่ฝางร้องเรียก แล้วเอ่ยเตือนด้วยรอยยิ้ม “ศึกใหญ่กำลังจะเริ่มต้น เจ้ายังคาดหวังอยากจะได้สิ่งลอมปลอมพวกนั้นอีกหรือ? คนหนึ่งก็ถงซิงซิงที่ต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ คนหนึ่งเฟิงซิงปายที่ก้าวรุดหน้าไม่สนอุปสรรคใดๆ บวกกับเจ้าที่มึนๆ งงๆ อีกคนหนึ่ง อันที่จริงก็ไม่ได้มีอะไรเลย ต่างคนต่างก็มีวิธีเอาตัวรอด เพียงแค่โชคชะตาของเจ้าแย่กว่าคนอื่นก็เท่านั้น รู้อยู่แล้วว่าเจ้าจงใจปกปิดความสามารถที่แท้จริงอยู่ตลอดเวลา เล่นกับไฟระวังมันจะเผาไหม้ตัวเอง”

หมาเซวียนปล่อยพลังอำนาจให้ไต่ทะยานสูงสุดที่สูงที่สุดในชีวิตของการเล่าเรียนวรยุทธ์ในรวดเดียว ไม่มีเหตุผลให้มัวรังรออีก

ความชิงช้าความอาลัยที่มีต่อสตรีอุ้มผีผาอาจจะไม่ใช่ของปลอมเสมอไป และการรอจังหวะลงมืออย่างเต็มกำลังนี้ก็ยิ่งเป็นของจริง

เรือนร่างของพยัคฆ์ลงจากภูต้วนนั้นขยับเคลื่อนไหวเหมือนมีชีวิตจริง เมื่อบนไหล่และแขนของหมาเซวียนมีแสงสีทองแผ่ขึ้นมาเป็นระลอก เวลาที่หมาเซวียนกำหมัดซ้าย ตรงร่องนิ้วจึงมีแสงสีทองลอดออกมา

ก้าวหนึ่งก้าวก็มาอยู่ตรงหน้าเงินผิงอันในชั่วเสี้ยววินาที เหวี่ยงกระทะหมัดออกไป เสียงพายุคลอเสียงฟ้าร้องก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่กลางอากาศ

เงินผิงอันไม่ถอย กลับกันยังรุกเข้าหา เขาเอียงศีรษะ ก้มตัวลง ใ้ไหล่ดันแนบประชิดอีกฝ่าย ขณะเดียวกันมือขวาก็กดเข้าของอีกฝ่ายที่กระทะแตกเข้ามา แล้วดันออกไป ร่างทั้งร่างของหมาเซวียนถูกดันจนกระเด็นออกไปเจ็ดแปดจั้ง ทุกก้าวล้วนเหยียบให้พื้นถนนเกิดหลุม โซเซหลายก้าวกว่าจะหยุดยืนได้อย่างมั่นคง

เสียงผีผาดังขึ้นจากสองข้างกายของหมาเซวียน เส้นใยสีสว่างใสสองเส้นพุ่งเข้าหาเงินผิงอันเป็นวงโค้ง

หมาเซวียนพลันกระหึบเท้ากระโจนไปข้างหน้าอีกครั้ง

ร่างของเงินผิงอันวูบหายไปมา หลบพ้นการลอบฆ่าของสายผีผามาได้ นอกจากความปราดเปรี้ยวของเรือนกายแล้ว คล้ายว่าถูกอะไรบางอย่างคอยกระชากไปข้างหน้า ถึงได้เร็วจนติดปกติ

ดวงตาของกลุ่มนางเป็นประกายวาว หัวเราะเสียงดัง “หมาเซวียน
ระวังเบื้องหน้า”

หมาเซวียนซังก๊ก เป็นเหตุให้บนถนนถูกไถคราดเป็นร่อง
ลึกสองเส้น เท้าสองข้างของเขาย่ำลงหนักๆ แขนสองข้างก็ยกขึ้น
มาป้องกันเบื้องหน้า

แล้วก็มีหมัดที่นำเหลือเชื่อหมัดหนึ่งตอยเข้าที่แขนของเขา
จริง ๆ หมาเซวียนคำรามกร้าวอย่างเดือดดาล แม่ทัพถือดาบชุด
เขียวหนวดยาวที่วาดไว้บนแผ่นหลังปลิ้นลิ้มตาโพล่ง

“ไปตายซะ!” หมาเซวียนแค่หงายหลังเล็กน้อย หนึ่งเท้าเหยียบ
ไปเบื้องหน้า คางแขนเหวี่ยงหมัดออกไป แขนทั้งข้างที่มีแสงสีทอง
ไหลรินก็ตัววาดเป็นภาพหน้าพัดสีทองอยู่กลางอากาศ

ในสายตาของใบหน้ายิ้ม เห็นเพียงว่าคนชุดขาวหิมะใช้มือข้าง
หนึ่งรับหมัดของหมาเซวียนแล้วกดลงด้านล่างเบาๆ ดัดร่างขึ้นสูง
ลอยข้ามหัวของหมาเซวียนมา อีกข้างยังดีดเท้าเข้าที่ท้ายทอยของ
หมาเซวียนหนึ่งที กระโจนเข้าหาสตรีที่ลงมืออย่างลับๆ ล่อๆ ซึ่ง
หลบอยู่เบื้องหลัง สตรีอุ้มผีพารู้ได้ว่าทำไม่ได้ นิ้วที่อยู่บนเส้นเอ็นจึง
ขยับลิ้นไหลว่องไว ระหว่างสองฝ่ายจึงมีไยแมงมุมสีเขียวมรกตถัก
ทอขึ้นมา

ฉินผิงอันปล้นขมวดคิ้ว ทันใดนั้นก็เปลี่ยนทิศทาง ละทิ้งสตรี
อุ้มผีพาดตรงดิ่งไปทางฝั่งซ้ายมือ

ซึ่งก็คือใบหน้ายิ้มที่กำลังคลี่ยิ้มน่าสะพรึงกลัว

หากไม่นับรวมกลุ่มนาง

ในบรรดาคนสองกลุ่มที่เผยแพร่ตรงหน้าตอนนี้ เงินผิงอันกริ่ง
เกรงคนท่าทางประหลาดผู้นี้มากที่สุด

ใบหน้ายิ้มเอ่ยกล่าวหัวเราะ "คนต่างก็พูดกันว่าเลือกบีบมะพลับ
นิ่ม (เปรียบเปรยถึงเลือกรังแกคนที่อ่อนแอกว่า) เจ้ากลับดีนัก"

เขากางสองแขนออกแล้วทิ้งตัวลงมาเบื้องหน้า

นาที่ถัดมาร่างของใบหน้ายิ้มก็หายวับไป

เงินผิงอันเปลี่ยนทิศทางอยู่กลางอากาศ ยื่นมือไปคว้าใบหน้า
ยิ้มที่มาปรากฏตัวอยู่ด้านหลังแล้วถีบเข้าที่ศีรษะด้านหลังของเขา
อย่างเจียบเจียบ

เงินผิงอันกลับคว้าได้เพียงความว่างเปล่า

ไม่ต่างจากการใช้ยันต์ย่อพื้นที่

ใบหน้ายิ้มมาปรากฏกายอยู่ด้านหลังอย่างลึกลับอีกครั้ง คราว
นี้เขาห่อตัว กางแขนสองข้างออก ปล่อยหมัดสองข้างต่อยเข้าที่จุด
ไต่หยางสองฝั่งของเงินผิงอัน

เงินผิงอันกำลังจะลงมือ

คำพูดของกลุ่มฝ่ายที่บอกกับใบหน้ายิ้มอย่างโจ่งแจ้งกลับซิงดัง
ขึ้นมาเสียก่อน "ระวัง เขาจะเอาจริงแล้ว"

ใบหน้ายิ้มลังเลเล็กน้อย ก่อนจะเป็นฝ่ายละทิ้งโอกาสดีเยี่ยมที่
จะใช้สองหมัดต่อยศีรษะเงินผิงอันให้ระเบิดแตก พริบตาเดียวก็ไป
ยืนอยู่บนถนนหินเขียว

เงินผิงอันเหมือนเปลี่ยนตำแหน่งกับใบหน้ายิ้ม ฝ่ายหลังไปอยู่บนถนน ส่วนเงินผิงอันยืนอยู่บนหัวกำแพง

ชำเลื่องตามองชายฉกรรจ์กุมด้ามกระบี่ที่ทำลายเรื่องดีของตนถึงสองครั้ง “ทำไมเจ้าไม่ลงมือเสียเลยเล่า?”

ลู่ฝางใช้ฝ่ามือตบด้ามกระบี่เบาๆ พุดกลัวหัวเราะ “ล้อมวงรุมเต็กรุ่นหลังคนหนึ่งกับคนมากมายขนาดนี้ หากแพร่ออกไป ย่อมไม่เป็นผลดีต่อชื่อเสียง”

เงินผิงอันเงิบงัน

ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่แผ่กลิ่นอายความตายเข้มข้น เหมือนกาเหล้าที่เต็มทีเปิดออกแล้ว แต่กลับถูกคนเอาอะไรมาอุดไว้จึงไม่อาจได้กลิ่นจากในกาเหล้าอีกแม้แต่นิดเดียว

ซู้อีเหมือนวัวปั้นดินเหนียวที่จมลงสู่มหาสมุทร ไม่มีความเคลื่อนไหว ความเชื่อมโยงทางจิตกับเงินผิงอันถูกตัดขาด

ไม่เพียงเท่านั้น ชุดคลุมอาคมจินหลี่บนร่างก็สูญเสียบรรยากาศไปด้วย

ทว่าเมื่อสูญเสยยันต์คุ้มกันกายอย่างจินหลี่ตัวนี้ไป เท่ากับว่าเงินผิงอันสูญเสยเงินทุนจากการมองข้ามอาวุธป้องกันกาย แต่ก็มีข้อดีอย่างหนึ่งอย่างเดียวที่เพิ่มขึ้นมา นั่นก็คือไม่มีพันธนาการจากการที่ต้องโคจรปราณวิญญานไปให้แก่ชุดคลุมอาคมจินหลี่เหมือนว่าเงินผิงอันได้ถอดยันต์ลมปราณที่แท้จริงของหยางเหล่าโถวในตอนนั้นออก มือเท้าไร้พันธนาการ ออกหมัดมีแต่จะเร็วยิ่งกว่าเดิม

ซูฮายตัวไป สื่ออยู่ถูกกักตัวไว้ จินหลี่ไม่มีวิชาอาคมใดๆ

แลกมาด้วยการออกหมัดอย่างเต็มคราบ

การออกหมัดแน่นยำในข้อที่ว่าปล่อยเก็บได้ตั้งใจปรารถนา

และอันที่จริงเงินฝิ่นอันก็ 'เก็บ' ไว้ตลอดเวลา

เพราะสำหรับยุทธภพ เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียน รวมไปถึง
สิบผู้ยิ่งใหญ่ใต้หล้าของที่แห่งนี้ เขามีแต่ความสงสัยและกลางแกลง
ใจ

เพียงแต่ว่าคิดไม่ตกก็สวนคิดไม่ตก เพราะบางเรื่องก็ยังคงต้องลง
ให้เขามีมือทำ

ลู่ฝางเริ่มให้การชี้แนะอีกครั้ง "หม่าเซวียน อย่าตายนะ"

หม่าเซวียนตั้งท่าหมัด แขนซ้ายขวาทั้งสองข้างล้วนกลายเป็น
สีทอง กระจกที่หายใจจะมีแสงสีทองถูกพ่นออกมาเป็นกลุ่ม

อริยะบุนหนวดยาวชุดคลุมเขียวที่อยู่ด้านหลังของเขา
หลังจากลืมนตาขึ้นมาแล้วก็เหมือนมีชีวิตจริง ปลายดาบของเขามี
ลูกแสงสีขาวหิมะลูกหนึ่งส่องแสงสว่างขึ้นมา เส้นใยเป็นกลุ่มๆ
เส้นๆ กระจัดกระจายไปทั่วร่าง เพียงไม่นานดวงตาทั้งคู่ของหม่าเซ
วียนก็กลายเป็นแสงสีเงินจางๆ

ชายฉกรรจ์ร่างกำยำที่กลายมาเป็นเหมือนเทวรูปที่ตั้งบูชาอยู่
ในตำหนักใหญ่ แสยะปากกล่าวว่า "จินกัมฟ่ายร่างนี้ เดิมทีคิดว่า
ว่าจะเอามาลองใช้กับบุคคลอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าอย่างราชครูจิ้ง

ไอ้หนู เจ้ามันร้ายจริงๆ มาๆๆ ต่อยลงมาบนร่างของนายท่านได้
เต็มที หากข้าขมวดคิ้วก็ถือว่าข้าแพ้...”

“ได้เลย”

ครั้นแล้วเงินฝิ่งก็อันยกเท้าถีบ

บทที่ 311.2 ลอบฆ่า

ในสายตาของทุกคนปรากฏภาพลวงตาราวกับถนนใหญ่ทั้งเส้นถูกทำนี้เหยียบให้ถล่มลงไปหลายฉีก

หนึ่งหมัดของกระบวนท่าม้าเหล็กทะลวงขบวนรบที่ไม่มีการกักเก็บพลังกระแทกโครมลงบนหน้าอกของหมาเซวียน

แรงกระแทกทำให้ภาพวาดอริยะบูเครายาวชุดเขียวที่อยู่ด้านหลังแตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ ในช่วงพริบตา

เรือนกายสูงใหญ่กำยำของหมาเซวียนส่งเสียงดังเปรี้ยงแล้วปลิวลี้วกระเด็นออกไป

เงินผิงอันตามติดราวกับเงาตามตัว

แล้วก็ปล่อยไปอีกหมัด ร่างของหมาเซวียนบิดเบี้ยวเหมือนธนูโค้ง การออกหมัดครั้งนี้เงินผิงอันเปลี่ยนองศาเล็กน้อย เป็นเหตุให้ร่างของหมาเซวียนกระแทกเข้ากับคู่หูที่อยู่ด้านหลังพอดี

“ลู่ฝางช่วยข้าด้วย!”

สตรีอุ่มผิพ่าหน้าเปลี่ยนสีอย่างรุนแรง หลังจากส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจก็ไม่ได้อยู่เฉยรอความตาย ไม่เสียแรงที่นางเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง ทั้งไม่ได้ถอยหนี แล้วก็ไม่ได้หลบซ้ายหลบขวา แต่ดีดปลายเท้าพุ่งพรวดไปด้านหน้า พยายามจะหลบอยู่ด้านหลัง

หมาเซวียนที่มีร่างจิ้งกัสมิพ่าย ในใจคิดว่าไอ้หมอนั่นคงไม่ถึงกับ
ต่อยหมัดทะเลรูปร่างของหมาเซวียนมาได้

ขอแค่เขาหยุดชงักเล็กน้อย เชื่อว่าลู่ฝางต้องออกกระบี่ทันที

ดูเหมือนเงินผิงอันจะมองความคิดของสตรีอุ้มผีผาออก หมัด
ที่สามถึงได้กระแทกลงบนหน้าท้องของหมาเซวียน

ร่างทองไม่เพียงแต่แตกสลายเพราะถูกแรงกระเทือน ดวงตาทั้ง
คู่ที่เดิมที่เป็นสีเงินอ่อนของหมาเซวียนก็เปลี่ยนมาเป็นสีแดงกำ
เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยน่าหวาดกลัว

แผ่นหลังของหมาเซวียนกระแทกเข้ากับสตรีอุ้มผีผาที่ตอน
แรกนี้กว่าจะได้เปรียบแต่กลับกลายเป็นเข้าเนื้ออย่างแรง

สายเอ็นของผีผาถูกแรงชนจนเกิดเสียงโกลาหลไม่เป็นจังหวะ
หญิงสาวกระอักเลือดออกมาหนึ่งคำแล้วก็ถีบเท้าสองข้างตัด
สลับก้นถอยกรูดอยู่กลางอากาศ

แต่ก็ยังซ้ำเกินไป

หมัดของเงินผิงอันต่อยทะเลผีผาที่อยู่ในอ้อมอกของหญิงสาว
กระแทกเข้าที่หน้าท้องของนางอย่างแรง เหวี่ยงแขนเป็นครึ่งวงกลม
ทั้งหญิงสาวและผีผาที่แตกพังต่างก็ถูกพลังของหมัดบิดหมุน
จากนั้นก็เหวี่ยงเข้าไปชนผนังด้านหนึ่ง เรือนกายแอบอิมันนั้นแทบจะ
พังลงไปใผนังทั้งหมด เป็นตายไม่รู้ชัด ผีผาในอ้อมอกร่วงหล่นบน
พื้นอย่างหมดสิ้นซึ่งพลัง

ลู่ฝางที่อยู่ห่างออกไปไกลคลี่ยิ้มน้อยๆ ยังคงไม่ออกกระบี่

แม่ดูเหมือนว่าคนผู้นั้นจะมองเขาเป็นศัตรูที่แท้จริงก็ตาม

เขาเอ่ยอย่างเกี้ยวคร้านอีกครั้ง "โบหน้ายิ้ม จำไว้ว่าอย่ามีนาง สับสนไปกับความเร็วในการออกหมัดทุกครั้งของเขาเด็ดขาด เพราะเขายังเร็วกว่านี้ได้อีก พยายามอย่าให้เขาเข้ามาประชิดตัว อารูลับหรือยาพิษอะไรทั้งหลายแหล่ ไม่สู้เอาออกมาลองดู"

ลู่อ่างแสรังทำท่าเป็นเข้าใจในฉบับพลัน "อ้อ ใช่แล้ว คนที่เขา อยากฆ่าจริงๆ แท้จริงแล้วคือแม่นางยาเออร์และคุณชายใหญ่โจว"

ถูกวิชาหมัดของเงินผิงอันสั้นสะเทือนจิตใจ ยาเออร์หญิงสาว จากลัทธิมารไม่เหลือแม้แต่ความคิดจะฝืนใจยินยอมเรื่องสนุกอีก แล้ว ต่อให้หลังจบเรื่องจะถูกเจ้าลัทธิเฒ่าชักไซ้เอาความผิด แต่ อย่างไม่ก็คงดีกว่ามีจุดจบอนาถอย่างหมาเซวียน

ผายโจวซื่อก็ยิ่งตัดสินใจได้นานแล้วว่าละทิ้งดูดาบไม่ให้ความ ช่วยเหลือ

แต่ลู่อ่างกลับพูดออกมาแบบนี้ คนทั้งสองจึงประหวั่นพรั่นพรึง

แล้วก็จริงดังคาด เงินผิงอันขยับตัวเข้าหาพวกเขาในแนว ขวาง

คนที่อยู่ตรงหน้าเขาก็คือยาเออร์ที่สวมรองเท้าเกี้ยว

นางกำลังจะขยับหลบกลับต้องเบิกตากว้าง โบหน้าเต็มไปด้วย ความเจ็บปวด

กำแพงด้านหลังของนางระเบิดออกอย่างไร้ลังบอกเหตุ กระบี่ยาวที่เรียวบางอย่างถึงที่สุดเล่มหนึ่งปรากฏออกมา มือทั้งคู่ของนักฆ่ากุมด้ามกระบี่ ล้วงแทงรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

ปลายกระบี่แทงทะลุมาจากแผ่นหลังของหญิงสาว มือสองข้างที่จับกระบี่แนบอยู่กับแผ่นหลังของยาเออร์ นักฆ่าหือตะบึงไปข้างหน้าต่ออีกครั้ง หญิงสาวที่นำสงสารจึงถูกผลักไปเบื้องหน้าทั้งอย่างนี้

ราวกับหน้าห้องของหญิงสาวมีกระบี่ไร้ฝักยาวสามมือผุดออกมา

ปลายกระบี่แทงเข้าหาเงินผิงอัน

ตรงเข้าสู่จุดลงถึง

จุดลงถึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าคางมังกร ตำแหน่งตรงกับเส้นกึ่งกลางเบื้องหน้าของเงินผิงอันพอดี

ลู่ฝางกำด้ามกระบี่อย่างเงียบเชียบ

แต่ไม่นานเขาก็ปล่อยออก

ชั่วเสันยาแดงฝ่าแปด เงินผิงอันก็หายตัวไป

เขาใช้ยันต์ฟางซุ่นแผ่นสุดท้าย

นักฆ่าคนนั้นปล่อยมือข้างหนึ่งที่กุมกระบี่มากดท้ายทอยของหญิงสาวแล้วผลักไปด้านหลังอย่างแรง เรือนกายอรชรไถลออกจากตัวกระบี่ ล้มพุบหน้าคว่ำลงบนพื้นดินที่ห่างออกไปหลายจั้ง

กระตุกสั้นหลังขยับน้อยๆ น่าจะกระอักเลือดไม่หยุด เลือดไหลนอง เปียกซึมอาภรณ์ด้านหลัง หญิงสาวดิ้นรนลุกขึ้น พยายามจะพลิกตัวกลับมา แต่เพิ่งจะงอข้อศอกได้เล็กน้อยก็ร่วงกระแทกกลับลงบนพื้นถนนอย่างแรงอีกครั้ง

นักฆ่าคนนั้นคือบุรุษหนุ่มเปลือยเท้า ม้วนแขนเสื้อพับขึ้น เขาหันหน้าไปมองเงินผิงอันที่กำลังปรับลมหายใจ พูดพร้อมยิ้มเจิดจ้า “ได้ยืนยันว่าขอแค่สังหารเจ้าก็จะได้สมบัติอาคมไปครอง ข้าก็เลยมา”

เขาสลดกระบี่หมุนควงอย่างสง่างาม “ข้าชื่อเฟิงซิงไป ผู้ฝึกกระบี่ เลื่อนสู่อันดับสิบคนคือส่วนหนึ่ง บวกกับส่วนที่แลกมาด้วยหัวของเจ้า ก็น่าจะได้กำไรก้อนโตแล้ว”

เฟิงซิงไปกล่าวอย่างฉุนใจ “น่าเสียดายที่ไม่สามารถสังหารเจ้าได้ด้วยกระบี่เดียว หากปะทะกันซึ่งๆ หน้า ข้าก็อาจจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเจ้าเสมอไป แต่ไม่เป็นไร ข้าสามารถร่วมมือกับลู่อ่างได้ เขาเป็นคนเดียวของที่นี่ที่มีคุณสมบัติเป็นเซียนกระบี่ ถึงอย่างไรก็ต้องกลับไปแน่นอน”

หมาเซวียนที่อัญเชิญเทพเข้าร่างได้แค่ครึ่งๆ กลางๆ บัดนี้ร่างทองพังทลาย

หญิงสาวอัมพาตที่ร่างจมหายเข้าไปในผนัง ผนังไม่ขยับ ตรงมุมกำแพงยังมีเสียงหินแตกร่วงลงมาอย่างต่อเนื่อง

หญิงสาวงดงามที่มีชื่อเสียงในลัทธิมารซึ่งแอบประดับประดาเครื่องเพชรอย่างลับๆ มานานหลายปีนอนจมอยู่ในกองเลือดรองเท้าเกียะและเท้าสีหิมะขาวฟ่องคู่นั้นสะดุดตามากเป็นพิเศษ

แต่ยังมีลูฟ้าง เฝิงซิงไปที่บอกว่าตัวเองเป็นผู้ฝึกกระบี่ ใบหน้า
ยิ้ม และหนุ่มปักบุปผาโจวซื่อ

เด็กหญิงร่างผอมแห้งที่นั่งอยู่บนม้านั่งตัวเล็กห้องอยู่ในใจว่า
“หมดแล้วหมดเล่า ต่อยหัวสุนัขของพวกเขาให้ระเบิด ข้าจะได้ไป
ถอดเสื้อผ้าและรองเท้าของพวกเขา มา แค่มองก็รู้แล้วว่าต้องขาย
ได้เงินเยอะ”

เด็กหญิงมองสภาพน่าสังเวชของหญิงสาวคนนั้นอยู่ไกลๆ
โดยเฉพาะรองเท้าเกียะคู่หนึ่งที่นางอดมองหลายครั้งไม่ได้ ในใจคิด
ว่าแต่งตัวเป็นจุดสนใจขนาดนี้ ก็ไม่แปลกที่จะตายเร็ว

เงินฝิงอันกำสองหมัดแน่น จากนั้นก็คลายออก ทำอย่างนี้ซ้ำ
ไปซ้ำมาอยู่หลายครั้ง

ฝึกวิชาหมัดมานานขนาดนี้ คงได้เวลาที่จะปล่อยออกไปบ้าง
แล้ว

.....

บนยอดเขากู่หนิว ลังชีวราชครูแคว้นหนันเยวี่ยนสีหน้า
เคร่งเครียด ถามเสียงหนักคล้ายไม่กล้าแนใจนัก “เป็นเช่นนี้จริงรึ?
หากสังหารคนนั้นผู้นั้น นอกจากจะได้รายชื่อใหม่เอี่ยมเพิ่มขึ้นมา
อีกหนึ่งรายชื่อ ยังจะได้โชคลาภอีกสามส่วน? เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้
ในบันทึกประวัติศาสตร์ที่เป็นความลับของแต่ละแคว้นและเอกสาร
คดีลับของหอจิ้งหย่าง ทุกๆ ครั้งที่ระยะเวลาหกสิบปีจะมาถึง ไม่เคย
มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ นี่จะเป็นแผน
ของตึงอิงหรือไม่?”

อวีเจินอีที่มีใบหน้าอ่อนเยาว์ชื่อบริสุทธิกำลังใช้มีดแกะสลักสลักซี่พัดไม้ไผ่หยกซี่หนึ่งอย่างตั้งใจ เหมือนคนลุ่มหลงในรักที่ปฏิบัติต่อผิวพรรณของสตรีผู้เป็นที่รัก ได้ยินคำถามของล้งชิวก็ไม่ได้ตอบ แต่จ้องมองลวดลายเล็กละเอียดบนด้ามไม้ไผ่ตาไม้กะพริบ บนหน้าผากมีเหงื่อผุดซึมออกมา นี่สำหรับอวีเจินอีที่วิถียรยุทธ์อยู่ในขอบเขตกลับคืนสู่รูปลักษณ์เดิมแล้ว ต้องไม่ใช่เรื่องปกติอย่างแน่นอน

ในฐานะปรมาจารย์ใหญ่ที่เป็นรองแค่ตึงอิง อากาศร้อนหรือหนาวไม่อาจทำอะไรอวีเจินอีได้นานแล้ว อีกทั้งยังเล่าลือกันว่าตอนอายุเจ็ดสิบปีเขาได้ตำราลับของเซียนมาเล่มหนึ่ง จึงบรรลุเจตนารมณ์สวรรค์มาหลายสิบปี เชี่ยวชาญเวทคาถาเป็นอย่างดีถึงขั้นมีคนพูดจาอย่างมาดมั่นว่าเคยเห็นอวีเจินอีซี่เมฆทะยานหมอก ขึ้นกระเรียนขึ้นกลลวนด้วยตาตัวเอง และช่วงเวลานั้นรูปลักษณะภายนอกของอวีเจินอีก็เริ่มเปลี่ยนจากผู้เฒ่าผมขาวมาเป็นชายฉกรรจ์ เด็กหนุ่ม จนกระทั่งกลายเป็นเด็กอย่างในทุกวันนี้

หลังจากปิดด่านมาสิบปี เมื่อฝ่าด่านสำเร็จ ในที่สุดคนและฟ้าก็รวมเป็นหนึ่ง คนทั้งโลกต่างก็หวังให้อวีเจินอีผู้นำฝ่ายธรรมะต่อสู้กับตึงอิงสักครั้ง ทางที่ดีที่สุดคือสังหารอีกฝ่ายให้ตายไป ค็นความสงบสุขให้แก่โลก ฮ่องเต้หลายพระองค์จะได้ไม่ต้องอกสั่นขวัญแขวน ขนาดนอนหลับก็ยังฝันว่าถูกเขาตัดหัว ปรมาจารย์ของทั้งฝ่ายธรรมะและอธรรมก็จะได้ไม่ต้องยืมจมูกคนอื่นหายใจ แม้แต่พวกบุคคลยิ่งใหญ่ของลัทธิมารก็ยังหวังให้บรรพบุรุษเฒ่านิสัยประหลาดผู้นี้รีบตายไปเร็วๆ หรือไม่ก็รีบสร้างวีรกรรมยิ่งใหญ่ในตำนานอย่างการบินทะยานขึ้นฟ้า สรุปก็คืออย่างได้อยู่ในโลก

มนุษย์อีกเลย แปดสิบปีแล้ว ควรจะเปลี่ยนคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ของ
อันดับหนึ่งได้แล้ว

นอกจากบุรุษอย่างอวีเจินอีกับล้งชิวที่เป็นทั้งสหายและเป็นทั้งคู่
แค่นั้นแล้ว บณยอดเขากู่หนิวยังมีหญิงสาวหน้าตางามเพริศพรึงที่
สวมชุดฮุยอีอันสูงศักดิ์ ชุดเฮยอีนี้เป็นสีเขียวเข้ม คือชุดพิธีการ
สูงสุดของฮองเฮาแคว้นหนันเยวียน จะสวมใส่ก็ต่อเมื่อเข้าร่วมพิธี
สำคัญเช่นการประชุมราชสำนัก งานพิธีบวงสรวง เป็นต้น บณยอด
เขาเวลานี้มีราชครูแคว้นหนันเยวียนที่เคารพกฏมากที่สุด ถ้า
เช่นนั้นสตรีแต่งงานแล้วผู้นี้ก็ต่อเป็นโจวจูเงินฮองเฮาแคว้นหนัน
เยวียนเท่านั้น

นางยังมีตัวตนอีกอย่างหนึ่งที่ไม่อาจบอกใครได้ นั่นคือเจ้าของ
หอจิ้งหย่างคนบัลลูน รับผิดชอบจัดอันดับยอดฝีมือในไต้หล้า
ยี่สิบปีต่อหนึ่งครั้ง

โจวเฟยแห่งตำหนักคลื่นวสันต์ปรารถนาในความงามของโจว
ฮองเฮาผู้นี้มานานแล้ว หม่อมปักบุปผาโจวชื่อเคยกกล่าวอย่าง
ตรงไปตรงมาในตำหนักใหญ่วัดป่ายเหอว่า หากไม่เป็นเพราะล้งชิว
เฝ้าอยู่ข้างวังหลวง บิดาของเขาก็คงเข้าวังไปแย่งชิงตัวคนมานาน
แล้ว

อวีเจินอีวางไม้ไผ่หยกในมือขึ้นนั้นลง ยกมือเช็ดเหงื่อบน
หน้าผาก ฟันลมหายใจชุ่มมัวออกมาครั้งหนึ่ง ลมหายใจนั้นเป็น
เหมือนไอหมอกที่ลอยอวลอยู่บนดวงหน้าของเด็กน้อยเนิ่นนานไม่
ยอมสลายไป เขาตอบคำถามของล้งชิวก่อน "น่าจะไม่มีผิด แต่ตังอิง
ผู้นี้คาดเดาจิตใจได้ยาก เมื่อเทียบกับร่วมแรงกันสังหารมือกระบี่

หนุ่มที่โผล่มากะทันหันผู้นั้นแล้ว แผนรับมือของตึงอิงหลังจากนี้ต่างหากที่พวกเราควรระวังมากกว่า”

อวีเจินอีเพิ่มระดับเสียงให้หนักขึ้น “ข้าไม่วางใจสถานการณ์ทางตรอกจ้วงหยวน ราชครูจ้วงทางที่ดีที่สุดเจ้าควรไปจับตามองด้วยตัวเอง”

เรียกขานว่าราชครูจ้วง

ดูท่าความสัมพันธ์ของคนทั้งสองจะบางเบามากจริง ๆ

จ้วงชีวขมวดคิ้วพุด “แผนล้อมสังหารที่ตรอกจ้วงหยวน ไม่เพียงแต่มีตึงอิงคอยเฝ้าพิทักษ์ ลู่ฝางยังพกกระบี่ไปด้วยตัวเอง มีอะไรให้ต้องไม่วางใจอีก?”

อวีเจินอีส่ายหน้า “ข้าไม่วางใจตึงอิง แล้วก็ไม่วางใจลู่ฝาง”

สีหน้าของจ้วงชีวไม่สบอารมณ์เล็กน้อย “ลู่ฝางผู้นี้เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา มีอะไรให้ต้องไม่วางใจ? เพียงแค่เพราะเขาเป็นคนบนเส้นทางเดียวกับมือกระบี่ผู้นั้นนะรี?”

บุคคลอันดับหนึ่งของฝ่ายธรรมะที่มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วหล้า เจ้าประมุขพรรคหูซาน พระอาจารย์ของกษัตริย์แคว้นซ่งไล่ เทพเซียนผู้เฒ่าในสายตาของคนบนโลกผู้นี้ แต่ไหนแต่ไรมาก็เป็นเช่นนี้ แม้ว่าจะทำอะไรเปิดเผยตรงไปตรงมาทุกเรื่อง แต่ความเย็นชาห่างเหินที่แผ่ออกมาจากกระดูกนั้น ใครก็ตามที่ยิ่งสนิทสนมกับเขาก็จะยิ่งสัมผัสได้อย่างลึกซึ้ง

อวีเจินอีกล่าวเสียงเรียบ “หากเจ้าไม่ไป ข้าไปเองก็ได้”

ลั้งชีวแค้นเสียงเย็นหนึ่งที ก่อนจะพุ่งตัวลงไปยังตีนเขาเหมือนอินทรีบินโฉบ โดยไม่แม้แต่จะชำเลื่องตามองโจวฮองเฮา

กลายเป็นเงาดำเล็ก ๆ หนึ่งจุดที่เด่นขึ้นเด่นลงอยู่ตรงตีนเขาหลายครั้ง เพียงไม่นานก็หายไปจากภูเขากู่หนิว

โจวฮองเฮาทอดถอนใจ “แข็งแรงแรงดุปลั้งชีวก็ยังไม่สามารถบังคับลมได้เหมือนเซียนที่บ้านทีกไว้ในตำราโบราณ เจ้าละ อวีเจินอีตอนนี้ทำได้หรือยัง?”

อวีเจินอีเสียบเป็นคำตอบ

โจวฮูเจินหัวเราะ “ต่อให้ไม่ได้ซีเมฆบังคับลม แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ยังสง่างามสูงส่งอยู่ดี”

ตอนที่นางยังเป็นเด็กสาวได้พบลั้งชีวและอวีเจินอีครั้งแรกในตลาดต่างแคว้น ฝ่ายแรกฉายประกายคมกริบ ฝ่ายหลังเก็บงำประกาย แต่ก็ยังทำให้นางตื่นตะลึงระคนชื่นชมได้อยู่ดี

อวีเจินอีลุกขึ้นยืน ร่างของเขาสูงไม่ถึงหน้าอกของโจวฮองเฮา แต่เมื่อเขาลุกขึ้นยืน โจวฮูเจินกลับรู้สึกเหมือนถูกไล่ลงไปยังตีนเขา ได้แต่แหงนหน้ามองคนผู้นี้ที่อยู่บนยอดเขา

อวีเจินอีถาม “สืบคนไต่ห้ำ แน่ใจแล้วหรือว่าไม่มีผิดพลาด?”

โจวฮูเจินพยักหน้ารับ “แน่ใจแล้ว”

ลู่ๆ นางก็ถอนหายใจอย่างอดไม่อยู่ “เหมือนการสอบใหญ่ที่ราชสำนักมีต่อขุนนางยิ่งนัก เพียงแต่ไม่ได้โหดร้ายถึงขั้นนี้”

อวีเจินอีเอาสองมือไพล่หลัง ทอดสายตามองไปไกล ท่าทาง
อ้างว้าง

ฮองเฮาแคว้นหนั้นเยวียนที่อำพรางตนได้อย่างลึกล้ำถาม
คำถามข้อหนึ่ง “ถงซิงซิงไปหลบอยู่ที่ไหนกันแน่?”

อวีเจินอีเสียดใจไปครู่หนึ่ง “คงมีแค่ตึงอิงที่รู้กรรมัง”

โจวซู่เจินหันหน้ากลับมาองเทพเซียนที่สูงสงเหนือใครผู้นี้
“ขอบเขตารยุทธ์ของตึงอิงสูงแค่ไหนกันแน่?”

อวีเจินอีตอบด้วยประโยคประหลาด “ไม่รู้ว่าจะรู้หรือไม่รู้”

บทที่ 312.1 เหนือคนยังมีคน

เมื่อหวาดกลัวถึงขีดสุดแล้ว เด็กชายกลับไม่รู้สีกกลัวอีกต่อไป บนโลกนี้เหลือเขาตัวคนเดียว เด็กชายที่เพิ่งจะได้เรียนหนังสือของ ชั้นประถมวัยไม่กี่เล่ม ยังไม่รู้จักคำว่ากล้ากลัวความไม่เป็นธรรม เพื่อรักษาหน้าทุกฝ่าย ใบหน้าของเขาจึงเต็มไปด้วยความเคียดแค้น เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันถามว่า “เจ้าชื่ออะไร?”

รอยยิ้มผู้เฒ่าคลุมเครือมีเลศนัย

เด็กชายพูดเสริมอีกว่า “ข้าจะต้องฆ่าเจ้าให้จงได้! ข้าจะแก้แค้นให้ท่านพ่อท่านแม่ ท่านปู่ท่านย่าของข้า!”

ผู้เฒ่าที่บนศีรษะสวมกวางดอกบัวสีเงินขึ้นไปตัวเองพลาเงอียิ้มๆ “ข้า? คนบนโลกล้วนชอบเรียกข้าว่ามารเฒ่าตึง ไม่ว่าจะฝายธรรมะหรืออธรรมก็ล้วนไม่มีข้อยกเว้น ลูกศิษย์ในลัทธิที่พบเจอข้า อาจจะเรียกด้วยความเคารพว่าเจ้าลัทธิไท่ซ่าง ส่วนชื่อเดิมของข้า ชื่อว่าตึงอิง ไม่ได้ใช้มันมาหลายปีแล้ว”

ผู้เฒ่าถาม “แล้วเจ้าละชื่ออะไร?”

เด็กชายเสียงสั่น แต่กลับพยายามตะเบ็งเสียงให้ดังมากที่สุด “เฉาฉิงหล่าง!” (ฉิงหล่างหมายถึงวันที่อากาศ/ห้องฟ้าแจ่มใส)

ผู้เฒ่าเอ๋อส์พยอก “ชื่อนี้ของเจ้าช่างตั้งได้เอาเปรียบคนอื่นยิ่งนัก บวกกับหน้าตาเช่นนี้ของเจ้า วันหน้าทองอยู่ในยุทธภพพระวังจะถูกคนทุบตี”

เขาโบกมืออย่างไม่ใส่ใจหนึ่งครั้ง ลมพายุขุมหนึ่งที่ส่งเสียงอื้ออึงพัดไปทางกระดาษหน้าต่างด้านข้างของห้อง ทว่ากระดาษหน้าต่างแผ่นบางกลับไร้ความเสียหาย ในห้องเหมือนมีอะไรบางอย่างถูกพัดกลับไป

เด็กชายไม่อาจเข้าใจวิธีการที่อัศจรรย์สุดขีดนี้ เขาเพียงแต่โกรธจนหน้าเขียว “ผายลม!”

คนในครอบครัวตายไปแล้ว ชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้จึงกลายมาเป็นความทรงจำอย่างสุดท้ายของเด็กชาย

ผู้เฒ่าไม่ถือสา ตามองแม่ไก่หลายตัวในลานบ้านที่กำลังเดินจิกหาอาหารไปทั่ว

ผู้เฒ่าลุกขึ้นเดินไปที่ห้องครัว หยิบข้าวสารจากถังใส่ข้าวมากำมือหนึ่ง พอกลับมานั่งที่เดิมแล้วก็ไปรยลงบนพื้น พวกเขาแม่ไก่กระพือปีกถลาเข้ามากินอาหารอย่างสำราญใจ

ผู้เฒ่าเอ๋อส์ยิ้มๆ “คนบนโลกต่างก็กลัวข้า แต่เจ้าดูสิ พวกมันไม่กลัวเลย”

เขาค้อมหลังเอนตัวไปด้านหน้า “นี่หมายความว่าปรมาจารย์ยอดฝีมือ กษัตริย์ แม่ทัพทั้งหลายสู้ไก่สักตัวก็ยังไม่ได้อาจนั้นหรือ?”

เด็กชายยังเยาว์นัก ในสมองมีแต่ความเคียดแค้น ไหนเลยจะเต็มใจคิดถึงเรื่องพวกนี้ เพียงแค่ล่องมองมารร้ายที่ฆ่าคนตาไม่กะพริบ เจ็บใจที่ตัวเองมีพลังกำลั้งน้อยเกินไป จับพลันนั้นเขาบังเกิดความคิด นึกขึ้นได้ว่าในห้องครัวยังมีมิดผ้าฟืนที่ลับจนคมใช้ได้ สถานที่อย่างเมืองหลวงนี้ ครอบครัวยุคเล็ก ๆ ที่พอมีฐานะอย่างครอบครัวของเด็กชายมีเงินมากพอที่จะเรียกให้คนชายถ่านที่เดินผ่านหน้าบ้านหยุดรถ มิดผ้าฟืนที่อยู่ในบ้านก็แค่มีไว้ประดับพอเป็นพิธีเท่านั้น

ผู้เฒ่ามองท้องฟ้า ถามเองตอบเอง “แน่นอนว่าไม่ใช่ ก็แค่คนไม่รู้จึงไร้ความกลัวเท่านั้น บางครั้งอินทรีตัวหนึ่งบินผ่านท้องฟ้าหนูที่อยู่ในผืนนาก็รีบกำเมล็ดข้าวเปลือกใต้อุ้งเท้าไว้แน่น คนแบบนี้ในใต้หล้าของพวกเราไม่มาก แต่ก็ไม่น้อย ไม่ได้ดีไปกว่าพวกชาวบ้านธรรมดาสักเท่าไร พวกเขาก็แค่สามารถมองเห็นเงาดำได้เท่านั้น ยกตัวอย่างเช่นอวีเจินอี่แห่งแคว้นซงไล่ที่เปลี่ยนมาฝึกตนเป็นเซียน พ่อครูเฒ่าในตำหนักรัชทายาทแคว้นหนันเยวียนของพวกเจ้า ภิกษุเฒ่าผู้บรรยายพระสูตรแห่งวัดจินกั๊ง”

กล่าวมาถึงตรงนี้ตึงอิงก็ลุกขึ้นยืน สะบัดชายแขนเสื้อสองข้าง ดัดนิ้วเบาๆ ลมพายุลูกแล้วลูกเล่ามารวมตัวกันกลายเป็นเส้น แล้วโถมตีไปทางหน้าต่างข้างห้อง

ตึงอิงลงมือเร็วเกินไป ลมพายุสี่เขี้ยวอิมครีมรวมตัวกันอยู่ตรงหน้าต่างอย่างต่อเนื่อง เป็นจุดๆ ก้อนๆ คล้ายภาพดวงดาวบนทางช้างเผือก

“และยังมีคนต่างถิ่นบางส่วนที่สมกับคำว่าผู้มาเยือนไม่มีเจตนาดี ผู้มีเจตนาดีไม่มาเยือน พวกเขาล้วนถูกพวกเราเรียกว่าเป็นเจ้อเขียนทั้งหมด ท่องเที่ยวอยู่ในโลกมนุษย์ดุดั่งดาวหางที่มาเร็ว แล้วก็จากไปแล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าโลกใบนี้จะเปลี่ยนไปอย่างไร มีปัญหาตามมาแค่ไหน กลายมาเป็นกองขยะที่เละทะเกินเยียวยาเท่าไร พวกเขาไม่เคยสนใจ”

“พวกเขาไม่สนใจการพบพรากรสุขทุกชั้นบนโลกมนุษย์”

ตั้งอิงยิ้มพลา่งทำมือเหมือนพลิกเปิดหนังสือ จากนั้นก็ตบเบาๆ คล้ายปิดหนังสือเข้าหากัน “คนพวกนี้ทำเหมือนเปิดหน้าหนึ่งของหนังสืออ่านเล่นยามมีเวลาว่าง พลิกกลับไปแล้วก็พลิกกลับมา บนหน้าหนังสือจะเขียนว่า ‘จาริตเสื่อมเสีย’ ‘เลือดนองพันลี้’ ‘ปวงประชาทุกข์ยากน่าเวทนา’ หรือไม่ พวกเขาล้วนไม่สนใจ”

“ครอบครัวที่สืบทอดมารยาทพิธีการมานานนับพันปี จวนอริยะจากตระกูลปัญญาชนให้กำเนิดตัวประหลาด ถูกเขาทำลายเสียจนย่อยยับป่นปี้”

“แคว้นเล็กๆ ที่ห่างไกล มีฮ่องเต้ที่จิตใจทะเยอทะยาน ไม่เคยเข้าใจเรื่องยกทัพจับศึก แต่กลับทุ่มกำลังทัพจับศึกพม่าเพื่อ เพียงยึดปีคนหนุ่มของครึ่งแคว้นก็ตายสิ้น”

เด็กชายหรือจะเข้าใจเรื่องพวกนี้ เขาเอาแต่จมจ่อมอยู่กับความเคียดแค้นของตัวเอง “แล้วเจ้าจะทำอะไร?”

เด็กชายในตรอกที่ชื่อว่าเฉาฉิงหล่างสะอึกสะอื้นพูดไม่เป็นคำ “เจ้าก็ได้แต่สั่งหารพ่อแม่ ปู่ย่าของข้า...”

เสียงสะอื้นของเฉาฉิงหล่างแฝงไว้ด้วยความเจ็บแค้น “เจ้าจะนับเป็นวีรบุรุษชายชาติตรีอะไรได้ เจ้ามันมารร้ายชั่วช้าที่ไม่สมควรได้รับการให้อภัย!”

คล้ายจะลงใจแกล้งหยอกเด็กน้อย ผู้เฒ่าถึงทำเสียงอือๆๆ เลียนแบบเด็กชาย ฉากนั้นก็หัวเราะดั่งลั่น

ไม่รู้จริงๆ ว่าเป็นเพราะเขายังมีจิตใจเป็นเด็ก หรือเสียสติจนเป็นบ้าไปแล้ว

เด็กชายโกรธจนตัวสั่น

ติงอิงเอ๋วยิ้มๆ “อันที่จริงเจอเซียนพวกนั้นจะทำอะไร แล้วเกี่ยวอะไรกับข้าด้วย? ไม่เกี่ยวเลย ข้าก็แค่หาข้ออ้างให้ตัวเองฆ่าคน ฆ่าคนบางคนที่น่าสนใจก็เท่านั้น”

ผู้เฒ่ายกแขนข้างหนึ่งขึ้น ใช้ฝ่ามือต่างมิดทำท่าขึ้นลงเหมือนกำลังสับเนื้อ “เจอเซียนคนหนึ่ง เจอเซียนสองคน สามคนสี่คน สับพวกเขาให้ตาย นอกจากพวกเขาแล้วยังมีสิบคนเบื่องบนที่ไม่นับรวมข้า รวมไปถึง ‘สิบคนเบื่องล่าง’ ที่เกิดขึ้นในภายหลังด้วย ใครที่น่าสนใจก็เก็บไว้ รกหูรกตากก็ฆ่าให้หมด”

ท่ามกลางเสียงร้องไห้คร่ำครวญของเด็กชาย

ติงอิงแหงนหน้ามองท้องฟ้า

ครั้งนี้ไม่ค่อยเหมือนกับเมื่อครั้งหกสิบปีนั้นสักเท่าไร

ดังนั้นเขาถึงเลือกอยู่ที่นี้ ไม่ใช่ลงมือด้วยตัวเอง ถึงอย่างไรเขาก็ยังบ้าคลั่ง พยายามที่จะใช้กำลังของตัวเองคนเดียวไปทำหายกับ

ยอดฝีมือเก้าคนหรืออาจจะมีมากกว่าสิบคน เมื่อหกสิบปีก่อนเคยมีคนพยายามทำเช่นนี้ หวังจะฮุบเอาโชคชะตาบู๊ของไต้หล่าไว้เพียงลำพัง ผลคือแพ้อาณ

หากคนหนุ่มที่เป็นเจ้านายของกระบี่บินผู้นั้นมีชีวิตรอดไปได้ คงทำให้ทุกคนรู้สึกแปลกใจอย่างมาก

ถ้าเช่นนั้นเมื่อถึงเวลานั้นตึงอิงจะออกไปจากที่นี่ ทำให้คนผู้นั้นไม่กลายเป็นเรื่องที่น่าแปลกใจอีกต่อไป

ตึงอิงรู้ว่าไต้หล่าแห่งนี้ก็เหมือนการเลี้ยงแมลงพิษ

จุดลึกในใจของตึงอิงซุกซ่อนความลับอย่างหนึ่งที่ไม่เคยมีใครรู้ เพื่อคลายปมปริศนานี้ เขาจึงสนใจแค่เรื่องเดียว นั่นคือหากเขาทำให้การเลี้ยงแมลงพิษหกสิบปีของตนกลายมาเป็นความว่างเปล่าเหมือนใช้ตะกร้าไม้ไผ่ตักน้ำ

ใครคนนั้นจะมาพบตนหรือไม่

และจะเป็นใครกันแน่ที่จะมายืนต่อหน้าตน

ซึ่งก่อนหน้าที่จะเป็นเช่นนั้น ยังมีกุญแจสำคัญอยู่สองข้อ

หนึ่งคือโจวซื่อต้องตายอยู่บนถนน ทำให้ลู่ฝางและโจวเฟยเป็นฝ่ายเดินเข้ามาในสถานการณ์ด้วยตัวเอง

สองคือเจ้าของกระบี่บินก็ต้องตายเช่นกัน

ตึงอิงหันไปมองทางหน้าต่างแล้วคลี่ยิ้ม เขาคิดว่าไม่มีอะไรยาก

.....

ผู้เฒ่าจมูกงอแงเหมือนเหยี่ยวคนหนึ่งเดินอยู่บนถนนที่คึกคักของเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน แม้ไม่แสดงความโกรธก็ย่น่าเกรงขาม น่าจะเป็นคนจากทางเหนือเพราะเรือนกายของเขาสูงมาก โดดเด่นดั่งนกกระเรียนในฝูงไก่ ดึงดูดสายตาของชาวบ้านในพื้นที่ได้ไม่น้อย ข้างกายของผู้เฒ่ามีองค์รักษ์ชายหญิงสี่หน้าสบหนึ่ง ฝึเท้าที่ก้าวเดินหนักแน่นปราดเปรียว พวกเขาแค่ขำเลียงตามาก็สามารถข่มให้สายตาอยากจ้องอยากเห็นที่มองมาถอยกลับไป เมื่อมาถึงเมืองที่ดีย์เยี่ยมที่สุดในใต้หล้าแห่งนี้ ผู้เฒ่าก็ทอดถอนใจไม่หยุด คุ่นชินกับแผ่นฟ้าสูงแผ่นดินกว้างใหญ่ และความว่างเปล่าอ้างว้างของนอกด่านแล้ว ปรับตัวเข้ากับฝูงชนที่มากมหาศาลขนาดนี้ไม่ทันจริงๆ และในขณะที่อารมณ์ของผู้เฒ่าเริ่มจะย่ำแย่ชายฉกรรจ์ลักษณะเปี่ยมไปด้วยพลังกำลังคนหนึ่งก็เดินเร็วๆ มาจากทิศไกล แฉ่งอาจารย์ผู้มีพระคุณด้วยภาษาของทุ่งราบกว้างว่า หากคนผู้นั้นเจอแล้ว เขาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่าสะพานเคอเลี่ย ห่างจากที่แห่งนี้ไปไม่ไกล

ผู้เฒ่าให้ลูกศิษย์ผู้นี้นำทาง เพียงไม่นานก็เดินผ่านสะพานหินที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานไปถึงร้านแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ริมน้ำ ไม่นึกว่าจะเป็นร้านขายแพรวต่วน ผู้เฒ่าบอกให้พวกลูกศิษย์รออยู่ด้านนอกกิจการของร้านชบเซา ไม่มีลูกค้าแวะเวียนมา ผู้เฒ่าเดินข้ามธรณีประตูไปเพียงล่ำพั้ง มองเห็นว่าด้านหลังโต๊ะคิดเงินตัวสูงมีศิระหนึ่งที่มีเส้นผมหรือมแห้วม เจ้าของหน้าตาซีริ้วโพล่ออกมา

ถ้าแก่ร้านเห็นผู้เฒ่าก็กล่าวยิ้มๆ ว่า “โอ้ แขกที่หาได้ยากๆ ช่วงนี้เจอใครซำก็ไม่วู้สึกแปลกใจแล้ว มีเพียงได้พบเจอเจ้านี้แหละดวงอาทิตย์คงขึ้นทางทิศตะวันตกเป็นแน่ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ แม้ว่า

ก่อนหน้านี้ลูกชายของโจวเฟยจะมาบอกข้าก่อนแล้วว่าเจ้าต้องมา แต่อันที่จริงข้ากลับไม่เชื่อเท่าไร แค่คิดว่าเขาจะมาหลอกให้ข้า ออกจากภูเขาเพื่อช่วยป้องกันภัยให้พ่อเขา”

ถ้าแก่ร้านเดินอ้อมโตะออกมา ผายมือบอกเป็นนัยให้ผู้เฒ่า ลมุกเหยี่ยวหาที่นั่งได้ตามสบายพลาจกล่าวอย่างไม่เกรงกลัวว่า “ปรมาจารย์ใหญ่เฉิง ท่านผู้อาวุโสรีบนั่งก่อนเถอะ ไม่อย่างนั้นพูด กับท่านแล้วข้าต้องคอยแหงนหน้า คงเมื่อยแย่”

ผู้เฒ่าที่เดินทางมาไกลไม่ถือสา พอนั่งลงบนเก้าอี้รับรองแขก หยาบๆ ตัวหนึ่งแล้วก็พูดเข้าประเด็นทันที “หากไม่เป็นเพราะข้าไม่ เชื่อในรายชื่อสิบคนของหอจิ้งหย่าง ข้าก็คงไม่เสี่ยงมาที่นี่ ลำดับ ของเจ้าและข้าต่างก็ไม่อยู่ในห้าอันดับแรก มีความเป็นไปได้มากกว่า จะเกิดเรื่องไม่คาดคิด เฟิงชิงปายที่มีสถานะเป็นเจ้อเซี่ยนอย่างไม่ ต้องสงสัย ยาเออร์ศิษย์หลานของมารเฒ่าตึง โจวซือบุตรชายของ โจวเฟย ตอนนี้ก็มีตั้งสามคนแล้ว ใครจะไปรู้ว่าจะมีเต้าน้อยตะพาบ เฒ่าที่แอบซ่อนตัวอยู่ใต้น้ำอีกหรือไม่”

ถ้าแก่ร้านพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย

อวีเจินอี จังชิวสองในสี่ปรมาจารย์ใหญ่ไปรวมตัวกันอยู่บน ภูเขากู่หนิว นี่คือข่าวที่ป่าวประกาศแก่ภายนอกเพื่อให้คนในใต้ หล้ามาร่วมชมความครึกครื้น

ครั้งนี้หอจิ้งหย่างเลือกจะมาป่าวประกาศอันดับรายชื่อสิบคน ในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน นี่ต่างหากถึงจะเป็นกุญแจสำคัญของ ความลับที่ซุกซ่อนอยู่อย่างแท้จริง

ผู้เฒ่าที่มาจากนอกด่านแค้นเสียงเย็น “ข้าใช้ทวน เจ้าใช้ดาบ เหมือนกับจิ้งจิว ต่างก็เป็นวิถีของหมัดนอก ไม่เหมือนกับจิ้งจอก เฒ่าอวีเจินอี ขอแค่เป็นศึกตาย ย่อมต้องทิ้งอาการบาดเจ็บไว้ไม่ มากก็น้อย พวกเราสามคนต้องไม่มีทางหนีได้ถึงอีกหกสิบปีให้หลัง แน่นนอน เพื่อโอกาสครั้งนี้ ข้าเช่นฆ่าตลอดทางจนมาถึงวันนี้ โรค แอบแฝงเล็กใหญ่บนร่าง ถึงอย่างไรก็ต้องมีคำอธิบาย!”

กล่าวมาถึงตอนสุดท้าย ผู้เฒ่าตบที่เท้าแขนเก้าอี้เบาๆ เก้าอี้ ไม่เป็นอะไร แต่พื้นร้านด้านล่างเก้าอี้กลับเกิดรอยปริร้าวแผ่ขยาย ลามไปทั่ว

ลูกศิษย์ของผู้เฒ่าที่รออยู่ด้านนอกสัมผัสได้ถึงลมปราณที่ ไหลเวียนในร้าน แต่ละคนก็ตั้งท่าเหมือนเผชิญกับศัตรูตัวฉกาจ ลมหายใจเริ่มหนักกระชั้น

ถ้าแก่เอ่ยยิ้มๆ “ลูกศิษย์เหล่านี้ของเจ้า พรสวรรค์ไม่ได้โดดเด่นสักเท่าไรหรอก ไหนเคยได้ยินว่าเมื่อหลายปีก่อนเจ้าพบลูกหมา ปาน้อยที่มีพรสวรรค์น่าตะลึงตัวหนึ่งไม่ใช่หรือ? หลายปีมานี้เจ้า ตั้งใจอบรมสั่งสอนก็คงไม่ด้อยไปกว่าพวกลูกรักของสวรรค์อย่างยา เออร์ โจวซือหรือกระมัง?”

ผู้เฒ่าแซ่เจินกล่าวอย่างเฉยชา “ตายแล้ว พรสวรรค์ดีเกินไปก็ ไม่ดี”

ถ้าแก่ร้านพูดอย่างขุ่นเคือง “เฉิงหยวนซาน! เสือร้ายยังไม่กิน ลูกตัวเอง เจ้ายังมีความเป็นคนอยู่บ้างไหม?”

ผู้เฒ่าที่เดินทางไกลนับพันลี้จากนอกด่านมาถึงแคว้นหนั้นเยวียนก็คือปี่เซ็งเฉิงหยวนซานที่อยู่ในอันดับแปดของสิบผู้ยิ่งใหญ่ไต้หล้า

เมื่อยี่สิบปีก่อน หลังจากที่ถูกล้อลึงหย่างคัดออกจากอันดับสิบคน เขาก็ไปอยู่ที่ทุ่งหญ้ากว้างนอกด่าน เพียงไม่นานก็กลายเป็นแขกผู้ทรงเกียรติของผู้ครองทุ่งหญ้ากว้างใหญ่

เฉิงหยวนซานปรายตามองผู้เฒ่าร่างเล็กเตี้ยที่ปกปิดชื่อแช่อยู่ในแคว้นหนั้นเยวียน "หลิวจง เจ้ายังมีหน้ามาว่าข้าด้วยหรือ? คนล้มมีด คนล้มมีด เจ้าหลิวจงชอบเอาอะไรมาล้มมีดมากที่สุด?"

คนล้มมีดหลิวจงหัวเราะหึหึ

เฉิงหยวนซานกล่าวด้วยความสงสัย "ข้าเพิ่งมาถึงที่นี่ อีกทั้งแคว้นหนั้นเยวียนยังเป็นถิ่นฐานที่ลั้งชิวตั้งใจดูแลอย่างยากลำบาก คราวนี้ลั้งชิวยืนอยู่ฝ่ายใดกันแน่? แรกเริ่มสุดข้านี้กว่าเป็นอวี๋เจินอี่ แต่ตอนนี้มาลองดูแล้วเหมือนจะไม่ใช่? แล้วมารเฒ่าดึงละคิดจะทำอะไร? เขาเป็นคนที่ไม่ต้องทำอะไรที่สุดในไต้หล้าแห่งนี้ แต่กลับมาที่แคว้นหนั้นเยวียน เขาคิดอะไรอยู่?"

หลังจากที่ปี่เซ็งหลิวหยวนซานเอ่ยถึง 'คนล้มมีด' พลังอำนาจของหลิวจงก็เพิ่มทะยานขึ้นอย่างพรวดพรวด แต่ตอนนี้พลังนั้นกลับร่วงดิ่งลง ร่างทั้งร่างกลับกลายเป็นผู้เฒ่าตัวเล็กของร้านที่เอาตัวรอดให้ผ่านพ้นไปในแต่ละวัน เขาชี้หน้าเฉิงหยวนซาน เอ่ยหยอกเย้า "เจ้าน่ะชอบคิดมากเกินไป"

แต่เจียงหยวนซานรู้ดีว่าตลอดหลายปีมานี้หลิวจงไม่เคยหยุดฝึกตนเพิ่มพูนตบะ หรืออาจถึงขั้นว่าตอนนี้ตบะของเขาได้รุดหน้าไปแล้วก้าวใหญ่

ทว่าตลอดหลายปีที่ผ่านมาแถบแคว้นหนันเยวี่ยนแห่งนี้มีลัทธิขงจื้อคองเฟ้าพิทักษ์อยู่ข้างวังหลวง จึงไม่มีข่าวลือที่น่าตะลึงพรึงเพริดใดๆ แพร่ออกไป การฝึกวรยุทธ์ของหลิวจง หากไม่มีหินลับมีดจะไม่ถอยกลับรุดหน้าได้อย่างไร? หลายปีมานี้เจียงหยวนซานเองนอกจากจะแอบสังหารยอดฝีมือนอกด่านอย่างลับๆ แล้ว ก็ยังแฝงตัวเข้ามาทศไต้อยู่หลายครั้ง เขาลอบฆ่าปรมาจารย์ในยุทธภพที่มีหวังว่าจะเลื่อนสู่สิบอันดับแรกไปสองคนก็เพื่อขัดเกลาสภาพจิตใจท่ามกลางการเข่นฆ่าที่อันตราย มิกล้าเพิกเฉยละเลยแม้แต่น้อย

บทที่ 312.2 เหนือคนยังมีคน

เงิงหยวนซ่านกล่าว “โจวเฟยผู้นี้ทำอะไรไร้ความยำเกรงมา โดยตลอด ช่างเหมือนพวกเจ้อเซียนในประวัติศาสตร์ยิ่งนัก ครึ่งนี้ก็หันมาฟังพาดังอิงอีก จะเป็นโชคดีหรือเคราะห์ร้าย เจ้าลองบอกข้าหน่อยสิ หลิวจง คนอื่นข้าเชื่อไม่ได้ แต่เจ้าเป็นข้อยกเว้น”

หลิวจงเอ่ยยิ้มๆ “อาศัยอะไรถึงเชื่อข้า”

เงิงหยวนซ่านกล่าวอย่างจริงจัง “คนที่ถูกเรียกขานว่าเป็นผู้ล้มลงในวายุหตุมีมากมายดุจขนวัว แต่สำหรับในใจของข้า ผู้ล้มลงในวายุหตุที่แท้จริงมีเพียงเจ้าหลิวจงคนเดียวเท่านั้น เจ้าเองก็เหมือนกับตังอิง ลังชิว อวีเจินอี คือคนไม่กี่คนที่มีชีวิตรอดมาได้ จากศึกของปีนั้น สิบคนนั้น ไร้ที่ตายก็ตาย ที่หายตัวไปก็หายตัวไป มีเพียงคนวงนอกของสถานการณ์อย่างพวกเจ้าที่กลับกลายเป็นว่าได้รับโชควาสนาของใครของมัน ตังอิงได้กวานเต้าของเซียนผู้หนึ่งไป อวีเจินอีได้ตำราลับของตระกูลเซียนเล่มหนึ่ง ลังชิวได้อะไร ข้าไม่แน่ใจนัก แต่ตอนนั้นเจ้าหลิวจงเป็นฝ่ายเสียสละไม่ต้องการมิดปีศาจเพียงเพราะว่าตัวเองมีมิดอยู่ข้างกายแล้ว การเลือกแบบนี้ไ้ไ้หล้าก็มีแต่เจ้าเท่านั้นที่ทำได้”

หลิวจงลูบหนวดอันเบาบางของตัวเอง ยิ้มตาหยิพุดว่า “ความลับเรื่องนี้ เจ้าที่เป็นคนนอกซึ่งไม่ได้เข้าร่วมเหตุการณ์ หายนะครั้งนั้น รู้ได้อย่างไร?”

เรื่องนี้เป็นจุดที่ค้นเคาะเยอที่สุดในชีวิตของหลิวหลง เขาไม่เคยพูดใครให้ฟัง แต่ในเมื่อวันนี้ปีเซิ่งเฉิงหยวนซานพูดขึ้นมาเอง คนลับมีดอย่างหลิวหลงก็ยังคงรู้สึกล่าพองใจในตัวเองอยู่ดี

เฉิงหยวนซานตอบตามสัตย์จริง "เจ้าของคนใหม่ที่มิดปีศาจ 'เลียนซือ' (เป็นคำเรียกขานอย่างให้ความเคารพนักพรตเต๋าที่เชี่ยวชาญด้านการหล่อเลี้ยงชีวิต การหลอมไอเสถเป็นต้น) เลือกข้าเป็นคนสังหารเองกับมือ เพียงแต่ข้าไม่อาจเก็บมันไว้ได้"

แต่ไหนแต่ไรมาปีเซิ่งเฉิงหยวนซานก็เป็นคนหยิ่งทรนงในตัวเองอยู่แล้ว สำหรับคนอย่างกงซิงซิงแห่งหอจิ้งซินที่อยู่ในรายชื่อเขาดูแคลนอย่างยิ่ง ส่วนอีกสิบอันดับล่างที่พวกสอดรู้สอดเห็นเพิ่มขึ้นมาจากสิบอันดับแรก เฉิงหยวนซานเคยป่าวประกาศออกไปว่าคนเหล่านี้มีใครๆ บ้างที่สามารถยกขาส่งน้ำให้แก่เขาได้ แล้วก็ใครๆ ที่ควรช่วยถอดรองเท้าให้เขา ใครๆ ที่สามารถเฝ้าบ้านให้เขา ยอดฝีมือชั้นสูงสุดสิบท่านที่มีชื่อเสียงไปทั่วใต้หล้ากลับไม่มีสักคนที่เข้าตาปีเซิ่งเฉิงหยวนซาน

แต่วันนี้เขามาพบหลิวหลงลับมีดท่าทางเกรงอกเกรงใจอย่างยิ่ง หรืออาจถึงขั้นยินดียอมก้มหัวให้ระดับหนึ่ง

นี่จึงแสดงให้เห็นว่าการเดินทางมาเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนครั้งนี้ เฉิงหยวนซานไม่มีความมั่นใจเลยแม้แต่น้อย

หลิวหลงยื่นนิ้วเข้าปาก แคะเศษเนื้อที่ติดชอกฟันออกมาติดทิ้ง "ฝีมือของนักฆ่าคนหนึ่งดีหรือไม่ ต้องดูที่มิดเล่มที่เขาใช้ถนัดมือมากที่สุด แร่หนังกวานเนื้อละเอียดกรดยุค สามารถใช้ได้ก็ปี อย่างแย่มากที่สุดสองสามปีก็ต้องเปลี่ยนมิดเล่มใหม่ ดีขึ้นมาหน่อยคือเจ็ดแปด

ปี มีดเล่มนั้นของข้าใช้มาตั้งแต่ตอนที่เริ่มท่องยุทธภพ จนมาถึงวันนี้ก็เกือบสี่สิบปีแล้ว”

หลิวหลงหัวเราะว่า “สังหารพวกเจ้อเซียนที่ทำตัวลับๆ ล่อๆ พวกนั้นถึงจะสาแก่ใจ มีดที่ลับมาหลายสิบปี อย่าให้กลายเป็นเคล็ดสังหารมังกรผายลมสุนัขอย่างในตำราอะไรนั้นเลย มากี่ดี มาแล้วก็ดี”

.....

บัณฑิตยากจนคนหนึ่งที่มาสอบในเมืองหลวงยังรอรกรยาคนงามของเขากลับมา เพื่อนาง แม้แต่คำสอนของอริยะที่บอกว่าบุรุษไม่เข้าใกล้ห้องครัว เขาก็ยังยอมละทิ้งไม่สนใจ

พวกเขาพบเจอกันในยุทธภพโดยบังเอิญ แม้ว่านางจะอายุมากกว่าเขาหกปี แต่ยังชอบพูดล้อเล่น บอกว่าตัวเองไม่ใช่ผู้หญิงที่ดี แต่เขากลับรู้สึกว่าเป็นไร

สามารถตีตีฝ่าได้ยอดเยี่ยมปานนั้น บทเพลงแห่งสนามรบติดได้ยิ่งอีกเหิม หรือระบายความคับแค้นใจของหญิงสาวในห้องหอ ก็ยังถ่ายทอดได้อย่างลึกซึ้ง จะเลวได้ถึงขนาดไหนกัน

มีคนประหลาดคนหนึ่งมาหาเขาที่นี่แล้วเล่าเรื่องของหญิงสาวในยุทธภพคนหนึ่งให้ฟัง

บัณฑิตรู้สึกว่หากผู้หญิงอย่างที่คุณผู้นั้นเล่าให้ฟังมีอยู่จริง ถ้าอย่างนั้นนางก็มีจิตใจชั่วช้าสามัญยิ่งนัก

แต่บัณฑิตยังรู้สึกว่านางที่เขารู้จักไม่เหมือนกัน รู้สึกว่านางเป็นผู้หญิงที่ดี มีความรู้เฉลียวฉลาด อ่อนโยนมีคุณธรรม แถมยังงดงามถึงเพียงนั้น เขาจะแต่งงานมาเป็นภรรยา อยู่ด้วยกันไปจนแก่เฒ่า

เขากำลังรอนางกลับบ้าน

คิดว่าว่านางกลับมาจะบอกความในใจเหล่านี้ให้นางฟัง

.....

วัดจันทน์คือสี่อปางฉงหลิน (คือระบบการดูแลวัดอย่างหนึ่ง สี่อปางหมายถึงสิบทิศได้แก่ออก ตก เหนือ ใต้ ตะวันออกเฉียงใต้ ตะวันตกเฉียงใต้ ตะวันตกเฉียงเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ บนและล่าง ฉงหลินเป็นคำเรียกขานวัดวาอารามหมายถึงสถานที่ที่พระสงฆ์มารวมตัวกัน สถานที่ที่ใช้ฝึกบำเพ็ญตน) อันดับหนึ่งของเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน แล้วก็เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาพุทธที่ใหญ่ที่สุดและมีพระสงฆ์มากที่สุดของใต้หล้าแห่งนี้

ในกระท่อมมุงจากเรียบง่ายหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในตำแหน่งที่ค่อนข้างเงียบสงบและห่างไกลของวัด ประตูใหญ่เปิดอ้า ในกระท่อมที่ว่างเปล่านอกจากพระสงฆ์รูปหนึ่งและเบาะรองนั่งหนึ่งใบแล้วก็ไม่มีอย่างอื่นอีก

คุณชายหน้าตาหล่อเหลาร่างผอมเพรียวบางคนหนึ่งถูกห้อมล้อมด้วยสาวงามสิบกว่าคนดูจดวงเดือนที่ถูกล้อมด้วยหมู่ดาว เขาเดินเข้าไปยังกระท่อมหลังเล็กไม่สะดุดตาหลังนี้ซ้ำๆ อายุของหญิงสาวมีตั้งแต่สิบสามสิบสี่ไปจนถึงสี่สิบกว่าปี ทุกคนล้วนเป็นหญิง

งาม หากมีคนของหอลิ่งหย่างอยู่ที่นี้ด้วยก็จะค้นพบว่าในบรรดาหญิงสาวเหล่านี้มีทั้งจอมยุทธ์หญิงเทพธิดาที่ชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า แล้วก็มีสตรีแต่งงานแล้วของตระกูลสูงศักดิ์ร่ำรวย ซึ่งทุกคนล้วนเป็นโคมสะคราญของพื้นที่หนึ่งโดยไม่มีข้อยกเว้น

บริเวณรอบกระท่อมมุงจากมีธงปลายแหลมรายล้อม

คนหนุ่มเหมือนลูกหลานเชื้อพระวงศ์ที่พาสาวงามมาท่องเที่ยวตลอดทางที่เดินมาก็คอยอธิบายที่มาของคำศัพท์ทางพระพุทธศาสนาอย่างคำว่าสีอ�팡 ฉงหลิน ชาน่า (ภาษาสันสกฤตคือคำว่า *kṣaṇa* หมายถึงชั่วขณะ หนึ่งทีหนึ่งใด) ธงปลายแหลม ฯลฯ ให้หญิงสาวเหล่านั้นฟัง หญิงสาวส่วนใหญ่มีชาติกำเนิดที่ดี ไม่ขาดความรู้ความสามารถ บางคนจึงหัวเราะคิกคักพลางชี้ให้เห็นช่องโหว่ในคำอธิบายของคนหนุ่ม เขาก็ไม่ได้โต้แย้งอะไร แค่บอกว่าธรรมเนียมของแต่ละพื้นที่ไม่เหมือนกัน คำกล่าวของบ้านเกิดเขาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของศาสนาพุทธมากกว่า

ภิกษุเฒ่าที่นั่งทำสมาธิลืมตาขึ้นถามยิ้มๆ “ประสกโฉว ในเมื่อได้รับคำยืนยันจากตึงอิง มีที่หยุดยืนอย่างมั่นคงแล้ว เหตุใดถึงยังต้องมาที่นี่เล่า?”

คนหนุ่มแซ่โฉวยกมือขึ้นบอกเป็นนัยไม่ให้หญิงสาวทั้งหลายติดตามมา เขาเดินเข้าไปในกระท่อมเพียงลำพัง ยิ้มถามว่า “มาขอรางวัลหันท์ทองคำจากไต้ซือให้ลูกชายที่ไม่เอาไหนคนนั้นของข้า”

เขาขยับเข้าใกล้ธรณีประตูแล้วยกเท้าขึ้น ถามอย่างเกรงใจ “ต้องถอดรองเท้าออกหรือไม่ ข้ากลัวว่าจะทำให้กุฎิที่สะอาดเอี่ยมของไต้ซือสกปรก”

ภิกษุเฒ่าเอ๋วยิ้ม “รองเท้าเปื้อนดินโคลนแล้ว สำหรับในใจ ประสกโจว จะถอดหรือไม่ถอด ต่างกันด้วยหรือ?”

คนหนุ่มกล่าวอย่างฉุนเฉียว “คนหัวโหล่นอยากพวกเจ้า อยู่ที่ไหน ก็ชอบพูดจาเหลวไหลแล้วเรียกให้ฟังดูดีว่าเป็นปรีศนาธรรมแบบนี้ เสมอ ข้าชอบไม่ลงจริง ๆ”

เขาชี้ไปยังกระท่อมที่ว่างเปล่า “มองดูเหมือนไม่มีอะไร แต่เจ้าก็ ยังอยู่ในนี้ไม่ใช่หรือ”

ภิกษุชราถอนหายใจ “ประสกโจวเป็นคนฉลาด ไม่ว่าหลักการ ไหนก็เข้าใจหมด น่าเสียดายก็แต่ตัวเองไม่ยอมกลับใจ”

คนหนุ่มยังคงถอดรองเท้า ก้าวข้ามธรณีประตูมาแล้วก็นั่งแปะ ลงบนขอบประตู ยกแขนข้างหนึ่งชี้ไปยังสาวงามที่มีความงามเป็น เอกลักษณะแตกต่างกันไปซึ่งรออยู่ด้านหลัง “หากพวกนางก็คือ พระธรรมที่ข้าปรารถนา พระสงฆ์อย่างเจ้าจะโน้มน้าวข้าอย่างไร?”

ภิกษุชราสีหน้าขมฝาด “ใช้ปรีศนาธรรมกับเลื้อยเซียนอย่างไร พวกเจ้าช่างเหนือจริง ๆ”

คนหนุ่มแสวงพนมมือก้มหน้า ยิ้มตาทีย่ตองคำว่าอมิตาพุทธ ไบหน้าที่เดิมทีก็แห้งเหี่ยวอยู่แล้วของภิกษุชรายิ่งยับย่น หัวคิ้ว ขมวดเป็นปม

หากเป็นพวกอันธพาลทั่วไปยอมเข้ามาในวัดจีนกั๊งแห่งนี้ไม่ได้ ต่อให้เป็นผู้สูงศักดิ์หรือขุนนางของแคว้นหนันเยวี่ยนก็ยังไม่

กระท่อมหลังนี้ไม่เจอ แต่คนหนุ่มที่มองดูเหมือนคนอายุสามสิบผู้นี้
ชื่อโจวเฟย

เขาคือปรมาจารย์ใหญ่ที่อยู่อันดับสี่ของไต้หล้า มีวรยุทธ์สูงส่ง
ลึกล้ำ หากจะบอกว่าบรรลุสุดยอดแล้วก็ไม่เกินจริงเลยแม้แต่นิดเดียว
อีกทั้งยังเชี่ยวชาญความรู้ทุกแขนงไม่ว่าจะเป็นพิณ
หมากล้อม ฟู่กัน ภาพวาด

หญิงสาวและสตรีแต่งงานแล้วพวกนั้นชื่นชอบเขา เป็นเรื่อง
จริงแท้แน่นอน อาจจะมีบางคนที่แรกเริ่มจำใจด้วยถูกบีบบังคับ มี
ชายในดวงใจอยู่ก่อนแล้ว หรืออาจถึงขั้นแต่งงานแล้ว กลายเป็น
สตรีผู้ซื่อสัตย์ภักดีที่ให้ความช่วยเหลือสามมือบรมสังฆบุตร ทว่า
กลับถูกโจวเฟยหรือไม่ก็พวกลูกสมุนของตำหนักคลื่นวสันต์ลักพา
ตัวไปบนภูเขา แต่พออยู่ด้วยกัน บ้างก็เวลาสั้นๆ แค่วันไม่กี่เดือน หรือ
ยาวถึงสามห้าปี หรืออาจถึงหลายสิบปี สุดท้ายก็ไม่มีใครที่ไม่
หวั่นไหวต่อความจริงใจของโจวเฟย

เดิมทีนี่ก็เป็นเรื่องประหลาดในยุทธภพที่ไม่มีเหตุผลมาอธิบาย
อยู่แล้ว

ยุทธภพระดับล่างมักจะชอบกล่าวถึง 'ราชันย์บนภูเขา' ของ
ตำหนักคลื่นวสันต์ท่านนี้ว่าเป็นคนอัปลักษณ์ที่อ้วนฉุเหมือนหมู
บ้างก็บอกว่าเขาเป็นพวกอำมหิตที่ฆ่าคนเป็นว่าเล่น แต่ในความเป็นจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น ไม่พูดถึงศัตรูคู่แค้นในยุทธภพ พูดถึง
แค่หญิงสาวที่ถูกใจเขา โจวเฟยไม่เพียงแต่หล่อเหลาสว่างาม อีกทั้งหน้าตายังเป็นหนุ่มอยู่ตลอดเวลา

โจวเฉยเอ๋วยิ้มๆ “พ่อลูกสองคนจับมือกันบินทะยาน คุ่มค่าให้ รอคอยมากเลยใช่หรือไม่?”

ภิกษุชราถอนหายใจ “ร่างทองที่วัดป่าเยว่นั้น อันที่จริงก่อน หน้านี้อาตมาเอามาซ่อนไว้ที่นี่จริง เพียงแต่ว่าเมื่อประสกตีงเหย กายในเมืองหลวงหลังจากผ่านไปหกสิบปี ก็รีบย้ายไปไว้ที่เมือง หลวงของแคว้นหนันเยวียนทันที ประสกโจว เจ้ามาเข้าไปแล้ว”

โจวเฉยล่องนึ่งไปที่ดวงตาทั้งคู่ของภิกษุเต๋า ครูหนึ่งต่อมาก็ เปลี่ยนหัวข้อถามว่า “ได้ยินว่าเมืองหลวงมีชุดสี่เขี้ยวชุดหนึ่ง ล่องลอยไปทั่ว คนตาเปล่ามองไม่เห็น ได้ชื่อเต๋า เจ้าเห็นหรือไม่?”

ไม่รอให้ภิกษุชราตอบคำถาม โจวเฉยก็หรีตาลง เพิ่มน้ำหนัก เสียง “ข้าหวังว่าเจ้าจะเห็น!”

ไอสังหารแพ้อบอวล

ภิกษุชราเหมือนกำลังฝึกวิชาห้ามพูด แต่ก็อาจจะเป็นเพราะ กำลังขังน้ำหนักผลได้ผลเสีย

โจวเฉยผู้นี้ หากเปิดปากบอกว่าจะสังหารทุกคนในวัดจินกั้งให้ เกลี้ยงยอมต้องทำได้อย่างที่พูดแน่นอน ไม่มีทางเหลือเณรน้อย หรือพระกวาดพื้นไว้สักคนแน่ๆ

โจวเฉยหัวเราะเสียงดังกังวาน เก็บปราณสังหารเข้มข้นที่ เหมือนจับต้องได้จริงกลับมาด้วยตัวเอง “อรหันต์ร่างทองและ อารมณ์บินทะยานของแคว้นหนันเยวียน ชุดวิเศษคุ้มกันกายของ แคว้นซ่งไล่ มืดปีศาจที่สามารถทำลายทุกคาถาอาคมของนอก ด่าน หกสิบปีมานี้ บนโลกมีสมบัติปรากฏทั้งหมดสี่ชิ้น หากคนที่

ได้มันไปครองเป็นหนึ่งในสิบคนอยู่แล้ว ฐานะก็ย่อมมั่นคงมาก ยิ่งขึ้น หากเป็นยอดฝีมือที่ขยับเข้าใกล้สิบอันดับก็จะเหมือนพยัคฆ์ ตัดปีก มีหวังว่าจะกำจัดคนน่าสงสารที่โศคร้ายบางคนออกจากสิบ ลำดับได้”

ดูเหมือนว่าภิกษุชราจะตัดสินใจได้แล้วจึงวางภาระทั้งหมดลง สิ้นหน้าผอนคลายขึ้นเยอะมาก ถ้ามโจวเผยเหมือนชวนคุยเรื่อง สัพเพเหระทั่วไป “ประสกโจว ที่บ้านเกิดของเจ้า ศาสนาพุทธได้รับความนิยมนหรือไม่?”

โจวเผยกระตุกมุมปาก “หากเป็นที่นั่นก็บอกได้ยาก”

ภิกษุชราถามอีกว่า “มีตำราบางเล่มบันทึกถ้อยคำบางส่วนที่ เลื่อนเขียนอย่างพวกเจ้าเคยเอ่ยถึง บอกว่าผู้ที่บรรลุมรรคา สามารถ เผาบังใหญ่ให้มอดไหม้ หนึ่งหมัดต่อยให้ขุนเขาทลาย พ่นลม หายใจหนึ่งทีก็สามารถกลายเป็นกระบี่คนที่ตัดหัวคนซึ่งอยู่ห่างไกล เป็นพันลี้ ทะยานลมผ่านแม่น้ำและมหาสมุทรก็สามารถใช้มือข้าง เดียวจับตัวเลี้ยวหลง จริ่งหรือไม่?”

โจวเผยกำลังจะตอบ

หญิงสาวชุดขาวคนหนึ่งพลันพล้วกายมาถึงด้านนอกของ กระท่อม เอ่ยด้วยใบหน้าหวาดหวั่น “คุณชายได้รับบาดเจ็บที่ตรอก จ้างหยวน”

โจวเผยสีหน้าไม่สบอารมณ์ “ว่าไงนะ?”

หญิงสาวหน้าตางดงามแต่เย็นชาขยับปากจะพูดแต่ไม่ได้พูด นางทรุดตัวคุกเข่าดั่งตูป สิ้นเต็มไปทั้งร่าง

มุมปากโจวเฟยกระตุก ยื่นมือออกมากุมขมับซ้ำๆ “ลู่ฝางหนอ ลู่ฝาง เจ้าไม่เพียงแต่เป็นคนโง่เขลา ยังเป็นเศษสวะด้วย แม้แต่ บุตรชายของข้าก็ปกป้องไม่ได้...”

ห้านิ้วของมือขาวนวลดุจหยกตรงหน้าผากจิกงอคล้ายตะขอ รวากับอยากจะแหวกเปิดกะโหลกของตัวเอง

โจวเฟยเก็บมือมาตบลงบนหัวเขาเบาๆ แล้วพลันสะบัดชาย แขนเสื้อไปด้านหลัง

สตรีหน้าตางามเลิศล้ำที่คุกเข่าอยู่นอกกระท่อมเหมือนนง ชาติๆ ไบหนึ่งที่ปลิวกระเด็นออกไป ไม่รอให้ร่างสัมผัสพื้นก็ระเบิด ย่อยยับอยู่กลางอากาศ หญิงสาวที่อยู่ด้านหลังนางรีบเบี่ยงหลบ แต่ หลายคนก็ยังถูกเลือดเนื้อกระเด็นมาโดนเต็มร่าง ทว่ากลับไม่มีใคร กล้าเพยสีหน้าไม่พอใจออกมา

“อาจจะไม่ใช่เรื่องร้ายเสมอไป” โจวเฟยพ่นลมหายใจหนักๆ เอ่ยยิ้มๆ ว่า “ได้ชื่อเต็ม่า พวกเรามาคุยกันต่อ คุยกันจบแล้วข้าค่อย กลับไปจัดการปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ในบ้าน”

ภิกษุชราบื้อใบ้พูดไม่ออก

โจวเฟยเองก็ไม่ทำให้คนอื่นลำบากใจ ถามว่า “ได้รับบาดเจ็บ ได้อย่างไร?”

เพิ่งตระหนักได้ว่าหญิงสาวคนนั้นตายไปแล้ว โจวเฟยจึงยื่นมือ ข้างหนึ่งออกมาจากชายแขนเสื้อ ท่ามธุราอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะ เป็นลัทธิพุทธหรือลัทธิเต๋าในโลกก็ไม่เคยมีการบันทึกถึงท่ามธุรานี้ มาก่อน

นอกห้องมีเรือนกายล่องลอยของหญิงสาวนางหนึ่งปรากฏ
อย่างเรือนราง แม้จะตายแล้วก็ยังเต็มไปด้วยความหวาดกลัว นาง
ลอยเข้ามาใกล้โฉวเฉยอย่างขลาดๆ ริมฝีปากขยับ แต่กลับไม่มี
เสียงเลือดลอดออกมา

ทว่ากลับเห็นได้ชัดว่าโฉวเฉยเป็นคนเดียวที่ 'ได้ยิน'

ภิกษุชราถอนหายใจ

เหนือคนยังมีคน เหนือฟ้ายังมีฟ้า

บทที่ 313 อุบัติภัย

โจวเฟยชยีสองนิ้ว วิญญาณของหญิงสาวที่อยู่ตรงปลายนิ้ว เขาก็รวมตัวกันกลายเป็นไข่มุกสีขาวหิมะเม็ดหนึ่งที่ถูกเขาเก็บไว้ในชายแขนเสื้อเบาๆ เงยหน้ามองภิกษุเฒ่าแห่งวัดลินกั๋งอีกครั้งก็ไม่เหลือความผ่อนคลายเบาสบายเฉกเช่นก่อนหน้านี้ เขาพูดเข้าประเด็นโดยตรง "กลับมาพูดเรื่องอาการณ์ตัวนั้น ข้ารู้ว่ามันเกี่ยวข้องกับเจ้า ด้วยเรื่องนี้จึงขิวยังตั้งใจมาที่วัดนี้เพื่อพบเจ้าโดยเฉพาะ"

ทว่าภิกษุเฒ่ากลับยังไม่เต็มใจจะพูดเรื่องเป็นการเป็นงาน สายตาที่เต็มไปด้วยแวววาวระลึกลความทรงจำมองไปยังผืนป่าเขียวชอุ่มนอกกระท่อม "อาตมามีศิษย์น้องคนหนึ่ง ตอนยังหนุ่มเคยฝึกพระธรรมด้วยกัน เขาบอกว่าทนเห็นเรื่องราวที่น่าเศร้าบนโลกใบนี้ไม่ได้มากที่สุด หากได้เห็น เขาก็อดคิดไม่ได้ทุกทีว่า เดิมทีโลกมนุษย์ก็มีศาสนาพุทธ แต่โลกมนุษย์กลับยังเป็นเช่นนี้ ต่อให้เขากลายเป็นอรหันต์ได้จริง แล้วจะอย่างไร? ภายหลังข้าออกจากวัดเล็กที่บ้านเกิดแห่งนั้น ไม่รู้ว่าตอนนี้ศิษย์น้อง..."

"ได้กลายเป็นอรหันต์แล้วหรือยัง?"

โจวเฟยชยีสองนิ้ว โทสะในใจ สายหน้าเบาๆ พลังเอ่ยเหย้าหยันว่า "สถานที่เล็กๆ เช่นนั้นจะกลายเป็นอรหันต์ที่แท้จริงได้อย่างไร ได้ชื่อเฒ่า เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว"

ภิกษุชราสายหน้า “ข้าแต่อยากรู้ว่าศิษย์น้องยังมีชีวิตอยู่บนโลกหรือไม่ ผ่านมานานหลายปีขนาดนี้ ข้าคิดถึงโจ๊กที่ศิษย์น้องทำอย่างมาก”

โจวเฟยเตรียมจะลุกขึ้นยืน “ข้าไม่อยากเสียเวลาพูดจาวกไปวนมากับเจ้าแล้ว ข้าจะส่งเจ้าไปเอง ลงไปถามศิษย์น้องที่อยู่ด้านล่างด้วยตัวเองเถอะว่ายังทำโจ๊กเป็นหรือไม่”

ภิกษุชราสีหน้าเฉยเมย ยิ้มบางๆ กล่าวว่า “หากข้าช่วยเอาร่างอรหันต์ทองคำในวังหลวงมาให้เจ้าโจวเฟยได้ เจ้าจะช่วยรับปากข้าเรื่องหนึ่งได้หรือไม่?”

โจวเฟยกลับลงไปนั่งอีกครั้ง รู้สึกสนใจไม่น้อย “ ‘ข้า’?”

ภิกษุชรายืนมือมาลูบศีรษะที่โล้นเตียน กล่าวอย่างปลงอนิจจัง “ข้าไม่อยากเป็นพระสงฆ์แล้ว ตั้งแต่เด็กก็ถูกเอามาทิ้งไว้หน้าประตูวัด อาจารย์มีเมตตาจึงรับมาเลี้ยง ตอนนั้นอยู่กับศิษย์น้องสองคน วันๆ ก็คิดนู่นคิดนี่ไปเรื่อยเปื่อย แต่เรื่องที่คิดบ่อยที่สุดแท้จริงแล้วคืออยากลองหิวผมกับเขาบ้าง”

โจวเฟยกุมท้องหัวเราะก๊าก

ภิกษุชราปลดจีวรตัวนอกออก พับอย่างเป็นระเบียบแล้ววางไว้ด้านข้าง เอ่ยเบาๆ ว่า “ขอเจ้าโปรดช่วยนางหาวิธีที่จะทำให้หลุดพ้น อย่าให้ถูกกักอยู่ใน ‘สถานที่เล็กๆ’ แห่งนี้อีกเลย”

ชุดกระโปรงสีเขียวที่ชายแขนเสื้อกว้างสะบัดพลิ้วไหวตัวหนึ่งปรากฏกายอยู่ในมุมหนึ่งของห้อง

สาวงามทั้งหลายที่อยู่นอกกระท่อมปรนนิบัติโจวเฉยมานานหลายปี ความรู้จึงกว้างขวาง แต่พอได้เห็นชุดกระโปรงล่องลอยอยู่กลางอากาศกับตาตัวเองก็ยังไม่อดรู้สึกตื่นตะลึงไม่ได้

ชุดกระโปรงล่องลอยมาหยุดอย่างข้างภิกษุชรา ชายกระโปรงค่อยๆ ลดตัวสัมผัสพื้น สุดท้ายพอจะมองเห็นได้ว่าอยู่ในท่าคุกเข่าอย่างนอบน้อม

หลังจากที่ภิกษุชราถอดฉีวรออกก็ไม่พิถีพิถันกับถ้อยคำที่ใช้ อีกต่อไป "หลายปีมานี้รับผิดชอบหน้าที่เป็นพระผู้ต่อดวงพระทีป และพระผู้อธิบายพระสูตร ผ่านมาปีแล้วปีเล่า บรรยายพระธรรมและถ้อยคำในพระไตรปิฎกนับพันนับหมื่นประโยคให้พวกเขาฟัง บุคคลหลากหลายรูปแบบ สามลัทธิเก้าสาขา พวกเขาฟังแล้วก็แค่ฟัง บนสนามรบยังคงมีสงคราม การฆ่าล้างแค้นในยุทธภพยังคงอยู่ หรือจะให้พระสงฆ์อย่างข้ายมืดกำจัดความโหดร้ายเพื่อแลกมาด้วยความสงบสุข ใช้การฆ่าหยุดยั้งการฆ่าอย่างนั้นหรือ? จะให้เอามืดล่อคอ บีบบังคับให้พวกเขาหันหน้าเข้าหาศาสนาพุทธ หันมากระทำความดี?"

ชุดกระโปรงยกแขนเสื้อข้างหนึ่งขึ้นมาปิดเหนือคอเสื้อ ทำท่าเหมือนคนกำลังปิดปากหัวเราะ

ภิกษุชราล้องมองโจวเฉย "ทำได้หรือไม่?"

โจวเฉยไม่ได้รีบให้คำตอบ ภิกษุชราแห่งวัดจินกังที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้คืออริยะแห่งศาสนาพุทธของฟ้าดินแห่งนี้ เชี่ยวชาญการเขียนตัวอักษรขนาดใหญ่ ตัวอักษรดุจวัชระ พลังอำนาจเปี่ยมล้น

โจวเฟยถอนหายใจ “คนชื้อขายต้องมีความจริงใจให้กัน ภิกษุชราอย่างเจ้าไม่รู้จริงๆ หรือว่าเมื่อได้โชควาสนาที่ถูกกำหนดมาประเภทนี้แล้วก็จะไปจากสถานที่แห่งนี้ได้?”

ภิกษุชราหันหน้าไปมองกระโปรงสีเขียว กล่าวอย่างฉุนเฉียว “แต่นางไม่เหมือนกันนี่นา”

แม้ว่าโจวเฟยจะเป็นเจ้อเซียนที่สติปัญญาเปิดกว้างมานานมากแล้ว แต่ก็ไม่สามารถล่วงรู้กฎเกณฑ์ทุกอย่าง เพราะถึงอย่างไรก่อนที่จะลงมายังโลกมนุษย์ก็ต้องเจอเวทลับตระกูลเซียนบางอย่างที่พันนาการจิตวิญญาณอย่างแท้จริงมาไม่น้อย

หอลิ่งซิน วัดฉินกั๋ง หอลิ่งหย่าง

ผู้นำของสามสถานที่นี้ เมื่อผ่านเคราะห์กรรมและการตกตะกอนมาครั้งแล้วครั้งเล่า ก็ไม่แนเสมอไปว่าจะรู้น้อยกว่าเขา

ภิกษุชราคลี่ยิ้ม “ประสกโจวถามคำถามเช่นนี้ได้ ชำก็วางใจได้อย่างเต็มที่แล้ว”

โจวเฟยพูดพึมพำกับตัวเอง “สำหรับข้าแล้ว สถานการณ์ที่ดีที่สุด แน่นนอนว่าเป็นการพาโจวชื้อจากไปด้วยกัน แต่หากมีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นล่ะ อย่างเช่นสถานการณ์ในตอนนี้ โจวชื้อถูกคนทำร้ายบาดเจ็บสาหัส แทบจะไม่มีโอกาสจับปลาน้ำชุ่มแอบแทรกเข้าไปในสิบอันดับได้แล้ว ข้าก็จำเป็นต้องแน่ใจว่าเมื่อตัวเองจากไปแล้ว อีกหกสิบปีให้หลัง โจวชื้อจะมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น โจวชื้อ ยาเออร์ ฟานกว่านเออร์ คนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด เมื่อไปเยือนฟ้าดินที่กว้างใหญ่ยิ่งกว่า ขอแค่มีคนยินดีดูแลพวกเขา พวก

เขาย่อมสามารถปลดปล่อยประกายเจิดจ้า สร้างความรุ่งโรจน์ได้
อย่างแน่นอน”

กล่าวมาถึงตรงนี้ โจวเฟยก็แสดงความแค้นเคืองอย่างยากจะ
ปิดบัง “ลู่ฝางเจ้าคนโง่เง่า ทั้งๆ ที่มองออกแล้ว แต่กลับไม่เคย
ใคร่ครวญให้กระจ่างอย่างแท้จริง ข้าผู้อาวุโสจะไปหาอาจารย์แม่
ศิษย์พี่หญิง ศิษย์น้องหญิงอะไรให้เขาจากไหนได้อีก! ปีนั้นยังมี
หน้าเอากระบี่มาตีข้าได้ลงคอ...”

ภิกษุชราเงยหน้ามองมา

โจวเฟยพลันยกมือข้างหนึ่งขึ้น ระหว่างร่องนิ้วก็มีจดหมาย
ฉบับหนึ่งเพิ่มขึ้นมา

ก้มหน้าลงอ่านเนื้อหาภายในแล้ว โจวเฟยก็หัวเราะเสียงดังก้อง
“สวรรค์ช่วยข้าแท้ๆ”

เขาหันหน้าไปมองโฉมสะคราญที่มีความงามแตกต่างกัน
ออกไปแล้วในใจก็ทอดถอนใจไม่หยุด รู้สึกเสียดายอย่างสุดซึ้ง ไม่
พูดถึงกงซิงซิงคนบนเส้นทางเดียวกันที่ไม่ต้องคาดหวังให้เปลือง
แรง พูดถึงแค่โจวซู่เจินฮองเฮาแคว้นหนันเยวียน ฟานกว่านเออร์
แห่งหอจิ้งซินและยาเออร์แห่งลัทธิมาร แค่นี่สามคนนี้ ต่อให้
พรสวรรค์ด้านการฝึกยุทธ์ของหญิงสาวทั้งหลายที่อยู่ตรงหน้าจะดี
แค่ไหน ก็ยังห่างชั้นกับพวกนางไกลโชนัก

.....

เว่ยเหยียนรัชทายาทแคว้นหนันเยวียนที่สวมชุดลาลองพาคคน
สองคนเดินลอดผ่านระเบียงของตำหนักองค์รัชทายาทไปด้วยกัน

คนหนึ่งในนั้นคืออาจารย์ผู้มีพระคุณของเขา ผู้เฒ่ามีร่างเล็กเตี้ยเหมือนลิงผอมแห้ง ทว่าเขากลับเป็นปรมาจารย์ผู้ฝึกยุทธ์ที่มีชื่อเสียงของไต้หวันในปัจจุบัน

อีกคนหนึ่งก็คือฟานกวางเออร์เทพีผู้ได้รับความเลื่อมใสจากเหล่าชาวยุทธ์แคว้นหนันเยวี่ยน เทพธิดาที่มาลาหอลิ่งซินอันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของยุทธภพ

สีหน้าของเว่ยเหยียนแปลกประหลาด ค่อนข้างจะกระอักกระอ่วน แต่ที่มากกว่านั้นกลับเป็นความรู้สึกโชคดี เพียงแต่ว่ามีอาจารย์อยู่ด้วย เขาลังไม่กล้าแสดงออกชัดเจนนัก

ผู้เฒ่าที่เป็นผู้ถ่ายทอดวรยุทธ์อันเลิศล้ำให้แก่เว่ยเหยียนกล่าวอย่างขุ่นเคือง “เจ้าตัวดี หลบอยู่ใต้เปลือกตาของข้ามานานหลายปีโดยที่ข้าไม่เคยสังเกตเห็น ไหนๆ ก็เจอหน้ากันแล้ว ข้าก็อยากจะขอดูความสามารถแท้จริงของสิบผู้ยิ่งใหญ่แห่งไต้หวันดูสักหน่อย ราชครูจึงคือวีรบุรุษที่หาได้ยากในโลก ข้านับถือมาโดยตลอด แต่ข้าไม่เชื่อหรือกว่าพ่อครัวที่ก่อไฟทำกับข้าวคนหนึ่งจะร้ายกาจได้สักแค่ไหน!”

ผู้เฒ่าสบถด่าเสียงดังโผงผาง

ที่แท้รายชื่อสิบผู้ยิ่งใหญ่แห่งไต้หวันฉบับใหม่ล่าสุดที่ออกโดยหอลิ่งหย่างได้ระบุชื่อแซ่ ที่อยู่ ระดับความสูงต่ำของวรยุทธ์ไว้ด้วยคร่าวๆ พวกตึงอิง อวีเจินอีล้วนเป็นคนหน้าเก่าแล้ว ทว่าคนหนึ่งในนั้นเหมือนโผล่ออกมากะทันหัน อีกทั้งยังเก็บซ่อนตัวตนอย่างมิดชิด เขาอยู่ในตำหนักองค์รัชทายาทแคว้นหนันเยวี่ยน สถานะคือพ่อครัวคนหนึ่ง

ผู้เฒ่าร่างสูงใหญ่ที่หัวร่างเต็มไปด้วยกลิ่นควัน กลิ่นเกลือ กลิ่นน้ำมันกำลังแอบอู้งาน เขานั่งอยู่ด้านนอกห้องครัวที่เป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาดสะอ้านไม่มีฝุ่นเกาะสักเม็ด ในมือถือถั่วเหลืองคั่วสีทองอร่ามหนึ่งกำมือใหญ่ โยนเข้าปากทีละเม็ด ด้านในพวกลูกศิษย์หลานศิษย์ที่เขาอบรมสั่งสอนมาเองกับมือกำลังง่วนอยู่กับการเตรียมมื้อกลางวันของวันนี้

พ่อครัวเฒ่าเห็นเงาร่างของรัชทายาทเว่ยเหยียนแล้วก็ถอนหายใจ ไบหน้าแก่ชราขยับอยู่ อยากจะหาความสงบบ้างไม่ได้เลยจริงๆ

เว่ยเหยียนไล่พวกพ่อครัวและสาวใช้ที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป พ่อครัวเฒ่าก็ไม่ได้ห้ามปราม ยังคงนั่งยองอยู่ที่เดิม หอดถอนใจเฮือกๆ เหมือนยอมรับชะตากรรม

ผู้เฒ่าร่างเล็กเตี้ยที่ก่อนหน้านี้ยังโมโหเกรี้ยวกราด พอได้เจอกับปรมาจารย์ที่อยู่ในรายชื่อผู้นี้เข้าจริงๆ ท่าทางดูต้นหมายจะซึกไซ้เอาความผิดก็พลันหายไป กลายมาเป็นเงียบงัน จ้องตาแก่ที่เป็นผู้มีฝีมือซึ่งซ่อนตัวอยู่ในราชวงศ์ผู้นี้เขม็ง

ทว่าพ่อครัวเฒ่ากำลังเหล่ตามองฝานกว่านเออร์อยู่ตลอดเวลา มองเร็วๆ แวบหนึ่งก็ถึงสายตากลับ แต่เหมือนจะอดใจไม่ไหวจึงมองไปอีกครั้ง ขนาดฝานกว่านเออร์เองยังรู้สึกประหลาดใจ

เว่ยเหยียนบ่นในใจ หรือว่าคนผู้นี้เป็นพวกเฒ่าหัวงูอย่างนั้นรี?

สิบผู้ยิ่งใหญ่แห่งไต้หล้าในแต่ละยุคสมัย นอกจากโจวเฟยแห่งตำหนักคลื่นวสันต์และถงชิงชิงที่เป็นผู้หญิงแล้ว อันที่จริงกลับไม่มีใครให้ความสนใจสาวงามบนโลกมนุษย์มานานแล้ว

ทว่าประโยคแรกของพ่อครัวเฒ่าทำให้ทุกคนตกใจกันอย่าง
มาก “พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ๋อเซี่ยนแบ่งออกเป็นกี่ประเภท?”

เว่ยเหยียนและผู้เฒ่าร่างผอมแห้งหันมามองหน้ากัน

ส่วนฝานกว่านเออร์ที่เฝ้าจากมาจากหอลิ่งซินลิ่งพอจะรู้เรื่อง
งในอยู่บ้าง

พ่อครัวเฒ่าคืบถั่วเหลืองคั่วเม็ดหนึ่งโยนใส่ปาก “ใต้หล้านี้
เหลือแต่อาหารอร่อย ก็อย่าทำให้มันผิดหวังเลย หากแม้แต่สิ่งนี้ยัง
ถูกแย่งชิงไป ถ้าอย่างนั้นข้าก็...ก็คงเป็นได้แค่ผีชี้เหล่าเท่านั้น!”

พ่อครัวเฒ่าไม่มองฝานกว่านเออร์อีก โยนถั่วเหลืองคั่วอีก
ครึ่งหนึ่งที่เหลือใส่ปากจนหมด ปิดมือนึกขื่นขื่น “เจ๋อเซี่ยนลงมา
โลกมนุษย์เพื่อหาประสบการณ์จากชีวิตความเป็นไปในทาง
โลก ประเภทหนึ่งก็คือคนอย่างโจวเฟยและเฟิงชิงปายที่รู้และเข้าใจ
ตัวเองมาตั้งแต่แรก รู้ว่ามาเยือนโลกมนุษย์เพราะต้องการสิ่งใด
ดังนั้นไม่ว่าการกระทำของพวกเขาจะดูน่าตะลึงพิริ่งเพริดในสายตา
ของพวกเราแค่ไหน ทว่าในสายตาของพวกเขาแล้วกลับเป็นเรื่องที่
สมเหตุสมผลตามหลักฟ้าดิน แต่ว่าสิ่งที่เจ๋อเซี่ยนประเภทนี้ต้องการ
กลับไม่ลึกซึ้งนัก อีกคนหนึ่งก็คือบรรพบุรุษหอลิ่งซินของเจ้า
อย่างถิงชิ่งชิ่งที่เหมือนกำลังหลบเลี่ยงอะไรบางอย่าง”

“ประเภทที่สองก็คือคนอย่างลู่ฝาง สติปัญญาถูกเปิดค่อนข้าง
ช้า แต่สักวันจะต้องถูกปลุกขึ้นมาท่ามกลางสถานการณ์ที่คับขัน
บางอย่าง”

“มีอีกประเภทหนึ่งซึ่งเป็นแค่การคาดเดาของข้าเท่านั้น พวกเขาจะต้องทำตามสิ่งที่ใจปรารถนาไปชั่วชีวิต เป็นเหตุให้ไม่อาจตื่นขึ้นมาได้ มีชีวิตอย่างสับสนเลอะเลือน ผ่านไปชาติแล้วชาติเล่า นานวันเข้าบ้านเกิดกลายเป็นมาตุภูมิ ต่างถิ่นกลับกลายเป็นบ้านเกิด คนประเภทนี้จะค่อนข้างพิเศษ พวกเขาจะมีรูปโฉมที่โดดเด่น พรสวรรค์ในการฝึกวรยุทธ์สูงมาก แต่ในสายตาของคนภายนอก ความสำเร็จมักจะอยู่ห่างจากพวกเขาไกลที่สุด ทุกครั้งที่ใกล้จะสำเร็จก็มักจะเหมือนขาดอยู่อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น”

พ่อครัวเต๋ามาจ้องผานกว่านเออร์อีกครั้ง “แต่บางครั้งก็เลียงไม่ได้ที่บนร่างของคนประเภทนี้จะมีกลิ่นอายของการ ‘ไม่สอดคล้องกฎเกณฑ์’ บางอย่าง เฉกเช่นคำเรียกขานว่า ‘เกิดจิตมาร’ ‘ผีเข้าสิงร่าง’ ของพวกชาวบ้านร้านตลาด ซึ่งมีจำนวนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้ นังหนู ช่วงนี้เจ้ารู้สึกบ้างหรือไม่ว่ามีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นกับตัวเอง?”

ผานกว่านเออร์ลั้งเลอยู่ชั่วครู่ก็พยักหน้ารับ “มีอยู่สองครั้ง”

พ่อครัวเต๋ามาผงกศีรษะ ยิ้มตาหยี “มารเต๋มาติงร้ายกาจจริงๆ บนโลกนี้ไม่มีใครที่สังหารไม่ได้ บนโลกนี้ไม่มีใครที่ให้อภัยไม่ได้ ไม่ได้ด้อยไปกว่าเจ้าคนบ้าของปีนั้นเลย แถมยังฉลาดขึ้นด้วย ข้าว่าคราวนี้เขาน่าจะสนใจปรารถนา อวีเจินอัคริคิดจะปกป้องโลกมนุษย์แถบนี้ ในสายตาของข้าก็ร้ายกาจมากเหมือนกัน แต่ในสายตาของคนบางคนเกรงว่าคงเป็นแผนการที่เล็กไปหน่อย กลับเป็นล้างชีวะราชครูที่ถูกอวีเจินอัคริกดข่มมาตลอดเวลาต่างหาก เมื่อหลายปี

ก่อนเขาห้องไปทั่วภูเขาแม่น้ำสีแคว้นและพื้นที่รกร้างกันดารแปดทิศเพียงลำพัง ข้าว่าเขาจะได้ดิบได้ดีมากกว่า”

พ่อครัวเต๋ามาถอนหายใจ “ส่วนข้านะหรือ พุดมากทำมาก ผิดก็มาก ไม่สนใจไม่ใคร่รู้ก็เท่ากับรอความตาย ก่อนหน้านี้ยังคิดจะทรمانต่อเองอีกสักหน่อย แต่ยังเป็นช่วงหลัง ยิ่งได้เห็นมากเท่าไรก็ยิ่งไม่มีกำลังใจมากเท่านั้น สถานการณ์วุ่นวายในครั้งนี้อย่างไรก็ยังไม่มีการตั้งกับอวีเจินอี้คือศัตรูคู่อาฆาต มีพวกเขาสองคนจับตามองอยู่ คราวนี้ไม่ว่าใครก็ตามที่อยู่บนรายชื่อล้วนไม่มีทางหนีได้พ้น ส่วนข้านะหรือ เจ้อเซียนคืออะไรกันแน่ ข้าไม่อยากจะรู้มานานแล้ว คิดแค่ว่าหากยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกสักยี่สิบสามสิบปีก็พอใจมากแล้ว ดังนั้น...”

พ่อครัวเต๋ามาพาลั่นลงมือ สองนิ้วประกบกันเป็นท่ามูทรากระบี่แห่งทะเลไปยังช่องโพรงต่างๆ ที่สำคัญของตัวเอง ทันใดนั้นเลือดสดก็ไหลนอง ลมปราณที่หากอยู่ในสายตาของอวีเจินอี้หรือเงินผิงอันที่เป็น ‘เจ้อเซียน’ ก็แทบจะใกล้เคียงกับคำว่า ‘สอดคล้องมรรคา’ พลันแหลกสลายในช่วงพริบตา ประมาจารย์ชั้นสูงสุดของใต้หล้าแห่งนี้ร่วงตึงลงมาตลอดทาง กลายมาเป็นยอดฝีมือที่ยังเป็นรองผู้เต๋มา ร่างพอมเหมือนลิงอีกหนึ่งระดับ เขาเลือกที่จะถอนตัวออกจากสถานการณ์วุ่นวายที่คลื่นลมมรสุมกำลังพัดกระหน่ำครั้งนี้ด้วยตัวเอง

พ่อครัวเต๋ามาหน้าซีดขาว แต่กลับยิ้มอย่างปล่อยวาง ถ้ามรัชทายาทเว่ยเหยียนว่า “ตำหนักองค์รัชทายาทกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ เลี้ยงคนแก่ไร้ประโยชน์คนหนึ่งไว้สักยี่สิบสามสิบปีคงไม่มีปัญหา

กรรมัง? แนนอนว่าหากต้องการให้ข้าออกแรงเมื่อไหร่ องค์กรชายก็
ตรัสมาได้เลย”

เว่ยเหยียนนพยั๊กหน้ารับ “ท่านแค่รักษาตัวอยู่ในตำหนักให้
สบายใจก็พอ ข้าไม่มีทางมารบกวนการฝึกตนอย่างสงบของท่าน
อย่างสงเดชแนนนอน”

.....

บนยอดเขากู่หนิว โจวซูเจินที่เพิ่งเดินมาถึงตีนเขาก็ต้อง
ย้อนกลับไปทางเดิมอีกครั้งถือจดหมายลับฉบับหนึ่งไว้ในมือ ยื่นส่ง
ให้อวีเจินอี้ด้วยรอยยิ้มผาดเฟื่อน

อวีเจินอี้รับมา อ่านเนื้อหาบนจดหมายแล้วก็ขมวดคิ้วถาม
“เกิดอะไรขึ้น?”

โจวซูเจินกล่าวอย่างฉุนใจ “ต้องมาจากหอลิ่งหย่าง แต่ไม่มี
ทางเป็นฝีมือของหอลิ่งหย่างข้าแน่”

อวีเจินอี้เงยหน้ามองมานฟ้า

เมื่อยืนอยู่ในตำแหน่งที่สูงมากพอ เทพมองภูเขาละแม่น้ำ
โลกมนุษย์เป็นดั่งภาพธารดวงดาวที่ยิ่งใหญ่ เพียงแต่ยากที่จะมอง
ไปเห็นรายละเอียดของคนคนหนึ่งได้อย่างชัดเจน

สำหรับเรื่องนี้อวีเจินอี้เข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง

ยกตัวอย่างเช่นในสายตาของเขามองเห็นมารเต๋มาตึง เงินผิง
อัน ลู่ฝางที่อยู่ในตรอกจ้วงหยวน ประกายแสงของสามคนนี้โดดเด่น
สะดุดตา

ห่างออกไปไกลกว่านั้นก็เช่นในวัดจีนกังที่มีอยู่สองจุด ตำแหน่งองค์รัชทายาทมีสี่จุด ทว่าจุดที่สว่างที่สุดกลับหม่นหมองลงอย่างฉับพลัน

การมองไกลเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องเผาผลาญปราณวิญญาณที่อวีเจินอี่สั่งสมมานานปี แต่หากอวีเจินอี่คิดจะมองคนบางคน 'ไกลๆ' อย่างละเอียดก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนไม่น้อย

.....

บ้านหลังที่อยู่ใกล้กับตรอกจ้วงหยวน มารแต่มาตั้งที่บนศิรชะสวมกวนดอกบัวสีเงินพลันได้รับจดหมายลับฉบับหนึ่งที่มาจากหอจิ้งหย่าง

อ่านมาถึงช่วงท้าย ดวงตาของผู้เฒ่าพลันเป็นประกาย

มีเรื่องดีๆ แบบนี้ด้วยรึ?

ต่อให้เป็นตังอิงก็ยังไม่รู้สึกหวั่นไหว

เขาชำเลื่องตามองเฉาฉิงหล่างแล้วจู้ปากพูด "เจ้าเด็กน้อย เจ้านี้มันโชคดีไม่เบา!"

แสดงว่าคนต่างถิ่นคนนั้นต้องถูกใครผลักลงหลุมอย่างโหดเหี้ยมแน่นอน ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ชักนำให้เกิดการล้อมโจมตีครั้งใหญ่ขนาดนี้ได้

ในประวัติศาสตร์ที่ตังอิงรู้มา ทุกๆ ระยะเวลาหกสิบปีแทบไม่เคยมีใครสอดมือเข้ามาอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้มาก่อน ไม่เคยมีเจ้าอี่เซียนท่านไหนถูกคนโจมตีหนักขนาดนี้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 314 บังคับกระป๋อง

ไม่ว่าความตั้งใจเดิมของแต่ละฝ่ายจะคืออะไร คนสามกลุ่มที่รวมล้อม โจมตีเงินฝิ่นอันตอนนี้มีเจ็ดคนที่เป็นยอดฝีมือชื่อเสียงเลื่องลือในยุทธภพ สามคนในนั้นอย่างหมาเซวียนจินกั๋งชมพู่ สตรีอุ้มผีผา และยาเออร์แห่งลัทธิมารได้ออกไปจากเส้นทางสายนี้แล้ว

เฟิงชิงปายที่ท่องไปทั่วหล้าด้วยตัวตนของจอมยุทธ์คือคนบ้าคนหนึ่ง เพื่อให้ถึงเป้าหมาย เขาไม่เลือกวิธีการ ทำลายกำแพงลอบโจมตีสองมือไม่เพียงแต่ไม่สามารถแทงให้เงินฝิ่นอันตายด้วยกระบี่เดียว กลับยังต้องชดใช้ด้วยชีวิตเกินครึ่งของยาเออร์

สาวงามรองเท่าเกี้ยวที่มีหวังว่าจะได้ใช้ตัวตนของสตรีสีบทอดตำแหน่งเจ้าลัทธิมาร จนถึงตอนนี้ก็ยังหมุนตัวกลับมาไม่ได้ ใบหน้าข้างหนึ่งแนบกับพื้นถนนเย็นเยียบ เล็บมือดงามของมือเรียวบางขาวดุจหยกข้างหนึ่งครูดกับหินเขียวเบาๆ สายตาล้องมองหนุ่มปักบุปผาโจวซือ แววตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและวิงวอนขอร้อง

แม้ว่าก่อนหน้านี้ตอนที่ให้โจวซือรับปากว่าจะไม่ปล่อยให้นางต้องมาตายอยู่ที่นี้จะเป็นเพียงคำพูดล้อเล่น แต่สุดท้ายเขาก็ยอมตอบรับ ทว่าทำไมถึงไม่ยอมลงมือเสียที?

หนุ่มปักบุปผาโจวซือไม่มีความละอายใจใดๆ ซ้ำยังมองประสานสายตากับนางและผงกศีรษะให้เบาๆ

ลู่อ้างยังไม่ลงมือ

ใบหน้ายิ้มที่ผลุบโผล่ลับๆ ล่อๆ ประมอื่กับเงินผิงอันแล้วก็ยังไม่ไ้เปรียบเลยแม้แต่นิดเดียว

ลูกประกาศสีแดงก่ำที่โจวซื่อถือไว้ในมือถูกขยับเคลื่อนเบาๆ “ตอนนี้ในบรรดาคนที่ยืนอยู่ ข้าโจวซื่อเป็นตัวถ่วงมากที่สุด แต่หลังจากนี้ข้ารับรองว่าตัวเองจะออกแรงเต็มที่เพื่อรับมือกับคนผู้นี้ ท่านลู่อ้าง ใบหน้ายิ้ม ผิงซิงปาย วันนี้พวกเราจะโยนอคติทิ้งแล้วร่วมมือกันรับมือกับศัตรูไ้หรือไม่?”

ใบหน้ายิ้มคลี่ยิ้มน่าสะพรึงกลัว พยักหน้ารับ “ไม่ว่าสุดท้ายจะเป็นใครที่ไ้สังหารคนผู้นี้ ข้าต้องการความสามารถเดียวบนร่างของเขา นั่นก็คือวิชาเซียนย่อพื้นที่ หากไม่ไ้มา ค่าตอบแทนต้องเป็นอย่งอื่น”

ผิงซิงปายมองเงินผิงอันด้วยสายตาเร้าร้อน “กระบี่สุดท้ายที่ปลิดชีพเขา ต้องมาจากข้าเท่านั้น ส่วนสมบัติบนร่างเขา ข้าไม่เอา แม้แต่ชิ้นเดียว สมบัติอาคมชิ้นที่ไ้ไ้หลังจากสังหารเจ้อเซียน ข้าก็จะมอบให้เช่นกัน พวกเจ้าจะแบ่งกันอย่งไรก็ตัดสินใจกันเองเถอะ”

โจวซื่อมองยาเออร์ที่ลมหายใจรวยรินแวบหนึ่งแล้วยิ้มพูดว่า “ข้าต้องการแค่นาง”

ลู่อ้างเอ่ยสรุปเป็นคนสุดท้าย “ถ้าอย่งนั้นก็เอาตามนี้”

ผิงซิงปายวางกระบี่ขวางไว้เบื้องหน้า งอนิ้วติดตัวกระบี่เบาๆ ยกยิ้มมีเลศนัย “เซียนกระบี่ลู่อ้าง ท่านผู้อาวุโสอย่งไ้หนึ่งดูดาวยอย่งอีก

เลย ระวังขโมยไก่ไม่สำเร็จแล้วยังเสียข้าวสารอีกหนึ่งกำมือ
สุดท้ายพวกเราทุกคนอาจกลายเป็นหินลับมีดบนวิถียุทธ
ให้กับคนผู้นี้ ในฐานะที่ท่านเป็นยอดฝีมือที่สมควรลงมือที่สุดใน
บรรดาพวกเรา หากยังทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ใช้ชีวิตพวกเราเป็นการ
หยิ่งเชิงตั้งลิทหนาบางของอีกฝ่าย ข้าไม่เต็มใจจะเล่นด้วยหรอกนะ
อย่างมากก็ไม่เข้าร่วมเรื่องและทะเลครั้งนี้ พวกเจ้าจะเป็นอย่างไรก็เรื่อง
ของพวกเจ้า”

ลู่ฝางเอ่ยยิ้มๆ “วางใจได้เลย”

พูดประโยคนั้นจบ เซียนกระบี่แห่งยอดเขาเหนียวคั่นที่เดิมที่ใช้
ฝ่ามือดันด้ามกระบี่ก็เปลี่ยนมาเป็นกุมกระบี่ ชัก ‘ต้าซุน’ (ชื่อต้นไม้
ชนิดหนึ่งในสมัยโบราณ) ออกจากพื้นดินพร้อมกันทั้งฝักและกระบี่

นักเวทตระกูลเซียนเคยเขียนบันทึกไว้ในตำราว่า ยุคบรรพ
กาลมีต้นไม้ชนิดหนึ่งชื่อต้าซุน แปรผันปีของมันคือหนึ่งฤดูใบไม้
ผลิ อีกแปรผันปีของมันคือหนึ่งฤดูใบไม้ร่วง เมื่อออกผล คน
ธรรมดา กินเข้าไปสามารถคว่ำแสงเงินแสงทองบิณฑะยาน

เงินฝิ่งอันสั่งสมพลังเตรียมรับมือเงียบๆ อยู่ตลอดเวลา อีก
อย่างเขาก็ยังต้องปรับตัวกับสภาวะที่ไม่มีชุดคลุมลินหลี่
พันธนาการด้วย

ตอนที่ผู้เฒ่าแซ่ซุ่ยถ่ายทอดวิชาหมัดให้ กระบวนท่าไอเมฆ
เหนือบึงใหญ่หรือกระบวนท่าม้าเหล็กทะเลวงชบวนรบยังพูดง่าย
เพราะต่างกันแค่ที่ออกหมัดหนักหรือเบา แต่กระบวนท่าหมัดอย่าง
เทพตีกลองสายฟ้า หากพลาดไปนิดเดียวก็อาจผิดเป็นโยชน์ อีก

ทั้งยังต้องคอยระวังลู่อ้างอยู่ตลอดเวลา เฉินผิงอันจึงจำเป็นต้องกะพลังของทุกหมัดให้ดี

นี่คือขั้นสูงสุดของวิชาหมัดนับตั้งแต่ที่ฉินผิงอันได้เรียนวรยุทธ์มา ไม่ว่าจะป็นร่างกาย จิตวิญญาณหรือลึนก็ล้วนเป็นเช่นนี้

“มาแล้ว ระวังละ”

ลู่อ้างเอ่ยเตือนทุกด้วยรอยยิ้มบางๆ “เจ้านี้ก็จริงๆ เลยนะ ก่อนจะลงมือไม่รู้จักบอกกล่าวกันสักคำ ไม่มีมาดของปรมาจารย์เอาซะเลย”

เวลาเดียวกันนั้นเขาก็ปิดข้อมือ เป็นครั้งแรกที่ลู่อ้างกุมด้ามกระบี่อย่างจริงจัง หลังจากทีจับกระบี่ซึ่งมีชื่อว่าต้าซุนแล้ว เนื่องจากปรานกระบี่ทัวร่างของลู่อ้างเปี่ยมล้นเกินไป ต่อให้ลงใจกดกำราบเก็บเอาไว้ภายในก็ยังไม่พอออกมาด้านนอกไม่หยุด เป็นเหตุให้อาภรณ์ของเขาโบกสะบัดทั้งทีไม่มีลม โดยเฉพาะชายแขนเสื้อของมือข้างที่กุมด้ามกระบี่ที่มีปรานกระบี่เอ่อห้น จึงกระเพื่อมไม่หยุด ชายแขนเสื้อเปิดอ้า ด้านในมีเสียงฮึ่ๆ ดุจเสียงม้าร้องดังลอยมา

ชั่วขณะนั้นหัวใจของไบหน้ายิ้มหดรัดตัว ไม่พูดพรวดทำเพลงก็ใช้เวทลับจากตำราไม่สมบูรณ์แบบของตระกูลเซียนที่ได้มาโดยบังเอิญ ร่ายวิชาฉีเหมินตันเจียที่ลึกลับสุดจะหยั่ง เคลื่อนที่จากทิศตะวันออกไปยังทิศเหนือในชั่วพริบตา เพียงแต่ไม่ทันรอให้ไบหน้ายิ้มสังเกตเห็นเงาร่างของฉินผิงอัน พายุหมัดก็ฟุ้งปะทะเข้ามาตรงหน้าเขาแล้ว ไบหน้ายิ้มรู้สึกปวดแสบปวดร้อนวูบวาบ

แสงกระบี่เส้นหนึ่งพลันพุ่งมาขวางไว้ระหว่างพายุหมัดกับศีรษะของไบหน้ายิ้ม

คมกระบี่ที่คมกริบวางขวางอยู่เบื้องหน้า ในสายตาของไบหน้ายิ้มเห็นเป็นคล้ายเส้นใยสีขาวหิมะเส้นหนึ่ง

หมัดนั้นถูกคมกระบี่สกัดกั้น เป็นเหตุให้ไบหน้ายิ้มมีโอกาสดอนตัว ร่างของเขาหายวูบไปหลายครั้ง ถอยแล้วถอยอีกถึงหลุดพ้นความรู้สึกบีบคั้นที่ทำให้คนหายใจไม่ออกนั้นมาได้

นับตั้งแต่ที่ไบหน้ายิ้มเริ่มเดินในวงการแห่งการต่อสู้ ห้อตะบิงอยู่ในยุทธภพมาสามสิบปี เดิมที่เขาชอบให้ศัตรูของตัวเองเป็นปรมาจารย์วิชาหมัดนอกมากที่สุด เพราะจะรุกหรือถอยก็ได้ตั้งใจปรารถนา หยอกเข้าให้พวกปรมาจารย์ที่กระโดดพลิกตัวตีลังกาอย่างงุ่มง่ามพวกนั้นหัวหมุน เห็นอีกฝ่ายเป็นตั้งสุนัขที่ถูกตนลungeเดิน และนี่ก็เป็นที่มาของฉายา 'ผีรังควาน' ของไบหน้ายิ้ม ผู้อาวุโสหลายท่านที่มีชื่อเสียงด้านการฝึกวิชาเหิงเลี่ยนก็เคยถูกไบหน้ายิ้มที่ปรากฏตัวอย่างลึกลับเผาผลาญพลังจนตายทั้งเป็น

นี่เป็นครั้งแรกที่ไบหน้ายิ้มได้เฉื่อยอดฝีมือวิชาหมัดที่วังแกร่งกว่าตน

ในใจไบหน้ายิ้มรู้ดีว่าเฟิงชิงปายช่วยเหลือตนหนึ่งครั้ง สองครั้ง ก็ไม่แนเสมอไปว่าจะมีครั้งที่สาม จึงไม่คิดจะเก็บอ้อมฝีมืออีกต่อไป ระหว่างที่ถอยร่นหลบหนี ร่องนิ้วของมือสองข้างที่สอดไว้ในชายแขนเสื้อกว้างใหญ่ต่างก็มีมีดบินไร้ด้ามขนาดจิ๋วแต่กลับสองความคมแวววาว บนใบมีดทาพิษร้ายสีเขียวเข้มเอาไว้ มีดบินโกวเหวิน (ไม่ยืนต้นชนิดหนึ่ง ใบเป็นรูปไข่ สีเขียวตลอดปี ดอกสีเหลือง

เมล็ดมีพิษ แพทย์จึงนำมาปรุงเป็นยา) นี้สามารถทำลายพายุ
ลมกรดจากผู้ฝึกยุทธ์ได้ดีที่สุด

อยู่ห่างจากเนินผิงอันมาประมาณห้าหกลี้ เห็นเพียงว่า
หลังจากเฟิงชิงปายช่วยคลี่คลายสถานการณ์ให้ตนก็ต้องจ่าย
ค่าตอบแทนเช่นกัน เขาถูกคนผู้นั้นหมายหัวเข้าแล้ว ประมอภัน
สองสามรอบ เฟิงชิงปายก็ตกเป็นรอง ถูกขาข้างหนึ่งฟาดเปรี้ยง
เข้าที่ไหล่ ร่างของเฟิงชิงปายปลิวลือออกไป

ชุดคลุมขาวตามติดราวกับเงา เห็นได้ชัดว่าเฟิงชิงปายที่แขน
ข้างหนึ่งห้อยร่องแรงตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย

เขาให้ลูกท้อเรา เราให้ลูกหลီးเขากลับคืน (ตอบสนองน้ำใจซึ่ง
กันและกัน)

ใบหน้ายิ้มส่งมิดบินออกไปจากชายแขนเสื้อ

คนผู้นั้นก็สมกับเป็นตัวประหลาดจริงๆ ออกหมัดครั้งนี้ ทุก
หมัดช่างดูผ่อนคลายเบาสบาย ยามที่เหยียบอยู่บนถนน อย่าวว่าแต่
เป็นพลังอำนาจเหยียบบิณฑุบอิฐของหมาเซวียนจินกัซมพู
หลังจากอัญเชิญเทพเข้าร่างเลย ใบหน้ายิ้มแทบจะเข้าใจว่ารองเท้า
ของคนผู้นั้นไม่ได้สัมผัสพื้นเลยด้วยซ้ำ เหมือนเขาล่องลอยไปมา
อยู่กลางอากาศตลอดเวลา

ใบหน้ายิ้มเองก็ไม่ได้วาดหวังว่าโกวเหวินหกเล่มจะสามารถ
แทงโดนคนผู้นั้น เพียงแค่จะมอบโอกาสหายใจหายคอเสียหนึ่งให้
เฟิงชิงปายเท่านั้น

เฟิงชิงปายแสร้งยิ้ม ปล่อยนิ้วทั้งห้า เขาถึงกับคลายมือออกจากกระบี่ยาวเล่มนั้น

มือกระบี่คนหนึ่งละทิ้งกระบี่?

ทำเอาใบหน้ายิ้มที่มองอยู่ใจคอไม่ดี หรือว่าจอมยุทธ์พเนจรเฟิงชิงปายที่ขึ้นเหนือล่องใต้ อาศัยหนึ่งกระบี่สังหารไปเกือบครึ่งของยุทธภพมาตลอดสิบปี จะมีดีแค่นี้เอง?

กระบี่ยาวของเฟิงชิงปายไม่ได้ตกลงบนพื้น ไม่มีเจ้านายคอยควบคุม ตัวกระบี่กลับสั้นน้อยๆ แผ่คลื่นกระเพื่อมเป็นระลอกจากนั้นก็บีบตัวแน่นซิ่ง กระบี่ยาวลอยอยู่กลางอากาศ ปลายกระบี่ตัววัดขึ้นซีไปยังคนชุดขาว แล้วพุ่งวับหายไป

เฟิงชิงปายสะบัดไหล่ผึ่งซ้าย ถูกฟาดแข้งใส่หนึ่งที เล็บร้าวเข้าไปถึงกระดูก แต่กลับไม่ได้เป็นอะไรมาก

มือขวาของเฟิงชิงปายประกบสองนิ้วเป็นท่ามูทรากระบี่

ในฟ้าดินขนาดเล็กที่เล็กแคบและถูกบีบคั้นแห่งนี้ วิชาอภินิหารของผู้ฝึกกระบี่มีอาจร้ายใช้ได้ แต่เมื่อเทียบกับเวทบังคับกระบี่ซึ่งเป็นวิชาระดับล่างแล้ว เฟิงชิงปายกลับฝึกมาจนชำนาญแล้ว

เฟิงชิงปายลงมาครั้งนี้ก็เพื่อ 'หลอมกระบี่' ใช้ทุกวิธีการพยายามหล่อหลอมปณิธานกระบี่และจิตแห่งกระบี่ให้ได้มากที่สุด

สับเปลี่ยนระหว่างโจมตีและป้องกัน

บนถนนเห็นเป็นสีขาวหิมะหนึ่งกลุ่ม และสายรุ้งสีขาวหนึ่งเส้น

หนุ่มปักบรูณาโลวซื้อประคองยาเออร์ขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ให้นางนั่งฟังอยู่ใต้ผนังแถบหนึ่งก่อน นางจะได้ไม่ตายภายใต้พายุหมัดหรือปราณกระบี่ในขณะที่สองฝ่ายประมือกัน

กระบี่ที่เฟิงซิงปายแทงทะลุแผ่นหลังของนางนั้นอำมหิตอย่างแท้จริง ถึงขนาดทำลายจุดตันเถียนของยาเออร์ไปด้วย ไม่เพียงเท่านี้ ยังทิ้งปราณกระบี่เส้นหนึ่งไว้ในร่างกายนาง ทำให้นางไม่อาจโคจรลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บ หากไม่มียอดฝีมือให้ความช่วยเหลือ ช่วยดึงปราณกระบี่เส้นนั้นออกมาจากร่างของนาง นางก็ได้แต่รอความตายเท่านั้น ต่อให้เป็นยาวิเศษที่ช่วยรักษาอาการบาดเจ็บของวัดจินกังกี้ยังไม่มีประโยชน์

แน่นอนว่าในขณะที่ศึกกำลังดำเนินไป โฉวซือยอมไม่มีเวลามากกระหนุงกระหนิงกับนางอยู่แล้ว เขานั่งยองอยู่ใต้เงามืดของกำแพง เพิ่มน้ำหนักนิ้วหัวแม่มือเล็กน้อย ลูกประคำเม็ดหนึ่งที่รัดอยู่ตรงฝ่ามือก็ถูกผลักออกไป ลูกประคำสีแดงกำแพงไม่ได้กลิ้งออกไปอย่างสงเดซ แต่กระดอนอยู่บนถนนหินสีเขียวสองครั้งแล้วหายวับไปกลางอากาศ

โฉวซือปล่อยลูกประคำออกไปอย่างต่อเนื่อง

นี่คือยันต์คุ้มกันกายชิ้นหนึ่งที่โฉวซือเป็นผู้เป็นบิดามอบให้เขา บอกว่าหากเอามาใช้อย่างเหมาะสม ต่อให้เผชิญหน้ากับสิบอันดับบนแห่งใต้หล้าก็สามารถรักษาชีวิตไว้ได้ เผชิญหน้ากับสิบอันดับล่างถึงขั้นสังหารศัตรูได้แน่นอนว่าเจ้าตำหนักคลื่นวสันต์ก็เคยกำชับโฉวซือไว้ก่อนว่า หากเจอกับตึงอิงและอวีเจินอี ถ้าหนีได้ต้องหนี หนีไม่ได้ให้คุกเข่าร้องขอชีวิต ไม่ใช่เรื่องน่าอาย

เฟิงชิงปายก้าวเดินอย่างเชื่องช้ามาดม่น ใช้เวทกระบี่ที่บังคับ
ได้สนใจปรารถนาไล่ฆ่าคนชุดขาวผู้นั้น เฉินผิงอันใกล้จะสลัดอีก
ฝายได้หลุดอยู่หลายครั้ง กลับต้องโดนกระบี่บินที่วงเวดูลสายฟ้า
ตอแยโรมรันพันตูอยู่ทุกครั้ง

กระบี่บินพุ่งทะยานรวดเร็วจนทุกคนมองเห็นได้แค่แสงกระบี่ที่
ไหลวน

ไบหน้ายิ้มไม่กล้าวาดงูเติมหาง (กระทำสิ่งที่เกินความ
จำเป็น) ลึงยืนปรับลมหายใจอยู่ไกลๆ พอเห็นภาพเหตุการณ์นี้
ไบหน้ายิ้มก็หึ่งโล่งอก แต่ก็รู้สึกขนลุกขนชันไปด้วย เพราะหาก
เปลี่ยนมาเป็นตอนที่เจอกับเฟิงชิงปาย ควรจะรับมือเขาอย่างไร?

คนชุดขาวที่เหมือนเกล็ดหิมะกลิ้งหลุนๆ ผู้นั้นพลันหยุดชะงัก
ยื่นมือมาจับด้ามกระบี่บิน

เฟิงชิงปายไร้ความหวั่นเกรง “ไหนเลยจะมีเรื่องที่ยายตาย
ขนาดนี้ เจ้าจับไว้ไม่อยู่หรือ...”

ไม่รอให้เฟิงชิงปายพูดจบ

มือข้างขวาของเฉินผิงอันกำด้ามกระบี่ มือซ้ายทำท่าเป็นมือ
มีดสับลงไปบนตัวกระบี่

ตัวกระบี่ไม่ได้หักออก แต่ปลายกระบี่ที่ตัวตวัดขึ้นสูงกลับ โคนงอ
จนเกิดเส้นรัศมีโค้งใหญ่ยักษ์

สองนิ้วที่ห้ามุหราคกระบี่ของเฟิงชิงปายชะงักไปเล็กน้อย

เงินผิงอันเองก็ประกบสองนิ้วเข้าด้วยกัน แล้วปาดไปบนตัว
กระป๋องอย่างรวดเร็วหนึ่งครั้ง ลูบกระป๋องให้ราบเรียบได้อย่างพอดี
พอดี

เขาถือน้ำมันมาวางขวางไว้เบื้องหน้า จากนั้นก็ปล่อยนิ้วทั้งห้าที่
จับด้ามกระป๋องออก

ในขณะที่ผิงซิงป้ายกำลังยืนอึ้ง เขาก็ถูกคนคว่ำคอเสื้อ
ด้านหลังแล้วกระซอกโยนออกไปไกลหลายสิบจั้ง

ห่างแค่เสี้ยวเดียว ปลายกระป๋องก็จะแหงทะลุหัวใจของผิงซิงป้าย
แล้ว

สองนิ้วของเงินผิงอันขยับเล็กน้อย กระป๋องก็บินกลับมาบิน
วนรอบกายเขาดูจนกน้อยที่อิงแอบแนบชิดคน

วิชาบังคับกระป๋องของอาจารย์กระป๋อง ชำก็เป็นเหมือนกัน

บทที่ 315.1 พลัดหลงเข้าไปในจุดลึกของดอกบัว

เฟิงชิงปายไม่เพียงแต่ถูกแย่งชิงอาวุธ ยังเกือบจะโดนอีกฝ่ายที่
ใช้วิชาบังคับกระบี่แทงกระบี่ทะลุหัวใจ ทว่าเขาไม่เพียงแต่ไม่รู้สึกว่า
ได้รับความอับยศอย่างใหญ่หลวงจนต้องบันดาลโทสะอย่างแค้น
เคือง กลับกันดวงตายังมีประกายแวววาว รู้สึกว่าในที่สุดก็
'น่าสนใจขึ้นมาบ้างแล้ว'

ถึงอย่างไรก็ยังคงต้องรักษากฎเกณฑ์ของยุทธภพ เมื่อได้รับความ
ความช่วยเหลือจากคู่ฝ้าง เฟิงชิงปายที่ยืนอยู่ด้านหลัง 'เซียนกระบี่
ครึ่งตัว' ที่มีชื่อเสียงเลื่องลือท่านนี้จึงเอ่ยขอขอบคุณหนึ่งคำ

มองแผ่นหลังสง่างามที่เปี่ยมล้นไปด้วยปราณกระบี่ เฟิงชิงปาย
รู้สึกอิจฉาเล็กน้อย ตนก็แค่อาศัยตระกูลและสำนักถึงได้มีหน้ามีตา
อย่างในทุกวันนี้ แม้ว่าพรสวรรค์ของเขาเองก็ไม่ได้ธรรมดา แต่
กลับไม่ถึงขั้นได้รับการขนานนามด้วยถ้อยคำอย่างเช่นว่า 'หา
ไม่ได้ง่าย ๆ' หรือ 'ร้อยปีจะพานพบสักครั้ง'

ส่วนคู่ฝ้างนั้นไม่เหมือนกัน

คนอย่างคู่ฝ้างนี้ ไม่ว่าจะไปอยู่ในใต้หล้าแห่งใดก็ล้วนเป็นคนที่
ใช้กระบี่ได้โดดเด่นที่สุด ยอดเยี่ยมที่สุด

คู่ฝ้างที่หันหลังให้เฟิงชิงปายคลี่ยิ้ม "ไม่ต้องเกรงใจ หากเจ้า
ยินดี ข้าสามารถช่วยเจ้าระวังหลังต่อได้ แต่ก่อนจะเป็นเช่นนั้นเจ้า
ต้องมีความกล้าไปช่วงชิงกระบี่เล่มนั้นกลับคืนมาเสียก่อน"

เฟิงชิงปายนวดไหล่ฝั่งซ้าย สายหน้าพูดด้วยความสนใจเล็กน้อย “หากอยู่ข้างบนยอมไม่ยาก น่าเสียดายเมื่ออยู่ที่นี้ก็ถูกกำหนดมาแล้วว่าข้าไม่อาจแย่งชิงกระบี่เล่มนั้นกลับคืนมาได้”

ลู่ฝางพยักหน้ารับ “ถ้าอย่างนั้นอันดับต่อไปเจ้าก็สามารถชมศึกในระยะใกล้ได้เลย”

เฟิงชิงปายยิ้มอย่างเข้าใจ “ภูเขาสูงสายน้ำไหลยาว วันหน้ายอมต้องได้ตอบแทน”

การลงมารั้งนี้ของเฟิงชิงปาย ทางสำนักต้องติดค้างหนี้น้ำใจของผู้อื่นใหญ่เต็มฟ้า เพื่อช่วยให้เรือลำน้อยของตนล่องผ่านขุนเขานับหมื่นมาได้ เป็นแจ๋อเขียนที่สติปัญญาเปิดกว้างรู้สิ่งที่ตัวเองต้องการมาสิบปี เขาได้ละทิ้งตัวตนผู้ฝึกกระบี่ ชวงชิงเนื้อหนังมังสาของร่างหนึ่งที่รากฐานพอใช้ได้ จากนั้นก็ใช้สถานะของผู้นักยุทธ์เต็มตัวและมือกระบี่ในยุทธภพเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ทำทนายยอดฝีมือของสถานที่ต่างๆ ผลประโยชน์ที่ได้รับยอมมี แต่ยังไม่มากพอให้เฟิงชิงปายบรรลุถึงคำว่า ‘จากไกลมาใกล้’ อย่างที่อาจารย์เคยกล่าวไว้

ก่อนจะลงมา เฟิงชิงปายเคยจับเขาพูดคุยกับอาจารย์เป็นระยะเวลาไม่นานครั้งหนึ่ง ผู้ฝึกกระบี่นอกจากกระบี่ที่พกติดกายแล้ว ยังต้องมีกระบี่ปืนแห่งชะตาชีวิตก็เพื่อคำว่าไกล ต่อให้อยู่ห่างไปหลายสิบจั้ง หลายร้อยหลายพันจั้งก็ยังสามารถฆ่าคนได้อย่างไร้ร่องรอย ส่วนมือกระบี่ในยุทธภพนั้นแสวงหาคำว่า ‘ข้าไร้ศัตรูในสามฉือ’ นั่นคือคำว่าใกล้

ดังนั้นเฟิงชิงปายจึงต้องบรรลุวิถีกระบี่จากจุดที่ใกล้

ยังดีที่การดูมือกระบี่ชุดขาวและลู่อ่างออกกระบี่ก็คือการฝึก
ตนอย่างหนึ่ง

ดวงตาของเฟิงชิงปายยังพอมิแหว แล้วก็เป็นคนที่พอมิ
สติปัญญาอยู่บ้าง

ส่วนข้อที่ว่าวันนี้จะแพ้หรือชนะ เฟิงชิงปายไม่ได้เก็บเอามาใส่
ใจ เพราะในความเป็นจริงแล้วเจอเซียนสวนใหญ่ล้วนไม่ได้มาเยือน
โลกมนุษย์เพียงเพื่อคำว่า 'ไร้ศัตรู' หรือ 'กุมชัยชนะทุกครั้ง' แต่ที่
มากกว่านั้นยังคงเป็นการผ่านด่านทางจิตใจของแต่ละคนมากกว่า

ยาเออร์นั่งฟังกำแพงอย่างอ่อนแรง เหงื่อแตกโซมกาย ตอนนี
นางทำได้แค่หยุดสภาพน่าเวทนาที่เลือดไหลตั้งน้ำพุไว้เท่านั้น นาง
ถึงขั้นไม่กล้าก้มหน้าลงมองบาดแผลด้วยซ้ำ

ใบหน้าของสตรีอุ้มผีพาที่ถูกฝังล้อมอยู่ในกำแพงเต็มไปด้วย
คราบเลือด ดันรนอยู่พักหนึ่งกว่าจะร่วงลงมาบนพื้นได้ นางเอน
หลังฟังกำแพง ค่อยๆ ใช้แรงพยุงตัวลุกขึ้นยืน มองผีพาอันเป็นที่รัก
ของตัวเองซึ่งท่องอยู่ในยุทธภพพร้อมกับนางมานานหลายปีแวบหนึ่ง
มันพังและไปแล้ว และนางก็ไม่มีแรงไปเก็บมันขึ้นมา นางไม่แม้แต่จะ
มองการสู้รบบนถนน ใช้มือข้างหนึ่งกดลงบนกำแพง เดินโซซัด
โซเซไปเบื้องหน้า หญิงสาวที่น่าสงสารหน้าซีดขาวจนน่ากลัว ดู
เหมือนนางต้องการไปยังสถานที่หนึ่งให้ได้

หมาเซวียนยังไม่ฟื้นขึ้นมา และบางทีอาจจะไม่มีโอกาสฟื้น
ขึ้นมาอีกแล้วชั่วชีวิต

หน้าผากของโจวซื่อมีเหงื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นมาหนึ่งชั้น เพียงแค่หางตาเหลือบเห็นการควบคุมกระบี่ของมือกระบี่ชุดขาวผู้นั้น หัวใจของโจวซื่อก็เหมือนมีหินก้อนใหญ่กดทับจนเขาแทบหายใจไม่ออก

การเร่งให้ลูกประจำที่กลิ้งไปตามพื้นเหล่านั้นยังตกลงไปไม่ใช่เรื่องง่าย จำเป็นต้องสกัดดึงลมปราณกลุ่มหนึ่งมาจากในร่างกายก่อน แล้วค่อยๆ กรอกเข้าไปในลูกประจำอย่างระมัดระวัง

หลังจากนั้นก็ใช้วิชาที่มีชื่อว่า 'สังหารมังกร' ซึ่งเป็นวิชาค่ายกลตระกูลเซียนที่บิดาโจวเผยได้รับสืบทอดมา เอามาจัดวางเม็ดลูกประจำให้เป็นเหมือนกระดานหมากล้อม และเมื่อวางเม็ดหมากล้อมจัดเรียงบนกระดานเสร็จแล้วก็ถึงจะถือว่าทำสำเร็จ ระหว่างนี้ไม่อาจทำพลาดแม้แต่ก้าวเดียว ลูกประจำทุกลูกต่างก็มี 'ปราณเซียน' ที่โจวเผยไปขูดรีดรวบรวมมาจากทั่วสารทิศ โจวเผยเคยบอกกับเขาว่าจะเอาอาวุธอะไรออกมาใช้ก็ได้ แต่ห้ามโจวซื่อทำลูกประจำพวกนี้เสียหายเด็ดขาด

การเดินทางมาเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนพร้อมกับบิดาในครั้งนี้ เขาคิดว่ากุมชัยชนะอยู่มือแล้ว และความรู้สึกที่มากกว่านั้นคือแค่อยากมาร่วมความครึกครื้นเสียมากกว่า แค่ออยหลบอยู่ใต้เงาของบิดา ของมารเฒ่าตึง นั่งฤดูเสือกัดกัน ดูคนอื่นเช่นฆ่ากันแทบเป็นแทบตายก็พอแล้ว แต่กลับกลายเป็นว่าตึงอิงทำอะไรตามอำเภอใจ บีบให้เขาคำนึงพาดัวมาเสี่ยงอันตรายร่วมกับยาเออร์

บิดาตายไปก็ยังมีโอกาสพลิกสถานการณ์ แต่หากเขาโจวซื่อตายไปก็อย่าหวังว่าวิญญานจะกลับเข้าร่างได้อีกครั้ง คิดจะให้โจว

วชื่อคนเดิมกลับคืนมายังโลกมนุษย์อีกครั้ง นั่นต้องเรียกว่ายากยิ่งกว่าเดินขึ้นสวรรค์อย่างแท้จริง

อีกทั้งด้วยนิสัยของบิดา ขอแค่เขาโจวชื่อตายไปก่อนวัยอันควร แม้แต่ศพของตนบิดาก็อาจคร้านที่จะมองให้นานด้วยซ้ำ ไม่มีทางที่จะคิดทำอะไรเพื่อเขาอีกแน่นอน

การที่เงินผิงอันไม่ได้ฉวยโอกาสไล่ตามไปโจมตีต่อ นอกจากเป็นเพราะลู่ฝางสอดมือเข้าแทรกแล้ว ยังเป็นเพราะต้องทำความเข้าใจกับความคุ้นเคยกับน้ำหนักของกระบี่ยาว รวมไปถึงน้ำหนักของปราณแท้จริงที่มันจำเป็นต้องใช้ในการบินไปยังวงโคจรต่างๆ ยิ่งแม่นยำเท่าไหรก็ยิ่งดี คำว่าเหมือนชี่นัวสั่งของอาจารย์กระบี่ที่ควบคุมกระบี่ถือว่าเป็นเพียงจะข้ามผ่านธรณีประตูมาเท่านั้น ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือต้องเลื่อนสู่ขอบเขตที่เรียกว่า 'จิตเชื่อมโยงถึงกัน' นี่คือการเลียนแบบการควบคุมกระบี่บินแห่งชะตาชีวิตของผู้ฝึกกระบี่อย่างหนึ่ง ก็เหมือนการคัดลอกลายแบบหยาบๆ ที่แม้จะเป็นของปลอมแต่ก็มีความตั้งใจจริง เป็นความรู้อย่างหนึ่งที่ใหญ่โตเหมือนกัน

ส่วนลู่ฝางนั้นอันที่จริงเขายังสองจิตสองใจ

เพราะมารเตมาตังอยู่ใกล้ๆ

หากเขาเลือกลงมือเล่นงานมือกระบี่ชุดขาวอย่างเต็มกำลัง ก็ง่ายที่จะถูกตึงอิงซึ่งมีนิสัยประหลาดลอบฆ่า การลงมือของตึงอิงไม่เคยสนกฎเกณฑ์หรือสถานะใดๆ ทั้งสิ้น บางครั้งคิดเล่นงานผู้ฝึกยุทธ์ปลายแถวที่เกลียดชังหน้าคนหนึ่งก็ถึงขั้นปล่อยหมัดอย่างเต็มกำลัง อีกอย่างคือลู่ฝางเป็นห่วงความปลอดภัยของหนุ่มปักบุปผาโจวชื่อ

และเวลานี้เองทั้งลู่อ่างและเงินผิงอันต่างก็มองไปยังจุดเดียวกันแทบจะเวลาเดียวกัน

นั่นคือผู้เฒ่าลัทธิขงจื้อที่สวมชุดคลุมยาวสีเขียว เรือนกายสูงผอมคนหนึ่ง ระหว่างที่ก้าวเดินเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายของความเข้มงวดจริงจัง เห็นได้ชัดว่าเป็นปรมาจารย์บนยอดเขาที่มีน้อยคนนับนิ้วได้ของใต้หล้าแห่งนี้ ทว่าเขากลับไม่ได้สอดมือเข้ายุ่งการคุมเชิงระหว่างเงินผิงอันกับลู่อ่าง แต่เดินเลี้ยวเข้าไปในตรอก ไปยังบ้านที่เงินผิงอันมาพักอาศัยอยู่ชั่วคราว

ราชครูล่งชิวหมายหัวตึงอึง

หากจะบอกว่าบนโลกนี้ใครกล้าใช้สองหมัดเขย่าคลอนमारเฒ่า อีกทั้งยังสามารถต่อสู้กันอย่างสะท้านสะเทือนอารมณ์ ยินดีต่อสู้จนตัวตายโดยไม่ถอยหนี ไม่ใช่อวี๋เจินอีเทพเซียนที่เหมือนจะอยู่เหนือขอบเขตวรยุทธ์ไปหนึ่งระดับ ยิ่งไม่ใช่เขาลู่อ่างแห่งยอดเขาเหนียวคั่น มีเพียงล่งชิวเท่านั้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ ลู่อ่างก็ไม่มีอะไรให้ต้องกังวลอีกแล้ว

ลู่อ่างชักกระบี่ออกจากฝักซ้ายๆ ทุกครั้งที่ต่ำซุน โพล่ผันฝักมาหนึ่งซุน บนโลกก็จะมีประกายแสงสดใสเพิ่มมาอีกหนึ่งซุน เจ็ดเจ้าพร่าตา ขนาดไบหน้ายิ้มยังต้องหรีตาลง

เด็กหญิงร่างผอมแห้งที่ภาวนาอยู่ตลอดเวลาว่าขออย่าให้ทุกคนเห็นตนนั่งห่อตัวอยู่บนม้านั่ง ในขณะที่แม้แต่ไบหน้ายิ้มยังต้องหรีตา นางกลับเบิกตากว้าง ล้องมองแสงกระบี่ที่ยาวจากหนึ่งซุนลามเป็นสองซุนตาไม่กะพริบ แม้ว่าน้ำตาจะอาบเต็มไบหน้ายิ้มก็ไม่

คิดถอนสายตากลับ รอนนต้าชุนออกจากฝักมาครึ่งหนึ่ง นางถึงรีบหันหน้าหนี รู้สึกเหมือนตัวเองจะตาบอด ต่อให้หลับตาลงแล้วก็ราวกับว่า 'เบื้องหน้า' ยังมีแต่สีขาวโพลน นางยื่นมือน้อยที่พอมแห่งราวกับตื่นใ้ก่อกออกมาเช็ดใบหน้าเบาๆ

การที่นางล้องมองคนผู้นั้นช้กดาบ นางแค่รู้สึกว่ภาพนั้นช่างงดงามจนนึกอย่กจะคว่มาไว้ในฝ่ามือ

ทุกๆ เช้าที่นางเดินไปตามร้านที่ส่งกลิ่นหอมอบอวล น้ำลายสอ มองอาหารอร่อยหลากหลายชนิดที่ออกจากเตา ใจก็คิดอย่กจะไปชิงมาแล้ววิ่งหนีไป หาสถานที่แห่งหนึ่งหลบซ่อนตัว กินอิ่มแล้วก็โยนทิ้ง ทางที่ดีที่สุดคือไม่ให้คนอื่นได้กิน ให้ทุกคนหิวจนล้มตายกันไปให้หมด

ล้งชิวเดินมาถึงด้านนอกของบ้านหลังนั้น ประตูบ้านไม่ได้ปิด เขาจึงเดินตรงเข้าไปข้างใน

ตึงอิงมองเห็นอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า ผู้ฝึกยุทธ์ที่ฝึกวิชาหมัดนอกจนถึงขั้นสูงสุดผู้นี้แล้วก็ยิ้มบางๆ กล่าวว่า "จากลาภันทีก็กินานถึงหกสิบปี หากนับกันตามนี้ ล้งชิวปีนี่เจ้าอายุเจ็บสิบเท่าไ้ไหร่แล้ว?"

ล้งชิวมองภาพเหตุการณ์บนหน้าตาต่างๆรวมไปถึงความเคลื่อนไหวในห้องข้างแล้วขมวดคิ้ว

ตึงอิงยืนอยู่บนชั้นบันได ไม่รู้สึกขุ่นเคืองกับอาการไม่พูดไม่จาของล้งชิวแม้แต่น้อย ยังคงเป็นฝ่ายเปิดปากพูดก่อนว่า "ปีนั้นเจ้าไม่เชื่อที่ข้าพูด ตอนนั้นคงเชื่อแล้วกระมัง?"

ติงอิงเคยท่องไปทั่วทิศทั่วแดน ร้อยปีในยุทธภพ คนที่เข้าตาของเขามีน้อยจนนับนิ้วได้ และในจำนวนคนที่นับหมัดด้วยหนึ่งฝ่ามือนี้ก็ตายไปแล้วหลายคน

ล้งชิวคือคนหนึ่ง在那

คนบนโลกต่างก็ประเมินอวีเจินอีไว้สูง รู้สึกว่าล้งชิวราชครูแคว้นหนันเยวียนมีฝีมือสูงส่งก็จริง แต่เมื่อเทียบกับอวีเจินอีที่เป็นหนึ่งในเทพเซียนบนยอดเขาที่แห่งทะเลหะเลเหมซแล้ว ก็ยังด้อยกว่าหนึ่งระดับ

แต่ติงอิงกลับดูแคลนอวีเจินอีมาโดยตลอด มีเพียงล้งชิวที่เขา รู้สึกชื่นชม

ศึกโกลาหลของแคว้นหนันเยวียนเมื่อหกสิบปีก่อน ติงอิงเป็นคนในสถานการณ์มาตั้งแต่ต้นจนจบ อวีเจินอีกับล้งชิว ตอนนั้นเป็นแค่เด็กหนุ่มที่ได้รับโชควาสนาจากการจับปลาในน้ำขุนเท่านั้น หลังจากศึกใหญ่ปิดฉากลง ติงอิงเคยพบกับคนสองคนที่ตัวติดกันโดยบังเอิญ จึงป่าวประกาศว่าวันข้างหน้าล้งชิวต้องได้เป็นปรมาจารย์ของพื้นที่แถบหนึ่งอย่างแน่นอน

ล้งชิวถามติงอิงสองคำถาม

“เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่?”

“พวกเรากำลังทำอะไรอยู่?”

“นั่งลงคุยกันเถอะ” ติงอิงนั่งบนม้านั่งตัวเล็ก โบกแขนเสื้ออย่างง่าย ๆ หนึ่งครั้ง ม้านั่งตัวเล็กอีกตัวหนึ่งก็ลอยมาข้างกายล้งชิว

หลังจากฝ่ายหลังนั่งลงแล้ว ติงอิงจึงเอ่ยเนิบช้าว่า "ก่อนจะตอบคำถามสองข้อนี้ ข้าจะถามเจ้าก่อน เจ้ารู้หรือไม่ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน?"

ฉิ่งซิวสีหน้าเคร่งขรึม "เหนือฟ้ายังมีฟ้า ข้อนี้ข้ารู้ดี"

ติงอิงพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม "เมื่อเทียบกับเบาะแสการตามหาเจ้อเซี่ยนที่พวกเจ้าได้มาจากเอกสารลับแล้ว ข้าสามารถบอกเจ้าได้ตรงไปตรงมามากยิ่งกว่า ระยะเวลาหกสิบปี สังกหารเจ้อเซี่ยนกับมือตัวเองไปมากมาย มีทั้งที่สติปัญญาเปิดแล้ว และก็มีทั้งที่ยังไม่ตื่นจากฝัน จึงรู้เรื่องจากปากพวกเขาไม่น้อย"

เขากะทืบเท้า "สถานที่แห่งนี้ของพวกเราเรียกว่าพื้นที่มงคลดอกบัว คือหนึ่งในเจ็ดสิบสองพื้นที่มงคล อาณาเขตของสี่แคว้นบวกกับพื้นที่ที่ยังไม่ถูกบุกเบิกเหล่านั้น พวกเรารู้สึกว่ากว้างใหญ่มาก แต่พวกเจ้อเซี่ยนกลับรู้สึกว้าเหวไปตามคำบอกของพวกเขา พื้นที่มงคลดอกบัวแห่งนี้ของพวกเราถือว่าเป็นแค่พื้นที่มงคลระดับกลางเท่านั้น การจัดระดับพื้นที่มงคลของพวกเขา นอกจากปริมาณความเปี่ยมล้นของปราณวิญญาณที่สำคัญที่สุดแล้ว จำนวนประชากรก็สำคัญมากเช่นกัน อันที่จริงพื้นที่มงคลดอกบัวไม่ได้กว้างขวางเท่าใดนัก เพียงแต่ว่าบนผืนแผ่นดินแห่งนี้มีผู้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกวรยุทธ์เป็นจำนวนมาก แต่ไหนแต่ไรมาจึงเป็นสถานที่ที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่เจ้อเซี่ยนจะลงมาฝึกขัดเกลาจิตใจ"

แม้ว่าฉิ่งซิวจะแสวงหาความจริงมานานหลายปี และก็พอจะคาดเดาได้นานแล้ว ทว่าพอมาได้ยินติงอิงเปิดเผยความลับสวรรค์

กับหูตัวเอง จิตใจของปรมาจารย์ที่เป็นดังบ่อเก่าแก่ไร้คลื่นผู้นี้กลับ
เกิดการเปลี่ยนแปลง บนใบหน้าแสดงความโกรธเกรี้ยว

จนกระทั่งบัดนี้ล้างชีวิตถึงจะเพิ่งเข้าใจความกดดันของอวีเจินอี

เพราะผู้ที่ฝึกวิชาคาถาของตระกูลเซียน นอกจากตึงอิงแล้ว
อวีเจินอีก็ยืนอยู่สูงกว่าใคร มองได้ไกลยิ่งกว่าใคร ดังนั้นสำหรับการ
ช่วงชิงในยุทธภพ หรือแม้แต่การเปลี่ยนแปลงในราชสำนักของ
สี่แคว้น เขาจึงมีความเฉยชาอย่างที่คนนอกมิอาจเข้าใจได้

ตึงอิงเอ่ยยิ้มๆ “แต่จุดที่ทำให้พื้นที่มงคลดอกบัวแห่งนี้แปลก
ประหลาดอย่างแท้จริงยังเป็นเพราะ...”

กล่าวมาถึงตรงนี้ตึงอิงก็หลุดหัวเราะพริต เงยหน้ามองท้องฟ้า
“คนคนหนึ่ง? เซียนผู้หนึ่ง?”

ตึงอิงกล่าวต่อว่า “ว่ากันว่าคิดจะเข้ามาในสถานที่แห่งนี้ของ
พวกเรายากยิ่งกว่าเข้าไปในพื้นที่มงคลแห่งอื่น ล้วนขึ้นอยู่กับ
สภาพจิตใจของคนผู้หนึ่ง หรือควรจะพูดว่าขึ้นอยู่กับวาสนา
ทางการมองเห็นของเขา ในบ้านเกิดของพวกเขาเจอเซียนทั้งหลาย
เมื่อเทียบกับพื้นที่มงคลถ้าเมฆาที่สำนักซึ่งชื่อว่าสำนักกุยหยกได้
ครอบครองแล้ว พื้นที่มงคลดอกบัวของไบถงทวีปแห่งนี้ไม่ได้มี
ชื่อเสียงมากนัก น้อยมากที่จะมีเรื่องเล่าแพร่ออกไปภายนอก หาก
จะบอกว่าคนอย่างพวกโจวเฟย ลู่ฟางเป็นพวกลูกหลานตระกูลสูง
ศักดิ์ที่ออกไปเป็นขุนนางต่างถิ่น เพื่อแสวงหาอนาคตที่ยิ่งใหญ่
พวกเขาจึงต้องก้าวเดินไปที่ละขั้นที่ละตอน แต่คนที่มากกว่านั้น
กลับเป็นพวกคนที่พลัดหลงเข้ามาเสียมากกว่า จะออกไปได้
หรือไม่ก็ต้องดูที่ดวงของพวกเขาเองแล้ว”

ล้งชีวชีไปบนห้องฟ้า “พูดแบบนี้ก็แสดงว่าฟ้านอกฟ้าแห่งนั้นก็เรียกว่าไบกงทวีปเหมือนกัน?”

รอยยิ้มของตึงอิงมีเลศนัย “ใครบอกแล้วว่าต้องอยู่เหนือหัวของพวกเราเสมอไป?”

ล้งชีวครุ่นคิดอย่างจริงจังล้งล้งไม่ได้เอ่ยตอบโต้

ยากยิ่งนักกว่าที่ตึงอิงจะเจอกับคนที่ตัวเองสามารถพูดคุยด้วยได้ เขาไม่เพียงแต่ไม่วางท่าเป็นปรมาจารย์อันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า ความเยอหยิ่งตระหง่านอย่างที่คุณในโลกคิดว่าต้องมีก็ไม่แสดงออกให้เห็นเลยสักนิด เขากลับเหมือนอาจารย์ที่มีความอดทนเป็นเลิศซึ่งกำลังถ่ายทอดความรู้ไข คอยข้อข้องใจให้กับลูกศิษย์เสียมากกว่า “ตอนนี้สามารถตอบคำถามสองข้อของเจ้าได้แล้ว พวกเรากำลังทำอะไรอยู่? ทุกๆ หกสิบปี ยอดฝีมือทั้งสิบท่านที่มีรายชื่ออยู่ในการจัดลำดับ อีกทั้งยังต้องมีชีวิตอยู่จนถึงท้ายที่สุดจะถูกคนผู้นั้นหมายตาและออกไปจากที่แห่งนี้ได้ อีกทั้งหลังออกไปแล้วแต่ละคนยังจะได้รับโชควาสนาครั้งใหญ่ วิชาชั้นสูงก็คือทั้งเรือนกายและจิตวิญญาณต่างก็ได้บินทะยานไปพร้อมกันอย่างสมบูรณ์แบบ วิชาชั้นล่างก็คือได้แต่พาจิตวิญญาณไปที่อื่น”

ล้งชีวเอ่ยถาม “ดังนั้นต่อให้หอลี้หยังขุดลึกลงไปในพื้นที่อื่นอีกสามนิ้วก็ต้องหายยอดฝีมือใหญ่สิบท่านในใต้หล้าที่แท้จริงออกมาให้ได้ แล้วนำมาจัดลำดับ เพื่อป้องกันไม่ให้มีคนปิดฟ้าข้ามทะเล หลอกตบตาให้ตัวเองผ่านด่าน? นอกจากนี้เพื่อป้องกันไม่ให้มีคนใช้อำนาจตัวลี้ล้าเกินไป ล้งล้งใจเพิ่มสิ่งของที่เป็นดังโชควาสนาซึ่งสามารถทำให้ตบะเพิ่มพรวดพรวดเข้ามา รวมไปถึงเรื่อง

ที่บอกว่าหากสังหารเลอเซียนได้ก็จะได้รับอาวุธเทพชิ้นหนึ่ง นี่ก็เพื่อกระตุ้นให้ยี่สิบคนแรกมารวมตัวกันแล้วเช่นหมากกันเอง?”

“เกี่ยวกับหอลิ่งหย่างที่คอยปลุกปั่นเรื่องราวนั้นมีเรื่องวงในมากมาย ลึกล้ำจนมองไม่เห็นกันบึ้งเหนือกว่าที่เจ้าและข้าคิดเอาไว้ หากไม่มีการ ‘เคาะตี’ ทุกๆ ยี่สิบปีครั้งของหอลิ่งหย่าง ไต่หลักาก็ไม่มีทางรู้ขนาดนี้”

ติงอิงหัวเราะหึหึ “แต่ว่า อันที่จริงระหว่างนี้ก็มีช่องโหว่ให้ลอดเข้าไปได้”

บทที่ 315.2 พลัดหลงเข้าไปในจุดลึกของดอกบัว

ไม่เสียแรงที่ล้างชิวเป็นราชครูของแคว้นหนันเยวี่ยน แค่คิดนิดเดียวก็กระฉ่างแสง “ผู้แข็งแกร่งจะยิ่งแข็งแกร่ง โอบกอดกันเพื่อให้ความอบอุ่น ร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียว สุดท้ายค่อยแบ่งผลประโยชน์ ไม่พูดถึงในอดีต เอาแค่ครั้งนี้ อวีเจินอีก็กำลังทำเช่นนี้อยู่จริงๆ ไม่แบ่งแยกธรรมะและอธรรม พยายามจะดึงยอดฝีมือยี่สิบคนแรกมาเป็นพวกเพื่อให้จัดการเจ้าติงอิง ขณะเดียวกันก็ล้อมสังหารเจ้อเซี่ยนไปด้วย”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ล้างชิวก็ขมวดคิ้วอีกครั้ง เขามองไปทางติงอิง คล้ายไม่เข้าใจ

ติงอิงหัวเราะฮาๆ “เจ้าคิดถูกแล้ว วิธีการที่มั่นคงที่สุดก็คือสิบคนแรกควรรู้อะไรควรไม่ควร รีบเข้ามาเป็นพวกเดียวกับข้า แสวงหาการปกป้อง ขอแค่ข้าออกจากรั้วลัทธิมาร ทำเรื่องที่มีคุณธรรม ตั้งกฎที่ดีให้แก่ใต้หล้าอย่างรอบคอบและระมัดระวัง จากนั้นคนที่มีหวังจะได้ขึ้นไปบนรายชื่อแต่ละคนก็อาศัยความสามารถและพรสวรรค์ของตัวเอง สุดท้ายข้าค่อยเป็นคนตัดสินใจว่าเจ้าล้างชิวอยู่ในอันดับที่เท่าไร เขาอวีเจินอีได้อยู่สามอันดับแรกหรือไม่ ถ้าเช่นนั้นอย่างน้อยในเวลาหกสิบปีนี้ใต้หล้าก็จะสงบสุข ไหนเลยจะต้องมาต่อยตีสู้กันจนเศษสมองเหล็กกระจุย แค่ต่างฝ่ายต่างประลองฝีมือแลกเปลี่ยนความรู้กันก็พอแล้ว”

ล้งชีวใคร่ครวญอย่างตั้งใจ เพื่อให้แน่ใจว่าตึงอิงไม่ใช่แค่คุยโวเท่านั้น

ตึงอิงใช้นิ้วเคาะไปบนหัวเขาเบาๆ เห็นได้ชัดว่าอารมณ์ผ่อนคลายอย่างยิ่ง “แต่ข้าคิดว่าแบบนี้ไม่น่าสนใจ”

ล้งชีวถามคำถามเดิมอีกครั้ง “เจ้าคิดจะทำอะไร?”

ตึงอิงโบกมือ ยังคงไม่ตอบคำถามข้อนี้ แต่เปลี่ยนหัวข้อไปพูดว่า “เจ้ารู้ไว้แล้วว่า สถานการณ์ครั้งนี้มีการเปลี่ยนแปลง ไม่มีสิบคนอะไรนั้นแล้ว สามคนบินทะยานที่มีชีวิตรอดอยู่จนถึงท้ายที่สุดจะสามารถพาคนของใต้หล้าแห่งนี้ไปด้วยกันได้ห้าคน สามคนและหนึ่งคน”

ตึงอิงเน้นเสียงหนัก “สามคนไหนก็ได้”

ล้งชีวสีหน้าเป็นปกติ

ตึงอิงกระตุกมุมปาก “คนตายก็ได้ ขอแค่เคยมีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์ก็ล้วนได้ทั้งนั้น หากเลือกคนตายพวกนั้น พวกเขาจะมีชีวิตกลับคืนมา สติปัญญากลับคืนเป็นปกติ แต่นอกจากนั้นกลับเป็นได้แค่หุ่นเชิดที่จงรักภักดีเท่านั้น แบบนี้น่าสนใจมากเลยใช่ไหมล่ะ?”

ในสมองของล้งชีวมีภาพคนมากมายปรากฏขึ้นทันที

เว่ยเซี่ยนฮองเต้ผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยน เชี่ยวชาญการใช้ทวน ถูกขนานนามให้เป็นบุคคลอันดับหนึ่งที่เชี่ยวชาญการวางค่ายกลหลุมพรางตลอดระยะเวลาพันปี

หลูปายเซียงผู้ก่อตั้งลัทธิมาร ตัวการร้ายผู้นำแห่งวิถีมารที่มีชื่อเสียงด้านความอำมหิตเลื่องลือที่สุดในช่วงห้าร้อยปีที่ผ่านมา

เขียนกระป๋วยโยวเปียนที่แม่แต่อวีเจินอี้ก็ยังให้ความเคารพเลื่อมใส

บุคคลอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าก่อนหน้าตึงอิง จูเหลียนผู้บ้าคลั่งอย่างสิ้นเชิง

คนเหล่านี้ล้วนเคยเป็นอันดับหนึ่งอย่างสมศักดิ์ศรีมาก่อน แต่พวกเขาต่างต้องมาตายอยู่ในโลกมนุษย์ทุกคน โดยไม่มีข้อยกเว้น ฮองเต้เว่ยเขียนแก่ตายตอนอายุสองร้อยสิบปี หลูปายเซียงตายในการล้อมสังหารของยอดฝีมือหลายสิบคน สุยโยวเปียนตายระหว่างซีกระบี่บินทะยานภายใต้สายตาผู้คนมากมายที่ล้องมอง คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนเห็นกับตาตัวเองว่าระหว่างที่นางร่วงตกลงมาในโลกมนุษย์ เลือดเนื้อได้หลอมละลาย เหลือเพียงโครงกระดูกขาว จากนั้นก็แหลกสลายกลายเป็นเถ้าธุลี จูเหลียนที่หลังจากบาดเจ็บสาหัสก็ได้มาตายด้วยน้ำมือของตึงอิง กวานดอกบัวสีเงินชั้นนี้จึงเปลี่ยนจากบนศีรษะของจูเหลียนมาอยู่บนหัวของตึงอิง

ฉังชิวถาม "เพราะอะไร?"

ตึงอิงเอ่ยยิ้มๆ "เจ้าถามช้า แล้วช้าจะไปถามใคร?"

ฉังชิวล้องตึงอิงเขม็ง "เจ้า โจวเฟย ลู่ฝาง นี่ก็สามคนแล้ว"

ตึงอิงหัวเราะ "ดังนั้นตอนนี้เจ้าจึงมีทางเลือกสองทาง ไปสังหาร ลู่ฝาง หรือไม่ก็ร่วมมือกับอวีเจินอี้เพื่อลองสังหารข้า"

ลั้งชีวเงียบงัน

ตังอิงกล่าวอย่างมีเลศนัย "แต่ข้าแนะนำเจ้าว่าเจ้าควรจะรอ ก่อน ไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะไม่จำเป็นต้องฆ่าลู่ฝางก็ได้"

ลั้งชีวถาม "หากเจ้าจะไปจากที่นี่ เจ้าจะพาสามคนไหนไป ด้วย?"

ตังอิงชี้ไปยังเฉาฉิงหล่างที่ยืนอยู่หน้าห้องครัว "หากจะให้ข้า พาไป ข้าจะพาเขาไปแค่คนเดียว"

ลั้งชีวชำเลื่องตามองเด็กชายคนนั้นแล้วกล่าวอย่างสงสัย "พรสวรรค์ของเขาไม่ถือว่าโดดเด่น"

ตังอิงเพียงยิ้มให้แทนคำตอบ

.....

ลู่ฝางที่ไร้พันธนาการส่งกระบี่แรกออกไป

หนึ่งกระบี่ผ่านไป จากตำแหน่งที่ลู่ฝางยืนอยู่ไปจนถึง ปลายทางของถนนใหญ่สายนี้ถูกฟันจนเกิดเป็นร่องลึกครึ่งลั้งยาว เหยียด

อย่างว่าแต่พวกคนที่เกิดและเติบโตมาที่นี้อย่างยาเออร์ โฉวชื่อ เลย แม้แต่เฟิงชิงปายก็ยังมองเสียจนปากอ้าตาค้าง พลันรู้สึก เหมือนยืนอยู่ในโบถงทวีปบ้านเกิดของตน

รอยยิ้มของโบหน้ายิ้มยังมีชีวิตชีวา

แอบอิงอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ช่างเย็นสบายยิ่งนัก เนื่องจากในอดีต
มีวาสนาได้พบกันจึงกลายมาเป็นสหายกับลู่ฝางในช่วงเวลาที่อีก
ฝ่ายตกต่ำมากที่สุด ตอนนั้นเขาเลือดร้อนขึ้นหน้าจึงบุกไปที่
ตำหนักคลีนวสันต์พร้อมกับลู่ฝาง ภายใต้สถานการณ์ในเวลานั้น
ถือว่าพร้อมกระโจนเข้าสู่ความตายร่วมกับลู่ฝางอย่างห้าวหาญ
แล้ว ทว่าสุดท้ายลู่ฝางตีใบหน้ายิ้มจนสลบอยู่ตรงตีนเขา แล้วขึ้นไป
ทำรบกับโจวเฉยเพียงลำพัง รอจนใบหน้ายิ้มฟื้นขึ้นมา ลู่ฝางก็นั่ง
อยู่ข้างกายเขา แต่ไม่ใช่ชายผู้ผิดหวังที่วันๆ ได้แต่ดื่มเหล้าดับทุกข์
อีกต่อไปแล้ว

หลายปีหลังจากนั้น ยอดเขาเหนียวคั่นของลู่ฝางก็มีใบหน้ายิ้ม
คนเดียวที่สามารถขึ้นไปบนภูเขา อีกทั้งยังมีชีวิตกลับลงมา

โจวซื่อรู้สึกสนใจมากที่สุด แบบนี้ก็ไม่เท่ากับว่าค่ายกลที่ตน
จัดวางอย่างยากลำบากไว้ที่ให้แสดงฝีมือหรือ?

ข้อบกพร่องเดียวในความสมบูรณ์แบบก็คือ มือกระบี่ชุดขาวที่
ยังหนุ่มคนนั้นกลับหนีไปได้

เสี่ยววินาที่ลู่ฝางออกกระบี่ก็เหมือนเขาจะแน่ใจแล้วว่าตัวเอง
ไม่สามารถต้านทานพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของกระบี่นี้ได้ จึงเบี่ยงตัว
หนีไปในแนวขวาง จากนั้นก็พุ่งชนกำแพงแล้วหายวับไปทั้งอย่าง
นั้น

ลู่ฝางกวาดตามองรอบด้าน เขาไม่คิดว่าคนผู้นี้จะหนีไป

เขาเงื่อกระบี่ด้วยท่วงท่าที่คล้ายฝนคลายพินฝ่าให้กำแพง
แถบนั้นเกิดเป็นประตูบานใหญ่

ผู้คนหลบคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ พอจะมองเห็นภาพชุดคลุมขาว หลบเสียงปราณกระบี่ที่เป็นดั่งน้ำหลากแล้วหายตัวไปอีกครั้งได้อย่างเลือนราง

ลู่ฝางรู้ว่าหากยังเป็นแบบนี้ต่อไป ไม่ว่าใครก็ทำร้ายใครไม่ได้ พลังการสังหารของตนเหนือกว่าอีกฝ่าย แต่คนผู้นั้นกลับสามารถ หลบเลี่ยงการออกกระบี่ของตนได้ทุกครั้ง

เว้นเสียจากว่าจะมีคนตัดสินใจเด็ดขาด ยอมแลกชีวิตกับอีกฝ่าย

ยกตัวอย่างเช่นลู่ฝางเก็บปราณกระบี่เกินครึ่งกลับมา มอบโอกาสให้คนผู้นั้นเข้ามาประชิดตัว

หรือคนผู้นั้นยินดีทุ่มหมดหน้าตัก สามารถต้านทานสองกระบี่ที่หนึ่งใช้สังหารศัตรู สองใช้ป้องกันกายของลู่ฝางไว้ได้ จากนั้นก็ต่อให้ลู่ฝางตายด้วยหมัดเดียว

หนึ่งกระบี่ของลู่ฝางพุ่งออกไปอีกครั้ง

กลางอากาศปรากฏปราณกระบี่โค้งเป็นพระจันทร์เสี้ยวขนาดใหญ่ยักษ์ที่พุ่งฉิวออกไป

ชุดคลุมขาวรีบร้อนยกเลิกการกระโจนมาด้านหน้า ร่างร่วงดิ่งลงอย่างรวดเร็วถึงหลบพ้นปราณกระบี่เส้นนั้นมาได้

ลู่ฝางก้าวออกไปหนึ่งก้าวก็ลอยขึ้นไปอยู่บนหัวกำแพง

หลายครั้งที่คนผู้นั้นเบี่ยงตัวหลบเสียง ลู่ฝางไม่เคยเห็นกระบี่ประจำกายเฟิงชิงป้ายเล่มนั้นเลยสักครั้ง นี่ค่อนข้างจะประหลาด

ลู่ฝางเห็นเพียงว่าคนผู้นั้นยืนอยู่บนปลายชายคาที่ตวัดงอน
ของบ้านหลังหนึ่งซึ่งห่างไปไกล ชายแขนเสื้อใหญ่พลิวไหว่น้อยๆ
เมื่อรวมเข้ากับน้ำเต้าบรรจุเหล้าสีชาดตรงเอว นี่ไม่ได้เรียบง่าย
เพียงแต่ใช้คำว่าล่องลอยเหนือธูลีมาบรรยายได้ ปณิธานหมัด
เข้มข้นของทั้งร่างเขาผสานเป็นหนึ่งกับฟ้าดิน การที่มีปณิธาน
หมัดหนาหนักอีกทั้งยังใสกระจ่างได้เช่นนี้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด
ต่อให้เป็นลู่ฝางที่มีชื่อเสียงเลื่องระบือไปทั่วไบถงทวีปก็จำต้อง
ยอมรับว่า ขอแค่เจอเซียนหนุ่มที่มีวรยุทธ์ปนเปหลากหลายผู้นี้รอด
ชีวิตออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวได้ ความสำเร็จในอนาคตของ
เขาต้องไม่ต่ำอย่างแน่นอน

คันเบ็ดเล่มหนึ่งตกปลาไม่ขึ้น ถ้าอย่างนั้นก็เปลี่ยนมาใช้วิธี
ใหม่ หว่านแหจับปลาไปเลยแล้วกัน

ลู่ฝางสะบัดแขนร้ายท่ากระบี่

นอกจากกระบี่เล่มที่ถือไว้ในมือแล้ว ด้านหน้าลู่ฝางยังมีกระบี่
อีกสามสิบหกเล่มลักษณะเหมือนกับกระบี่ต้าซุนอย่างไม่มีผิดเพี้ยน
ลอยอยู่ ประหนึ่งพลทหารราบที่จัดขบวนทัพอย่างมีระเบียบ ให้การ
ป้องกันอย่างเข้มงวด

กระบี่ยาวเล่มแล้วเล่มเล่าค่อยๆ ขยับเคลื่อนหน้าอย่างเชื่องช้า
แต่แล้วก็พลันเพิ่มความเร็วแหวกอากาศออกไป

เงินผิงอันห้อยตะปิงอยู่กลางอากาศเหนือหลังคาบ้านหลังแล้ว
หลังเล่า กระโดดตัวพลิกตกลงหมุนตีลังกา ปราณกระบี่หลายเส้นที่
กลายมาเป็นรังสีขาวประหนึ่งหนอนซอนไซกระดุกที่ทยอยกัน
ระเบิดแตกอยู่รอบกายเขา

นอกจากจะต้องบังคับปราณกระบี่ตำบลสามสิบหกเล่มให้เป็นตั้งลูกธนูที่ถูกยิงออกไปแล้ว ขอแค่เงินผิงอันทิ้งระยะห่าง ลู่ฝางก็ต้องบุกอุดหน้าไปอย่างเหมาะสม รักษาระยะห่างสามสิบจั้งเอาไว้ตลอดเวลา ไม่ให้อโอกาสเงินผิงอันได้กระโจนเข้ามาเบื้องหน้าตัวเองอย่างรวดเร็ว แน่นอนว่าลู่ฝางออกกระบี่ก็เพื่อสังหารเงินผิงอัน หาใช่ต้องการเล่นแมวจับหนู แต่เมื่อไหร่ที่เงินผิงอันคิดว่าจะเข้ามาประชิดตัวเขาได้ เมื่อไหร่ที่เข้าใจผิดคิดว่าหนึ่งหมัดจะตัดสินแพ้ยชนะ ลู่ฝางก็พร้อมวางหลุมพรางรอให้เงินผิงอันมาติดกับ

เพียงแต่ไม่รอให้ลู่ฝางใช้กระบี่ทั้งสามสิบหกเล่มจนหมด คนผู้นั้นก็เริ่มวิ่งหือเข้ามาหาลู่ฝาง ฝีเท้าที่แผ่วเบาเหยียบบซ่ายตะขวาไม่ได้วิ่งมาเป็นแนวเส้นตรง

ลู่ฝางตกตะลึงเล็กน้อย ในใจหัวเราะเสียงเย็น มาเดี๋ยวนี้เลยหรือ?

นิ้วทั้งห้าขยับเล็กน้อย สูดหายใจกระจายกระบี่บินหกเล่มออกไปให้กลายเป็นเส้นโค้งอยู่กลางอากาศ ปลายกระบี่พุ่งไปรวมกันที่จุดจุดเดียว

จุดนั้นก็คือตำแหน่งที่หมัดของคนผู้นั้นต้องพุ่งผ่านมา

ประกายแสงวาบผ่านมา กระบี่บินทั้งหกเล่มพร้อมใจกันระเบิดอยู่ด้านหลังของคนผู้นั้น พลังอำนาจรุนแรงสะเทือนเลื่อนลั่น

ยังเร็วได้มากกว่าที่คิดจริงๆ ด้วย

ลู่ฝางไม่ได้ตกใจแม้แต่น้อย ยิ่งไม่มีความตระหนกกลน

ตำแหน่งเล่มจริงที่ถืออยู่ในมือวาดปาดเป็นแนวขวาง

ปราณกระบี่รวมกันเป็นหนึ่งเส้น

กระบี่นี้เหมือนจะแบ่งเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนออกเป็นชั้นบนกับชั้นล่าง

เงินผิงอันไม่ถอยกลับรุกเข้าใส่ รุดหน้าไปอย่างไม่เกรงกลัวหนึ่งหมัดตอยเปรี้ยงเข้าที่แสงกระบี่เส้นนั้น

เลือดสดสาดกระเซ็นอยู่เบื้องหน้าตัวเขา

แววตาของกลุ่มฝางเฉยเมย แคยกกระบี่ขึ้นฟันฉับ

แรกเริ่มฟันบนและล่าง จากนั้นค่อยแบ่งซ้ายขวา

เพียงแต่ว่าทันใดนั้นกลุ่มฝางต้องอาศัยสัญชาตญาณตัวเอง กระโดดขึ้นไปเหยียบบนหลังคา จากนั้นกระบี่บินเล่มหนึ่งก็พุ่งจากด้านหลังตำแหน่งที่กลุ่มฝางยืนอยู่ก่อนหน้านี้ไปหาเงินผิงอัน

กลุ่มฝางหวาดผวาไม่คลาย

กระบี่ของเฟิงชิงปายเล่มนั้นต้องถูกทิ้งไว้บริเวณกำแพงนี้แน่ๆ การพุ่งชนกระบี่ที่ปาดออกไปมองดูเหมือนมุกทะเลลู่ว้าม ไม่ใช่เพื่อการออกหมัด แต่เพื่อจะบังคับกระบี่ให้โจมตีชนาบทั้งหัวและท้าย

เงินผิงอันยื่นมือไปกุมกระบี่ยาว

อีกแค่เสี้ยวเดียวก็สามารถแทงทะลุหัวใจกลุ่มฝางได้แล้ว

แต่เขากลับไม่มีสีหน้าเสียดาย เพียงพูดในใจหนึ่งคำว่า “ไป!”

ลู่อ้างตะลึงพริ้งเพริด ไม่ทันออกเสียงเอ่ยเตือนหนุ่มปักบุงป
ผาโจวซื่อที่อยู่บนถนนใหญ่ แล้วก็ไม่มีเวลามามัวสนใจอะไรอีก
แล้ว เขารีบตามไปด้านหลังติดๆ แล้วขว้างตุ้มที่อยู่ในมือไปยัง
กำแพงฝั่งนั้น

ลู่อ้างแบ่งสมาธิเล็กน้อยมารายเวทบังคับกระบี่ที่แท้จริง
หลีกเลียงไม่ให้เกิดช่องโหว่กลายเป็นว่าช่วยคนไม่สำเร็จกลับ
กลายเป็นฆ่าคน

กระบี่พกของเฟิงชิงปายลวดทะเลูกำแพง ปักแทงตรงกับท้าย
ทอยของโจวซื่อพอดี

แทบจะเวลาเดียวกันนั้น ตุ้มของลู่อ้างก็ทะเลูกำแพงใน
ลักษณะที่เอียงลงเล็กน้อย กระแทกกระบี่บินเล่มนั้นจากจุดที่สูงกว่า

เพียงเส้นยาแดงผ่าแปด ตุ้มกระบี่ตกลงบนกระบี่บินอย่าง
แรง เป็นเหตุให้กระบี่บินเล่มนั้นร่วงหล่นลงเบื้องล่าง แค่แทงทะเล
หัวไหล่ของโจวซื่อ แรงเฉื่อยมหาศาลพาให้หนุ่มปักบุงปผาผู้นี้เซ
ถลาไปด้านหลัง

ลู่อ้างพลันเงยหน้าขึ้น

คนชุดขาวเหมือนดาวตกที่ร่วงลงมาจากโพรงหลังคา หยุดอยู่
ตรงหน้าลู่อ้างพร้อมกับหมัดที่ส่งมาถึง

ร่างทั้งร่างของลู่อ้างถูกต่อยจนไถลเลื่อนออกไปกระแทกผนัง
แตกร้าว หมัดที่สองก็ตามมาอีก

กระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้า

บนแนวเส้นตรงนี้ ลู่ฝางรับกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าไป
แก้หมัดเต็มๆ เขาถอยกรูดไปตลอดทาง ผันที่ก่อนหน้านี้โบหน้า
ยิ้มและเงินผิงอันเคยยืนอยู่ก็ถูกหลังของลู่ฝางกระแทกจนละเหะ

ลู่ฝางอยากจะทำกระบี่บินตำซุนให้มาช่วยตัวเอง แต่เขา
กลับค้นพบว่าตัวเองไม่มีความกล้ามากพอ ได้แต่รวบรวมลมปราณ
ทั้งหมดในร่างปกป้องร่างกายและจิตวิญญาณไว้สุดชีวิต

อีกอย่างถึงอย่างไรตำซุนก็เป็นแค่ศาสตราวุธของฟ้าดินแห่งนี้
ไม่ใช่กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตที่ลู่ฝางทิ้งไว้ในโบงทวีป

เงินผิงอันปล่อยหมัดที่สับออกไปอย่างเด็ดเดี่ยว

ร่างของลู่ฝางกระแทกโครมเข้ากับสิ่งปลูกสร้างอีกฝั่งหนึ่งของ
ถนน สุดท้ายร่างฝังลึกลงอยู่ในกำแพงเหมือนกับสตรีอุ้มผิงมาก่อน
หน้านี้ไม่มีผิงเพี้ยน เลือดไหลออกจากทวารทั้งเจ็ด สภาพ
อ่อนแอสุดขีด

แต่เงินผิงอันก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนสำหรับการตั้งต้นออกหมัด
ในครั้งนี้นั่นเช่นกัน

คนผู้หนึ่งมาปรากฏตัวอยู่ด้านข้าง ต่อยเปรี้ยงเข้าที่จุดไหล่หยาง
ของเงินผิงอัน

เหมือนถูกระฆังกระแทกใส่ศีรษะ

เงินผิงอันกระเด็นไปไกลหลายสิบจั้ง หรูดตัวกึ่งคุกเข่าอยู่บน
ถนน ข้างฝาเท้าก็คือร่องลึกที่ถูกปราณกระบี่ของลู่ฝางฝ่าออก
ก่อนหน้านี้

คนที่ออกหมัดขัดจังหวะกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าของ
เงินผิงอันคือคนที่สวมชุดลัทธิขงจื้อสีเขียว เขายืนอยู่ตรงนั้น มือ
ข้างหนึ่งไพล่หลัง อีกข้างหนึ่งกำเป็นหมัดวางไว้ด้านหน้า ปราณ
มันคงจิตสงบนิ่ง

เงินผิงอันหันหน้าไปถ่มเลือดคั่งสีเขียวออกดำทึบ ยกมือเช็ด
มุมปาก

เด็กหญิงพอมแห่งที่อยู่ตรงกลางระหว่างราชครูแคว้นหนัน
เยวี่ยนและเงินผิงอันพอดีเอาแต่ขีดตัวอยู่บนม้านั่งตัวเล็กมุม
กำแพงมาตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้

นางแอบชำเลืองมองเจ้าคนที่สวมชุดคลุมขาวผู้นั้น ร้ายกาจก็
ร้ายกาจอยู่หรอก แต่ตอนนี้กลับค่อนข้างจะน่าสงสารสักหน่อย

โดยไม่ทันรู้ตัว นางค้นพบว่าเขาที่บอกให้ตนนั่งอยู่ที่เดิมห้าม
ขยับไปไหน แม้จะถูกคนต่อยหมัดหนึ่งจนมีสภาพน่าเวทนา แต่
หลังจากลุกขึ้นยืนแล้ว เขาก็กำลังจ้องมองผู้เฒ่าที่ทำทางเหมือน
อาจารย์ในโรงเรียน แล้วก็กำลังประสานสายตากับตนอยู่เช่นกัน

เหมือนจะกำลังบอกว่า 'ไม่ต้องกลัว?'

ทั้งๆ ที่นางรู้ว่าชีวิตของตนผูกติดกับเขาแล้ว หากเขาตาย
ตนก็คงต้องตายตามไปด้วย

แต่นางก็ยังอดกลัวความโมโหเกรี้ยวกราดของตัวเองไม่ได้
อยากจะให้นาที่ถัดมาเขาถูกเจ้าตะพาบเฒ่าผู้นั้นต่อยตายไปชะ
เลย

อารมณ์แบบนี้ยากที่จะอธิบายให้กระจ่างได้

ก็เหมือนตอนที่นางเห็นตุ๊กตาหิมะตัวจิ๋วในกล่องไม้ใบเล็ก

นางชอบมันมากขนาดนั้น แต่ในเมื่อไม่ได้มาครอบครองก็ต้อง
หุบหิ้ง ทำลายหิ้ง ฆ่าหิ้ง

นางรู้สึกว่าการคิดเช่นนี้ไม่มีอะไรที่ไม่ถูก

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 316.1 คนอื่นช่วงชิงการข้ามผ่าน ข้าฝ่าทะเล ขอบเขต

กระบี่ปืนสองเล่มทยอยกันแหวกทะเลวงกำแพงมาถึง โจมตี
หนุ่มปักบุปผาที่เพิ่งเก็บลูกประจำทั้งหมดกลับมาได้สำเร็จให้
บาดเจ็บสาหัส

จากนั้นลู่วางที่ตอนแรกเป็นฝ่ายได้เปรียบก็ถูกหมัดแล้วหมัด
เล่าต่อยกลับไปบนถนนเส้นนี้ หมัดสุดท้ายก็ยังต่อยให้ลู่วางจมเข้าไป
ในกำแพง

สุดท้ายก็เป็นล้างชีวราชครูของแคว้นหนันเยวียนที่มาปิดท้าย

ล้างชีวที่ถูกขนานนามว่าเป็นอันดับหนึ่งในใต้หล้าต่อยหมัด
เดียวก็ทำให้เด็กหนุ่มคนนั้นถอยออกไป ช่วยชีวิตลู่วางที่ไม่เหลือ
เรี่ยวแรงเอาคืนไว้ได้

เฟิงชิงปายอาศัยโอกาสนี้ชิงกระบี่ของตัวเองกลับคืนมา ไม่
เพียงเท่านั้น เขายังพยายามหาโอกาสเอาตัวซุนกลับคืนมาให้ลู่วาง
ด้วย เพียงแต่ว่าการโผล่ออกมากะทันหันของล้างชีวทำให้เฟิงชิงปาย
ยลัมเลิกความคิดนี้ จะได้ไม่เป็นการวาดงูเติมหาง

เฟิงชิงปายพ่นลมหายใจยาวๆ หนึ่งครั้ง หากหมัดนี้ของล้างชีว
ต่อยเข้าที่จุดไต่หยางของตน คาดว่าคงต้องอาศัยให้ทางสำนักหุ้ม
เงินเข้าช่วยเหลือ หากไม่แล้วก็คงต้องจุกกลับมาเกิดใหม่อยู่ในพื้นที่

มงคลดอกบัวแห่งนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า รากฐานของการฝึกตนถูกลดทอนและหล่อหลอมให้ผสานรวมกับฟ้าดินแห่งนี้อย่างต่อเนื่อง ฟ้าดินเป็นดังเตาหลอม หมิ่นสรรพสิ่งเป็นดังทองแดง ก็คือหลักการนี้

ส่วนลูกศิษย์ของคนผู้นั้นก็คือคนที่รับผิดชอบจุดไฟกระพือลม

คนผู้นั้นไม่เคยปรากฏกาย ไม่เคยเผยตัวบนโลกมนุษย์ มีเพียงนักพรตเต้าน้อยที่อยู่ในมือถือพัดใบกล้วยเท่านั้นที่เป็นผู้รับผิดชอบดูแลการโคจรของตลอดทั้งพื้นที่มงคลดอกบัว แน่نونว่าเด็กน้อยนั้นก็ได้ไปมาหาสู่กับเซียนดินของสถานที่ต่างๆ ในไบกองทวีปที่มีคุณสมบัติพอจะรู้เรื่องวงในด้วย ก่อนที่เฟิงชิงปายจะลงมาบูรพาจารย์ในสำนักเคยนำพาเขาไปพบกับเด็กคนนั้น และขนาดบรรพบุรุษบุกเบิกภูเขาคอบเขตหยกดิบก็ยังต้องรักษามารยาทของคนในระดับที่เท่าเทียมกันกับเจ้าเด็กที่พูดจาไร้ความเกรงใจนั้น

มาเยือนพื้นที่มงคลดอกบัว เวลาสั้นๆ หลายสิบปีผ่านไป กลับให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ห่างไกลกันคนละโลก

ท่ามกลางความมืดมิดที่มองไม่เห็น เฟิงชิงปายมีแสงสว่างอย่างหนึ่งว่า การขัดเกลาจิตแห่งกระบี่บนมหาบรรคาครั้งนี้ของตนเกินครึ่งคงต้องหยุดไว้เพียงเท่านี้ หากโชคดี อย่างมากก็ได้อาวุธหนักของตระกูลเซียนที่มีระดับเป็นสมบัติอาคมชิ้นหนึ่งมาครอบครอง

ถึงอย่างไรตอนนี้พลังการต่อสู้ของเขาก็ก็นับว่าสมบูรณ์แบบ หันกลับมามองคู่ฝางที่ปิดฉากลงแล้ว ไม่แน่ว่าจิตแห่งเตาอาจะได้รับการ

ความเสียหายไปด้วย ต่อให้กลับไปไบกงทวีปก็น่าจะยังเป็นปัญหาใหญ่

เจอเซียน เจอเซียน ฟังแล้วรีนหุงดงาม แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับไม่เป็นเช่นนั้น มีเพียงคนอย่างโจวเฟยที่เลื่อมใสในคำว่า 'หากมนุษย์ไม่รู้จักเสพสุข แล้วจะต่างจากสัตว์และพืชหญ้าอย่างไร' ซึ่งหลังจากลงมาแล้วก็ไม่เคยสนใจรากฐานการฝึกตน แน่แน่นอนว่าย่อมมีชีวิตอย่างสุขสบาย

แต่คนอย่างเขาเฟิงชิงปาย อย่างลู่ฝางนี่กลับมีชีวิตที่อันตรายอย่างมาก ขนาดผู้อาวุโสถงชิงชิงที่ต่อให้จะมีฐานะสูงศักดิ์เป็นถึงเจ้าประมุขของหอจิงซิน เป็นหนึ่งในสี่ปรมาจารย์ใหญ่ของไต้หล้าก็ยังคงต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ มาหลายสิบปี จนถึงวันนี้ก็ยังไม่ยอมเผยตัว นี่ก็คือตัวอย่างที่ดีที่สุด

เก็บความคิดวุ่นวายทั้งหมดกลับมาแล้ว เฟิงชิงปายก็เริ่มทบทวนการต่อสู้ในครั้งนี้ พยายามจะใคร่ครวญหาหนทางให้ได้มากที่สุด

ก่อนหน้านี้เขาเฝ้ามองการเช่นฆ่าที่ดูเดือดร้อนครั้งนี้อยู่ไกลๆ ตลอดเวลา หวังเอาหินบนภูเขาลูกอื่นมากลึงเป็นหยก นี่ก็คือการฉวยโอกาสขัดเกลาสภาพจิตใจบนเส้นทางของการฝึกตน มีส่วนคล้ายวิธีการนี้กคิดของศาสนาพุทธ

ในสายตาของเฟิงชิงปาย ศึกลับยอดเขาของพื้นที่มณฑลดอกบัว อันที่จริงไม่ได้เป็นรองศึกช่วงชิงระหว่างโอสถทอง และก่อกำเนิดของไบกงทวีปเลยแม้แต่น้อย

การประมือกันระหว่างคนหนุ่มชูดขาเข้ากับฝูงตระการตาถึงเพียงนี้ หากเป็นการลงมือในฉากสุดท้ายของตัวแทนฝ่ายธรรมะและอธรรมอย่างตึงอึงกับอวีเจินอี จะเกิดภาพปรากฏการณ์แบบใด?

เดิมทีเฟิงซิงปายไม่ได้เห็นดีในตัวเงินผิงอันเท่าใดนัก เพราะเมื่อฝูงที่เป็นตัวอ่อนเขียนกระบี่ซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั้งไบกงทวีปมาอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวที่ปราณวิญญูญาณเบาบาง ถูกกดกำราบไว้อย่างแน่นหนา กลับสามารถลุกผงาดทวนกระแส ใช้วิธีการอื่นคลำเจอธรรณีประตูของวิถีกระบี่ได้ใหม่อีกครั้ง นั่นก็ยังไม่ต้องพูดถึงกระบี่ของฝูงที่โจมตีไกลป้องกันไกล

ทว่าผลลัพธ์กลับอยู่เหนือการคาดการณ์ของทุกคน

จุดที่น่านับถือซึ่งเป็นตัวพลิกสถานการณ์นั้นอยู่ที่ว่า คนผู้นั้นถึงกับมองออกว่าฝูงต้องช่วยโจวซือ

ในยุทธภพเล่าลือกันว่าฝูงกับโจวเฟยคือศัตรูคู่อาฆาตที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ อีกทั้งฝูงยังเคยแบกกระบี่ขึ้นเขาเปิดศึกเป็นตายกับตำหนักคลืนวสันต์ นี่เป็นเรื่องจริงที่หลอกใครไม่ได้

เฟิงซิงปายมาเยือนพื้นที่มงคลดอกบัวสิบกว่าปีแล้ว แต่คนหนุ่มผู้นั้นเพิ่งมาถึงได้ไม่นาน ตามหลักแล้วทัศนียภาพบนภูเขาของไต้หล้าแห่งนี้ น่าจะเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคยสำหรับเขาถึงจะถูก เฟิงซิงปายคิดแล้วก็ไม่เข้าใจจริงๆ ว่า การประมือครั้งนี้ เดิมทีคนที่อยู่ในสถานการณ์มองไม่ทะลุ คนอยู่นอกสถานการณ์ควรมองปรุโปร่ง หรือว่าคนหนุ่มผู้นั้นไม่เพียงแต่เอาเรือนกายเนื้อหนังมังสาและจิตวิญญาณที่สมบูรณ์แบบลงมา ยังคุ้นเคยกับเรื่องวงใน

มากมายของที่แห่งนี้ด้วย? นี่จึงเป็นการทำลายกฎ ทำให้ฤทธิ
สวรงค์ของที่แห่งนี้มองเป็นโจรชั่วร้ายที่จำเป็นต้องกวดำราบ
จำเป็นต้องกำจัดให้ได้ถึงจะสาแก่ใจ?

แม้ว่าอาการบาดเจ็บจะสาหัส ไหล่และเท้าไปทั้งแถบ แต่โชคดีที่
เป็นแค่บาดเจ็บภายนอก พอโจวซือใช้ยาวิเศษที่ช่วยรักษาอาการ
บาดเจ็บของตำหนักคลื่นวสันต์ที่โจวเฟยเป็นคนปรุงก็พอจะหยุด
เลือดที่หลังรินไว้ได้อย่างถูกต้อง เขา นั่งเคียงไหล่ยาเออร์อยู่ใต้กำแพง
พุดพลาวยิ้มซัดเซียว "ข้าพยายามเต็มที่แล้ว"

หนุ่มปักบุปผาผู้หล่อเหลาส่งงามเคยทำให้สาวงามจำนวนมาก
ไม่ถ้วนชื่นอาย น่าเสียดายที่เวลานี้เขาไม่เหลือความสง่างาม
เหลือเพียงความทรุดโทรมห่อเหี่ยว

ยาเออร์เองก็กำลังพยายามใช้วิชาลับอย่างหนึ่งของลัทธิมาร
มาสยบลมปราณที่ยุงเหยิง นี่คือการวิเศษด้านการเรียนวรยุทธ์
ของฉุยฮวาเหมินหนึ่งในสามลัทธิมาร มีประสิทธิภาพช่วยให้ต้นไม้
แห้งเหี่ยวมีบุปผาผลิบาน เล่าลือกันว่าเจ้าประมุขรุ่นหนึ่งของฉุยฮ
วาเหมินได้หลอกลวงเซ่งหนวี (หมายถึงผู้หญิงที่มีความสามารถ
พิเศษ มีความศักดิ์สิทธิ์ สูงศักดิ์) ของหอจิ้งซินรุ่นนั้น จนกระทั่ง
ลอบขโมย 'คัมภีร์หวนคืนสู่ดั้งเดิม' ครึ่งเล่มมาได้ คัมภีร์เล่มนี้
สามารถทำให้คนที่แก่ชรากลับคืนไปเป็นเด็ก เจ้าประมุขฉุยฮวาเห
มินคือผู้มีพรสวรรค์เลิศล้ำอย่างแท้จริง เขาอนุญาตคัมภีร์แบบ
ย่อนกลับเพื่อนำมาใช้กับตัวเอง จากนั้นจึงเรียบเรียงขึ้นเป็นคัมภีร์
ลับของลัทธิมารเล่มนี้ แต่โรคร้ายที่ทิ้งไว้เบื้องหลังจะยิ่งร้ายแรง เป็น
เหตุให้ถึงแม้คนที่ใช้จะสามารถกวดำราบอาการบาดเจ็บสาหัสเอาไว้

ได้ แต่ก็ต้องแก่ชราลงอย่างรวดเร็ว เพิ่มความเร็วในการเนาเปื่อยของเนื้อหนังมังสา เหล่าผู้กล้าแต่ละรุ่นของฉุยฮวาเหมิน มีเพียงอยู่ในศึกเป็นตายที่ไม่มีทางถอยเท่านั้นถึงจะใช้เวทลับนี้

ยาเออร์สีหน้าเขียวคล้ำ จอนผมเริ่มมีสีขาวแซมให้เห็นรำไร

โจวซื่อถอนหายใจ หากส่งกระจกทองแดงไปให้นางในเวลานี้ ยาเออร์ที่เป็นคนภาคภูมิใจในรูปโฉมของตัวเองมาโดยตลอดจะธาตุไฟเข้าแทรกเลยหรือไม่?

โจวซื่อพูดขึ้นโดยไม่รู้ว่ากำลังปลอบใจนางหรือปลอบใจตัวเอง “วางใจเถอะ อีกเดี๋ยวท่านพ่อข้าก็จะมาแล้ว ถึงเวลานั้นเมื่อข้าปลอดภัย เจ้าก็ไม่มีทางตาย”

ใต้กำแพงแห่งหนึ่งที่ห่างออกไปไกล มีผีฟ้าที่ถูกทำลายเสียหายนอนอยู่อย่างเดียวดาย ไม่รู้ว่าเจ้าของมันหายไปไหนแล้ว เห็นเพียงว่าทุกระยะทางช่วงหนึ่งจะมีรอยเลือดหยดทิ้งไปเป็นทาง

เมื่อเงินผิงอันลุกขึ้นยืน ผิงชิงปายที่อยู่ในมือถือกระบี่ยาว โจวซื่อที่นั่งฟังพาบอย่างหมดแรง และยังมีใบหน้ายิ้มที่ไปดูอาการบาดเจ็บให้ลู่อ้างต่างก็หัวใจหดตัวในเวลาเดียวกัน

ลู่อ้าง ‘งัด’ ตัวเองออกมาจากกำแพงได้สำเร็จ เขาลดตัวลงบนพื้นเบาๆ ยืนเซไม่มั่นคง ใบหน้ายิ้มคิดจะยื่นมือมาประคอง ลู่อ้างกลับส่ายหน้า ยืนมือข้างหนึ่งบังคับต้าซุนกลับคืนมา ระหว่างทางกระบี่และฝักกระบี่ก็ได้รวมกันเป็นหนึ่ง เขาเอากระบี่ยาวปักตรึงไว้บนพื้นอีกครั้ง ตบะลึกล้ำที่เรียกได้ว่าคำฟ้าของลู่อ้างยามอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว บัดนี้ร่วงดิ่งลงสู่หุบเหว กระบวนท่าเทพตีกลอง

สายฟ้าสับหมัดต่อเนื่องไม่ขาดสาย ทำเอาลู่ฝางที่ร่างกายไม่ได้ถูก
ขัดเกลาร่างอย่างโดดเด่นนักเกือบจะวิญญานแหลกลสลาย

สายตาลู่ฝางหม่นมัว หันหน้าไปบอกโบหน้ายิ้มที่ชื่อจริงคือ
เฉียนถั่งแล้วพูดว่า "ขอให้ข้าพักผ่อนสักครู่ แล้วเจ้าไปตีหมเหล่า
เป็นเพื่อนข้า"

โบหน้ายิ้มพยักหน้ารับอย่างหม่นหมอง

อีกฝ่ายกลายเป็นคนที่ผิดหวังเหมือนครั้งแรกที่ได้พบเจอ
กันในยุทธภพอีกครั้งแล้ว

ครั้งนี้ที่ลู่ฝางเลือกลงมือก่อน นอกจากเพื่อปกป้องโจวซือแล้ว
ที่มากกว่านั้นคือทำไปเพื่อเขาเฉียนถั่ง โบหน้ายิ้มไม่ได้อยู่ในยี่สิบ
อันดับของไต้หล้า ก่อนที่เขาจะมาเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน ลู่
ฝางพูดว่าจะพาเขาเฉียนถั่งไปดูบ้านเกิดของตัวเอง ไปเห็นเขียน
บังคับลมที่แท้จริงดูสักครั้ง ถึงแม้ตอนนั้นลู่ฝางจะพูดง่าย ๆ ทว่า
ความฮึกเหิมที่เป็นเอกลักษณ์ของภูเขาเหนียวคั่นกลับแผ่กระจาย
ต่อให้โบหน้ายิ้มเป็นคนตาบอดก็ยังสัมผัสได้

คนทั้งสองออกไปจากถนนเส้นนี้ด้วยกัน

ก่อนที่ลู่ฝางจะจากไปได้หันไปกุมหมัดขอบคุณฉิ่งฉิว จากนั้น
ก็ทิ้งประโยคหนึ่งให้โจวซือว่าดูแลตัวเองให้ดี

ไปถึงร้านสุราที่สตรีแต่งงานแล้วเป็นเจ้าของ พอสตรีแต่งงาน
แล้วเห็นบุรุษที่ขโมยกระบี่กลับคืนไป มัดกล้ามเนื้อแข็งแรงทั้งกายก็ไม่
อาจทำให้นางห้วนไห้ได้แล้ว อ้าปากได้ก็ดำทอทันที ลู่ฝางชัก
แม่น้ำทั้งห้ามาพูดจนปากเปียกปากแฉะ นางถึงหิ้วสุราที่แย่งที่สุด

สองกามากระแทกลงบนโต๊ะ ใบหน้ายิ้มเขียนถั่งเกือบจะอดใจตบ
สตรีปากมากผู้นี้ให้ตายด้วยฝ่ามือเดียวไม่ได้

ลู่อ่างหยิบเอาขลุ่ยขนาดเล็กลักษณะโบราณชิ้นหนึ่งออกมา
จากสาบเสื่อ ยื่นสงให้ใบหน้ายิ้มพลางพูดเสียงหนักว่า "ยี่สิบปีต่อ
จากนี้อาจต้องรบกวนให้เจ้าทำเรื่องที่ยากลำบากสองเรื่อง หนึ่งคือ
พกของชิ้นนี้ติดกาย หาร่างที่มาจุติใหม่ของข้าให้เจอ หากเข้าใกล้
ข้า ขลุ่ยนี้จะร้อนลวก ทำให้จิตของเจ้าสัมผัสได้ สองคือตามหา
กระบี่ยาวเล่มหนึ่งที่มีชื่อว่า 'เฉาหยวน' เรื่องนี้ข้าไม่บังคับ เพราะไม่
แน่ว่ามันอาจกลายเป็นกระบี่ประจำตัวของคนอื่นเหมือนต้าซุน
เล่มนี้ก็เป็นได้"

ใบหน้ายิ้มมีสีหน้าตกตะลึง

"ข้าตัดสินใจแล้ว"

ลู่อ่างไม่ได้อธิบายไปมากกว่านั้น "เก็บขลุ่ยนี้ไว้ให้ดี ตีมเหล่า
กานี้หมดแล้วก็รีบออกไปจากแคว้นหนันเยวียนซะ หากเจ้าอยู่ที่นี้
ต่อมีแต่จะตายเร็วยิ่งกว่าข้า"

ใบหน้ายิ้มไม่เคยเห็นลู่อ่างที่จริงจังเคร่งเครียดแบบนี้มาก่อน
จึงได้แต่เก็บขลุ่ยเล็กชิ้นนั้นมาอย่างระมัดระวัง พยักหน้าตอบรับคำ
ขอร้องของอีกฝ่าย

จากนั้นก็ตีมเหล่ากันไปเสียบๆ ใบหน้ายิ้มล้องมองเพื่อนสนิท
คนนี้ แต่ลู่อ่างแค่พูดอย่างเฉยเมยว่า "หากเจ้าตามหาข้าพบจริงๆ
ไม่ต้องสนใจอะไรทั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้ามลงใจถ่ายทอด
ยุทธให้แก่ข้า"

“ข้าจำไว้แล้ว”

โบหน้ายิ้มไม่ยิ้มอีกต่อไป น้ำเสียงที่พูดแฝงการสะอื้น

แต่ลู่ฝางกลับไม่มีความทุกข์หรือเสียใจมากนัก หลังจากมอง
ส่งโบหน้ายิ้มออกจากบ้านเหล่าไปเสียบๆ ลู่ฝางก็หันหน้าไปมองยัง
ทิศทางหนึ่งแล้วหลุดหัวเราะพรีด “เผยตัวได้แล้ว ศีรษะของเงอ
เขียนอย่างข้า หากมีปัญญาจะมาเอาไป”

ตรงหัวเลี้ยวมีผู้เฒ่าหลังค่อมที่ชราภาพมากแล้วเดินออกมา
เขาเดินพลางไถไปด้วย หากโบหน้ายิ้มเขียนถึงยังอยู่ข้างกายลู่ฝาง
จะต้องจำได้ว่าผู้เฒ่าที่แคลมพัดก็อาจปลิวผู้นี้ก็คือเซวียยวนเทพ
แปดกรที่เคยติดสิบอันดับของไต้หล้าในอดีต เมื่อยี่สิบปีก่อนเขา
ถูกเบียดออกจากสิบอันดับแรก ในยุทธภพแห่งนี้เขาอยู่ในอันดับ
ล่างสุดตามหลังสิบคน เคยถูกโบหน้ายิ้มอาศัยวิชาประจำกาย
พั่วพันอยู่นานถึงหนึ่งปี จนเรื่องนี้กลายมาเป็นที่ขบขันของผู้คนใน
ยุทธภพ

ลู่ฝางถอนหายใจในใจ

ไม่คิดเลยว่าคำพูดของตนตอนอยู่บนภูเขากู่หนิวจะเป็นจริง

ตอนนั้นอวีเจินอีรวบรวมกลุ่มผู้กล้าอย่างลับๆ ประกาศว่าจะ
ล้อมสังหารเงอเซียนสี่ท่านอย่างตึงอึง โจ้วเฟย ถงซิงซิงและเฟิง
ซิงปาย ลู่ฝางเอ่ยกล่าวหัวเราะว่าจะนับรวมเขาไปด้วยอีกคนหรือไม่
ตอนนี้มาลองนึกดูแล้ว คำตอบก็ชัดเจนยิ่ง นี่อาจจะไม่ใช่ความ
ตั้งใจเดิมของอวีเจินอี แต่เมื่อเห็นกับตาตัวเองว่าลู่ฝางพ่ายแพ้

บาดเจ็บสาหัส ด้วยนิสัยเย็นชาของอวีเจินอีแล้วยอมไม่มีทางพลาดโอกาสที่พันปียากจะพานพบครั้งนี้ไป

“เซียนกระบี่แห่งยอดเขาเหนียวคั่นตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ช่างทำให้คนเวทนายิ่งนัก หากไม่เป็นเพราะได้เห็นเองกับตา ข้าผู้อาวุโสก็ไม่กล้าเชื่อเด็ดขาด”

เซวียยวนแสยะปากยิ้ม เอ่ยสัพยอกกลุ่มฝูง ผู้เฒ่าที่พันร่วงไปหลายซีเดินมาทางร้านเหล้าซ่าๆ ยากที่จะจินตนาการได้ว่านี่ก็คือบุคคลอันดับหนึ่งของวิชาหมัดนอกก่อนหน้าจิ้งฉิว

ลู่ฝางเอ่ยยิ้มๆ “อวีเจินอีช่างใจกว้างยิ่งนัก ถึงขั้นยอมตัดใจใช้ให้เจ้ามาเด็ดหัวคน”

เซวียยวนที่หลังค่อมหยุดอยู่ห่างจากประตูร้านเหล้าไปยี่สิบก้าว “อวีเจินอีคือเทพเซียนบนโลกที่แท้จริง ไม่ได้เป็นมนุษย์ธรรมดาอย่างข้าผู้อาวุโส โอกาสเล็กน้อยแค่นี้ไม่อยู่ในสายตาของเขาหรอก อีกอย่างเซียนกระบี่ใหญ่ลู่ก็ยังมีพลังเหลืออีกสามสี่ส่วน รับมือกับเซวียยวนที่แก่หง่อมคนหนึ่งก็ยังพอมีโอกาสชนะนี่นา”

ลู่ฝางหัวเราะหยัน “เซียนกระบี่ใหญ่? เจ้าเคยเห็นมาก่อน? เจ้าคู่ควรด้วยหรือ?”

เซวียยวนยังคงหัวเราะไม่เลิก “ไม่คู่ควรๆ เซียนกระบี่ใหญ่ลู่ว่ายังไงก็ว่าตามกัน”

สายตาของลู่ฝางเต็มไปด้วยแววเหยียดหยัน

บทที่ 316.2 คนอื่นช่วงชิงการข้ามผ่าน ข้าฝ่าทะเล ขอบเขต

เมื่อเผชิญกับสายตาของกลุ่มฝูง เซวียยวนก็แค่ส่ายหน้า เมื่อเทพแปดกรผู้นี้ขยับกระดูกสันหลังก็คล้ายเงียวหลงเงยหัว พลังอำนาจของเซวียยวนพลันแปรเปลี่ยน นี่ต่างหากถึงจะเป็นมาดที่ปรมาจารย์ซึ่งเคยเป็นสิบคนในใต้หล้าสมควรมี สีหน้าของเซวียยวนเปลี่ยนมาเป็นมีดทะมีนน่าสะพรึงกลัว เขาคำรามกร้าวอย่างคั่งแค้น คำพูดเต็มไปด้วยความอาฆาตและชิงชังที่สั่งสมมาเนิ่นนาน “เลอเซียนที่สูงส่งอย่างพวกเจ้าสมควรตายกันไปให้หมด! ไซ้สายตาอย่างเจ้าลู่ฝางในตอนนี้นี้แหละ ทั้งๆ ที่เป็นหงส์ปีกหักเทียบ กับไก่สลักตัวไม่ได้แล้ว แต่ก็ยังทำแบบนี้กับทุกคนบนโลก มองทุกคนเหมือนเป็นมดตัวหนึ่ง!”

ลู่ฝางไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ

แต่เขารู้ดีว่าศึกสุดท้ายในชีวิตก็คือวันนี้แล้ว จึงไม่มีความสนใจมากนัก ตอนที่ประมือกับคนหนุ่มก่อนหน้านี้ก็เป็นเช่นนี้ การชนพบกับเซวียยวนที่ฉวยโอกาสยามที่ผู้อื่นอ่อนแอนี้ก็ยังมีแต่ความรำคาญใจ

และเวลานี้เองเซวียยวนที่เพิ่งจะถอนการอำพรางตัวออก กลายมาเป็นดั่งองค์เทพที่เอียงกรายมาเยือน โลกมนุษย์กลับตัวแข็งค้าง

ในเสี้ยววินาที เพราะเขาถูกคนบีบคอมาจากด้านหลังแล้วยกร่าง
จนลอยขึ้นทีละนิด

เซวียยวนเหมือนงูตัวหนึ่งที่ถูกตีเข้าจุดตาย แม้แต่จะดิ้นรนก็ยัง
ทำไม่ได้ สองเท้าลอยพ้นจากพื้นสูงมากขึ้นเรื่อยๆ

คนที่ลอบโจมตีผู้เฒ่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “มองพวก
เจ้าเป็นดั่งมดแล้วอย่างไร ก็ไม่ผิดสักหน่อย เพราะเดิมทีพวกเจ้าก็
เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว”

เสียงกรือบดังขึ้น เซวียยวนถูกคนผู้นั้นหักคอแล้วโยนไปไว้
ข้างทาง

สตรีแต่งงานแล้วเจ้าของร้านเหล้ากรีดร้องเสียงดัง ลูกค้าใน
ร้านก็ตะโกนโหวกเหวกกว่าฆ่าคนแล้วๆ พลาจแตกฮือกันไปคนละ
ทิศคนละทาง

ไม่มีเซวียยวนบาดเจ็บงายตาย จึงเห็นว่าคนผู้นั้นคือคุณชายเจ้า
สำอางคนหนึ่ง เขาก็คือโจวเฟยที่เพิ่งเดินทางมาจากวัดลินกั๋ง

ในมือของโจวเฟยยังหิ้วศีรษะที่ตายตาไม่หลับของคนผู้หนึ่ง
เอาไว้ เขาโยนมาข้างหน้า ศีรษะกลิ้งหลุนๆ เลือดไหลนองอยู่เบื้อง
หน้าลู่ฝาง

นั่นคือศีรษะของไบหน้ายิ้มเนียนถั่ง

จากนั้นโจวเฟยก็โยนขลุ่ยอันเล็กตามมา

ลู่ฝางทรุดตัวลงซ่าๆ ลูบไปบนไบหน้าของศีรษะนั้นเบาๆ
เพื่อให้สหายรักได้ตายตาหลับ เขามองไบหน้ายิ้มอย่างเหม่อลอย

ไม่ได้มองโจวเฟย แล้วก็ไม่ได้เก็บขลุ่ยเล็กอันนั้นกลับมา เพียงแค่ถามเสียงสั้นว่า “ทำไม?”

โจวเฟยเงิบงันไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบไม่ตรงคำถาม “ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ลู่ฝางกลายเป็นเศษสวะเอื่อยเฉื่อยเช่นนี้? เจ้ามาที่นี่ก็เพื่อผ่านด่านความรัก ผลกลับกลายเป็นว่าถึงท้ายที่สุดไม่อาจผ่านด่านไปได้ นี่ก็ยังไม่พอทำเนา เพราะอย่างมาก็แค่กลับไปโดยไร้คุณความชอบ แต่ที่สุดท้ายขนาดหัวคนตายคนหนึ่งที่ไม่ต่างไปจากคนแปลกหน้าก็ยังหิบบไม่ขึ้น วางไม่ลง ลู่ฝาง ต่อให้เจ้ากลับไปไบกงทวิป อย่าว่าแต่เลื่อนสู่ห้าขอบเขตบนเลย ข้าเชื่อว่าแม้แต่ก่อนกำเนิดเจ้าก็ไม่มีทางได้แตะ!”

โจวเฟยย่อตัวลงนั่งยอง “ไหนเจ้าลองบอกมาสิว่าเจ้ามาที่นี่เพื่ออะไร? ข้าผู้อาวุโสที่เป็นถึงเจ้าประมุขสกุลเจียงสำนักกฤษยหกอุตสำหรับเดินทางมาพื้นที่มงคลดอกบัวเป็นเพื่อนเจ้า เสียเวลาไปนานหลายปีขนาดนี้ละเพื่ออะไร?”

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่กระบี่ต้าซุนวางนอนอยู่ข้างเท้าลู่ฝางเงิบๆ บวกกับขลุ่ยเล็กหนึ่งอันและศีรษะคนหนึ่งหัวที่ต่างก็นอนอยู่บนถนนเส้นนี้

ห่างไปไกลด้านหลังโจวเฟยคือโคมระย้ายามลุ่มบ้านลุ่มเมืองกลุ่มนั้น บางคนเรือนกายอรชนอ่อนแอ้งดูจิ่งหลิว บางคนอวบอิมเหมือนเมล็ดข้าวฟางที่เติบโตเต็มทีในฤดูใบไม้ร่วง

ลู่ฝางเงยหน้าขึ้น “ทำไมไม่ไปหาโจวซือก่อน?”

โจวเฟยพูดยิ้มๆ อย่างโมโห “ลูกชายตายไปก็มีใหม่ได้ แต่หากเจ้าลู่ว่างมาตายอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว ข้าก็จะต้องเสียเวลาไปอีกหกสิบปีงั้นรี?”

โจวเฟยลุกขึ้นยืน กวักมือเรียกสตรีแต่งงานแล้วคนหนึ่งที่ยังคงความมั่งคั่งมีเอกลักษณ์มาข้างกาย “ไป ไปดื่มเหล้าเป็นเพื่อน ศิษย์พี่ลู่ว่างที่ปีนั้นเจ้าให้ความเคารพนับถือมากที่สุดสักหน่อย ไม่ได้เจอกันมานานขนาดนี้ พวกเจ้าต้องมีเรื่องคุยกันเยอะแน่”

สตรีแต่งงานแล้วหน้าซีดขาว

โจวเฟยตอบหน้านางเบาๆ “เด็กดี ฟังข้า”

แผ่นดินสั่นสะเทือน ร่างของโจวเฟยพลันหายวับไป

หญิงสาวเหล่านั้นเหมือนนกที่สยายปีกบิน พากันพุ่งทะยานจากไป อารมณ์โบกสะบัด เชิดชืดหลากสีลอยอยู่กลางอากาศ ภาพที่งดงามอ่อนหวานนี้ทำให้คนเดินถนนบริเวณใกล้เคียงมองอย่างหลงใหลเคลิบเคลิ้ม

ลู่ว่างลุกขึ้นยืน พุดกับหญิงสาวที่หึงแปลกหน้าทั้งคุ่นเคยผู้้นั้นว่า “นั่งลงคุยกัน?”

สตรีแต่งงานแล้วพยักหน้ารับอย่างระมัดระวัง

คนทั้งสองนั่งตรงข้ามกัน เจ้าแก้วเนี้ยะร้านเหล้านั่งยองหลบอยู่หลังโต๊ะคิดเงิน ลู่ว่างจึงไปหยิบเหล้าสองกามาด้วยตัวเอง ไม่ต้องรอให้ลู่ว่างรินเหล้า สตรีแต่งงานแล้วที่อยู่ตําหนักคลื่นวสันต์มา

นานหลายปี เคยชินกับการปรนนิบัติคนมานานแล้วรีบลุกขึ้นยืน
รินเหล้าให้ลู่อ่าง จากนั้นถึงรินให้ตัวเองหนึ่งถ้วย

ลู่อ่างไม่ได้มองใบหน้าที่เคยทำให้คนใจสลายได้ แค่เหลือบ
มองนิ้วเรียวยาวดุจต้นหอมที่บำรุงรักษาอย่างดีจนเหมือนนิ้วของ
สาวแรกแย้มคู้่นั้นของนาง เขายกถ้วยเหล้าขึ้นแล้วคลี่ยิ้ม

สตรีแต่งงานแล้วโล่งอก พอคิดแล้วก็ลุกขึ้นไปเก็บขลุ่ยเล็กและ
กระบี่ตำซุนที่อยู่บนถนนนอกบ้านเหล้ากลับมาให้ลู่อ่าง แม้แต่สีระ
ของใบหน้ายิ้มนางก็เก็บมาด้วย เพียงแต่เอาวางไว้บนโต๊ะอีกตัว
หนึ่ง พอนั่งลงแล้วนางก็คลี่ยิ้มหวานล้ำ

ลู่อ่างถือถ้วยเหล้าไว้มือหนึ่ง หันหน้าไปมองยังถนนที่ว่างเปล่า

เขาเหมือนเห็นภาพเด็กหนุ่มเด็กสาวที่เหมาะสมกันดุจคู่ฟ้า
ประทานกำลังวังใสตีกันอย่างสนุกสนาน

.....

ในสายตาของจิ้งฉิวมีเพียงคนหนุ่มชุดขาวเท่านั้น เขาเปิดปาก
พูดว่า “ระหว่างที่เจอกับข้าประมือกัน จะไม่มีใครยื่นมือเข้าแทรก
ตั้งนั้นเจ้าจงปล่อยหมัดได้อย่างสบายใจ”

จิ้งฉิวเอ่ยเสริมอีกหนึ่งประโยค “หากมีคนยังแอบลงมือต่อเจ้า
อย่างลับๆ ข้าจิ้งฉิวจะต้องสังหารเขาอย่างแน่นอน ไม่ว่าเขาคนนั้น
จะเป็นตังอึงหรืออวีเจินอีกก็ตาม”

ฉินผิงอันยกหลังมือเข็ดคราบเลือดตรงมุมปาก เผยให้เห็น
บาดแผลเส้นหนึ่งบนแขนที่ลึกจนเห็นกระดูกขาว เพื่อสกัดกั้น

กระบี่นั้นของกลุ่มชายแชนเสื้อของกลุ่มยาวสีขาวหิมะถูกฉีกเป็นรูใหญ่ นี่เป็นครั้งแรกที่ชุดคลุมอากาศฉุนห่อเกิดความเสียหาย แม้จะบอกว่าเมื่ออยู่ที่นี้สมบัติอากาศต่างๆ ถูกพันธนาการไม่ให้เกิดประสิทธิผล แต่ระดับความยืดหยุ่นของมันยังคงอยู่ นี่จึงแสดงให้เห็นถึงพลังการสังหารอันเลิศล้ำของเวทกระบี่ลูฟ้าง

ลั้งชีวพูดจบแล้วก็เริ่มเดินมาด้านหน้า

ผีเฝ้ามองดูเหมือนเนิบช้า แต่อันที่จริงหนึ่งก้าวกลับยาวสองสามลั้ง อีกทั้งไม่มีริ้วคลื่นลมปราณให้เห็นแม้แต่น้อย

ลั้งชีวคือราชครูแคว้นหนันเยวี่ยน และก็ยังเป็นปัญญาชนที่มีความสามารถเพียบพร้อมทั้งการเขียนพู่กันและภาพวาด

แต่ละคำแต่ละประโยคล้วนจำเป็นต้องสอดคล้องกับกฎเกณฑ์หนึ่งหมัดหนึ่งเท้าล้วนสอดคล้องกับกฎระเบียบ

ปีนขึ้นไปบนยอดสูงสุดของภูเขาาก็เพื่อกลายมาเป็นปรมาจารย์ผู้ฝึกยุทธ์และปราชญ์ด้านคุณธรรม

ลั้งชีวเป็นทั้งสองอย่าง

ตั้งอิงดูแคลนผู้ฝึกยุทธ์ในไต้หวันแล้ว แต่กลับชื่นชมลั้งชีว แน่نونว่าต้องมีเหตุผลเป็นของตัวเอง

เงินผิงอันยืนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับ

การ 'เดินทอดน่องอย่างอ่อนคลาย' ของลั้งชีวทำให้เขาไพล่นึกไปถึงภาพเหตุการณ์ตอนที่ตั้งอิงเดินเข้าไปในตำหนักใหญ่ของวัดป่าเยว

มาดของคนที่ไร้ผู้ต่อกรของผู้เฒ่าบนเรือนไม้ไผ่ภูเขาแล้วพบว่าเงินฝิ่นอันแค่ว่าจะเข้าใจไม่ก็ส่วน นั้นเป็นเพราะตบะแตกต่างกันมากเกินไป ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายห่างไกลกันเกิน เงินฝิ่นอันจึงไม่อาจเข้าใจถึงจุดประสงค์สำคัญที่ซ่อนอยู่

วรยุทธ์ของผู้เฒ่าแซ่ชยุสูงส่งเกินไป แม้ว่าจะไม่ได้ใช้วิธีช่วยตั้งต้นกล้าให้เติบโต (ใช้เปรียบเทียบกับการพยายามฟื้นฟูเกียรติยศชาติ หรือการริบร้อนแรงให้งานใดๆ สำเร็จโดยใช้วิธีที่ผิดจนก่อให้เกิดผลเสียหายตามมา) กับเงินฝิ่นอัน แต่ทุกการไต่หะยานการก้าวเดินแต่ละย่างก้าวหลังจากที่เงินฝิ่นอันเลื่อนสู่ขอบเขตที่สี่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีประโยชน์ต่อเขามากนัก

ทว่ากลิ่นอายเฉพาจากการที่ฟ้าและคนผสมรวมเป็นหนึ่งในตัวของตึงอิงและฉิ่งฉิวผู้นี้ ครั้งแรกที่เห็นเงินฝิ่นอันสัมผัสได้ไม่ลึกซึ้งนัก แต่พอเห็นครั้งที่สองก็เริ่มเกิดการขบคิด จนพอจะเข้าใจได้บางส่วน

ฉิ่งฉิวเดินเข้ามาหาเขาเรื่อยๆ เช่นนี้ ไม่ได้มีพลังอำนาจกร้าวแกร่งดุต้นอย่างหมาเซวียนจินกั๋งชมพู ไม่ได้มีความอันตรายที่แฝงอยู่ในความแปลกประหลาดอย่างไบหน้ายิ้ม ยิ่งไม่มีการฉายประกายคมกล้าและการบุกรุดหน้าอย่างไม่หวั่นเกรงของเฟิงชิงปายที่ฉ้วงแห่งกระบี่หมายฆ่าคนด้วยกระบี่เดียว

ไหล่ทั้งสองข้างของฉิ่งฉิวส่ายเบาๆ อย่างยากจะสังเกตเห็นเกิดความมหัศจรรย์บนไหล่ที่สวมชุดยาวสีเขียวของเขา เหมือนกับว่ามีต้นสนโบราณทะยานเมฆพุ่งผ่านไป

หมัดหนึ่งของลั้งชีวพุ่งมาถึงด้านหน้าเงินผิงอัน ไม่มีพายุหมัดแผ่ออกมาขนาดนอกแม้แต่น้อย ยิ่งไม่มีความเคลื่อนไหวยิ่งใหญ่ คลอเคล้าเสียงลมเสียงฟ้าผ่า

เนื่องจากการออกหมัดของลั้งชีวแปลกประหลาดเกินไป เงินผิงอันจึงใจลอยไปครู่หนึ่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขากำลังคิดว่าควรจะใช้กระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้ารับมือศัตรูเพื่อพลิกกลับมาเป็นฝ่ายกระทำ หรือควรจะใช้หมัดป้องกันที่พลิกแพลงมาจากท่าสยบเสินโถวใน 'คัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริง' ยังดีที่เงินผิงอันละทิ้งตัวเลือกทั้งสองอย่างนี้ไปทันที เขาถอยกรูดไปด้านหลัง ขณะเดียวกันก็อาศัยสัญชาตญาณยกแขนข้างหนึ่งขึ้นบังใบหน้าของตัวเอง

หมัดของลั้งชีวตอยลงบนฝ่ามือของเงินผิงอัน

แค่สัมผัสเบาๆ แล้วก็หยุด

ทว่าเงินผิงอันกลับถูกหลังมือของตัวเองกระแทกหน้าอย่างแรง
ร่างกระเด็นปังออกไป

แต่แล้วเขาก็พลิกตัว ชายแขนเสื้อสีขาวหิมะกว้างใหญ่สองข้างพลิกตกลงอยู่กลางอากาศ กลับมายืนนิ่งห่างออกไปสามจั้ง

ลั้งชีวยังคงเอามือหนึ่งไพล่หลัง เอ่ยเรียบๆ ว่า "วอกแวกไม่ใช่เรื่องดี"

มือซ้ายของเงินผิงอันกำแน่นแล้วก็คลาย ความรู้สึกชาวาบเหมือนถูกฟ้าผ่ากลางฝ่ามือถึงได้หายไป

ล้งชิวเอ๋วยิ้มๆ “เจ้าคนนี่ช่างฉลาดนัก หากไม่มีการหยั่งเชิงครั้งนี้ ข้าก็ไม่กล้าแน่ใจว่าเจ้าใช้คนถนัดซ้ายหรือไม่ สิบหมัดที่ต่อยลู่ฝางนั้น เจ้าคงจะมั่นใจว่าลู่ฝางต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นระหว่างที่ต่อยลึงจงใจสลับหมัดซ้ายขวา ซ้ายหกขวาสี่ แสดงว่าเจ้าเตรียมพร้อมรับศึกใหญ่ตั้งแต่ตอนนั้นเลยสินะ?”

เฉินผิงอันไม่ตอบ

ล้งชิวก็ไม่เห็นเป็นสำคัญ “การที่ข้าพูดเรื่องไร้ประโยชน์พวกนี้กับเจ้าอย่างผิดวิสัยของตัวเองนั้น เป็นเพราะก่อนหน้านี้เพื่อช่วยเหลือลู่ฝาง หมัดนั้นของข้าไม่มีคุณธรรมอย่างยิ่ง ดังนั้นเมื่อครู่นี้ที่เจ้าใจลอย ข้าถึงได้ออมมือให้ ไม่ได้หวังสังหารในทันที แต่หลังจากนี้จะไม่เกรงใจเจ้าแล้ว”

ล้งชิวหันไปพูดกับพวกเฟิงชิงปาย “ใครก็ห้ามแต่ต้องนั่งหนุน้อยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ ไม่อย่างนั้นก็อย่ามาโทษว่าข้าฆ่าคนบริสุทธิ์พร้าเพื่อ...”

เฉินผิงอันพุ่งมาอยู่ข้างหลังล้งชิวในเสี้ยววินาที เขาควงแขนเป็นวงกว้าง แล้วปล้นงอแขนปล่อยหมัดเต็มกำลังเหมือนลูกธนูพุ่งออกจากแล่ง กระแทกลงบนท้ายทอยของล้งชิว

ล้งชิวค้อมตัว กระตุกสันหลังลึงเหมือนขุนเขาที่โกงนูนขึ้นมา ซีโครงซ้ายขวาเหมือนเลี้ยวหลงว้ายวน ไม่ขยับหนีไปไหนแม้แต่ก้าวเดียว ฝืนรับหมัดดูดันที่เปี่ยมไปด้วยพลังกำลังหนักอึ้งนี้ของเฉินผิงอันเอาไว้

เงินผิงอันไม่ได้ใช้กระบวนท่าเทพติกลองสายฟ้า ทว่าปล่อยหมัดใหญ่แค่นั้น พลังอำนาจก็ใหญ่เท่านั้น แต่เมื่อมาเจอกับล้างชีวิตที่เป็นปรมาจารย์ใหญ่ที่มีวรยุทธ์เลิศล้ำผู้นี้ เกรงว่าหมัดนี้คงต่อยลงความว่างเปล่า

ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวคนหนึ่งที่ฝึกวรยุทธ์ได้อย่างลึกล้ำจะนำหวาดกลัวจนถึงขั้นที่ไม่ต้องเห็น ไม่ต้องได้ยินก็หลบภัยอันตรายได้โดยอาศัยความรู้สึก หรือถึงขั้นที่ว่าขณะกำลังหลับฝันก็สามารถฆ่าคนที่ขยับเข้ามาใกล้เตียงแล้วนอนหลับฝันหวานได้ต่อ

เงินผิงอันแค่ใช้หมัดธรรมดาที่ออกแรงเต็มกำลังหมัดหนึ่งบวกกับที่ล้างชีวิตนี้ยังไม่ขยับดูจนเขาซึ่งอยู่เหนือการคาดการณของเขา เมื่อเป็นเช่นนี้คิดจะสนใจปรารถนาด้วยหมัดเดียวหรือหยุดเมื่อพอสมควรจึงเป็นเรื่องยาก ล้างชีวิตปล่อยหมัดมาด้านหลังกระแทกเข้าที่ซี่โครงของเงินผิงอัน จนวนร่างของเงินผิงอันลอยหรือออกไป เพียงแต่ว่าหมัดที่สองของล้างชีวิตถูกเงินผิงอันเตะปัดออก เขาจึงไม่มีโอกาสตามมาซ้ำ

คนทั้งสองยืนนิ่งอยู่ห่างกันอีกครั้ง

ล้างชีวิตกระตุกมุมปาก ที่แท้ราชครูแคว้นหนันเยวียนก็ตั้งใจทำเช่นนี้เพื่อชดเชยหมัดที่ตัวเองลอบโจมตีอีกฝ่าย แน่นอนว่าก็เพื่อล่อเหยื่อด้วย

คนทั้งสองกระโจนเข้าหาอีกฝ่ายแทบจะเวลาเดียวกัน

บทที่ 316.3 คนอื่นช่วงชิงการข้ามผ่าน ข้าฝ่าทะเล ขอบเขต

ในพื้นที่แคบๆ หมัดของทั้งสองฝ่ายหากไม่ตอยพลาดก็ปะทะชนกันเบาๆ เหมือนกบกระโดดแตะผิวน้ำ การต่อสู้ครั้งนี้กลับเงียบเชียบ ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมา

เมื่อเทียบกับฟ้าสะท้อนดินสะท้อนในการต่อสู้ระหว่างเงินผิงอันกับลู่ฝางก่อนหน้านี้ก็เรียกได้ว่าแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

โจวซือมองดูแล้วก็ไม่เข้าใจเลยสักนิด

เจอเขียนอย่างเฟิงซิงป่ายกลับดีกว่าเล็กน้อย เพราะเคยสัมผัสกับปรมาจารย์วิถึวรยุทธ์ในไบกงทวีปมาแล้วบางส่วน

หมัดที่เรียกว่าพลังอำนาจยิ่งใหญ่อดุดันเขาและแม่น้ำอย่างแท้จริงนั้น หนึ่งหมัดตอยลงบนร่างของคนก็เหมือนโยนหินก้อนมหึมาลงทะเลสาบ ไซ้รื้อกระเพื่อมก่อให้เกิดบาดแผลภายนอกแล้วค่อยกระตุ้นให้เกิดบาดแผลภายใน

จิ้งชิวเคยใช้แค่หมัดเดียวก็ตอยให้ปรมาจารย์เหิงเลียนท่านหนึ่งนอนแบ็บอยู่บนเตียงนานหลายปี เบื้องใต้อาภรณ์ที่ปกคลุมคือผิวหนังที่เหมือนเครื่องกระเบื้องแตกร้าว นั่นก็ยังไม่ต้องพูดถึงอวัยวะภายในร่างกายเลย

เด็กหญิงร่างผอมแห้งที่นั่งอยู่บนม้านั่งตัวเล็กได้ยินคำพูดของอาจารย์สอนหนังสือคนนั้นแล้วก็รู้สึกเหมือนได้รับอภัยโทษ นางค่อยๆ คลี่ยิ้มกว้าง เวลานี้นางเสาะเขี้ยวกางกรงเล็บเลียนแบบการออกหมัดของเงินผิงอันและล้างชีวิตโดยไม่สนใจสิ่งใด

ในที่สุดก็พอจะแบ่งแพ้นะเล็กๆ ในครั้งแรกได้แล้ว

เงินผิงอันถูกศอกแหลมปิดหมัดของตัวเองทิ้ง จากนั้นฝ่ามือของล้างชีวิตก็ผลักเข้าที่หน้าอก ร่างของเขาลอยข้ามร่องลึกไปกระแทกลงบนผนังฝั่งตรงข้าม

ล้างชีวิตเดินก้าวเดียวก็ข้ามผ่านร่องที่เกิดจากกระป๋องลู่วางแหวกเปิดไว้

ทว่าเงินผิงอันกลับไม่ได้มีสภาพล้มแล้วลุกขึ้นมาไม่ได้อย่างสตรีอุ้มผีผาและลู่วาง เขาสะดุ้งโหฬาร ก้อนหินบนผนังที่หลังกระแทกชนรวงกราวเสียงดังระนาว เงินผิงอันกำลังจะลงมือ หมัดที่ล้างชีวิตปล่อยออกมากลับเปลี่ยนเป็นรวดเร็วอย่างถึงที่สุด หนึ่งหมัดมาถึงก็ตามมาอีกหลายหมัดติดๆ กัน เพียงแค่ชั่วครู่เดียวก็มากถึงสิบหมัด

ซ้ายหกหมัด ขวาสี่หมัด

นี่คือกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าที่ล้างชีวิตเลียนแบบเงินผิงอัน แม้แต่ลำดับการออกหมัดซ้ายขวาก็ยังเหมือนกันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

ที่น่าประหลาดยิ่งไปกว่านั้นก็คือ หลังจากปล่อยหมัดมาสิบหมัดแล้ว กำแพงสูงยังคงไม่ทลายออก และเงินผิงอันก็ยังถูกกักอยู่ในกำแพงแห่งนั้น

ทว่าเงินผิงอันก็ไม่อยู่นิ่งเฉยรอความตาย เขาคุ่นเคยกับ กระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้ายิ่งนัก และเมื่อได้ประมือกับล้งชิวมา ช่วงระยะเวลาหนึ่งก็พอจะคาดเดาวิธีออกหมัดของอีกฝ่ายได้แล้ว ดังนั้นสิบหมัดนี้ของล้งชิวจึงมีสี่หมัดที่เขาสกัดขวางเอาไว้ได้

แต่หกหมัดที่เหลือก็กระแทกลงบนร่างของเขาเต็มๆ เลือดสด ไหลออกมาจากริมฝีปากของเงินผิงอัน โดยเฉพาะหมัดสุดท้ายที่ ต่อยจนร่างของเงินผิงอันกระตุกเหวี่ยง

ล้งชิวที่ต่อให้จะใช้กระบวนท่าหมัดเลียนแบบคนอื่นเป็นครั้งแรก แต่ก็ยังออกหมัดได้อย่างเยือกเย็น มีระบบระเบียบ ทว่าวินาทีที่เขาคิดจะปล่อยสิบหมัดออกไปอีกชุดนั้นเอง เขากลับถอยกรูดไป ด้านหลังหลายก้าวทันที ถอยแล้วก็ถอยอีก ฟุ้งตัวข้ามผ่านร่องลึก ออกไป ที่แท้ในช่วงเวลาที่มองดูเหมือนเงินผิงอันจะหมดสิ้น เรี่ยวแรง ร่างดีดกระตุกน้อยๆ อยู่บนกำแพง วินาทีนั้นล้งชิวกลับชน ลูกพรีไปทั้งตัว หัวใจบีบรัดแน่น ไม่ต้องคิดให้มากความเป็น ฝ่ายละทิ้งสถานการณ์ได้เปรียบนี้ แล้วเลือกหยุดมือถอยห่างด้วยตัวเอง

สัญญาณระว่างภัยในใจของล้งชิวร้องเตือนรุนแรงผิดปกติ เขา ดูถูกความสามารถในการทนรับความยากลำบากของคนหนุ่มผู้นี้ เกินไป เกือบจะหลงกลอีกฝ่ายซะแล้ว

เงินผิงอันรู้สึกเสียดาบเล็กน้อย ขาดเพียงแค่เสี้ยวเดียวก็จะ สามารถปล่อยกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าออกไปได้สำเร็จแล้ว

ดังนั้นก็เท่ากับว่าเขากินสิบหมัดที่เป็นของลอกเลียนแบบ ของล้งชิวอย่างเสียเปล่า

หลังจากเดินผิงอันพลั่วกายลงมาแล้วก็เดินซ้ำๆ ไปทางร่องลึก
เส้นนั้น

ล้างชีวิตหลุดหัวเราะพรีด

ซ้ำเลียนแบบท่าหมัดของเจ้า เจ้าเลยเลียนแบบท่าเดินของข้า?

แต่แล้วล้างชีวิตก็หรีตาลง

กระบวนท่าหมัดยิ่งใหญ่ที่เขาบรรลุมานี้ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับวิธีการออกหมัด แต่เป็นการฝึกฝนให้แผ่นหลังเหมือนขุนเขา ไหล่เหมือนเมฆคล้อยน้ำไหล ไหล่มาถึงศอกที่แหลมเหมือนนงอวยปากอินทรี สูดหายใจค่อยมาถึงมือและหมัด ผสานรวมกันเป็นหนึ่งสำเร็จหนึ่งกระบวนท่าในรวดเดียว หากกระบวนท่านี้ถูกตั้งขึ้นมาแล้วฝึกฝนอย่างต่อเนื่องก็จะเหมือนขุนเขาใหญ่ที่ยังรากลึกลงไปในแผ่นดิน ไม่ว่าจะหมัดหรือหนึ่งกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามจะร้ายกาจดุตันมากแค่ไหนก็ล้วนต้องเผชิญกับพลังซีเส้นอันแกร่งกร้าวของล้างชีวิตอยู่ตลอดเวลา

กระบวนท่าหมัดอันเป็นที่ภาคภูมิใจซึ่งล้างชีวิตตั้งชื่อให้ว่า 'ยอดเขา' นี้ ต่อให้ปรมาจารย์ใหญ่วิชาหมัดนอกอย่างเซวียยวนเทพแปดกรเบิกตากว้างแอบดูอยู่ข้างๆ มองแล้วมองอีก เกรงว่าก็คงไม่สามารถมองแก่นแท้ที่ซุกซ่อนอยู่ภายในออกอย่างแท้จริง หากไม่ตั้งใจศึกษาอย่างจริงจังเป็นเวลาหลายปี แค่ว่าเลียนแบบให้คล้ายก็ยังไม่ยาก!

ทว่าเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้กลับมีจิตวิญญาณแห่งกระบวนท่าหมัดของตนแล้วหลายส่วน

คนทั้งสองยืนคุมเชิงกันอีกครั้งโดยมีร่องลึกกันขวาง

ฉินผิงอันสุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งที เป็นฝ่ายเปิดปากพูด ระหว่างการต่อสู้อย่างที่หาได้ยาก “ท่าหมัดนี้ของเจ้ามีชื่อหรือไม่?”

ฉังชิวพยักหน้ารับตอบด้วยรอยยิ้ม “ชื่อว่ายอดเขา หลายปีก่อนตอนที่บรรลุมัน เป็นช่วงที่ยังหนุ่มและเปี่ยมไปด้วยกำลังวังชา รู้สึกว่าหากฝึกต่อไปต้องสามารถยืนอยู่บนยอดเขาของโลกมนุษย์ได้แน่นอน ภายหลังก็คร้านที่จะแก้ไขแล้ว ในบรรดาลูกศิษย์ผู้สืบทอดสิบคน คนส่วนใหญ่ฝึกกระบวนท่านี้ยี่สิบสามสิบปีก็ยังไม่มีความที่แค่มองไม่กี่ครั้งก็เกิดความชำนาญได้เหมือนเจ้า ไม่เสียแรงที่เป็นเลอเซียน”

ฉินผิงอันปลันเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม “ตำราหมัดที่ข้าฝึกช่วงแรกเริ่มสุดมีชื่อว่าหมัดเขย่าขุนเขา”

ฉังชิวเอ่ยยิ้มๆ “เป็นหมัดของข้าที่สูงเหนือหมุ่ภูผา หรือเป็นหมัดของเจ้าที่สามารถเขย่าคลอนขุนเขากันแน่ มาลองดูไหม?”

ฉังชิวถอยหลังไปหนึ่งก้าว เขาสองข้างงอเล็กน้อย มือหนึ่งยกขึ้นสูง ข้อมือเอียงเล็กน้อย ฝ่ามือเหมือนกำลังรวบหนึ่งบางอย่าง แล้วท่าหมัดเอามาวางข้างหน้าตัวเอง

ต่อให้ยืนนิ่งไม่ขยับเคลื่อนไหว ฉังชิวในเวลานี้ก็ยังคงทำให้คนที่ชมศึกตลอดถนนทั้งสายรู้สึกหายใจไม่ออกเหมือนลมฟ้าลมฝนกำลังจะมาเยือน

นี่คือกระบวนท่าหมัดที่อันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าตั้งท่าตามความหมายที่แท้จริงเป็นครั้งแรก

หัวใจของเงินผิงอันสงบนิ่งดูผิวหน้า

การตามหาอารามกวานเต่าในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนครั้งนี้ เดินเตร็ดเตร่อยู่นานจนสุดท้ายเงินผิงอันถึงกับหงุดหงิดงุ่นง่าน แม้แต่การฝึกหมัดและกระบี่ต่างก็พักทิ้งไว้ก่อน ระหว่างนี้ได้พบคนและเรื่องราวมากมาย อะไรที่ได้เห็นมาแล้วก็เพียงแค่ปล่อยผ่านไป ทว่าบางสิ่งบางอย่างที่ตอนนั้นไม่ได้เก็บมาใส่ใจ พอประมือกับฉิ่งฉิวแล้ว กลับทำให้เกิดแรงบันดาลใจ ยิ่งเหมือนการสะสมมากและนำมาใช้ทีละน้อย

ตอนที่เพิ่งมาพักอยู่ที่บ้านหลังนั้น เป็นเพราะว่าเวลาเดินผ่านศูนย์ฝึกยุทธ์ที่อยู่ใกล้ๆ กัน เงินผิงอันอยู่ว่างไม่มีอะไรทำเลยมักจะแอบมอง 'ผู้ฝึกยุทธ์' 'ยอดฝีมือเก่าแก่' ในสายตาของชาวบ้านร้านตลาดฝึกวิชาหมัดอยู่ในมุมมืดที่ไม่มีใครสังเกตเห็น อาจารย์ผู้สอนวิชาหมัดคือผู้เฒ่าคนหนึ่ง พวกลูกศิษย์ปฏิบัติต่อเขาเหมือนบูชาเทพยดา นอกจากจะถ่ายทอดทำยี่นึ่ง การก้าวเดินและวิชาหมัดอย่างหมกเม็ดแล้ว ก็เล่าเรื่องวีรกรรมของตัวเองในอดีตตอนที่ท่องอยู่ในยุทธภพ แต่ในสายตาของเงินผิงอัน วิชาหมัดของผู้เฒ่าไม่ได้เข้าชั้นเลยจริงๆ

ครั้งนั้นเงินผิงอันจากมาอย่างรวดเร็วและเงียบเชียบ

ภายหลังไม่มีเบาะแสให้ตามหาอารามกวานเต่า จึงไปที่ศูนย์ฝึกยุทธ์นั้นอีกครั้ง คิดแค่ว่าไปพ่อนคลายอารมณ์

ตอนนั้นอาจารย์ของศูนย์ฝึกยุทธ์เอาสองมือไพล่หลังมองพวกลูกศิษย์กำลังฝึกยี่นึ่ง ปากก็พูดถึงหลักการการเรียนวรยุทธ์เหมือนน้ำท่วมทุ่งผักบุ้งโหรงเหรง อะไรที่บอกว่าหนึ่งกึ่งชยับร้อยกึ่ง

สายไหว วิชาหมัดในของพวกเราไม่ฟังเสียงไม่มองภาพ แต่เน้นที่ความรู้สึก หากได้ถึงระดับนี้จึงจะถือว่าเข้าชั้นแล้ว อะไรที่บอกว่าเส้นเอ็นและกระดูกต้องคลาย ผิวหนังและขนต้องเป็นตัวจู่โจม เคยมีคนลอบโจมตีด้านหลัง ข้าอาศัยสัญชาตญาณของตัวเองหมุนตัวกลับไป ปล่อยหมัดต่อยจนเขาอาการร่อแร่ใกล้ตาย

เงินผิงอันฟังแล้วก็รู้สึกตก สูดหายใจอาจารย์ผู้เฒ่าคนนั้นก็ทำเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่งที่เขาเงินผิงอันเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก

ทำให้เขาต้องมองผู้เฒ่าเสียใหม่

ผู้เฒ่าให้คนหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นลูกศิษย์ของเขาได้ไม่นาน ยืนนิ่งๆ จากนั้นก็ให้คนสองคนดึงแขนของเขาไว้แน่น ทำให้แขนทั้งสองข้างของเขาขึงเกร็งแนบลำตัว และยังมีอีกสองคนที่นั่งยองอยู่บนพื้น กอดเข้าสองข้างของคนผู้นั้นไว้แน่น หลังจากนั้นผู้เฒ่าก็เริ่มจัดกระดูกสันหลัง ไม่ใช่แค่ทำท่าหลอกๆ อย่างการบีบนิ้วกดกล้ามเนื้อเท่านั้น แต่ไล่จัดจากกระดูกท้ายทอยของลูกศิษย์ไล่ลงมาเบื้องล่างเรื่อยๆ ในยุทธภพ วิธีนี้เรียกว่า 'ปรับแก้มังกรใหญ่' (มังกรใหญ่หมายถึงกระดูกสันหลัง) วิชาหมัดไม่แบ่งในนอก!

สุดท้ายผู้เฒ่ากดมาถึงตำแหน่งเหวี่ยงหลิว (ในสมัยโบราณหมายถึงจุดระบายน้ำออกของมหาสมุทร/หากเป็นในร่างกายคนจะหมายถึงช่วงก้นกบ) จากนั้นก็กดคลึงลงไปเบาๆ ทำเอาลูกศิษย์คนนั้นตกใจ ร่างสั่นเทิ้ม เหงื่อแตกพลั๊ก ขนทั่วร่างกายกันลุกชันเหมือนต้นไม้ที่ตั้งตระหง่านอยู่ในผืนป่า

การสะบัดตัวดิ้นรนของลูกศิษย์หนุ่มทำให้ร่างของศิษย์พี่สองคนที่ดึงแขนเขาโยกคลอนไปด้วย ต้องก้าวออกไปหนึ่งก้าวถึงจะ

ยึดได้มั่นคง ส่วนสองคนที่กอดขาสองข้างของเขาเอาไว้แค่ร่าง
ขยับเล็กน้อยเท่านั้น

ผู้เฒ่าค่อนข้างผิดหวัง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

หากคนทั้งสองที่กอดแขนขาล้วนไม่อาจหยุดนิ่งได้อย่างมั่นคง นั่น
ต่างหากถึงจะถือว่าเป็นวัตถุดิบที่ดีในการฝึกวรยุทธ์ ลูกศิษย์รับเข้า
สำนักที่ถูกปรับแก้มังกรใหญ่ผู้นั้นมีพรสวรรค์ไม่เลว แต่เขากลับ
แน่ใจได้ว่าอีกฝ่ายต้องไม่มีอนาคตยาวไกล

ตอนนั้นเงินฝิ่นอันนั่งมองอย่างเพลิดเพลิด หลังจบเรื่องก็ไม่ได้
คิดให้ลึกซึ้ง

จนกระทั่งบัดนี้ที่อยู่ดีไม่ว่าดีก็ถูกคนกักตัวอยู่ที่นี้ การเช่นฆ่าที่
เกิดขึ้นติดต่อกัน ตกอยู่ในวงล้อมที่แน่นหนา เผลอหน้ากับ
สถานการณ์ที่แทบจะเรียกได้ว่ามีแต่ทางตายเท่านั้น สถิติปัญญา
ของเงินฝิ่นอันก็พลันเปิดกว้าง

ก่อนหน้านี้จะประมือกับลู่ฝาง วิชาหมัดของเขาปล่อยเก็บได้
ตั้งใจปรารถนา

แต่จิตใจกลับตามไม่ทัน

ทว่าหลังจากเช่นฆ่าอยู่กับฉงฉิว จิตใจของเขาก็เหมือนได้รับ
การชดเชย

โดยเฉพาะหลังจากที่เลียนแบบกระบวนการทำหมัดยิ่งใหญ่ของฉง
ฉิว อีกทั้งพอนึกถึงการ 'ปรับแก้มังกรใหญ่' ขึ้นมาได้ เส้นเอ็นซึ่ง
หัวใจของเงินฝิ่นอันก็พลันคลายตัว เมื่อความคิดนี้บังเกิดขึ้น เขาก็

อดใช้ท่าเดินนิ่งหกก้าวซึ่งเป็นท่าแรกเริ่มสุดของวิชาหมัดเขย่า
ขุนเขาเดินตรงดิ่งไปด้านหน้าไม่ได้ จะเก็บหรือจะปล่อยปณิธาน
หมัด ไม่ใช่เรื่องที่เขาให้ความสนใจอีกต่อไปแล้ว โดยไม่ทันรู้ตัว
แต่ละก้าวที่ก้าวเดินก็ค่อยๆ พาร่างของเขาเหยียบลงกลางอากาศ

ทว่าหลังจากที่เงินผิงอันซึ่งฝึกหมัดมานับล้านครั้งเดินออกไป
เป็นก้าวที่ห้า กระดูกสันหลังตลอดทั้งเส้นก็เหมือนปรับแก้มังกร
ใหญ่ด้วยตัวเองจึงเกิดเสียงลั่นเหมือนเสียงถั่วเหลืองระเบิดแตกขึ้น
เป็นระลอก

ลั้งชีวพลันกระโจนออกมาข้างหน้า ปล่อยหมัดหนึ่งหมัดออกไป
หมายจะต่อยให้คนหนุ่มที่พลังอำนาจพุ่งทะยานคนนั้นลอยกระเด็น
ออกไปจากอากาศเหนือร่องน้ำ!

เงินผิงอันที่เหมือนบังคับลมก้าวเดินก็ปล่อยหมัดออกมาหนึ่ง
หมัดเช่นกัน

คนทั้งสองห่างกันหนึ่งช่วงแขน หมัดกระแทกลงบนหน้าอก
ของฝ่ายตรงข้ามเกือบจะเวลาเดียวกัน

อาการเสียวของลั้งชีวโบกสะบัดยุ่งเหยิง พริบตาเดียวก็หาย
ตัวไปจากบนถนน เสียงครืนครันดังสนั่นหวั่นไหว หากมีคนอยู่
กลางอากาศสูงแล้วมองลงมายังสถานที่แห่งนี้ในเมืองหลวง
แคว้นหนันเยวียนก็จะพบว่า มีเส้นตรงยาวเส้นหนึ่งถูกฉีกออกไป
ส่วนลั้งชีวที่ถูกหนึ่งหมัดต่อยให้ถอยร่นไปยี่สิบลั้ง กว่าจะหยุดการ
ถอยร่นนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย เขาทั้งสองข้างได้จมลึกอยู่ในพื้นดินไป
แล้ว

แม้ว่าจะได้รับบาดเจ็บแค่เพียงเล็กน้อย แต่นี้ก็ถือว่าล้งชีวแพ้งแล้ว

ส่วนคนหนุ่มชุดขาวผู้นั้นกลับยืนอยู่ข้างร่องลึกบนถนน โดยที่ไม้ออยแม่แต่ก้าวเดียว

หากพุดถึงแค่ในไต้หล้าแห่งนี้ ก็ถือว่าล้งชีวไม้อៃอันดับหนึ่งแห่งไต้หล้าอีกต่อไปแล้ว

กลับกลายเป็นเงินที่ไร้อิยมทานในหนึ่งช่วงแขน

บทที่ 317.1 สึกใหญ่เพิ่งจะเริ่มต้น

เมื่อได้พบกับพ่อครัวเฒ่าที่ปิดบังชื่อแซ่คนนั้นแล้ว รัชทายาท เว่ยเหยียนและอาจารย์ของเขาที่ลักษณะคล้ายลิงผอมแห้ง รวมไปถึงฝานกว่านเออร์แห่งหอจิ้งซินก็จากมาพร้อมกัน ก่อนหน้านี้พ่อ ได้พบกับพ่อครัวเฒ่าซึ่งอยู่ในสิบอันดับแรกเข้าจริงๆ ผู้เฒ่าร่าง ผอมเตี้ยกลับไม่กล้าแม้แต่จะพาลม เวลานี้กลับเริ่มบ่นพิมพ์่า บอกว่าเสียแรงที่พ่อครัวเฒ่ามีวรยุทธ์เลิศล้ำ แต่สภาพจิตใจกลับ ไม่ได้เรื่อง ถึงกับทำลายวรยุทธ์ของตัวเองเพียงแค่ว่าชีวิตที่สงบ สุข

เว่ยเหยียนระอาใจกับอีกฝ่ายยิ่งนัก เขาทั้งไม่คล้อยตามและไม่ โต้เถียง ปล่อยให้อาจารย์บ่นไป ผู้เฒ่าเอาสองมือไพล่หลัง สาย ศีรษะโคลงเคลง บอกให้รัชทายาทดูไว้เป็นตัวอย่าง อย่าได้ เลียนแบบนิสัยไม่แสวงหาความก้าวหน้าของพ่อครัวเฒ่าเด็ดขาด หาไม่แล้วต่อให้วรยุทธ์จะสูงส่งแค่ไหน ชั่วชีวิตก็เป็นได้แค่คนไร้ ประโยชน์เท่านั้น

พูดติดลมขนาดนั้นกว่าผู้เฒ่าที่เหมือนลิงผอมแห้งจะสังเกตเห็น ว่ากุมารทองกุมาริหยาขณะนี้เงียบงัน ไม่มีใครพูดเอ้อออกกับเขา จึง ลากไปอย่างขุ่นเคือง ทิ้งประโยคหนึ่งไว้ว่า 'ไม่อยู่ขัดจังหวะการกระ หนงกระหนึ่งกันของพวกเจ้าสองคนแล้ว'

เว่ยเหยียนและฝานกว่านเออร์หันมามองหน้าแล้วยิ้มให้กัน ฉากนั้นคนทั้งสองก็เงยหน้ามองท้องฟ้าทางทิศใต้แทบจะเวลา

เดียวกัน รัชทายาทเอ่ยประโยคหนึ่งว่าตามเข้ามาแล้วพุ่งทะยาน
นำไปยังหลังคาแก้วมรกต ฝานกว่านเออร์ตามไปติดๆ นั่นก็คือ
อาคารที่สูงที่สุดในตำหนักองค์รัชทายาท คนทั้งสองยืนเคียงไหล่
กัน พอจะมองเห็นกระบี่แหวกฟ้าดินของกลุ่มฝูงได้เลื่อนๆ พอดี พลัง
อำนาจนั้นยิ่งใหญ่ตระการตา ชวนให้คนทอดถอนใจชื่นชมไม่หยุด

เว่ยเหยียนใจสั่นสะท้าน เอ่ยอย่างสะท้อนใจว่า “ไม่เสียแรงที่
เป็นเซียนกระบี่ของยอดเขาเหนียวคั่น กระบี่นี้เกรงว่าคงไม่ด้อยว่า
สุยไยวเปียนในประวัติศาสตร์เลย ไม่รู้ว่าใครที่ทำให้ลู่ฝางรับมือ
อย่างจริงจังเช่นนี้ได้ หรือว่าเจอกับมารเฒ่าตึงเข้าให้แล้ว?”

ฝานกว่านเออร์ส่ายหน้า “เหมือนจะไม่ใช่”

เว่ยเหยียนกล่าวขออภัย “เทพธิดาฝาน เดิมทีควรจะไปชมศึก
ใกล้ๆ เป็นเพื่อนเจ้า แต่ด้วยสถานะของข้า ไม่อาจทำให้ข้ากระทำ
ตามอำเภอใจตัวเองได้”

ฝานกว่านเออร์พยักหน้ารับ “พระวรกายขององค์รัชทายาทล้ำ
ค่าดุจทองคำ วันหน้ายังต้องสืบทอดบัลลังก์ของสกุลเว่ย...”

ไม่รอให้ฝานกว่านเออร์เอ่ยจบ ผู้เฒ่าร่างคล้ายลิงก็พลี๊วกาย
มาจากทิศไกล เอ่ยกำชับเว่ยเหยียนว่า “อย่าได้ไปรนหีตายเขี้ยว
ในเมื่อลู่ฝางออกกระบี่แล้วก็คงไม่มีสักกี่คนที่สามารถทำให้เขา
หยุดมือได้ การตีกันของเทพเซียนเช่นนี้ เดิมทีก็ห้ามไม่ให้คนนอก
แอบมองอยู่แล้ว นับประสาอะไรกับที่มารเฒ่าตึงยังชื่นชอบสังหาร
พวกคนที่คอยชมศึกตามใจชอบอีกด้วย”

เว่ยเหยียนเอ๋วยิ้มๆ “อาจารย์ เมื่อครุ่นี๋ท่านยังบอกว่าพ่อครัว
เฒ่าซีซลาดั้งหนู ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการฝึกยุทธ์ที่
ต้องรุดหน้าอย่างห้าวหาญอยู่เลยไม่ใช่หรือ”

ผู้เฒ่าพูดฉุนๆ ด้วยรอยยิ้มว่า “เจ้าหมอนั้นอายุตั้งเท่าไรแล้ว
ส่วนเจ้าอายุสักเท่าไรกันเชียว? พ่อครัวเฒ่าอายุปุนั้น อะไรที่
ควรจะเสพ สุขก็ได้เสพ สุขมาพอสมควรแล้ว อีกทั้งยังมี
ความสามารถติดตัว ก็ควรจะหาคู่ต่อสู้ที่ร้ายกาจมาสู้กันอย่าง
อีกทีก็ครึกโครม จะดีจะชั่วก็ให้เป็นเหมือนสุยไย่เปียนที่แม่การบิน
ทะยานจะลัมเหลว แต่ก็ยังสร้างชื่อเสียงอันดั่งามทิ้งไว้ในยุทธภพ
นานนับร้อยปี! เจ้าเว่ยเหยียนยังเด็กนัก ฝีมือยังไม่ยอดเยี่ยมมาก
พอ คิดจะรณหาที่ตาย นับว่าเร็วไป”

เว่ยเหยียนสนิทกับผู้เฒ่ามาก อีกฝ่ายเป็นทั้งอาจารย์ที่เข้มงวด
แล้วก็ยิ่งเหมือนผู้อาวุโสในบ้านที่ปากร้ายใจดี ปกติเวลาอยู่ด้วยกัน
ก็มักจะพูดคุยกันเหมือนสหาย จึงเอ่ยหยอกเข้าว่า “ใช่ๆๆ อาจารย์
ท่านพูดถูกทุกอย่าง เหตุผลทั้งหมดใต้หล้านี้ล้วนขึ้นอยู่กับท่าน”

ผู้เฒ่าร้องเอ๊ะหนึ่งที ก่อนจะกล่าวอย่างตกตะลึงว่า “ไม่ถูกสิ
เหตุใดทางฝั่งนั้นฟ้าร้องเสียงดังแต่ฝนกลับตกนิดเดียว (เปรียบ
เปรยว่าคำพูดคำจา ท่าทางภายนอกเปี่ยมไปด้วยพลังกำลัง แต่
แท้จริงแล้วความสามารถกลับน้อยนิด) ไม่เหมือนลักษณะการลง
มือของเซียนกระบี่ลู่แห่งยอดเขาเหนียวคั่นเลย”

ผู้เฒ่าอยากรู้เกินกว่าจะอดทนไว้ได้ “ในใจคั่นยิบๆ นึก ข้าต้อง
ไปแอบดูสักหน่อย”

ร่างของผู้เฒ่ากระโดดไปตามยอดแหลมบนหลังคาไม่กี่ครั้ง
พริบตาเดียวก็ห่างไปไกลเป็นร้อยลี้ng สุดท้ายกลายเป็นจุดสีดำเล็ก ๆ
หนึ่งจุด

รัชทายาทเว่ยเหยียนนั่งอยู่บนสันหลังคา ส่วนฝานกว่านเออร์
กลับไม่ได้นั่ง ยังคงทอดสายตามองไปยังทิศไกล เนื่อนานก็ยังไม่
ยอมถอนสายตาคลับคืน

เว่ยเหยียนลึngเลเล็กน้อย ก่อนถามว่า “เทพธิดาฝาน ขอ
ละลาบละล้างถามสักคำ ถงเขียนชื่ออยู่ในเมืองหลวงแล้วหรือยัง?”

ฝานกว่านเออร์เผยสีหน้าเหนียวล้าและเลื่อนลอย สายหน้า
กล่าวว่า “พูดไปแล้วเจ้าอาจจะไม่เชื่อ ข้าไม่เคยพบอาจารย์มา
ก่อน”

เว่ยเหยียนไม่กล้าเชื่อจริง ๆ

ชาติกำเนิดและภูมิหลังของฝานกว่านเออร์เหมือนมีเมฆหมอก
กบดบังมาโดยตลอด ต่อให้เป็นเว่ยเหยียนที่นางและหอลี้ngชินคอย
ให้ความช่วยเหลือก็ยังไม่รู้สึกเหมือนเดินอยู่กลางเมฆหมอกเช่นกัน รู้
เพียงว่าฝานกว่านเออร์คือบุคคลที่มีความสามารถของหอลี้ngชินรุ่น
นี้ ตลอดหลายปีที่ผ่านมานางท่องอยู่ในยุทธภพเพียงลำพัง แต่เรื่อง
ความยิ่งใหญ่ของหอลี้ngชินเป็นสิ่งที่ไม่ต้องสงสัย ไม่เพียงแต่ในราช
สำนักของแคว้นหนันเยวี่ยนเท่านั้นที่มีหมากของหอลี้ngชินอยู่ สี่
แคว้นใต้หล้า ทิวห้ngบนและล่างราชสำนักต่างก็มีเงาร่างของสตรี
จากหอลี้ngชินผลุบ ๆ โผล่ ๆ ให้เห็น

ไม่พูดถึงทุ่งราบกว้างนอกด่านอันเป็นพื้นที่รกร้างกันดาร แคว้นหนั้นเวียนถือเป็นที่มั่นฐานของราชครูจั่งชีว ส่วนแคว้นซ่งไต้ ก็มีเทพเซียนอย่างอวีเจินอั้งปัญญาการณ เปยจิ้นเป็นของลู่ฝาง แห่งยอดเขาเหนียวคั่น แล้วก็มีสวนของถงซิงซิง แต่ถงซิงซิงแทบจะไม่เคยเผยโฉม ราวกับว่าอยู่ห่างไกลจากโลกมนุษย์เสียยิ่งกว่าลู่ฝางซะอีก เรื่องราวในยุทธภพที่เกี่ยวกับถงซิงซิง หนึ่งในตะกร้าก็ บรรลุไม่หมด บ้างก็บอกว่างานางเป็นคนรู้ใจของตึงอิงสมัยยังหนุ่ม เนื่องจากรักแปรเปลี่ยนเป็นแค้นจึงแยกทางกันเดิน บางคนก็พูดเหมือนมีหลักมีฐานว่า อันที่จริงถงซิงซิงคือลูกศิษย์ผู้สืบทอดของจูลีเยนผู้บ้าคลั่ง เคยเป็นองค์หญิงของเปยจิ้น แล้วก็มีคนบอกกว่าเดิมทีถงซิงซิงคือบุรุษที่งดงามดุจนางฟ้า เมื่อฝึกวิชาของตระกูลเซียนจึงเปลี่ยนมาเป็นหญิงไม่ใช่ชายไม่เชิง แต่กลับคืนสู่ธรรมชาติดั้งเดิม รูปโฉมจึงไม่แก่ชรา

เมื่อเทพเซียนผู้เฒ่าอวีเจินอั้งออกจากด่านครั้งนี้ได้ปรากฏตัวด้วยภาพลักษณะของเด็กน้อยอย่างเหนือการคาดการณ จึงมีคนเริ่มคาดเดาว่าถงซิงซิงอาจจะกลับคืนไปเป็นคนชรา หรือกลับมาเป็นเด็กอีกครั้ง บนโลกนี้ไม่มีสาวงามเลโฉมอีกแล้ว

สำหรับเรื่องพวกนี้ เว่ยเหยียนล้วนไม่เชื่อ

ฝานกว่านเออร์หันหน้ามาอธิบายด้วยรอยยิ้ม "ข้าเคยเป็นหญิงสาวตระกูลยากจนในแคว้นซ่งไต้ แต่ศิษย์พี่หญิงในสำนักท่านหนึ่งที่ท่องเทียวอยู่ในยุทธภพถูกใจฐานกระดูกของข้า นางจึงรับข้าเป็นศิษย์แทนอาจารย์ แล้วพาข้าไปอยู่ที่หอจั้งซิน ตอนนั้นข้าเพิ่งอายุหกขวบ ไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น กราบรูปวาดของอาจารย์ที่แขวน

อยู่ในหอสามครั้งก็ถือว่าทำพิธีกราบอาจารย์เสร็จสิ้นแล้ว ในหอเก็บตำราลับมากมายที่แจ่มเขียนทิ้งไว้ เวทวานรชาวแบกกระบี่ของข้าก็คือหนึ่งในนั้น มันไม่ถือว่าเป็นวิชายุทธ์ของหอจิ้งชิน”

ฝานกว่านเออร์ยิ้มลึบเลือน “ในยุทธภพนี้ คาดว่าข้าคงเป็นคนที่ยากพบ ‘ถงซิงซิง’ มากที่สุดแล้วกรรมัง”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ฝานกว่านเออร์ก็หัวเราะ พนมมือสองข้างก้มหัวต่ำเอ่ยขออภัย “เรียกชื่อของอาจารย์โดยตรง ขอท่านโปรดอย่าถือสา อย่าถือสา”

เว่ยเหยียนหัวเราะขำกับท่าทางเด็กๆ ที่หาได้ยากของเทพธิดาฝาน แล้วก็ให้โพล่หนีไปถึงเหตุการณ์คืนนั้นบนสะพานที่นางเอามือดีหัวสิงโตหินบนราวสะพานเล่น

เมื่อเทียบกับเทพธิดาฝานแห่งหอจิ้งชินแล้ว เว่ยเหยียนชอบฝานกว่านเออร์ที่เป็นแบบนี้มากกว่า

และเวลานี้เองตรงชั้นบันไดด้านล่างก็มีเงาของสายลับตำหนักองค์รัชทายาทปรากฏตัวขึ้นมา เว่ยเหยียนพล้วกายลงไป ครู่หนึ่งก็กลับมาบนหลังคาอีกครั้ง สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นเครียดขริม “หอจิ้งหย่างก่อเรื่องอีกแล้ว รายชื่อที่เพิ่งออกใหม่ล่าสุดถูกนำไปเผยแพร่ข้างนอก เวลานี้เกรงว่าคนทั้งเมืองหลวงคงรู้แล้วว่าสิบคนใต้หล้าใหม่ล่าสุดมีใครบ้าง”

กล่าวมาถึงตรงนี้ เว่ยเหยียนก็มีสีหน้ากระอักกระอ่วน เขาไล่อ่านรายชื่อทั้งสิบคนนั้นออกมา “ไต้ซ่างเจ้าลัทธิมารตึงอิง เจ้าประมุขพรรคหูซ่านอวีเจินอี โจวเฟยแห่งตำหนักคลี่นวสันต์ ฉินผิง

อัน ลังชีวราชครูแคว้นหนันเยวียน คนลับมีดหลิวจง ปี่เซ็งเฉิง
หยวนซ่าน ภิกษุอวิ้นหนีวัดฉินกั๋ง ถังเถี่ยอี่แม่ทัพใหญ่หลงอยู่แห่ง
เป่ยฉิ้น ลอมยุทธพิเนจรเฟิงชิงปาย”

สามคนสุดท้าย บวกกับฉินผิงอันผู้นั้น รวมเป็นสี่คนที่ก่อน
หน้านี้ไม่เคยมีปรากฏมาก่อนในรายชื่อ ล้วนเป็นคนหน้าใหม่
ทั้งหมด

ผานกว่านเออร์ถามอย่างตะลึง “อาจารย์ของข้าล่ะ ลู่ฝางล่ะ?”

เว่ยเหยียนไร่คำพูดให้ตอบโต้

เขาจะไปหาคำตอบมาจากที่ไหนแล้ว

.....

หลังจากที่ลุกขึ้นยืนจากซากปรักหักพังแล้ว ลังชีวก็สะบัดชุดสี
เขียวสลัดฝุ่นผงทั้งหมดที่อยู่บนร่างทิ้ง

เวลาเดียวกันนั้นหนุ่มปักบุปผาโจวชื่อและยาเออร์แห่งลัทธิมาร
ที่นั่ง ‘รับลม’ อยู่ใต้กำแพงก็รู้สึกเพียงว่ามีสายลมเย็นฉ่ำพัดผ่าน
ใบหน้าไป จากนั้นเส้นสายตาก็พลันมืดสลับ พอจ้องมองไปชัดๆ โจ
วชื่อถึงได้ถอนหายใจโล่งอก ส่วนยาเออร์กลับอารมณ์ซบซ้อน ทั้ง
กลัวว่าตัวเองจะถูกแขกไม่ได้รับเชิญท่านนี้หมายตา ถูกล่อลวง
จิตใจจนกลายเป็นหนึ่งในกลุ่มหญิงงามของตำหนักคลื่นวสันต์
ขณะเดียวกันก็วางใจลงได้ อย่างน้อยตอนนี้ตนก็รักษาชีวิตเอาไว้
ได้แล้ว

หลังจากที่โจวเฟยปรากฏตัว เหล่าสาวงามของตำหนักคลื่น
วสันต์ที่ต่างก็มีฝีมือและศักยภาพอยู่ในระดับชั้นที่สองของยุทธภพ
ก็พากันพลี๊วกายลงตรงจุดที่ห่างไปไม่กี่ไกล ประดุจนางฟ้าโปรย
ดอกไม้

โจวเฟยมองบุตรชายที่สภาพอ่อนแอแล้วสายหน้า "มี
ความสามารถเพียงเท่านี้ ต่อให้พาเจ้ากลับไปบ้าน แต่เจ้าจะเอา
อะไรไปสู้กับเจียงเป่ย์ไห่ได้ เจ้านะ คงอยู่ที่นี้อย่างว่าง่ายไปอีกหกสิบ
ปีเถอะ ไม่อย่างนั้นออกไปก็มีแต่ต้องตาย ถ้าไม่ถูกเจียงเป่ย์ไห่เล่น
งานจนตายก็ถูกฆ่าที่โมโหเจ้าตีจนตาย อีกหกสิบปีให้หลังหาก
เลื่อนสู่สามอันดับแรกของพื้นที่มณฑลดอกบัวแห่งนี้ได้แล้ว ข้าจะมา
พาเจ้าไป หากแม้แต่เรื่องนี้ก็ยังไม่ทำได้ เจ้าก็จงแก่ตายอยู่ที่นี้ไป
เถอะ"

โจวซื่อมีสีหน้าตื่นตะลึง แต่ก็ไม่ได้ผิดหวังมากนัก จึงทำเพียง
รับฟังเงียบๆ

โจวเฟยชำเลืองมองยาเอ๋อร์ที่นั่งอยู่ข้างกายเขาแล้วเอ่ยเหน็บ
แนม "เจ้าคงกำลังคิดว่าไม่ได้ออกไปก็ไม่เลว อย่างน้อยก็ได้ใช้
ชีวิตเคียงคู่อยู่กับสตรีผู้เป็นที่รักสินะ?"

โจวซื่อที่ถูกรคนมองความคิดออกอย่างทะเลาะไปรุ่งหน้าแดง
เล็กน้อย

โจวเฟยยื่นมือคว้าจับกลางอากาศ ยาเอ๋อร์พลันถูกมือใหญ่ที่
มองไม่เห็นกระซากตัวไป จากนั้นโจวเฟยก็สะบัดชายแขนเสื้อหนึ่ง
ครั้ง ข้างกายมีชุดกระโปรงสีเขียวตัวหนึ่งปรากฏขึ้นมา มันสวมลง
ไปบนร่างของยาเอ๋อร์ด้วยตัวเอง หลังจากชุดกระโปรงประหลาด

สวมลงมาบนร่างก็มองเห็นได้ด้วยตาเปล่าว่าบาดแผลบนร่างของ ยาเออร์ประสานตัวหายตัวอย่างรวดเร็ว เลือดสดไหลกลับเข้าไปใน ร่าง ลมปราณทั่วร่างที่แต่เดิมเป็นเหมือนน้ำป่าทะเลลึกทำนบก็ยิ่ง เปลี่ยนมาเป็นเหมือนสายน้ำที่ไหลอย่างมั่นคง

โจวเฟยค้อมตัวลงพูดกับโจวซือ “เจ้าอยู่ต่อ แต่สตรีที่เจ้ารัก กลับต้องจากไป ข้าจะรอเจ้าหกสิบปี หากเจ้าทำตามสัญญาได้ สำเร็จก็มีคุณสมบัติที่จะติดตามข้าไปยังสำนักกฤษหยาภิโถงทวีป และวันนั้นเจ้าก็ไปสู่ออสตรีผู้นี้ได้เลย แต่หากเจ้าล้มเหลว ครั้ง หน้าที่พบกันในตำหนักคลื่นวสันต์ เจ้าก็ได้จะเห็นนางสวมชุด แต่งงานกับตาตัวเอง จากนั้นก็ต้องเรียกนางว่ามารดา”

โจวซือรีบร้อนลุกขึ้นยืน กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ตกลง!”

โจวเฟยยิ้มกว้าง ลุบศีรษะโจวซือเบาๆ “บุตรชายคนดี”

สตรีที่ถูกตัดสินชะตาชีวิตเพียงแค่วัฒนาดีดนิ้วมือรู้สึก เหมือนร่างจมหายเข้าไปในอุโมงค์น้ำแข็ง

เฟิงชิงปายยืนอยู่ห่างไปไกลมาก เขาไม่กล้ามาแหยมกับโจว เฟยผู้นี้เลยสักนิด

ทุกครั้งที่โจวเฟยพูดจบหนึ่งประโยค เฟิงชิงปายก็จะขยับเท้า ออกห่างไปเรื่อยๆ อย่างเสียบเชียบ

การ ‘ล่องเรือผ่านขุนเขานับหมื่น’ ของเจ้อเซี่ยน ยิงผู้ฝึกตนมี แผนการยิ่งใหญ่เท่าไร สิ่งที่ต้องละทิ้งก็ยิ่งมีมาก และสติปัญญา ก็ยิ่งเปิดออกช้าเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่นลู่ฝาง เพราะว่าตอนอยู่ไบถง ทวีปเขาเป็นเซียนดินก่อกำเนิดแล้ว อีกทั้งยังเป็นผู้ฝึกกระบี่คนหนึ่ง

ดังนั้นการมาเยือนที่แห่งนี้ย่อมมีวัตถุประสงค์เพื่อทำลายจิตมาร
เคาะด่านหัวใจ

ทว่าต่อให้เป็นเช่นนี้ ลู่ฝางก็ยังคงเดินที่ละก้าวจากเด็กคน
หนึ่งที่ไม่รู้ประสา กราบอาจารย์ผู้เป็นยอดฝีมือระดับสองเล่าเรียน
วิชา บรรลุเวทกระบี่ได้ด้วยตัวเอง จนท้ายที่สุดถึงแม้จะอยู่ภายใต้
การพันธนาการจากกฎเกณฑ์ของพื้นที่มงคลดอกบัว ถูกกักตัว
อยู่ในกรงขังขนาดใหญ่ยักษ์ที่ปราณวิญญานเบาบาง เขาก็ยัง
สามารถกลายเป็นเซียนกระบี่แห่งภูเขาเหินยวคั่นหนึ่งในสี่
ปรมาจารย์ใหญ่ได้ นี่ก็คือความแข็งแกร่งของลู่ฝาง

เฟิงชิงปายรู้ดีว่าตัวเองสู้ไม่ได้ อยู่ไกลเกินกว่าจะเทียบได้ติด
สถานะเฉื่อยเซียนของเธอได้มาโดยบังเอิญ แม้ว่าจิตวิญญานจะไม่
ครบถ้วน ทั้งกายหยาบไว้ที่ไบถงทวีปเช่นเดียวกับลู่ฝาง แต่ความ
ทรงจำส่วนใหญ่ก็ยังหลงเหลืออยู่ ได้แต่อาศัยเนื้อหนังมังสาของคน
อื่นในพื้นที่มงคลดอกบัวใช้เป็นที่อยู่อาศัยชั่วคราว สืบสาวราวเรื่อง
กันถึงแก่แก่แล้ว ลู่ฝางพุ่งตรงไปที่ความตั้งใจเดิม แสวงหามรรคา
พิสูจน์มรรคา ส่วนเฟิงชิงปายนั้นถอยมาเลือกในอันดับรองลงมา
นั่นคือใช้เวทคาถาแสวงหามรรคา

ส่วนโจวเฟยแห่งตำหนักคลื่นวสันต์ที่ไม่รู้ว่าตัวตนที่แท้จริงใน
ไบถงทวีปคือใคร มีความเป็นไปได้เกินครึ่งว่าจะเป็นเฉื่อยเซียน
ประเภทเดียวกับเฟิงชิงปาย อีกทั้งยังน่าจะฉกฉวยโอกาสได้
มากกว่าเขา เห็นได้ชัดว่ามาที่นี่ไม่ใช่เพื่อมหารรรคา แต่มาเพื่อ
ท่องเทียวผ่อนคลายอารมณ์เท่านั้น ทว่ามาใช้ชีวิตสามะเลเทเมา
อยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว? มาอยู่ครั้งหนึ่งก็นานเกือบห้าสิบปี ถ้า

อย่างนั้นโจวเฟยเป็นใครกันแน่ถึงได้มีกำลังวังชาและทรัพย์สินเงินทองมากมายถึงเพียงนี้?

สำนักโบลอง สำนักกุยหยก ภูเขาไท่ผิง สำนักฝูลี?

เฟิงชิงปายทอดถอนใจอยู่ในใจไม่หยุด บวกกับคนหนุ่มชุดขาวที่โผล่มากะทันหันผู้นั้น ตบข้างดวงซวยอย่างถึงที่สุด

ในอดีตโชควาสนาของพื้นที่มงคลดอกบัวไม่ได้ช่วงชิงมายากถึงเพียงนี้

ติงอิง โจวเฟย อวี๋เจินอี๋ จังชิว ลู่ฝาง บวกกับคนหนุ่มผู้นั้น ไม่ว่าจะใครก็ตามที่หากเอาไปวางไว้ในทุกๆ ช่วงเวลาหกสิบปีก็ล้วนมีหวังว่าจะได้เป็นบุคคลอันดับหนึ่งในไต้หล้า โดยเฉพาะคนสามคนที่ยังไม่เผยตัวตนอย่างติง โจว อวี๋ ต่อให้เผชิญหน้ากับเว่ยเซี่ยนฮองเต้ ผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยนในยุคสมัยที่รุ่งเรืองถึงขีดสุด หลูปายเซียงบรรพบุรุษผู้ก่อตั้งลัทธิมาร สุยโย่วเปียนเซี่ยนกระบี่หญิง จูเห ลีเยนผู้บ้าคลั่งวรยุทธ์ พวกเขาก็ล้วนสามารถงัดข้อด้วยได้!

โจวเฟยที่กำลัง 'คุยเล่น' อยู่กับบุตรชาย เงินผิงอันที่ยังคงคุมเชิงกับจังชิว บวกกับเขาเฟิงชิงปาย

บนถนนเส้นนี้มีแจ้อเซี่ยนยี่นอยู่สามคน

แต่ทันใดนั้นก็มีคนสองคนเดินเคียงไหล่กันมาทันขวางทางถอยหนีของเฟิงชิงปาย

บทที่ 317.2 สึกใหญ่เพิ่งจะเริ่มต้น

หลิวฉงคนลับมิดที่เปิดร้านขายผ้าแพรต่วนอยู่ในเมืองหลวง ปี
เซ็งเฉิงหยวนซานผู้พิชิตทุ่งหญ้ากว้างนอกด่าน

ในมือของเฉิงหยวนซานถือทวนเหล็กหนึ่งอัน สายตาจับจ้อง
มาที่จอมยุทธ์ฟเนจรผู้นั้นเขม็ง

ส่วนหลิวฉงคนลับมิดกลับมองโจวเฟย แล้วค่อยชำเลื่องมอง
เงินผิงอันที่ห่างไปไกลยิ่งกว่า คล้ายว่ากำลังเลือกคู่ต่อสู้

เฟิงชิงปายถอนหายใจ กำกระบี่ยาวในมือแน่น ปวดหัวอย่างถึง
ที่สุด หากที่ฟิ่งใหญ่ของตนยังไม่มา ตนก็คงต้องตายอยู่ที่นี้จริง ๆ
แล้ว ต่อให้ที่ฟิ่งใหญ่ไม่มา ขอแค่พี่น้องที่รักมากก็พอแล้ว

เฟิงชิงปายดวงตาเป็นประกาย คล้ายยิ้มถูกใจ

ห่างออกไปไกลมีชายชุดดำลักษณะสุภาพสง่างาม ตรงเอา
ห้อยมิดยาวคนหนึ่งเดินมา

เฟิงชิงปายยิ้มพลาบโอบมือทักทาย "พี่ใหญ่ถึง มาแล้วหรือ?"

บุรุษวัยกลางคนพยักหน้ารับน้อยๆ

เฉิงหยวนซานใจกระตุก รู้สึกยุ่งยากเล็กน้อย

ผู้ที่มาคือเส้าหลักแห่งเป่ยฉิ้น แม่ทัพใหญ่หลงอู่ ถึงเถี่ยอี๋ ใน
ฐานะแม่ทัพอันดับหนึ่งของปัจจุบัณ น้อยครั้งนักที่เขาจะบุกตะลุย

โจมตีเข้าศึกด้วยตัวเอง คนบนโลกจึงรู้แล้วว่าชาวบู๊ที่มีชาติตระกูลสูง ศักดิ์ผู้นี้ชอบใช้มีด ทว่าวิชามีดตี้นหรือลิก ตบะสูงหรือต่ำ กลับไม่มีใครรู้ นอกจากจะนำทัพได้เชี่ยวชาญดุจเทพสงครามแล้ว ถึงเถี่ยอี้ กลับถูกผู้คนกล่าวขานถึงเรื่องส่วนตัวที่น่าสนใจเรื่องหนึ่งมากกว่า เล่าลือกันว่าคนผู้นี้ชื่นชอบการเขียนคิ้วมากเป็นพิเศษ เขาวาดคิ้ว ให้ภรรยาและอนุในรูปแบบต่างๆ และเมื่อผลงานของเขาปรากฏสู่ ตลาด สตรีสูงศักดิ์ในเมืองหลวงของเป่ย์จิ้นต่างก็พากัน ลอกเลียนแบบ

เฉิงหยวนซานเอ๋ยเบาๆ “หลิวเหล่าเออร์ อย่านำได้ประมาท ถึงเถี่ยอี้ผู้นี้ใช้มีดได้อย่างเพ็ด็จการ เชี่ยวชาญการตัดสินใจแพ้นะ ในมีดเดียว เป็นตายในสองมีด”

หลิวจงกล่าวอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว “ใช้มีด? ข้าไม่สนใจ เขาหรอก”

เขาชี้ไปยังเงินผิงอันที่อยู่ห่างไปไกล “เจ้าเด็กนั้น เป็นของข้า”

หลิวจงไม่แยแสเฉิงหยวนซานอีก เขาเดินดิ่งไปข้างหน้า แม้แต่ ผิงซิงปายก็ไม่สนใจ เอาแต่เดินหน้าไปอย่างเดียว มือหนึ่งลูบคลำ เส้นผมสีดำอกเลาเบาๆ อีกมือหนึ่งซ่อนไว้ในชายแขนเสื้อ

ตั้งนั้นจึงกลายเป็นว่าปี่เซ็งเฉิงหยวนซานต้องรับมือกับยอดฝีมือถึงสองคน

แต่แล้วเฉิงหยวนซานก็ทำในสิ่งที่อยู่เหนือการคาดการณ์ของ ทุกคน เขาถือทวนเดินไปข้างถนน เปิดทางให้กับถึงเถี่ยอี้ ยื่นมือ

บอกเป็นนัยว่าเชิญไปรวมตัวกับเฟิงชิงปายได้ตามสบาย เขาจะไม่ขัดขวางเด็ดขาด

ตอนที่ถึงเถี่ยอีเดินผ่านข้างกายเฉิงหยวนซาน ยังไม่ลืมหันหน้าไปยิ้มถามเขาว่า “จะไม่รับมิดข้าสักสองทีจริงๆ หรือ? แค่อสองมิดเท่านั้น รวดเร็วมากเลยล่ะ”

เฉิงหยวนซานหลับตาทำสมาธิไม่สนใจอีกฝ่าย

เฟิงชิงปายรู้สึกนับถือปีเซ่งท่านนี้ยิ่งนัก นึกไม่ถึงว่ายังมีอารมณ์ทำสมาธิได้อีก

ถึงเถี่ยอีเดินตรงไปหาเฟิงชิงปาย พูดเหมือนตำหนิ “คราวก่อนที่พบกัน ตกลงกันไปแล้วว่าครั้งนี้เจ้าแค่มาจับปลาในน้ำชุ่นเท่านั้น เหตุใดถึงกลายเป็นรบแนวหน้าไปได้?”

เฟิงชิงปายหัวเราะว่า “เสียงอันตรายเพื่อแสวงหาความร่ำรวยอย่างไรล่ะ”

เมื่อปีก่อนคนทั้งสองรู้จักกันที่เมืองชายแดนแห่งหนึ่งของเป่ย์จิ้น ตอนนั้นถึงเถี่ยอีเพิ่งจะยกทัพปราบปรามคนเถื่อนของทุ่งหญ้ากว้างให้ถอยร่นกลับไป จึงได้มาพบกันโดยบังเอิญ คนทั้งสองเพิ่งพบกันก็เหมือนสนิทกันมาหลายปี เฟิงชิงปายยังถึงขั้นอยู่ในกองทัพที่ถึงเถี่ยอีเป็นผู้นำนานเกินครึ่งปี เขาร่วมศึกใหญ่ครั้งหนึ่งด้วยสถานะของทหารสอดแนม หากไม่เป็นเพราะเฟิงชิงปายยื่นกรานจะท่องเทียวไปทั่วภูเขากับแม่น้ำต่ออีกครั้ง ถึงเถี่ยอีก็คิดจะขอตำแหน่งแม่ทัพจากฮ่องเต้แคว้นเป่ย์จิ้นมาให้เขา

เฟิงซิงปายได้พบกับคนที่คุ้นเคยก็ถามอย่างใคร่รู้ว่า “เจ้ามาได้
อย่างไร?”

ถั่งเถี่ยอีหันหน้าไปมองปีเซ็งเฉิงหยวนซานที่ยืนนิ่งไม่ขยับก่อน
แล้วค่อยหันกลับมาถลึงตาใส่เฟิงซิงปาย “อวีเจินอีป่าวประกาศแล้ว
ว่าจะเอาชีวิตน้อยๆ ของเจ้า ขนาดข้าก็ยังสามารถยืมเรื่องนี้ ตัวเจ้าเองจะ
ไม่รู้เลยรี? ตอนนี้มีคนมากเท่าไรที่อยากได้ชีวิตน้อยๆ ของเจ้า
เจ้านึกว่ามีแค่เฉิงหยวนซานคนเดียวจริงๆ รีง?”

เฟิงซิงปายเม้มปากกลั่นยิ้ม

แน่นอนว่าเรื่องนี้ต้องมีความลึกลับที่ซ่อนอยู่ เรื่องราวนี้มาก
พอจะให้พวกเขาสองพี่น้องที่มาพบกันอีกครั้งในต่างถิ่นเต็มสุรารส
เลิศร่วมกันหลายกา

แม้ถั่งเถี่ยอีจะเกิดและเติบโตมาในพื้นที่มณฑลดอกบัว ทว่าต่อ
ให้เป็นในไบถงทวิป เฟิงซิงปายก็ไม่เคยพบใครที่ถูกคอถูกใจเขาได้
ขนาดนี้ อีกฝ่ายมีนิสัยใจกว้างเปิดเผย พรสวรรค์เลิศล้ำ ฝีมือยอด
เยี่ยม ไม่ว่าจะป็นคำชื่นชมที่ดงามสักแค่ไหนก็ล้วนเอามาใช้กับผู้
ฝึกยุทธ์ที่ในอกอัดแน่นไปด้วยตำราพิชัยสงครามผู้นี้ได้

บทประพันธ์เป็นเพียงเรื่องเล็ก ยุทธภพก็เพียงเท่านั้น

ต้องรู้ว่าบทประพันธ์ยิ่งใหญ่คือตำราพิชัยสงคราม วรรณธ์
ยิ่งใหญ่คือยุทธศาสตร์ทางทหาร

นี่ก็คือความคิดของถั่งเถี่ยอี

เกรงว่าตลอดทั้งพื้นที่มงคลดอกบัวคงมีแค่ถังเถี่ยอีคนเดียวที่คิดเช่นนี้

เฟิงชิงปายคิดจะเล่นแ่งสักหน่อย จึงพูดยิ้มๆ ว่า “ขอแค่พี่ใหญ่ถังไม่ปรารถนาในศีรชะนี้ของข้า...”

ไม่รอให้เฟิงชิงปายพูดจบ

เส้นสายตาของเขาก็ถูกกลบทับไปด้วยพายุมืดสีขาวหิมะที่ท่วมฟ้าถมดิน

นาที่สุดท้ายในชีวิต เฟิงชิงปายมีเพียงความเลือนลอย

เจอเขียนเฟิงชิงปายถูกพันออกเป็นสองท่อนคาที่ ร่างแต่ละครึ่งแยกกันกระแทกลงบนผนังสองฝั่งของถนน

ถังเถี่ยอีเก็บมิดใส่ฝักข้าๆ

นั่นก็คือ ‘เขียนชื่อ’ มืดปีศาจที่สูญหายไปหลายปีเล่มนั้น

หนึ่งในสี่โซควาสนาที่ยิ่งใหญ่ เทียบเคียงได้กับกวานดอกบัวสี่เงินบนศีรชะของตึงอิง ชุดกระโปรงสีเขียวของเมืองหลวง แคว้นหนันเยวี่ยน และร่างอรหันต์ทองคำของวัดปายเหอ

สีหน้าของถังเถี่ยอีไม่มีทั้งความทุกข์และความสุข เขาพูดพึมพำกับตัวเองว่า “เมื่อครุ่นนี้ตอนที่เดินทางมา เฟิงจะได้ยินว่าเจ้าเลือนชั้นกลายเป็นสิบคนล่าสุดของใต้หล้า อยู่ในอันดับล่างสุดอันดับสิบ ตัวข้าเองก็อยู่บนรายชื่อนี้เช่นกัน นั่นคืออันดับที่เก้า เฟิงชิงปาย เจ้าคงเข้าใจว่าหลังจากได้พูดคุยกับอวีเจินอีเป็นการสวนตัวครั้งหนึ่งแล้วจะมีชีวิตอยู่รอดไปได้จนถึงท้ายที่สุด ซึ่งเดิมที

ก็เป็นเช่นนั้นจริง และที่เข้ามาครั้งนี้ก็เพื่อมาช่วยเจ้าจริง ๆ แต่ที่ไม่ควรเลยก็คือ เจ้าไม่ควรอยู่อันดับสิบ ข้าอันดับเก้า สองพี่น้องไม่ควรอยู่บนรายชื่อในเวลาเดียวกัน”

ถึงเถี่ยอีถอนหายใจน้อยๆ “เจอเขียนก็ตายได้เหมือนกันนี่นะ”

หยิบกระบี่ที่อยู่บนพื้นเล่มนั้นมาห้อยไว้ตรงเอว ถึงเถี่ยอีลงใจเปิดเผยช่องโหว่ของตัวเองเหมือนตั้งใจแต่ก็เหมือนไม่ได้เจตนา

เพราะว่าบนโลกแทบไม่มียอดฝีมือชั้นสูงสุดคนไหนที่เคยเห็นวิชามืดของเขามาก่อน คนที่เคยเห็นก็ล้วนตายภายใต้คมมืดของถึงเถี่ยอีหมดแล้ว

เมื่อยี่สิบปีก่อน หลังจากที่ฮ่องเต้ของราชสำนักเป่ย์จิ้นเกือบถูกผู้ฝึกยุทธ์ในยุทธภพลอบฆ่าได้สำเร็จ ก็เริ่มสติวิปลาส จับตัวยอดฝีมือระดับหนึ่งระดับสองหลายสิบคนไปอย่างลับๆ ซึ่งคนเหล่านั้นต่างก็ถูกส่งมาเป็นตัวฝึกปรือวิชามืดให้กับแม่ทัพใหญ่หลงอู่ท่านนี้ เป็นเหตุให้ยุทธภพของแคว้นเป่ย์จิ้นหมองหม่น ทรัพยากรผู้คนขาดแคลนกลางคัน ลู่ฝางที่อยู่บนยอดเขาเหนียวคั่นไม่สนใจเรื่องทางโลก หอจิ้งซินที่มีรากฐานลึกล้ำก็ให้ความสำคัญกับการแทรกซอนกำลังเข้าไปยังราชสำนักของแคว้นอื่น เห็นได้ชัดว่ามีปณิธานอยู่ที่ใต้หล้า หาใช่ที่ยุทธภพไม่ จึงไม่เคยสอดมือเข้าแทรกเรื่องการเมืองเช่นฆ่าและบุญคุณความแค้นในยุทธภพแคว้นเป่ย์จิ้น

ถึงเถี่ยอีอยู่ที่เป่ย์จิ้น ในมือกุมกำลังทหารชายแดนที่เก่งกล้ามากที่สุดหลายแสนนาย เวลาว่างก็มักจะจับสาวงามมาวาดคว่ำชีวิตอิสระเสรีเกินจะเปรียบ

เขาเป็นอย่างไรที่เฉิงหยวนซานกล่าวจริง วรรณคดีที่เขาเรียนมาชั่วชีวิตนี้มีเพียงสองมิดเท่านั้น หนึ่งในมิดอานุภาพเกรียงไกรทำลายได้แม้แต่เหล็กกล้า หนึ่งในมิดถอยออกมาเพื่อหาจุดอ่อนของศัตรูแล้วค่อยรุกหน้าโจมตี

ดังนั้นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่ตบะเทียบเท่าถึงเถี่ยอี้ไม่ได้ ก็มีแต่ต้องตายสถานเดียว ประมาจารย์มากมายที่ขอแค่ตบะไม่สูงกว่าถึงเถี่ยอี้ก็อันตรายมากเช่นกัน

น่าเสียดายก็แต่ปีเฉิงหยวนซานที่พอเห็นช่องโหว่ของถึงเถี่ยอี้แล้วกลับไม่ได้ละโมภในคุณความชอบพุ่งเข้ามาเสี่ยงอันตราย ผู้เฒ่าเพียงเดินจากไปเงียบๆ

เผชิญหน้ากับแม่ทัพใหญ่หลงอู่แห่งเป่ย์จิ้นท่านนี้ ไซว่าเขาจะไม่มีพลังให้ต้านทาน กลับกันเลยด้วยซ้ำ เขาคิดว่าตัวเองมีโอกาสชนะสูงมาก แต่หากเจอกับสองมิดของถึงเถี่ยอี้เข้าอย่างจัง ตนย่อมต้องบาดเจ็บไม่น้อย ถึงเวลานั้นเกรงว่าคงเป็นคราวที่คนอื่นมาเด็ดหัวตนบ้างแล้ว

ตึกเตนจับจิ้งจัน นกขมิ้นเฝ้าอยู่ด้านหลัง คนรอดิตหนึ่งสติ๊ก

ถึงเถี่ยอี้พลันก้มหน้าลงมอง เห็นเพียงว่าลวดลายที่สลักอยู่บนฝักมิด 'เสียนซือ' ในมือเล่มนั้นเหมือนมีพรอทเงินไหลริน แผ่ประกายแสงห้าสีจางๆ จากนั้นก็ไล่ตามด้ามมิดและฝ่ามือของเขา ขยายลามมาถึงไหล่ คอของถึงเถี่ยอี้ ถึงเถี่ยอี้ยังคงกำด้ามมิดไว้ตลอดเวลา รอจนประกายแสงเหล่านั้นผลุบหายเข้าไปในผิวหนัง เส้นเอ็นและกระดูกอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว ถึงเถี่ยอี้ถึงรู้สึกไว้ใน

ที่สุดเปลี่ยนชื่อที่เพิ่งได้มาโดยบังเอิญเมื่อไม่นานนี้ผสมรวมเป็นหนึ่งกับร่างกายของตนอย่างแท้จริงแล้ว

โจวเฟยที่อยู่ห่างออกไปจุกปากพูด “โชคไม่เลวเลยจริงๆ สंहาร เลอเซียนคนหนึ่ง ได้รับสมบัติอาคมที่ยอมรับตัวเองเป็นเจ้าของไป อีกชั้น กลายเป็นดั่งพยัคฆ์ติดปีก ลำดับในรายชื่อต้องขยับขึ้นหน้าไปอีกแน่”

โจวเฟยหันหน้าไปยิ้มตาหยีสั่งสอนโจวซื่อบุตรชายและยาเออร์ “เห็นหรือยัง เป็นคนควรเป็นเช่นนี้ รोजनाที่สุดท้ายแล้วค่อยลงมือถึงได้กำไรรูปเป็นกอบเป็นกำ ดังนั้นยิ่งกระโดดโลดเต้นออกไปเสนอหน้าเร็วเท่าไรก็ยิ่งตายอนาถมากเท่านั้น พวกเจ้าลองดูสอง ตะพาบเต่าอย่างตึงอึงและอวีเจินอี พวกเขาปรากฏตัวแล้วหรือยัง? ยังใช่ไหมล่ะ อิม และยังมีกงซิงซิงนางมารเต่าแห่งหอลี้ซิงอีกคนที่ หลบซ่อนอำพรางตัวได้ลึกล้ำยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็หานางไม่เจอ ข้าล่ะไม่เข้าใจจริงๆ มีเลอเซียนที่ไหนบ้าง พอมาอยู่ที่นี่แล้วต้องใช้ชีวิตหนีตายแบบนี้ ขนาดตึงอึงเองก็ยังหาตัวนางไม่พบมาหลายปีแล้ว ความสามารถในการแสวงหาโชคและหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้าย นางคืออันดับหนึ่งในใต้หล้าจริงๆ”

โจวเฟยหัวเราะเสียงฟาดเพื่อน

มาเจอกับบิดาที่นิสัยประหลาดเช่นนี้ เขาโจวซื่อไม่กลายเป็นบ้าก็ถือว่าไม่ง่ายเลยทีเดียว

เพื่อช่วยท่านอาลู่ผู้นั้นทำลายจิตมาร ต้องทำเรื่องสกปรก โสมมมากมาย อันที่จริงโจวซื่อเองก็มองออกว่า ไม่ว่าจะป็นสาวงามหรืออำนาจ บิดาไม่เคยเห็นอยู่ในสายตาเลยสักนิด

ปีนั้นตอนที่เขายังเป็นเด็กเคยเห็นท่านอาลู่บุกเข้ามาใน
ตำหนักคลื่นวสันต์กับตาตัวเอง บิดาของเขาขึ้นนั่งไม่ขยับ ปล่อยให้
ให้อีกฝ่ายใช้กระบี่แทงทะลุหัวใจ

และระหว่างคนทั้งสองยังมีสตรีแต่งงานแล้วคนหนึ่งที่ยินยอม
พร้อมกระโจนสู่ความตายมายืนขวางไว้เพื่อปกป้องบิดา

นางก็คืออาจารย์แม่ที่ท่านอาลู่ให้ความเคารพนับถือมากที่สุด

บิดาโจวเฉยเหมือนจะไม่ได้รับบาดเจ็บเลยสักนิด เขาผลัก
หญิงสาวที่ลุ่มหลงในรักคนนั้นออก เดินขึ้นหน้าไปที่ละก้าว ปล่อยให้
ให้กระบี่เล่มนั้นแทงทะลุแผ่นหลังไปที่ละชั้น ในสายตาของบิดามี
เพียงลู่ฝาง จนกระทั่งใบหน้าแทบจะแนบชิดกับลู่ฝางถึงได้หยุดเดิน
แล้วถามเขาด้วยรอยยิ้มว่า "ลู่ฝาง ตื่นหรือยัง?"

โจวชื่อถอนหายใจ

นี่ก็คือการฝึกตนของตระกูลเซียนบ้านเกิดบิดา ช่างพิลึกพิลั่น
ยิ่งนัก

ยาเออร์ที่สวมชุดกระโปรงสีเขียวยิ่งเงิบงัน

อาจารย์ของนาง หรือก็คือเจ้าลัทธิมารลูกศิษย์เพียงคนเดียว
ของตึงอิงได้รับบาดเจ็บสาหัสเมื่อปีก่อน หลังกลับมาถึงลัทธิ ไม่ว่าจะ
จะรักษาตัวอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ ได้แต่มองดูร่างกายตัวเองเน่า
เปื่อยทรุดโทรม พลังชีวิตไหลหายไปอย่างรวดเร็ว เพียงแต่ว่าคำสั่ง
เสียสุดท้ายก่อนตายของวีรบุรุษในสายตยาเออร์ผู้นี้กลับ
ประหลาดยิ่งนัก 'เงินเหรินอยู่บนโลก โดนไฟไหม้ไหม้ ตกน้ำไม่จม
แล้วเซียนเหรินล่ะ? ข้าเองก็เคยเห็นมาแล้ว'

ในฐานะลูกศิษย์ของเจ้าลัทธิ สำหรับเลอเซียนที่ไม่รู้ที่มาอย่างชัดเจนพวกนี้ นางไม่ได้มีอคติและความเกลียดแค้นมากนัก นางถึงขั้นไม่ฝันไปถึงการบิณฑะยานที่กล่าวถึงในตำนาน นางหลงรักโลกมนุษย์อันเป็นบ้านเกิดของตน คิดแค่อายากจะรัดข้อกับฟานกว่าน เออร์ที่ไม่ว่าจะเป็นหน้าตา พรสวรรค์หรือจิตใจทะเยอทะยานล้วนไม่แพ้ให้ตน ประคับประคองสนับสนุนองค์ชายรองให้ขึ้นครองราชย์ จากนั้นก็รวบรวมสี่แคว้นให้เป็นหนึ่ง ถ้าอย่างนั้นก็ให้นางเป็นฮองเฮาแคว้นหนันเยวี่ยน เป็นมารดาของแผ่นดินก็ดี หรือจะให้สืบทอดตำแหน่งผู้นำยุทธภพรุ่นใหม่ต่อจากติงอิง อวีเจินอีก็ช่าง นางล้วนพึงพอใจมากแล้ว

เพียงแต่ว่าครั้งนี้หอลิ่งหย่างกับ 'เทพเทวา' ท่านนั้นกลับเลือกภูเขาคู่หิวของแคว้นหนันเยวี่ยนเป็นสถานที่บิณฑะยาน ส่วนนางดันถูกท่านปู่ผู้นั้นหาตัวพบ กลายมาเป็นทหารแนวหน้า

นางเศร้าใจและขมขื่นอย่างยิ่ง อดหันไปมองยังทิศทางที่ตั้งของบ้านหลังนั้นในตรอกไม่ได้

อาจารย์ปู่ของข้าหนอ ทำไมท่านไม่ออกมาทำอะไรสักหน่อยเล่า?

ถึงเถี่ยอีจากไปแล้ว เพราะเจอกับโจวเฟย เขาไม่มีความมั่นใจมากพอ ต่อให้ได้ครอบครองมิดเลี่ยนซือที่สมบูรณ์แบบ ลางสังหรณ์ก็ยังบอกกับเขาว่าปะทะกับโจวเฟย มีแต่ตายสถานเดียวเท่านั้น

ก็เหมือนกับที่เมื่อหลายปีก่อนพวกปรมาจารย์นำสงสารทั้งหลายต้องกลายมาเป็นหินลับมีดเมื่อเจอกับเขาถึงเถี่ยอี

ดังนั้นเขาจึงไปหาเรื่องปีเซ็งเฉิงหยวนซานแทน

แต่ที่ทำให้ถึงเถี่ยอีโมโหก็คือเจ้าหมอนั้นกลับดอดหนีไปก่อนแล้ว ทั้งยังเก็บลมปราณ กลายเป็นเหมือนปลาที่ลงสู่แม่น้ำอยู่ในเมืองหลวงแห่งนี้

ถึงเถี่ยอีเคียดแค้นอยู่ในใจ หากเป็นเมืองหลวงแคว้นเป่ย์จิ้นเฉิงหยวนซานมีแต่ต้องรอความตายเท่านั้น

เขาสามารถโยกย้ายกองทัพของทั้งเมืองไล่ล่าปรมาจารย์คนใดก็ได้ที่หล่นจากอันดับรายชื่อ

แน่นอนว่าความคิดที่จะสังหารตึงอิงกับอวีเจินอีนั่น ถึงเถี่ยอีไม่มีอยู่ในหัวแม่แต่น้อย ไม่มี แล้วก็ไม่มี

ครั้งนี้เขาแอบออกจากเป่ย์จิ้นมาแคว้นหนันเยวี่ยนอย่างเงียบเชียบ และแทบทุกก้าวล้วนอยู่ในแผนการของอวีเจินอี่ บางทีอาจจะนานยิ่งกว่านั้น นั่นคือเริ่มตั้งแต่ตอนที่เขาได้มีดปีศาจเลียนชื่อเล่มนี้มาครอบครอง

ถึงเถี่ยอีไม่ได้ปรารถนาในการคว้าแสงเงินแสงทองบินทะยานเพื่อไปเยือนบ้านเกิดของเซียนอะไรทั้งนั้น เพราะแค่อยู่ในไต้หล้าแห่งนี้ก็มีพื้นที่มากพอให้เขาแสดงความสามารถของตัวเองแล้ว!

.....

ตึงอิงกับเด็กชายที่ชื่อเฉาฉิงหล่าง คนหนึ่งนั่งอาบแดดอยู่บนม้านั่ง คนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูห้องครัว ถือมีดฝ่าฟันไว้ในมือที่สั่นสะท้าน

หลังจากที่ตึงอิงรู้ว่ากงชิงชิงไม่ได้อยู่ในสิบอันดับแรก เขาก็ถอนหายใจ หันหน้ามาเอ่ยกับเด็กชายยิ้มๆ ว่า “ไม่มีเรื่องของเจ้าแล้ว ผู้หญิงคนนั้นช่าง...”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ต่อให้เป็นมารร้ายใหญ่อย่างตึงอิงก็ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรหรือร้องไห้ดี เพราะเขาไม่รู้ว่าควรจะวิจารณ์กงชิงชิงอย่างไรถึงจะถูกตักเตือนที่สุด

ตึงอิงรู้จักกงชิงชิงแห่งหอจิ้งซินดีกว่าใครทุกคนบนโลกใบนี้

หนึ่งเพราะคนทั้งสองอายุเท่ากัน เป็นคนรุ่นเดียวกัน อีกทั้งยังรู้จักกันเมื่อนานมาแล้ว ตึงอิงคือผู้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกวรยุทธ์ อีกคนหนึ่งตามหลังหลูเป่ายเซียงแห่งลัทธิมาร อายุยังน้อยก็เลื่อนชั้นเป็นสิบคนหลังของไต้หล้า ดังนั้นจึงท่องอยู่ในยุทธภพเพียงลำพังมานานแล้ว สถานะของกงชิงชิงในเวลานั้นคล้ายกับฝานกว่านเออร์แห่งหอจิ้งซินในเวลานี้ เพียงแต่ว่าเมื่อเทียบกับฝานกว่านเออร์ที่วางแผนทุกก้าวอย่าง กุมเหล่าวีรบุรุษผู้กล้าจำนวนนับไม่ถ้วนไว้ในกำมือแล้ว อาจารย์ของนาง กงชิงชิงคือผีซี้ซลาดอย่างเต็มตัว เมื่อถูกบีบให้ต้องขึ้นเป็นเจ้าหอจิ้งซินคนถัดไป นางกลับหน้าด้านอยู่ในสำนักเฉยๆ ไม่ยอมออกไปแสวงหาช่วงชิงไต้หล้ามาให้แก่สำนัก ตึงอิงใจกล้าไม่เกรงใคร มีครั้งหนึ่งเขาแอบลอบเข้าไปในหอจิ้งซิน ไปเยือนศาลาชมจันทร์ที่ตั้งอยู่ใจกลางทะเลสาบซึ่งเป็นพื้นที่ต้องห้าม ผลคือเจอกับกงชิงชิงที่กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ในศาลา นางขดตัวพิงราวระเบียง เด็กสาวกำลังพรวดระบายความในใจ ไม่ทันสังเกตเห็นตึงอิงเพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการตำหนิว่าอาจารย์ของนางใจร้ายใจดำ คิดจะขับไล่นางออกจากสำนัก

ตำหนักศิษย์พี่หญิงศิษย์น้องหญิงที่โง่เกินไป ไม่รู้จักตั้งใจเรียนวรายุทธ์ ถึงขนาดเอาชณะตอนที่แอบอู้อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันไม่ได้ จากนั้นก็เริ่มนับนิ้วพูดถึงยอดฝีมือทั้งหลายในยุทธภพว่าพวกเขาร้ายกาจอย่างไร ดุร้ายแค่ไหน สุดท้ายแม้แต่ยอดฝีมือระดับสองนางก็ไม่ปล่อยผ่าน รู้จักแต่ละคนดีราวกับเป็นสมบัติในบ้านตัวเอง เสมือนว่าคนพวกนั้นล้วนเป็นปรมาจารย์ใหญ่ที่ร่อยปียากจะพานพบ...

บทที่ 317.3 สึกใหญ่เพิ่งจะเริ่มต้น

ตึงอิงรู้สึกเหมือนเห็นผีเข้าจริง ๆ ไฉนไต้หล้าถึงมีสตรีที่กลัวตายได้ขนาดนี้

ถึงอย่างไรกงชิงชิงก็เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่ขยับเข้าใกล้ยี่สิบคนของไต้หล้า ในที่สุดนางก็สังเกตเห็นตึงอิง จากนั้นนางก็ทำท่าเหมือนคนเห็นผีเช่นกัน

ประโยคแรกที่นางพูดกับตึงอิงคือประโยคที่แฝงไว้ด้วยการสะอื้น บอกว่าขอแค่ไม่ฆ่านาง นางก็จะแสร้งทำเป็นว่าไม่เห็นอะไรทั้งนั้น

แน่นอนว่ากงชิงชิงคือสาวงามคนหนึ่ง นางงดงามน่าหลงใหลยิ่งกว่าลูกศิษย์อย่างฝานกว่านเออร์ และโจวจูจินฮองเฮาแคว้นหนั้นเยวียนมากนัก

ทว่าต่อให้ผ่านมานานหลายปีขนาดนี้ สิ่งที่ตึงอิงจดจำได้แม่นยำที่สุดก็คือสีหน้าของกงชิงชิงในเวลานั้น น้ำตาคลอดวงตาริมฝีปากเม้มแน่น ท่าทางอ่อนหวานที่อ่อนแอบบบางคล้ายนางสาวในป่าลึกที่พบเจอเข้ากับนายพรานถือมีดพร้าโดยบังเอิญ

ตลอดชีวิตที่ผ่านมามาตึงอิงหลงใหลในการฝึกวรยุทธ์ ไม่เคยมีความรักฉันท์ชายหญิง กับกงชิงชิงเองก็ไม่มีริ้วคลื่นความรักใดๆเกิดขึ้น ทว่านิสัยของกงชิงชิง รวมไปถึงสีหน้าของนางในศาลาล้างซินปีนั้นกลับยากที่จะทำให้ตึงอิงลืมเลือนได้

การพบกันครั้งนั้นไม่ได้มีปัญหาใดเกิดขึ้น ดึงอิงไปที่หอเก็บตำราของหอจิ้งซินแล้วขโมยตำราลับมาเล่มหนึ่ง แล้วจึงหลบหนีออกไปอย่างเงียบเชียบ

หลังจากที่ดึงอิงจากไปแล้ว ถงซิงซิงที่ตกใจก็รีบกลับไปที่เรือนพักของตัวเอง ไม่แม้แต่จะนำข่าวที่มีคนบุกรุกเข้ามาไปบอกใคร

ภายหลังดึงอิงเริ่มมีชื่อเสียงมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในศึกโกลาหลของแคว้นหนันเยวี่ยนเมื่อหกสิบปีก่อน ดึงอิงช่วงชิงกวานดอกบัวสีเงินชิ้นนั้นมาได้ กลายมาเป็นบุคคลอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า ภายหลังยังสังหารเจ้อเซี่ยนอีกหลายสิบคน ได้รับความลับของพวกเขาคคนแล้วคนเล่า ระหว่างนี้ก็มีครั้งหนึ่งที่ดึงอิงได้บังเอิญเจอกับถงซิงซิง ช่วงเวลานั้นเกรงว่านางคงไม่มีหน้าจะอยู่ต่อในหอจิ้งซินอีกแล้วถึงได้เริ่มออกมาท่องยุทธภพ ทว่าเรื่องราวไม่ราบรื่นดังใจปรารถนา อีกทั้งนางยังมีรูปโฉมงดงามสะดุดตา จึงถูกเจ้าสำนักปิงฝูเหมินซึ่งเป็นหนึ่งในสามลัทธิมารเวลานั้นจับตัวไป หากไม่เป็นเพราะดึงอิงเดินทางผ่านปิงฝูเหมินพอดีแล้วช่วยถงซิงซิงไว้ได้ เกรงว่าเทพธิดาท่านนี้คงกลายเป็นที่ระบายความกำหนัดของเจ้าหมูฮ้วนผู้นั้นไปแล้ว ดึงอิงไม่ได้ช่วยนางเปล่าๆ ไม่จำเป็นต้องให้เขาสอบสวนเค้นถามก็ได้รู้ความลับที่สำคัญมากมายของหอจิ้งซิน รวมไปถึงเวทลับชั้นเยี่ยมหลายสิบวิชาที่นางจดจำได้อย่างแม่นยำ เกินครึ่งล้วนเป็นวิชาที่ใช้รักษาชีวิตและวิชาแผ่นหนีเอาตัวรอดทั้งสิ้น หรือไม่ก็คือวิชาแปลงโฉมที่มหัศจรรย์ พลังการสังหารยิ่งใหญ่นางได้เห็นผ่านตาแล้วก็ไม่เคยลืม สามารถจดจำได้อย่างง่ายดาย แต่กลับไม่อาจเล่าเรียนจนเป็นแม้แต่วิชาเดียว...

หากไม่เป็นเพราะตึงอิงไม่ได้ต้องการรู้ทั้งหมด เกรงว่านางคง
เล่นกลับไปหอลี้ชิ่งแล้วขโมยวิชาลับตระกูลเขียนมาให้เขาอีก
หลายๆ เล่ม อีกทั้งยังตบอกรับรองด้วยดวงตาคลอน้ำตาเจียนจะ
หยดว่า พวกมันสามารถทำให้ตึงอิงไร้ศัตรูหัดเทียม มีวิชายุทธ์เลิศ
ล้ำผาดค้ำฟ้า รวบรวมยุทธภพให้เป็นหนึ่งเดียว...

นางคงลืมไปแล้วว่า ตอนนั้นตึงอิงก็ได้เป็นอันดับหนึ่งในใต้
หล้ามาตั้งนานแล้ว

หลายปีต่อมา หลังจากที่ถิงชิงชิงกลับหอลี้ชิ่งไปสืบทอด
ตำแหน่งเจ้าหอ ตึงอิงได้ไปหานางครั้งหนึ่ง ผลกลับกลายเป็นว่าไม่
เจอตัวนาง เขารู้เลยว่าผีชีขลาดผู้นี้ น่าจะฝึกวิชาลับไม่แพรงพราย
ของหอลี้ชิ่งได้สำเร็จ สามารถทำให้สตรีที่แก่ชรากลับคืนสู่ความ
เยาว์อีกครั้ง อีกทั้งฝีมือยังเหมือนเรือที่ลอยสูงตามน้ำ อายุยิ่งน้อย
เท่าไร ฝีมือก็ยิ่งลึกล้ำเท่านั้น แต่แน่นอนว่านางยอมสูญเสียรูป
โฉมที่งามล่มบ้านล่มเมืองแต่เดิมไป ทว่าสำหรับถิงชิงชิงแล้ว เกรง
ว่าค่าตอบแทนก้อนนี้คงไม่นับเป็นอะไรได้ แล้วก็จริงอย่างที่ตึงอิง
คาดการณ์ไว้จริงๆ สุดท้ายถิงชิงชิงก็ได้เลื่อนสู่สิบอันดับในใต้หล้า

ดังนั้นการมาเยือนเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนครั้งนี้ ตึงอิงจึง
คอยจับตามองเด็กทุกคนที่มีปราณวิญญาณซุกซ่อนอยู่ในตัว

หามาหักเจ็ดคนแล้วก็ล้วนไม่ใช่ถิงชิงชิง

ที่น่าสนใจก็คือไม่แน่เสมอไปว่าเด็กเหล่านี้เรียนวรยุทธ์แล้วจะ
กลายเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แต่หากฝึกวิชาตระกูลเขียนของเจ้อ
เขียนยอมต้องรุดหน้าได้พันลี้ในหนึ่งวันอย่างแน่นอน

แน่นอนว่าตึงอิงไม่มีความสนใจจะเลี้ยงดูพวกนางให้เป็นอวี
เงินอ้อหรือโจวเฟยคนถัดไป

สุดท้ายตึงอิงก็มาเจอกับเฉาฉิงหล่างที่อยู่ใต้เปลือกตาตัวเอง
เพราะลู่ๆ เขาก็เกิดความคิดประหลาดอย่างหนึ่งว่า ต่อให้เขาจะเป็น
เด็กผู้ชายคนหนึ่ง แต่ตึงอิงรู้สึกว่าจะด้วยนิสัยเพื่อรักษาชีวิตแล้วล้วน
ทำได้ทุกวิธีการของกงชิงชิง บวกกับวิชาลับประหลาดมากมาย
ของหอฉิ่งซิน โดยเฉพาะอาคมเขียนหลายเล่มที่เกี่ยวพันกับการ
ถ่ายโอนวิญญาณ ไม่แน่ว่านางอาจจะมาซ่อนอยู่ในร่างของเฉาฉิง
หล่างจริงๆ ส่วนร่างที่แท้จริงถูกนางเอาไปซ่อนไว้ ฟาดินกว้างใหญ่
คนมีชีวิตอยู่ย่อมเสี่ยงได้ยากที่จะไม่เผยแพร่ แต่หากเป็น 'คนตาย
คนหนึ่ง' กลับหาเจอได้ยากแล้ว

เพียงแต่ว่าทุกอย่างล้วนถูกพลิกคว่ำเพราะรายชื่อ นั้น กงชิงชิง
กลับไม่อยู่ในรายชื่อสิบคน

นี่หมายความว่าตอนนี้กงชิงชิงต้องไม่ได้อยู่ในร่างของเด็ก
แน่นอน!

เห็นได้ชัดว่ากงชิงชิงที่ซึ่ขลาดอย่างถึงที่สุดแน่ใจแล้วว่าตนที่
รู้จักตัวตนของนางดีจะต้องมาหานาง และมีความเป็นไปได้ถึง
ที่สุดว่าหลังจากครั้งก่อนที่นางได้อยู่ในอันดับสิบคน นางก็รีบ
อนุমানวิชาเขียนนั้นย้อนกลับทันทีโดยการบวกอายุเพิ่มขึ้น เป็น
เหตุให้ตบะลดต่ำลง ตึงอิงมั่นใจเลยว่าสิบคนบนรายชื่อก่อนหน้า
วันนี้ ต้องเป็นโจวซู่เงินเจ้าหอฉิ่งหย่างคนปัจจุบันที่เล่นตลกตีก
เพราะเดิมทีฮองเฮาแคว้นหนันเยวี่ยนผู้นี้ก็เป็นลูกศิษย์ของหอฉิ่ง
ซินอยู่แล้ว

แต่โจวซูเจินไม่สามารถตัดสินใจลำดับบนรายชื่อในท้ายที่สุดได้ เพราะคนสิบคนที่เพิ่งจัดอันดับใหม่นั้นเป็นการตัดสินใจจาก 'เทพเทวา' บางท่าน นี่ถึงทำให้กงซิงซิงเผยพิรุณออกมา

เวลานี้นั่งอยู่ในลานบ้าน ตึงอิงหัวเราะฮาๆ เสียงดัง

เขาอยากรู้มากกว่า เล่อเซียนที่ไม่เหมือนใครผู้นี้ ตอนอยู่บ้านเกิดจะเป็นผู้ฝึกตนแบบใด

ส่วนข้อที่ว่าคราวนี้กงซิงซิงใช้ 'ตัวตน' ไหน หรือไปหลบซ่อนอย่างลับๆ ล่อๆ อยู่ที่ใด ตึงอิงไม่อยากจะรู้อีกแล้ว แค่นี้ก็น่าสนใจมากพอแล้ว

ต่อให้ตนเดาความจริงได้ผิดพลาด กงซิงซิงสามารถเอาชนะเขาตึงอิงในครั้งนี้ได้ ตึงอิงก็ไม่คิดมาก

เรื่องที่เขาตึงอิงแสวงหาคือได้ครอบครองชะตาแห่งบู๊อย่างน้อยแปดส่วนของใต้หล้า ใช้เรือนกายที่บริสุทธิ์บิณฑะยานในตอนกลางวัน สร้างวีรกรรมยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อนในประวัติศาสตร์ และจะไม่มีคนทำได้ในอนาคต เดินไปให้ไกลยิ่งกว่าสูงยิ่งกว่าจู่เหลียนและสุยโวยวเปียน!

เขาจะต้องเอาชนะเทพเทวาของฟ้าดินแถบนี้ให้ได้

อย่างน้อยก็ต้องบีบให้อีกฝ่ายยอมทำลายกฎเกณฑ์แล้วลงมือด้วยตัวเอง ออกมาสังหารตน ถ้าอย่างนั้นต่อให้เขาตึงอิงต้องตายก็ไม่เสียดายแล้ว

ติงอิงหันกลับไปมองทางหน้าต่างแล้วพุดยิ้มๆ “ไม่ต้องรีบร้อน
ข้าต้องปล่อยเจ้าออกไปแน่ แต่ว่าถึงเวลานั้นเจ้านายของเจ้าย่อม
ต้องร่างสลายมรรคาหมดดับไปแล้ว หวังว่าวันหน้าเจ้าจะยังหาตัว
เขาที่จุติมาเกิดใหม่ได้เจอ ช่วงชิงโอกาสในอีกหกสิบปีข้างหน้า
ร่วมกับเขา แค่นี้เท่านั้น”

ติงอิงลุกขึ้นยืน

.....

ฉินผิงอันยืนอยู่ข้างร่องลึก ชายแขนเสื้อสองข้างโบกสะบัด
โดยที่ไม่มีลม

หลิวจงคนลับมิดเดินเข้าหาฉินผิงอัน ไม่สนใจเหตุการณ์
เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นระหว่างปีเซ็งเฉิงหยวนซาน ถังเถี่ยอีและเฟิง
ชิงปายเลยแม้แต่บ่อย

ในด้านความมุ่งมั่นตั้งใจ หลิวจงได้รับการยอมรับจากทุกคน
ว่าอยู่ในสามอันดับแรกของไต้หล้า สำหรับเรื่องนี้อวีเจินอวีมี
ข้อสรุปมานานแล้ว ด้วยเหตุนี้อวีเจินอวียังคงออกจากพรรคหูซาน
เดินทางมาหาหลิวจง เกลี่ยกล่อมคนผู้นี้ว่าเพียงวางมิดเล่มนั้นใน
มือลง เส้นทางแห่งวิถีสวรรค์ที่อยู่ไต้ฝ่าเท้าของเขามีแต่จะ
กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

เพียงแต่ว่าหลิวจงไม่ได้ตอบรับ เขาบอกว่ามิดเล่มนั้นคือ
ภรรยาของเขา ไม่อาจทอดทิ้งได้ นี่เรียกว่าไม่ควรทอดทิ้งภรรยา
คู่ทุกข์คู่ยาก

อวีเจินอีที่แต่ไหนแต่ไรมาไม่ชอบพูดคุยยิ้มแย้มพลันหัวเราะเสียงดัง ดื่มเหล้าร่วมกับหลิวจงอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน แล้วถึงลากไป

นี่ไม่ใช่ข่าวลือเล็กๆ ที่เล่ากันปากต่อปากในยุทธภพ แต่ลูกศิษย์ผู้สืบทอดคนหนึ่งของอวีเจินอีเป็นคนพูดเองกับปาก

หลิวจงคนลับมิดไม่ได้อยู่ทั้งฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรม ชื่อเสียงไม่ดีไม่เลว ไม่เคยฆ่าคนบริสุทธิ์พร้าเพื่อ เพียงแต่ว่าทุกคนที่ตายด้วยน้ำมือของเขามักจะมีสภาพอเนกอนาถอย่างถึงที่สุด ยิ่งเป็นปรมาจารย์ยอดฝีมือ สภาพการตายก็ยิ่งน่าเวทนาจนแทบทนมองไม่ได้ ถึงขั้นทำให้คนที่เห็นขย้อนเอาหน้าดีออกมา

ล้างชีวิตกลับขึ้นมาเดินบนถนนอีกครั้งแล้ว

เขา ฉินผิงอัน หลิวจง อยู่ในสถานะที่ถ่วงดึงซึ่งกันและกัน

ล้างชีวิตเอื่อยยิ้มๆ “ข้ายังต่อสู้กับเขาไม่จบ หลิวจง เจ้ารอให้พวกเรารู้ผลแพ้ชนะก่อนแล้วค่อยชักมิดก็ยังไม่สาย ส่วนข้อที่ว่าถึงเวลานั้นเจ้าจะประมือกับข้า หรือจะต่อสู้กับเขา ตอนนี้ยังไม่อาจบอกได้”

สายตาของหลิวจงฉายประกายเร่าร้อน ก่อนจะชักมิดฆ่าคน เขาต้องเริ่มบดฝืนเหมือนการลับมิดด้วยความเคยชิน มองดูแล้วน่าขนลุกขนชันยิ่งนัก

ผู้เฒ่าคิดแล้วก็เอ่ยว่า “ก็ได้ ขอแค่พวกเจ้าไม่รังเกียจที่ข้าฉวยโอกาสโจมตีตอนที่คนอื่นอ่อนแอ ขอแค่มีความมั่นใจว่าจะมีชีวิตอยู่รอดจนถึงท้ายที่สุดก็พอ แต่หากไม่มี...”

เขาชี้ไปที่เนินผิงอัน "ราชครูล่งตอนนี่ก็เจ้าจากไปได้เลย
ปล่อยให้เขาไว้กับข้าก็พอ ชั่วชีวิตนี้ข้าหลิวจงยังไม่เคยกรีดผ้าห้อง
ของเจ้าเขียนมาก่อนเลย"

สำหรับราชครูแคว้นหนันเยี่ยนที่อยู่ในเมืองเดียวกัน หลิวจง
รู้สึกนับถือจากใจจริง ก่อนหน้านี้ตอนที่อยู่ในร้านตัวเองก็เคยเอ่ย
เช่นนี้กับปี่เซ็งเฉิงหยวนซานมาก่อน

ล่งชิวชี้ไปที่ชุดเขียวบนร่างของตัวเองที่ขาดกระรุ่งกระริง ยิ้ม
บางๆ เอ่ยว่า "เจ้าว่าข้าเหมือนคนเต็มใจจะหยุดมือหรือไม่?"

หลิวจงถอนหายใจ "ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นข้าจะรอให้พวกเจ้ารู้ผล
แพ้ชนะกันก่อน"

ล่งชิวถาม "โจวเฟยก็เป็นเจ้าเขียนเหมือนกัน ทำไมเจ้าถึงไม่
ไปฆ่าเขาล่ะ?"

หลิวจงสายหน้า "ข้าไม่ได้โง่สักหน่อย คนหนุ่มตรงหน้าผู้
นี้เป็นคนบนเส้นทางเดียวกับเจ้า เวลาที่สับเนื้อเขา แต่ละมีดย่อมโดน
เนื้อแน่นๆ แบบนั้นถึงจะให้ความรู้สึกที่ดี โจวเฟยผู้นั้นเชี่ยวชาญเวท
ปีศาจ ไม่แน่ว่าแม้แต่ศพก็อาจจะไม่มี ข้าทุ่มชีวิตแก่ๆ เปลืองแรง
มากมายขนาดนั้น ถึงเวลากลายเป็นว่าไม่ต่างจากเอาตะกร้าไม้ไผ่
ตักน้ำ ข้าไม่ทำหรอก"

ล่งชิวสายหน้าอย่างระอาใจ

เนินผิงอันไม่ได้สนใจหลิวจงคนลับมิดผู้นี้ เขาพายฝ่ามือข้าง
หนึ่งยื่นมาข้างหน้า บอกเป็นนัยแก่ล่งชิวว่าสามารถสู้กันต่อได้แล้ว

หลิวจงอิงตะลึง กระทั่งเห่าผาง “โอ้โห ท่าทางเช่นนี้มันช่าง
หล่อเหลาส่งงามชะจริง น่าเสียดายที่ข้าผู้อาวุโสไม่ใช่พวกสาว ๆ
ไม่อย่างนั้นคงห้วนไหวแน่แล้ว ไม่ได้ๆ หากปล่อยให้เจ้าออกไปท่อง
ยุทธภพ จะไม่เป็นการทำร้ายแม่นางดงามหลายสิบหลายร้อยคน
หรือหรือ ต้องฆ่าๆ เลือกเจ้า ไม่ใช่เลือกโจวเฉย เป็นสิ่งที่ถูกต้อง
แล้วจริงๆ”

จิตใจของฉงชิวและเงินผิงอันต่างก็เหมือน ‘เข้าสู่มรรคา’ สงบ
นิ่งดูสงบน่าเก่าแก่ไร้คลื่นแล้ว จึงคล้ายไม่ได้ยินคำพูดของหลิวจง

หลิวจงปล้นสงบปากสงบคำทันที

เขาที่อยู่ใกล้กับคนทั้งสองมากที่สุดรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก
เพราะดูเหมือนว่าเขาจะได้ยินเสียงน้ำหยดดั่งดั่ง

นาที่ถัดมาพายุนรุนแรงลูกใหญ่ก็พุ่งมาปะทะใบหน้า แม้ว่าหลิว
จงจะยืนนิ่งไม่กระดุกกระดิก แต่ชายแขนเสื้อและเส้นผมต่างก็ถูกลมพัดจนยุ่งเหยิง

ที่แท้ฉงชิวและคนหนุ่มผู้นั้นเหวี่ยงหมัดใส่กัน พายุหมัดจึงพัด
กระจายไปทั่วด้าน รอบกายของคนทั้งสองเกิดฝุ่นผงคละคลุ้ง ก้อน
หินสีเขียวบนถนนปริแตก พัดกระจุยกระจายไปทั่ว

หลิวจงยกมือตบเศษหินก้อนหนึ่งที่กระเด็นมาเร็วดุจลูกธนู
เบิกตากว้างมองไป ไม่ยอมพลาดแม้สักชั่วขณะเดียว

เจ้าพวกตัวดี คนทั้งสองลงมือครั้งนี้เรียกได้ว่าจะต่อยตีกันจน
ภูเขาร้าวแผ่นดินปริแตกจริงๆ

ล้างชีวิตที่สวมชุดสีเขียวกับเงินผิงอันที่สวมชุดสีขาวขยับตัว
ว่องไวจนเงาร่างของพวกเขาแทบจะกลายมาเป็นควันขาวและควัน
เขียวแล้ว

ทุกที่ที่คนทั้งสองผ่าน ฟ้าพลิกดินตลบ

การต่อสู้ประชิดตัวที่อันตรายสุดขีดนี้ ไม่มีครั้งไหนที่เงาร่าง
ของคนทั้งสองแยกออกห่างจากกันเกินหนึ่งจั้ง อย่างมากก็แค่ห่าง
กันไม่เกินสามช่วงแขน หากตัดออกคนละหนึ่งช่วงแขนก็
หมายความว่าต่อให้คนทั้งสองถูกหมัดกระแทกใส่ ก็ไม่มีทางถอย
ออกไปเกินหนึ่งช่วงแขน!

คนอื่นทำพิธีกรรมในเปลือกหอยทาก (เปลือกหอยทากเปรียบ
เปรยถึงสถานที่ที่เล็กแคบ ประโยคนี้เปรียบเปรยถึงการกระทำ
เรื่องราวใหญ่โตในพื้นที่แคบย่อมยากที่จะทำออกมาได้ดี ซึ่ง
สามารถแยกออกไปได้อีกสองความหมาย หนึ่งแสดงถึงคนที่มี
ความสามารถเนื่องจากทำเรื่องใหญ่ได้แม้จะอยู่ในพื้นที่เล็กๆ สอง
แสดงถึงการถูกพันธนาการ ถูกจำกัด) แต่เจ้าคนบ้าสองคนนี้ก็กลับ
คิดจะทำลายเมืองเขย่าภูเขาในพื้นที่แค่ตารางนิ้วเดียวด้วยเรือน
กายที่มีเลือดเนื้อจริงๆ นะหรือ?

เงาร่างที่ล่องลอยทั้งสองแทบจะทำลายถนนทั้งเส้นให้พังพินาศ

แต่ราวกับเหมือนตกลงกันมาก่อนแล้ว สิ่งปลูกสร้างและอาคาร
สูงสองข้างจึงไร้ความเสียหาย

ทั้งสองฝ่ายต่างก็ควบคุมปณิธานหมัดได้ในระดับอัศจรรย์
สูงสุดอย่างแท้จริง

ประมาณหนึ่งก้านรูปต่อมา

โจวเฟยพลันตบหน้าผากตัวเอง “ลั้งชีวิตัวดี นี่เจ้าคิดจะก่อความวุ่นวายอย่างเดี่ยวเลยนี่นา”

“ไปเถอะๆ ทนมองต่อไม่ไหวแล้วจริงๆ ถึงอย่างไรก็ยังมีตังอิ่งและอวี๋เจินอี๋คอยเก็บกวาดเรื่องละเหะพวกนี้”

สองมือของโจวเฟยแยกกันคว้าจับไหล่ของโจวซือและยาเอ๋อรัวกับหัวลูกเจี๊ยบ จากนั้นก็พุ่งทะยานจากไป

แม้ว่าสาวงามแห่งตำหนักคลื่นวสันต์จะไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ยังลอยตัวขึ้นกลางอากาศล่องลอยติดตามโจวเฟยไป

ตรงสุดปลายทางของถนน ฝุ่นคลละคลุ้งมีดฟ้ามัวดิน

ตรงมุมหัวเลี้ยว ลั้งชีวิตัวร่างจากไปตามถนนใหญ่อีกเส้นหนึ่งด้วยรอยยิ้ม แม้ว่าใบหน้าของราชครูท่านนี้จะเปื้อนฝุ่นมอมแมม แต่เขาก็กลับไม่มีท่าทางห่อเหี่ยวแม้แต่น้อย กลับกันคือเหมือนว่าได้ทำเรื่องที่สาแก่ใจเรื่องหนึ่งเสียมากกว่า

สวนเงินผิงอันยังยืนอยู่บนถนนเส้นเดิม เขาเดินออกมาจากกลุ่มฝุ่นที่ฟุ้งตลบเพียงลำพัง ไม่เหลือปณิธานหมัดและพลังอำนาจอันน่าครั่นคร้ามอยู่แม้แต่นิด

เหมือนคนหนุ่มธรรมดาที่สุดคนหนึ่งที่เคยเดินออกมาหนึ่งก้าวก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าหลิวจงคนลับมีดแล้ว

หลิวจงกะพริบตาปริบๆ ถามว่า “ไม่ตีกันแล้วได้ไหม?”

ฉินผิงอันถามกลับ “เจ้าคิดว่าอย่างไรล่ะ?”

หลิวจงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “ข้าคิดว่าได้ ทุกคนต่างก็ไม่มี ความแค้นต่อกัน ถนนกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ ต่างคนต่างเดินได้ไม่มี ปัญหา!”

ฉินผิงอันเบี่ยงสายตามองไปทางเรือนหลังนั้นพลางพยับหน้า รับ “ถ้าอย่างนั้นก็ได้อีก”

หลิวจงหัวเราะหึหึ “ก่อนจะไป ขอปากมากถามสักคำได้ไหมว่า เจ้ากับราชครูจั่งเป็นอะไรกัน?”

ฉินผิงอันคิดแล้วก็ให้คำตอบว่า “เป็นคนบนเส้นทางเดียวกัน”

ฉินผิงอันกล่าวเสียงหนัก “รีบไปซะ ตามไปให้ทันฉงชิว หาก เป็นไปได้ก็ช่วยเขารับมือกับคนผู้หนึ่ง หากเจ้าเชื่อข้าก็อย่าหนี มี เพียงร่วมมือกับฉงชิวเท่านั้นถึงจะมีโอกาสรอดชีวิตจนถึงท้ายที่สุด”

หลิวจงพยับหน้ารับ “ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็เดินสวนไหล่ฉินผิง อันไป สวนฉินผิงอันก็เดินไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เบี่ยงเท้าขยับมา ด้านข้างหนึ่งก้าวก็มายืนอยู่ระนาบเดียวกับแผ่นหลังของหลิวจง พอดี

อีกฝั่งหนึ่ง ฉงชิวหยุดยืนนิ่ง คนผู้หนึ่งที่มีหน้าตาเป็นเด็กยืนอยู่ บนกระเปาะกลมหนึ่งที่ลอยอยู่กลางอากาศ สกัลดขวางทางไปของฉงชิว

สวนทางฝั่งของฉินผิงอัน ดึงอิงที่สวมกวดอกบัวสีเงินไว้บน ศีรษะก็เดินออกมาจากตรอกเล็กอย่างเชื่องช้า

ระหว่างสองนิ้วของผู้เฒ่าคิบกระป๋องเล่มหนึ่งที่สันสะท้อนแสง
เสียงร้องครวญไม่หยุด

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 318.1 ผู้อื่นไร้เทียมทานควรทำเช่นไร

บนถนนใหญ่ที่เงียบสงบ คนรู้จักได้กลับมาพบกันอีกครั้ง

บนกระป๋องบีนเล่มหนึ่งที่หยุดลอยนิ่ง อวีเจินอ์ที่ใบหน้าเหมือนเด็กน้อยยืนอยู่ แสงกระป๋องไต้ฟ้าเท้าเป็นประกายใสแวววาวดุจแก้วเนื้อดี

เจ้าประมุขพรรคหุซัน ผู้นำฝ่ายธรรมะแห่งไต้หล้า มีวิชายุทธ์เลิศล้ำ แต่กลับละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างหันไปฝึกวิชาคาถาของตระกูลเซียน สุดท้ายกลายเป็นเทพที่แม้จะสำเร็จจะบรรลุผลถึงขั้นสูงสุดแล้วก็ยังมูมานะบากบั่นต่อไป

ในที่สุดหลังจากเสียงกลองดังก้องขึ้นบนภูเขากู่หนิวเป็นครั้งแรก เขาก็ได้มาปรากฏตัวที่เมืองหลวง

เมื่อออกมาจากภูเขากู่หนิวที่ตั้งอยู่นอกเมืองหลวง ซึ่งเป็นสถานที่ลั่นกลองสวรรค์เพื่อบิณฑะยาน คนแรกที่ได้พบก็คือพี่น้องที่เคยร่วมเป็นร่วมตายในอดีตอย่างล้างชีวราชครูแคว้นหนันเยวี่ยน

ดูเหมือนว่าล้างชีวจะคาดเดาได้ล่วงหน้าว่าอวีเจินอ์ต้องมาขัดขวางตนเอง เขาลังไม่ได้แปลกใจเท่าไร ไม่เพียงแต่ไม่หยุดเท้ากลับยังเดินขึ้นหน้า จนกระทั่งอยู่ห่างจากอีกฝ่ายแค่นิ้วสิบก้าวถึงได้หยุดเดิน

ล้งชีวถามด้วยรอยยิ้ม “ทำพืดไม้ไผ่หยกเล่มนั้นเสร็จแล้วรึ? ใ้มันเป็นของแทนกายเจ้าประมุขพรรคหูชานในอนาคตจะไม่ดูอ่อนโยนบอบบางไปหน่อยหรือไง?”

เหมือนการหักท่ายปราศรัยระหว่างเพื่อนทั่วไป

เหมือนคนที่กลับมาในคำคืนที่พายุหิมะตกหนักแล้วได้ดื่มเหล้าอุ่นๆ ร่วมกันหนึ่งลอก?

อวีเจินอี้ถาม “สามครั้งแล้ว ทำไม?”

แต่อีกฝ่ายกลับเอ่ยด้วยประโยคซ้กใ้เอาความผิด

ล้งชีวถามกลับ “เจ้าจะถามว่าทำไมข้าถึงช่วยลู่ฝาง ทำไมถึงช่วยเงินผิงอันผู้นั้น?”

ในดวงตามืดดำดูลบ่อน้ำนิ่งของอวีเจินอี้ที่ฝาด่านออกมาด้วยร่างของเด็กน้อยมีริ้วคลื่นกระเพื่อมน้อยๆ เห็นได้ชัดว่าโมโหมากจริงๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

อวีเจินอี้ไม่เอ่ยอะไร แต่กระปี่บินใ้ไ้ฝ่าเห่าที่ลิตเชื่อมโยงกับเจ้านายกลับแผ่ประกายแสงที่ยิ่งดงามชวนหลงใหล คล้ายผลึกแก้วชิ้นหนึ่งที่ร่วงหล่นจากสรวงสวรรค์ลงมายังโลกมนุษย์

ล้งชีวขำเลื่องตามองกระปี่บินตระกูลเซียนที่อยู่ใ้ฝ่าเห่าอวีเจินอี้ ก่อนถอนสายตากลั้กลับมาแล้วพูดด้วยสีหน้าเป็นปกติว่า “เจ้ารู้คำตอบแต่แรกแล้วไม่ใ้หรือ?”

อวีเจินอี้ถอนหายใจเบาๆ ในใจพลันหวนระลึถึงความทรงจำ

นี่ไม่ใช่ว่าอวีเจินอีโลอ่อน ทว่าเรื่องมาถึงขั้นนี้ ในเมื่อผ่านไปนานตั้งหลายปีแล้ว ลังชิวกลับยังหลงมกายในความเชื่อผิดๆ เขาก็คงต้องใจแข็งแล้ว

คำเล่าลือในยุทธภพที่บอกว่าอวีเจินอีกับราชครูล้งต้องแตกหักกันเพราะสาวงามที่เป็นภียต่อบ้านเมืองอะไรนั้น ถือเป็นการดูถูกพวกเขามากจริงๆ

ปีนั้นพวกเขาสองคนเพิ่งจะมีชื่อเสียงในยุทธภพ ก็เป็นเพราะพบเจอกับเจ้อเซี่ยนท่านหนึ่ง สองพี่น้องจึงแยกทางกันเดิน

ตอนนั้นอวีเจินอีตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะสังหารเจ้อเซี่ยนคนนั้น ลังชิวกลับเห็นว่าความผิดของเขาไม่ถึงโทษตาย อีกทั้งความเลียมมีมากเกินไป ไม่มีความจำเป็นต้องหุ่มหมัดหน้าตัก แต่อวีเจินอีก็ยังบุกไปลอบสังหารเจ้อเซี่ยนผู้นั้นเพียงลำพัง ช่วงเวลาระหว่างความเป็นความตาย ลังชิวปรากฏตัวกะทันหัน รับกระบี่ปลิดชีพแทนอวีเจินอีมาหนึ่งครั้ง จากนั้นก็เป็นอย่างที่ตึงอิงบอกกับพวกเขา ตอนอยู่แคว้นหนั้นเยวียน หลังจากที่เจ้อเซี่ยนผู้นั้นถูกสังหารก็มีโชควาสนาสองส่วนหล่นลงมาจากร่างของเขา หนึ่งคือวิชาลับตระกูลเซี่ยนที่สามารถฝึกตนให้เป็นอมตะ อีกหนึ่งคือกระบี่แก้วที่แข็งแกร่งมิอาจทำลาย

ท่ามกลางม่านฝนที่เทกระหน่ำ อวีเจินอีมือหนึ่งกำตำราสวรรค์ ซึ่งไม่รู้ว่าจะมาจากวัสดุชนิดใดเล่มหนึ่งเอาไว้ อีกมือหนึ่งถือกระบี่แหงนหน้าแผดเสียงคำรามยาว

ลังชิวจากไปอย่างหม่นหมอง

อวีเจินอีโยนกระบี่เขียนเล่มนั้นออกไปเบาๆ บอกว่าสองพี่น้องสามารถรวมเป็นร่วมตายก็ต้องร่วมเสวยสุขและความมั่งคั่งมีเกียรติได้ วันหน้ากฎเกณฑ์ของใต้หล้าแห่งนี้ ไม่ว่าจะป็นราชสำนักที่สูงส่งหรือยุทธภพที่กว้างไกล เจ้าล้งชิวชอบอ่านหนังสือก็ให้เจ้าเป็นคนตั้งกฎ ข้าอวีเจินอีแสวงหาหมาหมาจรคาที่เป็นอมตะมาจึงจะฝึกวิชาเขียน แน่แน่นอนว่าจะต้องช่วยเจ้าปกป้องใต้หล้า ข้าจะสอนเจ้าเขียนทุกคนบนโลกว่าต้องก้มหน้าเชื่อฟังคำสั่งอย่างว่าง่าย จะไม่มีใครกล้าทำตัวกำเริบเสิบสานอีก...

แต่ล้งชิวกลับไม่รอให้อวีเจินอีพูดจบ เขาเดินดิ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว ปล่อยให้อาวุธที่มีมูลค่าควรเมืองขึ้นนั้นร่วงหล่นลงสู่ดินโคลน ปล่อยให้ถ้อยคำที่ออกมาจากใจจริงของอวีเจินอีลอยหายไปท่ามกลางฟ้าดินที่ถูกชะล้างด้วยสายฝน

หลิวจงคนลับมีดออกมาจากถนนใหญ่ที่ละหะเส่นนั้น พอเดินพ้นหัวเลี้ยวมาก็มองภาพนี้อยู่ไกลๆ เขาสะอึ้งอีกไปที่ทันที ล้งเลอยู่ชั่วขณะหนึ่งก็เลิกเดินหน้าต่อข้าๆ ไม่ได้หวาดกลัวจนมิกล้าเดินหน้า แล้วก็ไม่ได้ฉวยโอกาสแผ่นหนีไป

หลิวจงเชื่อในคำพูดของเด็กหนุ่มคนนั้น เชื่อว่า 'เด็กชาย' ที่ขี่กระบี่อยู่ตรงหน้า ใต้เท้าอวีต้าเจินเหรินที่เดิมทีควรต่อสู้กับมารใหญ่ตึงอิงแปดร้อยตลบคงตัดสินใจแล้วว่า จะสังหารล้งชิวผู้เคยเป็นสหายรักให้ได้

การที่เขาเชื่อก็เพราะว่าเจ้าเขียนหนุ่มผู้นั้นถึงขั้นสามารถทำให้ล้งชิวยอมเป็นฝ่ายป้อนหมัดเพื่อช่วยกระชับขอบเขตของเขาให้แน่นอนหน้าด้วยตัวเอง เพื่อสะดวกให้เขารับศึกใหญ่ในลำดับถัดไป

ลั้งชิวไม่เคยเป็นคนที่ทำอะไรตามความรู้สึก ทุกคำพูดทุกการกระทำล้วนมีกฎของเขาเองเสมอ

ลั้งชิวคือวิญญูชนลอมปลอมที่แสร้งวางมาดให้น่าภูมิฐานหรือเป็นกุนชื้อผู้ถนัดวางแผนช่วงชิงใต้หล้า? ล้วนไม่ใช่ หลิวจงอยู่ในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนมานานขนาดนี้ ราชครูลั้งเป็นคนอย่างไร หลิวจงรู้ชัดเจน เขาเป็นทั้งปรมาจารย์วิถึวรยุทธ์ และเป็นทั้งอริยะแห่งด้านวรรณกรรมที่แท้จริง ศึกษาจนเชี่ยวชาญมีความรู้รอบด้าน ใช้พลังกำลังของตัวเองคนเดียวขยับยอดสูงสุดของขอบเขตหมัดนอกในใต้หล้าแห่งนี้ให้สูงขึ้นไปอีกหนึ่งระดับ อีกทั้งสำหรับการแบ่งแยกธรรมะและอธรรม ลั้งชิวก็มองอย่างทะลุปรุโปร่ง คลื่นมรสุมในเมืองหลวงหลายครั้งที่ไม่ว่าจะมาจากคำตำหนิวิพากษ์วิจารณ์จากในราชสำนักหรือจากยุทธภพ เดิมทีแค่ฆ่าคนก็จบเรื่อง ทั้งสาแก่ใจ ทั้งประหยัดแรงกายแรงใจ ทว่าลั้งชิวกลับเป็นคนคอยเก็บกวาดอยู่อย่างลับๆ จัดการได้อย่างเที่ยงตรงและทำให้เกิดความสมดุล ทำให้หลิวจงที่มองดูดาวยู่ข้างๆ ต้องยกนิ้วโป้งให้พลางเอ๋ยชื่นชมว่าเขาคือวีรบุรุษที่แท้จริง

ดังนั้นเมื่อคนหนุ่มผู้นั้นพูดว่าเขากับลั้งชิวคือ 'คนบนเส้นทางเดียวกัน'

หลิวจงก็ตัดสินใจโดยไม่ลังเลว่า มีดที่อยู่ในชายแขนเสื้อเล่มนั้น ต้องชักออกมา

นอกจากปณิธานที่เหมือนกันแล้ว ยังเพื่อช่วงชิงโอกาสรอดชีวิตให้แก่ตัวเองด้วย

บอกตามตรง เกี่ยวกับความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดระหว่างอวีเจินอีและลั้งชิว ไต้หล้านี้ไม่มีใครที่ไม่สงสัยใคร่รู้

แน่นอนว่าคนลับมิดหลิวจงก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ต้องรู้ว่าเวลาอยู่ที่ร้านขายแพรต่วน ยามใดที่ได้พูดคุยกับภรรยาและสาวน้อยสาวใหญ่ทั้งหลายถึงเรื่องสัพเพเหระของคนข้างบ้าน ได้ยินว่าพ่อผัวบ้านไหนได้กับลูกสะใภ้ หญิงสาวบ้านใครถูกใจใคร ตอนกลางคืนที่บ้านหญิงหม้ายแซ่หลิวมักจะมีเสียงแมวร้องเป็นประจำ ชายฉกรรจ์บ้านไหนแอบไปหอโคมเซียว ใช้เงินที่เก็บสะสมไว้หมดเกลี้ยงจนภรรยาโวยวายว่าจะแขวนคอตาย เรื่องในหมู่ชาวบ้านพวกนี้ หลิวจงคุยจ้อได้นานยิ่งกว่าพวกสตรีเสียอีก

มือข้างที่ซ่อนไว้ในชายแขนเสื้อของหลิวจงกำหมอเตา (ชื่อของมิดซึ่งแปลว่าลับมิด) เล่มนั้นไว้แน่น

ตนยังไม่ทันได้ถามเลยว่าแมวที่ร้องตอนกลางคืนในบ้านของหญิงหม้ายแซ่หลิวคือใครกันแน่ วันนี้จะมาตายอยู่ที่นี้ไม่ได้!

อีกอย่างหลังจากจับตามองมานานหลายปีขนาดนี้ ตัวเลือกที่มีหวังว่าจะให้มาเป็นลูกศิษย์บุกเบิกขุนเขา ขณะเดียวกันก็เป็นลูกศิษย์คนสุดท้ายของตน ก็พอจะรู้ผลแล้วด้วย

ลั้งชิวมองเด็กชายที่เหยียบบอยู่บนกระบี่ซึ่งลอยนิ่งอยู่กลางอากาศแล้วทอดถอนใจแผ่วเบา "อวีเจินอี เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าตอนนี้เจ้ากับเจ้อเซียนพวกนั้นยังพอมีความแตกต่างกัน แต่หากเจ้ายังเดินบนทางเส้นนี้ต่อไป สักวันหนึ่งเจ้าก็จะกลายมาเป็นพวกเขา หลังจากนั้นจะมีจ้าวเจินอี หม่าเจินอีคนใหม่มาฆ่าเจ้าโดยที่พวกเขาต่างก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลตามหลักของฟ้าดิน"

อวีเจินอี๋สายหน้า "ลั้งชิว เจ้าคงยังไม่รู้กรรมัง สถานที่ในการบินทะยานครั้งนี้ยังคงอยู่ที่ภูเขากู่หนิว แต่จำนวนคนกลับเปลี่ยนไปแล้ว ไม่ใช่สิบคนอีกต่อไป แต่มีแค่สามคนเท่านั้น และสามคนนี้มีคุณสมบัติได้อยู่บนประวัติศาสตร์แท้จริงของพื้นที่มงคลดอกบัวก็จะสามารถเลือกคนได้ห้า สามและหนึ่งให้บินทะยานไปจากที่นี่ด้วยกัน เพียงแต่คนทั้งเก้านี้อาจกลายมาเป็นหุ่นเชิดใต้บังคับบัญชา ข้าลองอนุมานมาก่อนแล้ว ตึงอิง ข้า โจวเพยต่างก็เป็นคนสามคนที่มีโอกาสมากที่สุดว่าจะได้บินทะยานในท้ายที่สุด"

หลังจากนั้นอวีเจินอี๋ก็ร้ายรายชื่อสิบคนสุดท้ายที่อยู่บนประกาศให้ลั้งชิวฟังหนึ่งรอบ

ไม่มีลู่ฝางและถงซิงซิง

ลั้งชิวขมวดคิ้วถามคำถามที่เป็นกุญแจสำคัญที่สุดทันที "เจ้าจะลากไป?"

อวีเจินอี๋สายหน้า "ข้ายอมไม่ไป ก่อนหน้าที่เสียงกลองจะดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม ข้าจะไม่ขึ้นไปบนภูเขากู่หนิว นั้นยอมเป็นการละทิ้งโอกาสบินทะยานโดยอัตโนมัติเหมือนกับจุเหลียนผู้บ้าคลั่งในปีนั้น เพียงแต่ว่าเขาทำไปเพื่อพาเรือนกายที่มีเลือดเนื้อบินทะยานไปเป็นครั้งที่สอง ส่วนข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นว่า สंहารเล่อเซียนผู้นั้นในปีนั้น ข้าอวีเจินอี๋ทำถูกแล้ว เจ้าลั้งชิวทำผิด ข้าต้องการให้หนึ่งวันที่ข้าอยู่บนโลกมนุษย์ โลกก็จะสงบสุขไปหนึ่งวัน การชดเชยแก้ไขของเจ้าลั้งชิวไม่มีความหมายแม้แต่น้อย"

คำพูดประโยคนี้วางโตยิ่ง ทว่าอวีเจินอี๋กลับพูดอย่างผอมคลาญสบายอารมณ์

ล้งชีวเอ๋วยิ้มๆ “ปณิธานต่างย่อมไม่อาจร่วมทาง”

อวีเจินอีเอ๋วยเนิบช้าว่า “ตอนนี้เจ้ายังมีโอกาสครั้งสุดท้าย
ร่วมมือกับข้าสังหารเจ้อเซี่ยนโจวเฟยผู้นั้น ตังอิงจะไม่มีทาง
ขัดขวาง ถึงเวลานั้นเจ้าก็จะมีชีวิตอยู่จนถึงท้ายที่สุด ส่วนจะเลือก
ไปบิณฑยานยามกลางวันหรือไม่ว่าก็ดูใจเจ้า”

ล้งชีวถาม “ถ้าอย่างนั้นคนอื่นที่เหลือนบนประกาศ หลิวจง ปี
เซ็งเจิงหยวนซาน ถังเถี่ยอีแม่ทัพใหญ่หลงอยู่แห่งแคว้นเป่ย์จิ้น
ภิกษุวันหนี่แห่งวัดฉินกั๋ง ใครจะเป็นคนสังหาร? เป็นเจ้าอวีเจินอี
หรือเป็นตังอิง? คนเหล่านี้ต่างก็ไม่ใช่เจ้อเซี่ยน”

คนสองคนเหมือนเปิดคุยกับไก่ ต่างคนต่างคุยกันไปคนละเรื่อง

อวีเจินอีพลันเตือดตาลอย่างหนัก “หากคนอื่นพูดประโยค
โง่งงนี้ ข้าก็คงมองเป็นความเห็นของสตรีบ้านนอก คร้านจะสนใจ!
เจ้าล้งชีวเป็นถึงราชครูแคว้นหนันเยวี่ยนจะไม่รู้เลยหรือว่า บนโลก
นี้มีอุบัติภัยที่ไม่ทำให้คนตายอย่างยุติธรรมเสียที่ไหน?!”

ล้งชีวพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม “ข้ายอมต้องรู้อยู่แล้ว หลายปี
มานี้เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของแคว้นหนันเยวี่ยน ข้าเองก็ทุ่มเททำ
อะไรไปมากมาย แต่ตอนนี้ข้าถามเจ้าอวีเจินอี ไม่ได้ถามอุบัติภัยที่
ไม่เคยมีมาก่อนเป็นพันปี ไม่ได้ถามใต้หล้าแห่งนี้ ไม่ได้ถามพื้นที่
มงคลดอกบัวของเจ้อเซี่ยนอะไรทั้งนั้น ข้าถามเจ้า อวีเจินอีจาก
อำเภอลิวหลัน เขตการปกครองจ้าวแคว้นซ่งไถ่”

อวีเจินอี่หัวเราะเสียงเย็น “ดีอึดิ่งไม่เปลี่ยน เจ้าล้งชีวมินิสัย
เช่นนี้มาตั้งแต่เด็ก ต่อให้อ่านหนังสือมากแค่ไหน ฝึกวิชาหมัดมาก
เท่าใหรก็ยังคงเป็นก้อนหินเหม็นในห้องส้วมอยู่ดี”

ล้งชีวหัวเราะ “แต่เจ้าอวีเจินอี่นี้สิเปลี่ยนไปเยอะมาก”

หลิวจงที่ฟังอยู่รู้สึกอกสั่นขวัญผวา

เขากลัวจริง ๆ ว่าล้งชีวจะพ้ยกหน้าตอรับ กลับกลายมาเป็น
ร่วมแรงกับอวีเจินอี่สังหารคนสี่คนบนประกาศซึ่งรวมถึงเขาด้วย
แบบนี้คงไม่ต่างอะไรจากการฆ่าไก่ตัวหนึ่ง เว้นเสียจากว่าอวีเจินอี่
เข้าสู่สภาวะการณ์ที่มหัศจรรย์บางอย่าง นั่นก็ยังไม่ต้องพูดถึงเจ้า
ถีนแคว้นหนั้นเยวียนอย่างราชครูล้งเลย ต่อให้เขาหลิวจงและเฉิง
หยวนซาน ถังเถียอี่ ภิกษุอี่วันหนี่ร่วมมือกัน ก็ยังไม่มีโอกาสชนะ
อยู่ดี

โชคดีที่ล้งชีวไม่เสียแรงที่เป็นราชครูล้งที่เขากลิวจงให้ความ
เคารพนับถือ!

ล้งชีวเงยหน้ามองไปยังทิศทางของบ้านเกิดแวบหนึ่ง ก่อนจะ
พูดด้วยน้ำเสียงเสียใจเล็กน้อย “พูดมากมายนขนาดนี้ เจ้าอวีเจิน
อี่ก็แค่อยากให้ตัวเองสังหารข้าได้อย่างสบายใจเท่านั้น ซ่อนี่ แต่
ไหนดแต่ไรมาก็ไม่เคยเปลี่ยน”

อวีเจินอี่ยืนอยู่บนกระปี่บิน

ล้งชีวไม่ได้หันหน้ากลับมา เพียงหัวเราะเสียงดังกังวาน “หลิว
จง! เป็นเพื่อนบ้านกันอยู่ในเมืองหลวงมานานหลายปีขนาดนี้ แต่
ไม่เคยไปแวะเที่ยวหาเจ้าสักครั้ง หาใช่ว่าดูถูกคนลับมิดอย่างเจ้า

แต่เป็นเพราะการคบหาของวิญญูชนเป็นดังสายน้ำใสสะอาด ข้าฉิ่ง
ชีวจะออกหมัดก่อน เจ้าอยู่ข้างๆ คอยคุมท้าย หากการแพ้ชนะห่าง
กันมากเกินไป เจ้าหลิวจงหนีได้ก็หนี ตรงไปหาภิกษุอรวิณหนี
รับรองว่าไม่ขายหน้า!”

คนลับมีดหลิวจงอิงตะลิ่ง พึมพำเบาๆ ว่า “แม่งเอ๊ย ไม่เสียแรงที่
เป็นราชครูฉิ่ง คำประจบนี้ ข้านายท่านหลิวฟังแล้วสบายใจยิ่งนัก
สบายใจ!”

ได้เป็นสหายกับคนมหัสจรรย์เช่นนี้ก็เหมือนได้ดื่มเหล้าหมัก
กับผึ้งเหล้า ไหนเลยจะมีโอกาสฟื้นคืนสติขึ้นมาได้ ถ้าอย่างนั้นจะ
มีเหตุผลอะไรให้ไม่เมามายอย่างเต็มคราบเล่า?

หลิวจงที่ไม่กลัวตาย แต่กลับไม่เคยรันทาที่ตายก้าวออกไป
ข้างหน้าหนึ่งก้าว ตายก็ตายสิ เม่าให้ตายมันไปเลย!

อวีเจินอี่โน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย พลั้วตัวออกมาเบาๆ เท้า
ทั้งสองข้างแตะลงบนถนน จากนั้นก็สะบัดชายแขนเสื้อไปข้างหน้า
หนึ่งครั้งพร้อมเสียงเอ๋อแผ่ว “ไป”

กระบี่บินที่แสงกระบี่ใสแฉวาวดุจกระจกซึ่งอยู่ด้านหลังวาดวง
โค้งขนาดใหญ่ยักษ์แหวกผนังออกไป จากนั้นแหวกทะลุผนัง
กลับมาปรากฏตัวบนถนนเส้นนี้อีกครั้ง อ้อมผ่านราชครูฉิ่งชีว ตรง
ดิ่งเข้าหาหลิวจงคนลับมีดที่อยู่ด้านหลังเขาพอดี

อวีเจินอี่ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างเนิบช้าเอื่อยเฉื่อย ยกมือสอง
ข้างขึ้นสายเบาๆ จากนั้นก็วางไว้ด้านหลังแล้วเอ๋อยิ้มๆ ว่า “ฉิ่งชีว

เจ้าได้รับการขนานนามให้เป็นอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าไม่ใช่หรือ มาสิ ข้าจะไม่ตอบโต้ เจ้าปล่อยหมัดออกมาได้เลย”

ล้งชิวพยักหน้ารับ แต่แล้วจู่ๆ ก็ถามขึ้นว่า “ออกไปสู้กันนอกเมืองได้หรือไม่?”

อวีเจินอี๋คลี่ยิ้มกล่าว “ราชครูล้ง เจ้าไม่ต้องกังวลว่าคนบริสุทธิ์จะเดือดร้อน เพราะเจ้าไม่มีความสามารถนั้น”

ล้งชิวหลุดหัวเราะพรีด

หลังจากฝึกวิชาเขียนมาถึงท้ายที่สุด ไ้หมอนี่ก็กลายมาเป็นเด็กน้อยปากกล้าที่ชอบคุยโว เขาล้งชิวได้เรียนรู้วิชาอภินิหารของเขียนแล้วจริงๆ

อวีเจินอี๋เอามือสองข้างไพล่หลัง บอกเป็นนัยให้ล้งชิวรู้ว่าสามารถปล่อยหมัดได้เต็มกำลัง

ไม่เพียงเท่านั้น เขายังดีดปลายเท้าเล็กน้อย ลอยตัวอยู่กลางอากาศจนมีความสูงเท่าเทียมกับล้งชิว เพื่อให้ล้งชิวปล่อยหมัดได้สะดวก!

ล้งชิวไม่เพียงแต่ไม่โมโหเพราะรู้สึกว่าคุณเหยียดหยาม กลับกันคือสีหน้าเปลี่ยนมาเป็นเคร่งขรึม

หนึ่งหมัดปล่อยออกไป

หมัดของล้งชิวหยุดอยู่ห่างจากใบหน้าอ่อนเยาว์ของอวีเจินอี๋ไปสามนิ้ว

แล้วหมัดนั้นก็ได้แต่ขยับไปข้างหน้าที่ละชุ่นอย่างเชื่องช้า

คล้ายคนแก่ที่เดินขึ้นเขา ทุกย่างก้าวล้วนลำบากเข็ญ

ระหว่างคนทั้งสองมีระยะห่างแค่สามนิ้ว แต่กลับเหมือนห่างกัน
ราวฟ้ากับดิน

อวีเจินอี่ที่เอาสองมือโพล่หลังสายหน้าน้อยๆ แวตาเต็มไปด้วย
ด้วยความเวทนา “คิดไม่ถึงเลยว่าจิ้งจิวจะมีดีแค่นี้เอง”

.....

จนกระทั่งตึงอิงปรากฏตัวเพื่อปิดฉากความวุ่นวายในครั้ง
นี้ หม่าเซวียนจินกัซมพูกก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหว ต่อให้ปรมาจารย์
หลายท่านอย่างถึงเถี่ยอี่ ฉิงหยวนซาน โจวเฟย ฯลฯ จะพากันจาก
ไปแล้ว หม่าเซวียนก็ยังคงนอนอยู่ที่เดิม

ยุทธภพก็เป็นเช่นนี้ น้ำลึกลับน้ำตื้นล้วนสามารถท่วมทับคนให้
ตายได้ แล้วนับประสาอะไรที่คำโบราณยังกล่าวไว้ว่า คนที่ว่ายน้ำ
เก่งมักจะจมน้ำตายเสมอ

อันที่จริงชีวิตนี้ของหม่าเซวียนมีค่ามาก เดิมทีควรมีค่า
มากกว่าห้าร้อยตำลึงทองด้วยซ้ำ ในวงการการต่อสู้ของพื้นที่มณฑล
ดอกบัว ทองเพียงเท่านี้ซื้อได้แค่ชีวิตของยอดฝีมือระดับสอง
หรือไม่เกินก็ชีวิตของขุนนางตำแหน่งเจ้าเมืองเท่านั้น

มองดูเหมือนจะหลุดพ้นจากวงล้อมอันตรายมาได้ แค่ต้อง
รับมือกับผู้เฒ่าสวมกวางดอกบัวคนเดียว คนเดียวเท่านั้น ทว่าฝ่า
มือของเงินผิงอันกลับเต็มไปด้วยเหงื่อ นี่ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับความ

กล้าหาญและสภาพจิตใจ ล้วนเป็นเพราะว่าหลังจากที่ติงอิงปรากฏตัว ปรากฏสังหารของเขาเข้มข้นเกินไป การพบเจออันตรายแล้ว ต้องหลีกเลี่ยงคือสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพียงแต่ว่า หากสามารถเดินขึ้นหน้าต้านรับถึงจะเรียกว่าการขัดเกลานวิถึวรยุทธ์ที่แท้จริงก็เท่านั้น

ติงอิงรับมือได้ยากแค่ไหน แค่ดูจากกระบี่บินสีอยู่ที่ถูกคืบระหว่างสองนิ้วของเขาก็รู้ได้แล้ว

บทที่ 318.2 ผู้อื่นไร้เทียมทานควรทำเช่นไร

ติงอิงยิ้มบางๆ เอ่ยว่า “นี่ก็คือกระป๋องแห่งชะตาชีวิตของเจ้าเอเชียนกรรมัง? เป็นของเล่นที่แปลกใหม่มากจริงๆ น่าจะเพิ่งปรากฏบนอาณาเขตของพื้นที่มงคลดอกบัวเป็นครั้งแรก อีกทั้งยังเข้ามาที่แห่งนี้ด้วยเรือนกายและจิตวิญญาณที่สมบูรณ์แบบอีกด้วย นับว่าหาได้ยากยิ่ง มิหนำซ้ำเจ้าถึงชักนำให้เกิดเรื่องไม่คาดฝันได้มากมายขนาดนี้ แต่ก็ไม่เป็นไร เพราะว่าในพื้นที่มงคลดอกบัวมีข้าติงอิงอยู่”

เงินผิงอันไม่พูดไม่จา เขาพนลมหายใจชุนมัวออกมาหนึ่งเฮือก ก่อนจะตั้งกระบวนท่าไอเมฆเหนือบึงใหญ่

ติงอิงกวาดตามองไปรอบด้าน สองนิ้วของมือขวายังคงคืบกระป๋องดงามที่สองแสงสีเขียวมรกตเล่มนั้นเอาไว้ จากนั้นก็ยื่นมือซ้ายออกมาข้างหน้า “พูดคุยกันจบแล้วก็ควรลงมือได้แล้ว ข้าจะลองดูว่าจะฆ่าเจ้าด้วยมือเดียวได้หรือไม่”

ติงอิงชำเลืองตามองท่าหมัดของเงินผิงอัน ก่อนจะส่ายหน้ากล่าวว่า “แนะนำเจ้าว่าควรเปลี่ยนเป็นท่าหมัดที่ช่วยในการจู่โจมจะดีกว่า ข้ายังหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้เห็นวิถียุทธ์ที่ทำให้คนดวงตาเป็นประกาย ไม่อย่างนั้นหากข้าชิงลงมือก่อนก็จะเหมือนหมัดก่อนหน้านี้ที่เจ้าปล่อยให้ลูฟางและจิ้งฉิวถอยร่น เจ้าจะไม่เหลือกำลังให้ต้านทานเลยแม้แต่นิดเดียว”

ติงอิงกำมือเรียกเงินผิงอันด้วยรอยยิ้ม “ก่อนหน้านี้เจ้าปล่อยหมัดได้มากที่สุดแค่สิบหมัด แต่ข้าแน่ใจว่าเจ้าต้องทำได้มากกว่านั้นแน่ ข้าอยากรู้ว่าคุณมากที่สุดเจ้าจะต่อได้สักกี่หมัด? เจ้าจงปล่อยหมัดออกมาอย่างวางใจ ข้าจะรับทุกหมัดไว้เอง!”

เงินผิงอันเปลี่ยนมาเป็นกระบวนท่าเทพติกลองสายฟ้าจริง ๆ พลังอำนาจตลอดทั้งร่างพลันเปลี่ยนจากขุนเขาสูงนครใหญ่มาเป็นกองทัพมาเหล็กที่ควบทะยานดุน้ำขึ้นในทันที

ติงอิงพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม ยังคงใช้มือข้างหนึ่งพันธนาการกระบี่บินเล็กจิ๋วเล่มนั้น ใช้มือแค่ข้างเดียวรับมือกับเงินผิงอัน “มา!”

ทันใดนั้นก็เห็นเพียงว่าบนถนนตรงจุดเดิมที่เงินผิงอันยืนอยู่ ได้ยุบยวบลงไปเป็นหลุมใหญ่ยักษ์ที่มีเส้นรัศมีรอบวงหลายจั้ง ทว่าเงาร่างชุดขาวนั้นกลับไม่เหลืออยู่แล้ว

ติงอิงพยักหน้า เร็วใช้ได้

มินาเล่าลู่ฟางที่เลื่อนสู่ชั้นการควบคุมกระบี่มาได้ครึ่งก้าวถึงมีสภาพอ่อนแอขนาดขนาดนั้น

ติงอิงใช้ฝ่ามือต้านรับหมัดของเงอเซียนหนุ่มผู้นั้น ในขณะที่เขากำลังจะกำฝ่ามือ แรงแหมัดที่ส่งมาพลันคลายออก หมัดที่สองพุ่งมาถึงซีโครงของเขาแล้ว

ติงอิงระว่างแล้งอยู่ในใจ หากเป็นอย่างที่ตนคาดเดาเอาไว้ กระบวนท่าหมัดนี้ ทุกครั้งที่หมัดถูกปล่อยออกมา ไม่ว่าจะด้วยความเร็ว พลังกำลังหรือจิตวิญญาณล้วนเพิ่มขึ้นในทุกหมัด จุดที่มหัศจรรย์ที่สุดอยู่ที่ว่า หมัดที่ปล่อยออกมาติดๆ กันนี้ไม่เว้นพื้นที่

ให้คนหลบเลี่ยง ได้แต่ฝืนแข็งใจต้านรับไว้เท่านั้น มองครั้งแรกเป็นเพียงภูเขาลูกเล็ก แต่หากมีเขื่อนใช้วิชาอภินิหารแหวกเปิดพื้นที่พ้นหมื่นลี้ ออกดูก็จะค้นพบว่าภูเขาที่ไม่สะดุดตานี้คือ 'เส้นทางมังกร' ที่สมบูรณ์แบบทั้งเส้น กลับกลายมาเป็นบรรพบุรุษแห่งขุนเขาในใต้หล้า

ก่อนจะถึงหมัดที่แปด หัวของตึงอิงไม่ขยับเคลื่อนไหวเลย แม้แต่นิดเดียว ทุกครั้งล้วนสามารถใช้ฝ่ามือต้านรับหมัดได้อย่างพอดีพอดี

รอบกายเหมือนมีเงียวหลงสีขาวหิมะตัวหนึ่งว่ายนโอบล้อม มองไม่เห็นเงาคน

หมัดที่เก้าตึงอิงถอยหลังไปหนึ่งก้าว ยังคงใช้ฝ่ามือต้านรับหมัดที่พุ่งเข้ามาอย่างหวาดกลัว

การลงมือของตึงอิงที่มองดูเหมือนเรียบง่ายธรรมดาอย่างถึงที่สุดนี้ แท้จริงแล้วกลับแฝงไว้ด้วยแก่นแห่งวรยุทธ์เก้าชนิดที่รวบรวมมาจากสำนักและพรรคต่างๆ ในพื้นที่มณฑลดอกบัว ไม่ต้องพูดถึงหอลี้งซินที่ตึงอิงเห็นเป็นเหมือนสวนดอกไม้หลังบ้านของตัวเอง แม้แต่พรรคหูซานของอวี๋เจินอี่ วิชาหมัดที่ลี้งซิวสืบทอดให้แก่ลูกศิษย์ผู้สืบทอด ยอดเขาเหนียวคั่นและตำหนักคลื่นวสันต์ กระบวนท่าหิมะถล่มอันเป็นวิชาทวนของเฉิงหยวนซาน เวทลับที่ไม่แพรงพรายให้คนนอกของปรมาจารย์ใหญ่หลายคนอย่างเทพแปดกรเซวียวน ตึงอิงล้วนนำมาปรับใช้ได้อย่างเชี่ยวชาญ วิชาบางอย่างที่อยู่ในขั้นสูงสุดอยู่แล้วก็จะคงสภาพเดิมไว้ ไม่ไปแตะต้อง

แต่วิชาบางส่วนที่ยังเหลือช่องว่าง ดึงอิงที่อยู่ว่างๆ ก็จะช่วยปรับแก้ให้สมบูรณ์แบบมากขึ้น

หมัดที่สิบ

ดึงอิงขยับไปด้านข้างหลายก้าว แต่กลับยังคงเปิดปากเอ่ยกล่าวหัวเราะด้วยสีหน้าผ่อนคลาย "วิชาหมัดนี้ของเจ้า มีความบกพร่องเดียวในความสมบูรณ์แบบก็คือ ใช้วิธีทำลายศัตรูหนึ่งพัน ตัวเองกลับเสียหายแปดร้อย ข้าอยากจะรู้ว่าคุณจะทนได้ถึงหมัดที่เท่าไร และหมัดสุดท้ายนั้นจะร้ายกาจมากแค่ไหน"

ฉินผิงอันตั้งหน้าตั้งตาปล่อยหมัดอย่างเดียว หัวใจเหมือนลมดิ่งสู่ก้นบ่อโบราณ

การต่อสู้ครั้งนี้ไม่มีใครมาร่วมชม

เพราะไม่กล้า

เดิมทีมารเฒ่าดึงก็ขึ้นชื่อเรื่องชอบฆ่าคนที่มาชมศึกอยู่ด้านข้างอยู่แล้ว

พวกเจ้าเป็นคนไม่กลัวตาย ชอบมานั่งดูอยู่บนกำแพง ชอบมาชี้ไม้ชี้มือวิจารณ์ ชอบปรบมือร้องให้กำลังใจอยู่ด้านข้าง ชอบทำหน้าตลกตะลึงเหมือนเห็นผีกลางวันแสกๆ ก็นั่นก็ใช่ใหม่ ทุกครั้งที่มีจังหวะว่างระหว่างประมือกับคนอื่น มารเฒ่าดึงจะต้องตบพวกคนที่มาชมการต่อสู้จนและเป็นเนือบตด้วยฝ่ามือเดียวเหมือนคนใช้พัดตบยุบนมมุ้ง ตบแมลงวันบนผนังเสมอ

ดังนั้นอาจารย์ที่ลักษณะคล้ายลิงพอมแห่งขององค์กรชทายาท เว่ยเหยียนเฟิงจะมาถึงได้ไม่นาน เดิมทีหลบซ่อนอยู่ไกลๆ แต่พอ เห็นว่ามารเต๋มาตึงลงมือด้วยตัวเองก็รีบถอยออกมาทันที

นิสัยเช่นนี้ตึงอิงเป็นอยู่คนเดียว บุคคลที่อยู่บนยอดเขาอย่าง พวกล้างชีว อวีเจินอีที่แม่จะไม่ชอบให้คนนอกมานั่งดูไฟชายฝั่ง แต่ ส่วนใหญ่ก็ไม่ให้ความสนใจเท่าใดนัก

ทว่าการชมการเช่นฆ่าระหว่างยอดฝีมือระดับสองคือข้อห้าม ใหญ่ของคนในยุคจักร เพราะใครก็ไม่ชอบให้ความสามารถกัน กรุของตนต้องมาเปิดเผยสู่สายตาคนนอก คนมากปากมาก หนึ่ง เล่ากันไปสืบ สืบเล่ากันไปเรื่อย จนแม้แต่คนเดินถนนก็ยั้งรู้ แบบนั้น จะยังเรียกว่าของกันกรูอีกได้อย่างไร? ยุทธภพจะบอกว่าใหญ่ก็ไม่ ใหญ่ โดยเฉพาะหลังจากที่ได้เลื่อนเป็นปรมาจารย์ระดับหนึ่งแล้ว วรรษุทธ์ก็จะยิ่งเล็กแคบลงมาอีก

ระยะห่างระหว่างคนทั้งสองอยู่ในระยะสองช่วงแขน แต่หมัดที่ สืบเอ็ด ดูเหมือนตึงอิงจะได้ลิ้มรสถึงความร้ายกาจของกระบวนท่า เทพตีกลองสายฟ้าบ้างแล้ว เขาจึงขยับระยะห่างเหมือนตั้งใจแต่ก็ คล้ายไม่เจตนา พอถูกหนึ่งหมัดต่อยก็ถอยออกไปหนึ่งจั้งกว่า

ตอนนั้นลู่ฝางถูกสืบหมัดต่อยจนบาดเจ็บสาหัส หนึ่งเพราะ เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างฉุกฉะหุก เขาไม่ทันได้ตั้งตัวรับมือ ทว่าตึง อิงกลับเตรียมพร้อมมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว สองก็เพราะลู่ฝางใฝ่เรียน วิชากระบี่อย่างเดียว ความทุ่มเทและความตั้งใจทั้งหมดอยู่ที่กระบี่ ร่างกายจึงมีอาจเทียบเคียงกับตึงอิงได้ ลู่ฝางกินสืบหมัดของเงินผิง อันเข้าไปก็เหมือนทหารเดินเท้ากลุ่มหนึ่งที่เจอกับทหารม้าเหล็กใน

ผืนป่า เพียงปะหน้าก็แตกฉานซ่านเซ็น แน่นอมนว่าย่อมพ่ายแพ้ เหมือนภูเขาล้มครืน สิบหมัดเหมือนกัน แต่ตึงอิงกลับเหมือนได้ครอบครองนครยักษ์ที่มีป้อมปราการสูง กองกำลังทหารยังคงกร้าวแกร่ง

นี่หาใช่เพราะศักยภาพที่แท้จริงระหว่างลู่ฝางกับตึงอิงแตกต่างกันราวฟ้ากับเหวไม

จะว่าไปแล้ว การที่ตึงอิงรับมือได้อย่างพอนคลายเช่นนี้ยังต้องยกให้เป็นความดีความชอบของบทเรียนก่อนหน้านี้ที่ลู่ฝางและฉิ่งฉวมอบให้เขา

หลังหมัดที่สิบเอ็ดผ่านไป ตึงอิงไปยืนอยู่ห่างหนึ่งฉิ่ง ฉวยโอกาสที่หมัดต่อไปยังไม่เข้ามาประชิดตัวรีบสะบัดชายแขนเสื้อสลายพายุหมัดที่ยังคงหมุนเวียนวนอยู่กลางฝ่ามือทิ้งไป กล่าวสัพยอกว่า "หากปล่อยมาอีกสักสามสี่หมัด เกรงว่าข้าคงต้องบาดเจ็บเล็กน้อยแล้ว"

หมัดที่สิบสองพุ่งเข้ามาแสกหน้า ตึงอิงจึงออกหมัดเป็นครั้งแรก หมัดนั้นชนเข้ากับกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าของฉิ่งฉวมอัน

ฉิ่งฉวมอันถอยหลังไปหลายก้าว แต่ความมหัศจรรย์ของกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าก็แสดงออกมาอย่างเต็มกำลัง ฉิ่งฉวมอันใช้ความเร็วและวิถ่วงโคจรที่อยู่เหนือหลักการทั่วไปปล่อยหมัดนี้ออกไปด้วยความเร็วที่มากกว่าเดิม

ตึงอิงที่ไม่หันได้ออกหมัด ได้แต่ยกศอกขึ้นต้านบังอยู่ด้านหน้า
อย่างฉุกฉะหุก

ปลายศอกของตัวเองกระแทกเข้าที่หน้าอก

ตึงอิงกระเด็นออกไปดั่งบัง แต่ปราณแท้จริงในชุดคลุมยาว
กลับพองโป่งขึ้นมา ช่วยลดทอนพายุหมัดไปเกินครึ่ง

ช่วงเวลาประกายไฟแลบ สัมผัสได้ว่าคู่ต่อสู้คล้ายจะเข้าไปเสี้ยว
ขณะหนึ่ง ตึงอิงก็หรีตา ถอยกรูดออกไปด้านหลัง ขณะเดียวกันกับ
ที่รับหมัดที่สิบสี่ก็เอ๋อพลางยิ้มบางๆ ไปด้วยว่า “ก่อนหน้านี้ในที่พัก
ของเจ้า มีเจ้าตัวน้อยลักษณะเป็นภูตประหลาดตัวหนึ่ง มันไม่รู้จัก
กลัวตาย ถึงได้พยายามแอบเอากระบี่บินมุดดินมาหาเจ้า แต่ถูกข้า
จับได้ “ไม่รู้ว่าถูกแรงกระเทือนตายอยู่ในใต้ดินไปแล้วหรือเปล่า”

แล้วก็จริงดั่งคาด แม้ว่าคนหนุ่มจะสัมผัสได้ แต่ก็ยังไม่ยอม
หยุดมือ หมัดที่สิบห้าพุ่งออกมาอย่างว่องไว

หนึ่งหมัดผ่านไป

ตึงอิงถอยหลังอีกครั้ง อีกทั้งสองนิ้วที่คิบบกระบี่บินสีอยู่เอาไว้ยัง
สั้นน้อยๆ ด้วย

ตึงอิงไม่ตกใจ กลับกันยังดีใจมากเดี๋ยวจ้ำ เพียงแต่เก็บกด
อารมณ์นี้ไว้อย่างลึกล้ำ

มองภายนอกเหมือนว่ามารเฒ่าตึงที่ได้ครอบครองบัลลังก์
อันดับหนึ่งในใต้หล้าอย่างมั่นคงมาหกสิบปีผู้นี้จะตระหนงตัวจน

กลายเป็นความประมาท ทว่าอันที่จริงส่วนลึกในใจของตึงอิงนั้น
อยากได้แก่นของกระบวนท่าหมัดนี้มาครอบครองยิ่งกว่าใคร

มีความเป็นไปได้มากกว่าหากเขาเข้าใจวิชาหมัดนี้อย่างทะลุปรุ
โปร่ง มันก็ช่วยให้เขามีความมั่นใจเพิ่มขึ้นว่าจะทำเรื่องบางอย่างที่
คิดไว้ในใจได้สำเร็จ

นั่นคือเขย่าคลอนกฎสวรรค์ของพื้นที่แห่งนี้!

ตึงอิงไม่สนใจสักนิดว่าการเปิดปากพูดของเขาจะทำให้
ลมปราณที่แท้จริงไหลหายออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว ยังคงยิ้ม
บางกล่าวว่า "สี่หัวก่อนหน้านี้ ข้าเป็นคนให้ยาเออร์และโจวซือหิว
ออกมาให้เจ้าดูเอง เด็กคนนั้น หากข้าจำไม่ผิดน่าจะชื่อเฉาฉิง
หล่าง เขามาเจอกับเจ้อเซี่ยนอย่างเจ้า นับว่าโชคร้ายจริง ๆ"

ต่อให้ตึงอิงจะมองเห็นใบหน้าของเฉินผิงอันได้ไม่ชัดเจน แต่ผู้
เฒ่ากลับสามารถสัมผัสได้ถึงจิตสังหาร 'เล็กน้อย' ของคนผู้นี้

ไม่ใช่ความโกรธเคือง ถึงขั้นไม่ใช่จิตสังหารที่ไหลแผ่ออกมา
อย่างบ้าคลั่ง แต่เป็นจิตสังหารที่จงใจกดข่มไว้ให้เป็นเพียงเส้นบางๆ
จากนั้นก็ขย่ำหนึ่งเส้นให้กลายเป็นหนึ่งก้อน

แบบนี้ก็น่าสนใจแล้ว

สภาพจิตใจของคนผู้นี้โดดเด่นแตกต่างไปจากบรรดาเจ้อ
เซี่ยนทั้งหลายที่ตึงอิงเคยพบเห็นและเคยสังหารมา

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ตึงอิงเรียนรู้มาหลากหลาย ไม่มีหนังสือ
เล่มใดที่ไม่ถูกเขาเปิดอ่าน เขาเคยอ่านเจอประโยคหนึ่งในตำรา

ของลัทธิเต๋า กล่าวว่า 'ล่องอยู่ในธาราไม่หลบเลี่ยงเงี้ยวหลง คือ ความกล้าของคนขับเรือ ท่องอยู่ในป่าเขา ไม่กลัวหมาป่าและหมาใน คือความกล้าของนายพราน ร้อยคมมีดตัดสลบอยู่เบื้องหน้า ไม่หวั่นเกรงต่อความตาย ก็คือความกล้าของวีรบุรุษ เมื่อพลังกำลังของคนหมดสิ้นลง ยามเผชิญกับหายนะใหญ่ยังเยือกเย็น ไม่สะทกสะท้าน นั่นก็คือความกล้าแห่งอริยะ'

หากคิดจะเยือกเย็นไม่สะทกสะท้าน จิตใจต้องมั่นคงก่อน

อะไรที่เรียกว่าเมื่อพลังกำลังของคนหมดสิ้นลง? ก็คือเมื่อเงินผิงอันที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้คิดว่าคนในครอบครัวนั้นตายหมดแล้ว และเจ้าตัวน้อยนั้นก็อาจตายไปด้วย ภายใต้เงื่อนไขนี้ เขาไม่เพียงแต่ต้องรู้ว่าความละเอียดใจและความเคียดแค้นของตัวเองล้วนไร้ความหมาย เพราะมีแต่จะพาตัวเองไปตาย มีเพียงมุ่งมั่นตั้งใจเท่านั้นถึงจะรอดไปจากสถานการณ์ตอนนี้ได้ และเมื่อรู้แล้วว่าควรทำอะไรก็ต้องทำให้ได้ด้วย

การรับรู้เป็นเรื่องง่าย แต่จะกระทำได้หรือไม่ นั่น กลับยากยิ่งกว่า

ทว่าเงินผิงอันผู้นี้ไม่ทำให้ตึงอิงผิดหวัง

เขาออกหมัดอย่างไม่มีอึดอาด ไม่มีพันธนาการใดๆ มาพันมือพันเท้า ตรงข้ามกันเลยด้วยซ้ำ ต่อให้จะรู้ดีว่าทุกหมัดที่ปล่อยออกมาจะยิ่งช่วยให้ตึงอิงเข้าใจกระบวนการเทพติกลองสายฟ้ามากขึ้น ทว่าการออกหมัดของเขากลับยังไร้ซึ่งความกังวล ทำลายศัตรูหนึ่งพัน ตัวเองเสียหายแปดร้อย หากตึงอิงไม่ตายภายใต้หมัดของตัวเอง ตัวเองก็ต้องเส้นชีพจรปริแตก จิตวิญญาณแหลกลสลาย

เลือดเนื้อพังทลาย ตายอยู่ท่ามกลางการส่งหมัดกระบวนท่าเทพดี
กลองสายฟ้าหมัดสุดท้ายไปอย่างองอาจผิงผาย

หมัดที่สิบหก

ติงอิงพยักหน้ารับเบาๆ แล้วหัวเราะเสียงดังลั่นอย่างอารมณ์ดี
เห็นเพียงว่าท่ามกลางกวานดอกบัวสีเงินเหนือศีรษะของเขามี
ประกายแสงเหมือนน้ำตกที่ไหลรินลงมาอาบย้อมไปทั่วร่างของติง
อิง

คราวนี้ติงอิงแค่ถอยสามก้าวเท่านั้น อีกทั้งยังไม่ได้รับความ
เสียหายใดๆ

ฉินผิงอันเก็บหมัด อาศัยแรงดีดสะท้อนกลับของหมัดติดตัว
ออกไปข้างหลังหลายจั้ง

พอยืนได้มั่นคงแล้วก็ยกแขนขึ้น ใช้นิ้วมือปาดคราบเลือด

ติงอิงไม่มีความคิดจะเปลี่ยนจากการป้องกันมาเป็นการโจมตี
ถามด้วยรอยยิ้มว่า “ทำไมไม่ออกหมัดต่อแล้วเล่า? ดูจากสภาพ
ของเจ้า อย่างน้อยก็น่าจะยังประคองประคองไปได้อีกสองหมัด อย่าง
น้อยที่สุดนะนะ”

ติงอิงมองคนหนุ่มที่เงิบงันไม่พูดไม่จาแล้วยกมือขวาขึ้น “ไม่
คิดบ้างหรือว่าหากออกหมัดอีกสักครั้งหรือสองครั้งจะสามารถถอย
ให้ข้าปล่อยสองนิ้วนี้ได้?”

ติงอิงถอนหายใจด้วยความเสียดายเล็กน้อย หากไม่เรียกใช้
กวานดอกบัว ลางสังหรณ์ก็บอกกับเขาว่าตัวเองต้องเผชิญกับ

อันตรายแน่นอน มีความเป็นไปได้มากกว่าจะต้องพินาศย่อยยับกันไปทั้งสองฝ่าย

แต่คนเราก็ไม่ควรหวังให้ทุกเรื่องสมดั่งใจปรารถนาไปเสียหมด แค่สืบทอดหมัดนี้ก็มากพอให้เขานำมาศึกษาใคร่ครวญต่อแล้ว

มองออกว่ากระบวนท่าหมัดนี้คือหนึ่งในกระบวนท่าที่มีพลังพิฆาตสูงสุดของเจ้าเซียนหนุ่มผู้นี้แล้ว

ตังอิงรู้สึกว่แค่นี้ก็เพียงพอ อันดับต่อไปควรจะทำเรื่องที่เป็นจริงเป็นจังได้แล้ว

เงินฝิ่นอันกวาดตามองไปรอบด้าน

ทุกอย่างล้วนแปลกประหลาดถึงเพียงนี้

แต่ก็เพราะเหตุนี้ เงินฝิ่นอันถึงได้รู้สึกว่ลมปราณที่ไม่สงบในหัวใจใกล้จะระเบิดออกมาเต็มที

เหมือนตอนที่ยังเป็นเด็กหนุ่มแล้วได้เห็นหลิวเสียนหยางนอนแบ็บอยู่บนเตียง หลังจากเดินออกมาเขาก็มุงหน้าไปยังสะพานอย่างเงิบเขียบ

ความรู้สึกสิ้นหวังเช่นนั้น ต่อให้ผ่านมาหลายปีขนาดนี้ เดินมาไกลขนาดนี้ ฝึกหมัดมามากมายถึงเพียงนี้ เงินฝิ่นอันก็ยังคงจดจำได้เหมือนเพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน

ฟ้าดินกว้างใหญ่ เดียวดายเพียงลำพัง เมื่อเจอกับหลุมใหญ่ บางแห่ง ให้ตายเจ้าก็ข้ามไปไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นหากไม่อัดอั้นจนตายก็เท่ากับรันทาที่ตาย ยังจะทำยังไงได้อีก?

ในเวลานี้น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ตรงเอวยังเหมือนถูกปิดผนึกเอาไว้
ซูอี่ไม่สามารถออกมาได้

ชุดคลุมอาคมจินหลี่ก็ยังมีแต่กลิ่นอายความตายเข้มข้น

สวนสี่อยู่ที่เป็นทั้งกระบี่บินและเป็นทั้งวัตถุฟางซุนก็ถูกตั้งอิง
พันธนาการอยู่ระหว่างสองนิ้วอย่างแน่นหนาตลอดเวลา

ยังดีที่ในปีนั้นเงินฝิงอันเคยเป็นลูกศิษย์เตาเผามังกรมาก่อน

เงินฝิงอันถ่มเลือดทิ้งหนึ่งคำ "เจ้าสืมของบางอย่างเอาไว้
ไม่ได้เก็บมาหรือเปล่า?"

ติงอิงหัวเราะฮาๆ "เจ้าหมายถึงกระบี่ที่เจ้าวางไว้บนโต๊ะเล่ม
นั้นนะหรือ? เจ้าคิดจะไปหยิบมันเพื่อมาสังหารข้า? แต่เมื่ออยู่
ภายใต้เปลือกตาของข้า เจ้าคิดว่าตัวเองจะเดินไปถึงที่นั่นไหม?"

ติงอิงถามเองตอบเอง สายหน้าพูดว่า "ขอแค่ข้าไม่เต็มใจให้
เจ้าไป เจ้าเงินฝิงอันก็เดินออกไปได้ไม่ถึงสิบจั้ง ข้าแน่ใจเลยว่าเจ้า
เป็นแค่ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวในกลุ่มของเจ้อเซียนเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ฝึก
กระบี่ หากไม่แล้วข้าก็คงไม่อาจกักตัวกระบี่บินเล่มเล็กๆ นี้ไว้ได้"

เงินฝิงอันส่ายปาก ปราชิตามองกวางเต้าเหนือศีรษะของติง
อิง "ฟ้าอำนาจดินอวยพรคนสามัคคี เจ้าล้วนยึดครองไปหมดแล้ว
สะใจมากเลยใช่ไหมล่ะ?"

ติงอิงหรีตาลง ปราณสังหารพลันท่วมทะลักออกมา "อ้อ? ไข
หนู ไม่ยอมแพ้งั้นรี แต่เจ้าจะอย่างไรได้เล่า?"

"ก่อนหน้านี้เจ้าพูดคำว่า 'มา' อะไรนั้น?"

เงินผิงอันยกแขนข้างหนึ่งปาดออกมาเบื้องหน้า “ถูกไหม?”

ตึงอิงไม่เอ๋อะอะไร แค่ออกกลับมาด้วยเสียงหัวเราะเยียบเย็น

ในใจคิดว่าเจอเซียนที่ไม่เหมือนใครผู้นี้ต้องกำลังคิดซดึ้นรน
ก่อนตายอย่างแน่นอน

เขาแค่รอดูการเปลี่ยนแปลงอย่างเดียวก็นพอ

เงินผิงอันพูดในใจตัวเองว่า ‘กระบี่ ลงมา!’

ในห้องด้านข้างของบ้านหลังนั้น กระบี่ปราณยาวที่แค่ปราณ
กระบี่ก็หนักหลายสิบจินพลันพุ่งออกจากฝักในเสี้ยววินาที

จากนั้นก็เหมือนว่าจะติดตามร่องรอยคร่าวๆ ของเงินผิงอันที่
ทิ้งไว้ในครั้งสุดท้ายที่เดินออกจากประตู ราวกับต้องการจะสำแดง
บารมีต่อฟ้าดินแห่งนี้ กระบี่ยาวจึงเหมือนสายรุ้งสีขาวที่แหวกทะเล
หน้าต่าง พุ่งออกจากลานบ้านมาถึงตรอก พุ่งผ่านตรอกเข้ามาใน
ถนนเส้นใหญ่ พุ่งผ่านไหล่ตึงอิงไป

เมื่อเงินผิงอันคว้าจับ ‘รุ้งขาว’ เส้นนี้

ปราณกระบี่สีขาวหิมะที่ปานประหนึ่งแม่น้ำสายยาวยังคงเหลือ
ค้างไว้ในโลกมนุษย์ มีทั้งคดงอ มีทั้งที่เป็นเส้นตรง แต่กลับไม่มี
วีแววว่าจะสลายหายไป

เมื่อเงินผิงอันยื่นมือไปคว้ากระบี่ปราณยาวเล่มนั้นมา

ตัวกระบี่เหมือนน้ำค้างแข็ง ปราณกระบี่ก็เหมือนรุ้งขาว ชูด
คลุมตัวยาวยิ่งเจิดจ้าเหนือกว่าหิมะ

ในโลกมนุษย์แห่งนี้ เงินผู้ไร้เทียมทานในหนึ่งช่วงแขน
นอกเหนือจากหนึ่งแขนแล้วยังมีกระเป๋าอีกหนึ่งเล่ม

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 319.1 แคว่อกกระบี่เท่านั้น

ติงอิงยกแขนขึ้น กวานดอกบัวสีเงินบนศีรษะผลิบานราวกับมีชีวิตจริง กลีบดอกบัวที่เดิมที่ตูมเต่งคลี่ขยายออกมาภายนอก สายสะดืออย่างมีชีวิตชีวา ติงอิงเอากระบี่บินเล่มลิวที่อยู่ตรงปลายนิ้ววางไว้ข้างในนั้น กลีบดอกสีเงินค่อยๆ หุบเข้าหากัน กวานเต้าหวนคืนกลับสภาพเดิม

ติงอิงเอาสองมือไพล่หลัง ก้มหน้าลงมองปราณกระบี่ยาวเหยียดที่อยู่ใกล้ในระยะประชิด ต่อให้เป็นติงอิงก็ยังไม่รู้สึกว่าภาพนี้ช่างงดงามอย่างที่ไม่เคยได้พานพบมาก่อนในชีวิต

ติงอิงก้มหน้าลงมองลำธารสีขาวหิมะที่หยุดค้างอยู่ในโลกมนุษย์พลาถเปิดปากถามยิ้มๆ ว่า “เงินผิงอัน นี่คือนเวทบังคับกระบี่ของอาจารย์กระบี่กระบี่มัง? เจ้าเคยใช้กับเฟิงชิงปายมาก่อน เป็นข้าประมาทเอง คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะสามารถบังคับกระบี่มาได้ไกลขนาดนี้ แต่ก็ไม่ใช่ใคร สถานการณ์โดยรวมมันคงดีแล้ว อีกอย่างในฐานะที่เจ้าเป็นเจ้าของกระบี่เซียนเล่มนี้ กลับไม่กำด้ามกระบี่อย่างแท้จริง แค่ใช้เวทอำพรางตาทำท่าเหมือนกำอยู่เท่านั้น แบบนี้จะไม่น่าเสียดายไปหน่อยหรือ?”

ติงอิงตั้งสายตากลับ หันตัวไปมองเงินผิงอัน “หรือจะบอกว่าอันที่จริงเจ้าไม่สามารถควบคุมกระบี่เล่มนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ น่าเสียดายยิ่งนัก หรือว่าเจ้าพวกที่มองดูเหมือนหมอกแต่ไม่ใช่หมอก

เหมือนน้ำแต่ไม่ใช่ น้ำเหล่านี้ล้วนเป็นปราณกระบี่ทั้งหมด? ถ้าอย่างนั้นปราณกระบี่ก็ต้องเผาผลาญไปเร็วมากสิถึงจะถูก"

เงินผิงอันคิดไม่ถึงว่าตังอิงจะสายตาเฉียบคมขนาดนี้ แบบเดียวก็มองออกแล้วว่าตนกับกระบี่เล่มนี้ 'ภายนอกประสาน แท้จริงใจห่าง'

ปราณยาวเล่มนี้ ตอนที่อยู่นอกป้อมอินทรีบิน เงินผิงอันเคยชักออกจากฝักหนึ่งครั้ง ตอนนั้นเลือดเนื้อตลอดทั้งแขนของเงินผิงอันถูกปราณกระบี่สลายไปเสียสิ้น เหลือให้เห็นเพียงกระดูกขาวเป็นเพราะสฤ์ไถใช้ยาวิเศษของสำนักหยินหยางถึงได้มีเลือดเนื้องอกขึ้นมาใหม่ เวลานี้เขาสามารถบังคับพาปราณยาวมาไว้ข้างกายแน่นอนว่าหาใช่เพราะบรรลุถึงจุดสูงสุดของอาจารย์กระบี่ถึงได้ควบคุมกระบี่ยาวมาได้ไกลขนาดนี้ แต่เป็นเพราะเมื่อเงินผิงอันกับปราณยาวอยู่ด้วยกันนานวันเข้า ปราณกระบี่ได้แทรกซอนเข้ามาในร่างกายของเขา และจิตวิญญาณของเขาก็เป็นฝ่ายชักนำปราณกระบี่ ดังนั้นต่อให้ทั้งสองจะแยกจากกันก็ยังคงมีเส้นใยที่เชื่อมโยงพวกเขาไว้ด้วยกัน

ตังอิงชี้ไปที่กวางดอกบัวของตัวเอง "คราวนี้เจ้าเอากระบี่มาได้แล้ว ส่วนข้ากลับสูญเสียชีวิตจากกวางเต้าของเซียนชั้นนี้ไปชั่วคราว ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อันดับต่อไปก็สามารถประมือกันได้ อย่างยุติธรรมแล้วใช่ไหม?"

นิ้วทั้งห้าของเงินผิงอันที่กำลังกำกระบี่ไว้หลอกลๆ เพิ่มน้ำหนักเล็กน้อย ลำธารปราณกระบี่ที่เริ่มต้นมาจากลานบ้านในตรอกเล็กและหยุดลงที่ฝ่ามือของเงินผิงอันพลันรวบรวมเข้ามาหากันในเสี้ยว

วินาที ปรากฏกระบี่กลับมารวมตัวกันบนตัวกระบี่อีกครั้ง กระบี่
ปรากฏยาวที่อยู่ในมือไม่เหลือภาพเหตุการณ์ผิดปกติอะไรอีก

เงินผิงอันลอง 'ซ่ง' นำหนักของกระบี่ปรากฏยาวดูรอบหนึ่ง
แล้วก็รู้สึกวากำลังดี เมื่อเทียบกับกระบี่ชื่อซินที่อยู่ในกระบี่บินสีอยู่
แล้วถือว่าหนักกว่ามาก นับตั้งแต่ที่เงินผิงอันได้ 'คัมภีร์เวทกระบี่ที่
แท้จริง' มาจากนครมังกรเต๋า แล้วเริ่มฝึกวิชากระบี่มาตั้งแต่บน
เกาะก๊วยฮวา เขาก็รู้สึกมาตลอดว่าเบาเกินไป ตอนนี้อยู่ให้เพียงแค
กุมปรากฏกระบี่ไว้ปลอมๆ กลับรู้สึกว่ามันเหมาะมือ

น้ำหนักเหมาะสมก็ดีแล้ว

จนกระทั่งบัดนี้ตึงอิงถึงเพิ่งจะยกระดับเงินผิงอันจากชั้น
เดียวกับพวกกลุ่มฝูง ลังชิวให้เท่าเทียมกับอวีเจินอู๋ที่ฝึกวิชาเซียน

ความต่างของทั้งสองฝ่ายก็คือไม่ว่าวิชากระบี่ของเจ้ากลุ่มฝูงจะ
มหัศจรรย์แค่ไหน วิชาหมัดของเจ้าลังชิวจะไรศัตรุหัดเทียมเท่าไร
แต่เมื่อมาอยู่ต่อหน้าข้าตึงอิงก็ยิ่งเหมือนเด็กน้อยที่แกว่งกิ่งหลิว
เหมือนคนแก่โบกหมัด ไต้หล้านี้มีเพียงอวีเจินอู๋ที่ไม่ว่าจะโจมตีหรือ
ต้านรับก็อยู่ในระดับสูงสุดเท่านั้นที่ถึงจะมีโอกาสทำร้ายเขาตึงอิงได้

เงินผิงอันพ่นลมหายใจออกมาหนักๆ หนึ่งครั้ง

ข้อดีอย่างเดียวของสถานที่แห่งนี้ก็คือการต่อสู้ระหว่างผู้ฝึก
ยุทธ์จะไม่ส่งผลกระทบต่อการผลิตเปลี่ยนแปลงลมปราณของเงินผิงอัน

ราวกับว่าผู้ฝึกยุทธ์ของฟ้าดินแห่งนี้ขาดขั้นที่หนึ่งในการเป็นผู้
ฝึกยุทธ์เต็มตัวของไต้หล้าไพศาลไป เมื่อเงินผิงอันอยู่ที่นั่น หากผู้
ฝึกยุทธ์และผู้ฝึกลมปราณคิดจะเดินไปบนเส้นทางที่ผิดต่อวิถี

สวรรค์ จำเป็นต้องสลายปราณวิญญาณทั้งหมดในร่างกายออกไปเสียก่อน แล้วจึงสกัดดึงเอาลมปราณบริสุทธิ์ที่แท้จริงเอือกหนึ่งขึ้นมา ลมปราณเป็นดั่งเลี้ยวลงที่ว่ายวนไปตามอวัยวะและช่องโพรงลมปราณในร่างกาย เหมือนกองทหารม้าชายแดนที่บุกเบิกที่ดิน เปิดเส้นทางเส้นแล้วเส้นเล่าที่เหมาะสมแก่การโคจรของลมปราณแท้จริง ถึงจะถือว่าได้เดินขึ้นไปบนวิถียรยุทธ์อย่างแท้จริง

ทว่าเมื่ออยู่ในใต้หล้าแห่งนี้ บางทีอาจเป็นเพราะปราณวิญญาณที่เบาบาง ผู้ฝึกยุทธ์จึงไม่มีความพิถีพิถันในเรื่องนี้ ด้านการหล่อหลอมหายไป ดังนั้นรากฐานที่ถูกปูมาแต่แรกเริ่มจึงไม่ดีนัก ปริมาจารย์วิถียรยุทธ์หลายคนในยุทธภพแสวงหากการกลับคืนสู่ธรรมชาติดั้งเดิม แท้จริงแล้วก็เพียงแค่ว่าเมื่อเดินไปถึงจุดสูงในระดับหนึ่งบนเส้นทางแห่งวิถียรยุทธ์แล้วกลับเข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งในฉับพลัน ถึงได้เริ่มเดินย้อนกลับหลังไปเริ่มใหม่อีกครั้ง

ทว่าต่อให้เป็นเช่นนั้น ตลอดร้อยปีในยุทธภพก็ยังมีผู้มีพรสวรรค์อันโดดเด่นอย่างพวกตึงอิง อวีเจินอี ลังซิวผุดขึ้นมา และในประวัติศาสตร์ก็ยังมีบุคคลฝีมือเลิศล้ำอย่างเว่ยเซี่ยน หลูปายเซียงและสุยไยวเปียน

ตึงอิงยิ้มบางกล่าวว่า “นอกจากกวานดอกบัวบนศีรษะนี้แล้ว กระปี่ในมือของเจ้าเงินผิงอันก็คือของอย่างที่สองที่ข้าตึงอิงต้องการได้มาครอบครอง”

ใช้ท่าจับเสมือนจริงกุมปราณยาว

เงินฝิ่นอันขยับไปข้างหน้าด้วยการเดินนิ่งหกก้าวของวิชาหมัดเขย่าขุนเขา ซึ่งในท่าทางนี้ยังแฝงไว้ด้วยแก่นสูงสุดของกระบวนการท่าหมัดใหญ่ของฉงชิว

ความกว้างในแต่ละก้าวสั้นยาวไม่เท่ากัน ทว่าหลังจากฝึกหมัดครบล้านครั้งแล้ว ทุกอย่างล้วนผสมผสานรวมกันอย่างเป็นธรรมชาติ ปณิธานหมัดได้ซึมลึกเข้าสู่แก่นกระดูกของเงินฝิ่นอันนานแล้ว บวกกับจุดสูงสุดแห่งวิชาหมัดที่ก่อนหน้านี้ฉงชิวแสวงหาทำเป็นเช่น ฆากับเขา ทว่าแท้จริงแล้วกลับเป็นการถ่ายทอดวิชาให้เขาอย่างลับๆ สองอย่างผสมผสานรวมกันเกิดเป็นท่วงทำนองดุจเมฆคล้อยน้ำไหล ประสานกันได้อย่างราบเรียบไร้ช่องโหว่

ด้วยสายตาของตึงอิง เขากลับมองช่องโหว่ใดๆ จากการก้าวอย่างหกก้าวนี้ของเงินฝิ่นไม่ออก นี่คือนักกับฟ้าผสมผสานเป็นหนึ่งใน สอดคล้องเข้ากับมหามรรคาอย่างแท้จริง

ในช่วงเวลาหกสิบปีที่ผ่านมา ตึงอิงเสาะหาและรวบรวมวิชาวรยุทธ์ในใต้หล้ามาอย่างกำเร็บเสิบสาน อีกทั้งตัวตึงอิงเองยังเป็นผู้มีพรสวรรค์ในการฝึกวรยุทธ์ที่ร่อยปียากจะพานพบสักครั้ง มีความรู้หลากหลายรอบด้าน จึงพยายามจะเรียบเรียงตำราวิเศษที่สอนสุดยอดเคล็ดวิชายุทธ์ในใต้หล้าขึ้นมา

เมื่อเห็นท่าเดินหกก้าวที่ราบเรียบไร้ความมหัศจรรย์นี้ ดวงตาของตึงอิงก็พลันเป็นประกาย ดูท่าในตำราเล่มนั้นของตนยังมีจุดที่ต้องให้ตรวจสอบและเติมเต็มช่องโหว่

ในเมื่อไม่มีโอกาสปลิดชีพในการโจมตีเดียว บวกกับที่คิด
อยากจะเรียนวรยุทธนอกฟ้าจากตัวของเงินผิงอันให้มากขึ้นอีกนิด
ตั้งอิงจึงเลือกที่จะหลบเลี่ยงประกายคมกริบของฝ้าย

แต่เพียงไม่นานตั้งอิงก็ตระหนักได้ว่าการถอยครั้งนี้ของตน
เป็นการเลือกที่ผิดพลาด

หลังจากก้าวเดินมาถึงก้าวที่หก พลังอำนาจทั่วร่างของเงินผิง
อันก็ไต่ทะยานสู่จุดสูงสุด ปณิธานหมัดเข้มข้นจนถึงขั้นที่คล้ายจะ
รวมตัวกันขึ้นเป็นน้ำ ประหนึ่งหยดน้ำจำนวนมากที่กลิ้งไหลอยู่บน
ใบบัว การขัดเกลาหล่อหลอมจิตวิญญาณจากการแบกปราณยาว
ไว้บนหลังวันแล้ววันเล่า ปณิธานกระบี่ที่เดิมทีแทรกซึมเข้ามาใน
ร่างของเงินผิงอันซำๆ ก็คือเส้นใยบนใบบัวใบนั้น

เขากระโดดขึ้นสูง เงือกระบี่ฟันฉับลงไป

มือทั้งคู่ของเงินผิงอันจับกระบี่ สลับคมกระบี่จากตั้งมาเป็น
นอน ประกายแสงเส้นหนึ่งพุ่งวาบ

ถนนใหญ่ถูกปราณกระบี่เส้นนั้นฟันออกเป็นสองฝั่งซ้ายขวา
หากมีคนยืนอยู่สองข้างฝั่งของถนนก็จะค้นพบว่าวินาทีนี้ ภาพ
เหตุการณ์ที่อยู่ตรงข้ามกับฝั่งถนนกลายเป็นพรำมัว บิดเบี้ยว

ตั้งอิงถอยห่างออกไปสามจั้ง บิดข้อเท้าเบี่ยงตัว พายุกระบี่สี
ขาวหิมะพุ่งสวบผ่านไปด้านหน้า

ประหนึ่งนักท่องเที่ยวที่ยืนมองคลื่นยักษ์กระหนาบชายฝั่ง

ตึงอิงที่เรือนกายด้านข้างเผชิญกับกระบี่ที่สองยกมือขึ้นปรบกัน เฝ้าทั้งสองข้างพ้นจากพื้น ลำตัวลอยขึ้นกลางอากาศ หลบปราณกระบี่ดุร้ายที่ฟันผ่ากลางเอวมาได้ ฝ่ามือข้างหนึ่งสัมผัสกับตัวกระบี่ปราณยาวพอดี เมื่อฝ่ามือกับกระบี่เทพสัมผัสกันก็เหมือนก้อนหินที่บิดเบียดเสียดสีกัน

ตึงอิงขมวดคิ้ว เลือดโชกไหลนองออกมาจากฝ่ามือ เขาพลันเพิ่มแรง งอนิ้วตีตกระบี่ปราณยาว ถือโอกาสม้วนตัวกลับ พลั้วกายลอยไปด้านหลัง

เพียงแต่ว่าตึงอิงที่เสียโอกาสชิงลู่วิเศษก่อนไปแล้ว คิดจะสลัดเงินผิงอันให้หลุดกลับไม่ง่ายดายนัก

การเดินทางหกก้าวครั้งต่อไปของเงินผิงอัน ก้าวแรกเหยียบบนกลางอากาศที่เหนือพื้นมาชุนกว่า ก้าวที่สองเหยียบตรงจุดที่ลอยพ้นพื้นมาหนึ่งฉือ แต่ละก้าวล้วนเดินขึ้นฟ้า ขณะเดียวกันเขาก็ปล่อยกระบี่ปราณยาวออก มันกลายเป็นสายรุ้งสีขาวที่พุ่งตามติดไปไล่ฆ่าตึงอิง

แน่นอนว่านี่ไม่ได้เป็นเพราะเงินผิงอันเลื่อนสู่ขอบเขตเจ็ดบังคับลมของวิถัวยุทธ์แล้ว แต่เป็นเพราะเขาอาศัยพลังของกระบี่อาศัยที่ลมปราณของหนึ่งคนหนึ่งกระบี่เชื่อมโยงกัน ถึงได้สามารถบังคับลมเดินกลางอากาศ ทว่าก่อนหน้านี้ตอนที่ต่อสู้กับล้างชีวหลังจากปรับแก้มังกรใหญ่เขาได้ฝ่าขอบเขตเป็นครั้งแรก เลื่อนสู่ขอบเขตห้า ตอนนั้นที่เขาเดินกลางอากาศข้ามผ่านร่องลึกบนถนนที่ถูกกระบี่ของลู่วิเศษผ่าไว้มาได้สำเร็จ ล้วนเป็นเพราะลมปราณเหมือนน้ำป่าที่ทะลักออกมาภายนอก ยังไม่มั่นคงอย่าง

แท้จริงเท่านั้น ดังนั้นเมื่อล้งชิวมองเห็นสายสนกลในถึงได้ออกหมัดช่วยเงินผิงอันขัดเคลาวิถึวฤทธิ์ให้แน่นหนามากขึ้น

ตึงอิงก้าวออกมาหนึ่งก้าว ใต้ฟ้าเท้าก็เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ร่างเอียงไปยังกลางอากาศตำแหน่งที่สูงยิ่งกว่าเดิมแล้ว ก้าวออกไป ยังคงเป็นภาพปรากฏการณ์เดียวกันนั่นคือใช้ลมพายุที่ปลดปล่อยออกไปข้างนอกให้รวมตัวกันกลายเป็นหินรองฟ้าเท้า ก่อนที่เท้าจะเหยียบลงมันก็ถูกเอามา 'วาง' ไว้กลางอากาศรออยู่ก่อนแล้ว เป็นเหตุให้ตึงอิงสามารถเดินไปยังตำแหน่งใดในอากาศก็ได้ตามที่ใจปรารถนา

นี่แทบจะเรียกได้ว่าเป็นเค้าโครงรูปร่างของขอบเขตบังคับบลมในใต้หล้าไพศาลแล้ว

หากตึงอิงสามารถบินทะยานออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวระดับความสำเร็จของเขาย่อมสูงอย่างที่ใครก็ไม่อาจจินตนาการได้ถึง

คนอีกสิบเก้าคนในใต้หล้า นอกเหนือจากตึงอิง ไม่ว่าจะเป็นผู้ฝึกยุทธ์ในท้องถิ่นหรือเจ้อเซียน เมื่อมาอยู่ในกรงขังอย่างพื้นที่มงคลดอกบัวก็ล้วนกำหนดให้ยอดเขาที่คนและฟ้ารวมเป็นหนึ่งคือจุดสูงสุด กว่าจะเดินมาถึงก้าวนี้ต้องเปลืองแรงอย่างมาก เภาผลาญพลังกายพลังใจไปนับไม่ถ้วน แต่ตึงอิงนั้นไม่เหมือนกัน เป็นเพราะจุดสูงสุดของพื้นที่มงคลดอกบัวมีเพียงขอบเขตฟ้าคนผसानเป็นหนึ่งในขอบเขตเดียวเท่านั้น เขาถึงได้หยุดอยู่ที่เดิมมาปีแล้วปีเล่า รอให้คนอื่นเดินขึ้นเขามาที่ละก้าว โดยเขาเองที่อยู่บนจุดสูงสุดมา

นานหลายปีทำเพียงก้มหน้าหลบตามองโลกมนุษย์ ใช้ชีวิตอย่าง
น่าเบื่อหน่าย

ตั้งนั้นตั้งอิงถึงได้มองกฎเกณฑ์และมหามรรคาของฟ้าดินแห่ง
นี้เป็นศัตรูของตัวเอง

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 319.2 แคว้ออกกระบี่เท่านั้น

ศึกบนฟ้าที่นำตะลึงพรึงเพริดครั้งนี้

เงินผิงอันใช้วิธีบังคับกระบี่ของอาจารย์กระบี่

ส่วนกระบวณท่าที่ใช้คือกระบวณท่าหิมะหลายใน 'คัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริง'

เขาไม่ยอมปล่อยให้ตั้งอิงทิ้งระยะห่าง ขณะเดียวกันก็ไม่ให้ตั้งอิงขยับเข้ามาใกล้ เข้าหรือออกล้วนอยู่ในระยะสองช่วงแขน

คนทั้งสองอยู่บนอากาศเหนือเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนต่อสู้โรมรันกันไม่หยุด ขยับย้ายไปทางทิศใต้ของเมืองเรื่อยๆ

ปราณกระบี่กับพายุหมัดปะทะพุ่งชนกันส่งเสียงดังครืนครืนเหมือนเสียงหิมะถล่ม ทำให้ชาวบ้านทุกคนที่อยู่ในเมืองหลวงอดเงยหน้าขึ้นมองไม่ได้

คนหนุ่มที่สวมชุดคลุมยาวสีขาวหิมะบังคับกระบี่ยาวที่เป็นเหมือนรุ้งขาวเส้นหนึ่ง ภาพเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ชวนตื่นตาตื่นใจนี้คล้ายหิมะใหญ่เท่าขนห่านที่เกล็ดหิมะไม่มีวันร่วงลงมาข้างล่าง

ในบรรดากลุ่มคนที่มองดูอยู่มีฮองเต้แคว้นหนันเยวียนที่ถูกห้อมล้อมอารักขาจากกองทหารรักษาพระองค์

มีพ่อครัวชราของตำหนักองค์รัชทายาทที่สวมผ้ากันเปื้อนวิ่ง
ออกมานอกห้องครัว รัชทายาทเว่ยเหยียนและเทพธิดาฝานกว่าน
เออร์แห่งหอลิ่งซิน

โจวเฉยกับลู่ฝางที่ยืนเคียงไหล่กันอยู่นอกร้านเหล้าตรงหัวมุม
ถนน

สตรีที่ถูกกำหนดมาแล้วว่าไม่อาจเดินไปถึงที่พักของบัณฑิต
เจียง นางนั่งฟังอยู่ใต้กำแพงมุมหนึ่งอย่างหมดริ้วแรง เงยหน้า
มองภาพเหตุการณ์ที่อยู่เหนือศีรษะ หญิงสาวเต็มไปด้วยความ
เสียดาย นางหลับตาลงช้าๆ รู้สึกเหนื่อยมากแล้วจริงๆ ต่อให้ได้เปิด
ประตูของบ้านหลังเล็กเข้าไป ได้พบกับบัณฑิตที่ตัวเองรัก แล้วจะ
อย่างไรเล่า? จะให้เขาเห็นสภาพที่ท้วมของตนเต็มไปด้วยคราบ
เลือดอย่างนั้นหรือ? ช่างเถิด ไม่ได้พบหน้ากันเป็นครั้งสุดท้าย ต่อ
ให้เขาฟังคำจากคนอื่นแล้วคิดว่านางเป็นคนชั่วร้าย แต่สุดท้ายนาง
ก็ยังเป็นสตรีที่งดงามในใจเขาได้

ดังนั้นนางจึงเอียงศีรษะ คลี่ยิ้มแล้วกลับไป

ฮองเฮาโจวซูเจินไม่ได้กลับวังหลวง นางแฝงตัวเข้ามาใน
ตำหนักองค์รัชทายาท บนร่างมีกระจกทองแดงเพิ่มขึ้นมาหนึ่งบาน

เฉาฉิงหล่างที่อยู่ในลานบ้านเดียวดายไร้ที่พึ่ง โยนมิดฝ่าฝืน
ทิ้ง นั่งยองกุมหัวร้องไห้โฮ

รอบด้านไม่มีใครอยู่แล้ว เด็กหญิงร่างผอมแห้งหิวมานั่งตัวเล็ก
เดินเตร็ดเตร่เลี้ยวเข้าไปในตรอกเล็ก เหลียวซ้ายแลขวาอย่างเต็ม
ไปด้วยความสงสัยใคร่รู้

กลางอากาศทางทิศใต้ของแคว้นหนันเยวี่ยน

เงินผิงอันบังคับกระเป๋ได้คล่องแคล่วเชี่ยวชาญมากขึ้นทุก
ขณะ

คมกระบี่เฉียบคมเกินไป ปราณกระบี่พลุ่งพล่านเกินไป ท่า
กระบี่แปลกประหลาดเกินไป

หกสิบปีมานี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ตึงอิงมีสภาพอ่อนแอจนน่าทึ่งเช่นนี้
เขาได้แต่มุ่งมั่นป้องกันตัวเองอย่างเดียวเท่านั้น

ตึงอิงเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้ว ทว่าในช่วงระยะเวลาสั้นๆ นี้
เขายังทำอะไรไม่ได้ จึงพยายามสงบจิตสงบใจตัวเอง เขาก็อยากจะ
เห็นเหมือนกันว่าเจ้อเซี่ยนหนุ่มผู้นี้จะรักษาขอบเขตไร่ที่ติดของ
ตัวเองไว้ได้นานแค่ไหน ขอแค่อีกฝ่ายเผยช่องโหว่ให้เห็น ตึงอิงก็
จะทำให้เขาเงินผิงอันบาดเจ็บสาหัส และตึงอิงเองก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ
วิชาหลายแขนงที่ได้เล่าเรียนมาแล้วถูกเขาดึงมาใช้ หนึ่งหมัดที่
ต่อยออกไปเอียงๆ ไม่ได้โดนเงินผิงอันสักนิด ทว่าพายุหมัดกลับ
ระเบิดอยู่ข้างกายเงินผิงอัน บ้างก็เป็นตรงหว่างคิ้ว ตรงไหล่
ตรงหน้าอก ยากจะคาดเดาว่าจะปรากฏมุมไหน เกินความคาดคิด
นี่ก็คือฉันทันเจี้ยนและวิชาจับยามดอกเหมย (หนึ่งในวิชาทำนาย
วิชาพยากรณ์แบบโบราณของจีน) ที่ตึงอิงเอามาใช้กับวิชาหมัด
การเคลื่อนไหวร่างกายที่แปลกประหลาดของไบหน้ายิ้มเนียนถึง
เมื่อมาเจอกับตึงอิงก็เหมือนเรื่องน่าหัวเราะเยาะในสายตาของ
ผู้เชี่ยวชาญ

มือข้างหนึ่งของตึงอิงประกบสองนิ้วเข้าด้วยกัน ดัดนิ้วเบาๆ ลม
พายุเป็นกลุ่มก็กลายเป็นเหมือนกระเป๋ยาว

มือข้างหนึ่งทำมูทราร้ายวิชาอภินิหารที่สามารถยกภูเขาย้ายแม่น้ำ ดึงเอาหลังคาบ้านและต้นไม้แถบใหญ่มาจากบนพื้นดินเพื่อต้านทานปราณกระบี่สีขาวหิมะที่ซัดตลบอบอวล

สุดท้ายคนทั้งสองพลี๊วกายลงบนกำแพงสูงแห่งหนึ่งนอกเมืองหลวง

บนทางเดินม้าเส้นนี้ ป้อมสำหรับพลธนูซุ่มยิงหลายแห่งรวมไปถึงผนังหลายแถบล้วนแต่กระเปิดกระจัดกระจาย ฝุ่นคลุ้งปลิวว่อนไปทั่วทั้งในและนอกเมือง

ดูเหมือนว่าเมื่อมาถึงสถานที่แห่งนี้แล้ว พันธนาการเล็กน้อยส่วนสุดท้ายได้สูญหายไป เฉินผิงอันถึงได้ปลดปล่อยตัวเองออกมาอย่างเต็มที่

วิชาบังคับกระบี่แทบจะกลายมาเป็นวิชาควบคุมกระบี่

ทางเดินม้าเส้นยาวเหยียดถูกปราณกระบี่ของปราณยาวที่เป็นดังสายรุ้งทำลายเสียจนพังพินาศย่อยยับ

บางครั้งที่เกิดจังหวะช่องว่าง ตึงอิงที่คิดจะสลัดตัวเองให้หลุดพ้นไปจากที่แห่งนี้ก็จะถูกหนึ่งหมัดของเฉินผิงอันต่อยให้กลับเข้ามาในกรงขังปราณกระบี่

ตึงอิงผู้ยิ่งใหญ่อันดับหนึ่งในไต้หหล้า ตลอดระยะเวลาหกสิบปีที่ขึ้นสู่จุดสูงสุดในยุทธภพ นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกคนคนหนึ่งซึ่งยึดครองความได้เปรียบไว้ได้อย่างมั่นคงบีบบังคับให้จำต้องเป็นฝ่ายถูกกระทำ ต้องเฝ้าป้องกันอย่างเดียว

แม้ว่าตึงอิงจะไม่ได้รับบาดเจ็บ ทว่าชายแขนเสื้อของแขนสองข้างกลับเกิดรอยปริแตกจำนวนนับไม่ถ้วน

เรือนกายของเงินผิงอันที่คล่องแคล่วปราดเปรียวกำลังเดินก้าวอย่างเอื่อยเฉื่อยอยู่บนทางเดินม้าสภาพพุงในระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมง

ส่วนตึงอิงก็เห็นได้ชัดว่าโมโหขึ้นมาจริงๆ แล้ว หลายครั้งที่กระบี่ปราณยาวถูกปลายนิ้วแตะลงบนตัวกระบี่หรือด้ามกระบี่ พายุกระบี่จะแหลกสลาย ตัวกระบี่สั่นสะเทือนไม่หยุด ทว่าปราณกระบี่กลับยังคงเปี่ยมล้นมากพอจะก่อตัวกลายเป็นธารน้ำไหลยาว ความเสียหายเพียงเท่านั้นสามารถมองข้ามไปได้โดยตรง เพราะเหมือนหมุมหินยักษ์กระแทกใส่น้ำแล้วสะกิดน้ำกระจายขึ้นมาบนฝั่งเท่านั้น

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวของเงินผิงอัน เขาขึ้นไปยืนอยู่บนป้อมยิงธนูโดดเดี่ยวเพราะสองป้อมที่ขนานข้างพังหักไปแล้ว ประคบสองนิ้วเป็นท่ายืนนิ่งเฉยหน้าหลูของวิชาหมัดเขย่าขุนเขา

ปราณยาวที่เดิมทีล้อมพั้วพันรอบกายตึงอิงอย่างบ้าคลั่งพลันทะยานขึ้นกลางอากาศหลายสิบลี้ ความเร็วของกระบี่บินที่แต่เดิมก็เร็วสุดขีดอยู่แล้วกลับเร็วกว่าเดิมผิดไปจากหลักการทั่วไป อยู่ดีก็หายไปจากกลางอากาศ ลากนั้นรุ่งขาวที่หอบเอาสายลมและสายฟ้าก็ดิ่งลงมาจากท้องนภา กระบี่ยาวแหวกฝ่าหัวกำแพงเมืองของแคว้นหนันเยวี่ยน ก่อนจะทะลุออกมาจากมุมกำแพงที่แตกพัง พริบตาเดียวก็มาลอยหยุดอยู่ข้างกายเงินผิงอันที่ยืนอยู่บนหัวกำแพง ส่งเสียงหวี้งๆ อื้ออึง

ฝุ่นสลายหายไป ตึงอิงยกมือขึ้น ชายแขนเสื้อของมือข้างขวา ฉีกขาดย่อยยับไปหมดแล้ว

เงินผิงอันยื่นมือทำท่ากุมด้ามกระบี่ไว้หลอกๆ ฝ่ามือสัมผัสเข้ากับด้ามกระบี่ครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็ปล่อยออก

ตึงอิงหัวเราะเสียงดัง "หกสิบปีมานี้ เส้นเอ็นและกระดูกไม่เคยได้ยืดเส้นยืดสายขนาดนี้มาก่อนเลย"

เงินผิงอันถามคำถามในทำนองเดียวกัน "สะใจมากเลยใช่ไหม?"

คราวก่อนตึงอิงเพิกเฉยต่อคำถามนี้ได้ แต่คราวนี้เขาก็กลับรู้สึกวางหน้าไม่ถูกสักเท่าไร

ตึงอิงกระทีบเท้า ร่างพลันพรวดเลือน พอจะมองเห็นได้ว่ามือสองข้างของเขายกขึ้นตั้งเป็นท่าหมัดไม่รู้ชื่อท่าหนึ่ง

แล้วผู้เฒ่ากวานดอกบัวที่เรือนกายพรวดเลือนก็มาปรากฏตัวด้านหลังเงินผิงอัน นิ้วทั้งสิบของมือสองข้างท่ามุทราโบราณของเทพสวรรค์ท่าหนึ่ง

กลางอากาศนอกเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนที่อยู่ทางฝั่งขวามือ ตึงอิงบิดหมุนสองมือ ขย่ำก้อนแสงจ้าบาดตาก่อนหนึ่งอยู่กลางฝ่ามือ

กลางอากาศในขอบเขตของเมืองหลวงที่อยู่ฝั่งซ้ายมือ แขนสองข้างของตึงอิงกางออก นิ้วมือทั้งห้าเป็นตะขอ บนกำแพงเมืองก็ปรากฏเป็นรอยปริร้าวสองเส้นที่ยาวหลายสิบจั้ง

เดินผิงอันกุมปราณยาวไว้ปลอมๆ ปราณกระบี่อยู่ในท่าหิมะ
หลายทะลวงขววนรบ ส่วนกระบี่ยาวในมือนั้นอยู่ในท่าสยบเส้นโถว
ต้านรับศัตรูของคัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริง

หนึ่งใจแบ่งใช้ทั้งสอง

เพียงแค่ครูเดียว

กำแพงเมืองแถบใหญ่ของเมืองหลวงก็เกิดรุโหว่ใหญ่ยักษ์ยาว
ห้ำหั่น สูงหกชั้น

ชั่วขณะนั้นฝุ่นตลบคละคลุ้งมืดฟ้ามัวดิน

ตั้งอิงยืนอยู่ริมฝั่งหนึ่งของช่องโหว่ แผ่กลิ่นอายลุ่มลึกดุจผืน
น้ำ สูงตระหง่านดุจขุนเขาสมกับเป็นปรมาจารย์

ด้านหลังคือเมฆหมอกที่กลิ้งหลุนๆ นี่คือผลลัพธ์จากการที่ตั้ง
อิงไม่ลงใจพันธนาการลมพายุที่ซัดกระหน่ำรุนแรงในร่างไว้อีก
ต่อไป เมฆหมอกเหล่านั้นรวมตัวกันไม่จางหาย สุดท้ายก็กลายเป็น
เค้าโครงร่างของเทวรูปเมฆหมอก ประหนึ่งทวยเทพเยื้องกรายลง
มาเยือนโลกมนุษย์

เดินผิงอันสีหน้าเป็นปกติดังเดิม เขายืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง "ไม่แม้แต่
จะชำเลืองตามองภาพปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่ตั้งอิงสร้าง
ขึ้นมาเลยด้วยซ้ำ

เขาเพียงแค่มือหนึ่งกำด้ามกระบี่ปราณยาว อีกมือหนึ่ง
ประกบสองนิ้วเข้าด้วยกัน แล้วปาดบนตัวกระบี่จากซ้ายไปขวา
เบาๆ

นี่คือวิชากระบี่ที่เงินผิงอันเรียนรู้มาจากในม้วนภาพวาดแม่น้ำ และภูเขาของเหวินเซิ่งชิวไฉเดมา

ต่อให้จะคล้ายคลึงแค่ส่วนเดียวก็ตาม

กระบี่ปราณยาวที่พยศไม่ยอมถูกกำราบง่ายๆ กลับสั่นสะท้านเบาๆ คล้ายกำลังเกิดการขานรับกับเงินผิงอัน

ราวกับว่าในที่สุดก็ยอมรับเงินผิงอัน กำลังพูดกับเงินผิงอันว่า เจ้ามีคำพูดใดจะเอ่ยกับฟ้าดินแห่งนี้?

ก็จงพูดออกมาตามใจปรารถนา!

ก่อนหน้านี้แม้แต่ด้ามกระบี่ปราณยาวเงินผิงอันก็กุมไว้ไม่อยู่ เป็นเหตุให้แค่ได้อยู่ใกล้ปราณกระบี่ แต่ไม่อาจถือกระบี่ไว้ในมือได้อย่างแท้จริง

ตอนนี้ต่างหากถึงจะเรียกได้ว่าเขาพกหนึ่งกระบี่มาเยือนโลกมนุษย์แห่งนี้

เงินผิงอันปลื้มคิดว่าจับด้ามกระบี่ นาที่นั่นประกายแสงพร่างพราวงดงามก็ส่องลอดออกมาจากร่องนิ้วมือขวาของเขา

ราวกับดวงจันทร์ที่ลอยขึ้นกลางนภา ส่องสว่างทั่วทั้งฟ้าดินตั้งกระแสน้ำขึ้นที่กรูกันมาจากสี่ด้านแปดทิศ

เดิมนี่ก็เป็นเวลากลางวันที่ดวงอาทิตย์ส่องแสงเจิดจ้าอยู่แล้ว บัดนี้เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนกลับยิ่งสว่างเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

หลังจากกุมด้ามกระบี่ได้แล้ว

ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ก็เหมือนเคียงคู่อยู่ด้วยกัน

เวลานี้ปราณยาวไม่มีฝักกระปี่ ทว่าเงินผิงอันกลับยังทำท่าชัก
กระปี่ออกจากฝัก

ตึงอิงค้นพบด้วยความตกตะลึงว่าตัวเองไม่สามารถข้ามออก
จากรูโหว่นี้ไปได้ แม้จะสะท้อนสะท้อน แต่ก็ไม่ถึงขั้นตันกลัว พายุที่
อยู่ด้านหลังก่อตัวขึ้นกลายเป็นเทวรูปองค์หนึ่งที่สูงสามจั้ง กำลัง
หลุบตามองมายังหนึ่งคนหนึ่งกระปี่ที่เล็กกะจ้อยร่อนนั้น

ตึงอิงรู้ว่าตัวเองจะถอยอีกไม่ได้

หึ่งๆ ที่ร่างกายของเขาไม่ขยับ ทว่าแขนสองข้างกลับจำแลง
กลายเป็นแขนหลายสิบแขนจนคนมองตาลาย บ้างก็ทำมือเป็น
ท่ามูทราของศาสนาพุทธ ธรรมเทศนามูทรา สมาธิมูทรา มูทรา
ปราบมาร มูทราประทานพร มูทราไร้เกรงกลัว มูทราแต่ละท่าล้วน
ส่องประกายแสงสีทองอร่าม

บ้างก็เป็นท่ามูทราของลัทธิเต๋า ดรรชนีตรีวิสุทธิ ดรรชนีห้า
อสณี ดรรชนีพลิกฟ้า ดรรชนีเทียนชื่อ ทุกท่ามูทราล้วนมีลมพายุ
พัดโชย มีเสียงสายฟ้าดังอवलอล

และยังมีพายุชายแขนเสื้อของอวีเจินอี หมัดถล่มหลายของจั้ง
ชีว มีซี่กระปี่ของหอจั้งชิน หมอเตาของหลิวจวง ทวนโค้งของเฉิง
หยวนชาน...

ทวยเทพองค์นั้นก็ทำแบบเดียวกัน ไม่ว่าจะตึงอิงจะทำมูทราหรือ
ทำท่าอะไร มันก็ทำเช่นนั้น อีกทั้งยังทรงพลังมากยิ่งขึ้นกว่า

ตบะและวิถึรยุทธ์ของตึงอิงได้รวบรวมข้อดีของร้อยสำนักใต้
หล้าเอาไว้

อวี๋เจินอี๋ยืนอยู่บนยอดเขาแห่งมรรคกถาของใต้หล้า ลู่ฝางยืน
อยู่บนยอดแห่งเวทกระบี่ ลังชิวยืนอยู่ยอดบนสุดของวิชาหมัด หลิว
จงยืนอยู่บนยอดของวิชามืด...

ทว่าจุดที่สูงยิ่งกว่ากลุ่มยอดเขาทั้งหลายนั้น แท้จริงแล้วยังมีตึง
อิงที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศมานานแล้ว เป็นเหตุให้ตึงอิงที่อยู่ใน
พื้นที่มงคลดอกบัว เป็นดั่งดวงตะวันกลางนภา

อันที่จริงนี้ไม่ค่อยมีเหตุผลเท่าใดนัก

เงินฝิงอันมีเพียงกระบี่เล่มเดียว

แค่ออกกระบี่เท่านั้น

หนึ่งกระบี่ฟาดฟันออกไป

ทวยเทพแหกสลาย

หมื่นอาคมถูกทำลาย

มองไม่เห็นตึงอิง

บทที่ 320.1 เหตุใดถึงไร้เทียมทาน

บนถนนเส้นที่อยู่ในเมือง นับตั้งแต่ที่สองฝ่ายลงมือ
ประหัตประหารกันอย่างน่าครั่นคร้าม

ถึงตอนนี้ศึกใหญ่ก็ยังคงดำเนินต่อ

กระบี่บินแก้วใสแวววาวเล่มหนึ่งเหมือนสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญา
เพียงแค่กระบี่เล่มเดียวก็สามารถโรมรันพัวพันจนหลิวจงคนลับมีด
กระดิกตัวไปไหนไม่ได้

มีดเลาะกระดูกที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วไต้หล่าเล่มนั้นของหลิว
จง เขาใช้มาชั่วชีวิต ไม่เคยมีความเสียหายใดๆ ศึกในวันนี้มีดของ
เขายังไม่หันได้แต่ชะงักอวสานของอวีเจินอีก็ถูกกระบี่บินพัวพันจน
บินหักไปหลายจุดแล้ว

หลิวจงไม่มีเวลามามัวเสียดาย

เพราะหากเสียสมาธิเมื่อไหร่ก็ตายเมื่อนั้น

กระบี่บินคมกริบ รวดเร็วสุดขีด พายุลมกรดอัดแน่นอยู่เต็มใน
รัศมีหลายสิบจั้ง เมื่อหลิวจงตกอยู่ท่ามกลางลมพายุนี้ จะทำอะไร
ย่อมติดขัดอย่างเลี่ยงไม่ได้

ไม่เสียแรงที่อวีเจินอีเจ้าประมุขพรรคหูซ่านเป็นเทพเซียนที่
แท้จริง

ประมือกับเขาอย่างน้อยต้องมีหลิวจงคนลับมีดสองคน

ซึ่งหลิวจงอยู่อันดับห้าของไต้หล้า

และเท่าที่มองตามหางตาของหลิวจงไป ก็มีความเป็นไปได้มากกว่าต้องมีราชครูล้างชีวิตสองคน

อวีเจินอีพ्लीวกายลงมาบนพื้นแล้ว เขายืนเอามือไพล่หลังอยู่อย่างนั้น ปลอຍให้ล้างชีวิตต่อยโสหมดแล้วหมดเล่า ทว่ากลับไม่มีหมัดไหนที่สามารถทำลายพายุลมกรดที่มองไม่เห็นของเขาได้ มีแค่ไม่กี่หมัดที่ขาดอีกแค่ซุนกว่าก็สามารถสัมผัสโดนใบหน้าของอวีเจินอี ทำให้ขนคิ้วของเขาพลิวไหวเล็กน้อย ลอนผมสะบัดปลิวแต่ก็แค่นี้เท่านั้น

ล้างชีวิตออกหมดไม่หยุด แต่ก็ต้องกลับมามือเปล่าทุกครั้ง ทว่าสีหน้าของเขาก็ยังเป็นปกติ ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า ไม่มีท่าทางห่อเหี่ยวหมดอาลัยตายอยากแม้แต่น้อย ยังคงเป็นราชครูล้างชีวิตคนนั้น

แต่ยังเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งทำให้คนเจ็บปวดใจ

ราวกับว่าเรื่องทางโลกไม่ควรเป็นเช่นนี้ ง่ายนักที่จะทำให้คนเกิดความคลั่งแค้นและโทสะอัดอั้น

ล้างชีวิตเอาแต่ออกหมด

อวีเจินอีกลับเดินไปข้างหน้าเหมือนเดินกินลมชมทิวทัศน์อย่างมากที่สุดก็แค่เดินอ้อมสนามรบระหว่างหลิวจงและกระบี่บินเท่านั้น เขาเดินผ่านร้านรวงต่างๆ ที่ตั้งอยู่ริมถนน แหงนหน้ามอง

กรอบป้ายหน้าร้าน มองกลอนคู่วันปีใหม่ที่ผ่านลมผ่านฝนของปีนี้มาแล้ว

อวีเจินอีถามด้วยรอยยิ้ม "รู้สึกเสียใจที่ปีนั้นไม่ยอมรับกระป๋องเขียนเล่มนั้นแล้วใช่ไหม?"

"เส้นทางที่เจ้าเลือกเดินเหมาะแก่ให้คนบนโลกเดินเท่านั้น ขึ้นเขา เจ้าก็ขึ้นไปไม่ถึงจุดที่สูงที่สุด ต่อให้จะมอบเวลาให้เจ้าอีกสามสิบปี เมื่อเดินไปถึงยอดบนสุดของภูเขาแล้วก็ไม่มีความให้เจ้าเดินอีก ถึงเวลานั้นเจ้ามีแต่จะยิ่งเสียใจภายหลังมากขึ้น"

"ลั้งซิว จากเล็กจนโต เจ้าเอาแต่สนใจเรื่องของคนในโลกไม่สนใจ ในสายตาของข้าแล้ว นี่ไม่ได้เรียกว่านกกระเรียนในฝูงไก่ นี่เรียกว่าโง่"

ลั้งซิวไม่พูดอะไรสักคำ

ภาพเหตุการณ์นี้ประหลาดอย่างยิ่ง อวีเจินอีที่รับหมัดอย่างต่อเนืองเดินเลี้ยวมาถึงถนนที่กว้างขวางเส้นหนึ่งแล้ว หากเดินไปข้างหน้าอีก สุดปลายทางก็คือวังหลวงของแคว้นหนันเยวี่ยน และยังมีตำหนักใหญ่ที่โอ่อ่ายิ่งกว่าวังหลวงของแคว้นซ่งไล่ บนสันหลังคาแปดเส้นล้วนมีรูปปั้นเขียนและสัตว์ลักษณะประหลาดสิบตัว ตามหลังเขียนซีหงส์ที่เป็นผู้นำก็เป็นสัตว์ที่เรียงลำดับกันได้แก่ มังกร หงส์ สิงโต ม้าสวรรค์ ม้าทะเล ชวนหนี่ (บุตรคนที่ห้าของมังกร ลักษณะคล้ายราชสีห์ มีนิสัยรักความสงบ ชอบควั่นและชอบนั่ง) หย่าหยู (ปลาวิเศษ อยู่ในห้องทะเลลึก ทำให้เมฆกลายเป็นฝน คอยดับไฟยามเกิดเพลิงไหม้ เป็นสัตว์ลักษณะป้องกันอัคคีภัย) เขี่ยจื่อ (เป็นสัตว์ตระกูลเดียวพญาสิงห์ มีความสามารถ

พิเศษ คือเมื่อฟังคนพูดแล้ว สามารถแยกแยะได้ว่าคนนั้นพูดจริงเท็จประการใด เป็นสัญลักษณ์ของความยุติธรรม) โต้แย้ง (ตามตำนานจีนเป็นมังกรไม่มีเขาประเภทหนึ่ง ทำให้เกิดฟ้าครึ้มและเมฆหมอก เป็นสัญลักษณ์ของการกั้นอัคคีภัยเช่นเดียวกับหยาดหยา) และหางสี (เหมือนลิง แต่มีปีก มือถือกระบอง สามารถหยุดปีศาจต่างๆ ได้ นอกจากนี้หน้าตายังเหมือนกับเทพแห่งสายฟ้า การประดับไว้บนหลังคาสามารถกันฟ้าผ่าได้)

ในบรรดารูปปั้นเหล่านี้ บางรูปจักรพรรดิ เสนาบดีและแม่ทัพที่มีอำนาจอยู่ในมือสามารถได้เห็นของจริง แต่บางอย่างพวกเขาไม่เคยเห็น

อวีเจินอี่ยืนนิ้วชี้ไปข้างหน้า "จำได้ว่าตอนที่พวกเราเด็กๆ เคยอ่านคำบรรยายเกี่ยวกับสิบสัตว์ที่อยู่บนหลังคาแล้วสงสัยใคร่รู้อย่างมาก บอกว่าวันหน้าจะต้องได้มาเห็นพวกมันกับตาของตัวเอง ดังนั้นภายหลังเจ้าจึงอาศัยอยู่นอกวังหลวงมาหลายสิบปี ยังมองไม่พออีกหรือ?"

ในที่สุดล้งซิวก็เปิดปากพูด "อวีเจินอี่ อย่าคิดว่าตัวเองร้ายกาจนักเลย ฝึกตนเป็นเซียนก็ไม่เห็นว่าตัวเองเป็นคนแล้วอย่างนั้นริมองอะไรก็ใช้ตาที่สูงกว่าหลุมมองลงมา คิดถึงคนหรือเรื่องราวอะไรก็ล้วนพยายามหวนนึกถึงความทรงจำ เจ้าต้องหัดมองดูการพบพรากและความสุขความทุกข์ของบนโลกในทุกวันนี้ให้มาก... แน่่อนว่าเรื่องพวกนี้เจ้าคงฟังไม่เข้าหูอีกแล้ว"

อวีเจินอี่พยักหน้ารับ "นี่เป็นความคิดสามัญทั่วไป อยู่ตำแหน่งไหนก็พิจารณาถึงเรื่องของในตำแหน่งนั้น การฝึกตนก็เป็นเช่นนี้"

เหมือนกัน ลังชีว หาใช่เพราะเหตุผลของเจ้าไม่ถูกต้อง แค่เพราะเหตุนี้ยังไม่สูงมากพอ นั่นก็เพราะเจ้ายืนอยู่ต่ำเกินไป”

ดวงตาของลังชีวมีประกายของความเสียใจพุ่งผ่าน

เขาหยุดการออกหมัด มองไปทางวังหลวง

อวีเจินอึ้งเองก็หยุดเดิน ถ้ามียิ้มๆ ว่า “หมัดเบาหวิวขนาดนี้ ลังชีว หรือว่าเจ้าไม่ได้กินข้าวมาหลายวันแล้ว? ไม่อย่างนั้นให้ข้ารอเจ้าอยู่ที่นี้อีกสักครึ่งชั่วโมง รอให้เจ้ากินอิ่มแล้วค่อยกลับมาสู้กันใหม่ดีไหม?”

ลังชีวสบถ่าหยาบคายอย่างไม่เคยทำมาก่อน “ข้าผู้อาวุโสจะต้อยให้เจ้าชี้แตกด้วยหมัดเดียว!”

ลังชีวยังคงเป็นลังชีวคนนั้น ต่อให้อ่านหนังสือมากเท่าไร เมื่อถูกบีบให้โมโหเข้าจริงๆ ก็ยังคงเป็นเด็กบ้านนอกจากอำเภอฉิวหลันเขตการปกครองจ้าวแคว้นซงโล่อยู่ดีไม่ใช่หรือ?

อวีเจินอึ้งตบท้องหัวเราะฮาๆ “อ่านหนังสือสวรรค์ เล่าเรียนวิชาเทพเซียน เดินบนสะพานแห่งความเป็นอมตะ ฝึกวิชาชั้นสูงสุด หลังจากปิดด่านก็หลีกเลี่ยงธัญพืชทั้งห้ามาหลายปี (ปีๆ ฝึกอย่างหนึ่งของนักพรตเต๋า นั่นคือการไม่กินธัญพืชทั้งห้าอันได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ข้าวสาลีและถั่ว) จะให้มีชื่อเสียงออกมากองไม่ได้จริงๆ”

ลังชีวถอนหายใจ “อันที่จริงเจ้ากำลังรอคอยให้รู้ผลแพ้ชนะของศึกนั้นสินะ?”

อวีเจินอีพยักหน้ารับ “เจ้ามองความจริงออกแล้วอย่างไร ถึงอย่างไรเจ้าก็ทำลายพายุลมกรดของข้าไม่ได้อยู่ดี”

จากนั้นเขาก็สายหน้า “ไม่ได้เรียกว่ารู้ผลแพ้ชนะหรอก ต้องเรียกรอให้คนหนุ่มที่ซื้อเงินผิงอันผู้นั้นตายต่างหาก”

ลั้งชีวปล้นหันหน้ากลับมา ก้มหน้าลงมองอดีตเพื่อนรักที่อยู่ในลักษณะของเต็กน้อยแล้วยิ้มประหลาด

อวีเจินอีเงยหน้า ถามว่า “อะไร?”

ลั้งชีวตอบ “ยังจำปีนั้นที่นอกกำแพงของที่ว่าการนายอำเภอหมาได้หรือไม่?”

อวีเจินอีคิดแล้วก็ทำสีหน้ากระฉ่างแจ้ว “หากเจ้าไม่พูดถึง ข้าก็ลืมไปแล้วจริงๆ”

ปีนั้นตอนที่อยู่ในอำเภอฉิวหลันบ้านเกิด อวีเจินอีคือบุตรชายของข้าหลวงตำแหน่งเล็กๆ ที่ไม่มีระดับชั้นในราชสำนัก ส่วนครอบครัวของลั้งชีวก็ยิ่งเทียบไม่ติด ทว่าคนทั้งสองกลับเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่เด็ก อวีเจินอีฝึกฝีมือในยุทธภพ แต่ลั้งชีวกลับชื่นชอบบันเทิงคดี ทว่าลั้งชีวแล้วกลับไม่ใช่คนที่สงบเสงี่ยมเรียบร้อยอะไร ตอนหนุ่มเลือดลมพลุ่งพล่าน ลั้งชีวหลงรักคุณหนูของนายอำเภอหมา อวีเจินอีจึงช่วยเขาออกความคิดดีๆ มากมาย เต็มทีหญิงสาวคนนั้นก็ไม่ได้ชอบลั้งชีว ภายหลังจึงยิ่งห่างเหินและยิ่งรังเกียจลั้งชีว มีครั้งหนึ่งดื่มเหล้าจนเมามาถึงกลางดึก คนทั้งสองจึงพากันไปฉีรดกำแพงของเรือนด้านหลังที่ว่าการอำเภอ นึกไม่ถึงว่าหญิงสาวคนนั้นจะลอบออกจากบ้านพร้อมกับสาวใช้เพราะนัดพบกับ

บัณฑิตต่างถิ่นพอดี ผลกลับกลายเป็นว่าพอเปิดประตูบ้านออก หญิงสาวทั้งสองก็มาเจอภาพเหตุการณ์นั้นเข้าอย่างจัง

คุณหนูบุตรสาวนายอำเภอเป็นคนหน้าบาง ทว่าสาวใช้กลับมีนิสัยดุดัน นางถึงขั้นขำเลียงมองมาที่กางเกงของอวีเจินอีและล้งชิว ก่อนจะกล่าวด้วยสีหน้ารังเกียจว่า “ใส่เดือนน้อยสองตัว ดึกตื่นปานนี้ออกมาร่อนหาอะไร?”

หลังจากนั้นล้งชิวกับอวีเจินอีก็ไม่มีหน้าไปไกลที่ว่าการอำเภออีก

อวีเจินอีที่ได้รับคำเตือนจากล้งชิวจึงนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจอะไร

เพียงแต่เหตุใดล้งชิวถึงต้องพูดถึงเรื่องนี้ หรือว่ายังมีความหมายที่ลึกล้ำซ่อนอยู่?

ล้งชิวยิ้มบางๆ “เทพเซียนผู้เฒ่าอวี วันนี้เจ้าเทียบกับใส่เดือนน้อยไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

อวีเจินอีหน้าไม่เปลี่ยนสี ทว่าสายตากลับเย็นเยียบ “ราชครูสั่งการคุยเรื่องเก่าในอดีตจบลงแล้ว พวกเรามาประมือกันได้แล้ว กระจ่าง?”

ล้งชิวสงยิ้มให้แทนคำตอบ

อวีเจินอีหัวเราะเสียงเย็น “ไม่สู้พวกเรามาลองเดิมพันกันดูก่อน หากหลิวจงไม่ตาย เขาจะเป็นฝ่ายอ่อนวอนขอความตายเหมือนเจ้าหรือไม่?”

ล้งชิวพยักหน้ารับ "ตกลง ถ้าอย่างนั้นข้าเดิมพันว่าเขาไม่มีทางจากไปเพียงลำพัง"

อวีเจินอึ้งเต๋ียมจะยกมือเรียกกระบี่เขียนแก้วเล่มนั้นเข้ามาไว้ในมือ แต่ไม่นานเขาก็วางมือลง ยิ้มบางๆ เอ่ยว่า "ข้าจะไม่มอบโอกาสรอดชีวิตนี้ให้แก่หลิวจง"

ล้งชิวไม่เอ่ยอะไรอีก

คนทั้งสองยืนเคียงไหล่กัน

ทว่ามีเพียงแค่ราชครูล้งแห่งแคว้นหนันเยวี่ยนและอวีเจินอึ้งแห่งแคว้นซงไล่แล้ว

อวีเจินอึ้งปลันเอ่ยขึ้นว่า "เจ้าผิดแล้ว พลังการสังหารของข้าไม่ได้อยู่บนกระบี่เล่มนั้น เพียงแต่ว่าก่อนหน้านี้รู้สึกได้ว่าเจ้าล้งชิวยังพอจะมีทางเยียวยา จึงลงใจยอมอ่อนข้อให้เจ้า ก็เหมือนกับปีนั้นตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ว่าจะอะไรข้าก็ยอมให้เจ้า แถมยังคอยใส่ใจความรู้สึกของเจ้า"

แต่ล้งชิวกลับเอ่ยด้วยประโยคประหลาดที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย เขาหันหน้าไปทางกำแพงเมืองฝั่งใต้ เอ่ยเสียงเบาว่า "อวีเจินอึ้ง ตำแหน่งของเจ้าน่ากระอักกระอ่วนที่สุด หวังไม่ใช่ดวงอาทิตย์ที่ร้อนแรง และไม่ใช่ดวงจันทร์ใสกระจ่าง หากได้หล้านี้ขาดเจ้าไป กลับกลายเป็นว่าจะยิ่งสมบูรณ์แบบ"

.....

เด็กหญิงร่างผอมแห้งหิวมันั่งตัวเล็กเดินเข้าไปยังบ้านหลังเดียวในตรอกที่ไม่ปิดประตูหน้าบ้าน มองเห็นเงาฉิ่งหล่งที่กุ่มหัวร้องไห้โฮ

นางเคาะประตูแล้วเดินข้ามธรณีประตูเข้าไป แสร้งทำเป็นถามว่า “นี่ๆ มีคนอยู่ไหม? หากไม่มีข้าจะเข้าไปละนะ”

รองเงาฉิ่งหล่งเงยหน้าที่เต็มไปด้วยความระแวงขึ้นมา นางถึงได้โยนมันั่งตัวเล็กลงบนพื้น เหลียวซ้ายแลขวา กล่าวอย่างไม่อึ้งขังขอบ “นี่คือบ้านของเจ้าไซ้ไหม? ข้าเอาของมาคืนนะ”

เงาฉิ่งหล่งคว่ำมิดฝ่าฝืนบนพื้นขึ้นมาถือไว้เบื้องหน้าเพื่อป้องกันตัว “เจ้าเป็นใคร?!”

นางยังคงกวาดตามองไม่หยุด แต่ปากก็พูดเสียงขุ่นว่า “ข้าเป็นพวกเดียวกับคนมีเงินที่สวมชุดขาวผู้นั้น ไม่ใช่พวกเดียวกับคนที่สวมหมวกดอกไม้บนศีรษะ”

นางมองไปทางห้องที่อยู่ด้านข้าง แล้วหันหน้ามาพูดกับเงาฉิ่งหล่ง “ก่อนหน้านี้ข้าเห็นคู่สุนัขชายหญิงหิวศีรษะคนสี่คนออกมาโยนไว้นอกถนน ศีรษะพวกนั้นกลิ้งหลุนๆ เลือดนองเต็มพื้น ข้าหวังดีเลยช่วยเก็บศีรษะพวกนั้นมารวมไว้ด้วยกัน พวกเขาเป็นอะไรกับเจ้าหรือเปล่า? เจ้ายังไม่รีบไปดูอีกหรือ?”

น้ำตาทะเล็กหลายออกมาจากดวงตาของเงาฉิ่งหล่ง เขารีบวิ่งออกไปนอกบ้านทันที

นางปล้นขวางเขาไว้ ถลึงตาใสอย่างขุ่นเคือง “หยุดนะ!”

เฉาฉิงหล่างมีสีหน้างงงัน

นางถาม “เจ้าจะไม่ขอบคุณข้าเลยรี?”

เฉาฉิงหล่างอึ้งตะลึง ขยับปากจะพูดแต่ก็ไม่พูด สุดท้ายวิ่งออกไปน้ำตาอาบหน้า

นางไม่กล้าขวางคนที่ถือมีดผ่าฟันไว้ในมือหกรอก จึงทำเพียงแค่แบ่ปาก เปิดทางให้ พึมพำเบาๆ “สุนัขใจดำ สมควรแล้วที่ต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า”

นางผลักประตูห้องที่เป็นที่พักของเงินผิงอันให้เปิดออก

ผ้าห่มบนเตียงพับวางไว้อย่างเป็นระเบียบ หนังสือบนโต๊ะก็วางเรียงอย่างเป็นระเบียบเช่นกัน

ทั้งห้องสะอาดสะอ้าน

บนโต๊ะยังมีฝักกระป๋เปล่าอยู่อีกหนึ่งฝัก

หาของกินไม่เจอ แล้วก็ไม่มีเจอเหรียญทองแดงหรือเศษเม็ดเงิน

ทำเอานาง โมโหจึงเดินไปหน้าโต๊ะแล้วผลักหนังสือที่กองกันไว้บนโต๊ะให้ร่วงระเนระนาดอยู่บนพื้น

ลู่ๆ ดวงตานางก็เป็นประกาย หนังสือก็เอามาขายเป็นเงินได้นี้ นาน จากนั้นนางก็จ้องไปที่ฝักกระป๋แล้วถอนหายใจ ช่างเถิด หากแอบเอาหนังสือไปขาย คนซูดชาวผู้นั้นคงไม่ทำอะไรตน แต่หากเอาฝักกระป๋ไปขาย เขาน่าจะต้องจัดการกับตนอย่างโหดเหี้ยม ถึงเวลานั้นต่อให้ตนอายุน้อยก็คงไม่มีประโยชน์

นางชอบหนังสือเหล่านั้นมาแล้ววิ่งหนีออกไปข้างนอก

นางตัดสินใจไว้แล้วว่าหลังจากได้เงินเหรียญทองแดงมากำ
ใหญ่ จะรีบเอาไปใช้ให้หมด มีเพียงเปลี่ยนพวกมันเป็นอาหารลง
ห้องเท่านั้น เขาถึงจะเอากลับคืนไปไม่ได้!

บทที่ 320.2 เหตุใดถึงไร้เทียมทาน

โจวเผยหัวไหล่ของโจวซื่อและยาเออร์กลับมาหาลู่ฝางใหม่อีกครั้ง ยังคงมาดื่มเหล้าที่ร้านเหล้าข้างทาง ไม่เพียงแต่ร้านเหล้าตรงมุมถนนไม่เหลือผู้คน ตลอดทั้งถนนสายใหญ่ก็ว่างเปล่า น่าจะเป็นเพราะทางราชสำนักของแคว้นหนันเยวียนออกคำสั่งมานานแล้วว่า หากมีปรมาจารย์ต่อสู้กันก็จะป้องกันร้านรวงทุกแห่งอย่างเข้มงวด ส่วนกฎระเบียบอย่างละเอียดให้อิงตามการห้ามเข้าออกเคหะสถานยามวิกาลในประวัติศาสตร์ ซึ่งนี่ต้องเป็นฝีมือของราชครูจิ้งชิวอย่างแน่นอน

สตรีแต่งงานแล้วหน้าตาต่างดงามที่มาจากสำนักเดียวกับลู่ฝางนอนตัวอ่อนพับคว่ำอยู่บนโต๊ะเหล้า

ศิระของใบหน้ายิ้มเนียนถึงและกระบี่ต้าซุนต่างก็วางไว้บนโต๊ะอีกตัวที่อยู่ข้างกัน

โจวเผยคลายมือปล่อยคนทั้งสองแล้วเดินก้าวยาวๆ เข้าไปในร้าน หลังจากที่นั่งลงเรียบร้อยก็คลี่ยิ้มพูดอย่างฉุนๆ ว่า “เจ้ามอมนางให้มาอยู่ฝ่ายเดียวสินะ?”

ลู่ฝางรินเหล้าให้เขาหนึ่งถ้วย “แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ?”

โจวเผยมองประเมินลู่ฝาง “นับว่าไม่ทำให้ข้าเหนื่อยยากเปลืองแรงเปล่า ยังพอจะได้เรื่องได้ราวอยู่บ้าง”

เมื่อเทียบกับท่าทางห่อเหี่ยวหดหู่เหมือนเมื่อครั้งที่ได้พบกัน
ก่อนหน้านี้ คราวนี้ลู่วางคืนสติกลับมาแล้ว อีกทั้งจึงซีเส้นเป็นเส้นๆ
ยังมารวมตัวกันจนเหมือนสิ่งที่จับต้องได้จริง เพียงแค่ว่ายังไม่ได้
ขมวดรวมให้เป็นปมเท่านั้น แต่แค่นี้ก็มากพอให้ลู่วางมีชีวิตอยู่ใน
พื้นที่มงคลดอกบัวไปอีกหกสิบปี ไม่แน่ว่าอาจจะมีโอกาสพากาย
หยาบบินทะยาน นั่นก็ถือได้ว่าโชคร้ายมาพร้อมกับโชคดีแล้ว

ความเร็วในการไหลรินของแม่น้ำแห่งกาลเวลาในพื้นที่มงคล
ดอกบัวและในใต้หล้าไพศาลสองแห่งนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก
เพราะยังคงต้องดูที่อารมณ์ของคนผู้นั้น

หากคนผู้นั้นรู้สึกว่าคุณมาจนพอใจแล้ว กาลเวลาหกสิบปีใน
พื้นที่มงคลดอกบัวก็อาจจะเท่ากับแค่ห้าหกปีในใต้หล้าไพศาล แต่
หากเขารู้สึกว่าน่าเบื่อหน่าย ก็อาจจะต้องช่วยไปด้วย ครั้งที่หลอก
ต้มคนจนเปื่อยมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ก็คือ หลังจากที่คนใน
พื้นที่มงคลผ่านความลำบากยากเข็ญมานับพันนับหมื่นประการ
กว่าจะได้บินทะยาน พอลกลับคืนไปยังใต้หล้าไพศาลกลับค้นพบว่า
เวลาผ่านไปสามร้อยปีแล้ว เกือบทำให้จิตแห่งเต้าของคนผู้นั้นเสีย
การควบคุม

ถึงอย่างไรต่อให้เป็นผู้ฝึกตน เวลาสามร้อยปีก็ยาวนานมาก
พอจะทำให้ผู้คนเปลี่ยนแปลงไปแล้ว คนที่อยากพบเจอก็อาจจะไม่
อยู่บนโลกนานแล้ว คนที่อยากจะฆาก็อาจจะได้เสพสุขกับความ
หรรหามั่งคั่งอย่างเต็มที่และตายไปแล้ว

โจวซือกับยาเออร์เลือกนั่งลงข้างโต๊ะตัวหนึ่ง ต่างคนต่างมี
ความคิดเป็นของตัวเอง หม่อมปักบุบผาไปค้นเหล้ากึ่งไฟที่ผลิต

เฉพาะในแคว้นหนันเยวียนมาหนึ่งไห หลังจากรอดตายมาได้ก็ควร
จะจับเหล่าร่วมกับสตรีในดวงใจสักครั้ง ส่วนสัญญาหกสิบปีที่บอก
ว่าจะขึ้นมาเป็นสิบอันดับแรกหรือถึงขั้นสามอันดับแรกของไต้หล้า
นั้น ถึงอย่างไรโจวซือก็เป็นบุตรชายของโจวเฟย บวกกับที่เดิมที่
ตำหนักคลื่นวสันต์ก็อยู่บนยอดเขาของพื้นที่มงคลดอกบัวอยู่แล้ว
โจวซือยอมไม่ขาดสติปัญญาในเรื่องนี้ เขามั่นใจว่าหากได้พบกับ
นางในอีกหกสิบปีให้หลังจะต้องสามารถจับมือกันเดินทางไปยัง
บ้านเกิดของบิดาได้แน่นอน

ยาเออร์คิดอย่างไร โจวซือเดาไม่ออก แต่ก็ไม่อยากคิดให้มาก
ความ เพราะโจวซือเชื่อมั่นในฝีมือและรากฐานของบิดาอย่างถึง
ที่สุด โดยเฉพาะหลังจากที่ได้บินทะยานไปแล้ว นั่นก็เหมือนเลี้ยว
หลงกลับคืนสู่หน้า พยัคฆ์กลับคืนสู่ขุนเขา ต้องรู้ว่าพื้นที่มงคล
ดอกบัวก็เป็นแค่พื้นที่มงคลระดับกลางเท่านั้น แต่พื้นที่มงคลถ้า
เมฆาของสกุลเจียงสำนักกุยกหยกที่โจวเฟย 'บิดา' ของตนได้
ครอบครองกลับเป็นพื้นที่มงคลขนาดใหญ่อันดับหนึ่งในไต้หล้า

ความสามารถในการขัดเกลา สั่งสอนและปราบพยศจิตใจสตรี
ของโจวเฟย โจวซือไม่เคยเรียนรู้มาได้ โจวเฟยเคยพูดด้วยรอยยิ้ม
ว่า นั่นเรียกว่า 'กายลวงใจจริง' คือวิชาอภินิหารอย่างหนึ่งของ
ตระกูลเซียน เจ้าโจวซือเรียนรู้ได้แค่ผิวเผินก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่
นี่มากพอจะให้เจ้าห่อตะบิงไปตามพุ่มบุปผาไต้หล้านี้แล้ว

ลู่ฝางเอ่ยถาม "ทางด้านนั้นเป็นอย่างไรบ้าง?"

โจวเฟยยกถ้วยเหล้าขึ้นชนกับสหายรักผู้หนึ่งที จับเหล้าหนึ่ง
อีก รสชาติห่วยแตกยิ่งนักจึงรีบวางลงแล้วเอ่ยอธิบายว่า "วุ่นวาย

มากเลยละ เฟิงซิงปายถูกสหายรักอย่างถึงเถี่ยฮี้สังหาร เฉิงหยวนชานยังไม่ทันได้พ่ายลมก็เผ่นหนีไปแล้ว ลังชีวเล่นลูกไม้ ไม่ได้ต่อสู้เอาเป็นเอาตายกับเงินผิงอัน หลังจากรู้ว่าวิชาหมัดของใครสูงของใครต่ำแล้ว กลับเหมือนว่าประลองฝีมือเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้กันมากกว่า เขาช่วยเสริมสร้างขอบเขตของเงินผิงอันให้มั่นคง เพราะวิถึวรยุทธ์ของไอ้หมอนั้นค่อนข้างจะแปลกประหลาด ขาดอีกนิดเดียวก็สามารถฝ่าทะลุคอขวดขอบเขตหกได้ในรวดเดียว ลังชีวมองสายสนกลในออกจิ้งค้อยๆ ต่อยให้ขอบเขตวิถึวรยุทธ์ของเงินผิงอันกลับไปที่ยขอบเขตห้าซ้าๆ และระหว่างที่ประมือกัน ลังชีวก้อาศัยกระบวนท่าหมัดของเงินผิงอันมาพิสูจน์ความคิดในการเรียนวรยุทธ์บางอย่างด้วย หากคนผู้นี้สามารถเดินออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวได้ ในอนาคตการเลื่อนเป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตเก้าก็คือเรื่องที่แน่นอนแล้ว”

โจวเฟยยกถ้วยเหล้าขึ้นมาตามจิตใต้สำนึก แต่พอนึกถึงรสชาตินั้นก็ถอนหายใจอย่างเศร้าใจ ได้แต่บิบบจุมกแล้วกรอกเข้าปากหนึ่งคำ “จากนั้นตึงอิงและอวีเจินอื่ก็ปรากฏตัว คนหนึ่งมาดักเงินผิงอัน อีกคนหนึ่งขวางลังชีวเอาไว้ ข้าว่าสองศึกนี้ต่างหากที่อันตรายมากที่สุด ย่อมต้องต่อสู้จนรู้เป็นรู้ตายแน่นอน”

ลู่ฝางยืนนิ้วชี้ไปที่หนุ่มปักบุปผาและยาเออร์ที่นั่งอยู่บนโต๊ะด้านหลัง “หมาเซวียนจินกั๋งชมพู่และสตรีอุ้มผีผา รวมไปถึง... ไบหน้ายิ้ม อันที่จริงเงินผิงอันไม่ได้คิดจะฆ่าพวกเขา แต่เด็กสองคนนี้ เชื่อว่าหากไอ้หมอนั้นมีโอกาสดองฆ่าทิ้งแน่นอน เหอะ นิสัยเช่นนี้กลับเหมือนจอมยุทธ์พเนจรผู้มีจิตใจดีงามยิ่งกว่าเฟิงซิงปายเสียอีก”

“ไม่พูดถึงเจ้าและกงชิงชิง บุคคลที่อยู่ในใต้หล้าแห่งนี้ คนที่สามารถเข้าตาข้าได้มีเพียงตึงอิงและอวีเจินอีเท่านั้น คนอื่นๆ ก็มีดีแค่นั้น ต่อให้เป็นลิ่งชิว ต่อให้เขาได้เป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตเก้าในอีกสี่สิบห้าสิบปีให้หลัง แล้วจะอย่างไร?”

โจวเฟยโบกมือ “ข้าไม่สนใจเรื่องพวกนี้หรอก ครั้งนี้มานั่งอยู่ที่นี้ก็เพื่อรอให้เสียงกลองครั้งที่สองดังขึ้นบนภูเขาหนิวกุ๋ ข้าจะพาแค่ยาเออร์ที่อยู่ด้านหลังเจ้าและพวกผู้หญิงไป ดังนั้นอีกหกสิบปีให้หลัง คงต้องฝากให้เจ้าช่วยดูแลโจวซือที่ไม่เอาไหนด้วย”

ลู่ฝางพยักหน้าตอบรับ ก่อนจะถามด้วยความประหลาดใจ “เจ้าไม่คิดจะชักชวนอวีเจินอีบ้างหรือ? ได้รับผลประโยชน์เพราะเป็นคนใกล้ชิดไปอีกหกสิบปี ถึงอย่างไรก็ถือว่าได้รับโอกาสมากกว่าสำนักไบถง อีกอย่างตามคำบอกของเจ้า อันดับของเจ้าอยู่ล่างสุด สามารถพาคนไปได้แค่คนเดียว นั่นก็คือยาเออร์แห่งลัทธิมารผู้นี้ อวีเจินอีกลับสามารถพาคนไปได้อย่างน้อยสามคน เว่ยเซี่ยน หลูปายเซียง สุยโยวเปียน จูเหลียน มีคนใดบ้างที่ไม่ใช่พวกตัวประหลาดที่พรสวรรค์เลิศล้ำ ถ้าสวรรค์หาลิขุของแฉกั้นสมบัติทวีปมีตัวอ่อนที่เหมาะสมแก่การฝึกตนผุดขึ้นไม่ขาดสาย พื้นที่มงคลดอกบัวแห่งนี้ก็มีคนเก่งด้านวิถึวรยุทธ์มากมาย เจ้าดึงอวีเจินอีมาเป็นพวกได้ก็เท่ากับว่าสกุลเจียงจะมีผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างลิ่งชิวเพิ่มขึ้นมาอีกสามคน”

โจวเฟยยิ้มนิ้วชี้หน้าลู่ฝาง “ถือว่ามโนธรรมในใจเจ้าไม่ถูกสุนัขกินไปหมด ยังรู้จักคิดพิจารณาเพื่อข้าบ้าง”

ยาเออร์เปิดปากพูดเป็นครั้งแรก นางถามอย่างขลาดกลัวว่า “เจ้าตำหนักโจว เชียนกระบี่ลู่ ถงซิงซิงคือใครกันแน่?”

โจวเฟยและลู่ฝางต่างก็สร้างทำเป็นไม่ได้ยิน

เพราะยาเออร์ไม่รู้ถึงน้ำหนักของเจ้าประมุขสกุลเจียงสำนักกุยหยก เจ้าของพื้นที่มงคลถ้าเมฆา และเชียนกระบี่คนหนึ่งนี้อาจเลื่อนสู่ขอบเขตสิบเอ็ดเลยสักนิด

หากยาเออร์ได้เลื่อนสู่อันดับสิบคนของพื้นที่มงคลดอกบัวก็อาจจะยังมีคุณสมบัติที่จะมาพูดคุยกับพวกเขา

แน่นอนว่านี่ก็เกี่ยวข้องกับนิสัยเย็นชาอันเป็นนิสัยดั้งเดิมของลู่ฝางและโจวเฟยด้วย

หากเปลี่ยนมาเป็นเจ้อเชียนอย่างเฟิงซิงปายที่เป็นลอมยุทธ์พนเนอร์ก็ยังไม่มិនิสัยยากจะตีสนิทเช่นนี้

.....

บนหัวกำแพง หลังจากที่เงินผิงอันปลอ่ยไปหนึ่งกระบี่

มุมตะวันตกสุดของทางเดินม้าที่เป็นเส้นตรงมีผู้เฒ่าคนหนึ่งที่มีอาการตรงหน้าอกถูกฉีกเป็นรูกว้างขนาดใหญ่ เผยให้เห็นบาดแผลเลือดโชกเส้นหนึ่ง

ผู้เฒ่าทำสิ่งที่อยู่เหนือการคาดการณ์ของผู้คน เขายกมือขึ้นปลดกวานดอกบัวขึ้นนั้นโยนไปไว้บนพื้นด้านข้าง

ส่วนเรื่องที่ว่ากระบี่บินเล่มนั้นจะสามารถหลุดพ้นจากพันธนาการ กลับคืนไปสู่ข้างกายของเจ้านาย ทำให้ศัตรูยังมีผละกำลังที่แข็งแกร่งมากขึ้นหรือไม่

เมื่อสูญเสียการปกป้องจากสมบัติอาคมเขียนอย่างกวนเต๋าขึ้นนี้แล้ว ท่ามกลางศึกใหญ่ที่ต้องเผชิญกับศัตรูซึ่งมีผละกำลังเท่าเทียมกันจะทำให้สูญเสียโอกาสเอาชนะไปส่วนหนึ่งหรือไม่

ตึงอิงไม่สนใจแม้แต่น้อย

ตึงอิงม้วนชายแขนเสื้อขึ้นอย่างเชื่องช้าและประณีตบรรจง

เขาคิดแล้วก็ก้มหน้าลงมองกวางดอกบัวที่เป็นหนึ่งในของเดิมพันชั้นนั้น ครั้นจึงสะบัดชายแขนเสื้อหนึ่งครั้งขว้างมันไปไกลถึงเส้นทางสำหรับจักรพรรดิที่อยู่ในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน

ตึงอิงเดินมาด้านหน้าช้าๆ ท่วงท่าก้าวเดินไม่ต่างจากคนธรรมดาทั่วไป

ไม่ได้เป็นเทพแห่งพายุลมกรดที่ยิ่งใหญ่ดุจขุนเขาอีกต่อไปแล้ว ขนาดกวางเต๋าสีเงินชั้นนั้นตึงอิงก็ยังสลະทิ้งได้อย่างไม่ไยดี

มีเพียงมือเปล่าที่เดินเข้าหาเงินผิงอัน

ตึงอิงรู้สึกว่ทั้งร่างโล่งสบาย ไม่เคยรู้สึกเหมือนอยู่จุดสูงสุดบนยอดเขาเช่นนี้มาก่อน

เวลาต่อสู้กับใครก็ควรจะเป็นเช่นนี้!

เอาชนะคนที่อยู่อันดับสองของไต้หหล้า ก็ยอมได้เป็นอันดับหนึ่งในไต้หหล้า หลักการนี้ง่ายมาก

ทว่าหลักการเช่นนี้ ไม่ว่าจะคนนอกจะให้น้ำหนักมากแค่ไหน หรือจะอยู่ไกลเกินเอื้อมสักเท่าไร ดิงอิงก็ยังรู้สึกว่ายังเบาเกินไป เล็กเกินไป

ดิงอิงไม่เห็นอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย!

ใช้พลังกำลังของคนคนเดียวเอาชนะการร่วมมือกันของคนอีกเก้าคนที่เหลือในไต้หหล้า นั้นต่างหากถึงเรียกว่าไร้เทียมทานอย่างที่ได้ดิงอิงต้องการอย่างแท้จริง

ดังนั้นท่ามกลางการเวลาอันยาวนาน ดิงอิงที่มีเพียงความเจียบเหงาเดียวดายอยู่เป็นเพื่อนถึงได้ตั้งใจศึกษาข้อดีของร้อยสำนัก ดึงความรู้ด้านวิทยายุทธ์ของปรมาจารย์ใหญ่ทั้งหลายให้สูงขึ้นไปอีกระดับ นี่ไม่ใช่เพราะดิงอิงต้องการใช้พวกมันมาเป็นยันต์คุ้มกันกายให้กับตัวเอง แต่เป็นเพราะดิงอิงเตรียมพร้อมมานานแล้วว่า แค่ตนเองออกกระบวนท่าไปตามอารมณ์ก็สามารถทำลายอาคมที่แกร่งกร้าวที่สุดของปรมาจารย์ใหญ่อย่างพวกอวีเจินอี ฉั่งฉิว หลิวฉงได้อย่างง่ายดาย

เพียงแต่ว่าตอนนี้กลับมีเรื่องไม่คาดฝันใหญ่เทียมฟ้าปรากฏขึ้นมา

แต่ดิงอิงกลับรู้สึกว่าแบบนี้ถึงจะถูกต้อง

แล้วก็ไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนท่าที่มีลูกเล่นอะไรพวกนั้นอีกแล้ว เพราะว่ามันซ้ำเกินไป

บนเส้นทางที่มุ่งไปข้างหน้า ไม่มีศัตรูที่แข็งแกร่งมากพอ ต่อให้
ตั้งอิงยืนรอ ต่อให้ตั้งอิงหันกลับไปมองก็ยังมองไม่เห็นเงาร่างของ
คนที่อยู่อันดับสอง ยิ่งไม่มีใครสามารถไล่ตามตั้งอิงมาได้ทัน ไม่มี
ใครยืนเคียงไหล่กับตั้งอิงได้ ดังนั้นจึงรู้สึกเพียงว่าฟ้าดินแห่งนี้ช่าง
เจียบเหงา มีเพียงตั้งอิงคนเดียวที่ช่วงชิงแข่งขันอยู่กับสวรรค์

เลอเซียนที่ซื้อเงินผิงอันผู้นี้มาเยือนได้ถูกเวลายิ่ง มีหินรองฝ่า
เท้าก่อนนี้ ข้าตั้งอิงมีแต่จะขยับเข้าใกล้แผ่นฟ้าได้มากขึ้น!

ตั้งอิงก้าวเร็วๆ ไปข้างหน้าพลาจหัวเราะอย่างสาแก่ใจ

เงินผิงอันจับกระบี่ยาวไว้ในมือ ฝ่ามือร้อนลวก แต่กลับไม่ได้
ถูกปราณกระบี่ทำร้ายให้บาดเจ็บ เขารู้สึกว่ากระบี่ที่สองนี้สามารถ
ฟันออกไปได้เร็วกว่าเดิม

บนหัวกำแพงเมืองทางทิศใต้ของแคว้นหนันเยวียน

จากรูโหว่ขนาดใหญ่ยักษ์ของกำแพงเมืองไปจนถึงทางทิศ
ตะวันตกสุด ตลอดทางเดินม้าทั้งเส้นล้วนเต็มไปด้วยปราณกระบี่สี
ขาวหิมะที่ไหลป่าทะลักหลายซัดหลุนๆ ไปเบื้องหน้า

ส่วนกำแพงเมืองทางฝั่งตะวันตกก็มีตั้งอิงที่ปล่อยหมัดออกไป
ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ประหนึ่งองค์เทพแห่งสรรงสรรค์ที่กำลังต่อยุคนเขา
แต่ละหมัดต่อให้ปราณกระบี่ที่กรูเข้ามาปะทะใบหน้าแตกฉาน
ซ่านเซ็น แล้วตั้งอิงก็เดินไปข้างหน้าทวนกระแสปราณกระบี่ประดุจ
ฝ่าฝ่าไม้ไผ่เช่นนี้

บทที่ 321.1 นักพรตเตมาที่อยู่ข้างบ่อน้ำ

ก่อนจะแอบเข้ามาในตำหนักรัชทายาท ฮองเฮาโจวซูเจิน หรือควรจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเจ้าหอจิ้งหย่าง หรืออีกสถานะหนึ่งคือนักรบเดนตายของหอจิ้งซิน นางได้อำพรางตัวอยู่ท่ามกลางเงามืดที่ร่มเย็นแห่งหนึ่ง มองไปทางกำแพงเมืองทิศใต้ที่คนทั้งสองกำลังต่อสู้กันด้วยความปลงอนิจจังอย่างถึงที่สุด

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนภูเขาถล่มพื้นดินปริแยก

ต่อให้เปิดเอกสารลับที่มีฝุ่นเกาะหนาชั้นมากที่สุดในหอจิ้งหย่างออกดู ก็เป็นเวลาหลายหกสิบปีมาแล้วที่พื้นที่มงคลดอกบัวไม่เคยมีการเช่นฆ่าที่สะท้อนฟ้าสะท้อนดินเช่นนี้มาก่อน

คนเพียงสองคน แต่กลับตีกันเหมือนสองกองทัพประจัญบาน สร้างภาพบรรยากาศดุจดังมีทะเลทรายเหลืองอร่ามหมื่นลี้และกองทัพม้าเหล็กทวนทอง

ฮ่องเต้เว่ยเซี่ยนผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวียนคือผู้ไร้เทียมทานในช่วงยุคสมัยนั้น ไม่มีใครเป็นคู่ต่อสู้ของเขาได้ หลูปายเซียงในช่วงยุคหลังก็เป็นเช่นเดียวกัน เขาสามารถใช้กำลังของตัวเองคนเดียวข่มให้คนทั้งยุทธภพหายใจหายคอไม่สะดวกนานถึงหกสิบปี เซียนกระบี่สาวสุยโยวเปียนก็ยิ่งเจียบเหงาจนได้แต่ชี้กระบี่บิณฑะยาน จูเหลียนผู้บ้ำคัลังวรยุทธ์เลือกที่จะเป็นศัตรูกับคนทั้งโลก

ใช้กำลังของคนคนเดียวต่อสู้กับคนเก้าคน ประมาจารย์สิบท่านบน
อันดับรายชื่อแห่งใต้หล้าถูกเขาสังหารไปเกินครึ่ง

คราวนี้ตึงอิงได้มาเจอกับเงอเซียนหนุ่มที่มีชื่อว่าเงินผิงอัน

ก็ราวกับดวงตะวันและดวงจันทร์แข่งกันประชันแสง โดยมีห้อง
นภาอยู่เบื้องบน

ทุกคนได้แต่ยืดคอยาวๆ ออกไปดู รอคอยผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น

โจวซุเงินถอนหายใจหนึ่งที ชำเลียงตามองชายหนุ่มหญิงสาว
สองคนที่อยู่บนหลังคาสีงปลูกสร้างหลังหนึ่ง นางไม่ได้พุ่งทะยาน
ตรงไปหาพวกเขา แต่พลีวกายลงในระเบียงแห่งหนึ่งอย่างเงียบ
เชียบแล้วเดินทอดน่องเอื่อยเฉื่อย หากเจอพวกสาวใช้หรือผู้ดูแลก็
จะหลบอ้อมไปอยู่หลังเสา แขนบตัวติดกับเสาบดบังสายตาจาก
มนุษย์ธรรมดาเหล่านั้น

บางครั้งก็กระโดดขึ้นไปบนเสาคาน มองดูแล้วประหนึ่งแถบผ้า
หลากสีสันที่กำลังล่องลอยไปเบื้องหน้า สถานะของนางในตอนนี้อาจ
เหมาะให้เผยตัวในตำแหน่งนี้

แม้ว่านางจะเป็นฮองเฮาคนปัจจุบันของแคว้นหนันเยวี่ยน แต่
กลับไม่ใช่มารดาแท้ๆ ของรัชทายาทและองค์ชายรอง ถึงขั้นยังมี
ความเกี่ยวข้องกับการป่วยตายของฮองเฮาคนก่อน ขาวลือและ
ความลับต่างๆ ในวังหลวงล้วนมีเกี่ยวพันกับโจวฮองเฮาอย่างที่นาง
เลียงไม่ได้

ร่างที่พุ่งวูบไปมาของโจวซูเจินทำให้เว่ยเหยียนและฝานกว่านเออร์สังเกตเห็นได้พอดี คนทั้งสองจึงทะยานลงมาจากหลังคา มาพบกับฮองเฮาที่มีความงามเสียงเลื่องลือผู้นี้ในสวนดอกไม้

ฝานกว่านเออร์ค่อนข้างจะสงสัยและเป็นกังวล เพราะไม่รู้สาเหตุใดโจวซูเจินถึงมาอยู่ที่นี่ อีกทั้งยังเผยกายต่อหน้านางและรัชทายาทเว่ยเหยียนด้วย

โจวซูเจินผู้นี้ก็คือศิษย์พีหฺงยฺงที่ปีนั้นเป็นคนพบเจอฝานกว่านเออร์และพานางไปอยู่ที่หอจิ่งซิน หลังจากนั้นไม่นานโจวซูเจินก็ได้สวมรอยเป็นสาวงามผู้เข้าร่วมการคัดเลือกซึ่งเป็นตัวตนที่ทางหอจิ่งซินสร้างให้อย่างตั้งใจ ได้เข้าไปอยู่ในวังหลวงแคว้นหนั้นเยวี่ยนอย่างราบรื่น ก่อนจะเดินที่สะพานมาสู่ตำแหน่งฮองเฮา

โจวซูเจินกล่าวอย่างฉะฉานใจ "สถานการณ์คับขัน ไม่ทันกาลแล้ว ต้องโทษที่ศิษย์พีหฺงยฺงอย่างข้าทำอะไรไม่เรียบร้อย แล้วก็ต้องโทษมารแต่มาตึงที่ปรากฏตัวอย่างประจวบเหมาะเกินไป"

เว่ยเหยียนมอง 'เสด็จแม่' แล้วค่อยหันกลับมามองฝานกว่านเออร์ ในใจเหมือนมีพยับเมฆหนาชั้นปกคลุม

เขาไม่ถือสาหากตัวเองต้องลงเรือลำเดียวกับฝานกว่านเออร์เพื่อเอาชนะน้องชายที่ยาเออร์แห่งลัทธิมารเป็นผู้สนับสนุน จากนั้นเดินที่สะพานขยับเข้าใกล้กับเก้าอี้มังกรตัวนั้น ขึ้นครองราชย์อย่างราบรื่น สุดท้ายจับมือกับสาวงามวางแผนรวบรวมสี่แคว้นให้เป็นปึกแผ่น แต่หากบอกว่าสกุลเว่ยทุกคนในแคว้นหนั้นเยวี่ยนล้วนถูกหญิงสาวจากหอจิ่งซินเหล่านี้กุมเล่นไว้ในกำมือมานาน

แล้ว ถ้าเช่นนั้นต่อให้ตนจะได้นั่งเก้าอี้มังกร ได้สวมชุดคลุมมังกร แล้วจะยังมีความหมายอะไร?

แต่โจวซูเจินกลับไม่มีเวลามาสนใจความคิดของกษัตริย์ที่ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างของเว่ยเหยียน นางพูดเข้าประเด็นกับฝานกว่านเออร์ว่า “ปีนั้นการที่อาจารย์ส่งตัวข้ามาอยู่เมืองหลวงแคว้นหนั้นเหยียน นอกจากสถานะของเธอแล้ว อาจารย์ยังต้องการให้ข้าทำเรื่องหนึ่งให้สำเร็จ นั่นก็คือได้กระโปรงเขียวชุดนั้นมาครอบครองไม่ช้าไม่เร็ว จำเป็นต้องเป็นช่วงสุดท้ายก่อนระยะเวลาหกสิบปีนี้จะหมดลงพอดี แต่ข้าไม่กล้าเข้าใกล้มารแต่มาตึงเกินไป ไม่กล้าปรากฏตัวให้เขาเห็นเลยด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าจะทำให้มารเฒ่าหงุดหงิด”

กล่าวมาถึงตรงนี้ นางก็ยิ้มขออภัยให้ฝานกว่านเออร์ กล่าวเสียงขึ้น “ดั่งนั้นศิษย์พี่หญิงจึงได้แต่ถอยมาเลือกลำดับรองลงมา ก่อนที่โจวเฟยจะลงจากภูเขาก็คงเคยป่าวประกาศแล้วว่าต้องการเจ้าศิษย์น้องหญิงเป็นของรางวัล เขาปรารถนาในความงามของเจ้ามานานแล้ว ดั่งนั้นข้าจึงจงใจให้คนเปิดเผยความลับแก่ตำหนักคลื่นวสันต์ บอกว่าเจ้าอยากครอบครองชุดกระโปรงตัวนั้น แล้วโจวเฟยก็ตรงไปหาภิกษุอรหันันที่วัดจินกังจริง ๆ ด้วยนิสัยของโจวเฟย หากเจ้าตกอยู่ในกำมือของเขา ขอแค่ศิษย์น้องหญิงเอ่ยปาก ไม่ว่าจุดประสงค์เดิมที่โจวเฟยไปแย่งกระโปรงสีเขียวชุดนั้นมาจะเป็นอะไร เขาก็ต้องยินยอมมอบกระโปรงตัวนั้นให้ศิษย์น้องอย่างแน่นอน”

ฝานกว่านเออร์ยังคงไม่เข้าใจ “ข้าได้กระโปรงตัวนั้นมาแล้วอย่างไร? ได้หนึ่งในสี่โชควาสนาใหญ่ก็จะโชคดีได้บินทะยานงั้น

หรือ? แต่ก่อนหน้านี้ศิษย์พีหึงก็เคยพูดไม่ใช่หรือว่า อาจารย์เคย
สั่งไว้ว่า ไม่ให้ข้าลงใจไล่ตามโอกาสในการบินทะยาน?”

“น่าเสียดายก็แต่ตอนนี้โจวเฟยได้มอบกระโปรงตัวนั้นให้กับยา
เออร์แห่งลัทธิมารไปแล้ว เรื่องมาถึงขั้นนี้...ยังดีที่อาจารย์ก็เคยคาด
เดาสถานการณ์เช่นนี้มาไว้แล้ว”

โจวซูเจินควักกระจกทองแดงบานเล็กออกมาด้วยสีหน้าจริงจัง
“อาจารย์จึงบอกกับข้าว่าเมื่อถึงเวลานั้น ให้ข้ามอบมันแก่เจ้า”

ฝานกว่านเออร์รับกระจกมาแล้วพลิกกลับไปกลับมา หมุนซ้าย
หมุนขวา แต่ก็มองความผิดปกติใดๆ ไม่ออกแม้แต่น้อย

โจวซูเจินสายหน้า “ข้าศึกษามันมาหลายปีก็มองเส้นสนกลใน
ไม่ออกเหมือนกัน ดูเหมือนว่าจะเป็นแค่กระจกธรรมดาบานหนึ่ง
เท่านั้น”

โจวซูเจินหันไปคลี่ยิ้มให้เว่ยเหยียน “องค์ชาย ไม่ต้องกังวลว่า
ตัวเองจะกลายมาเป็นหุ่นเชิดของหอลิ่งซินเรา พวกเราไม่ได้มี
ความคิดเช่นนั้น แล้วก็ไม่มีศักยภาพมากพอให้มีความ
ทะเยอทะยานนี้ด้วย อาจารย์เคยบอกไว้ว่า บนโลกมีตึงอิง อวีเจินอี่
และจิ้งชีวสามคนนี้อยู่ ก็เหมือนมีภูเขาสามลูกใหญ่ที่ไม่อาจข้าม
ผ่านไปได้ โดยเฉพาะหากสองคนแรกมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์
แผนการทั้งหมดของหอลิ่งซินก็เป็นแค่การละเล่นของเด็กที่ไม่มีความ
หมายต่อไต้หล้านี่เลย”

เพราะยึดกฎเสียงการเอ่ยนามของผู้สูงศักดิ์ โจวซู่เจินจึงไม่เต็มใจเอ่ยคำพูดบางอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของกงซิงซิงผู้เป็นอาจารย์ต่อหน้าคนนอกอย่างเว่ยเหยียน

อันที่จริงปีนั้นตอนที่กงซิงซิงมาพบหน้าโจวซู่เจินผู้เป็นลูกศิษย์เป็นครั้งสุดท้าย นางได้เอ่ยคำพูดที่ออกมาจากใจจริงอีกบางส่วน นางบอกว่า 'ทำมามากมายขนาดนี้ก็เพียงแค่เพราะข้ากลัวตาย ดังนั้นข้าถึงได้อยากรู้ว่าตัวทุกคนในใต้หล้าแห่งนี้มีใครทำอะไรบ้าง ข้าต้องการรู้ทุกเรื่อง เพื่อที่ข้าจะสามารถหลบเลี่ยงอันตรายทั้งหมดได้'

อีกอย่างโจวซู่เจินก็ไม่เชื่อว่านี่เป็นคำพูดจากใจจริงของอาจารย์

อาจารย์มีตบะสูงถึงเพียงนั้น กลายเป็นหนึ่งในสี่ปรมาจารย์ใหญ่ของใต้หล้ามาตั้งนานแล้ว พรสวรรค์ในการฝึกยุทธ์ที่เลิศล้ำของอาจารย์ คนนอกอาจจะไม่รู้ แต่โจวซู่เจินกลับรู้ว่า นางเป็นรองแค่มารเต๋าตึงอิงเท่านั้น! ขอแค่อาจารย์ตั้งใจ สามอันดับแรกในใต้หล้าย่อมเป็นของที่อยู่ในกระเป๋าของนาง แล้วนับประสาอะไรกับที่เบื้องหลังอาจารย์ยังมีหอลิ่งซิน มีสายสืบและนักรบเดนตายมากมายอยู่ในราชสำนักของสี่แคว้น ยังต้องกลัวอะไรอีก? ใต้หล้านี้สิ่งที่ต้องกลัวนางถึงจะถูก ไม่ใช่หรือ?

รัชทายาทเว่ยเหยียนครุ่นคิดอย่างตั้งใจ เขาไม่เชื่อคำพูดของอีกฝ่ายสักเท่าไร หรือควรจะพูดอีกอย่างว่าไม่ได้เชื่อทั้งหมด

ผานกว่านเออร์ถือกระจกทองแดงไว้ในมือ ลมสุภวังค์ความคิด

.....

ภิกษุเฒ่าวัดฉินกั๋งถอดฉิวร เปลี่ยนมาสวมอาภรณ์ของคนปกติทั่วไป เขารู้สึกไม่ค่อยเคยชินเท่าไรนัก เวลานี้เขาไปเยื่อนวังหลวงเพื่อไปทางคีนอรหันต์ร่างทองของวัดปายเหอมาจากห้องเต้ก่อนเข้าวัง ทหารยามบอกให้เขารอห้องเต้เรียกพบอยู่หน้าประตูวังก่อน เขาลังพนมมือทั้งสิบ ท่องคำหนึ่งว่าอามิตาพุทธ

พอเข้าวังมาแล้ว ห้องเต้ก็มารอภิกษุเฒ่าที่ห้องทรงพระอักษรด้วยองค์เอง ก่อนหน้านี้ต่อให้เป็นห้องเต้แคว้นหนันเยวียนก็ยังไม่รู้จักภิกษุผู้อธิบายพระธรรมแห่งวัดฉินกั๋งท่านนี้ เพียงแต่ว่าเมื่อรายชื่อสิบคนปรากฏขึ้นในครั้งล่าสุดถึงได้รู้ว่าภิกษุผู้ต่อดวงประทีปที่ไร้สัญชาติไร้นามผู้นี้ นอกจากจะมีศักดิ์สูงในวัดฉินกั๋งแล้ว ยังมีวิชาอภินิหารของศาสนาพุทธที่ลึกล้ำจนมองไม่เห็นกันบึ้งอีกด้วย

เกี่ยวกับเรื่องอรหันต์ร่างทอง ห้องเต้สกุลเว่ยตอบรับอย่างไม่มี ความลังเล ยอมให้อดีตภิกษุอวิ้นหนินนำกลับไป

ภิกษุเฒ่าที่เพิ่งกลับมาเป็นฆราวาสได้ไม่นานรู้สึกทำอะไรไม่ถูกเล็กน้อย เดิมทีเขายังคิดเตรียมคำพูดไว้มากมาย ยกตัวอย่างเช่นรับปากว่าจะอุทิศตนให้แก่สกุลเว่ยแคว้นหนันเยวียนไปอีกสามสิบปี

ปีแข็งเฉิงหยวนซานไม่ได้ไปรวมตัวกับพวกลูกศิษย์ เพราะทำอย่างนั้นจะสะดุดตาเกินไป ง่ายที่จะถูกคนพบตัว

อีกทั้งผู้เฒ่าก็ไม่สะดวกถือทวนเดินเตร่ไปมา จึงได้แต่เลือกมาหลบร้อนอยู่ใต้สะพานหินโค้งแห่งหนึ่ง

เขาตัดสินใจแล้วว่าเมื่อเสียงกลองครั้งที่สองดังขึ้นบนภูเขากู่ห
นิว หากคนสิบคนบนรายชื่อที่อยู่ในเมืองหลวงตายกันไปแล้วอย่าง
น้อยเกินครึ่ง เขาถึงจะเผยตัว หากไม่แล้วก็ยอมสูญเสียโอกาสบิ
นหะยานครั้งนี้ไปดีกว่า

เฉิงหยวนซานหวังเป็นอย่างยิ่งว่าพวกปรมาจารย์ที่อยู่บน
รายชื่อจะตายกันไปให้หมด

ส่วนข้อที่ว่าทำแบบนี้จะผิดต่อความตั้งใจเดิมหรือไม่ เฉิงหยวน
ซานไม่สนใจ เขาสนใจแค่ผลลัพธ์เท่านั้น ถ้อยคำเป็นหมิ่นเป็นพัน
ในหนังสือประวัติศาสตร์ นอกจากสี่คำว่าขณะเป็นราชาแพ้เป็นโจร
ที่โชคไปได้ด้วยเลือดนี้แล้ว ยังมีอะไรอีก?

ถั่งเถี่ยอีที่อยากจะใช้เฉิงหยวนซานมาเป็นหินลับมีด เมื่อหาปี
เซ่งไม่เจอก็ได้แต่ล้มเลิกความคิด ตอนนี้โอกาสในการเกิดการ
เปลี่ยนแปลงที่ใหญ่ที่สุด แท้จริงแล้วอยู่ที่สถานะของเขา

หากถูกเปิดโปงว่าแม่ทัพใหญ่แคว้นเป่ย์จิ้นมาเดินเล่นอยู่ใน
เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนต้องเกิดปัญหาใหญ่มากแน่นอน แม้จะ
บอกว่าคุณสัมพันธ์ระหว่างเป่ย์จิ้นกับหนันเยวียนนับว่าพอใช้ได้
แต่แคว้นหนันเยวียนมีความทะเยอทะยานสูง เคยป่าวประกาศมา
นานแล้วว่าจะรวบรวมไต้หหล้าให้เป็นหนึ่งเดียว ถั่งเถี่ยอีไม่คิดว่า
ตัวเองจะถูกพาส่งออกนอกอาณาเขตของอีกฝ่ายอย่างมีมารยาท
หากไม่ต้องยอมสวามิภักดิ์ต่อสกุลเว่ยก็ต้องตายอย่างเฉียบพลันอยู่
ในเมืองหลวงต่างแคว้นแห่งนี้

บทที่ 321.2 นักพรตเฒ่าที่อยู่ข้างบ่อน้ำ

ยอมสวามิภักดิ์แก่นั่นเยวี่ยน สำหรับอนาคตของตัวเองแล้ว
แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องดี แต่ก็ไม่ได้แย่เสมอไป ถึงอย่างไรนั่นเยวี่ยน
ก็เป็นแคว้นแข็งแรงแรงอันดับหนึ่งที่เหมาะสำหรับการทำสงคราม
ทวารากฐานทั้งหมดของถั่งเถี้ยอี่ในเปยจั้น ไม่ว่าจะเป็นครกูล
ภรรยา อำนาจทางการทหาร หรือชื่อเสียงก็ล้วนจะกลายเป็น
ฟองอากาศ ชุณนางบุนบู๊ของนั่นเยวี่ยนจะเคารพและเกรงใจเขาที่
เป็นคนนอกคนหนึ่งได้สักเท่าไร?

ถึงอย่างไรถั่งเถี้ยอี่ก็เป็นคนที่มีฝีมือสูงและใจกล้า อีกทั้งเมื่อ
เทียบกับปี่เซ็งที่แก่ชราแล้ว แม่ทัพใหญ่ผู้เป็นเสาหลักของเปยจั้นที่
อายุแค่สี่สิบกว่าปีย่อมต้องมีกำลังวังชาที่เปี่ยมล้นมากกว่า เขาไม่
เพียงแต่ไม่เลือกไปหลบอยู่ในพื้นที่ห่างไกลอย่างเฉิงหยวนซาน
กลับกันยังเลือกที่ไปหอสุราที่มีการค้าคึกคักแห่งหนึ่ง เรียกหาเหล่า
ชั้นดี นั่งฟังคนเล่านิทานเล่าเรื่องราว คนเล่านิทานเป็นผู้เฒ่าวัย
ชรา เล่าเรื่องเก่าปีมะโว้ ถั่งเถี้ยอี่กลับฟังอย่างเพลิดเพลิน รู้สึกว่า
หากวันหน้าได้เป็นชุนนางของนั่นเยวี่ยนดูท่าก็คงไม่เลว
เหมือนกัน

สักวันหนึ่ง ในอาณาเขตของสี่แคว้นจะต้องพากันกล่าวขาน
ถึงชีวิตบนหลังม้าของเขาถั่งเถี้ยอี่

ถั่งเถี้ยอี่ดื่มเหล้า หนีตาลง จิตใจเคลิบเคลิ้มล่องลอยไป

โจวเฟยและลู่ฝางยังอยู่ที่ร้านเหล้าข้างทางเดิมเหล้ารสชาติ
ย่ำแย่ รอคอยให้ศึกบนหัวกำแพงเมืองปิดฉากลง

เมื่อมารเฒ่าตึงและอวี๋เจินอึ้งมือ บุคคลคนหนึ่งที่เคยที่
หลุดออกจากสถานการณ์นี้ไปแล้วกลับเปลี่ยนมาเป็นน่าสนใจอีก
ครั้ง

คนผู้นั้นก็คือ ถงซิงซิงปรมาจารย์ใหญ่แห่งหอลิ่งซิน

ก่อนหน้านี้ยาเออร์ที่สวมชุดกระโปรงสีเขียวถามขึ้นอย่างใคร่รู้
โจวเฟยกับลู่ฝางต่างก็ไม่สนใจจะตอบ ทว่าเมื่อยาเออร์เสียบไป โจว
เฟยกลับหัวเราะเป็นฝ่ายพูดถึงเจ้อเซี่ยนที่น่าสนใจอย่างถึงที่สุดผู้นี้
ขึ้นมาเอง ดูเหมือนโจวเฟยจะนึกอะไรออกจึงฆ่าเลื่องตามองยา
เออร์ แล้วเล่าเรื่องราวบางอย่างของถงซิงซิงตอนที่อยู่ที่อื่นให้โจว
วซื่อฟัง

หลังจากฟังจบ หม่อมปักบุกปากก็รู้สึกเพียงว่านี่เป็นเรื่องที่
เหลวไหลสิ้นดี

หนึ่งคือผู้ฝึกกระบี่ที่อนาคตไร้ขีดจำกัด อีกหนึ่งคือเจ้าหอลิ่ง
ซินที่ทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ

นิสัยของคนทั้งสองต่างกันราวฟ้ากับเหว

บ้านเกิดของบิดาโจวเฟยมีสำนักแห่งหนึ่งที่เรียกว่าภูเขาไท่ผิง
บนภูเขามีนักรบตหฺยงคนหนึ่งชื่อพรสวรรค์การฝึกตนสูงล้ำ โชคดี
อย่างถึงที่สุด วาสนาก็ลึกล้ำ สร้างความอิจฉาให้แก่ผู้คน

ແລກັນສມບັติหวิปมีสถานที่แห่งหนึ่งชื่อว่าสำนักโองการเทพ มีหญิงสาวคนหนึ่งที่ยุ่อายุน้อยกว่านาง คนทั้งสองมีส่วนที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นจึงถูกเรียกขานว่าคนผู้นี้ทั้งสอง

นักพรตหญิงคนนี้มีน้ำใจและมีความจริงใจ นิสัยองอาจหาญ หากพบเจอเรื่องยุดิธรรมก็จะต้องซ้กใช้เอาความให้ถึงที่สุด มองความเป็นความตายเป็นเรื่องเล็ก ละเมิดเจตจำนงเดิมของผู้ฝึกตน อาจารย์ผู้มีพระคุณเคยตักเตือนด้วยความหวังดีอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยทำให้นางสั่นคลอนได้ ทุกครั้งที่เตือน นางก็จะทำตัวสงบเสงี่ยมแค่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง สุดท้ายก็กลับมาเป็นอีหروبเดิม ไม่ว่าเรื่องยุดิธรรมใดบนโลก ขอแค่นางได้ไปพบไปเห็นก็จะปรีเข้าไปจัดการทันที อีกทั้งมีหลายครั้งที่ต้องลากตัวคนบงการเบื้องหลังออกมาถึงจะยอมเลิกรา ส่วนข้อที่ว่าการที่นางชอบยุงเรื่องชาวบ้านจะถ่วงการฝึกตนหรือไม่? นางไม่สนใจแม้แต่น้อย จะพาตัวไปตกอยู่ในอันตรายหรือไม่? นางก็ยิ่งเหลือกตามองสูงใสด้วยสาเหตุนี้ยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างภูเขาไต้ผิง สำนักไบถง และสำนักกุยหยกชะงักงัน กับสำนักฝูจี้ก็ยิ่งเหมือนน้ำกับไฟ เพียงแต่เห็นแก่หน้าของสำนักศึกษา ทั้งสองฝ่ายจึงพยายามระงับอารมณ์ไม่ลงไม้ลงมือต่อกัน

เช่นฆ่ามาตลอดทาง ทั้งยังตกอยู่ในอันตรายครั้งแล้วครั้งเล่า แต่นางกลับยังอยู่รอดปลอดภัยจนกระทั่งได้เลื่อนสู่ขอบเขตก่อกำเนิด

เป็นเหตุให้แม่แต่บูรพาจารย์ท่านหนึ่งของภูเขาไต้ผิงซานที่ เป็นอัจฉริยะบุรุษซึ่งเก็บตัวเงียบไม่เผยตัวต่อโลกภายนอก รวมถึง

อาจารย์อาไท่ช่างเจ้าประมุขคนปัจจุบันต่างพันตอกอกตกใจกับการ
เลื่อนขอบเขตของนาง

เขียนดินในสายตามนุษย์ทั่วไปอย่างโอสถทองและก่อกำเนิด
ในภูเขาทไผ่ผิงมีมากถึงเก้าคน แต่ละคนสามารถมองทวีปหนึ่งด้วย
สายตาเยอหยิ่ง ทว่ากลับไม่มีผู้ฝึกตนใหญ่ขอบเขตสิบเอ็ดเลย
แม้แต่คนเดียว

มีเพียงบูรพาจารย์ขอบเขตสิบสองเขียนเหรินคนเดียวเท่านั้นที่
ช่วยประคับประคองสถานการณ์

หันกลับไปมองทางสำนักไบถงและสำนักกุยหยก ไม่ว่าจะ
ขอบเขตเขียนเหรินหรือขอบเขตหยกดิบก็ล้วนมีหมด บวกกับ
สำนักฝูฉีที่ทั้งสามมีและภรรยาล้วนเป็นขอบเขตหยกดิบแห่งนั้น
อย่างน้อยในด้านการสืบทอดและด้านขอบเขตก็ไม่เคยขาดช่วง

ดังนั้นนักพรตหญิงคนนี้ของภูเขาทไผ่ผิงจะเลื่อนสู่ห้าขอบเขต
กลางได้หรือไม่ เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งที่สุด

หากนางเลื่อนสู่ขอบเขตหยกดิบได้สำเร็จ ผนวกรวมเข้ากับ
โชควาสนาที่ติดตัวนางมาตั้งแต่เกิด ถ้าเช่นนั้นความสำเร็จใน
ท้ายที่สุดของเว่ยจิ้นแห่งศาลลมหิมะแลกันสมบัติทวีปก็จะถูกนาง
ข่มทับอยู่หนึ่งระดับ

บุคคลเช่นนี้ หากเอาไปไว้ในทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางก็ล้วน
เรียกได้ว่าเป็นชนหงส์เขากิเลน เพราะมีหวังต่อมหาบรรคา ซึ่งคน
นอกต่างก็มองเห็นได้อย่างชัดเจน

พูดกันง่าย ๆ ก็คือมีโอกาที่จะขยับเข้าไปยืนใกล้สิบคนในใต้
หล้า หรืออาจถึงขั้นเบียดคนคนหนึ่งให้ตกจากอันดับแล้วเข้ายึด
ครองตำแหน่งแทน

และในสิบคนนั้นก็ยังมีเทียนชื่อใหญ่ของภูเขามังกรพยัคฆ์ มีเจ้า
นครจักรพรรดิขาว และคนล่าสุดก็คือเทพีสงครามแห่งราชวงศ์
ต้าตวน เพียบเปย

นอกจากสิบคนนี้ แปดทวีปที่เหลือในใต้หล้าไพศาล แน่นอน
ว่าต้องมีบุคคลที่ตบะเลิศล้ำเป็นหนึ่งในแต่ละทวีป ยกตัวอย่าง
เช่นเงินฉุนอันผู้มากความรู้แห่งทักษิณาทยทวีป เทพแห่งโซคลาก
แห่งธวัลทวีป ทว่าเมื่อเทียบกับทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางแล้ว
บรรยากาศโดยภาพรวมกลับต่างกันอีกโขยัก

.....

เด็กหญิงร่างผอมแห้งที่หอบตำรามาท่วมอ้อมอกวังห้อออกจาก
ลานบ้านไปถึงตรอกด้านนอก

นางอายุไม่มาก แต่เคยเห็นคนชั่วร้ายทำเลวมาไม่น้อย บาง
เรื่องก็ร้ายต่อผู้อื่น บางเรื่องก็ร้ายต่อตัวนางเอง แล้วก็เคยเห็นคนดี
มาบ้าง บางคนทำดีก็ไม่ได้ดีตอบแทน คนดีบางคนก็เปลี่ยนไปเป็น
คนชั่วร้าย

นางเคยเจอกับผู้เฒ่าบ้าคนหนึ่งเดินถือโคมไฟเต๋วไปทั่วทิศ
เกินครึ่งวัน พร่ำพูดว่าโลกนี้ดำมืดเกินไป หากไม่ถือโคมจะมองไม่
เห็นทาง มองไม่เห็นคน

นางวิงฉนเหงื่อแตกเต็มแผ่นหลัง เงยหน้ามองดวงอาทิตย์ก็ราวกับว่าบนท้องฟ้าแขวนโคมไฟดวงใหญ่ที่ส่องแสงสว่าง ยามฟ้าดินหมุน โคมก็ราวกับว่าไม่ว่าใครก็ขาดมันไม่ได้ แต่นางชอบมันในช่วงหน้าหนาวและฤดูใบไม้ผลิเท่านั้น หากสี่ฤดูในหนึ่งปีไม่มีอากาศหนาวเลย นางก็ไม่ชอบมันสักนิด อยากให้บนท้องฟ้าไม่มีมันไปเลยด้วยซ้ำ พอมีมัน รอบด้านก็สว่างเกินไป เรื่องหลายอย่างที่นางทำจึงง่ายที่จะถูกคนจับได้ ยกตัวอย่างเช่นขโมยของกิน

ตอนที่นางเดินผ่านบ่อน้ำบ่อหนึ่งก็หยุดฝึ้เท้า นั่งพักบนปากบ่อ หอบหายใจฮักๆ

ชำเลื่องตามองบ่อน้ำเห็นเพียงความมืดมิด

นางเตรียมจะถ่มน้ำลายลงไปใ้ในนั้นก็พลันเงยหน้าขึ้น พบว่าข้างกายมีผู้เฒ่าสูงใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่

เขาสวมเสื้อฟ้าที่นางจะเรียกว่าชุดคลุมเต่า เมื่อแหงนหน้ามองเขา เด็กหญิงร่างพอมแห่งก็ไม่กล้าขยับเขยื้อน ราวกับว่าถ้าตัวเองขยับนิ้วข้างหนึ่ง หรือแม้แต่มีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว นางก็จะต้องตายทันที

ตั้งแต่เล็กจนโตนางแทบจะไม่เคยกลัวใครขนาดนี้มาก่อน

นักพรตเต่าร่างสูงใหญ่ ไม่ว่าจะป็นรูปแบบของกวานเต่าหรือของชุดคลุมเต่าก็ล้วนพบเห็นได้ยาก

ภายใต้แสงแดดที่สาดส่อง ผิวหนังของนักพรตเต่าสองประกายแสงเรืองรอง บนชุดคลุมไม่มีฝุ่นเกาะแม้แต่เม็ดเดียว

ราวกับว่าเดิมทีเขาก็ไม่ได้ยืนอยู่ใต้ฟ้าดินแห่งนี้

ผู้เฒ่าชำเลื่องตามองเด็กหญิงร่างผอมแห้งแล้วยื่นมือออกมาคว้าจับกลางอากาศหนึ่งครั้ง เด็กหญิงร่างเล็กบางที่แอบชำเลื่องมองเขาอยู่ตลอดเวลาร้องโหยหวน โยนหนังสือที่อยู่ในอ้อมอกทิ้งมือสองข้างกุมดวงตาเอาไว้แน่น ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตา เรือนกายผอมแห้งลงไปกลิ้งอยู่บนพื้น

เพราะเมื่อครูนี้นางเห็นอย่างชัดเจนว่าผู้เฒ่าคนนั้นเอื้อมมือไปคว้าดวงอาทิตย์จากบนฟ้ามาคืบไว้ในระหว่างร่องนิ้วของเขา

เด็กหญิงร่างผอมแห้งเจ็บปวดจนร่างที่กลิ้งอยู่กระแทกชนบ่อยอย่างแรง

นักพรตเฒ่าไม่สะทกสะท้าน ทั้งไม่รู้สีกว่าน่าสงสาร แล้วก็ไม่รู้สีกังเกียจ มีเพียงความเฉยชาเท่านั้น

ความสุขความทุกข์บนโลกมนุษย์ เคยเห็นมาหนึ่งครั้งหลายครั้งกับเคยเห็นมานับพันนับหมื่นครั้งเป็นความรู้สึกที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

นักพรตเฒ่าคนนี้เพียงแค่มหันตาลงล้องมองดวงอาทิตย์ที่อยู่ระหว่างสองนิ้ว

มันไม่ใช่ภาพลวงตา แต่เป็นของจริงที่จับต้องได้จริง กลับเป็นดวงอาทิตย์ดวงใหญ่ที่อยู่บนท้องฟ้าเวลานี้ต่างหากที่เป็นของปลอม

นักพรตเฒ่าเอา 'ไข่มุก' เม็ดนี้เก็บไว้ในชายแขนเสื้อชั่วคราว ครั้นจึงเงยหน้ามองกำแพงเมืองทางทิศใต้แวบหนึ่ง

'ตึงอิง' ผู้นี้ทำให้เขาผิดหวังไม่น้อย อวีเจินอีกับล้งชิวนับว่ายังพอถูกใจ แต่คำว่าถูกใจนี้ไม่ได้บอกว่าการแสดงออกของอวีเจินอีกับล้งชิวดีอะไร แต่เป็นเพราะเดิมที่นักพรตเฒ่าก็ตั้งความหวังกับพวกเขาไว้ต่ำอยู่แล้ว

แต่ตึงอิงนั้นไม่เหมือนกัน

ต้องรู้ว่าตึงอิงผู้นี้ ไม่ว่าจะป็นฐานกระดูกหรือนิสัยใจคอก็ล้วนใกล้เคียงกับเต่าเหล่าเออร์ผู้นั้นมากที่สุด หรือหากจะพูดว่าเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปก็ถือว่าเป็นของเลียนแบบที่มีความใกล้เคียงกับของจริงที่สุดแล้ว

ไม่ว่าจะไปอยู่ในที่ใดของใต้หล้าไพศาล ตึงอิงก็ล้วนต้องเป็นขอบเขตสิบสองอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ก็หยุดอยู่เพียงเท่านั้น คอขวดเห็นชัดเจนเกินไป ของเลียนแบบที่ไม่เลวชิ้นหนึ่งมักจะไม่ได้แยแสสักเท่าไร แต่จะดีได้สักแค่ไหนกันเชียว?

นักพรตเฒ่ายังคงรู้สึกไม่พอใจ

ตึงอิงที่ดึงเอาข้อดีของเว่ยเซี่ยน หลูปายเซียง จูเหลียนสามคนมารวมให้เป็นหนึ่ง กลับยังไม่ได้เรื่องถึงเพียงนี้

และในวินาทีที่เขาเตรียมจะสะบัดชายแขนเสื้อตบศีรษะตึงอิงให้และนั่นเอง นักพรตเฒ่ากลับเกิดความลั้งเล เขาเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

ผู้เฒ่ายืนอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว มองไปเห็นถ้าสวรรค์
เหลียนฮวา (พื้นที่มงคลดอกบัวชื่อภาษาจีนใช้คำว่าโอ้วฮวาที่
แปลว่าดอกบัว ส่วนถ้าสวรรค์เหลียนฮวาก็แปลว่าดอกบัว
เช่นเดียวกัน)

ถ้าสวรรค์และพื้นที่มงคลสองแห่งนี้เชื่อมต่อกัน การดำรงอยู่ที่
แปลกประหลาดเช่นนี้ ในสี่ไต้หล้าใหญ่มีแค่สองสถานที่นี้เท่านั้น

นักพรตเฒ่าที่ยืนอยู่ข้างบ่อน้ำมองประสานสายตากับนักพรต
ที่ 'หลุบตามองต่ำมายังพื้นที่มงคล' ซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเขา
ทันใดนั้นชายแดนระหว่างพื้นที่มงคลดอกบัวกับถ้าสวรรค์เหลียนฮ
วาก็พลันถูกดึงขยายจนเกิดเป็นร่องลึกกว้างนับพันนับหมื่นลี้

นักพรตเฒ่าแค้นเสียงเย็นชา

'ไข่มุก' ที่อยู่ในชายแขนเสื้อเม็ดนั้นเผาไหม้ชายแขนเสื้อชุด
คลุมเต่าของเขาจนเป็นรูโหว่

ทว่าในถ้าสวรรค์ที่เต็มไปด้วยบ่อดอกบัวแห่งนั้นก็มิใช่บัว
มากมายแห่งเดียวไปเช่นกัน

ผู้เฒ่าที่อยู่ข้างบ่อน้ำถอนสายตาคลับมา เพียงไม่นานชาย
แขนเสื้อก็กลับมาเป็นปกติ เชื่อว่าบ่อบัวของที่แห่งนั้นก็คงไม่
ต่างกัน

เด็กหญิงร่างผอมแห้งที่อยู่ข้างหน้านักพรตเฒ่ายังคงร้องไห้จ้า
อยู่บนพื้น ความรู้สึกจ้องมองแสงอาทิตย์ในระยะประชิดเช่นนั้นตรา
ตรึงล้าลึกลงไปไกลยิ่งกว่าจิตวิญญาณ หากไม่เป็นเพราะโชคดีใน
โชคร้าย ได้มาหลบอยู่ใน 'ร่มเงา' ของนักพรตเฒ่าพอดี อดีตชาติ

และชาติหน้าของนางจะต้องแหลกสลายกลายเป็นเพียงความว่างเปล่าในเสี้ยววินาที

นักพรตเฒ่าสบถอย่างขุ่นเคือง “เหล่าชีวิต เจ้าไม่เบื่อบ้างหรือไง?!”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 322.1 แต่ละแห่งคือยอดบน แต่ขาดหนึ่งภูเขา

นักพรตเฒ่ามองเด็กหญิงร่างผอมแห้งตรงๆ เป็นครั้งแรก

นักพรตเฒ่าร่างสูงใหญ่ เด็กหญิงตัวน้อยกลับผอมบางเหมือนกิ่งไม้

แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

ภายใต้การจับจ้องมองมาของนักพรต เด็กหญิงที่เดิมทีใช้ศีรษะฟุ้งชนบ่อหวังหลุดพ้นจากความทรมาน เหมือนคนได้ดื่มน้ำเย็นในช่วงที่อากาศร้อนที่สุด อีกทั้งยังเป็นน้ำบว๋ยในชามกระเบื้องขาวใบใหญ่ของตระกูลสูงศักดิ์ ความเจ็บปวดนั้นพลันหายไป นางหอบหายใจเอาอากาศเข้าปากคำใหญ่ ฟิงหลังอยู่นอกบ่อ เงยหน้ามองเทพเซียนผู้เฒ่าคนนั้นอย่างขลาดๆ ก่อนที่สัญชาตญาณจะพาให้สายตาของนางมองปราดไปอย่างว่องไวเพื่อตามหาว่าผู้เฒ่าเก็บ 'ไข่มุก' เม็ดนั้นไปไว้ที่ไหน

นี่เรียกว่าเจ็บแล้วไม่รู้จักจำ

ยังดีที่นักพรตคนนี้มีท่าทีที่เป็นมิตรต่อคนในโลกมนุษย์ผิดไปจากคนทั่วไป เขาไม่ถือสาสายตาค้นหาของเด็กหญิงที่ไม่รู้จักกลัวตายผู้นี้ แต่ผู้เฒ่ารู้ตัวตนของเด็กหญิงผู้นี้ดี เป็นเหตุให้ยิ่งรู้สึกรังเกียจชั่วไฉนเฒ่าที่ปากเอาแต่พร่ำพูดว่า 'บัณฑิตแค่ขอยืมของ' เข้าไปอีก

ในอดีตคนทั้งสองเคยเดิมพัน ชิวไฉเหม่าที่หัวร่างมีแต่กลิ่นเหม็นเปรี้ยวของความยากจนอาศัยพฤติกรรมเล่นแง่และไม่ได้ตั้งใจก็ตีโพยตีพายของสตรี เอาชนะจนได้ของแทนตัวชิ้นหนึ่งไปจากเขา บอกกับเขาว่าหากเจอกับคนที่ได้ถือครองของแทนตัวชิ้นนั้น จะต้องปกป้องชีวิตของคนผู้นั้นให้อยู่รอดปลอดภัย นักพรตเฒ่ากล้าเดิมพันก็กล้ายอมรับความพ่ายแพ้ จึงรับปาก แต่ความแค้นเคืองในใจที่มีต่อชิวไฉเหม่าไม่ใช่น้อยๆ เลย ภายหลังได้พบกันอีกครั้ง ประลองมรรคกถากันไปรอบหนึ่ง โดยการที่คนทั้งสองนั่งลงถกกถามรรค อธิบายเหตุผลกันบนเส้นชายแดนที่เชื่อมต่อระหว่างพื้นที่มณฑลดอกบัวและถ้าสวรรค์เหลียนฮวา ที่เลือกสถานที่แห่งนี้ก็เพราะพื้นที่มณฑลดอกบัวเป็นเพียงสถานที่เล็กๆ ต่อให้ปราณวิญญูณจะเบาบางแค่ไหน ก็ยากที่จะต้านทานการประชันบนมหาบรรคาของคนทั้งสองได้ สุดท้ายแล้วยังคงเป็นชิวไฉเหม่าที่ยึดครองความได้เปรียบเหมือนเดิม แต่ไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่นอกจากเรื่องพวกนี้แล้ว ชิวไฉเหม่าหน้าไม่อายผู้นั้นยังแอบจัดวางหมากเม็ดนี้ไว้ในพื้นที่มณฑลดอกบัว นี่ต้องเรียกว่าเงาดำใต้โคมจริง ๆ

นักพรตเฒ่าจ้องมองเด็กหญิงที่อยู่ใต้เปลือกตาด้วยสายตาใส กระฉ่างและเย็นชา ประหนึ่งดวงอาทิตย์ลอยสูงกลางนภาที่ไม่เคยสนใจความร้อนเย็นในโลกมนุษย์ ยิ่งไม่คิดเล็กคิดน้อยกับความดีความเลวของมนุษย์ในโลก

นักพรตเฒ่ากะพริบตาปริบๆ แค่นี้ก็ทึ่งก็มองเห็นประสบการณ์ในชีวิตนี้ของเด็กหญิงได้ครบถ้วนหนึ่งรอบ

เป็นอย่างที่คิดไว้จริงๆ

นักพรตเฒ่ามองไปยังฉนวนบางแห่งแล้วแค้นเสียงเย็นชา ความเคียดแค้นลดน้อยลงไปหลายส่วน ครุ่นคิดอยู่เล็กน้อยก็พอจะเข้าใจความตั้งใจของชีวโนเฒ่าได้คร่าวๆ ใช้ใจคิดคำนวณและอนุมานก็รู้สึกว่่าพอใช้ได้ นักพรตเฒ่ารู้สึกลังเลอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขาหันหน้ามองไปทางกำแพงเมืองทิศใต้ ร่องเอ๊ะหนึ่งที ด้วยรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย

นักพรตเฒ่าติดนิ้วเบาๆ ลงไปกลางหว่างคิ้วของเด็กหญิง นางตัวแข็งทื่อไม่อาจกระดุกกระดิก

จากนั้นก็โบกชายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง บริเวณโดยรอบปากบ่อเกิดเป็นริ้วคลื่นกระเพื่อมไหว นักพรตเฒ่าเดินออกไปหนึ่งก้าว ร่างก็หายวับไป พื้นที่ในช่วงบริเวณนั้นซึ่งรวมไปถึงตำแหน่งที่แม่นางน้อยอยู่ แม่น้ำแห่งกาลเวลาเริ่มหมุนย้อนกลับ รายละเอียดเล็กน้อยทุกอย่างที่ดวงตาเปล่ามองไม่เห็น กฎการโคจรของฟ้าดินล้วนเริ่มหมุนกลับไป เด็กหญิง 'หยิบ' ตำราเหล่านั้นขึ้นมา ภาพสุดท้ายหยุดอยู่ที่ตอนที่นางทำท่าจะถุยน้ำลายใส่บ่อน้ำ

นางมีนงเล็กน้อย ในใจบังเกิดความหวั่นกลัวอย่างไม่ทราบสาเหตุ ก่อนจะสายหน้า สุดท้ายก็ไม่กล้าทำตัวป่าเถื่อน ได้แต่หอบเอาตำราที่ขโมยมาริ่งห้อออกไป

ภูเขาภูหนิวอยู่ห่างจากทางทิศใต้ของเมืองหลวงไปยี่สิบกว่าลี้

บนกำแพงเมืองที่เต็มไปด้วยหลุมบ่อแหวงเว้า ซากปรักหรือมหาริมบางตา มีปรมาจารย์ยอดฝีมือหลายท่านที่ออกจากใน

เมืองมาร่วมชม 'ซากรักหักพังแห่งสนามรบ' อวีเจินอีกับลั้งชีวห
ยุคการเช่นฆ่าลงชั่วคราว อวีเจินอีในเวลานี้กำลังรับสัมผัสกับการ
โคจรของลมปราณเหนือหัวกำแพงเมือง รวมไปถึงปณิธานกระบี่
บริสุทธิ์ที่ยังคงเหลือค้างอยู่ในฟ้าดินอย่างเงิบเงียบ ส่วนลั้งชีวห
กลับไม่ได้คิดอะไรมากมายนัก มือทั้งคู่ของเขาวางลงบนป้อมยิงธนู
แห่งหนึ่งที่พังถล่มไม่เหลือสภาพดี ทอดสายตามองไปยังทิศไกล

กระบี่บินแก้วหยุดอยู่ข้างกายของอวีเจินอี ยิ่งขยับเข้ามาใกล้
หัวกำแพงเมือง ความเร็วในการแหวกอากาศของกระบี่บินก็ยิ่ง
เชื่องช้า พอขึ้นมาบนหัวกำแพงก็สั่นสะท้านเบาๆ ราวกับหวาดกลัว
อะไรบางอย่าง

หลิวฉงคนลับมิดตามกระบี่แก้วมาถึงทางเดินม้า เขากระโดด
ขึ้นไปบนหัวกำแพงที่พังและหะแล้วนั่งขัดสมาธิ ในมือถือมิดเลาะ
กระดุกที่เสียหายอย่างหนัก ผู้เฒ่าใช้นิ้วโป้งลูบคลึงไปตามตัวมิดที่
ใสแวววาวราวกับกระจก ทำตัวกำเริบเสิบสานมาทั้งชีวิต สุดท้าย
ถูกกระบี่เล่มหนึ่งซ้อมจนมีสภาพอ่อนล่อนาถเช่นนี้ นี่คงเรียกว่า
กรรมตามสนองหันตาเห็นกรรมมัง

ถั่งเถี่ยอี่แม่ทัพใหญ่แห่งเปยฉั้นพกมิด 'เลี่ยนซือ' เดินขึ้นมาบน
หัวกำแพงเมืองอย่างเชื่องช้า เขาเลือกพื้นที่ว่างแห่งหนึ่ง หยุดยืน
นิ่ง มือกำด้ามมิด พลังอำนาจแผ่ไพศาล

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ปีเซ็งเจิงหยวนซานที่หลบร้อนอยู่ใต้
สะพานนับว่าทำลายเกียรติของปรมาจารย์อย่างแท้จริง

โจวเฟยและลู่ฝางก็มาที่กำแพงเมืองทางทิศใต้เช่นกัน ด้านหลังมีห่มปักบุปผาโจวซื่อและยาเออร์ที่สวมรองเท้าเกี๊ยะติดตามมา

ฝานกว่านเออร์แห่งหอจิ้งซินเดินขึ้นหัวกำแพงมาอย่างระมัดระวัง นางไม่กล้าเดินไปบนทางเดินม้าสองฝั่งของกำแพงเมืองอย่างเปิดเผย แต่ใช้วิชาตัวเบาเหยียบไต่บนผนังกำแพงขึ้นมา ตำแหน่งที่เลือกอยู่ระหว่างราชครูแคว้นหนันเยวียนกับแม่ทัพใหญ่หลงอู่เป่ย์จิ้น

ศึกของคนทั้งสองที่อยู่บนหัวกำแพงเมืองได้ย้ายออกไปนอกเมืองแล้ว

จากแนวเส้นยาวตั้งแต่หัวกำแพงเมืองที่ทุกคนยืนอยู่ไปจนถึงภูเขาภูเขาหินว ฝุ่นตลบคละคลุ้งเหมือนเต้ายักษ์พลิกตัวกลับหลังแหวกเปิดพื้นดิน

กลุ่มพ่อค้าและนักเดินทางที่อยู่บนทางหลวงที่พักร้านอกเมืองทางทิศใต้สลายตัวกันไปนานแล้ว

ติงอิงไม่เพียงแต่เดินขึ้นหน้าทวนกระแสน้ำปล่อยหมัดออกไปครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อทำลายแม่น้ำปราณกระบี่สายยาวที่เงินผิงอันปล่อยออกมา ยังปล่อยให้ตัวเองได้รับบาดเจ็บเพื่อที่จะได้ประชิดตัวอีกฝ่าย บีบให้เงินผิงอันจำต้องใช้กระบวนท่ากระบี่มาต้านรับ วิชาอันมหัศจรรย์ของติงอิงไม่ได้ถูกพันธนาการอยู่แค่กับวิชาของสำนักหรือพรรคที่สอนวรยุทธ์แห่งใดแห่งหนึ่ง แต่ทุกวิชาล้วนถูกเขานำมาใช้ ทุกกระบวนท่าเมื่อเทียบกับกระบวนท่าอันเป็นวิชาทั้ง

กรูของปรมาจารย์ใหญ่อย่างพวกอวีเจินอีแล้ว มองภายนอกดูคล้าย แต่แท้จริงไม่ใช่ เพราะมีความต่างทางจิตวิญญาณอยู่มาก

ฝ่ามือตบลงบนหนึ่งคนหนึ่งกระบี่ของเงินผิงอัน ทว่าพายุลมกรดกลับระเบิดขึ้นที่ด้านหลังของเงินผิงอัน

เวลาเพียงชั่วดิดนิ้วมือ ปรานกระบี่เป็นเส้นๆ ก็เหมือนน้ำวนหมุนคว้างไม่เป็นระเบียบ ยากจะจับวงโคจรได้

หลังจากที่เงินผิงอันถูกซัดจนร่วงลงไปบนพื้น เสื้อผ้าของตึงเองก็ขาดวิน เส้นผมยุ่งเหยิง แต่ไม่ได้หยุดอยู่เฉย เขาพลั่วตัวลงมาจากหัวกำแพงเมือง รักษาระยะห่างของทั้งสองไว้ในระยะสองช่วงแขนตลอดเวลา ไม่ยอมให้เงินผิงอันปลัดดันเวทกระบี่และปณิธานกระบี่ให้ถึงขอบเขตสูงสุดได้ง่ายๆ ตึงอิงมั่นใจได้เลยว่า ทุกกระบี่ของเจ้อเซียนที่สวมชุดขาวตรงหน้าผู้นี้ล้วนทัดเทียมได้กับการออกแรงอย่างเต็มกำลังในหนึ่งกระบี่ของเซียนกระบี่หญิงสุยโย่อเปียน

แน่นอนว่าไม่รวมสามกระบี่ตอนที่สุยโย่อเปียนใช้บินทะยาน

ตอนนั้นเมื่อโอกาสมาถึง โชคชะตาของเซียนกระบี่หญิงก็เปลี่ยนแปลง ลางสังหรณ์บางอย่างบอกว่าเป็นไปได้มากกว่านางจะได้ครอบครองโชคชะตาบู๊เกือบครึ่งของไต้หล้า จึงไม่สามารถดูแลสุยโย่อเปียนได้

ด้วยเหตุนี้ตึงอิงจึงรู้ว่า วิธีสวรรค์ของที่แห่งนี้ไม่ได้ขัดขวางการบินทะยานโดยใช้เรือนกายที่มีเนื้อหนังมังสาอันบริสุทธิ์ของผู้ฝึกยุทธ์ ยิ่งถึงขั้นปล่อยให้สุยโย่อเปียนดึงเอาโชคชะตาบู๊ไปตามใจชอบ เป็นเหตุให้ตอนนั้นเมื่อสุยโย่อเปียนล้มเหลวในการบินทะยาน

เลือดเนื้อสลาย เหลือเพียงโครงกระดูก ระหว่างทางที่ร่วงกลับลงมา ในโลกมนุษย์ กระดูกขาวก็กลายเป็นเถ้าธุลี จิตวิญญาณแหวก สลาย นี่เป็นเพราะนางขาดศักยภาพที่มากพอ จะโทษคนอื่นไม่ได้

หมัดหนึ่งของตึงอิงต๋อยเปรี้ยงลงบนใจกลางตัวกระบี่ของเงิน ผิงอัน ตัวกระบี่โค้งงอเป็นเส้นโค้งขนาดใหญ่ ปลายกระบี่ปราณ ยาวแทบจะแทงเข้าที่ไหล่ของตึงอิงเอง เงินผิงอันจำต้องประกบนิ้ว สองนิ้วมาแนบติดที่ปลายกระบี่ ดัดเส้นวงโค้งที่ถูกหมัดของตึงอิง ต๋อยให้กลับมาราบเรียบ ร่างถอยกรูดไปด้านหลัง ดัดเท้าแตะพื้น เหมือนนกกระโดดแตะผิวน้ำ พริบตาเดียวก็ไถลตัวออกไปบนถนน ทางหลวงไกลลึบกว่าจิ้ง

เมื่อเห็นว่าตึงอิงไม่ได้ไล่ตามมาโจมตีอย่างน่าประหลาดใจ เงินผิงอันกลับไม่ได้รู้สึกที่ตัวเองโชคดี เขารีบใช้กระบวณท่าสยบ เส้นไถวจากใน 'คัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริง' มาสลายปราณกระบี่ให้ แผ่ไปปกคลุมรอบด้าน

พายุหมัดซัดกระหน่ำรุนแรง เกิดเป็นรุ่งยาวเจ็ดแปดเส้นเสมือน จริงฟุ้งมากระแทกชนบนปราณกระบี่

เงินผิงอันขยับซอยเท้าสั้นๆ ทีละก้าว เสียงฟ้าร้องเกิดขึ้นครั้ง แล้วครั้งเล่า ปราณกระบี่และพายุหมัดแหวกสลาย กลายเป็นกลุ่ม แสงสีส้มแดงามเจิดจ้าแทบจะเวลาเดียวกัน รวากับว่ากองทัพม้า เหล็กสองกองที่รบกันอยู่แนวหน้าเส้นชายแดนของสองแคว้นได้ พินาศอวตวายไปพร้อมกัน

ตึงอิงที่อยู่ห่างออกไปออกหมัดไม่หยุด นี่ไม่อาจเรียกว่าเป็น
กระบวนการทำอะไรได้เลย เป็นแค่การออกหมัดที่ธรรมดาที่สุดเท่านั้น
ทุกท่าล้วนเป็นไปตามใจปรารถนา

ขณะเดียวกันกับที่ออกหมัดก็เดินออกมาเบาๆ หนึ่งก้าว ตึง
ระยะห่างเข้ามาใกล้อีกสองลั้ง

รองนเงินผิงอันต้านทานพายุหมัดทั้งหมดได้อย่างยากลำบาก
ตึงอิงก็ขยับมาประชิดตัวอีกครั้ง ทำเอาเงินผิงอันไม่มีเวลา
ผลัดเปลี่ยนลมปราณ

เงินผิงอันทั้งรบทั้งถอยอยู่ตลอดเวลา ส่วนตึงอิงก็ปล่อยพลัง
อำนาจดูดันน้ำยำเกรงออกมาตลอดเวลาเช่นกัน

หากพูดถึงจุดสูงสุดของพลังอำนาจแต่ละฝ่าย ของเงินผิงอัน
อยู่ที่กระบี่แรกบนหัวกำแพงเมือง

เมื่อเผชิญหน้ากับกระบี่นั้น ต่อให้เป็นตึงอิงที่เยอหยิ่งตระหงตน
จนสายตามีแค่เทพเทวาบนสวรรค์ก็ยังไม่ได้แต่ถอยหนีอย่างหดหู่ ถึง
ขั้นที่ว่าแม้แต่สภาพจิตใจก็ยังเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ส่วนพลังอำนาจสูงสุดของตึงอิงนั้นกลับอยู่ในตอนที่ตกเป็น
รอง เดินทวนกระแสปราณกระบี่ไหลป่าขึ้นหน้าไป

หลังจากนั้นมาเงินผิงอันก็เริ่มเดินลงเนิน แต่ที่น่าแปลกก็คือ
ตึงอิงกลับไม่สามารถรักษาพลังอำนาจและสภาพจิตใจของคน
ที่ได้เปรียบเอาไว้ได้

ปราณกระบี่ที่ถูกกระจายออก แม้ว่าจะมองดูเหมือนมีพลังอำนาจน่าครั่นคร้ามเหมือนน้ำทะเลลึกท่วมท้น แต่ตึงอิงก็มั่นใจว่าสามารถต้านทานได้ อย่างมากที่สุดคือหลังจากที่เงินฝิ่งอันปล่อยมาหนึ่งกระบี่แล้วมีโอกาสดำหายใจหายคอ ตึงอิงก็แค่สูญเสียโอกาสขึงลงมือก่อนไปเท่านั้น

ทว่าเมื่อปราณกระบี่รวมตัวกันกลายเป็นเส้นพุ่งมาดุจกระแสน้ำขึ้น ตึงอิงกลับได้แค่หลบเลี่ยงประกายคมกริบของอีกฝ่ายเท่านั้น

สามลี้นอกเมือง บริเวณใกล้เคียงกับทางหลวงมีเนินเขาขนาดเล็กร้างหนึ่ง

ตึงอิงใช้สองนิ้วของมือข้างหนึ่งดีดปลายกระบี่ ก่อนจะเพิ่มแรงลงบนฝ่ามือในฉับพลันแล้วผลักไปที่หน้าอกของเงินฝิ่งอัน

เงินฝิ่งอันปลิวลี้วไปกระแทกเนินเขาเหมือนว่าที่สายป่านขาด

ตึงอิงถึงขนาดต้อยให้ร่างของเงินฝิ่งอันทะลุเนินเขาขนาดเล็กร้างนี้ไป ประหนึ่งลูกธนูแทงทะลุหน้าอกของศัตรู

ฝุ่นคลุ้งตกลงไปย่นแผ่นฟ้า

พลังอำนาจจากฝ่ามือนี้ของตึงอิงมากมหาศาล แค่ดูจากกระบี่ที่หลุดออกจากมือของเงินฝิ่งอันก็พอจะมองออกแล้ว กระบี่ปราณยาวลอยคว้างขึ้นไปสู่จุดสูงสุดกลางอากาศแล้วก็เริ่มร่วงตึงลงมาไม่ต่างจากที่คาดการณ์ไว้ มันร่วงตกลงบริเวณเนินเขาใกล้กับตึงอิง

ติงอิงหรือตาลง เขามองไม่เห็นสภาพอเนกอนาถของเงินผิงอัน ขณะเดียวกันกับที่ไม่อยากถ่วงเวลาล่าช้าในการพุ่งออกไปซ้ำอีก ฝ่าย อันที่จริงติงอิงก็ยังลังเลอยู่ว่าควรจะจัดการกระบี่ที่อยู่ข้างหน้า นั้นอย่างไร ควรจะฉวยโอกาสที่เจ้าของมันอ่อนแอบังคับกระบี่ให้ บินกลับมา แล้วโยนทิ้งไปที่หัวกำแพง พยายามให้มันอยู่ห่างจาก สนามรบของคนทั้งสองให้ได้มากที่สุด ทำให้เงอเซียนหนุ่มผู้นี้ไม่ อาจกุมกระบี่ หรือควรจะใช้มันเป็นเหยื่อล่อเพื่อลอบฆ่าเงินผิงอัน ในระยะประชิดดี?

แต่คู่ต่อสู้คนนี้ทำให้ติงอิงรีบล้มเลิกความคิดทั้งหมดไปทันที

ในใจของติงอิงพลันเกิดความระแວดระวัง ขนร่วงทั้งลูกชั้น รีบ หยุดชะงักร่างที่กำลังพุ่งไป เท้าทั้งสองข้างกระเทีบลงบนพื้นแรงๆ ตั้ง กระบวนท่าหมัดใหญ่ที่มีพลังอำนาจเปี่ยมล้น พายุหมัดเหมือนพายุ ฝนที่เทกระหน่ำลงบนแถบพื้นที่ระหว่างกระบี่เล่มนั้นกับเนินเขา ต่อ ให้ติงอิงจะรับมือได้อย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังเห็นว่าแสงสีขาวยหิมะพลอย ให้พายุหมัดต้อยลงบนร่าง แล้วกระโดดลอยตัวขึ้นสูงจากบนเนิน เขา เอื้อมมือออกมาคว้า ปราณยาวที่ตกอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขาก็ ลอยตัวขึ้นสูงหลายฉือ แล้วถูกเงินผิงอันคว้ามาอยู่ในฝ่ามือพอดี

เพื่อพุ่งผ่านพายุหมัดดุจฝนกระหน่ำของติงอิงออกไปให้ได้ โดยไวที่สุด ก็เห็นได้ชัดว่าเงินผิงอันอ่อนกำลังจนเป็นม้าตีนปลาย แล้ว ทว่าพอกระบี่มาอยู่ในกำมือ เงินผิงอันกลับยังคงเงื้อกระบี่ฟัน ออกไป

ส่วนเรื่องที่ว่าอาณภาพของกระบี่นี้จะถูกลดทอนลงไปหรือไม่ ไม่แน่ว่าอาจจะแค่ทำให้ตึงอิงที่พลังกำลังเปี่ยมล้นรู้สึกคันๆ หรือแค่ทำให้ตึงอิงบาดเจ็บเล็กน้อยแบบที่ไม่ระคายผิวหนังของเขา

เงินผิงอันไม่คิดถึงพวกมันเลยสักนิด

โลกที่น่าเหลือเชื่อใบนี้ บนถนนเส้นนั้น ทุกคนต่างก็ร้อง ตะโกนให้ผู้คนเขนฆ่ากันอย่างน่าประหลาดใจ รวากับว่าไม่มีใคร สนใจว่าตัวตนที่แท้จริงของเงินผิงอันคือใคร เป็นคนดีหรือคนเลว ทำไม่ถึงมาปรากฏตัวอยู่ที่เมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน

ความรู้สึกแบบนี้ย่ำแย่อย่างถึงที่สุด ตอนนั้นที่เงินผิงอันเห็น หลิวเสียนหยางนอนป่วยอยู่บนเตียงแล้วเดินไปบนสะพานเพียง ลำพัง

เขาก็สาบานกับตัวเองแล้วว่าชีวิตนี้จะไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์ แบบนี้อีกเด็ดขาด จะไม่ปล่อยให้ตัวเองเป็นเหมือนหมาตัวหนึ่งที่ กระดิกหางขอความสงสารจากสวรรค์ หวังจะทวงความยุติธรรมให้ ตัวเอง

ระยะเวลาที่เงินผิงอันเรียนคัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริงไม่นับว่าสั้น ทว่าจิตวิญญาณที่เงินผิงอันคว่ำจับได้อย่างแท้จริงกลับไม่ได้มาจากคัมภีร์กระบี่เล่มนี้ แต่มาจากสามกระบี่

หนึ่งคือกระบี่ที่อาจารย์ฉีพันฝ่าค่ายกลของหลิวซือเฉิงชุด ชมพูในวัดร้างได้อย่างง่ายดาย

ครั้งที่ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับอริยะกระบี่ผู้เฒ่าซ่งอวีเซาแห่ง แคว้นซุส่วย เงินผิงอันเคยใช้หนึ่งกระบี่พันฝ่าเสื้อเกราะทองคำ

ในม้วนภาพวาดภูเขาและแม่น้ำของเหวินเซิ่งซิวไฉ เต๋มาคืออีกสองกระบี่ กระบี่ของจิตวิญญาณกระบี่ ตอนอยู่บนกำแพงเมือง แคว้นหนันเยวี่ยน เงินผิงอันเคยเลียนแบบจนมีความคล้ายคลึงหนึ่งส่วน เมื่อปล่อยกระบี่นั้นออกไปก็ทำให้ตึงอิงเกือบจะรู้สึกว่าจะแท้จริงแล้วตัวเองเป็นแค่อันดับสองในไต้หล้า

อีกทั้งเงินผิงอันยังเคยปล่อยกระบี่ไปครั้งหนึ่งตอนอยู่บนภูเขา สู่ซานทวีปแดนเทพแผ่นดินกลาง

ก็คือสามกระบี่นี้

นอกจากนี้ยังมีอีกสองกระบี่ แต่เงินผิงอันยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร เพราะไม่คุ้นเคยกับคนที่ออกกระบี่ อยู่ห่างไกลเกินไป เงินผิงอันจึงไม่สามารถบรรลุถึงจิตวิญญาณที่มากพอจะให้ตัวเองออกกระบี่ได้

กระบี่หนึ่งเป็นของเว่ยจิ้นแห่งศาลลมหิมะที่แหวกฟ้าม่านรัตติกาล คนยังไม่ปรากฏตัว กระบี่ก็มาถึงก่อนแล้ว

กระบี่หนึ่งเป็นของสวีร่วจอมยุทธ์สำนักโมที่ปลั๊กกระบี่ออกจากฝักมาแค่ชุนกว่าก็มีภูเขาลูกหนึ่งทอดขวางเบื้องหน้า

เงินผิงอันกำปราณยาวเอาไว้ กระบี่ที่เขาฟันออกไปนี้เป็นของอาจารย์ฉีที่จับกระบี่ไม้ไหว่ฟันผ่าค่ายกลของนครจักรพรรดิขาวที่หลิวซือเฉิงร้ายไว้ในวัดร้างได้อย่างง่ายดาย

ในใจของตึงอิงเกิดความลังเลขึ้นมาอีกครั้ง กระบี่ที่ห่อหุ้มพลังอำนาจสะท้อนฟ้านี้ทำให้เขาคุ่นเคยยิ่งนัก ในเมื่อบนหัวกำแพงตนถอยไปแล้วหนึ่งครั้ง คราวนี้จะยังถอยอีกหรือไม่?

กลางอากาศสูงเบื้องหน้าตึงอิงคือหนึ่งคนหนึ่งกระบี่

เงินผิงอันเงือกกระบี่พันฉับลงมา

แสงสีทองเส้นหนึ่งปรากฏขึ้นระหว่างฟ้าดิน

เรียนวิชาหมัดก็ต้องออกหมัด เรียนวิชากระบี่ก็ต้องออกกระบี่

จะดีจะชั่วก็ต้องทำให้คนอื่นได้ยินบ้างว่าตนกำลังพูดอะไร

ชั่วพริบตา นั้นความคิดของตึงอิงพลันแจ่มชัด ร่างกายและจิตใจล้วนมั่นคง

หนึ่งกระบี่ถอย สองกระบี่ถอย ทุกกระบี่ก็ต้องถอย แล้วข้าตึงอิงจะต้องถอยไปถึงไหน? ไม่สู้ลองงัดข้อกับสวรรค์ดูบ้างเป็นไร?!

คิดซะว่าเจอเซียนที่ชื่อเงินผิงอันเบื้องหน้าผู้นี้ก็คือเทพเทวา ท่านนั้น ฆ่าคนผู้นี้ตายได้ ค่อยฆ่าคนที่ยิ่งใหญ่กว่า แล้วนั่นก็จะกลายเป็นสถานการณ์ใหม่เอี่ยมที่ฟ้าดินสว่างสดใส ฟ้าและคนมีความแตกต่าง!

ไม่สู้ให้ข้าตึงอิงได้ลองเป็นเทพเทवादูลสักครั้ง?!

บทที่ 322.2 แต่ละแห่งคือยอดบน แต่ขาดหนึ่งภูเขา

ติงอิงหัวเราะดังลั่นอย่างสาแก่ใจ สองมือทำมูทรา จิตวิญญาน ล่องลอยออกจากร่าง เขาก็กับพาจิตหยินออกมาล่องลอยอยู่ใต้ หล้าในเวลากลางวันแสดๆ

จิตหยินตอนนี้เอามือหนึ่งไพล่หลัง อีกมือหนึ่งยื่นฝ่ามือออกมา วางบังไว้เหนือศีรษะ เปล่งเสียงไม่ดัง แต่กลับเป็นถ้อยคำอย่างใจกว้างที่ดังขึ้นในทะเลสาบหัวใจของติงอิง “หากข้าสลายไปในโลก มนุษย์ ติงอิงจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิมหรือไม่?”

แน่นอนว่าเป็นคำพูดที่เขาพูดกับตัวเอง

ติงอิงไม่ได้พูดออกเสียง แต่กระนั้นก็ยังหลุดหัวเราะเพราะ ความคิดที่เกิดขึ้นในหัวใจ “ตบะจะเป็นเช่นไร ข้าไม่ใช่คนที่ ตัดสินใจ แต่กฎเกณฑ์กลับยังต้องรักษาเอาไว้ และก็ยังต้องคง ความมีสติปัญญา ไม่จำเป็นต้องพูดจาเหลวไหล ต่อให้ข้าติงอิงไม่มีจิตวิญญาน มีเพียงกายหยาบ แล้วอย่างไร? ควรทำอะไรก็ทำ ไปอย่างนั้น”

ครู่หนึ่งต่อมาเงินผิงอันที่ถือปราณยาวไว้ในมือก็พลีวกลง บนพื้น สีหน้ากระอักกระอ่วนเล็กน้อย

ลมปราณแท้จริงอันบริสุทธิ์เฮือกนั้นของเงินผิงอัน เดิมทีก็เป็น เหมือนม้าตีนปลายอยู่แล้ว ที่แท้กระบีเมื่อครู่ที่ส่งออกไปเป็นการ พยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว แต่ก็เพราะ ‘ความหมาย’ ของ

กระบี่นี้ยิ่งใหญ่เกินไป เรี่ยวแรงของเงินผิงอันน้อยนิดเกินไป ดังนั้น จึงไม่สามารถตั้งมั่นขึ้นมาได้ จุดจบจึงเป็นเพียงฟ้าร้องเสียงดังสนั่น แต่ฝนกลับตกปรอยๆ

ต่อให้เป็นเงินผิงอันที่หากต่อยตีกับใครขึ้นมาแล้วไม่สนฟ้าไม่เกรงดินก็ยิ่งรู้สึกเขินอายอย่างเลียงไม่ได้

ส่วนจิตหยินตนนั้นที่เดิมทีนึกว่าจะถูกหนึ่งกระบี่พันให้แหลกสลายก็มีแค่ส่วนฝ่ามือและแขนที่หายไปเท่านั้น จึงหันมามองด้วยความสงสัย ก่อนจะถอยหลังหลยก้าว กลับเข้าไปในร่างของตึงอิง

ทั้งสองฝ่ายต่างก็พักรบกันครู่หนึ่งพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เงินผิงอันเปลี่ยนลมหายใจเฮือกใหม่

ตึงอิงก็ยิ่งต้องปลอมประโลมจิตวิญญาณของตัวเอง

และในวินาทีเอง จิตใจของทั้งเงินผิงอันและตึงอิงต่างก็ 'มันคง' ประหนึ่งเรือที่โยนสมอลงน้ำ

นักพรตผู้เฒ่าที่อยู่ข้างปากบ่อมาถึงหัวกำแพง คล้าย้มแล้ว ตัดสินใจได้ทันที

เหล่าปรมาจารย์ที่อยู่บนหัวกำแพง ต่อให้เป็นเจ้อเซียนที่ยังคงรักษาพลังกำลังไว้ได้อย่างเต็มเปี่ยมเช่นโจวเฟยก็ยังไม่อาจสัมผัสได้ถึงการดำรงอยู่ของนักพรตเฒ่า

มีเพียงฝานกว่านเออร์เท่านั้นที่ชำเลื่องตามองมาอย่างคนที่มีความรู้สึกไวแวบหนึ่ง แต่ก็มองไม่เห็นอะไรจึงดึงสายตากลับไปอย่างรวดเร็ว

อวีเจินอีก็วาดตามองรอบด้านแล้วกล่าวอย่างสนใจว่า “ฝึกวิชาเขียนอย่างระมัดระวังรอบคอบ เดิมทีนี่ก็ว่าอย่างน้อยก็คงสามารถต่อสู้กับตึงอิงได้สักครั้งแล้ว คิดไม่ถึงเลยว่าจะอยู่ไกลเกินกว่าจะเทียบติด ถึงท้ายที่สุดแล้วตึงอิงก็ยังคงเป็นลูกรักของฟ้าดินแห่งนี้ หรือว่าผู้ฝึกตนจะไม่มีวันที่ได้ลืมตาอ้าปากจริงๆ?”

โจวเฟยฉู่ปากพูด “นี่มารแต่มาตึงคิดจะยึดครองโชคชะตาบู๊เพียงลำพังเลยนี่นา เป็นเพราะตึงอิงคิดตกเรื่องอะไร ถึงได้รับการยอมรับจากกฎเกณฑ์ของฟ้าดินแห่งนี้? คงไม่ใช่กรรมัง พวกเรายังมีชีวิตกระโดดโลดเต้นได้อยู่เลยนะ ตึงอิงจะได้โชคยิ่งใหญ่นานนี้ไปครองได้อย่างไร ไม่ใช่ราชวงศ์สกุลหลูของแฉกั้นสมบัติทวีปสักหน่อยที่ห้องเต้สติวิปลาส เห็นว่ายากจะต่อชะตาแคว้นได้อีก ลิงหุบไผ่ที่แตกให้แหลกโดยการแอบมอบโชคชะตาบู๊ของครึ่งแคว้นให้กับบุตรชาย...”

โจวเฟยบ่นพึมพำอย่างนึกสนุกอยู่กับตัวเอง ถึงอย่างไรเวลาชมเรื่องสนุก เขาก็ไม่รังเกียจหากเรื่องราวจะลุกกลามใหญ่โต

ลู่ฝางถาม “เรื่องหยุมหยิมในแฉกั้นสมบัติทวีปเล็กๆ ทางทิศเหนือ เจ้าไปรู้มาได้ยังไง?”

โจวเฟยเอ่ยกลัวหัวเราะ “ถึงอย่างไรเจ้าผู้อาวุโสก็เป็นเจ้าประมุขสกุลเจียง จะไม่สนใจเรื่องราวในใต้หล้าไพศาลเลยได้อย่างไร มักมีคนมาเข้าฝันข้าบ่อยๆ”

ลู่ฝางกล่าวอย่างกังขา “แบบนี้ก็ได้หรือ?”

“จ่ายเงินเอาสิ”

โจวเฉยพูดเสียงขุ่นเหมือนเสียดายเล็กน้อย “ราตรีวิสันต์หนึ่ง
เค่อมีค่าเท่ากับทองคำพันชั่งกะผีอะไร ผันหนึ่งตื่นในหนึ่งปีของข้า
นี่ต่างหากถึงจะเรียกว่าต่อให้มีภูเขาเงินภูเขาทองก็ใช้จนหมด
เกลี้ยงได้เหมือนกัน”

ห่างออกไปไกล อวีเจินอึ้งมวดคิ้ว กวานดอกบัวสีเงินที่อยู่ใน
มือสั่นสะเทือนเบาๆ กลีบดอกบัวปล้นคลี่บาน ด้านในมีประกายแสง
สีเขียวเส้นหนึ่งหลุดพ้นจากพันธนาการพุ่งทะยานไปทางทิศใต้ของ
เมืองอย่างรวดเร็ว

เมื่อโอกาสมาถึง ฟ้าดินล้วนร่วมแรงร่วมใจ

สี่ด้านแปดทิศล้วนมีประกายแสงมายาล่องลอยกรูเข้าไปหาตัง
อิง

ตังอิงหลับตาทำสมาธิ รับเอาโชคชะตาบู่ของฟ้าดินที่ยิ่งใหญ่นี้
ไป

ส่วนชุดคลุมอาคมจีนหลีของเงินผิงอันก็ปล้นโบกสะบัด ไม่ได้
เป็นชุดคลุมสีขาวอีกต่อไป แต่กลับคืนสู่รูปโฉมแท้จริงซึ่งเป็นชุด
คลุมยาวสีทอง

ไม่เพียงเท่านั้น กระป๋ิบินซูอีที่อยู่ในน้ำเต้าเลี้ยงกระป๋ิบก็พุ่งพรวด
ออกมา

อีกทั้งห่างไปไกลยังมีกระป๋ิบินสี่อู่บินมาหาด้วย

เงินผิงอันยืนอยู่บนยอดเนินเขา ในมือถือปราณยาว ปราณ
กระป๋ิบไหลรินไปตามแขน ซูอีและสี่อู่ล้อมรอบกาย สหายเก่า

กลับมาพบหน้ากันอีกครั้ง บรรพบุรุษน้อยทั้งสองที่เดิมทีนิสัยเข้ากันไม่ค่อยได้ เวลานี้ก็กลับลงเอยอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ชายแขนเสื้อใหญ่ของจีนหลี่โบกั๊ว เฉินผิงอันพลันกำปราณยาวเอาไว้แน่น ชายแขนเสื้อสั้นสะท้อนตามไป ส่งเสียงดังพื๊พพื๊ แต่เนิ่นเขาเลิกๆ เท่านั้น

แต่กลับมีคนคนหนึ่งยืนตระหง่าน อารมณ์สะบัดปลิวพัดฝุ่นผงคลุ้งลอย

เฉินผิงอันและติงอิง คนหนึ่งอยู่บนเขา อีกคนอยู่ล่างเขา

ต่างคนต่างเดินขึ้นสูงคนละหนังก้าว เดินมาถึงยอดสูงสุดที่ใหม่เอี่ยม ไม่ว่าจะเป็นต์บะหรือสภาพจิตใจก็ล้วนเป็นเช่นนี้

ติงอิงลืมตา ขำเลื่อมองกาเหล้าตรงเอวของเฉินผิงอัน พุดกล่าวหัวเราะเสียงดัง "หลังจากศึกใหญ่ผ่านไป ข้าจะดื่มเหล้านี้แทนเจ้าเองก็แล้วกัน"

เฉินผิงอันตบน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ที่อยู่ตรงเอว บอกเป็นนัยว่าหากมีปัญญา หลังจบเรื่องก็มาเอาไปได้เลย

ศึกใหญ่ปะทุขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้ไม่ได้โรมรันกันอยู่ในระยะสองช่วงแขนอีกต่อไป แต่เดี่ยวขยับไกล เดี่ยวออกห่างไปไกล ในรัศมีหนึ่งลี้ล้วนเต็มไปด้วยปราณกระบี่และและพายุหมัดที่หนาชั้น

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนมาถึงภูเขากู่หนิว เม็ดทรายและก้อนหิน
ตกลงคละคลั่ง ตั้งแต่ตื่นเขาไปจนถึงยอดเขา

ติงอิงถูกกระเป๋หนึ่งของเงินผิงอันพันผ้าลงมาจากยอดเขาถึง
ตื่นเขา

แต่กระเป๋ที่สองของเงินผิงอันกลับถูกติงอิงที่ทะยานร่างขึ้นมา
ตอยกลับไปที่ยอดเขา

ติงอิงเดินขึ้นเขามาช้าๆ พายุหมัดที่ปล่อยออกมาอย่างสบายๆ
กลับเหมือนแขนขององค์เทพสูงร้อยั้งที่ควงหมัดเหวี่ยงลงบนภูเขากู่หนิว
ครั้งแล้วครั้งเล่า

เงินผิงอันเพียงใช้หนึ่งกระเป๋ทำลายลงเท่านั้น

ติงอิงที่ได้รับโชคชะตาบูมาจากฟ้าดินปล่อยให้จิตหยินออกมา
จากร่างอีกครั้ง กลายมาเป็นกายธรรมร่างทองที่สูงพอๆ กับภูเขากู่หนิว
มือทั้งสองข้างกำเป็นหมัด หุบตอยลงบนภูเขากู่หนิวครั้ง
แล้วครั้งเล่า

เดิมทีเงินผิงอันควรจะเปลี่ยนมาใช้กระบวนท์ไอเมฆเหนือบึง
ใหญ่ แต่หลังจากกุมปราณยาวไว้ในมือก็ไม่มีความคิดที่จะเปลี่ยน
มาใช้กระบวนท์หมัดอีก ต่อให้ทั้งคนและกระเป๋จะถูกจิตหยินร่าง
ทองตนนั้นหุบให้ลดระดับลงไปพร้อมกับยอดเขากู่หนิว แต่ก็ยังตั้ง
ต้นจะใช้กระบือรับมือกับศัตรู ฝุ่นผงบนยอดเขากู่หนิวลอยตกลงมิด
ฟ้ามัวดินอยู่นานแล้ว มีหินยักษ์กลิ้งหลุนๆ ลงมาอย่างต่อเนื่อง อีก
ทั้งหินทั้งหลายยังถูกหมัดของติงอิงตอยให้กลิ้งไถลลงไปตามภูเขากู่หนิว

เหมือนนยามหิมะหลาย หอบเอาดินโคลนก้อนหินและพีชหญ้า
จำนวนนับไม่ถ้วนไหลกรุลงมาด้วย

ภูเขาภูหนิวที่สูงใหญ่ถูกต่อยให้เตี้ยลงทีละนิด

ชุดคลุมสีทองที่อยู่บนยอดเขายังคงยืนตระหง่านไม่ล้มลง

ร่างจริงของตึงอิงเดินขึ้นบนยอดเขาใหม่เอี่ยม ผุ่นคลั่งปลิว
ว่อน เห็นเพียงความมืดสลัว

ฉวยโอกาสตอนที่เงินผิงอันใช้กระบี่ต้านรับฝ่ามือข้างหนึ่งที่
กดลงมาของจิตหยิน ทำลายฝ่ามือของกายธรรมจนแหลกและ
ประกายแสงสีทองแตกเป็นสะเก็ดปลิวกระจัดกระจาย ราวกับว่าบน
ภูเขาภูหนิวมีฝนห่าใหญ่สีทองตกลงมา

ตึงอิงพุ่งทะยานไปข้างหน้าเป็นเส้นตรง เหวี่ยงหมัดต่อยเข้าที่
หน้าผากของเงินผิงอัน

แสงสีทองจุดหนึ่งกระเด็นออกไปจากภูเขาภูหนิวเป็นเส้นโค้ง
ร่วงกระแทกลงบนพื้น ไกลจากภูเขาภูหนิวมาหลายร้อยจั้ง

วงโคจรของแสงสีทองที่เล็บบางเส้นนั้นทำให้มันดูคล้าย
สะพานหินโค้งสีทอง

หมัดที่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งจิตวิญญาณของตึงอิงถูกปล่อย
ออกไปอย่างรวดเร็ว

ยังคงเป็นภาพที่สายรุ้งสีขาวพาดผ่านบนนภา ยิ่งใหญ่และ
งดงาม

จุดที่รังสีขาวเส้นนี้ร่วงลงพื้นเป็นจุดเดียวกับแสงสีทองพอดี
เงินผิงอันถูกปล่อยให้ถอยไปอีกร้อยกว่าจั้ง

ตึงอิงเองก็โมโหเดือดดาลกับเรือนกายที่แข็งแกร่งทนทานของ
เงินผิงอันเต็มทีแล้ว ขนาดภูเขากู่หนิวยังลดระดับลงหลายสิบจั้ง
แต่ไอ้หมอนั่นกลับไม่รู้สึกรู้สา ยังคงออกกระบี่ไม่หยุด ตึงอิงจึง
คำรามอย่างเกรี้ยวกราด “หมัดนี้จะตายหรือไม่ตาย?!”

เทพหยินร่างยักษ์ที่อยู่ด้านหลังเดินข้ามภูเขากู่หนิวมา พอฝ่า
เท้าสัมผัสพื้นก็โน้มตัวมาข้างหน้า เท้าอีกข้างหนึ่งเหยียบลงบนหัว
ของเงินผิงอันพอดี

ความรู้สึกนี้แค่เทียบเท่าการจับปราณยาวเท่านั้น

เมื่อคนทั้งสองประหัตประหารกันอย่างบ้าคลั่ง สงครามก็ยิ่ง
ดุเดือดรุนแรงมากทุกขณะ ปราณกระบี่ระเบิดอยู่กลางฝ่ามือและ
บริเวณใกล้กับแขนไม่หยุด ชุดคลุมอาคมจินหลี่ที่ต้านทานการทุบ
ตีจากจิตหยินของตึงอิงมาครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้ปราณวิญญาณ
เหล่านั้นแทบจะระเบิดอยู่เหนือศีรษะของเงินผิงอัน

จิตใจทั้งหมดของเงินผิงอันจมล่อมอยู่กับการต่อสู้กับตึงอิง ถึง
ขั้นไม่ทันปรับตัวรับกับการเปลี่ยนแปลงของปราณวิญญาณพวกนี้
ราวกับว่าการดำรงอยู่ของพวกมันคือหลักแห่งฟ้าและดิน

ต่อให้จะเจ็บปวดเหมือนเมืองค้เทพใช้ปราณวิญญาณทุบตี
หล่อหลอมเข้ามาในร่างกาย เงินผิงอันก็ไม่มีเวลายามสนใจ คิดแค่
ว่าเป็นความยากลำบากอย่างหนึ่งซึ่งไม่ต่างจากการฝึกวิชาหมัด
เท่านั้น

ส่วนปราณวิญญาณสับสนวุ่นวายที่แทรกซอนเข้ามาใน
ผิวหนัง เลือดเนื้อ กระดูกและเส้นเอ็น ก่อนจะเข้ามาในช่องโพรง
ลมปราณและทะเลสาบในหัวใจอันเป็นจิตวิญญาณ เงินฝิ่งอันก็ยังไม่สนใจ

ภูเขาสูงสายน้ำอันตรราย เส้นทางเต็มไปด้วยอุปสรรคและยาวไกล

เงินฝิ่งอันมองไปข้างหน้าอย่างเดียว พอเจอหินที่กีดขวาง
เส้นทางเดินที่อยู่ใต้ฝ่าเท้า เขาก็เดินอ้อมผ่านอย่างเป็นธรรมชาติ
เส้นทางยังคงเป็นเส้นทางเดิม ไม่มีทางอื่นเพิ่มเข้ามา เป็นเหตุให้
ก้อนหินที่ขวางทางพวกนั้นกลายมาเป็นประสบการณ์ช่วงหนึ่งใน
ชีวิตของเงินฝิ่งอัน

กายธรรมร่างทองเหยียบลงไป พื้นดินก็ปรากฏเป็นหลุมขนาดใหญ่

ตั้งอึ้งตั้งท่าหมัดที่ 'คิดว่าแน่นอน' ความหมายแท้จริงของ
กระบวนท่านี้แทบจะใกล้เคียงคำว่า 'เมื่อจิตใจไปถึงก็จะกลายเป็น
ความจริง' แล้ว

เขาแบฝ่ามือข้างหนึ่งขึ้นสู่ฟ้า วางขวางไว้เบื้องหน้า มือหนึ่งกำ
เป็นหมัดทุบลงบนฝ่ามืออีกข้างอย่างแรง

หนึ่งหมัดทุบลงไป

ลมโหมกระหน่ำ ก้อนเมฆมารวมตัวกัน สายฟ้าหนาเท่าต้นไม้
หลายคนโอบเส้นหนึ่งฝ่าเปรี้ยงลงมา

เทพหยินที่ถอยไปด้านหลังอยู่นานแล้วยกสองแขนกอดอกมองมาด้วยสายตาเย็นชา

สายฟ้าเส้นแล้วเส้นเหล่าผ่าลงกลางหลุมใหญ่หลุมนั้น

สายฟ้าผ่าลงมาติดต่อกันไม่หยุด ราวรดลงบนศีรษะของเงินผิงอันที่ยืนงอตัวอยู่กันหลุม ประหนึ่งน้ำป่าที่ไหลผ่านชุดคลุมอาคมฉินหลี่ลงไปเบื้องล่างอย่างรวดเร็ว

ดวงตาทั้งคู่ของตึงอิงฉายประกายแสงสีทอง ครั่งสุดท้ายที่เขาใช้หมัดทุบลงบนฝ่ามือ ทะเลเมฆบนท้องฟ้าที่ราวกับมีบ่อสายฟ้าอยู่ด้านในก็ปล่อยสายฟ้าสีขาวหิมะเส้นใหญ่ที่สุดลงมา ทว่ากลับไม่ได้กระแทกลงในหลุมใหญ่ แต่ค่อยๆ ลดระดับลงอย่างเชื่องช้า ก่อนจะถูกจิตหยินร่างกายธรรมถือไว้ในฝ่ามือตั้งถือนกระป๋าว

ครั้นแล้วก็เริ่มวิ่งตะบึงมาเบื้องหน้า ขว้าง 'กระป๋าว' ที่อยู่ในมือไปเบื้องหน้าเบาๆ

สุดท้ายใช้สองมือคว้าจับกระป๋าวที่เกิดจากสายฟ้าตัดสลัดกัน ยืนอยู่ริมขอบของหลุมใหญ่ ปลายกระบี่ที่มลงเบื้องล่างแล้วแทงลงสู่ศีรษะของคนผู้นั้นอย่างแรง!

ต้องรู้ว่ากระบี่นี้ นอกจากจะแฝงพลังอำนาจแห่งสายฟ้าแล้ว ยังมีวิชาแห่งวิถีกระบี่ที่ตึงอิงบรรลุมามากด้วย

ตึงอิงกระตุกมุมปาก เอาสองมือโพล่ไว้ด้านหลัง "ข้ารู้ว่าเจ้ามาแล้ว ต้องรอให้เงินผิงอันตายก่อนแล้วเจ้าค่อยเผยโฉมหน้าให้แท้จริงใจไหม? เจ้าช่างใจกว้างซะจริง เจอเซียนที่ชื่อว่าเงินผิงอันผู้

นี่เป็นหินลับมีดที่ดีที่สุดจริงๆ ทำไม กลัวว่าศักยภาพของข้าจะอ่อน
ด้อยเกินไป ไม่คู่ควรให้เจ้าลงมือฉันรี?”

บนหัวกำแพงเมือง

สีหน้าอวีเจินอิมิดตะมึน

ฉางชิวหัวเราะว่า “เป็นไง ยังรู้สึกว่าคุณเองคือเทพเซียนที่ฝึกตน
ประสบความสำเร็จอยู่อีกไหม?”

โจวเฟยใช้มือกุมหน้าผาก ถอนหายใจ พุดด้วยน้ำเสียงขุ่น
เคือง “มารตามันเถอะ สถานที่แห่งนี้ของพวกเราคือพื้นที่มงคล
ดอกบัวนะ ไม่ใช่ใต้หล้าไพศาลสักหน่อย พวกเจ้าจะได้ใช้ปราณ
วิญญาณกันอย่างสิ้นเปลืองแบบนี้ พวกเจ้าสองคนนี่มันช่าง...ดีเลย
หลังจากที่ข้าผู้อาวุโสกลับไปจะต้องไปหาเงินฝิงอันผู้นี้ ไม่ว่าตอน
นั้นขอบเขตของเขาจะอยู่ในอันดับที่เท่าไรก็ต้องไปขอดูฝีมือสัก
หน่อย ทางที่ดีที่สุดคือให้มาเป็นผู้รับใช้ของสกุลเจียงซ่า ต่อให้
ขอบเขตต่ำแล้วจะอย่างไร...”

ลู่ฝางตัดบทความคิดของสหายรักด้วยการหัวเราะเสียงเย็น
“ก่อนจะเป็นอย่างนั้น ไ้อ้หมอนั้นต้องไม่ตายไปซะก่อน”

โจวเฟยถอนหายใจ ดึงฝ่ามือที่จับหน้าผากออก มองไปทาง
ภูเขากู่หนิว “ยากแล้วละ”

นอกจากสายฟ้าหลายเส้นกระแทกลงมา ยังมีกายธรรมจิตห
ยินของตึงอิงที่ออกมาจากร่าง ในมือถือกระบี่แทงลงไปทีศีรษะของ
เงินฝิงอัน

ไม่ต้องสงสัยเลย ต่อให้เงินฝิ่นอันจะสวมชุดคลุมอาคมจินหลี่ ต่อให้ชูอี้กับสื่ออยู่พยายามสกัดขวางไว้อย่างสุดกำลัง กระจปีนั้นก็ยัง แหงลึกลงไปถึงพื้นดิน

หลังจากที่เงินฝิ่นอันหายตัวไป กระจปียาวในมือของเทพหยินก็ แตกสลาย ปณิธานกระจปีและสายฟ้ากระจายหายอยู่ในหลุมไป พร้อมกัน หลุมใหญ่และบ่อสายฟ้าบนห้องฟ้าขานรับกันอยู่ไกลๆ เกิดเป็นภาพบ่อสายฟ้ากระเพื่อมไหว

สถานการณ์โดยรวมมั่นคงแล้ว

หัวใจของตึงอิงหดรัดตัว เตรียมพร้อมรับมือกับคู่ต่อสู้ที่แท้จริง คนนั้น

แล้วก็จริงดังคาด

บนยอดเขากู่หนิวห่างจากตึงอิงไปไม่ไกล มีนักพรตเต่าที่เรือน กายสูงใหญ่ผิวดกตึคนหนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยชาว่า “พวกเจ้า ต่างก็เป็นหินลับมีดของกันและกันเท่านั้น”

ตึงอิงกำลังจะเปิดปากพูด

นักพรตเต่ากลับหัวเราะหยัน “รณหาที่ตาย แต่ก็ไม่ใช่ใคร บน โลกนี้เจ้าตึงอิงนับว่ายังพอน่าสนใจอยู่บ้าง”

ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวของไต้หล้าไฟศาล ขอบเขตสี่หลอมจิต ขอบเขตห้าคือหลอมวิญญาน

กายหยาบของเงินฝิ่นอันที่ถูกหนึ่งกระจปีปักตรึงลงไปใต้ดิน ไม่ได้ลุกขึ้นมาต่อสู้อีกครั้งจริงๆ

ทว่าในบ่อสายฟ้ากลางหลุมใหญ่กลับปรากฏร่างของเซียนกระบี่หนุ่มที่ชุดคลุมสีทองโบกสะบัด เปี่ยมไปด้วยพลังอำนาจห้าวเหิม สองนิ้วประกบกันปาดผ่านไปเบื้องหน้าตัวเองหนึ่งครั้ง

กระบี่เล่มหนึ่งก็มาหยุดลอยอยู่ตรงหน้า

ท่าทางเหมือนก่อนหน้านี้ตอนที่เงินผิงอันอยู่บนหัวกำแพงอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

แต่ส่วนที่ไม่เหมือนกันก็คือ ด้านหลังเจอเซียนสวมชุดคลุมสีทองผู้นี้ยังมีเด็กหนุ่มสวมชุดผ้าป่านและรองเท้ายาวแตะคนหนึ่งปรากฏตัว เมื่อเทียบกับเจอเซียนแล้วดูอ่อนเยาว์กว่าเล็กน้อย

หนึ่งกระบี่ปรากฏขึ้นบนโลก

เงินผิงอันผู้เป็นเจอเซียนที่อยู่เบื้องหน้ายิ้มบางๆ กล่าวหาว่า "ข้ามีหนึ่งกระบี่?"

เงินผิงอันสวมรองเท้ายาวแตะที่อยู่ด้านหลังก็พุ่งมาข้างหน้าพอดี เขาคว้าจับกระบี่เล่มนั้น ทะยานตัวขึ้นสูง พุดเสียงดังกังวานเหมือนปีนที่ไต่กระบี่พันภูเขาสู่ซาน "สามารถย้ายขนเขา!"

แล้วหนึ่งกระบี่ก็ถูกส่งออกไป

ไหนเลยจะยังมีตังอิงผู้เป็นอันดับหนึ่งในไต้หล้าอะไรอีก บนโลกนี้ไม่เหลือมารเฒ่าอิงอีกต่อไปแล้วอย่างสิ้นเชิง

เพราะตลอดทั้งภูเขากู่หนิวไม่เหลืออยู่แล้ว ภูหนึ่งกระบี่พันจนวนราบเรียบ

ในหลุมใหญ่ เฉินผิงอันอาศัยเงินหลี่สยบสายฟ้าที่กลบทับหลุม เขาสะบัดอาภรณ์ ทำลายพันธนาการจากผืนแผ่นดิน 'จัด' ตัวเอง ออกมาจากในดิน โคลน เฉินผิงอันสองคนที่เป็นทั้งจิตและวิญญาณต่างก็กลับคืนเข้าร่าง ปีนป่ายเนินดินออกมาจากหลุม ช้าๆ

น้ำเสียงแก่ชราที่กลัวเสียงหัวเราะดังขึ้น "ไม่รู้ว่าต้องการถาก ถางหรือต้องการสัพยอกกันแน่ "กระบี่นี้นับว่าไม่เลว"

เฉินผิงอันปลดกาเหล้าตรงเอวลงมาแล้วแหงนหน้าตีมือเหล้า หนึ่งอีกอย่างสาแก่ใจ ก่อนจะถามว่า "เจ้าก็คือนักพรตแห่งทะเล บุปผาที่เขียนกระบี่เงินพุดถึงสินะ? ที่นี่ก็คืออารามกวานเต้าแห่ง นั้น?"

นักพรตเฒ่าที่ปรากฏตัวอยู่ข้างกายเฉินผิงอันส่ายหน้ายิ้มๆ "อารามกวานเต้าอะไรกัน? ข้าอยู่ที่ไหน กวานเต้า (พิศเต้า มอง เต้า มองมรรคา พิศดูมรรคา) ก็อยู่ที่นั่น"

เฉินผิงอันยกชายแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบเลือดบนใบหน้า แต่ เพิ่งจะเช็ดสะอาด ใบหน้าก็กลับมาแดงกำอีกครึ่ง เขาถามว่า "ข้า ขอตาสักคำได้ไหม?"

นักพรตเฒ่ายิ้มบางๆ ตอบรับ "เจ้าก็ลองคิดดูเอาเอง"

เฉินผิงอันยังคงเช็ดเลือดต่อโดยที่หน้าไม่เปลี่ยนสี "ท่านผู้ อาวูโสช่างมีมรรคกถาคำฟ้า ร้ายกาจๆ"

นักพรตเฒ่าพยักหน้ารับ "เด็กผู้นี้มีอนาคต สั่งสอนได้"

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 323.1 ชุดขาวเข้าเมือง ไม่กล้าเคาะประตู

นักพรตเฒ่ามาเยือนกะทันหัน แล้วก็จากไปอย่างกะทันหัน

ทิ้งให้เงินผิงอันอยู่ริมขอบบ่อใหญ่เพียงลำพัง ทิ้งไม่ได้บอกเงินผิงอันว่าควรจะไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวอย่างไร แล้วก็ไม่ได้บอกว่าการพิศมรรคา (กวางเต่า ชื่อเดียวกับอารามกวางเต่าที่เงินผิงอันตามหา) ในครั้งนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อไหร่ ส่วนอะไรคือโชควาสนาของการบินทะยาน อะไรคือสิบคนในใต้หล้า นักพรตเฒ่าก็ยังไม่เอ่ยถึงแม้แต่คำเดียว

ทว่าถึงแม้การจากไปอย่างไม่มีลางบอกเหตุของนักพรตเฒ่าจะทิ้งเรื่องและทะเลกองใหญ่ไว้ให้เงินผิงอันเก็บกวาด แต่กลับทำให้เงินผิงอันรู้สึกโล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอก เส้นเอ็นหัวใจที่ขึงตึงใกล้จะติดขาดเต็มทีเส้นนั้นคลายตัวลง เขาเดินโซซัดโซเซอยู่หลายก้าว สุดท้ายทนมไม่ไหวจริงๆ จึงทิ้งตัวนอนหงายลงไปบนพื้นเสี่ยเลย

ไม่มีปรากฏแท้จริงที่บริสุทธิ์ขุมนั้นคอยประดับประคองตัวอาการบาดเจ็บที่ถูกจิตหยินของตึงอิงใช้หนึ่งกระบี่แทงทะลุลงไปยังใต้ดินก่อนหน้านี้จึงระเบิดออกมา เงินผิงอันคล้ายคนทีนอนจมกลางกองเลือดแล้วมีเลือดสดไหลนองไม่ขาดสาย

ทว่าเงินผิงอันกลับหัวเราะ หัวเราะอย่างสาแก่ใจ

มีซูวีสืออยู่ข้างกาย ตึงอิงก็ตายไปแล้ว รอบด้านไม่มีใคร
เงินผิงอันใช้เร็วแรงเสียวสุดท่ายอย่างสิ้นเปลืองโดยการปลด
น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลงมา เอามันวางไว้บนริมฝีปากด้วยมืออันสั้นเทา
ฝืนกระดกเหล้าลงคอหนึ่งอีก ต่อให้หนักแค่ไหนก็ไม่ท่อมทับตัว
ตาย ความเจ็บปวดเล็กน้อยเพียงเท่านี้ก็แค่เจ็บๆ คันๆ เท่านั้น เงิน
ผิงอันรู้สึกเพียงว่าหากในช่วงเวลาเช่นนี้ไม่ดื่มเหล้า ช่างน่า
เสียดายนัก

เงินผิงอันไม่ทันสังเกตเห็นว่าบนชุดอาคมจินหลี่ ไข่มุกใหญ่สี
ขาวหิมะที่อยู่ระหว่างกรงเล็บมังกรสีทองที่ขดตัวอยู่ตรงหน้าอกถูก
เติมเต็มไปด้วยของเหลวที่เป็นสายฟ้าเข้มข้น และไข่มุกขนาดเล็ก
ใต้กรงเล็บ ใต้คางของมังกรสีทองตัวน้อยสองตัวที่อยู่บนไหล่ก็มี
สายฟ้าหลายเส้นล้อมเวียนวนอยู่เช่นกัน

เพียงแต่ว่าการเปลี่ยนแปลงของจินหลี่ เมื่อเทียบกับเหตุการณ์
ประหลาดราวฟ้าดินพลิกคว่ำที่เกิดกับร่างกายของเงินผิงอันแล้ว
กลับไม่มีค่ามากพอให้พูดถึง

นี่เป็นการถอดรอกเปลี่ยนกระดุกใหม่อย่างสิ้นเชิง

ก่อนหน้านี้ตอนที่แช่ตัวอยู่ในบ่อสายฟ้า โครงกระดุกเบื้องใต้
เนื้อหนังของเงินผิงอันมีประกายแสงแวววาวดุจแสงหยกแสงทอง
เกิดขึ้นมาหลายส่วน นี่ก็คือสัญญาณของการเกิด 'กึ่งทองใบหยก'
ของผู้ฝึกตน

รากฐานลึกล้ำคือวิถีของความเป็นอมตะ

เงินผิงอันมีนงสะลิมสะลือ

ผันไปคล้ายคนกึ่งหลับกึ่งตื่น

ในฝันมีคนซีไปยังแม่น้ำสายหนึ่งที่น้ำไหลเบา ทามเงินผิงอันว่า จะข้ามไปหรือไม่

คนผู้นั้นถามเองตอบเอง บอกว่าหากเจ้าเงินผิงอันต้องการ ข้ามแม่น้ำโดยที่ไม่ถูกมหารรรคาพันธนาการก็ต้องมีสะพานแห่ง หนึ่ง ถึงเวลานั้นจึงจะข้ามไปได้เอง

เงินผิงอันไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร จึงทำเพียงแค่นั่งยองเกา หัวอยู่ริมแม่น้ำ

จิตตั้งเดิมอยู่ตรงนี้ ไม่อาจเสแสร้งแกล้งทำได้

คนผู้นั้นจึงบอกว่าบังเอิญชะจริง เจ้าเงินผิงอันไม่ได้เรียนรู้ หลักการของอริยะปราชญ์บางคนหรือ? หรือว่ารู้หนังสือรู้ หลักมารยาทแล้ว เจ้าเงินผิงอันจะเอาแต่เก็บกลิ่นหลักการเหล่านั้น ไว้ในท้อง ไม่ว่าจะเวลาไหน กับใครหรือกับเรื่องอะไรก็มีเพียงคำพูด ที่ว่างเปล่าเท่านั้น?

เงินผิงอันบ่นอย่างไม่คิดจะปิดบัง “เรียนหลักการแล้วเกี่ยว อะไรกับสะพานด้วย?”

คนผู้นั้นไม่ได้อธิบายอะไร เพียงแค่บอกว่าต้องทำอย่างไร “จินตนาการภาพสะพานแห่งหนึ่งขึ้นมาในใจของเจ้า จะเป็น สะพานแห่งไหนก็ได้ เจ้าอายุยังไม่มาก ทว่าสถานที่ที่เคยเดิน ทางผ่านกลับไม่น้อยแล้ว วางใจเถอะ ขอแค่เป็นสะพานแห่งหนึ่งก็ พอ ไม่ต้องพิถีพิถันอะไรมากนัก ต่อให้เป็นสะพานในเมืองหลวง แคว้นไหนนี่ย่านก็ไม่มีปัญหา ตอนที่จินตนาการถึงไม่ต้อง

พันธนาการความคิดใดๆ แม้จิตจะเตลิดตั้งม้าพยศตั้งลิงซุกซนก็ไม่
ต้องกลัว ขอแค่เปิดจิตให้กว้างแล้วคิดไป คิดได้มากเท่าไรก็ยิ่งดี
สิ่งที่ต้องการคือความคิดที่โลดแล่น จินตนาการอย่างไร้ขีดจำกัด”

เงินผิงอันที่ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ริมแม่น้ำของสถานที่ใด ‘หลับตา’
ลง

อยู่ดีๆ เขาก็นึกถึงสะพานโค้งสีทองกลางทะเลเมฆที่ยาวเหยียด
จนราวกับว่าไม่มีที่สิ้นสุดแห่งนั้น

เงินผิงอันมองไม่เห็นนักพรตเฒ่าคนนั้น ไม่ว่าจะตามหา
อย่างไรก็ถูกกำหนดมาแล้วว่าจะไม่มีทางพบร่องรอยของนักพรต
เฒ่า

ดังนั้นเงินผิงอันจึงไม่มีทางมองเห็นว่า พอนักพรตเฒ่า
มองเห็นไอเมฆที่ลอยล่องอยู่เหนือสะพานยาว เขามีสีหน้าแปลก
ประหลาดแค่ไหน ยิ่งไม่มีทางได้ยินผู้เฒ่าสบถว่าเงินขิงตุ้ที่หา
ปัญหามาให้ตน ด่าซ้ำใจเฒ่าว่าไม่ใช่ น้ำมันประหยัดตะเกียง
สุดท้ายชื่นชมสายตาและความกล้าหาญของเด็กรุ่นหลัง รวมไปถึง
หวนระลึกถึงภูเขาน้ำ ‘คนรู้จักรักเก่าแก่’ ที่ไม่ถือว่าเป็นคน

เงินผิงอันเบิกตากว้างก็มองเห็นว่าข้างฝาเท้าของตัวเอง และ
ฝั่งตรงข้ามกับแม่น้ำสายยาวพอจะมองเห็นเค้าโครงของสะพานโค้ง
สีทองแห่งหนึ่งได้เลือนราง เพียงแต่ว่ามันล่องลอยสายไหว ไม่
มั่นคง

ในมือเขามีตำราเล่มหนึ่งเพิ่มขึ้นมา ด้านบนเขียนว่าเป็นบทความแห่งศีลธรรมของผู้เฒ่าบางคน บันทึกทฤษฎีลำดับขั้นตอนของอริยะขงจื้อท่านหนึ่งที่ไม่เคยมีปรากฏในโลก

ทุกตัวอักษรล้วนพากันหลุดออกมาจากในตำรา สองแสงสีทองระยิบระยับ ลอยล่องไปหาสะพานโค้งสีทองที่เกิดขึ้นจากจินตนาการของเงินผิงอัน

อักษรหนึ่งตัวเหมือนอิฐหนึ่งก้อน

น่าเสียดายที่ในตำรายังมีตัวอักษรเกือบครึ่งที่คล้ายดื้อดึง โดยเฉพาะในหน้าหนังสือช่วงกลางถึงช่วงท้ายที่อักษรทุกตัวล้วนแน่นิ่งไม่กระดุกกระดิก

ไม่ว่าจะอย่างไร สะพานยาวสีทองเหนือแม่น้ำก็เหมือนถูกคนใช้ลึงซีเส้นประคับประคองก่อสร้างในรวดเดียว และในที่สุดก็มั่นคงแข็งแรง

แต่ยังอยู่ห่างจากการสร้างสำเร็จจนเงินผิงอันสามารถใช้เดินข้ามแม่น้ำได้อีกเล็กน้อย และยังขาดเลือดเนื้ออยู่อีกมาก

ก็เหมือนกับคนคนหนึ่งที่มีแค่จิตวิญญาณ แต่ไม่มีกายหยาบ นั่นก็คือโครงกระดูกขาว คือผีเร่ร่อนที่ไม่อาจเห็นแสงตะวัน ไม่อาจเข้ามาในโลกของคนเป็นได้

อีกอย่างก็คือระดับความยาวและความยิ่งใหญ่ของสะพานอยู่เหนือการคาดการณ์ไปไกลโข ดังนั้นตัวอักษรในตำราเล่มนี้ถึงไม่พอให้อามาใช้

นักพรตเตมาพูดสิ่ง “ลองขึ้นไปเดินดู ดูสิว่าจะพังลงมาหรือไม่”

เงินผิงอันสายหน้า ตอบไปตามความรู้สึก “ยอมต้องพังแน่นอน”

นักพรตเตมาไม่ได้กังขาในคำตอบของเงินผิงอัน ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เดินออกไปจากฟ้าดินขนาดเล็กที่ตนสร้างขึ้นแห่งนี้

จากนั้นก็ ไม่มีจากนั้นแล้ว

ข้างหลุมใหญ่ เงินผิงอันลุกพรัดขึ้นนั่ง ไหนเลยจะยังมีแม่น้ำยาว ยิ่งไม่มีนักพรตเตมาคนนั้น

ฟ้าดินมีเพียงความว่างเปล่าที่กว้างใหญ่

ข้างกายมีกระบี่ปิ่นสองเล่ม ชูอี่และสืออู่

แม้จะไม่ใช้กระบี่ปิ่นแห่งชะตาชีวิตของเงินผิงอัน แต่ติดตามเงินผิงอันเดินทางไกลมาตลอดทาง อยู่ร่วมกันมานานวัน พึ่งพาอาศัยกันและกัน จิตลึ่งสือถึงกันได้มานานแล้ว

กระบี่เล่มหนึ่งเงียบงัน อีกเล่มหนึ่งรู้สึกผิด

เงินผิงอันรัดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ไว้เรียบร้อยแล้วก็ยื่นสองมือออกไปตบกระบี่ปิ่นสองเล่มเบาๆ พูดพลอบใจว่า “พวกเราสามคนยังมีชีวิตอยู่ก็ดีมากแล้ว อีกอย่าง คราวหน้าพวกเราไม่มีทางได้รับความยุติธรรมขนาดนี้อีกแล้ว แล้วนับประสาอะไรกับที่หากไม่ได้พวกเจ้าช่วยสกัดขวางไว้ ข้าก็คงไม่มีทางอดทนได้ถึงนาที่ที่จิตวิญญาณออกจากร่าง...”

เงินผิงอันหยุดพูดทันที เพราะเขาค้นพบว่าซูอื่กับสี่อยู่ คนหนึ่งยิงเจียบงัน อีกคนหนึ่งยิงรู้สึกผิด

เงินผิงอันลุกขึ้นยืน ตบน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่หนึ่งครั้ง เดินพลางพืมพำไปด้วย "พวกเจ้ากลับเข้ามาในนี้ก่อน พวกเราริบเข้าเมืองไปตามหาคนลิวดอกบัว! ระหว่างทางที่กลับไปนี้อาจจะไม่ราบรื่นนัก ไม่มีพวกเจ้า ตอนนี้ข้าก็ไม่มี ความมั่นใจจริงๆ ว่าจะสู้กับใครได้ หากไม่ใช้เวลาพักฟื้นสิบวันครึ่งเดือน อย่าว่าแต่มารเตมาเลย ต่อให้เป็นเด็กที่สามารถควบคุมกระบี่ได้คนนั้นก็รับมือได้ยาก หลังจากนั้นไม่แน่ว่าอาจต้องให้พวกเจ้าช่วยเปิดทางให้ข้า"

กระบี่บิณสองเล่มจึงกลับเข้าไปในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่

เงินผิงอันเดินกลับไปยังเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนเพียงลำพัง

เมื่อขยับเข้าไปใกล้หัวกำแพงเมืองมากขึ้นเรื่อยๆ ชุุดคลุมอากาศฉินหลี่ก็ค่อยๆ เปลี่ยนจากสีทองไปเป็นชุุดคลุมยาวสีขาวหิมะอีกครั้ง

เงินผิงอันสัมผัสได้จึงก้มหน้าลงมอง

สนามรบที่มีภูเขากู่หนิวเป็นจุดศูนย์กลางซึ่งอยู่ด้านหลังมีปราณวิญญูณแปยมลัน และไม่สลายหายไปไหน เมื่ออยู่ในใต้หล้าแห่งนี้ก็น่าจะเป็น 'ถ้าสวรรค์พื้นที่มงคล' ที่ใหญ่ที่สุดแล้ว

แน่นอนว่ายังมีชะตาบู้ที่เข้มข้นด้วย

หากไม่เป็นเพราะร้อนใจอยากกลับไปตามหาคนลิวดอกบัวในเมือง อันที่จริงการอยู่ที่เดิมย่อมได้รับผลประโยชน์มากที่สุด

แต่พอเงินผิงอันแห่งนั้นมองไกลๆ ไปยังหัวกำแพงเมืองก็รู้ว่า หากตนยึดเอาผลประโยชน์ทั้งหมดไปครองผู้เดียว ก็ฝ่ายที่จะกลายเป็นศัตรูของคนใต้หล้า

ส่วนข้อที่ว่า การเดินเข้าเมืองภายใต้สายตาจับจ้องของคนมากมายจะอันตรายหรือไม่

เงินผิงอันที่เดินอยู่บนถนนทางหลวงซึ่งเจียบส่งดั่งร่างผู้คน ก้าวหนึ่งก็ล่องลอยออกไปได้หลายสิบลี้

ก่อนหน้านี้ที่พูดประโยคเหล่านั้นออกไป หลัๆ แล้วก็เพราะต้องการปลอบใจชู่ฮู่กับสืออู่ที่อยู่ในอารมณ์เศร้าซึม ทว่าในความเป็นจริงหากมีใครกล้ามาขวางทางเวลานี้ และยังคงมาต่อแยะโรมรันกับเขา ถ้าอย่างนั้นเงินผิงอันที่ถือปรางค์ยาวไว้ในมือก็คิดว่านี่คือเหตุผลของเขา

เคยเห็นคำว่าเบื้องหน้าไว้ศัตรูจากผู้เฒ่าแซ่ชู่ที่อยู่บนเรือนไม้ไผ่

กับการที่ได้เอาชนะบุคคลผู้ไร้เทียมทานแห่ง 'ใต้หล้า' กับมือตัวเอง คือสองขอบเขตที่แตกต่างกัน

.....

ขนาดภูเขาภูหนายังถูกทำลายจนราบเรียบไปแล้ว จะเอาเสียงกลองสวรรค์ครั้งที่สองมาจากไหน แล้วจะเหลือสถานที่บิณฑะยานอะไรอีก

ทางกำแพงเมืองของเมืองหลวง ต่อให้โจวเฟยที่เป็นคนขี้เล่นไร้ทุกข้ไร้กังวลก็ยังอารมณ์หนักอึ้ง

คงไม่ถึงขั้นที่ว่าตลอดหกสิบปีที่ทุกคนวุ่นวายเหนียวยากกัน มาต้องเสียเปล่าหรือกรรมมัง?

เมื่อบ่อสายฟ้าบนห้องฟ้าสลายหายไป ก้อนเมฆเคลื่อนตัวเผยให้เห็นดวงอาทิตย์ที่สองแสงสว่างเจิดจ้าอีกครั้ง ฝานกว่านเออร์ยกกระจกทองแดงบานนั้นขึ้นมา แสงสะท้อนบนกระจกวาววับ หน้ากระจกส่องให้เห็นโฉมหน้าอันงามเลิศล้ำของนาง

และในขณะที่ฝานกว่านเออร์จะเก็บกระจกทองแดงลงไปในนั้นเอง นางพลันสังเกตเห็นว่าตัวเองที่อยู่ในกระจกยิ้มหวาดหยดย่อย แต่ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าตัวจริงของนางไม่ได้ยิ้ม

‘ฝานกว่านเออร์’ ที่อยู่ในกระจกถอนหายใจทั้งที่ยังคลี่ยิ้ม

จากนั้นในหัวใจของฝานกว่านเออร์ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา “เด็กโง่เอ๊ย”

ประหนึ่งถูกฟ้าผ่า

ฝานกว่านเออร์โยนกระจกทิ้งราวกับว่ามันร้อนลวกมือ ยกมือสองข้างกุมศีรษะที่ปวดร้าวราวแทบจะปริแตกของตัวเอง โบกหน้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวดและคราบน้ำตา

ห่างออกไปไกลบนกำแพง ยาเออร์เอยเรียกคำหนึ่งว่าเจ้า
ตำหนักโจวอย่างระมัดระวัง

โจวเผยหันหน้ากลับมา จึงเห็นว่าชุดกระโปรงสีเขียวที่อยู่บน
ร่างของนางหลุดออกมาด้วยตัวเอง แล้วล่องลอยประหนึ่งหญิง
ศณิกากำลังร้ายรำ ไม่สนใจผู้คนรอบด้าน

โจวเผยหัวเราะหยัน "มาอยู่ในมือข้าแล้ว ยังคิดจะไปอีกหรือ?"

โจวเผยยื่นมือไปคว้าจับ ตรงไหล่ของชุดกระโปรงแล้วลงไปเป็น
รอยมือ ชุดกระโปรงสีเขียวยังคงล่องลอยไปทางขวา กระซอกตัว
ออกห่างไม่หยุด สุดท้ายเกิดเสียงแฉกเหมือนผ้าขาด ในมือของ
โจวเผยมีผ้าตัวนขาตวันชิ้นหนึ่งเพิ่มขึ้นมา เขาขมวดคิ้วมุ่น "แสรัง
ทำผีหลอกเจ้า ข้าอยากจะรู้มากกว่าจิตวิญญาณของหญิงแก่ออย่าง
เจ้าจะหลบซ่อนตัวไปได้ถึงเมื่อไหร่! แล้วต้องการอะไรกันแน่!"

เศษชุดกระโปรงในมือโจวเผยมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

เขาและคู่ฝ้างต่างก็รู้ว่านี่คือรากฐานในการหยุดยั้งอยู่ในใต้
หล้าไฟศาลของกงซิงซิง

เพื่อแก่นิสัยแข็งกระด้างห้่ง่าย (เป็นหลักการอย่างหนึ่งของ
ฉิน กล่าวว่สิ่งของใดก็ตามที่แข็งเกินไปย่อมหักได้ง่าย ยกตัวอย่าง
เช่นการเป็นคนต้องรู้จักยืดหยุ่นผ่อนคลายเป็น หากตรงเกินไป วู่วาม
เกินไปก็ง่ายที่จะล่วงเกินคนอื่น นำภัยมาสู่ตัว) ของนาง บุรพาจารย์
ไต้ซ่างของภูเขาไต้ซ่างไม่ต้องการให้นางก้าวรุดหน้าไปอย่างกล้า
หาญโดยไม่กลัวอุปสรรคใดๆ จนกลายเป็นว่าต้องทุ่มหมัดตัว ต้อง
เสียงเต็มพ้นใหญ่กับทุกเรื่อง ก่อนหน้าที่จะโยนนางเข้ามาในพื้นที่

มงคลดอกบัวจึงใช้วิชาอภินิหารของเซียนที่แท้จริงพลิกสลับจิตแห่งเต๋าของนาง ทำให้นางกลายเป็นคนที่กลัวตายมาตั้งแต่เกิดหวังว่าเมื่อนางอยู่ตรงกลางระหว่างความสุดโต่งสองขั้วจะบรรลุถึงมหามรรคา สุดท้ายฝ่าด่านเป็นตาย เลื่อนสู่ฟ้าขอบเขตบนได้สำเร็จ

เนื่องด้วยกงชิงชิงผู้เป็นเล่อเซียนในชาตินี้หวาดกลัวความตายอย่างถึงที่สุด นางจึงหลบซ่อนตัวไปมา นี่เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลอย่างยิ่ง

แต่หากคนที่กลัวตายเช่นนี้ไม่รู้จักทะนุถนอมเห็นค่าในพรสวรรค์การฝึกวรยุทธ์ของตัวเองเสียเลย นั่นต่างหากที่ผิดปกติ

ถ้าเช่นนั้นทำไมตายของกงชิงชิงคืออะไร ต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากแน่นอน

พวกผู้เฒ่าหอจิ้งซินที่อาจจะเป็นคนรุ่นเดียวกันหรือแก่กว่าอาจารย์ผู้มีพระคุณของกงชิงชิง ต่างก็ฝากความหวังยิ่งใหญ่ไว้ที่นาง อะไรนางที่เคยเห็นผ่านตาล้วนไม่ลืม หากจะพูดถึงด้านความรู้เกรงว่าคงเป็นรองแค่ตึงอิงเท่านั้น พรสวรรค์การฝึกวรยุทธ์ของนางก็ยิ่งน่าครั่นคร้าม หากไม่เป็นเพราะนิสัยอ่อนแอซี้ซลาดเกินไป ก็มีความเป็นไปได้มากกว่ากงชิงชิงก็คือปรมาจารย์ใหญ่แห่งใต้หล้ารองจากตึงอิง

เมื่อตึงอิงที่มองดูเหมือนยืนอยู่ตรงข้ามกับฝั่งธรรมะและอธรรม แต่แท้จริงกลับแอบเป็นพันธมิตรกับทั้งสองฝ่ายตายไป ความคิดอยากสังหารล้างชีพของอวี๋เจินอี้ย่อมต้องเบาบางลง อีกทั้งเมื่อได้กวานดอกบัวสีเงินของมารเฒ่าตึงมาครอบครอง เขาก็ต้องได้ยึด

ครองหนึ่งตำแหน่งของสามอันดับแรกอย่างมั่นคง แคมอวีเจินอียังไม่ต้องการบิณฑะยาน เขาย่อมไม่มีทางวาดงูเติมหาง หลีกเลี้ยงไม่ให้ตัวเองกลายเป็นเป้าที่ทุกคน โจมตี ถึงอย่างไรการที่เขาร่วมมือกับติงอิงวางแผนการใหญ่เพื่อเล่นงานปรมาจารย์ทุกคนก็ถือว่าอวีเจินอี่ละเมิดข้อห้ามที่ใหญ่เต็มฟ้าไปแล้ว

ตอนนี้เพียงแค่ว่าพลังการต่อสู้ของอวีเจินอียังไม่มีความเสียหาย คนอื่นถึงไม่กล้าแตกหักกับเขา ไม่กล้ายกคุณธรรมในยุทธภพมาพูด

อย่างน้อยล้างชีวะและหลิวจงคนลับมีด รวมไปถึงถงชิงชิงที่ยังหลบซ่อนตัวก็ย่อมต้องมีความรู้สึกที่เลวร้ายต่ออวีเจินอี่อย่างมาก

ดังนั้นโจวเฟยจึงไม่ต้องการฉีกหน้าถงชิงชิงในเวลานี้ ทว่าชุดกระโปรงสีเขียวตัวนี้ รวมไปถึงอรหันต์ร่างทองที่ภิกษุอวิวันหนีไปทางคืนมาจากห้องเต้แคว้นหนันเยวียนล้วนเป็นโชควาสนาที่เขาต้องได้มาครอบครอง ของอย่างแรกใช้เพื่อพายุอาเออร์ลัทธิมารไปด้วย เป็นการขัดเกลาลจิตใจของโจวชื่อผู้เป็นบุตรชาย ของอย่างหลังเพื่อนำมาแลกสมบัติอาคมชิ้นหนึ่งมอบให้แก่ลู่อ่าง อิกหกลิบปีให้หลัง ตำแหน่งคณิศวสันต์ไม่มีเขาโจวเฟย ทว่ายังมีภูเขานี้ยวคั่นและตำแหน่งคณิศวสันต์ที่เป็นเหมือนพี่น้องกัน เส้นทางการเดินทางขึ้นสู่ยอดบนวิถียรยุทธ์ของโจวชื่อจึงไม่มีเรื่องให้ต้องเป็นกังวลอีก

สืบสาวราวเรื่องกันถึงแก่นแล้วก็เห็นเพราะผู้ฝึกตนใหญ่อย่างเขาให้กำเนิดบุตรได้ยากมาก โดยเฉพาะสกุลเจียงสำนักกุยกหยกของพวกเขาที่มีผู้สืบทอดคนเดียวมาหลายปีแล้ว

บทที่ 323.2 ชุดขาวเข้าเมือง ไม่กล้าเคาะประตู

ผู้เฒ่าหัวโล้นคนหนึ่งแบกห่อสัมภาระใบใหญ่เดินขึ้นมาบนหัวกำแพงเมือง ฝึเท้าแผ่วเบาองไว ซึ่งก็คือภิกษุวิภังค์แห่งวัดลินกัที่เพิ่งถอดฉีวร

เมื่อเดินผ่านข้างกายของฝานกวานเออร์ที่นั่งกุมศีระอยู่บนพื้น ผู้เฒ่าก็ชำเลืองตามามองด้วยความประหลาดใจ “ไม่รู้ว่าเทพธิดาสาวแห่งหอลังชินผู้นี้เหตุใดถึงได้ดูเจ็บปวดนัก

แต่เมื่อผู้เฒ่ามองเห็นภาพที่โจวเฟย ‘ใช้มือฉีก’ ชุดกระโปรงสีเขียว ผู้เฒ่าที่ไม่ใช่ภิกษุอีกต่อไปพลันคำรามกร้าวอย่างเดือดดาล “โจวเฟย!”

โจวเฟยหัวเราะหยัน “เจ้าลาหัวโล้นเฒ่า เจ้าคิดจริงๆ หรือว่าการที่ปีนั้นกระโปรงตัวนี้ไปหาเจ้าเป็นเพราะความหวังดี? นี่ก็เป็นแค่หนึ่งในแผนการของนางมารเฒ่าถงซิงซิงเท่านั้น ลูกนางปั่นหัวมาเกินครึ่งชีวิตแล้วยังหลงมกมายไม่เลิกอีกหรือ? ชุดกระโปรงคือหนึ่งในสี่สมบัติอาคมอันเป็นโชควาสนา เรื่องนี้ไม่ผิด แต่ข้างในมันคือความว่างเปล่าทั้งนั้นหรือ? ไม่เลย จิตวิญญาณของถงซิงซิงแห่งหอลังชินแฝงตัวอยู่ในนี้มาตั้งนานแล้ว”

ผู้เฒ่าไม่สะทกสะท้าน เปิดตากว้างคล้ายลินกัถลิ่งตาในตำหนักใหญ่ของวัด “เกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย?! ตกลงกันแล้วว่าเจ้าต้องพา ‘แม่ นางซิงซิง’ ออกไปจากใต้หล้าแห่งนี้ ส่วนข้าก็จะนำ

อรหันต์ร่างทองมามอบให้เจ้า เจ้าโจวเผยเกล้าผัดคำพูด ข้าก็เกล้า
ฆ่าเจ้า!”

โจวเผยเหมือนถูกหยอกให้ขบขัน “ลาหัวโล้นอย่างเจ้าเรียก
กระโปรงตัวหนึ่งว่าแม่นางซิงซิง นี่หมายความว่าอย่างไร?”

ผู้เฒ่าสะอึกอึ้งพูดไม่ออก รู้สึกร้อนตัวไม่น้อย

โจวเผยชี้ไปยังฝานกว่านเออร์ที่อยู่ห่างไปไกล สายตาฉายแวว
ชื่นชม “ลูกศิษย์ผู้สืบทอดของถงซิงซิงคนนี้ ซึ่งเป็นว่าที่เจ้าหอจิ้งซิง
ในอนาคต เกรงว่าคงเป็นกายหายาบของเงอเซียนในโลกนี้ของถง
ซิงซิง! ปีนั้นนางเปลี่ยนจากความซรากลับสู่ความเยาว์วัย มีรูปโฉม
เป็นเด็กน้อยไม่ต่างจากอวีเจินอี จากนั้นก็ละทิ้งขอบเขตและตบะ
ของตัวเองไป ล่องไปตามกระแสแห่งชีวิตอมตะ กลายมาเป็นหญิง
สาวอย่างฝานกว่านเออร์ผู้นี้ บวกกับที่หอจิ้งซิงช่วยนางปิดบังอำ
พราง เจ้าและข้า คนใต้หล้า หรือแม้แต่ตึงอิงต่างก็ถูกนางป้อนหัว!”

โจวเผยหัวเราะฮาๆ เสียงดัง “แม้แต่ตัวเองก็ยังหลอก ถงซิงซิง
เจ้ามันอำมหิตนัก! ช่างเถิดๆ ทุกอย่างนี้ก็เป็นแค่ของนอกกาย
เท่านั้น”

โจวเผยสะบัดชายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง ปลอຍให้กระโปรงสีเขี้ยว
ล่องลอยออกไป

ไม่มีกระโปรงสีเขี้ยวก็หมายความว่าหากคิดจะครอบครอง
อรหันต์ร่างทองก็ได้แต่แย่งชิงมาจากมือของภิกษุอวิณ्हินเท่านั้น

ทว่าโจวเฟยลองชั่งน้ำหนักผลได้ผลเสียดูแล้ว เขาก็เลือกที่จะ
สละโชควาสนาสองอย่างนี้ ต้องการแค่ให้ตัวเองได้ติดในรายชื่อ
เป็นปรมาจารย์อันดับที่สามเท่านั้น

เพราะนั่นก็ทำให้เขาพายาเออร์แห่งลัทธิมารไปได้เช่นกัน!

เมื่ออยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวแห่งนี้ สำหรับเจ้อเซี่ยนที่เป็นผู้ฝึก
ลมปราณของไต้หล้าไพศาลแล้ว หนึ่งในเหมือนการทำพิธีกรรมใน
เปลือกหอย ฤกมัดม้อมัดเท้า อีกหนึ่งคือเมื่อไม่มีข้าวสาร ต่อให้
เป็นสตรีแต่งงานแล้วที่เก่งกาจแค่ไหนก็ไม่สามารถหุงข้าวออกมา
ได้ (เปรียบเปรยว่าหากไม่มีเงื่อนไขที่จำเป็น ต่อให้เป็นคนเก่งแค่ไหน
ก็ยากจะทำสำเร็จ)

การปรากฏตัวของเงินผิงอันผู้นั้นทำให้เหตุการณ์ทั้งหมด
วุ่นวาย ในเมื่อตึงอิงยังตายได้ ในไต้หล้าแห่งนี้ยังมีใครกล้าพูด
อีกว่าตัวเองไม่มีทางตายอีก?

โจวเฟยกังวลว่าทุกอย่างที่ตัวเองทำมาจะเปล่าประโยชน์ ถึง
เวลานั้นแม้แต่ตัวเขาเองก็อาจจะถูกคนอื่นฆ่า แม้ว่ามันไม่มีผลต่อ
การที่เขาจะไปจากพื้นที่มงคลดอกบัว ทว่าความเสียหายก็
ค่อนข้างมากอยู่ดี

ตอนนี้ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดก็คือ ในบรรดาสิบคนไต้หล้านี้ มีคน
ตายไปแค่สองคน หนึ่งหัวหนึ่งหาง ตึงอิงและเฟิงชิงปาย

ยังเหลืออีกแปดคน นี่หมายความว่ายังต้องมีคนตายอีกห้าคน
คำสัญญาในจดหมายลับฉบับนั้นถึงจะเป็นผล

ลู่วางไม่เสียแรงที่เป็นสหายรักของเจ้าประมุขตระกูลเจียงผู้นี้ มาหลายปี เพียงไม่นานเขาก็เข้าใจจุดเชื่อมโยงของเรื่องราว ทั้งหมดได้ “วางใจเถอะ อีกหกสิบปีให้หลังมีข้าคอยจับตามองอยู่ โฉวชื่อต้องได้เลื่อนสู่สามอันดับแรกแน่นอน”

โฉวเผยเลือกเป็นฝ่ายถอยให้หนึ่งก้าวอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน แน่ใจว่าภิกษุอินหนียอมไม่ยินดีและไม่กล้าบีบบังคับคนผู้นี้ เขา จึงติดตาม ‘แม่นางชิงชิง’ ผู้นั้นไปหยุดอยู่ข้างกายผานกว่านเออร์

นางใช้สองมือขนาดคลึงหว่างคิ้วของตัวเองอย่างแรง

จากนั้นโฉมสะคราญงามพิลาสที่อายุยังน้อยผู้นี้ก็ยึดเอาขึ้นตรง ใช้มือสองข้างตบหน้าตัวเองเสียงดังเพียะๆ

ผานกว่านเออร์ยื่นสองนิ้วมาคืบคอเสื้อของชุดกระโปรงสีเขียว ที่อยู่ตรงหน้า สะบัดสองสามที พอสวมลงบนร่างตัวเองแล้วก็ กระชากออก จากนั้นโยนมันไปให้กับภิกษุเฒ่าที่ยังไม่เข้าใจ สถานการณ์พลางเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า “วางใจเถอะ แม่นางชิงชิงของ เจ้ายังอยู่ เจ้าแค่ไปรออยู่ที่ภูเขากู่หนิวเท่านั้น อีกไม่นานนางก็จะ กลับคืนมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เดิมทีนางก็เป็นเจ้าของตัวจริงของชุด กระโปรงตัวนี้อยู่แล้ว จิตวิญญาณของข้าก็แค่ยืมพักอาศัยแค่ไม่กี่ สิบปีเท่านั้น อีกทั้งหลังจากสิ่งร่างแล้วก็ถูกข้าพันธนาการจนไม่ ต่างอะไรไปจากสิ่งของไร้ชีวิต เมื่อเป็นเช่นนี้ถึงจะไม่ถูกตึงอิงผู้ นั้น จับได้โดยง่าย ดังนั้นตลอดหลายปีมานี้เจ้าพูดอะไรกับชุดกระโปรง ตัวนี้ จะเป็นคำสอน หรือจะเป็นถ้อยคำจากอารมณ์ความรู้สึก ข้าก็ ไม่ได้ยินสักคำเดียว”

ภิกษุเฒ่าที่กอดชุดกระโปรงไว้ในอ้อมอกหน้าแดงเล็กน้อย

ฝานกว่านเออร์หรือตาจมสู่ภวังค์การครุ่นคิด ไม่ได้สนใจภิกษุที่
เกิดอารมณ์ทางโลกมานานแล้วอีกต่อไป

ความทรงจำค่อยๆ ฟุ้งคืนกลับมา ประหนึ่งธารน้ำใสที่ไหลริน
เข้าสู่ผืนนาหัวใจ แต่กลับถูกนางลงใจเอาไปวางไว้ในมุมหนึ่งของ
ทะเลสาบหัวใจ ยังไม่ให้ความสนใจมันก่อน

แต่ใช้ตัวตนของ 'ฝานกว่านเออร์ลูกศิษย์หอจิ้งชิน' ตัวจริงมา
เริ่มทบทวนเรื่องราว

ศิษย์พี่หญิงโจวซูเจินรับลูกศิษย์แทนอาจารย์ ฟานางที่อายุยัง
น้อยกลับสำนักไปด้วยกัน ตอนที่อยู่ในศาลาลจิ้งชินอันเป็นสถานที่
ต้องห้ามของสำนัก ฝานกว่านเออร์แค่ได้กราบไหว้รูปภพภาพนั้นสาม
ครั้งเท่านั้น

นางเคยเป็นคนในไต้หล้าที่อยากพบเจอ 'ถงชิงชิง' มากที่สุด
ดังนั้นสุดท้ายโจวซูเจินถึงได้มอบกระดกทองแดงบานหนึ่งให้กับ
นาง

นางเรียนเวทวานรขาวแบกกระบี่ ถูกคนในยุทธภพขนานนาม
ว่า 'สะพายหรือไม่สะพายกระบี่ คือฝานกว่านเออร์สองคน'

แต่ฝานกว่านเออร์ค้นพบว่ากระบี่สุดท้ายของสุดยอดวิชาแห่ง
สำนักวิชานี้ ดูเหมือนว่าจะไม่เคยมีใครในไต้หล้าใช้ได้มาก่อน ทั้ง
ไม่มีกระบี่เช่นนั้น แล้วก็ไม่มีร่างกายของผู้ฝึกยุทธ์ที่เป็นเช่นนั้น
ทว่าตอนนั้นโจวซูเจินกลับยังยืนยันกรานให้นางตั้งใจศึกษาเวทวานร
ขาวแบกกระบี่นี้ให้ดี

ด้วยเหตุนี้ตอนที่อยู่วัดป่าเยื่อ เลื่อเขียนเงินผิงอันถึงได้รู้สึก
ประหลาดใจว่า เหตุใดทั้งๆ ที่เห็นได้ชัดว่าฝานกว่านเออร์ 'เข้าใกล้
มหามรรคา' แล้ว ทว่ากลับเหมือนคนที่แบกภาระหนักอึ้งก้าวเดิน
เดินได้อย่างอึดอาดเชื่องช้า นั่นก็เป็นเพราะว่านางขาดจิต
วิญญาณไปเกินครึ่ง เหมือนศพเดินได้ศพหนึ่ง จะสามารถปราด
เปรียวมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้อย่างไร

ฝานกว่านเออร์เองก็เคยถามรัชทายาทเว่ยเหยียนตอนอยู่บน
สะพานว่า เคยรู้สึกว่าคุณเคยกับบุคคลและเรื่องราวมากมายมาก่อน
หรือไม่ หลังจากนั้นตอนอยู่ตำหนักรัชทายาท พ่อครัวเต๋าที่เดิมที่
มีตบะเป็นอันดับสามของไต้หล้าก็เคยมองออกถึงความประหลาด
ในตัวฝานกว่านเออร์ เพียงแต่ว่าตอนนั้นผู้เต๋าเข้าใจผิดคิดว่านาง
คือ 'เลื่อเขียน' บางท่านที่กลับมาจุติใหม่อีกครั้ง ดังนั้นจึงง่ายที่จะ
ถูก 'ผีสิงร่าง' บนร่างถึงได้มีลมปราณบางอย่างล่อมวนเวียน

นึกถึงสองครั้งที่นางเป็นฝ่ายไปหาเงินผิงอันเหมือนถูกผิดใจ

ฝานกว่านเออร์กียิ้มกว้าง ดินน้กนะ มีภูมิหลังอย่างไรกันแน่ถึง
ได้มีความสามารถทำให้อาจารย์อ่าไต้ซ่างยอมรับปากให้เขามาสิง
ร่างตน? เสียงอันตรายเยื้องกรายมาเยือนพื้นที่มงคลดอกบัว ก็เพื่อ
มาเตือนภัยให้แก่เงินผิงอันผู้นั้น? น่าเสียดายก็แต่กฎเกณฑ์ของ
ฟ้าดินแห่งนี้ยิ่งใหญ่เกินไป คิดจะฉวยโอกาสไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้น
สองครั้งนั้น 'ฝานกว่านเออร์' จึงได้แต่เบิกตามองเขาโดยที่พูดไม่
ออกแม้แต่คำเดียว เกรงว่าเงินผิงอันคนนั้นคงนึกว่าตนเป็นหญิง
บ้ากระมัง?

'ผานกว่านเออร์' เหยียบอยู่บนซากรอกของกำแพงเมือง โน้มตัวไปด้านข้าง เอาแขนข้างหนึ่งวางไว้บนขา หอดสายตามองไปไกล รอยยิ้มยิ่งเข้มข้น

ตอนนั้นที่อยู่ในตลาดกลางคืน คนที่นั่งโต๊ะใกล้นางกับเงินผิงอัน มองดูเหมือนชาวบ้านธรรมดา กำลังด่ากัน ทั้งสองฝ่ายตบโต๊ะ ถลึงตา ด่ากันว่าเป็นหญิงคณิกา เรื่องเดิมไม่ทำซ้ำสามครั้ง ไม่อย่างนั้นจะไปเปิดหอโคมเขียวที่บ้านของอีกฝ่ายอะไรนั้น

ความหมายลึกซึ้งที่แท้จริง แน่แน่นอนว่าต้องเป็นคำว่า 'เรื่องเดิมไม่ทำซ้ำสามครั้ง'

แต่คำด่าอื่นๆ นั้นช่างไม่ผ่านการไตร่ตรองเสียเลย แค่ฟังก็รู้แล้วว่า เป็นคำพูดของเจ้าสำนักพรตน้อยหน้าเหม็นคนนั้น ครั้งนี้หากกลับไปที่ได้หล้าไพศาลเมื่อไหร่ ต่อให้บูรพาจารย์ไท่ซ่างจะขัดขวางตนก็ต้องถกเถียงกับเจ้าเด็กน้อยที่ขัดหูขัดตามานานผู้นั้น ให้รู้ดำรู้แดงสักครั้ง เก้าสิบกว่าปีที่ผ่านมานี้ ตึงอิงเคยพบกับตน โดยบังเอิญอยู่หลายครั้ง คงไม่ได้เป็นการกระทำโดยผลการทำงานของสำนักพรตน้อย ทว่าคราวนั้นที่ถูกเจ้าสำนักปิงฝูเหมินจับตัวไป นางกล้าแน่ใจเลยว่าต้องเป็นเจ้าตะพาบน้อยจอมอาฆาตผู้นั้นที่เล่นงานตน แม้ว่ามองดูเหมือนจะน่าตลกใจ แต่เอาเข้าจริงกลับไร้อันตราย ทว่าพอย้อนกลับมานึกดูก็น่าสะอิดสะเอียนไม่น้อย

อีกทั้งยังมีเรื่องสิ่งร่างอีก

ที่สำคัญที่สุดก็คือ บูรพาจารย์ไท่ซ่างทำลายภพของพื้นที่ยมงคลดอกบัว ซึ่งเป็นการทำลายแผนการทั้งหมดของ 'ถงซิงซิงแห่งหอฉิ่งซิน' เช่นกัน สิ่งที่ถูกเหมาจึงเสียเปล่า

ก่อนที่ถงซิงซิงจะได้รับกระฉกทองแดงและชุดกระโปรงสีเขียวนักพรตน้อยก็ซิงตัดสินรายชื่อสิบคนบนกระดานอย่างรวดเร็ว

หรือจะบอกว่าบูรพาจารย์ไต้ซ่างที่ซี้เหนียวมาทั้งชีวิต ได้เจอกับเศรษฐีร่ำรวย ก็เลยไม่สนใจเงินก้อนนั้นแล้ว? คิดจะหุ่เงินพาดนออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวโดยตรง?

ในสายตาของฝานกว่านเออร์ หรือควรจะเรียกว่าถงซิงซิงคนชุดขาวผู้นั้นขยับเข้ามาใกล้ไต้กำแพงเมืองแล้ว

ไม่ถูกสิ หากจะพูดให้ถูกต้อง ตอนนี้นางน่าจะเป็นนักพรตหญิงหลวงถึงของภูเข่าไต้ผิง ไม่ใช่ฝานกว่านเออร์ที่เป็นหุ่นเชิดซึ่งถูกคนชักนำโดยที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ยิ่งไม่ใช่ถงซิงซิงที่กลัวตายผู้นั้น

นางร้องเรียกหนึ่งครั้ง ชูแขนขึ้นสูง ยกนิ้วโป้งออกไปให้เจ้าหมอนั้นที่อยู่นอกเมือง

นักพรตหญิงแห่งภูเข่าไต้ผิงที่มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วไบถงทวีปผู้นี้รู้สึกชื่นชมบุรุษที่อายุน้อยกว่าตนเป็นครั้งแรกในชีวิต

เงินผิงอันงายหน้าขึ้น มองฝานกว่านเออร์ที่เขาไม่คุ่นเคยแถมนางยังทำตัวประหลาด แล้วขมวดคิ้ว

เขาเพียงแค่มองมาทางล้งชิว คนทั้งสองสบตาแล้วยิ้มให้กัน

ในใจของเงินผิงอัน ไม่ว่าจะเป็ดยุทธภพแห่งใดก็ควรมีคนอย่างช่งอวีเซาและล้งชิวอยู่ นั่นถึงจะเรียกว่ายุทธภพ

หวังถึงเล็กคิว รอยยิ้มกดลึกมากกว่าเดิม “น่าสนใจ ข้าชอบ!”

เงินผิงอันที่อยู่นอกเมืองหยุดเดิน

บนหัวกำแพง คนที่เลื่อนสู่อันดับสิบคนแบ่งออกเป็นอวีเงินอี เจ้าประมุขพรรคหูซ่าน เขาสวมกวางดอกบัวสีเงินที่เป็นของตึงอิง เอาไว้แล้ว ข้างกายมีกระบี่แก้วเล่มหนึ่งลอยอยู่ เวลานี้หยิบพัดพับไม้ไผ่หยกเล่มหนึ่งออกมา ซีไม้ไผ่ทุกซี่บนนั้นเต็มไปด้วยตัวอักษร เล็กเท่าหัวแมลงวัน บันทึกสุดยอดวิชาในยุทธภพเอาไว้

ฉังฉิวมีสีหน้าปล่อยวาง เขาพับตัวอยู่บนหัวกำแพงที่พังกินท์ ไหล่สองข้างลู่ลง ไม่เหมือนราชาครุแคว้นหนันเยวียนในเวลาปกติผู้นั้นอีก

โจวเฟยแห่งตำหนักคลืนวสันต์

ถั่งเถี่ยอีแม่ทัพใหญ่แห่งเปยฉินที่มีสีหน้าเคร่งเครียด ใช้นิ้วหัวแม่มือลูบคลึงด้ามมีดเลี่ยนซืออยู่ตลอดเวลา

คนลับมีดหลิวจง

ภิกษุอรหันันที่โอบกอดชุดกระโปรงสีเขียวอ่อนนุ่มไว้ในอ้อมอก

เงิงหยวนซ่านที่ไม่รู้ว่าไปหลบอยู่ในมุมใดของเมืองหลวง

เฟิงชิงปายจอมยุทธ์พเนจรอันดับสิบตายภายใต้คมมีดเลี่ยนซือของสหายรักอย่างถั่งเถี่ยอีไปแล้ว

มารเตมาตงที่อยู๋ในอันดับหนึ่งกลับตายด้วยน้ำมือของเจ๋อเซี่ยนที่ชื่อว่าเงินผิงอัน

นอกจากสืบคนนี๋ บนหัวกำแพงยังมีหวงถึงที่พลังอำนาจทั่วทั้งร่างเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง แม้วนางจะไม่อยู๋ในสืบอันดับ แต่ต่อนนี๋เกรงว่าแม้แต่โจวเฟยก็คงยังไม่กล้าทำทายนาง หลังจกที่จิตวิญญาณผสานเข้ากับกายหยาบ ใบหน้าของนางก็เริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง เต็มทีก็งามเลิศล้ำอยู่แล้ว ต่อนนี๋กลับมีประกายสดใสเพิ่มขึ้นมาอีกหลายส่วน ยิ่งเป็นโฉมสะคราญงามลุ่มเมืองมากขึ้น

ลู่ฝางแห่งภูเขาเหนียวคั่นเตรียมจะอยู่ต่อในพื้นที่มงคลดอกบัวอีกหกสืบปี ทั้งเพื่อจิตแห่งมรรคาของตัวเอง แล้วก็เพื่อบุตรชายของสหายรัก รับผิดชอบเป็นผู้ปกป้องมรรคาครึ่งตัวให้กับอีกฝ่าย

สิ่งที่โจวซื่อหนุ่มปักบุงปผาคิด นอกจากความเสียใจที่ใกล้จะต้องจากลาแล้ว ยังมีความคาดหวังต่ออนาคตที่งดงามในอีกหกสืบปีให้หลังด้วย

ยาเอ๋อร์แห่งลัทธิมารใกล้จะถูกโจวเฟยพาไปจากใต้หล้าแห่งนี้ การตายของตงอิง นางก็คือคนที่หมดอาลัยตายอยากมากที่สุด

เวลานี๋เมื่อทุกคนมองเห็นเจ๋อเซี่ยนหนุ่มผู้นั้นหยุดยืนอยู่บนทางหลวงนอกเมือง

สายตาของอวี๋เงินอ๋มีดทะมึน มองไม่ออกถึงอารมณ์ใดๆ จากบนใบหน้า

ลั้งชิวอี้มอย่างเข้าใจ คนที่สังหารมารเตมาตงได้ก็ควรต้องเพด็จการเช่นนี๋! เหมือนเงินผิงอันกำลังพูดว่าพวกเจ้าต่างก็เห็นว่า การ

ต่อสู้กับตึงอิง ข้าฉินผิงอันได้รับบาดเจ็บ ใครคิดจะปล้นสะดมตอนไฟไหม้ก็ลงจากกำแพงเมืองมา พวกเราจะต่อสู้กันให้รู้เป็นรู้อย่าง

หลิวฉงคนลับมีดถอดหายใจ นั่งหลังพิงกำแพงด้วยความกลัดกลุ้ม ได้เห็นศึกใหญ่ที่สะพานฟ้าสะท้อนดิน ฝีร้องให้เทพหลั่งน้ำตาบนภูเขากู่หนิวแล้ว เขาไม่มีอารมณ์มาเหยียบน้ำชุ่นบ่อนี้อีกจริงๆ เพราะรู้สึกว่าจะไม่มีความหมาย หากครั้งนี้ยังมีโอกาสได้เดินลงจากห้วกำแพงเมือง กลับไปยังร้านตรงสะพานเคอเจียได้อย่างปลอดภัย วันหน้าก็คงทำตัวเป็นเศรษฐีของตัวเองไปให้ดี อย่างมากที่สุดก็แค่เลือกลูกศิษย์ผู้สืบทอดที่เข้าตาสักสองคนมาสืบทอดวิชาของเขา

ในดวงตาของถั่งเถี่ยอี่แม่ทัพใหญ่แห่งหลงอู่มีประกายความเดือดดาลเสียวหนึ่งวาบผ่านไป เพียงแต่वलังเลอยู่ชั่วครู่เขาก็หลับตาทำสมาธิ เมื่อตาไม่เห็น ใจจะได้ไม่ต้องหงุดหงิด

สุดท้ายฉินผิงอันจึงเดินผ่านประตูเมืองมาตรงๆ เช่นนี้ แล้วค่อยๆ จากไปไกล

อวีเจินอีลอยตัวขึ้น เหยียบบนกระบี่ปินแก้ว เตรียมจะไปที่ภูเขากู่หนิว

ปราณวิญญูณณ์เปี่ยมล้นที่กรูมารวมตัวกันจากสถานที่ต่างๆ ในใต้หล้าเริ่มไหลหายไปรอบด้าน เขาอวีเจินอีคือผู้ฝึกตน ไหนเลยจะยอมพลาดโอกาสที่พันปียากจะพานพบสักครั้งนี่ไป

ปราณวิญญานไม่เหมือนกับโชคชะตาบู้แห่งใต้หล้าที่
ล่องลอยเป็นภาพมายา มันไม่เลือกคน ขอแค่มีความสามารถ ไม่
ว่าใครก็โอบมากอดไว้ในอ้อมอกได้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 323.3 ชุดขาวเข้าเมือง ไม่กล้าเคาะประตู

ถึงเถี่ยอ้อจ้องเหม็งไปยังหลิวจงคนลับมิดที่มีสีหน้าเหนื่อยล้า ก่อนจะเดินเลียบทางเดินม้าไปข้างหน้าช้าๆ

หลิวจงทั้งโมโหทั้งหวาดผวา ดืดตัวกระโดดผาง ผรุสวาทเสียงดัง "เจ้าถึงเถี่ยอ้อตัวดี บังอาจมองข้าเป็นมะพลับนิ่มบีบง่ายอย่างนั้น รึ?!"

สวนหวงถึงกลับล้องโจวเผยที่ขวางหูขวางตาเหม็ง

ทุกสิ่งๆที่เจ้าตำหนักคลื่นวสันต์กระทำลงไปในพื้นที่มงคลแห่งนี้ ดงซิงซิงแห่งหอลิ่งซิงสามารถทนได้ ทว่านักพรตหญิงหวงถึงแห่งภูเขาไต้ผิงมิอาจทนได้!

ในสายตาของฝานกว่านเออร์ นั่นคือกระจกทองแดงธรรมดาบานหนึ่ง ทว่าเมื่อมาอยู่ในมือของหวงถึงกลับมีความลึกลับที่ยิ่งใหญ่ นางสามารถใช้ลมปราณควบคุมสิ่งของ บังคับกระจกที่ตกอยู่บนพื้นให้เข้ามาอยู่ในมือ ใช้นิ้วเคาะหน้ากระจกหนักๆ หน้ากระจกพลันระเบิดแตก จากนั้นก็เผยให้เห็นภาพประหลาดเหมือนบ่อน้ำมิดลึกแห่งหนึ่ง หวงถึงยืนนิ้วสองข้างออกไปคล้ายคิบบางสิ่งบางอย่าง แล้วกระจกออกมาข้างนอก นั่นคือกระบี่ยาวไร้ฝักเล่มหนึ่ง!

นางคือลูกศิษย์ผู้เป็นที่ภาคภูมิใจของภูเขาไต้ผิงสำนักใหญ่อันดับที่สามของไบกงทวีป คือว่าที่เจ้าสำนัก คือหวงถึงที่ขอแค้น

เลื่อนสู่ห้าขอบเขตบนได้สำเร็จก็ยอมกลายเป็นเซียนขอบเขตสิบสอง!

หากไม่มีสมบัติติดตัวชะบั้งก็คงไม่เข้าทำสักเท่าไร

พริบตานั่นโจวซือและยาเออร์หันมามองหน้ากัน เพราะคนทั้งสองต่างก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ

คนทั้งสองหันขวับไปพร้อมกัน

จึงประสานสายตาเข้ากับเจ้อเซียนชุดขาวที่มองมาบนหัวกำแพงเมืองพอดี

โจวเฟยดำยืมๆ “เจ้ามารเตมาตั้งที่ยโสโอหังไม่เห็นสวรรค์อยู่ในสายตาผู้นี้ ความสามารถที่จะทำให้งานสำเร็จนั้นมีไม่พอ แต่ความสามารถที่จะทำลายงานนั้นมีอยู่เหลือเฟือ ทำให้ข้าเดือดร้อนซะแล้ว”

โจวเฟยหันหน้าไปมองทางลู่ฝาง ฝ่ายหลังกล่าวอย่างฉุนใจ “เว้นเสียแต่ว่าคนผู้นี้จะบินทะยานไปพร้อมกับเจ้า หากไม่แล้วหากเขาอยู่ต่อในพื้นที่มงคลดอกบัว โจวซือต้องอันตรายมากแน่ๆ”

โจวเฟยบิบบคางตัวเอง หากผูกบุญสัมพันธ์ด้วยเป็นเรื่องยาก ถ้าอย่างนั้นคงต้องวางแผนดูสักครั้ง

เพียงแต่ว่าในเวลานี้ ทุกคนต่างก็พากันเงยหน้ามองท้องฟ้าอย่างอดไม่อยู่

ทะเลเมฆแหวกออกเป็นรุ่ไหวขนาดใหญ่สีทอง ลำแสงเส้นหนึ่งพุ่งมาถึงหัวกำแพงเมืองในเสี้ยววินาที

เพียงแค่ชั่วพริบตา

เกรงว่านอกจากเจ้อเซียนและปรมาจารย์ที่อยู่บนหัวกำแพง
แห่งนี้แล้ว คงไม่มีใครในเมืองหลวงที่มองเห็นภาพนี้อีก

ในสายตาของทุกคนเห็นนักพรตน้อยร่างเล็กเตี้ยคนหนึ่ง ใน
มือถือกลองปองแปงหลากสีสันขนาดเล็กกะทัดรัดอันหนึ่ง ทว่า
ด้านหลังกลับแบกน้ำเต้าสีทองอร่ามลูกใหญ่ยักษ์ที่แทบจะสูงเท่าตัว
เขา มองดูแล้วน่าขบขันอย่างยิ่ง

พอหวังถึงมองเห็นเจ้าตัวน้อยผู้นี้ก็ร้องโอะโฮหนึ่งที แล้วก็
สนใจโจวเฉยอีก นางก้าวยาวๆ เข้าหานักพรตน้อยลูกศิษย์ของ
ใครบางคนที่น่ารำคาญที่สุดในใต้หล้าไพศาล

และพอนักพรตน้อยเห็นหวังถึงที่เปี่ยมไปด้วยไอสังหารก็กลอก
ตามอง พูดยว่า "ข้าลงมาคราวนี้ไม่ใช่เพื่อต่อyardกับใครหรอกนะ
หากเจ้าทำเกินกว่าเหตุจนอาจารย์ของข้าโมโหขึ้นมา ไม่กลัวหรือ
ว่าหลายปีที่บูรพาจารย์ไต้ซางของเจ้าช่วยปกป้องมรรคาให้เจ้าจะ
เสียเปล่า?"

หากหวังถึงยังคงเป็นนักพรตหญิงภูเขาไต้ผิงก่อนที่จะมาเยือน
พื้นที่มณฑลดอกบัว ก็คงแค่เอ่ยว่านั่นมันเป็นเรื่องของบูรพาจารย์ข้า
จากนั้นอะไรที่ควรลงมือก็จะลงมือ ทว่าเวลานี้นางเพียงแค่ส่าย
ปาก ทำสีหน้าประมาณว่ารอให้พวกเราไปถึงใต้หล้าไพศาลก่อน
เถอะ นักพรตน้อยทำสีหน้าแบบเดียวกันคืนกลับมา ส่ายปาก
อย่างไม่หวั่นเกรง คิดจะมาแข่งเรื่องคนหนุ่มหลังกับนายท่านอย่าง
ข้างันรึ? ภูเขาไต้ผิงเล็กเกินไปหน่อຍกระมัง? ไม่ใช่ภูเขามังกร
พยัคฆ์แห่งทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางสักหน่อย

นักพรตน้อยกระแอมให้ลำคอชุ่มชื้น ยึดอกขึ้น เดินก้าวยาวๆ ไปบนทางเดินม้าของหัวกำแพงเมือง เขาพูดไม่ดังมากนัก แต่ทุกคนล้วนได้ยินอย่างชัดเจน "มีการเปลี่ยนแปลงกฎ สำหรับพวกเจ้าแล้วถือเป็นเรื่องดีใหญ่เทียบฟ้า สิบคนบนอันดับที่ประกาศออกมาในตอนท้ายสุด ใครก็ตามที่มีชีวิตอยู่ส่วนสามารถบิณฑะยานได้ ใครที่ไม่อยากไปจากไต้หล้าแห่งนี้ รอให้ข้าตีกลองครั้งที่สอง ก่อนเสียงกลองครั้งที่สามจะดังขึ้น แล้ไปจากหัวกำแพงเมืองก็ได้แล้ว แน่นอนว่าต่อให้ไม่ได้เป็นคนบิณฑะยาน แต่เป็นคนเดินลงไปจากหัวกำแพงก็ยังคงได้รับสมบัติอาคมชั้นหนึ่ง"

"จำไว้ว่าคนบิณฑะยานบนหัวกำแพง กายหยาบจะถูกทิ้งไว้ในไต้หล้าแห่งนี้ ได้แต่พาลจิตวิญญาณไปยังสถานที่แห่งอื่น รักษาความทรงจำทั้งหมดเอาไว้เท่านั้น อย่าได้คิดว่าการเริ่มต้นใหม่เป็นเรื่องเลวร้ายไปซะหมด ความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายใน วันหน้าพวกเจ้าจะได้สัมผัสเอง"

นักพรตน้อยมีท่าทางเยอหยิ่ง เวลาเดินเชิดหน้าก้าวอาดๆ "สามอันดับแรกในรายชื่อก็ยิ่งโชคดี อวีเจินอี้อันดับสอง หากเลือกจะบิณฑะยาน สามารถพาคนไปด้วยได้สามคน ส่วนโจวเฟยอันดับที่สามพาคนไปได้คนหนึ่ง นายท่านผู้เฒ่าของข้าบอกแล้วว่า นอกจากตึงอิง คนทั้งหลายที่ถูกพาตัวไปสามารถพากายหยาบไปด้วยได้"

"อืม ดูเหมือนว่าหลายคนจะยังไม่เข้าใจ ไม่ต้องแปลกใจ พวกเจ้าฝีมือช่วยเกินไป ไม่มีคุณสมบัติมากพอให้เข้าร่วม หากหวังว่าตัวเองจะโชคดีละก็ มีแต่จะพบจุดจบอย่างเฟิงซิงปาย"

กล่าวมาถึงตรงนี้ นักพรตน้อยก็หัวเราะหึหึใส่หวังถึง “เจ้าว่า มันน่าโมโหหรือไม่ เดิมทีด้วยฝีมือของเจ้าสามารถเลื่อนสู่สามอันดับแรกได้ เฮ้อ คนคำนวณมิสูชะตาฟ้าลิขิต นี่เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้ภูเขาทันผิงของพวกเจ้าไปสมคบคิดกับคนนอกสองคนนั้น ทำลายกฏกติกาก่อน ตอนนั้นนายท่านผู้เฒ่าของข้าโมโหมากเลยล่ะ”

หวังถึงมุมปากกระตุก

นักพรตน้อยเอียงศีรษะล้องนึ่งไปที่ใบหน้าของนาง พุดเหมือนราดน้ำมันลงบนกองเพลิง “หวังถึง เจ้าว่าทำไมเจ้าถึงหน้าไม่อายอย่างนี้ละ ตอนอยู่ใต้หล้าไฟศาลหน้าตาของเจ้าดีไม่ได้ครึ่งหนึ่งของตอนนี้เลยด้วยซ้ำ...”

ดูเหมือนนักพรตน้อยจะถูกคนเขกหัวมาจากด้านหลังจึงล้มหน้าทิ่มในฉับพลัน แต่เขาก็ไม่รู้สึกรู้หายหน้า เพียงลุกขึ้นยืนแล้ว บัดซุดคลุมเต้า ตอนที่เดินสวนไหล่กับหวังถึงยังแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ พุดต่อว่า “สุดท้ายนี้จะพุดถึงกฏเกณฑ์ดั้งเดิมที่สืบทอดกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เรื่องราวในวันนี้อ่าได้เอาไปป่าวประกาศแก่ภายนอก พวกเจ้าแคร์อยู่แก่ใจตัวเองก็พอแล้ว แน่นอนว่าหากอดกลั้นไม่ไหวจริงๆ จะพุดกับคนไม่กี่คนก็ได้ “ไม่เป็นไร”

พอพุดประโยคเหล่านี้จบในรวดเดียว นักพรตน้อยก็ชุกลองป้องแป้งขึ้นแล้วแกว่งเบาๆ

ไม่มีภาพปรากฏการณ์แปลกประหลาดใดๆ มีเพียงเสียงตึงตังเบาๆ หนึ่งครั้ง

แบบนี้ก็ถือว่าเป็นเสียงกลองสวรรค์ครั้งที่สองได้ด้วยหรือ?

อวีเจินอ้อเหยียบบอยอยู่บนกระบี่บิน กุมมือโค้งตัวคารวะนักพรตน้อย "กราบลาเซียนซือ"

เมื่อเผชิญหน้ากับคนที่ลักษณะภายนอกมองดูเหมือน 'คนวัยเดียวกัน' ผู้นี้ ท่าทีของนักพรตน้อยแตกต่างไปจากเดิม มีความจริงจังเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน พุดเหมือนคนแก่ว่า "ไปเถอะ ต่างคนต่างมีปณิธานเป็นของตัวเอง นายท่านผู้เฒ่าของข้าไม่ได้ผิดหวังในตัวเจ้าเท่าใดนัก ดังนั้นจงทะนุถนอมเวลาอีกหกสิบปีหลังจากนี้ให้ดี"

อวีเจินอ้อเผยสีหน้าซาบซึ้งใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาขี่กระบี่จากไปยังซากปรักหักพังของสนามรบบนภูเขาภูเขาหิน ดูตติงเอาปราณวิญญูณในฟ้าดินมาอย่างกำเริบเสิบสาน

หวังว่าหลังออกด่านมาแล้วจะฝ่าทะเลขอบเขตอีกครั้ง ต่อให้เผชิญหน้ากับเงินผิงอันก็อาจจะมีพลังเหลือพอให้ต่อสู้

ฉังชิวถามยิ้มๆ ว่า "หลิวจง เจ้าคิดว่ายังไง?"

หลิวจงคนลับมีดคิดแล้วก็เอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "หลังจากนี้คงต้องรบกวนให้ราชครูขายร้านให้ข้าด้วย เชื่อว่าด้วยฝีมือของราชครูฉังคงต้องรู้อยู่แล้วว่าข้าหมายตาคนหนุ่มคนใดบ้าง ถึงเวลานั้นแค่แบ่งเงินที่ได้มาให้พวกเขา ก็พอ"

ฉังชิวพยักหน้ารับ "เรื่องนี้ไม่ยาก ถ้าอย่างนั้นก็จากลากันตรงนี้เลย?"

หลิวจงถอนหายใจ

ฉิ่งฉิวกุมหมัดคารวะ

หลิวจงรีบกุมหมัดคารวะกลับคืน แล้วก็อดถามไม่ได้ว่า “ราชครูฉิ่ง เจ้าไม่ไปด้วยกันหรือ? หลังจากไปแล้ว ไม่แน่ว่าอาจจะมีโอกาสได้กลับมาอีก ทว่าหากไม่ไปครั้งนี้ก็คงไม่มีโอกาสได้บิณฑะยานอีกแล้ว”

ฉิ่งฉิวสายหน้า “ที่ใดอยู่แล้วสุขสบายใจ ที่นั่นนับเป็นบ้านเกิด”

หลิวจงกุมหมัดค้างไว้อยู่ตลอดเวลา ไม่ได้วางลง

ฉิ่งฉิวคลี่ข้อมอบอุ้ง เอามือกดลงบนหลังมือของหลิวจงเบาๆ จากนั้นก็หมุนตัว เดินลงไปจากหัวกำแพงเมือง

นักพรตน้อยชำเลื่องตามองแผ่นหลังของฉิ่งฉิวแล้วสายหน้า

ถึงเถี่ยอีเดินเร็วๆ ตามฉิ่งฉิวไป

ภิกษุวันหนึ่งเองก็ก้าวออกไปจากหัวกำแพง พลั้วกายลงนอกเมือง ในอ้อมอกประคองชุดกระโปรงสีเขียว พุงทะยานไปยังทิศทางของภูเขาภูหนิวอย่างรวดเร็ว

คนที่อยู่บนหัวกำแพงเมืองเหลืออยู่อีกไม่มาก

โจวเฉยพูดกับลู่ฝางว่า “พาโจวซื่อไปหลบซ่อนตัวก่อน ทางที่ดีที่สุดออกไปจากแคว้นหนันเยวี่ยน ไปไกลเท่าไรก็ยิ่งดี หากเข้าไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวก็จะมีใครขัดขวางเงินผิงอันผู้นั้นได้อีก”

ลู่อ้างและโจวซื่อลงจากหัวกำแพงไปทันทีอย่างไม่มีควมลังเล พวกเขาอ้อมผ่านภูเขาภูเขาภูเขา ห่มหน้าไปยังตะเข็บชายแดน แคว้นหนันเยวี่ยน

ถึงท้ายที่สุดจึงเหลือคนอยู่แค่สี่คน นักพรตน้อยที่แบกน้ำเต้า ลูกยักษ์ไว้บนหลัง หวงถึงแห่งภูเขาไท่ผิง 'โจวเฟย' แห่งสำนักกุยหยก หลิวจงที่เกิดและเติบโตมาในพื้นที่มณฑลดอกบัว

นักพรตน้อยมองไปยังใต้สะพานหินบางแห่ง ที่นั่นมีเงิงหยวนซานที่กำลังหลบซ่อนตัวอยู่ สีหน้าเขาเต็มไปด้วยความดูแคลน หาวหวอดหนึ่งครั้ง แล้วจึงสายกลองปองแปง เสียงกลองดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม

ไม่ปรากฏตัวบนหัวกำแพงเมือง แผนการที่เงิงหยวนซานวางไว้จึงเท่ากับว่าเสียเปล่า ไม่อาจบินทะยาน แล้วก็ไม่ได้รับโชควาสนาเพิ่มเติม

ลำแสงพร่างพราวเส้นหนึ่งกระแทกลงมาเบื้องล่าง ปกคลุมหลิวจงไว้ภายใน เพียงแค่ชั่วพริบตาตลอดทั้งร่างของเขาก็หายวับไป ไม่เหลืออะไรทิ้งไว้อีก

สำหรับโจวเฟย นักพรตน้อยค่อนข้างจะชื่นชมเขา จึงยอมเปิดเผยความลับสวรรค์โดยการเอ่ยเบาๆ ว่า "สำหรับเงินผิงอันผู้นั้น ไม่ต้องกังวลว่าเขาจะทำตัวเหลวไหลอะไรได้อีก เฮอะ ยังมีเรื่องลำบากรอเขาอยู่นะ"

โจวเฟยทำสีหน้ากระฉ่างแจ้ว ยิ้มบางๆ เอ่ยว่า "ขอบคุณมาก"

ลำแสงเส้นที่สองร่วงลงมาในโลกมนุษย์ ช่วงเวลาก่อนหายตัวไปของโจวเฟยนานกว่าหลิวง ขณะที่เราอนกายพราเลือนยังมีอารมณ์โอบกมือลาหวังถึง

นักพรตน้อยยิ้มตาหิมองไปยังนักพรตหญิงแห่งภูเขาไท่ผิงที่ขมวดคิ้วไม่พูดไม่จา "กังวลถึงสภาพการณ์ของตัวเองมากเกินไปไหมล่ะ?"

หวังถึงหัวเราะหยัน "เจ้ากลับไปบอกบูรพาจารย์ของข้าซะว่าไม่ต้องจ่ายเงินแล้ว อย่างมากที่สุดสิบปี สิ่งที่ยุ่ยไวย่ยนทำไม่ได้ ข้าต้องทำได้ ถึงเวลานั้นเมื่อข้าฝ่าทะเลขอบเขต จะพากายหยาบบินทะยานกลับไปยังใต้หล้าไพศาล"

นักพรตน้อยยิ้มด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย ตะปลายเท้า แบน้ำเต้าสีทองใบใหญ่ 'ลอย' ขึ้นกลางอากาศ ไม่มีลำแสงอยู่ข้างกาย ร่างจึงเอียงซ้ายเอียงขวาบิดๆ เบี้ยวๆ เหมือนสุนัขลอยน้ำที่ค่อยๆ บินไปทางมานฟ้า...

หวังถึงชำเลืองตามองแวบหนึ่งก็ไม่คิดจะมองอีก ความคิดเด็กๆ เช่นนี้ก็มีแต่เจ้าลูกกระต่ายน้อยผู้หนึ่งที่คิดได้

.....

ในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียน มีเด็กหญิงร่างพอมแห่งคนหนึ่งที่ยายหนังสือแล้วซื้อเสื้อผ้ามาสองชุด ยังมีเงินเหรียญทองแดงเหลืออยู่ นางจึงสั่งอาหารเลิศรสที่เคยปรากฏแต่ในความฝันมาเต็มโต๊ะใหญ่ สวาปามอย่างหิวโหย กลัวว่าถ้ากินเข้าไปจะเสียเปรียบ นั่งอยู่บนเก้าอี้นางต้องกระดกกันให้สูงถึงจะคืบอาหารที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

ของโต๊ะมาได้ ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยคราบน้ำมัน รู้สึกว่าตัวเองไม่เคยมีความสุขเช่นนี้มาก่อน

เด็กชายคนหนึ่งชื่อเฉาฉิงหล่างถูกทหารของท้องถิ่นกลุ่มหนึ่งพาตัวไปที่จวนว่าการ ด้านนอกห้องโถงใหญ่ปูเสื่อฟางสีฝุ่น ด้านบนคลุมด้วยผ้าขาวสีฝุ่น เด็กชายนั่งเหม่อลอยอยู่ตรงนั้น ไม่พูดอะไรสักคำเดียว

ใต้สะพานแห่งหนึ่ง ปี่เซิ่งเฉิงหยวนซานยังคงรอคอยอย่างยากลำบาก รอให้เสียงกลองดังขึ้นเป็นครั้งที่สอง

มีบัณฑิตยากจนคนหนึ่งได้ยืมว่าหางไปไม่ไกลมีคนตาย เขาถูกเพื่อนสนิทลากให้วิ่งไปดูเรื่องสนุกด้วยกัน ตรงนั้นถูกชาวบ้านมุงล้อมไว้แน่นจนน้ำก็เล็ดรอดไปไม่ได้ บัณฑิตได้ยืมแค่ว่าเป็นหญิงสาวหน้าตาตางามคนหนึ่ง เขาคิดว่ารอนางกลับไปถึงบ้านแล้วจะต้องเล่าเรื่องโศกนาฏกรรมครั้งนี้ให้นางฟัง ที่สำคัญที่สุดคือให้นางออกจากบ้านน้อยครั้ง ตอนนี้คนทั้งสองอาจจะขัดสนนิดหน่อยก็ไม่ใช่ไร ไม่ต้องให้นางคอยเดินทางไปพบปะเยี่ยมผู้คน คอยยืมเงินคนอื่นมาให้เขาซื้อหนังสืออีก

ห้อตะบิงมาตลอดทางจนกลับมาถึงถนนใหญ่เส้นนั้น พอเลี้ยวเข้าไปในตรอกเล็กๆ ฝั่เท้าของเงินผิงอันกลับเริ่มหนักอึ้ง

ตอนที่เดินเข้าเมือง ต่อให้บนหัวกำแพงมีปรมาจารย์ยืนอยู่มากมายขนาดนั้น

เงินผิงอันก็ยังคงสามารถวางท่าดังผู้ที่ไร้เทียมทานอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขาสวมชุดขาว ห้อยกาเหล้า ถือกะป๋ยาว เดินผ่านมาอย่างสง่างาม

ทว่าเวลานี้เมื่อเผชิญหน้ากับบ้านของชาวบ้านที่ติดแค่กลอนคู่ราคาถูกเอาไว้ เงินผิงอันกลับยกมือขึ้นแล้ววางลงอยู่หลายครั้งไม่ได้เคาะประตู

เงินผิงอันไม่รู้ว่า

นักพรตเฒ่ามายืนมองเขาอยู่ด้านหลัง

นักพรตเฒ่าต้องการ 'รู้' เรื่องสองเรื่อง

เจ้าเงินผิงอันคิดว่าตัวเองเป็นคนแบบไหน

แล้วปฏิบัติต่อคนอื่นในโลกมนุษย์อย่างไร

บทที่ 324.1 แสงไฟในโลกสองสว่าง

เงินผิงอันผลึกประตูเดินเข้าไป

ในบ้านไม่มีใคร

ไม่มีหญิงชราปากร้ายขี้นน แนนอนว่ายอมไม่มีเสียงสบถด่า ฟาด่าดินของนาง ไม่มีคนปากร้ายดั่งมีด แต่จิตใจอ่อนเหลวตั้ง เต้าหู้ ไม่มีสตรีแต่งงานแล้วที่มองดูเหมือนเป็นคนซื้อ แต่กลับขโมย หนังสือไปให้ลูกชายอ่าน สายตาที่นางมองลูกชายตัวเองเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจอยู่เสมอ ไม่มีชายชราที่ติดเล่นหมากล้อม แล้วก็ไม่มีชายฉกรรจ์ที่แบกห่อผ้าออกไปเสียงดวงข้างนอก เข้าตรู่ ของทุกวัน ก่อนออกจากบ้านเขาจะค่อยๆ เดินย่องออกไป คาดว่า คงกลัวจะทำเสียงดังรบกวนบุตรชายที่ต้องไปเรียนหนังสือที่ โรงเรียน

เงินผิงอันยืนอยู่ในลานบ้านครู่หนึ่งก่อนจะกลับไปห้องของตัวเอง เอาปราณยาวสอดกลับเข้าไปในฝักกระบี่ที่วางไว้บนโต๊ะ หนังสือบนโต๊ะไม่เหลืออยู่แล้ว เงินผิงอันนั่งยองลงบนพื้น เอาฝ่า มือแนบกับพื้นดิน หลับตาลง พยายามตามหาร่องรอย กระบี่บิณสี อยู่และชูอึบิณพรวดออกมาจากน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ แนบตัวติดกับ พื้นดินแล้วพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว สุดท้ายที่มปลายกระบี่ลงบน ตำแหน่งหนึ่งของพื้นดิน

เงินผิงอันรีบใช้สองมือขุดเปิดหน้าดินทันที ด้วยขอบเขตวรยุทธ์ของเขาในตอนนี้ ห่านิ้วของเขาจึงเรียกว่าตัดเหล็กดูลโคลนได้แล้ว

ตอนที่ต่อสู้กับล้างชิวอยู่บนถนนใหญ่ เขาได้เลื่อนสู่ขอบเขตห้าหลังจากนั้นก็ต่อสู้กับตึงอิง การนำหินลับมีดสองก้อนนี้มาใช้ขัดเคลาวีถาวรยุทธ์ เมื่อเทียบกับการประลองฝีมือกับผู้ฝึกกระบี่เต๋าขอบเขตโอสถทองบนเกาะก๊วยฮวาแล้ว ไม่ว่าจะป็นร่างกายหรือสภาพจิตใจก็ล้วนแข็งแกร่งกว่าเก่าเยอะมาก โดยเฉพาะหลังจากต่อสู้กับตึงอิงตั้งแต่ที่หัวกำแพงไปจนถึงภูเขากู่หนิว สึกตัดสินเป็นตายที่เกี่ยวข้องกับรากฐานมหามรรคาของวิถาวรยุทธ์และชะตาบู้แห่ง 'ไต้หล้า' นี้ ต่อให้มองจากสายตาของผู้เต๋าแซ่ชุยบนเรือนไม้ไผ่ภูเขาแล้วพวกเขาก็ยังมีแต่ความชื่นชม เขาคงพูดว่า แม้แต่ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวขอบเขตแปดเก้าก็ไม่แน่ว่าจะมีพลังอำนาจเช่นนี้

ครู่หนึ่งต่อมาในหลุมใหญ่ที่สูงเกือบเท่าตัวคนหลุมหนึ่ง เงินผิงอันใช้สองมือกอบประคองคนลี้วดอกบัวที่ลมหายใจรวรินขึ้นมากระโดดออกจากหลุมใหญ่ วางมันลงบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง ถอดชุดคลุมอาคมลินสีบนร่างออกก่อนเอามันมาห่อเป็นก้อนคล้ายรังต้นหญ้า แล้ววางเจ้าตัวน้อยลงไปชุดคลุมอาคม

หลังจากนั้นก็รีบหยิบเงินฝนธัญพีชเหรียญหนึ่งออกมาจากวัตถุฟางซุ่น เมื่อเทียบกับเงินหิมะน้อยที่ปราณวิญญาณบางเบาและเงินร้อนน้อยที่แค่ใช้มือจับก็สัมผัสได้ถึงปราณวิญญาณไหลเวียนวนแล้ว ปราณวิญญาณที่อยู่ในเงินฝนธัญพีชมีมากที่สุด เพราะเหมือนถูกผนึกเป็นน้ำแข็ง เงินผิงอันกำเหรียญเงินที่เทพ

เขียนบนภูเขาใช้กันนี้ไว้กลางฝ่ามือ บีบหนึ่งครั้ง เงินฝนนัญญาพีชก็
ระเบิดแตก เงินผิงอันคลายมือออกเล็กน้อย โปรมันลงไปในร่าง
ของคนจิวดอกบัว

ส่วนเรื่องที่ว่าเงินฝนนัญญาพีชหนึ่งเหรียญสามารถซื้อญาติ
ประหลาดมากมายจากร้านตระกูลเขียน อย่างน้อยก็ต้องเป็นญาติ
ที่แม้แต่ในจวนตระกูลอ่องหรือตระกูลของผู้สูงศักดิ์ก็ยังหาได้ยาก
เงินผิงอันไม่ได้เป็นนกน้อยที่เพิ่งหัดบินในยุทธภพอีกแล้ว ไม่ใช่
ศิษย์เตาเผามังกรในตรอกหนีผิงอีกต่อไป ดังนั้นเขาจึงรู้ชัดเจนดี

เงินผิงอันรู้จักโลกใบนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าสวรรค์หลิว ราชวงศ์ต้าหลี่ แฉกั้นสมบัติทวีป กำแพงเมือง
ปราณกระบี่ ไบถงทวีป พื้นที่มณฑลดอกบัว

เงินผิงอันจับตามองคนจิวดอกบัวอย่างละเอียด ปราณ
วิญญาณที่ไหลไปทั่วร่างคล้ายน้ำพุที่ไหลแทรกซึมเข้าสู่ผืนนา
ที่ดินแตกกระแหว่งอย่างเชื่องช้า

เงินผิงอันเริ่มวางใจลงได้ ขอแค่ว่ายังสามารถดูดซับปราณ
วิญญาณได้ก็แสดงว่ายังมีทางเยียวยารักษา จึงยื่นนิ้วโป้งไปลูบ
หน้าผากที่เกลี้ยงเกลาของเจ้าตัวน้อยเบาๆ

ปลอบโยนคนจิวดอกบัวเสร็จก็กลบดินลงหลุมให้เรียบร้อย
เงินผิงอันเดินออกมาจากห้อง นั่งอยู่บนม้านั่งตัวเล็กใต้ชายคา
ปลดน้ำเต้าบรรจุเหล้าลงมาแกว่ง แต่ไม่ได้ดื่มเหล้า

หลังจากถอดชุดคลุมอาคมจีนหลิแล้ว เงินผิงอันก็สลายกลืน
ควาเลือดเข้มข้นบนตัวออกไป ต่อสู้อาเป็นเอาตายกับตึงอิงมีแต่

บาดแผลเต็มตัว และก็เพราะเหตุนี้เขาถึงได้ถูกปราณวิญญูณมากมายราวน้ำทะเลกรอกใส่ร่าง พวกมันฉวยโอกาสไหลกรูเข้าไปยังช่องโพรงลมปราณใหญ่ๆ ในร่างของเงินผิงอัน เวลานี้ลมปราณเหล่านั้นนอนขดตัวอยู่ในช่องโพรงลมปราณทั้งหลายคล้ายกองกำลังต่างๆ ในพื้นที่การปกครองแบบแบ่งแยกดินแดน เพราะไม่ลามไปรุกรานเส้นทางที่ลมปราณแท้จริงของผู้ฝึกยุทธ์ต้องผ่านช่องโพรงลมปราณเหล่านี้จึงเหมือนสถานที่นอกด่าน ก่อตัวกลายเป็น 'เมืองชายแดน' ที่ต่างคนต่างถูกบีบให้อยู่ในสถานที่แคบๆ ส่วนใหญ่ล้วนกระจัดกระจาย ไม่ได้รวมตัวกันเป็นปึกแผ่น ดังนั้นจึงไม่เป็นที่น่าเป็นห่วงอะไร

เงินผิงอันไม่รู้ว่านี่เป็นเรื่องดีหรือร้าย แต่ตอนนี้เขายังไม่มีวิธีจะแก้ไขมันได้จริงๆ

ควรจะสร้างสะพานแห่งความเป็นอมตะแห่งนั้นขึ้นมาอย่างไร และการไปจากใต้หล้าแห่งนี้ จึงจะเป็นเรื่องเร่งด่วนในตอนนี

อารามกวนเต่าไม่ใช่อารามเต่าอย่างแท้จริง แต่กลายเป็นว่านักพรตเต่าไปที่ไหน ที่นั่นก็คืออารามเต่า นี่ทำให้เงินผิงอันไม่รู้ว่าควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

เหตุใดเซียนกระบี่ใหญ่ที่สร้างกระท่อมฝึกตนอยู่บนกำแพงเมืองปราณกระบี่ถึงไม่บอกตนแต่เนิ่นๆ

ทว่าลองมาย้อนนึกดู ตอนนั้นที่เข้ามาในเมืองหลวงของแคว้นหนันเยี่ยน วันๆ เดินสะเปะสะปะไปเรื่อยเหมือนแมลงวันไร้หัว เมื่อจิตใจวุ่นวายสับสนไปแล้ว เขาก็เลือกทำให้สงบแล้วเดินเตร็ดเตร่ไปเรื่อย นั่นเป็นความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งที่แตกต่างออกไป

ได้พบเห็นผู้คนสารพัดรูปแบบ มองดูเหมือนผ่อนคลายเป็นสบาย
อารมณ์ แต่มันทำให้เงินผิงอันนึกถึงชีวิตตอนเป็นลูกศิษย์เตาเผา
มังกร เงินที่ทำงานแลกมาไม่มากพอให้ใช้มือเต็บ แต่ก็มากพอจะ
เลี้ยงดูตัวเองให้มีชีวิตรอดต่อไป ไม่ต้องถึงขั้นหิวตาย ดั่งนั้น
หลังจากที่เงินผิงอันมีเสื้อผ้าพอให้ใส่ มีอาหารพอให้กินอิ่ม ก็คง
เป็นเพราะมีความรู้สึกเช่นนี้ ทุกครั้งที่ติดตามผู้เฒ่าเหยาขึ้นเขาไป
เก็บดิน ต่อให้จะต้องนอนกลางดินกินกลางทราย เดินทางบนภูเขา
อย่างยากลำบาก ทุกวันเหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด ทว่าใจ
กลับไม่เหนื่อย ล้มตัวลงได้ก็หลับทันที

นับตั้งแต่ครั้งแรกที่เงินผิงอันออกมาจากอำเภอลงเฉวียน
คุ้มครองพวกหลี่เป่าผิงเดินทางไปขอศึกษาต่อ ต่อมาก็บุกเข้ามา
ในไต้หล้าแห่งนี้โดยไม่รู้ตัว

เคยมีครั้งไหนที่นอนหลับสบายบ้าง?

ทุกๆ ระยะเวลาช่วงหนึ่งเงินผิงอันจะลุกขึ้นไปดูอาการของคน
ลี้วดอกบัวในห้อง แม้ว่าพัฒนาการจะเป็นไปอย่างเชื่องช้า แต่กลับ
ค่อยๆ ฟื้นตัวหายดีทีละนิด นี่ถึงทำให้เขาวางใจลงได้อย่างแท้จริง

การจากเป็นจากตายที่อยู่ใกล้ในระยะประชิด ต่อให้อาศัยเหล่า
ดับทุกขได้ แต่ถึงอย่างไรคนเราก็ต้องมีช่วงเวลาที่คืนสติจากฤทธิ์
สุรา

ในห้องสามารถวางใจลงได้แล้ว แต่นอกห้องล่ะ?

เงินผิงอันนั่งก้มตัวอยู่บนม้านั่งตัวเล็ก รอคอยให้เด็กชายที่ชื่อ
เฉาฉิงหล่างกลับมาบ้าน

นับแต่วันนี้ไป บ้านในตรอกเล็กที่ไม่มีชื่อแห่งนี้ก็ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากบ้านหลังน้อยในตรอกหนีผิงปีนั้นแล้ว

ช่วงสนธยา เงินผิงอันลุกขึ้นยืน เด็กน้อยคนหนึ่งเดินอยู่ในตรอกเล็ก ประตูบ้านไม่ได้ปิดไว้ พอเขามองเห็นเงินผิงอันสีหน้าก็ทึมทื่อ ก่อนจะก้มหน้าลง เฉาฉิงหล่างเดินเข้าห้องของตัวเองไปอย่างเสียบงันและเฉยเมย

เงินผิงอันขยับปากจะพูด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยอะไร กลับลงไปนั่งบนม้านั่งอีกครั้ง จนกระทั่งถึงช่วงกลางดึก ในช่วงฤดูร้อนเช่นนี้ ต่อให้ตอนดึกจะมีลมโชยมาปะทะใบหน้า แต่ก็ยังไม่ถือว่าเป็นสบายอยู่ดี ช่วงเวลาระหว่างนี้ตอนที่เงินผิงอันไปเยี่ยมดูคนจิวดอกบัว บังเอิญเหลือบไปเห็นพัดสานที่ทำขึ้นหยาบๆ อันหนึ่ง จึงหยิบออกมาจากห้อง

เครื่องคืนหลังเสียงตีฆ้องบอกเวลาดังแว่วมาไกลๆ

เฉาฉิงหล่างเดินออกจากห้อง หิ้วม้านั่งตัวเล็กมานั่งข้างเงินผิงอัน

เงินผิงอันยื่นพัดส่งไปให้ เฉาฉิงหล่างล้งเลอยู่เล็กน้อย แต่ก็ยังรับไป

เสียบงันกันอยู่นาน เงินผิงอันถึงกล่าวขึ้นเบาๆ ว่า "ขอโทษนะ"

ตั้งแต่ต้นจนจบเด็กชายไม่ได้เอ่ยอะไร ไม่ได้โทษเงินผิงอันแล้วก็ไม่ได้พูดว่าไม่ได้ตำหนิเขา เอาแต่ก้มหน้าสะอื้นเบาๆ

วันต่อมาเจาฉิงหล่างตื่นสายมาก แล้วก็ไม่ได้ห้องหนังสือยามเช้าตรู่ ฉินผิงอันจึงไปที่โรงเรียน คิดจะไปขอลาหยุดแทนเจาฉิงหล่าง กลับเห็นว่าคนเดินบนถนนบางตา พอไปถึงโรงเรียนก็พบว่าประตูปิดสนิท แม้แต่หน้าอาจารย์ผู้สอนหนังสือก็ไม่ได้พบ

แต่ฉินผิงอันค้นพบว่าไม่มีสายลับของแคว้นหนันเยวียนปรากฏตัวไถ่ๆ แม้แต่คนเดียว

คิดดูแล้วนี่น่าจะเป็นฝีมือของราชครูจ้งชิว

สองวันต่อมามีคนแอบย้ายออกไปจากแถบนี้อย่างเงียบเชียบ ยามค่ำคืนเหลาสุราหอโคมเขียวในตรอกจ้วงหยวนก็เงียบสงบลง เยอะมาก เงียบจนราวกับว่าสามารถกางตาข่ายดักนกหน้าประตูได้เลย *(เปรียบเปรยถึงความเงียบเหงา ไม่มีคนมาเยือน)*

ยามสนธยาของวันนี้ ฉินผิงอันหิวมันมานั่งอยู่ตรงหัวเลี้ยวของตรอก หากเป็นยามปกติ ตรงนี้จะต้องมีวงหมากล้อม คนบ้าหมากล้อมสองคนเช่นฆ่ากันบนกระดานจนฟ้ามืด ด้านข้างมีคนบ้าหมากล้อมอีกนับไม่ถ้วนคอยร้องบอกส่งเดชว่าต้องวางหมากตัวไหน

บนถนนใหญ่ยังคงมีร่องลึกตัดสลับ ผ่นหักกำแพงแตกพังสภาพน่าสังเวชจนแทบทนมองไม่ได้

ฉินผิงอันลุกขึ้นยืน ที่แท้จ้งชิวก็มาหา

จ้งชิวเดินเล่นเลียบไปตามถนนเส้นใหญ่กับฉินผิงอัน สีหน้าของจ้งชิวเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า ยิ้มบางๆ กล่าวว่า "พื้นที่แถบเมืองหลวงนี้ได้เพิ่มการป้องกันให้เข้มงวดอย่างลับๆ แล้ว ชาวสื่อ

ที่มาจากแต่ละด้านก็ถูกควบคุมเอาไว้ ฮองเต้และรัชทายาทต่างก็รู้สึกสนใจในตัวเจ้า ออยากพบเจ้ามาก แต่ถูกข้าโน้มน้าวห้ามปรามเอาไว้ แต่หากเจ้าเต็มใจก็สามารถเข้าวังไปได้ตลอดเวลา หรือจะไปเที่ยวเล่นหาข้าที่บ้านพักก็ได้”

เงินผิงอันพยักหน้าตอบรับ

ฉิ่งฉิวสวมชุดสีเขียว ลอนผมสองข้างเป็นสีขาวเล็กน้อย เวลาสั้นๆ แค่วันเดียว เขากลับดูแก่ชราขึ้นหลายส่วน เห็นได้ชัดว่าอารมณ์ของราชครูผู้นี้ไม่ได้ผ่อนคลายนัก เขาเอ่ยต่อว่า “อวีเจินอีอยู่ที่ซากปรักของภูเขากู่หนิว สร้างกระท่อมหลังเล็กให้ตัวเอง หวังจะตั้งใจฝึกตนอยู่ที่นั่น ฮองเต้ให้ข้อเสนอบอกว่า เว้นแต่อวีเจินอีจะย้ายพรรคหูซ่านเข้ามาในอาณาเขตของแคว้นหนันเยวี่ยน หากไม่แล้วคงต้องใช้กำลังขับไล่อวีเจินอีออกไป อวีเจินอีไม่สนใจ ข้าหวังว่าฮองเต้จะทรงรอไปอีกหน่อย แต่ฮองเต้กลับไม่ยอมรับปาก ตอนนี้ระดมกำลังทหารแล้ว อีกไม่นานยอมต้องมีทหารนับหมื่นนายไปล้อมอยู่ที่ภูเขากู่หนิว”

เงินผิงอันคิดแล้วก็ถามว่า “แล้วฝานกว่านเออร์แห่งหอจิงซินผู้นั้นล่ะ?”

ฉิ่งฉิวเล่าความเป็นมาคร่าวๆ ของฝานกว่านเออร์ให้เงินผิงอันฟังก่อน จากนั้นก็กล่าวอย่างระอาใจว่า “ข้าเดาเอาว่าฮองเต้ น่าจะไปพบนางเป็นการส่วนตัว ถึงได้ตัดสินใจทำเช่นนี้ คิดว่าขอแค่มีนางช่วยคุมทัพ บวกกับถึงเถี่ยอี่แม่ทัพใหญ่เป่ยจิ้นที่เลือกอยู่ต่อในเมืองหลวง แน่นอนว่ายังรวมถึงข้าฉิ่งฉิวด้วย ต่อให้สถานการณ์จะแย่ก็คงไม่แย่ไปยิ่งไง”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ลังซิวก็มายืนอยู่ตรงริมขอบของร่องลึก ซึ่งก็คือตำแหน่งที่ตอนนั้นเฉินผิงอันใช้ท่าปรับแก้มังกรใหญ่ซึ่งเป็นวิชาหมัดขั้นสูงสุด ทะยานลมเข้ามาใกล้แล้วต่อให้เขาปลิวกระเด็นออกไป เขาคสียิ้มกล่าวว่า "ฮ่องเต้พูดจาหยิ่งเชิงข้าอยู่หลายครั้ง หมายถึงสอบถามให้รู้ถึงสภาพจิตใจและประวัติความเป็นมาของเจ้าข้าทั้งไม่อาจหลอกลวงฮ่องเต้ แล้วก็ไม่สามารถดึงเจ้าเข้ามาข้องเกี่ยวกับบุญคุณความแค้นในโลกมนุษย์ จึงพูดแต่ว่าเจ้าไม่มีทางให้การสนับสนุนแคว้นหนันเยวี่ยน แล้วก็ไม่มีทางช่วยเหลืออวีเจินอี นกกระเรียนป่าที่โอบยบินอยู่บนพากฟ้า มีแต่จะอยู่ในจุดลึกของหมู่เมฆ ไม่มีทางลงมาคบค้าสมาคมกับสุนัขหรือไก่ ยิ่งไม่มีทางจะมาแย่งชิงอาหารกับพวกมัน"

เฉินผิงอันกุมหมัดขอบคุณ

ลังซิวโบกมือ "หากเปลี่ยนมาเป็นข้าคงรู้สึกรำคาญใจยิ่งกว่าเจ้า"

เฉินผิงอันปลดน้ำเต้าลงมาดื่มเหล้าหนึ่งคำ

ลังซิวนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับคนในครอบครัวที่เจ้าไปพักอาศัย ข้าเป็นคนจัดการเอง ทางราชสำนักก็จับตัวพวกคนของลัทธิมารมาได้ไม่น้อย สามารถแน่ใจได้ว่าตอนนั้นเป็นตึงอิงที่ออกคำสั่ง คาดว่าคงเพราะต้องการให้หนุ่มปักบุปผาโจวชื่อแห่งตำหนักคลีนวสันต์ประมือกับเจ้าแต่เนิ่นๆ จะได้ไม่เอาตัวอยู่นอกสถานการณ์ เพื่อสะดวกดึงตัวลู่อ้างและโจวเฟยออกมาในตอนท้าย และฟังจากคำให้การของเฉาฉิงหล่างซึ่งได้มาจากที่ว่าการ รู้ว่าการที่ตึงอิงทำเช่นนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเจ้าสักเท่าไร"

แต่เป็นเพราะตึงอิงเข้าใจผิดคิดว่าเด็กเฉาฉางหล่างผู้นี้มีความเกี่ยวข้องกับกงชิงชิงแห่งหอลิ่งซิน”

เฉินผิงอันอ้อมรับหนึ่งที

แล้วลู่ๆ เขาก็ถามว่า “ที่นี่คือที่ไหนกันแน่?”

ลิ่งชิงอึ้งตะลึง สีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย

เฉินผิงอันชี้ไปยังปราณยาวที่อยู่ข้างหลังตัวเองพลางอธิบายว่า “ข้าแบกกระบี่เล่มนี้ทะเล่เหล่าบุคเข้ามาที่นี่ เดินวนไปวนมาตามหาอยู่นานก็ยังไม่รู้ว่าตัวเองได้เข้ามาอยู่ในนี้นานแล้ว”

ลิ่งชิงอธิบายบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเจ้อเซียนและพื้นที่มณฑลดอกบัวให้เฉินผิงอันฟัง

เฉินผิงอันถึงได้กระจ่างแจ้ง

ตอนนั้นนักพรตเต๋ามาพูดแค่ครึ่งเดียว สามารถแน่ใจได้ว่าอารามกวานเต่าไม่มีอยู่จริง แต่อันที่จริงแล้วก็พูดได้ว่าตลอดทั้งพื้นที่มณฑลดอกบัวก็คือ ‘สถานที่พิศมรรคา’ ของนักพรตเต๋ามา

ตอนแรกเฉินผิงอันก็สัมผัสได้ถึงความผิดปกติแล้ว เพราะเขาค้นพบว่าในทวีปหนึ่งกลับมีแคว้นเป่ย์จิ้นถึงสองแห่ง ต้องรู้ว่าเฉินผิงอันพบคนลี้วดอกบัวในวัดเป่ย์จิ้น ทีแรกเฉินผิงอันยังนึกว่าอาจเป็นเพราะขนบธรรมเนียมของไบกงทวีปไม่เหมือนกับแจกัสนสมบัติทวีปเขายังเคยไปเปิดอ่านหนังสือเกร็ดพงศาวดารและผลงานของปัญญาชนมากมายจากร้านหนังสือในตรอกจ้วงหยวน ผลคือยิ่งอ่านยิ่งรู้สึกประหลาด แต่ก็ยังไม่ถอดใจ เลยแอบเข้าไปในหอเก็บ

ตำราสวนตัวของตระกูลแห่งหนึ่งที่เคยมองก็รู้ว่ามีฐานะ หมายจะใช้ประวัติศาสตร์แท้จริงมายืนยันตำแหน่งที่แน่ชัดของแคว้นนั้น เหยียนในไบกงทวีป แต่ก็ยังเหมือนเดินในไอหมอก เพราะในตำราก็มีแค่ประวัติศาสตร์ของสี่แคว้นเท่านั้น

ภายหลังเกิดเรื่องน่าอายขึ้นที่วัดป่าเยื่อ สี่ปรมาจารย์ใหญ่มารวมตัวกันที่ภูเขาภูเขาหิน ฉินผิงอันก็ยิ่งรู้สึกเหลือเชื่อ เพราะทุกคนล้วนชอบใช้คำศัพท์ว่า 'ไต้หล้า' ราชครูล่งชิวคืออันดับหนึ่งในไต้หล้า แคว้นนั้นเหยียนคือแคว้นที่แข็งแกร่งอันดับหนึ่งในไต้หล้า ถังซิงซิงแห่งหอลิ่งซิงคือสาวงามอันดับหนึ่งในไต้หล้า ฯลฯ และยังมีอีกมากมายจนไม่อาจยกตัวอย่างได้หมด

และคืนนั้นในวัดป่าเยื่อ ตังอิง โจ้วซือและยาเออร์แฝงตัวเข้าไปในตำหนักใหญ่เพื่อตามหาอรหันต์ร่างทอง

ก่อนหน้านี้เนื่องจากข้างกายฉินผิงอันมีผู้ฝึกตนอย่างภิกษุ เต๋าวัตฉินเซียงอยู่ท่านหนึ่ง บวกกับที่เข้ามาอยู่เมืองหลวงได้ไม่นานก็ได้เห็นชุดกระโปรงสีเขียวที่ชอบร้ายรำอยู่ใต้แสงจันทร์ตัวนั้น ฉินผิงอันจึงไม่ได้คิดมาก นึกว่าที่นี่คือ 'สถานที่ไร้อาคม' ซึ่งมีสภาพแวดล้อมเป็นอุปสรรคแห่งหนึ่ง ก็เหมือนที่ซ่งอวีเซาอริยะ กระบี่ผู้เต๋ออยู่ในแคว้นซุส่วยแจกันสมบัติทวีปก็ถือว่าเป็นผู้ฝึกยุทธ์ที่ฝีมือแข็งแกร่งไร้เทียมทานแล้ว

ตอนนี้มาลองย้อนนึกดูอย่างละเอียด ฉินผิงอันพลันรู้สึกขนลุกขนชัน หนววยะเยือกยิ่งกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

เหมือนกับตอนที่มองไปยังบ่อน้ำแห่งนั้น

แม้จะรู้ว่าตัวเองอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว แต่เข้ามาอย่างไร เข้ามาเมื่อไหร่ เงินผิงอันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

ขอแค่นักพรตเต๋ามาไม่ปรากฏตัววันหนึ่ง เงินผิงอันก็ไม่มีทางได้คำตอบเสียที

ในฐานะราชครู เมื่อศึกใหญ่ผ่านไป สถานการณ์ในใต้หล้าเปลี่ยนแปลงมาเป็นยากจะคาดเดา จึงยังมีเรื่องอีกนับไม่ถ้วนรอให้ฉงชิวเป็นคนตัดสินใจ วันนี้มาหาเงินผิงอัน หนึ่งก็เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด สองมาจากความต้องการส่วนตัว เพราะคิดอยากจะมาเดินเล่นผ่อนคลายอารมณ์อยู่ที่นี้ ดังนั้นเมื่อคุยเรื่องที่สมควรคุยจบแล้ว ฉงชิวจึงบอกลาจากไป

ก่อนจะจากไป เงินผิงอันเอ่ยขอร้องเขา "ตอนนี้ข้ายังออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวไม่ได้"

ฉงชิวยิ้มพูด "ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรเจ้าเงินผิงอันก็ไม่เหมือนเจ้อเซี่ยนอยู่แล้ว"

ฉงชิวที่หันหลังจากมาเดินไปบนถนนใหญ่ที่เงียบสงบเพียงลำพัง สีหน้าหม่นหมอง

หากเจ้อเซี่ยนคนแรกที่ตนและอวีเจินอี่เจอในปีนั้นคือเงินผิงอัน จุดจบจะแตกต่างกันหรือไม่?

เงินผิงอันหิ้วม้านั่งตัวเล็กเดินเข้าไปในตรอกเล็กที่มีดสลัว

แล้วเขาก็พลันหรีดตาลง

นอกประตูบ้านมีเด็กหญิงพอมแห่งคนหนึ่งยืนอยู่

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 324.2 แสงไฟในโลกสองสว่าง

นางถอยหลังไปหนึ่งก้าวตามจิตใต้สำนึก เงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าของคนผู้นั้นอย่างพิลึกพิลั่นคราะห์ คิดหาคำพูดอยู่นานก็ยังไม่กล้าพูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

เงินผิงอันถาม "หนังสือพวกนั้นล่ะ?"

เด็กหญิงกะพริบตาปริบๆ สายหน้าอย่างแรง "ข้าไม่รู้"

เหมือนกลัวว่าเงินผิงอันจะไม่เชื่อ นางจึงพูดด้วยสีหน้าของคนได้รับความยุติธรรม "เมื่อไม่กี่วันก่อนเจ้าต่อสู้กับพวกคนชั่วดุเดือดขนาดนั้น อีกทั้งตอนนั้นยังมีชายหญิงคู่หนึ่งเดินออกจากตรอกขึ้นมาบนถนนใหญ่ ข้าหรือจะกล้าเข้าไปในตรอกอีก ได้แต่นั่งอยู่บนม้านั่งอย่างว่าง่ายมาโดยตลอด ภายหลังไม่พบเจ้า รอแล้วเจ้าก็ไม่กลับมาเสียที ข้ากลัวว่าคนชั่วจะเจอตัวเลยรีบหนีไป"

เงินผิงอันโบกมือบอกนางให้รู้ว่าไปได้แล้ว เขาไม่อยากเห็นหน้าเด็กหญิงที่มีกลอุบายล้าลึกผู้นี้อีก

เด็กหญิงกล่าวอย่างน่าสงสาร "ขอเรื่องเจ้าล่ะ ให้ข้ากินข้าวอิ่มก่อนค่อยไปได้ไหม?"

ที่แท้เป็นเพราะนางได้กลิ่นหอมของอาหาร

เงินผิงอันไม่ได้สนใจนาง พอเดินเข้าประตูบ้านมาก็ล้มตาลลงกลอน แล้วก็เห็นว่าเป็นเจ้าหญิงหล่างที่ทำอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เด็กชายทั้งฉลาดและกตัญญู แม้ว่าจะไม่เคยเข้าครัวทำอาหารมาก่อน แต่ก็เคยเห็นมารดาทำอาหารอยู่หลายครั้ง รอนนเขาต้องทำเอง อาหารที่ทำออกมาไม่มีทางอร่อยเลิศล้ำ แต่ยอมกินได้

สองวันมานี้ล้วนเป็นเฉาฉิงหล่างที่ทำกับข้าวกินเองตลอด

เฉินผิงอันไม่เคยมาร่วมกินด้วย ทุกครั้งเวลาที่เฉาฉิงหล่างเข้าครัว เขาก็มักจะเป็นฝ่ายออกไปจากบ้าน วันนี้ก็เช่นเดียวกัน

ทุกครั้งที่กลับมา เด็กชายก็จะกินข้าวอิ่มและเก็บโต๊ะเสริจเรียบร้อยแล้ว ส่วนเขาก็กลับไปในห้องตัวเอง มีบางครั้งที่ออกมารับลมเย็นตอนกลางคืน เฉาฉิงหล่างถึงจะออกมานั่งด้วยพักหนึ่ง แต่วันนี้ไม่เหมือนกัน เฉาฉิงหล่างที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะกินอาหารซ้ำมาก อีกทั้งตรงข้ามกับเขายังวางซามและตะเกียบเพิ่มไว้ชุดหนึ่ง

เฉินผิงอันเดินเข้าไปในห้องเบาๆ พอนั่งลงแล้วก็เคี้ยวอาหารอย่างเชื่องช้า ไม่มีเสียงใดๆ

เสียงตັบดังมาจากในลานบ้าน

เด็กหญิงร่างผอมแห้งลุกขึ้นยืน บัดฝุ่นตามตัว ค่อยๆ เดินย่องมาถึงนอกห้อง นางไม่กล้าเข้ามา ได้แต่นั่งยองอยู่ตรงนั้น ยึดค้อมองอาหารบนโต๊ะ

เฉาฉิงหล่างคิดแล้วก็ไปตักข้าวจากในห้องครัวมาให้นางถ้วยหนึ่ง เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้านางแล้วยื่นซามและตะเกียบส่งให้ "กินด้วยกันเถอะ"

เฉินผิงอันวางตะเกียบลง มองหน้านาง

นางน้ำตาคลอเขียนจะหยด วางขามและตะเกียบลง ไม่กล้า
ขยับ

เฉาฉิ่งหล่างจึงเอ่ยอย่างจนใจ “ไม่เป็นไรหรอก กินเถอะ”

นางยังคงมองเงินผิงอันตาไม่กะพริบ เงินผิงอันหยิบตะเกียบ
ขึ้นมาอีกครั้ง ไม่อยากมองนาง

นางถึงได้เริ่มก้มหน้าก้มตาพวยข้าว มีบางครั้งที่ยื่นตะเกียบมา
คืบกับข้าว ทำราวกับโจรชโมยอาหารอย่างไรอย่างนั้น

ตอนที่คนทั้งสามกินอิ่มแล้ว เฉาฉิ่งหล่างก็ลุกขึ้นเก็บโต๊ะ
เด็กหญิงชำเลื่องตามองเงินผิงอัน ก่อนจะสร้างท่าท่าช่วยเขาเก็บ
จานขาม

คนวัยเดียวกันสองคนถือถ้วยขามเดินเข้าไปในห้องครัว
ด้วยกัน นางมองมาทางลานบ้าน เห็นว่าเจ้าหมอนั้นไม่อยู่จึงบ่นขึ้น
เบาๆ ว่า “ไม่ใส่น้ำมันบ้างเลย แถมยังเค็มขนาดนั้น สรุปรว่าเจ้า
ทำกับข้าวเป็นไหม?! โตขนาดนี้แล้ว หัดทำตัวให้ได้เรื่องมั่งไม่ได้
หรือไง?”

เฉาฉิ่งหล่างตะลึงจนพูดไม่ออก แต่พอเห็นท่าทางไม่ยอม
เลิกราของนาง เขาจึงได้แต่พูดว่า “คราวหน้าข้าจะระวัง”

ผลคือเงินผิงอันมาโผล่ตรงหน้าประตูห้องครัวกะทันหัน
เด็กหญิงผอมแห้งหุบปากฉับ ขณะที่เตรียมจะหันหน้าไปทางอื่น
สร้างท่าเป็นมองไม่เห็นเงินผิงอัน กลับเห็นว่าเขากวักมือเรียก อีก
ทั้งสายตายังคมกริบ

นางจึงได้แต่เดินไหลลู่คอตกเข้าไปหา แล้วก็ถูกเงินผิงอันหิ้วคอเสื้อเหมือนหิ้วลูกเจี๊ยบ มือหนึ่งของเขาเปิดประตูบ้าน มืออีกข้างหนึ่งวางนางไว้ข้างนอก ก่อนจะปิดประตูได้ทิ้งคำพูดหนึ่งไว้ว่า “หากยังกล้าปีนกำแพงเข้ามาอีก ข้าจะจับเจ้าโยนออกไปนอกเมือง”

คำคืนนี้เงินผิงอันหลับตาทำสมาธิอยู่ตลอดเวลา เฉาจึงหล่างออกมาตากลมเย็นได้ไม่นานเท่าไรก็ได้ยินเสียงกระแอมดังมาจากนอกลานบ้าน

เขาเปิดประตูออกไป เห็นนางนั่งยองอยู่บนพื้น กำลังงยหน้า ยกสองแขนกอดอก ยิ้มตาหยีพูดว่า “ไม่ต้องสนใจข้า ตรอกข้างนอกนี่เย็นกว่าเยอะเลย”

เฉาจึงหล่างยกสองมือเกาหัว เขากลัวคนผู้นี้แล้วจริงๆ

เงินผิงอันงยหน้าขึ้น ขมวดคิ้วมุ่น บนหลังคาบ้านหลังหนึ่งที่ห่างออกไปไกล มองเห็นว่าภายใต้แสงจันทร์มีชายพกมิดคนหนึ่ง สวมชุดคลุมยาวสีดำ บุคลิกลักษณะสง่างาม มือหนึ่งถือกาเหล้า ส่งยิ้มบางๆ มาให้เงินผิงอัน เห็นว่าเงินผิงอันไม่พูดอะไร เขาก็ดีดปลายเท้าปลิวกายมาทางเรือนที่พักของเงินผิงอัน

เงินผิงอันฉวยโอกาสที่เฉาจึงหล่างยังอยู่ข้างนอก ปล่อยหมัดหนึ่งออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ

ถั่งเถี่ยอี่แม่ทัพแห่งแคว้นเป่ยจิ้นผู้ยิ่งใหญ่ถูกพายุหมัดที่ไร้เสียงกระแทกเข้าที่หน้าอก ร่างปลิวกระเด็นออกไปตกยังหลังคาบ้านหลังเดิมที่เคยยืนอยู่

พลังกำลังของพายุลมพัดถูกกะประมาณได้อย่างดีเยี่ยม เดิมที
ถั่งเถี่ยอื่ก็เป็นปรมาจารย์ใหญ่ที่มีน้อยจนนับนิ้วได้ในไต้หล้าอยู่แล้ว
เขาลิ่งไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่สภาพอ่อนล่อนาถอย่างถึงที่สุด

แต่ถั่งเถี่ยอื่ไม่เพียงแต่ไม่อับอายจนพานเป็นความ โกรธ
กลับกันยังยิ้มขออภัยเงินผิงอัน รวากับกำลังพูดว่ารบกวนแล้ว อีก
ทั้งยังรู้สึกละลายใจกับการมาเยือน โดยไม่ได้รับเชิญของตัวเอง
แล้วถั่งเถี่ยอื่ที่พักมิดเสียนซื่อก็หมุนกายพุ่งทะยานจากไปทั้งอย่างนี้

สำหรับคนผู้นี้ เงินผิงอันไม่มีความทรงจำที่ลึกซึ้งนัก แล้วก็
ยินดีจะไกล้ชิดสนิทสนมด้วย

เงินผิงอันคิดแล้วก็บอกกับเฉาฉิงหล่างว่าไม่ต้องรอให้เขา
กลับมา จากนั้นตัวเองเดินออกไปนอกตรอก มุ่งหน้าไปยังตรอก
จ้วงหยวน

เหล่าในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่หมดพอดี ออกไปสักรอบก็ดี
เหมือนกัน

ตึกตื่นครึ่งคืน ในเหล่าสุราที่เจียบสงบของตรอกจ้วงหยวน
ยังคงมีโคมหลากลสีแขวนไว้สูง แต่มีลูกค้าแค่ไ้ตะเดียว

ถือเป็นการเลี้ยงฉลองของคนในครอบครัว เพราะพ่อครัวที่
ทำอาหารลูกค้าก็พามาจากบ้านตัวเอง

ชายสามหญิงสาม

ไม่เพียงแต่หอสุราแห่งนี้เท่านั้น ตลอดทั้งตรอกจ้วงหยวนล้วน
ถูกป้องกันอย่างเข้มงวด นอกจากทหารเดินเท้าลาดตระเวนที่สวม

เสียเคราะห์แล้ว ก็ยังมีอดฝีมือที่ปิดบังชื่อแซ่คอยเฝ้าพิทักษ์อยู่อีก ไม่น้อย เว้นเสียแต่ว่าจะเป็นปรมาจารย์ใหญ่สิบคนบนอันดับรายชื่อ ไม่ว่าใครที่คิดจะลอบสังหาร เกรงว่าคงไม่ทันได้เห็นหน้าค่าตาของคนเหล่านี้เลยด้วยซ้ำ

คนหกคนนี้แบ่งออกเป็นเว่ยเหลียงฮ่องเต้แคว้นหนันเยวี่ยนฮองเฮาโจวซู่เจิน เว่ยเหยียนนองค์รัชทายาท และยังมีองค์ชายรองกับองค์หญิงที่อายุน้อยที่สุด

นอกจากนี้ก็คือหวังถึง นักพรตหญิงแห่งภูเขาไท่ผิงที่เปลี่ยนมาสวมชุดคลุมเต๋าเรียบง่ายแต่สง่างาม อดีตฝานกว่านเออร์และถิงซิงซิง

องค์หญิงสาวน้อยได้รับสืบทอดหน้าตาจากบิดามารดา คือตัวอ่อนสาวงามที่หาได้ยากยิ่ง แต่เมื่อนางนั่งอยู่ข้างนักพรตหญิงกลับยังรู้สึกละอายใจที่ตัวเองสู้ไม่ได้ นางที่เดิมที่ร่าเริงสดใส วันนี้กลับไม่กล้าพูดมาก คอยอิงแอบแนบชิดอยู่ข้างกายโจวซู่เจินผู้เป็นมารดาแท้ๆ อยู่ตลอดเวลา นางรู้สึกเคารพเลื่อมใสนักพรตหญิงที่งดงามดั่งเทพธิดาผู้นี้เป็นอย่างมากที่เมื่ออยู่ต่อหน้าเสด็จพ่อของนางกลับยังมีมาดของยุทธภพได้ยิ่งกว่า...ราชครูจิ้งฉิวเสียอีก!

หลายปีมานี้นางเก็บสะสมหนังสือต้องห้ามเอาไว้มากมาย แม้แต่พี่ชายทั้งสองคนก็ยังต้านทานการอ้อนวอนของนางไม่ไหว ต้องซื้อนิยายที่เล่าเรื่องประหลาดหลากหลายชนิดจากในหมู่บ้านมาให้นาง

ยุทธภพคืออะไร? ยุทธภพที่นางวาดฝันคือคำคืนที่แสงจันทร์ส่องสว่าง มีจอมยุทธ์ชายหญิงซึ่งเป็นคู่รักเทพเซียนบุกเข้าไปในวัง

ของคนชั่วที่ทำให้คนในยุทธภพอกสั่นขวัญผวา เมื่อฟ้าเริ่มเป็นสี
ขาวราวกับฟองปลา พวกมารร้ายและโจรชั่วทั้งหลายก็ล้วนถูกตัด
หัว ชายหญิงคู่นั้นส่งยิ้มให้กัน สุดท้ายควมม้าจากไปเพื่อท่องยุทธ
ภพต่ออีกครั้ง

ฮองเต้เว่ยเหลียงถามด้วยรอยยิ้มว่า "ด้านนอกมีอวีเจินอี ด้าน
ในมีเงินผิงอัน จะไม่เป็นไรจริงๆ หรือ?"

คำตอบของหวังถึงไม่ค่อยเกรงใจนัก "อันที่จริงต่อให้ทั้งสอง
คนอยู่ในเมืองหลวงก็ไม่ใช่ไร คนหนึ่งมีจิตแห่งการฝึกตนที่
แข็งแกร่งผิดปกติ อีกคนหนึ่งไม่ให้ความสนใจพวกเจ้าเลยสักนิด
เพียงแต่ว่าพวกเจ้าที่เป็นฮองเต้ล้วนชอบถ้อยคำทำนองว่า 'จะ
ปล่อยให้คนอื่นมานอนกรนอนอยู่ข้างเตียงตัวเองได้อย่างไร' ในใจเจ้า
รู้สึกไม่ดี ชื่อนี้ซ้ำซ้ำใจได้ บวกกับที่ซ้ำเองก็ไม่ชอบชื่อนี้หน้าอวีเจินอี
นัก ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะลองสู้กับเขาสักตั้งให้รู้แล้วรู้รอดไป"

คำพูดประโยคถัดมาของหวังถึงยิ่งกำเริบเสิบसान "ข้ารับรอง
ว่าจะออกแรงประมือกับอวีเจินอีอย่างเต็มที่ หากข้าแพ้ แล้วกองทัพ
ใหญ่ของแคว้นหนันเยวียนยังไม่สามารถรั้งตัวอวีเจินอีเอาไว้ได้ ยัง
ปล่อยให้เขาบุกเข้าไปในวังหลวงสังหารพวกเจ้าทุกคน ถ้าอย่าง
นั้นก่อนจะบินทะยาน ข้าก็คงได้แต่ช่วยพวกเจ้าแก้แค้นเท่านั้น"

เว่ยเหลียงสายหน้า ต้มเหล้าดับทุกซ์

อันที่จริงคนที่กระอักกระอ่วนที่สุดคือฮองเฮาโจวซูเจิน ศิษย์
น้องหญิงกลายเป็นอาจารย์ แล้วก็กลายเป็นหวังถึงแห่งภูเข
ไต่ผิงอีกที

คนที่ผิดหวังที่สุด เกรงว่าคงเป็นรัชทายาทเว่ยเหยียนแล้ว

ฝานกว่านเออร์ที่เขาหลงรักไม่อาจกลับมาได้แล้ว ต่อให้นักพรตหญิงที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้จะงดงามยิ่งกว่าฝานกว่านเออร์ แต่เว่ยเหยียนก็ยังชอบไม่ลง

คนที่กระวนกระวายไม่เป็นสุขมากที่สุดกลับเป็นองค์ชายรองที่มีหน้าตาคล้ายคลึงกับเว่ยเหยียน ดิงอิงไท่ช่างเจ้าลัทธิมาร ยาเออร์ไปจนถึงยอดฝีมือกลุ่มใหญ่ที่แฝงตัวอยู่ในเมืองหลวงล้วนถูกราชครูฉังชีวร่วมมือกับเทพธิดาแห่งหอลี้งชินและข้ารับใช้ราชสำนักรวบตัวโยนเข้าคุก ยิ่งไปกว่านั้นกองกำลังสามฝ่ายของลัทธิมารก็ล้วนมีสายสัมพันธ์แนบแน่นกับองค์ชายสกุลเว่ยอย่างเขาโดยที่เลี้ยงไม่ได้

อาหารมื้อนี้ องค์ชายรองกินอย่างไร้รสชาติ ไม่ต่างจากเคี้ยวเทียน

เขารู้สึกอิจฉานิสัยไม่สนใจสิ่งใดของน้องสาว ยิ่งริษยาโชควาสนาเทียมฟ้าของรัชทายาทเว่ยเหยียน

ใครจะไปนึกว่า ดิงอิงมารแต่มาที่ไร้ศัตรูหัดเทียมจะถูกคนฆ่าตายได้?

สตรีหน้าเหม็นที่ชื่อว่ายาเออร์คนนั้นเคยสาบถสาบานกับเขาว่า เจ้าแก่ตายไปแล้ว อาจารย์ปู่ของข้าอาจจะมีชีวิตอยู่อย่างดีก็เป็นได้

ด้านนอกหอสุรามีสียงความวุ่นวายผิดปกติตั้งขึ้นระลอกหนึ่ง

หวังถึงเอ๋วยิ้มๆ “แขกผู้สูงศักดิ์มาเยือนแล้ว”

ฮ่องเต้เว่ยเหลียงรีบหันไปมองนอกหน้าต่างทันที เขารู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก แล้วก็รู้สึกเสียใจที่ไม่ได้เรียกราชครูจ้งฉิวให้มาด้วยกัน เพราะถึงอย่างไรความสัมพันธ์ระหว่างราชครูกับคนผู้นั้นก็ถือว่าไม่เลว พอมีความสัมพันธ์ควันรูปต่อกันอยู่บ้าง

ทว่ารออยู่นานถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าคนผู้นั้นปรากฏตัวที่หน้าบันไดของหอสุรา จากนั้นก็เดินขึ้นบันไดเข้ามาทางประตูใหญ่ตามกฎระเบียบ

เงินฝิ่งอันแจ่มเยียนอายุน้อยผู้นั้นไม่ได้สวมชุดคลุมสีขาวที่เด่นสะดุดตาตัวนั้น แต่สวมชุดปกติทั่วไปของคนที่มีฐานะในแคว้นหนันเยวี่ยน

เว่ยเหลียงสงบจิตใจแล้วลุกขึ้นยืน

ขนาดฮ่องเต้ยังลุกขึ้นไปต้อนรับ โจวชูเจินและเชื้อพระวงศ์อีกสามท่านก็ยิ่งต้องรีบลุกตามไปติดๆ

หวังถึงไม่ได้วางท่าอะไร แต่ก็ไม่ได้กระตือรือร้นมากนัก นางลุกขึ้นยืนเหมือนกัน แต่กลับเดินไปตรงหน้าต่าง ราวกับต้องการดึงตัวเองออกจากสถานการณ์ มอบพื้นที่ให้แก่เง้าเถินและมังกรข้ามแม่น้ำจัดการกันเอาเอง นางไม่เข้าข้างใครทั้งนั้น

เว่ยเหลียงพูดกลัวหัวเราะเสียงดังกังวาน “สกุลเว่ยของข้าดูแลไม่ทั่วถึง ก่อให้เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ เงินเขียนชื่อโปรดให้อภัยด้วย”

เงินฝิ่นอันสายหน้า “ฝ่าบาทมีต้องใส่พระทัยเรื่องพวกนี้ มรสุมในครั้งไม่ได้เกี่ยวข้องกับแคว้นหนันเยวียนสักเท่าไร”

ฮ่องเต้เว่ยเหลียงรู้สึกไม่แน่ใจนัก กังวลว่าคำพูดนี้จะมีความนัยลึกซึ้งที่ตนฟังไม่เข้าใจ

แต่เงินฝิ่นอันกลับเอ่ยขึ้นก่อนแล้วว่า “ข้ามาครั้งนี้ก็เพราะคิดว่าในเมื่อฝ่าบาททรงเสด็จมาด้วยองค์เอง ถ้าเช่นนั้นก็มีคำพูดบางอย่างที่ข้าสามารถพูดออกมาได้ตามตรง แคว้นหนันเยวียนจะคิดว่าข้าไม่มีตัวตนอยู่ก็ได้ ขอฝ่าบาทโปรดวางพระทัย หากไม่เป็นเพราะตึงอิงกับอวี๋เจินอี่มาหาเรื่องถึงที่ สงครามครั้งนี้ตั้งแต่ต้นจนจบก็อาจจะไม่มีเรื่องของข้าเงินฝิ่นแล้ว”

เว่ยเหลียงพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้มพลาบเอ่ยคล้อยตาม “เงินฝิ่นเขียนชื่อคือเทพเขียนบนกฎเขา ย่อมไม่สนใจเรื่องทะเลาะวิวาทในโลกมนุษย์อยู่แล้ว”

เงินฝิ่นอันเองก็ปลันคลี่ยิ้ม “เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนของพวกท่านมีทิวทัศน์ที่งดงามมาก โดยเฉพาะอาหารอย่างหนึ่งที่ไม่เลวเลยจริงๆ ก่อนข้าจะไปจากเมืองหลวงต้องกลับไปกินซำอีกรอบให้ได้”

ฮ่องเต้ถามด้วยความใคร่รู้ “ขอถามเขียนชื่อว่า คืออะไรและอยู่ที่ไหน? กว่าเหริน (คำเรียกแทนตัวของฮ่องเต้ในสมัยโบราณ) สามารถ...”

เพ็ญจะกล่าวมาได้แค่ครึ่งเดียว ตัวเว่ยเหลียงเองก็หยุดพูด ยก
ลอกเหล้าขึ้นดื่มรวดเดียวหมด “เงินเขียนชื่อเพ็ญตั้งกฎไว้ กว่าเห
รินกลับทำผิดกฎซะแล้ว ต้องดื่มลงโทษตัวเองหนึ่งลอก”

เงินผิงอันปลดน้ำเต้าบรรจุเหล้าลงมา “อาจยังต้องรบกวนฝึ
บาทมอบเหล้าให้ข้าสักสองไห”

เว่ยเหลียงหัวเราะฮาๆ เสียงดัง “เงินเขียนชื่อเกรงใจกันขนาด
นี้ ช่างหลอกได้ง่ายยิ่งนัก!”

ฮองเต้พูดล้อเล่น ฮองเฮาโจวซูเงินและองค์ชายสองท่านกับ
องค์หญิงน้อยต่างก็หัวเราะตามไปด้วย

เงินผิงอันที่ความรู้สึกซำก็หัวเราะตามคนอื่นๆ เพราะ
ไม่อย่างนั้นอาจจะเป็นคนไม่น่าเข้าใกล้สักเท่าไร

นักพรตหญิงหวังถึงที่อยู่ห่างออกไป แม้จะหันหน้ามองไปนอก
หน้าต่าง แต่มุมปากกลับตวัดโค้ง

เงินผิงอันบรรจุเหล้าจนเต็มน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่แล้วก็ไปจากหอ
สุรา แต่ไม่ได้กลับไปยังที่พัก เขาอาศัยความทรงจำของตัวเองเดิน
ไปยังตลาดกลางคืน ใกล้กับวัดปายเหอที่เคยไปในคืนนั้น กิน
อาหารขามใหญ่ที่หึ่งเผ็ดหึ่งซาหึ่งร้อนของร้านนั้น

ไม่กินเผ็ด ไม่กินเหล้า ไม่ดื่มเหล้าที่รสแรงที่สุด ไม่กินหม้อไฟ
ที่เผ็ดที่สุด ชีวิตนี้ยังจะมีความน่าอภิรมย์อะไรอีก?

นี่คือคำพูดของอริยะกระบี่ผู้เฒ่าแห่งแคว้นซูสุย

ก่อนหน้านี้ไม่คิดว่ามีเหตุผลสักเท่าไร แต่เวลานี้เมื่อเงินฝิ่นอันอยู่ในตลาดที่ผู้คนสัญจรเบียดเสียดกันอย่างคึกคัก กลับรู้สึกว่าการค้าพูดของผู้อาวุโสถูกต้องแล้วจริงๆ

เงินฝิ่นอันจ่ายเงินเรียบร้อยก็ออกมาจากตลาดกลางคืนที่ลอแล เขาเดินไปข้างหน้าช้าๆ ก่อนจะกระโดดขึ้นไปบนหลังคาบ้านหลังหนึ่งที่เงียบสงัดไร้ผู้คน จากนั้นก็ไปเยือนตระกูลขุนนางเข้าไปในหอเก็บตำราของตระกูลพวกเขา คราวนี้ไม่ใช่เพื่อไปตรวจสอบหาประวัติศาสตร์และแผนที่ของ 'ใต้หล้าแห่งนี้' แต่ไปตามหาตำราที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสะพาน น่าเสียดายที่หาไม่เจอ เขาจึงคิดว่าจะลองไปค้นหนังสือและเอกสารคดีที่ที่ว่าการกรมโยธาเก็บไว้ แต่ลองขังน้ำหนังกดูแล้วก็คิดว่าหากมีโอกาสจะบอกเรื่องนี้แก่ลิ่งฉิว ขอให้ท่านราชครูช่วยเหลือ น่าจะไม่ยากเกินไปนัก

นอกจากนี้ยังจะถามข่าวเกี่ยวกับบัณฑิตคนหนึ่งมาจากลิ่งฉิวด้วย

ออกจากหอหนังสือ

สุดท้ายเงินฝิ่นอันมาหยุดอยู่ที่ใต้ชายคาของหอสูงแห่งหนึ่ง นั่งลงดื่มเหล้า พอดื่มไปถึงท้ายที่สุดก็ชูนิ้วกลางให้ห้องฟ้า

ไม่มีฟ้าผ่าลงมา

เงินฝิ่นอันเก็บน้ำเต้า แหงนหน้ารับลมเย็นๆ ที่โชยมา เริ่มเหม่อลอย

ระหว่างที่ออกจากป้อมอินทรีบินและก่อนจะเข้ามาในแคว้นหนันเยวี่ยน ได้เจอเมืองคนกระดาศแห่งหนึ่ง

ภิกษุเฒ่าผู้เป็นเจ้าของาวาสวัดชินเชียงเคยพูดประโยคหนึ่งซ้ำ
กันว่า เจ้ามองดูมัน มันก็กำลังมองดูเจ้าเช่นกัน

หญิงสาวที่ตอนนั้นยังเป็นฟานกว่านเออร์เคยจ้องมองตนอย่าง
จริงจังอยู่สองครั้ง คือที่วัดป่าเยอและตลาดกลางคืน สายตาของ
นางคล้ายรู้สึกคุ้นเคยกับเขา แต่นางกลับไม่ได้พูดอะไร น่าจะไม่ใช่
เพราะนางไม่อยากพูด แต่เป็นเพราะพูดไม่ได้มากกว่า

ลองครุ่นคิดอย่างละเอียดก็ยิ่งขนลุกขนชันขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

เงินผิงอันถอนหายใจ

โลกมนุษย์จุดไฟสว่าง บนท้องฟ้าก็มีดวงดาว

เคยมีคนบอกว่า ฝ่ายหลังอาจเป็นโครงการดูถูกของทวยเทพ
จำนวนมาก

ใครเป็นคนพูดกันนะ เงินผิงอันตบหัวตัวเอง นึกไม่ออก อันที่
จริงคืนนี้เขาไม่ได้ดื่มเหล้ามากนัก แต่ดันเมามายอย่างหนัก

เงินผิงอันทิ้งตัวไปด้านหลัง หลับสนิททั้งยังกรนครอกๆ

นักพรตเฒ่าคนหนึ่งยืนอยู่บนชายคาโค้งที่ตวัดงอน ชำเลียง
ตามองเจือเขียนหนุ่มที่กำลังหลับฝันหวาน

นึกถึงภาพที่ตนเห็นก่อนหน้านี้ นักพรตเฒ่าก็กระตุกมุมปาก

ในลานบ้านขนาดเล็ก ตอนที่คนหนุ่มพูดกับเด็กชายเบาๆ ว่า
ขอโทษ แท้จริงแล้วเขาน้ำตาไหลอาบหน้า

นักพรตเตมาพิมพ์่ากับตัวเอง “ในสายตาองเจ้า บนโลกนี้ไม่มีเรื่องเล็กน้อยเลยหรือ?”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 325.1 ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้

ปลายนิ้วสองข้างของนักพรตเฒ่าคืบเงินหิมะน้อยเหรียญหนึ่ง
มันค่อยๆ หลอมละลายอยู่บนปลายนิ้วของเขาทีละนิด

เขาก้าวหนึ่งก้าวก็ออกจากเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียน มาถึง
ซากของภูเขากู่หนิวอย่างเงียบเชียบ ต่อให้เป็นอวีเจินอี้ที่สร้าง
กระท่อมฝักตนอยู่ที่นี่ก็ยังไม่สามารถสัมผัสได้ถึงการมาของเขา

นอกกระท่อมที่สร้างขึ้นอย่างเรียบง่าย อวีเจินอี้ยื่นเอาสองมือ
ไพล่หลังอยู่ใต้แสงจันทร์ ลูกศิษย์ผู้สืบทอดหลายคนและยอดฝีมือ
จากพรรคหูซ่านล้วนถูกเขาสั่งให้กลับสำนักไป ช่วงนี้ห้ามไม่ให้
ใครปรากฏตัวอีกเด็ดขาด

ผู้นำฝ่ายธรรมะในใต้หล้าที่หน้าตาเป็นเด็กน้อยผู้นี้ เวลานี้สวม
กวางดอกบัวสีเงินไว้บนศีรษะ นี่คือนั่งในสัญญาาระหว่างคนทั้ง
สอง หลังจบเรื่อง ดึงอิงต้องมอบกวางเต่าชิ้นนี้ให้เขา กวางเต่ามี
ชื่อว่า 'โกวเฉิน' (การสำรวจหลักการเหตุผลที่ลึกล้ำ หรือหมายถึง
เนื้อหาที่สูญหายไป) คือสมบัติอาคมที่มหัศจรรย์ที่สุดใน
ประวัติศาสตร์ของพื้นที่มงคลดอกบัว ไม่มีคำวาหนึ่งใด นอกจาก
สามารถปกป้องเรือนกายและจิตวิญญาณของคนที่สวมกวางไว้
บนศีรษะได้แล้ว ยังสามารถหล่อหลอมเรือนกาย ปรับสภาพจิตใจ
ให้สงบ อีกข้อหนึ่งที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ กวางเต่าชิ้นนี้สามารถช่วย
ตามหาเงอเซียนที่ซ่อนตัวอยู่รอบด้านได้

เดิมทีอวีเจินอีก็พอจะรู้วิชามองภูเขาและแม่น้ำผ่านฝ่ามือของ
เขียนอยู่บ้าง ก่อนหน้านี้ตอนอยู่บนยอดเขากู่หนิวแล้วมองมาทาง
เมืองหลวง พวกตึงอิง ฉินผิงอันและลู่ฝาง ในสายตาของเขาจะเห็น
เป็น 'ดวงไฟ' ที่เจิดจ้าสะดุดตามากที่สุด ตอนนี้มีกวางเต่าชิ้นนี้ก็
ยิ่งเหมือนพยัคฆ์ติดปีก อวีเจินอีมีความมั่นใจถึงเก้าส่วนว่า ขอแค่
ตนหลุดออกจากวงล้อมในครั้งนี้อย่างไรก็ได้สำเร็จ วันหน้าเจอเขียนทุก
คนที่อยู่ใต้หล้าก็ยากที่จะกระดิกตัว

ข้างกายอวีเจินอีคือกระบี่แก้วที่ลอยตัวอยู่

ในชายแขนเสื้อยังมีอาวุธหนักตระกูลเขียนชิ้นหนึ่งที่เพิ่งได้มา
ครอบครอง

นักพรตน้อยที่แบกน้ำเต้าสีทองอร่ามลูกใหญ่ยักษ์ไว้บนหลัง
คนนั้นไม่ได้พูดคำพูดจริงๆ คนที่ไม่เต็มใจบินทะยาน เลือกว่าจะเดิน
ลงมาจากหัวกำแพงเมืองล้วนได้สมบัติอาคมหนึ่งชิ้น และอวีเจินอีก็
เจอตำราหยกเล่มหนึ่งจากซากภูเขากู่หนิวที่พังราบเป็นหน้ากลอง
มันคือ 'อักขรบอกกล่าวแก่สวรรค์' ที่ฮ่องเต้ในยุคโบราณใช้เวลา
ทำพิธีบวงสรวง เพียงแต่ว่าตัวอักษรค่อนข้างจะแปลกประหลาด ไม่
เคยมีบันทึกไว้ในสี่แคว้น อวีเจินอีรู้ว่าคำตอบคงอยู่ในหอจิ้งหย่าง
หรือไม่ก็ในหอจิ้งซิน สถานที่สองแห่งนี้เข้าใจเจอเขียนที่อยู่ฟ้า
นอกฟ้ามากที่สุดแล้ว

สำหรับการตายของตึงอิง อวีเจินอีไม่ได้รู้สึกอะไร ยิ่งไม่มีความ
เสียใจ อย่างมากที่สุดก็แค่โมโหกับการทุ่มเทกำลังไปอย่างเสียเปล่า
ของตึงอิง เป็นเหตุให้แผนการมากมายของเขาและพรรคหูซ่าน
ล้วนเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ไปด้วย

เจ้าชู้กับสวรรค์ ข้าควบคุมโลกมนุษย์

นี่ก็คือข้อตกลงระหว่างตึงอิงและอวีเจินอี ต่างส่งเสริมชดเชย มหามรรคาให้แก่กันและกัน ดังนั้นหนึ่งผู้นำของฝ่ายธรรมะและหนึ่ง ผู้นำของฝ่ายอธรรม ปรมาจารย์ใหญ่สองท่านที่มีโอกาสว่าจะต่อสู้ กันเอาเป็นเอาตายมากที่สุดจึงได้ตกลงเป็นพันธมิตรกันอย่างลับๆ จัดวางแผนการไว้ที่นั่นเยวี่ยน ความต่างของคนทั้งสองนั้นอยู่ที่ ตึงอิงต้องการสังหารทุกคนบนอันดับรายชื่อเว้นจากพวกเขา ส่วนอวีเจินอีกลับหมายหัวแค่พวกเจ้อเซี่ยนอย่างโจวเฟย ถงซิงซิง เฟิงซิงปาย แน่นอนว่ายังมีเงินผิงอันที่ปรากฏตัวเป็นคนสุดท้าย ด้วย

อวีเจินอีเริ่มสาวเท้าเดินเล่นอยู่ใต้แสงจันทร์ไม่ว่าจะหายใจเข้า หรือหายใจออกก็ล้วนเป็นการฝึกตน นี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ตอน นั้นอวีเจินอีมีความเด็ดเดี่ยวมากพอจะละทิ้งตบะวิถัวยุทธ์ขั้นสูงสุด ของตัวเอง

เรื่องการฝึกตน อันดับแรกต้องให้ความสำคัญกับสภาพจิตใจ นี่ต่างหากถึงจะเป็นทัศนียภาพที่อวีเจินอีใฝ่ฝันอยากจะได้เห็น ขอบเขตของวิถัวยุทธ์ต่ำเกินไป ชั่วชีวิตนี้ก็คงได้แต่คลุกดินคลุก โคลน เทียบกับพวกคนมูทะลุจุดตันในวรยุทธ์ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ พวก คนอย่างเฉิงหยวนซาน โลกมากไม่รู้จักพอ อยากจะให้ทุกสิ่งๆ ที่ตา มองเห็นเข้ามาอยู่ในกระเป๋าของตัวเองทั้งหมด พวกคนอย่างถ้งเถี่ย อี้โลกในอำนาจบนสนามรบ วาดหวังว่าสักวันหนึ่งจะได้ครอบครอง ทั้งแผ่นดินและหญิงงาม ทางที่ดีที่สุดคือเมื่อตายไปแล้วยังทิ้ง ชื่อเสียงที่ดิงามเอาไว้ในประวัติศาสตร์ แต่กลับไม่รู้เลยว่าหากไม่

เป็นอมตะ ทุกอย่างที่ว่าดฝันก็เป็นแค่ภาพมายา พวกคนอย่างหลิว
จงก็เอาแต่มุ่งไปในด้านการใช้กำลังเท่านั้น ยิ่งไม่มีค่าพอให้พูดถึง

น่าเสียดายก็แต่ล้างชีวิต

สหายที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกันมาในอดีตคนนี้ก็กลับขังตัวเอง
ไว้ในสถานที่แห่งเดียว

ทิศทางที่อวีเจินอี้ก้าวเดินไปเป็นไปตามใจปรารถนา ก้าวอย่าง
เล็กใหญ่ไม่เท่ากัน ตอนเป็นเด็กก้าวเดินไม่ต่างจากคนธรรมดา
ทั่วไป ตอนโตมาหนึ่งก้าวพุ่งไกลหลายสิบลี้ แต่กลับไม่เคยเดิน
ออกจากทิศทางใดทิศทางหนึ่งไกลเกินไป บางครั้งก็เดินเลียบไป
ตามวิถีโคจรขนาดใหญ่ที่มองไม่เห็น

ภาพนี้ทำให้พวกแม่ทัพฝ่ายบู๊ผู้มีคุณูปการของแคว้นหนั้น
เยวี่ยนซึ่งพาทหารมาเฝ้าอยู่ตามตำแหน่งต่างๆ รู้สึกอกสั่นขวัญ
ผวา กลัวว่าตัวเองจะดวงช่วย อวีเจินอี้เลือกฝ่าวงล้อมจากตำแหน่ง
ของตนพอดี เมืองหลวงอยู่ใกล้แค่นี้ หันหน้าไปก็มองเห็น นี่
หมายความว่าฮองเต๋มมองเห็นความเคลื่อนไหวของที่แห่งนี้ทั้งหมด
หากอวีเจินอี้ตัดสินใจว่าจะฝ่าวงล้อมออกไปในคืนนี้ ใครจะกล้าทำ
ตัวซี้ซลาดหลบเลี่ยงการรบ?

ไม่มีใครรู้สึกว่าการระดมกำลังทหารกล้าเกือบหมื่นนายของ
เมืองหลวงหนั้นเยวี่ยนมาล้อมโจมตี 'เด็กน้อย' คนหนึ่งเป็นเรื่องที่
น่าหัวเราะ

ใครจะจินตนาการได้ว่าศึกของปรมาจารย์สองคนก็สามารถ
ทำให้ภูเขาถู่หนิวทั้งลูกหายไป เรือนกายของพวกเขามีเลือดมีเนื้อ

เพียงแค่เชี่ยวชาญในกลยุทธ์การรบเท่านั้น หากตายท่ามกลางสงครามบนสนามรบ พวกเขาอาจจะไม่รู้สึกละอายใจ แต่หากต้องตายภายใต้การตีตัวครั้งเดียว หรือภายใต้การโอบกอดแขนเสื้อครั้งเดียวของเทพเซียนเหล่านี้แล้ว? บางทียังไม่ทันได้เห็นเงาร่างของอีกฝ่าย พวกเขาอาจจะตายไปแล้ว เหลือไว้เพียงโครงกระดูกกองโตมารดามันเถอะ แบบนี้มันหมายความว่าไง?!

อวีเจินอี่ไม่ได้สนใจความคิดของพวกเขาแคว้นหนั้นเยวี่ยนจิ่งจิ่ง

ตอนนี้บุคคลที่เขาเก็บมาใส่ใจอย่างแท้จริงมีแค่สองคน 'ถงซิงซิง' ที่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยลงมือมาก่อน ตอนที่อยู่บนหัวกำแพงเมื่อนางตั้งกระบี่เล่มนั้นออกมาผิวกระจกที่ปริแตก ขนาดอวีเจินอี่ก็ยังสัมผัสได้ถึงอันตรายเสี้ยวหนึ่ง

บุคคลที่ทำให้อวีเจินอี่รู้สึกหัวเกรงยิ่งกว่านาง แน่نونว่าต้องเป็นเงินผิงอันที่สังหารมารเต๋ามาตั้งไปซึ่งๆ หน้า

อวีเจินอี่ไม่กลัวการโอบล้อมอย่างแน่นหนาของกองทัพใหญ่ถึงขั้นไม่กลัวการไล่ฆ่าจากถงซิงซิง

มีเพียงเงินผิงอันเท่านั้นที่อวีเจินอี่ไม่กล้าประมาท

ส่วนข้อที่ว่าเหตุใดเงินผิงอันถึงไม่ขัดขวางการตั้งดูดปราณวิญญาณของตน ปล่อยให้ขอบเขตของตนไต่ทะยานขึ้นอย่างมั่นคง อวีเจินอี่คิดเป็นร้อยตลบก็ยังไม่เข้าใจ

หรือว่าเมื่อผ่านการต่อสู้กับตึงอิง เงินผิงอันได้รับบาดเจ็บสาหัสจนกลายเป็นเพียงหมอนปักลายบุปผาแล้ว?

ดังนั้นตอนที่เงินฝิ่นอันหยุดยั้งก่อนเดินเข้าเมือง แท้จริงแล้ว เป็นแค่การแสวงชมขู่เพื่อตบตาทุกคนบนหัวกำแพงเท่านั้น?

อวีเจินอีหยุดเดิน มองไปทางเมืองหลวง มองเค้าโครงของเมืองใหญ่ภายใต้แสงจันทร์ สูดหายใจเขาก็เลือกล้มเลิกความคิดหยังเชิงไป หากเงินฝิ่นอันร่วมมือกับหอลิ่งชินและฉังชิว นั้นต่างหากถึงจะเป็นหายนะที่แท้จริง ถึงเวลานั้นด้วยสันดานหญ้าบนยอดกำแพง (เหมือนสุภาวดีที่หว่านกสองหัว) ของถังเถี่ยอีและเจิ้งหยวนชาน จะต้องขับเรือตามลม หันไปเข้าพวกกับแคว้นหนั้น เยวี่ยนอย่างแน่นอน

อวีเจินอีกลับไปทีกระท่อม ยืนมือออกมา ฝ่ามือลูบผ่านตัว กระบี่บินแก้วไปเบาๆ

ตอนนี้เขาสามารถทำตัวเหมือนเซียนที่ขี่กระบี่ทะยานไปไกลได้แล้ว เพียงแต่ว่าเมื่อเทียบกับอิสระเสรีที่แท้จริงซึ่งบันทึกไว้ในตำรา กลับยังห่างชั้นอยู่มาก ไม่สามารถบินได้สูงนัก แล้วก็ไม่สามารถบังคับลมบินไปไกลเกิน ช่างเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

อวีเจินอีกวาดตามองด้านบน มองดวงจันทร์บนฟ้า สักวันหนึ่งตนจะสามารถขี่กระบี่อยู่เหนือศีรษะคนบนโลก ก้มหน้าลงมองภูเขาและแม่น้ำ ผู้ที่อยู่สูงกว่าข้ามีเพียงตะวันจันทร์และดวงดาวเท่านั้น

อวีเจินอีพลันหลุบตาลงต่ำ บนหัวกำแพงแตกพังที่ยังซ่อมไม่เสร็จเรียบร้อยแห่งนั้น มองไม่เห็นโฉมหน้าของคนที่มาเยือนอย่างชัดเจน แต่ในสายตาของอวีเจินอีกลับเห็นเป็นประกายแสงสองสว่างกลุ่มหนึ่งที่ชัดเจนเป็นพิเศษ

อวีเจินอีหัวเราะหยัน “มาแล้วรี?”

บนหัวกำแพงเมือง นักพรตหญิงอายุน้อยคนหนึ่งทางด้านหลัง สะพายกระบี่นั่งขัดสมาธิอยู่บนป้อมยิงธนู มือข้างหนึ่งถือหม้อดินที่ยังมีไอร้อนลอยกรุ่น กลิ่นหอมตลบอบอวล มืออีกข้างล้วงตะเกียบรวดเร็วราวกับบิน กินไปพลางพุดไปด้วย “โธ่มารดาข้า เจ้านี้มันอร่อยจริงๆ แค่นี้ไปหน่อยเท่านั้น ไม่ได้ๆ คราวหน้าจะกินทีเดียวสองชามไม่ได้แล้ว”

ประตูเมืองด้านล่างมีทหารม้าหลายนายควมม้าห้อยหะยานออกมาเพื่อส่งข่าวทางการทหารซึ่งเป็นพระราชโองการฉบับหนึ่งที่ฮ่องเต้ทรงออกด้วยตัวเอง

กองทหารรักษาพระองค์และทหารรักษาการณ์ประจำเมืองหลวงสามกอง นอกจากกองทัพใหญ่ที่รับผิดชอบเฝ้าพิทักษ์ประตูเมืองทางทิศใต้แล้ว กองอื่นที่กระจายตัวกันอยู่ตามจุดต่างๆ ล้วนถอยไปด้านหลังยี่สิบสี่

คล้ายเว้นพื้นที่ว่างไว้ให้ใครบางคน

ใครที่ว่านั้นก็คืออวีเจินอีและนักพรตหญิงหน้าตางามเลิศล้ำบนหัวกำแพงเมืองผู้นี้

หวังถึงก้มหน้าก้มตาสวาปาม บางครั้งเงยหน้ามองไปทางภูเขาคูหนิว หากอวีเจินอีเผ่นหนีไปเวลานี้ นางคงฉนปัญญาที่จะไล่ตามไปได้ทัน

วางหม้อดินใบนั้นไว้ข้างกาย วางตะเกียบคู่หนึ่งไว้บนหม้อดินเบาๆ หวังถึงนักพรตหญิงแห่งภูเขาไท่ผิงลุกขึ้นยืน ตบห้อง พุด

อย่างคนเสียใจภายหลังว่า “กินอาหารมื่อตึกเยอะเกินไปแล้ว แบบนี้น้ำหนักจะไม่ขึ้นมาอีกสองจีนหรือ เฮ้อ ฝานกว่านเออร์ ถ้วยข้าว? อย่างเจ้าน่ะต้องเรียกว่าถังข้าวถึงจะถูก...” (เปรียบเปรยถึงคนที่กินจุ ภายหลังยังมีอีกความหมาย หมายถึงคนที่ไม่มีความสามารถ)

รองนกงงทหารของหนั้นเยวียนที่ติดอาวุธพร้อมทั้งสามกองเริ่มเคลื่อนย้ายจุดปักหลัก

สายตาของนักพรตหญิงหวังถึงที่นายประกายคมปลาบก็จ้องมองไปทางอวีเจินอี นางเข็ดปาก พุดเบาๆ ว่า “คาดว่าหลังจบศึกครั้งนี้คงกลับมาหอมได้อีกครั้ง”

.....

ฉินผิงอันที่นอนหลับอยู่บนหลังคาสะดุ้งตื่นเพราะเสียงดังสนั่นจากนอกเมือง หอดสายตามองไกลไปทางทิศใต้ก็เห็นว่ามีประกายแสงกระบี่สองเส้นตัดสลับกัน สาดสะท้อนแสงเจิดจ้า

คือกระบี่บินแก้วของอวีเจินอีกับกระบี่ที่เอาออกมาจากในกระลกของหวังถึง

ฉินผิงอันไม่ได้กลับที่พักไปเอาปราณยาว แต่หยิบหนึ่งกระบี่หนึ่งดาบออกมาจากกระบี่บินสีอยู่ เอามาขวานไว้ข้างเอวซ้ายขวานั้นคือกระบี่ยาวชื่อชินซึ่งเคยเป็นของโต้วจื่อจื่อ และดาบแคบหยุดหิมะที่สืบทอดกันมาหลายรุ่นของป้อมอินทรีบิน

จากนั้นก็พุ่งทะยานออกไป เกร่างประหนึ่งก้อนเมฆที่ล่องลอย

ล้งชีวมายืนอยู่บนหัวกำแพงนานแล้ว เฉินผิงอันจึงมาหยุดยืนอยู่ข้างกายราชครูแคว้นหนันเยวี่ยนผู้นี้

โฉนผิงอันถาม "ตีกันแล้วหรือ?"

ล้งชีวพยักหน้ารับ "เดิมทีหวังถึงคือผู้ฝึกตนเหมือนที่บ้านเกิดเจ้า ล้งมีสัมผัสที่เฉียบไวต่อปราณวิญญาณเหนือกว่าพวกเราหลายเท่า"

โฉนผิงอันกล่าว "นางรู้สึกว่หากปล่อยให้อวีเจินอีตั้งปราณวิญญาณมาเหมือนปลาวาฬสูบน้ำแล้วจะสู้เขาไม่ได้?"

ล้งชีวกล่าวอย่างฉุนใจ "เปล่าเลย หากเป็นเช่นนั้นหวังถึงคงลงมือตั้งนานแล้ว ตามคำบอกของนางคือจงใจรอให้อวีเจินอีกินอิมเสียก่อน นางค่อยลงมือ เวลาอวีเจินอีแพ้จะได้ไม่มีข้ออ้าง"

โฉนผิงอันไม่อาจเข้าใจความคิดของนักพรตหญิงแห่งภูเขาไท่ผิงคนนี้ได้เลย การเช่นฆ่าที่ตัดสินเป็นตาย เรื่องที่ต้องละเอียดรอบคอบและคิดเล็กคิดน้อยให้เยอะ ทำไมพอไปอยู่กับนางถึงกลายเป็นเหมือนการเล่นของเด็กได้ขนาดนี้

โฉนผิงอันนี้ยกย้อนกลับมามองตัวเอง ศึกบนถนนใหญ่ นับตั้งแต่หมาเซวี่ยน สตรีอุมผีผา ไบหน้ายิ้ม นอกจากที่ต้องคอยหยั่งเชิงความตื่นลึกหนาบางของไต้หล้าแห่งนี้อยู่ตลอดเวลาแล้ว เขายังต้องคอยอำพรางฝีมือที่แท้จริงครั้งแล้วครั้งเล่า จากนั้นค่อยวางแผนเล่นงานลู่ฝางแห่งภูเขาเหนียวคั่น สุดท้ายเป็นล้งชีวกับตึงอิง มีก้าวไหนดบ้างที่ไม่เดินอย่างระมัดระวัง มีหมัดไหนดบ้างที่ไม่ปล่อยออกไปอย่างหนักแน่นมั่นคง

แม้จะไม่เข้าใจความคิดของนางนักร แต่ในหัวใจของฉินผิงอัน กลับรู้สึกเลื่อมใสและอิจฉาหวงถึงผู้นี้ ท่องอยู่ในยุทธภพ คนที่ทำอะไรก็ตามโดยไม่คำนึงถึงผลลัพธ์และความเป็นความตาย ก็ดูเหมือนว่าควรจะไม่กลัวตายเช่นนี้

ฉินผิงอันพูดกับฉังชิวเกี่ยวกับเรื่องตำราการสร้างสะพาน ฉังชิวยิ้มรับปากว่าจะช่วยหามาให้เขา

จากนั้นก็พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับสตรีอุ้มผีผาและบัณฑิตยาคจนสกุลเจียงผู้นั้น

สำหรับราชครูของแคว้นหนึ่งแล้ว การตามหาบัณฑิตที่อยู่ในเมืองหลวงซึ่งมาร่วมสอบเคอจวีเป็นเรื่องเล็กเช่นกัน แต่ฉังชิวไม่ได้ตอบรับทันที แต่ถามหนึ่งคำว่า "เจ้าแน่ใจว่าจะไปพบบัณฑิตคนนั้น?"

ฉินผิงอันตอบ "พบหรือไม่พบ ถึงเวลานั้นค่อยว่ากันอีกทีเถอะ"

ฉังชิวถึงได้พยักหน้าตอบรับ

บทที่ 325.2 ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้

คนทั้งสองมองไปทางภูเขาภูหนิว ความเคลื่อนไหวเวลาที่อวี
เงินอื้กับหวงถึง ประมาจารย์ใหญ่สองคนที่สามารถยึดครองสาม
อันดับแรกของไต้หล้าได้อย่างมั่นคงตักัน ยิงนานก็ยิงรุนแรงดุเดือด
มากขึ้นเรื่อยๆ

สวนใหญ่มักจะเป็นแสงกระเป๋ินาแน่น ยาวได้ถึงสิบกว่าลั้ง
หรืออาจถึงชั้นหลายสิบลั้ง

คงเป็นเพราะรู้สึกว่สถานที่ที่มีเงินฝิงอันและลั้งชิวยืนเคียงกัน
ถึงจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในไต้หล้า

ฮองเฮาโจวชู่เงิน รัชทายาทเว่ยเหยียน และยังมีองค์หญิงเว่ย
เงิน รวมไปถึงแม่ทัพผู้เฒ่าผมขาว โพลนคนหนึ่งถึงพากันเดิน
ขึ้นมาบนหัวกำแพงเมือง ตรงดิ่งมาหาคนทั้งสองภายใต้การคุ้มกัน
อย่างแน่นหนาของกองทหารรักษาพระองค์

แน่นอนว่โจวชู่เงินยอมไม่กล้าวางมวดต่อหน้าลั้งชิว ทั้งสอง
ฝ่ายจึงหักทากันตามมารยาทอยู่ครู่หนึ่ง สวนเว่ยเงินที่เห็นราชครู
ก็ยังมีท่าทางระมัดระวัง ช่วยไม่ได้ ลั้งชิวคือหนึ่งในอาจารย์ผู้สืบ
ทอดวิชาของนาง ครั้งแรกในชีวิตที่องค์หญิงอย่างนางโดนตีก็เป็น
ฝีมือของราชครู ตอนนั้นแม่นางน้อยร้องไห้ น้ำหูน้ำตาอาบหน้า พอ
ไปหาเสด็จพ่อและเสด็จแม่ที่กำลังเล่นหมากล้อมกันอยู่ คนหนึ่ง

บอกว่าดีได้ดี อีกคนหนึ่งบอกว่าตีเบาไป หลังจากนั้นมาเว่ยเจินก็หวาดกลัวราชครูจึงเหมือนอีกฝ่ายเป็นสัตว์ดุร้าย

แม่ทัพผู้เฒ่าสามารถเดินทางมาพร้อมกับเหล่าเชื้อพระวงศ์ผู้สูงศักดิ์ทั้งสามคนนี้ได้ คิดดูแล้วก็น่าจะเป็นผู้มีคุณูปการซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือเป็นอันดับหนึ่งของแคว้นหนันเยวี่ยน และเมื่อลั้งซิวเห็นเขาก็ถึงกับตกทหายโดยการเรียกชื่อของอีกฝ่ายโดยตรง "ลวีเซียว เจ้ามาได้อย่างไร?"

แม่ทัพผู้เฒ่าสวมเสื้อเกราะ เปี่ยมไปด้วยพลังกำลัง เขาแค่นเสียงตอบว่า "ทหารรักษาการณ์ที่อยู่นอกเมือง เกินครึ่งล้วนเป็นพวกมือดีที่เข้าสอนมาเองกับมือ ข้าถอดเกราะกลับบ้านแล้วยังไงไม่อาจลงสนามรบบุกทะลวงขบวนรบของศัตรู เรื่องนี้ข้ายอมรับ แต่ความสามารถในการโยกย้ายกองกำลังทหาร ข้าลวีเซียวยังไม่เคยทิ้งไป! พวกเจ้าห้ามไม่ให้ข้าออกจากเมืองก็ช่างเถอะ แต่นี่ยังไม่อนุญาตให้ข้ามามองสงพวกเขาอีกหรือ?!"

ผู้เฒ่าตบหัวกำแพงเมือง พูดอย่างมีโทสะ "ปรมาจารย์ในยุคเทพที่ขอบินไปบินมาอย่างพวกเจ้า ทำไมถึงไม่ยอมหยุดอยู่เฉยๆ กันบ้าง? สู้กันจบไปครั้งหนึ่งก็มีมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง เสียงดังหนวกหูจะตายอยู่แล้ว ทำเอาชาวบ้านเกินครึ่งเมืองนอนหลับไม่สนิท โดยเฉพาะเจ้าเซียนสวมชุดขาวอะไรนั่นที่ถูกคนเอามาคุยไวเสียจนลึกลับมหัศจรรย์ บอกว่ามารเฒ่าตีฟายแพ้ได้น้ำมือของเขา แถมยังหน้าตาหล่อเหลาส่งงาม ทำเอาหลานชายหลานสาวสองคนของข้าซ้กถามไม่หยุดว่าข้ารู้จักเขาไหม คนหนึ่งบอกว่าจะกราบเงินเซียนชื่อเป็นอาจารย์ขอเล่าเรียนวิชา อีกคนหนึ่งบอกว่า

อยากเห็นวีรบุรุษผู้เกรียงไกร ข้าจะไปรู้จักนายท่านใหญ่อย่างเขา
ได้ยังไง หากข้าได้พบเจ้าคนสวมชุดขาวผู้นั้นจะต้องชี้หน้าด่าให้
เขาแทบกระอักเลือดตายไปเลย อย่างอื่นยังไม่ต้องพูดถึง เอาแค่ชื่อ
ของเขานั้น ช่างไม่ได้เรื่องจริงๆ ...”

ฉิ่งฉิวกลับยิ้ม

ผู้เฒ่าโมโหจนขนคิ้วตั้ง กำลังจะอ้าปากด่าต่อ ฉิ่งฉิวกลับโบก
มือ “พอแล้วนะ ฮองเฮา องค์รัชทายาทและองค์หญิงต่างก็อยู่ที่นี้
เจ้าลวีเซียวยุดพ่นน้ำลายเสียทีเถอะ”

แม่ทัพผู้เฒ่าเก็บเสียงอย่างขัดใจ

ฉินผิงอันไม่พูดอะไร ในใจคิดว่าแม่ทัพผู้เฒ่าคนนี้นิสัย
ตรงไปตรงมา แต่อาจจะเจ้าอารมณ์ไปสักหน่อย

ลวีเซียวเห็นสายตาคคนหนุ่มผู้นั้น แม่ทัพผู้เฒ่าที่กำลัง
หงุดหงิดจึงถลึงตาใส่ “ไอ้หนู เจ้ามองอะไร?! กล้าหัวเราะข้างันรี?”

ฉินผิงอันไม่ได้โต้เถียง แค่ปลดกาเหล้าลงมาดื่มเหล้าหนึ่งคำ

แม่ทัพผู้เฒ่าเข้าใจผิดคิดว่าคนผู้นี้คือคนในยุทธภพ ในเมื่อ
สามารถยืนอยู่กับฉิ่งฉิวได้ ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะเป็นยอดฝีมืออายุ
น้อยที่มีวรยุทธ์ไม่ธรรมดา นิสัยใจคอก็คงไม่แย่สักเท่าไร จึงพูด
เตือนอย่างหวังดีว่า “ไอ้หนู ดูจากหน้าตาท่าทางของเจ้า พอจะมี
กลิ่นอายของตำราอยู่บ้าง แค่มองก็รู้แล้วว่าเป็นเมล็ดพันธ์บัณฑิต
ไม่ใช่ข้าอาศัยที่ตนมีอายุมากกว่าเที่ยวดูถูกคนอื่นหรอกนะ แต่
ข้าลวีเซียวนะมองคนได้แม่นยำนัก ขอแนะนำเจ้าจากใจจริงว่าวัน
หน้าอย่าท่องอยู่ในยุทธภพอีกเลย ไม่หวังว่าเจ้าจะไปสร้างคุณ

ความชอบในสนามรบ ไม่ต้องให้เจ้าฝั่งร้ายเคียดข้างม้าคู่ใจ แค่หัดเรียนรู้จากราชครูสั่งให้มาก แน่นอนว่าเรียนรู้เฉพาะด้านอริยะแห่งวรรณกรรมของเขาก็พอ ใ้ด้านปรมาจารย์ฝ่ายบู๊ผายลมสุนัขอะไรนั้น มีดีตรงไหนกัน...”

เงินผิงอันพูดไม่ออก ได้แต่เค้นรอยยิ้ม พยักหน้ารับอย่างกระอักกระอ่วน แล้วดื่มเหล้าอีกคำ

นอกจากนิสัยขี้หงุดหงิด พูดจาไม่ค่อยน่าฟังแล้ว อันที่จริงจิตใจของผู้เฒ่าไม่เลวเลย

องค์หญิงเว่ยเจินที่อยู่ด้านข้างเอามือปิดปากแอบหัวเราะตลอดเวลา

นางรู้ตัวตนของคนหนุ่มผู้นี้ ก่อนหน้านั้นตอนอยู่ที่หอสุราตรอกจ้วงหยวนก็เคยพบเขามาแล้วครั้งหนึ่ง

แต่แม่ทัพผู้เฒ่าลี้รู้แค่ว่าคนหนุ่มที่สังหารมารเฒ่าตึงผู้นั้นสวมชุดสีขาว สามารถบังคับกระบี่ รู้วิชาเซียน แต่ไม่รู้ว่าเจ้าคนที่เขาป่าวประกาศว่าจะชี้หน้าด่ามัน อยู่ไกลจนสุดขอบฟ้า อยู่ใกล้เพียงแค่เบื้องหน้าเท่านั้น

ต่อให้เป็นแม่ทัพผู้เฒ่าที่รังเกียจยุทธภพอย่างมาก ทว่าพอได้เห็นแสงกระบี่พร่างพราวพุ่งทะยานขึ้นสู่ชั้นเมฆจากตรงภูเขากู่หนิวกับตาตัวเองก็ยิ่งอดทอดถอนใจกับตัวเองไม่ได้ “สมกับเป็นเทพเซียนจริง ๆ”

ทว่าแม่ทัพผู้เฒ่าที่มีนิสัยดื้อดึงกลับไม่ยอมปล่อยให้โอกาสใดๆ ที่จะสั่งสอนคนหนุ่มผู้หลงเดินทางผิดคนนั้นไป จึงหันหน้าไปพูด

กับอีกฝ่ายว่า “เห็นหรือยัง นี่ต่างหากถึงจะเป็นมาดของปรมาจารย์
เจ้าต้องอายุเท่าไรถึงจะมีขอบเขตได้เท่านี้? ให้เวลาเจ้าหนึ่งร้อยปี
ก็คงทำไม่ได้กรรมัง? เพราะฉะนั้นละทิ้งด้านบู๊หันกลับมาเอาดี
ด้านบุนเสียดเถอะ หากวันใดที่คิดจนเข้าใจกระจ่างแจ้งแล้ว ยินดีหึ่ง
พู่กันมาเป็นสมัครเป็นทหารก็ยิ่งดีเข้าไปใหญ่ ขอแค่ตอนนั้นข้ายังไม่
หลงโง่งไปเสียก่อน เจ้าก็มาหาข้า ข้าจะช่วยแนะนำเจ้าด้วยตัวเอง
ไม่ว่าจะกองทหารกล้ากองไหนของแคว้นหนันเยวี่ยน เจ้าก็เลือกได้
ตามสบาย!”

แม่ทัพผู้เฒ่าพูดน้ำลายแตกฟอง

เงินผิงอันเซ็ดไบหน้า ถอนหายใจ ได้แต่บอกรชื่อตัวเองออกไป
“ข้าชื่อเงินผิงอัน”

ผู้เฒ่าหัวเราะหึหึ “ชื่อเงินผิงอันแล้วอย่างไร เจ้าไม่ได้แซ่จ้งสัก
หน่อย คนที่เป็นขุนนางใหญ่ในแคว้นหนันเยวี่ยนเรา มีใครบ้างที่
ข้าไม่รู้จัก...”

แม่ทัพผู้เฒ่าพลันหยุดพูด ก่อนจะพยักหน้าด้วยสีหน้าแข็งทื่อ ชู
นิ้วโป้งออกมา แสร้งพูดเหมือนคนโง่งม “ชื่อดี!”

จากนั้นผู้เฒ่าก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาขยับเดินไป
หยุดอยู่ข้างกายจ้งฉิวเจียบๆ จากนั้นก็ค่อยๆ ขยับออกไป
จนกระทั่งไปหยุดอยู่ข้างกายองคร์ชทายาทที่อยู่ห่างที่สุด

แม่ทัพผู้เฒ่าคิดว่าช่วงนี้จะไม่พูดอะไรอีก เขาจะฝึกการห้าม
พูด

เงินผิงอันมองศึกที่ภูเขากู่หนิวอีกพักหนึ่งแล้วพูดว่า “เข้าไปก่อนละ”

แน่นอนว่าไม่มีใครขัดขวาง

ประมาณครึ่งก้านธูปต่อมา หลังจากพอจะมองสายสนกลในฉากศึกใหญ่นั้นออก ลังซิวก็พูดปลงอนิลล้งด้วยรอยยิ้มว่า “ก่อนหน้านี้โอกาสแพ้ยังอยู่ระหว่างห้าต่อห้า ตอนนี้กลับไม่มากเท่าเขาแล้ว”

โจวซู่เงินยังคงมองอะไรไม่ออก รัชทายาทเว่ยเหยียนก็พอกัน

แม่ทัพเต๋าลวีเซียวและองค์หญิงเว่ยเงินก็ยิ่งสับสนมึนงง

ลวีเซียวกล่าวอย่างอัศจรรย์ “ราชครู เขาไปทั้งอย่างนี้นะหรือ?”

ลังซิวเอ่ยยิ้มๆ “ขอแค่คืนนี้เงินผิงอันยินดีมาปรากฏตัวบนหัวกำแพงเมือง อวีเงินอีกก็ไม่กล้าทำตัวกำเริบเสิบสานอีกแล้ว”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ลังซิวก็หันหน้าไปมอง ถอนหายใจอยู่ในใจ ไหนบอกว่าจะไม่สนเรื่องใดแล้วไม่ใช่หรือ?

.....

ตอนที่เงินผิงอันกลับมาถึงบ้านพักอย่างเงียบเชียบ ฟ้ายังไม่ทันสว่าง

หลายวันมานี้คนจิวดอกบัวนอนขดตัวอยู่ในชุดคลุมอาคม
จินหลี่ตลอดเวลา มันนอนหลับสนิทฝันหวาน เงินฝิ่งอันลึงไม่ได้
เอาจินหลี่กลับคืนมา

เข้ามาในห้องก็สังเกตเห็นว่าลมหายใจของเจ้าตัวน้อยมันคง
ขึ้นเรื่อยๆ มันเปลี่ยนท่านอนใหม่ เงินฝิ่งอันลึงช่วยขยับกระชับชาย
แขนเสื้อของจินหลี่เข้ามาให้

เงินฝิ่งอันเดินออกจากห้อง เด็กหญิงร่างผอมแห้งนั่งอยู่บนม้านั่ง
ตัวเล็ก ฟิงประตูห้องนอนหลับ แม้ในยามหลับฝัน นางก็ยังขมวด
คิ้ว

ดูจากท่านอนของนาง เงินฝิ่งอันถึงขั้นบอกได้ว่า นางที่อายุ
ไม่มากเต็มไปด้วยความระแวดระวังต่อโลกใบนี้

เงินฝิ่งอันกำสองมือเป็นหมัดวางลงบนหัวเข่าเบาๆ รอคอยให้
ฟ้าสว่างเสียบๆ

นักพรตเต๋าพลันมาปรากฏตัวยืนอยู่ข้างกายเขา คนหนึ่งยืน
คนหนึ่งนั่ง

นักพรตเต๋าพูดเข้าประเด็นทันทีว่า “ในเมื่อเจ้าสะพานกระบี่
ปราณยาวของเจิงชิงตู ข้าจึงแหกกฎปล่อยให้เจ้าเข้ามาในพื้นที่
มงคลดอกบัวแห่งนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบทั้งเรือนกายและจิต
วิญญาณ ส่วนข้อที่ว่าทำไมเจ้าถึงมา ข้ายอมคาดการณได้
ล่วงหน้า เพียงแต่จะให้ข้าช่วยเจ้าสร้างสะพานแห่งความเป็น
อมตะ หากจะบอกว่ายากก็ไม่ยาก แต่ใต้หล้านี้ไม่มีเรื่องดีที่ได้มา
อย่างง่ายดายหรอกนะ”

นักพรตเต๋ายืนนิ้วชี้ไปยังห้องของเฉาฉิงหล่าง “ก่อนหน้านี้ได้ฟังบทสนทนาระหว่างเจ้ากับเต็กคนนั้น เกี่ยวกับหลักการเรื่องถูกผิดและก่อนหลัง ข้าก็รู้แล้วว่าเจ้าต้องมีความเกี่ยวข้องกับชีวไฉ เต๋มา ถึงอย่างไรคำกล่าวถึงเรื่องลำดับขั้นตอนของชีวไฉ เต๋มาก็คือข้าที่รู้เป็นคนแรกของใต้หล้า สร้างบัญญัติเลอะเลือนเอาไว้ ยังมีหน้าจะสั่งสอนคนรุ่นหลังอย่างผิดๆ!”

กล่าวมาถึงตรงนี้ นักพรตเต๋าก็หัวเราะเสียงเย็น “ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจว่าจะเพิ่มระดับความสูงของธรรณีประตู่ขึ้นอีกนิด ถึงได้มีสถานการณ์ล้อมสังหารนั้นเกิดขึ้น อีกทั้งยังปล่อยให้ตึงอิงพันธนาการวัตรฤพางซุนซันนั้นไว้ หากความสามารถของเจ้าไม่มากพอ มาตายอยู่ที่นี้ ถ้าอย่างนั้นหากเจ้ายอมทิ้งกระบี่ปราณยาวเอาไว้ ข้าก็คงไม่ทำให้เจ้าลำบากใจเกินไปนัก ถึงขั้นยังจะปล่อยเจ้าไว้ที่นี้อีกหลายสิบปี มาอย่างไรก็ยังคงต้องกลับไปอย่างนั้น ไม่ต้องกังวลถึงเรื่องร่างกายและจิตวิญญาณ ข้าไม่ถูกกับชีวไฉ เต๋มาก็จริง แต่ก็ไม่ถึงขั้นมาระบายอารมณ์เอา กับเจ้า เพียงแต่ว่ากฎก็ยังคงต้องเป็นกฎ”

เฉินผิงอันยิ้มพืดเพื่อน “ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง”

นักพรตเต๋าหลุดหัวเราะพรีด “ภายหลังมียอดฝีมือของสำนักหยินหยาง แถมยังเป็นยอดฝีมือประเภทที่ฝีมือสูงมากคนหนึ่ง ลงมือหนึ่งครั้งอย่างคลุมเครือ เหยียบลงบนเส้นบรรทัดฐานของข้าพอดี ข้าจึงอดทนข่มกั้น ไม่คิดเล็กคิดน้อยกับเขา ทว่าลูกศิษย์ของเขาที่เกิดมาก็มีร่างกายเป็นปลาหยินหยางไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ เข้าสิงร่างฟานกว่านเออร์สองครั้ง พยายามจะเตือนเจ้า

บอกวิธีให้เจ้าออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัว ข้าจึงทำให้สมบัติ
อาคมสองชั้นที่เหลือนบนร่างของเจ้าใช้งานไม่ได้”

เงินผิงอันถาม “คือเมืองคนกระดาศแห่งนั้น แล้ว...แคว้นเปย
จิ้น?!”

นักพรตเฒ่าเอ่ยยิ้มๆ “ถือว่าเจ้าไม่โง่มเกินไปนัก สองสถานที่
แห่งนี้ล้วนเป็นฝีมือของคนผู้นั้น น่าสนใจมากทีเดียว ส่วนข้อที่ว่า
เหตุใดเขาถึงยินดีลงมือ เจ้าเคยเผชิญความยากลำบากด้วยน้ำมือ
ของเขาหรือไม่?”

หน้าผากของเงินผิงอันมีเหงื่อผุดซึม

มาจากความรู้สึกหวาดกลัวจากใจจริง

ซึ่งเล็กน้อยกว่าความเป็นความตาย เพราะเรื่องของความเป็น
ความตาย ส่วนใหญ่มักจะตัดสินด้วยเวลาชั่วเสี้ยววินาทีที่ที่ยกมือ
ตวัดมีดลงเท่านั้น

ความหวาดกลัวนี้ของเงินผิงอันเป็นความรู้สึกเหมือนกับว่า
ตัวเองอยู่ท่ามกลางสถานที่ที่มีแต่หมอกขาวโพลน เดินพลาดไป
ก้าวเดียวก็ร่วงหล่นลงไปใหลุบลเหว แล้วยังเห็นว่ามีคนผู้นั้นยืนอยู่
ริมหน้าผา มองดูเขาตายด้วยสายตาเย็นชา

คนผู้นั้น

จนกระทั่งบัดนี้เงินผิงอันถึงเพ็งนึกออก

เขาก็คือชายฉกรรจ์ท่าทางซื่อๆ ที่เดินสวนไหล่กับเขาที่ป้อม
อินทรีบิน ตอนนั้นชายฉกรรจ์ยังสงยิ้มกว้างให้กับเขา

เป็นคนเดียวกับชายฉกรรจ์ชายถังหูลู่ คนดีที่ยิ้มตาหยีให้ตน
ตอนเป็นเด็ก!

ตอนนั้นที่อยู่ป้อมอินทรีบิน เฉินผิงอันแค่รู้สึกว่าคุณหน้าอีก
ฝ่าย แต่ให้ตายก็นึกไม่ออก

สิ่งที่ฉินผิงอันจำได้ไม่ใช่โฉมหน้าของคนผู้นั้น แต่เป็นรอยยิ้ม
ของเขา

ตั้งแต่ถ้าสวรรค์หลี่จู่มาจนถึงไบกงทวีป

ฉินผิงอันยกแขนขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก

นักพรตเต๋าเอ่ยถาม "ในที่สุดก็นึกออกแล้วว่าเป็นใคร? ถ้า
อย่างนั้นเข้าใจหรือยัง?"

ฉินผิงอันพยักหน้ารับ "เข้าใจแล้ว เหตุใดเขาถึงหวังดีบอก
เตือนข้า นั่นเป็นเพราะไม่ต้องการให้ข้าเข้ามาในพื้นที่มงคล
ดอกบัวซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาควบคุมไม่ได้ แล้วก็เพราะกริ่งเกรงท่าน
ผู้อาวุโส ถึงได้ไม่กล้าทำอะไรโง่เง่า"

นักพรตเต๋ออีกรับหนึ่งที "ดีกว่าคำว่าโง่เขลามานิดหนึ่ง อันที่
จริงเจ้าพูดถูกแค่ครึ่งเดียว ตอนนี้คนผู้นี้ไม่มีเจตนาร้ายกับเจ้า หา
ไม่แล้วด้วยโชคชะตาของเจ้า ไหนเลยจะพบเจอกับคนลิวดอกบัว
ได้"

นักพรตเต๋อถามอีก "ข้าทำลายสถานการณ์ในครั้งนี้ได้ คน
อื่นจะทำไม่ได้เลยจริงๆ หรือ? ทว่าเจ้าเพิ่งจะมารู้ความจริงเอา
ตอนนี้ ไม่รู้สึกแปลกบ้างเลยหรือไง?"

ฉินผิงอันสายหน้า กล่าวอย่างไม่ลังเล “ไม่เลย หากเป็นเมื่อก่อนก็ไม่มีทางรู้สึกแปลกใจ แต่เป็นความไม่แปลกใจเพราะไม่รู้เรื่องอะไรเลย ทว่าเมื่อได้มาเดินอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวครั้งนี้ เชื่อมโยงเข้ากับการเดินทางไกลสองครั้งก่อนหน้านี้ พบเจอคนและเรื่องราวมาหลากหลาย เรื่องที่เข้าใจก็มีไม่น้อย ดังนั้นจึงยังไม่รู้สึกประหลาดใจ”

นักพรตเต๋าพยักหน้ารับ “ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ก็พอจะฉลาดขึ้นมาบ้างแล้วสิ”

ฉินผิงอันถาม “ข้าจะออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวได้เมื่อไหร่?”

นักพรตเต๋าเอ่ยยิ้มๆ “เจ้าควรจะถามก่อนว่าเมื่อไหร่ถึงจะออกไปจากแคว้นหนันเยวียนได้”

คราวนี้ผู้เต๋าไม่ได้แสรังอุบไว้อีก “รอนจนเรื่องในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนยุติลง ข้าจะพาเจ้าไปดูใต้หล้าแห่งนี้”

ฉินผิงอันปลดกาเหล้าลง ถือค้ำงไว้วกลางอากาศ ไม่ได้เอาขึ้นมาดื่ม แต่สุดท้ายอดไม่ไหวจริงๆ จึงปลุกความกล้าถามว่า “ทำไม?”

นักพรตเต๋าหัวเราะฮาๆ “มรรคกตาของข้าผู้อาวุโสยิ่งใหญ่มาก เทียมฟ้า อยู่ว่างก็เบื่อก่อนนี่นา”

บทที่ 326.1 ข้าเห็นภูเขาเขียวช่างดงาม

เงินผิงอันเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้มาใช้จริง เขาสร้างทำเป็นแก่งโง่เหมือนแม่ทัพเต๋าลวีเซียว ทำเป็นไม่ได้ยินน้ำเสียงเหินบแนมในคำพูดของนักพรตเต๋มา รอจนเงินผิงอันตี้มเหล่าไปแล้วหนึ่งอีก ในลานบ้านก็ไม่เห็นเงาของนักพรตเต๋มาอีก

นักพรตเต๋มามักจะชอบปรากฏตัวและหายตัวไปอย่างลึกลับเสมอ เงินผิงอันเองก็สนใจมากเหมือนกัน

ฟ้าเริ่มสว่างน้อยๆ เด็กหญิงร่างผอมแห้งที่นั่งฟังประตูห้องครัวตื่นขึ้นมาก็เห็นว่าคนมีเงินที่สวมชุดขาวผู้นั้นกำลังเดินเล่นอยู่ในลานบ้าน เขาหลับตาเหมือนคนตาบอด ฝ่ามือข้างหนึ่งแบออกหงายฝ่ามือขึ้นด้านบน วางไว้ประมาณหน้าท้อง อีกมือหนึ่งกำเป็นหมัดวางไว้ตรงหน้าอก เท้าที่ก้าวเดินออกไปไม่ยว่นัก อีกทั้งยังเดินช้ามาก

คล้ายกำลังล่งเลว่าควรจะใช้หมัดต่อยไปที่หัวใจดีหรือไม่ นางรอคอยอย่างเบื่อหน่าย รู้สึกว่าเขาน่าจะปล่อยหมัดต่อยไปจริงๆ

หากไอ้หมอนี้ตาบอดจริงๆ ก็ดีนะสิ แล้วหากต่อยหมัดทะลุหน้าอกตัวเองดังกร๊อบก็ยิ่งดีเข้าไปใหญ่

พอคิดมาถึงตรงนี้ เด็กหญิงร่างผอมแห้งก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา แต่กลัวว่าเขาจะมองออกจึงรีบตีหน้าเคร่ง สร้างทำเป็นหา

เงินผิงอันลืมนตาขึ้น หยุดทำท่าประหลาดนั้น นั่นคือท่าที่เขาเลียนแบบมาจากตึงอิง การที่วันนี้ลองทำตามก็เพราะรู้สึกกว่าวิชาสายฟ้าของนักพรตเฒ่าตาบอดที่พาลูกศิษย์สองคนมาเจอกับผีสาวสวมชุดแต่งงานจำเป็นต้องใช้หมัดทุบตีลงบนช่องโพรงแรงๆ

ซึ่งค่อนข้างคล้ายคลึงกับตึงอิง

เงินผิงอันไม่ได้มองไปยังเด็กหญิง แล้วก็ไม่ได้หยุดเดิน เขายังคงเอาปณิธานหมัดของทั้งร่างล่อมคมอยู่ในท่าหมัดใหญ่ชั้นสูงสุดที่ฉิ่งฉิวบรรลุมมา แต่พูดว่า “เจ้าไปดูที่โรงเรียนของเจาฉิ่ง หล่างสิว่าเปิดหรือยัง หากอาจารย์ยังไม่กลับมาสอนก็ถามพวกเพื่อนบ้านแถวนั้นว่าเมื่อไหร่ถึงจะเปิดเรียน”

เด็กหญิงถามต่อรอง “กินข้าวเข้าก่อนค่อยไปได้ไหม ข้าหิวเดินไม่ไหวหรอก”

เงินผิงอันพูดเสียงเรียบ “หลังกลับมา เต็มน้ำใสถึงน้ำในห้องครัวให้เต็มก็จะมีข้าวกิน”

เด็กหญิงจ้องมองใบหน้าด้านข้างของเงินผิงอันนิ่ง อีกฝ่ายดูไม่เหมือนล้อเล่นจึงร้องอ้อรับหนึ่งที แล้วแสร์งลุกขึ้นยืนโงนงนเดินแบบติดผนังอ้อมผ่านเงินผิงอันไป จนกระทั่งเดินออกจากบ้านและออกจากตรอกแล้วก็ไปนั่งยองอยู่ตรงหัวเลี้ยว นั่งอยู่นานถึงได้วิ่งตะบึงกลับไปที่บ้านหน้าปากมีเม็ดเหงื่อผุดซึม นางก้มตัวลง เอาสองมือเท้าเอว หอบหายใจเสียงดังพลางพูดกับเจ้าคนที่ยังเดินอยู่ในบ้านว่า “โรงเรียนยังไม่เปิดเลย ข้าถามท่านป่าคนหนึ่ง นางบอกว่าอาจารย์ตกใจกลัวเรื่องที่มีคนทะเลาะกันก่อนหน้านี้ ช่วงนี้จึงยังไม่เปิดสอน”

เงินผิงอันไม่พูดไม่จา เพียงชี้นิ้วไปที่ห้องครัว

เด็กหญิงหน้ามอย เดินไปที่ห้องครัว หัวถึงน้ำใบเล็กที่สุด
ขึ้นมา โชคดีที่ในอ่างน้ำยังมีน้ำอยู่อีกเกินครึ่ง หากในอ่างว่างเปล่า
นางคงไม่มีทางเต็มใจทำ หลังออกจากบ้านไปต้องโยนถังน้ำทิ้งแล้ว
แผ่นหินแน่นอน ตอนที่นางเดินมาถึงหน้าประตูได้ยินเสียงท่อน
หนังสือของเฉาฉิงหล่าง นางที่หันหลังให้ประตูบ้านกลอกตามอง
บน แยกเขี้ยว สีหน้าเต็มไปด้วยความดูแคลน

ตักน้ำทำให้คนเหนื่อยตายได้จริง ๆ

ตอนที่ใช้มือทั้งสองข้างหัวถึงน้ำกลับมาบ้าน นางยังคงเดิน
แบบกัมแพงอ้อมผ่านคนผู้นั้น แล้ววิ่งพรวดเข้าไปในห้องครัว ตอน
ตักน้ำมาจากบ่อ นางก็ตักมาไม่ถึงครึ่งถัง ระหว่างที่เดินมาเพราะไม่
อยากเหนื่อยจึงทำหกไปไม่น้อย อันที่จริงรอจนนางกลับมาถึงบ้าน
น้ำก้นถังก็เหลือความสูงแค่ประมาณซุนกว่าเท่านั้น นางหันกลับไป
มองอย่างรวดเร็ว ไม่เห็นคนผู้นั้นจึงรีบยกถังน้ำจ้วงวักน้ำในอ่างไป
ครึ่งหนึ่ง จากนั้นก็กระซอกถังขึ้นมาแล้วเทน้ำลงไปในอ่างดังพรวด

ทั้งหมดนี้ก็เหมือนการมองแสงไฟในถ้ำ (เปรียบเปรยว่าเห็น
อย่างชัดเจน) สำหรับเงินผิงอัน เขาก็แค่ไม่ได้เปิดโปงนางต่อหน้า
เท่านั้น

ยอมสิ้นเปลืองความคิดเพื่อแอบชี้เกี้ยว แต่กลับไม่ยอมออก
แรงแม้แต่นิดอย่างนั้นหรือ?

เฉาฉิงหล่างท่องบทเรียนของตำราชั้นประถมไปแล้วหลายบท จึงเริ่มไปทำอาหารที่ห้องครัว เฉินผิงอันบอกว่าวันนี้เขาอาจจะกลับมาตีกลอง ฉาฉิงหล่างพยักหน้ารับ

เฉินผิงอันออกไปจากตรอก เดินผ่านบ้านหลังที่อยู่ใกล้กับตรอกฉวงหยวนซึ่งก่อนหน้านี้ตั้งอิงและยาเอ๋อร์มาพักอาศัย ในบ้านเต็มไปด้วยความอึมครึม เห็นได้ชัดว่าถูกทิ้งร้างแล้ว ควันธูปของวัดชินเซียงยิ่งนานก็ยิ่งเบาบาง ทว่าการฝึกซ้อมตอนเช้าของศุนย์วรยุทธ์แห่งนั้นกลับครึกครื้นยิ่งกว่าเก่า เสียงตะโกนดังขึ้นๆ ลงๆ โดยเฉพาะเสียงตะเบ็งจากอาจารย์ผู้เฒ่าก็ยิ่งดังเป็นพิเศษ คิดดูแล้วคงเป็นเพราะศึกใหญ่ก่อนหน้านี้ที่ทำให้ชาวบ้านหวาดกลัว รู้สึกโลกไม่สงบสุข แต่กลับทำให้พวกคนในยุทธภพเกิดความเลื่อมใส ผันใฝ่หา หากไม่มีคลื่นลมมรสุมชะบ่าง จะเรียกว่ายุทธภพได้อย่างไร?

ครั้งนี้เฉินผิงอันออกจากบ้านโดยสวมชุดคลุมยาวสีเขียวตัวใหม่เอี่ยม ไม่ได้สวมชุดจีนหลี่ หนึ่งเพราะคนลี้วดอกบัวยังไม่หายดี ยังจำเป็นต้องใช้ชุดคลุมอาคมที่เป็นเหมือนถ้าสวรรค์พื้นที่มงคลขนาดเล็ก สองเพราะเฉินผิงอันไม่อยากทำตัวโดดเด่นเกินไปนัก แม้แต่น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่เขาก็ยังเก็บไว้ในห้อง ให้ชูอี้กับสี่อู่คอยปกป้องคนลี้วดอกบัวที่กำลังรักษาตัว เพียงแต่ว่าตรงเอวห้อยกระบี่ยาวชื่อชินและดาบแคบหยุดหิมะ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมองดูเหมือนจอมยุทธ์พเนจรในยุทธภพที่ชอบรำดาบใช้ทวนเท่านั้น

เฉินผิงอันไปหาฉิงฉิว เพราะต้องการรบกวนราชครูแคว้นหนันเยวี่ยนอีกหนึ่งเรื่อง

แม้ว่าหนังสือกองใหญ่ที่เด็กหญิงขโมยไปจากในห้องจะเป็นหนังสือธรรมดาทั่วไป เพราะหนังสือเทพเขียนสองเล่มที่ซื้อมาจากภูเขาห้อยหัวล้านถูกเก็บไว้ในวัตถุฟางชุ่น แต่เงินผิงอันก็ยังไม่อยากได้พวกมันกลับคืนมา เพราะบนหน้าปกในของหนังสือทุกเล่ม เงินผิงอันล้วนเขียนตัวอักษรบรรจงขนาดเล็กระบุไว้ว่าแต่ละเล่มซื้อมาจากที่ไหน และซื้อมาเมื่อไหร่ ตำราที่เก็บรวบรวมมาจากทั่วทิศเหล่านี้ สำหรับเงินผิงอันแล้วถือว่ามีความหมายที่แตกต่างออกไป

ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับคำกล่าวที่ว่า 'ในตำราซ่อนไว้ซึ่งบ้านเรือนทอง ในหนังสือซ่อนไว้ซึ่งอนงค์น้อง' ของอริยะปราชญ์ลัทธิขงจื้อ

คนทั้งโลกล้วนรู้ว่าจิ้งฉิวอาศัยอยู่ใกล้กับวังหลวง แต่ตำแหน่งที่แน่ชัดอยู่ตรงไหน กลับมีคนน้อยมากที่รู้ ยังดีที่ตอนนี้เงินผิงอันมีชื่อเสียงโด่งดังในแคว้นหนันเยวี่ยน เพียงไม่นานก็มียอดฝีมือซึ่งถูกราชสำนักแคว้นหนันเยวี่ยนรับสมัครมาปรากฏตัว นำพาเงินผิงอันไปยังที่พักของจิ้งฉิวอย่างนุ่มนวล นั่นเป็นเรือนพักที่เงียบสงบแห่งหนึ่งท่ามกลางฉงเสียนฟางที่วุ่นวาย ฉงเสียนฟางนั้นอยู่ใต้ฝ่าพระบาทของโอรสสวรรค์อย่างแท้จริง ผู้ที่พักอาศัยในย่านนี้ล้วนเป็นตระกูลที่ร่ำรวยและสูงศักดิ์ ตรอกเล็กตรอกใหญ่ล้วนมีร่มเงาต้นไม้เย็นฉ่ำ ท่ามกลางความเงียบสงบเผยให้เห็นถึงบรรยากาศอันสง่างามและกฎเกณฑ์ที่เข้มงวด เมื่อเทียบกับตรอกจ้วงหยวนที่จอแจ มีแต่เสียงหมาเห่า เสียงไก่ขันแล้วก็เรียกได้ว่าแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

หน้าเรือนไม่มีกรอบป้ายแขวนไว้ เมื่ออยู่ในแถบฉงเสียนฟางเรือนแห่งนี้ไม่ถือว่าเป็นใหญ่สัก เป็นแค่เรือนสามชั้นเท่านั้น

เงินผิงอันเอ่ยขอบคุณยอดฝีมือที่รับผิดชอบนำทางผู้นั้นแล้ว เดินเข้าไปในเรือนเพียงลำพัง เงินผิงอันค้นพบว่าด้านในไม่ถือว่า เจียบสงบนัก มีคนหนุ่มมากมายกำลังยุ่งวุ่นวาย ทุกคนสวมชุดขุนนาง เพียงแต่ว่าหากดูจากลายปักตรงหน้าอกบนชุดขุนนางของ แคว้นนั้นเยวียนแล้วไม่นับว่าระดับชั้นสูงมากนัก แค่เป็นขุนนาง ระดับล่างสุดเท่านั้น แต่ห้องล้วนเต็มไปด้วยผู้คน คนหนุ่ม เหล่านั้นในมือถือหนังสือเอกสาร พวกเขาดำเนินเข้าเดินออกประตู คน ส่วนใหญ่ผีเท้าเร่งร้อน บางครั้งก็มีคนที่เดินเคียงไหล่กันมาพลาญ พุดคุยกันไปด้วย พอเห็นเงินผิงอันที่ปกกระเป๋ พวกเขาก็แค่ ชำเลียงตามองมาสองครั้งแล้วก็ไม่เก็บไปใส่ใจอีก

จิ่งชิวยืนอยู่ใต้ชายคาของเรือนหลักชั้นสอง ยืนยิ้มรอ ต้อนรับเงินผิงอัน ข้างกายยังมีขุนนางหนุ่มที่กำลังรายงานกิจ บ้านเมือง หลังจากจิ่งชิวให้คำตอบและคำแนะนำคร่าวๆ แล้ว คนทั้งสองก็ถามตอบกันอย่างกระชับได้ใจความได้อีกครู่หนึ่ง พอขุนนางหนุ่มเห็นเงินผิงอันก็มีท่าทางสงสัยใคร่รู้ เพียงแต่ว่าราชครูไม่ได้ พุดถึงตัวตนของเงินผิงอัน เขาเองก็ไม่กล้าซักไซ้ จึงได้แต่บอกลา จากไป

จิ่งชิวพาเงินผิงอันเดินมาถึงเรือนด้านหลัง บรรยากาศของที่นี่ แตกต่างไปจากความยุ่งวุ่นวายมีชีวิตชีวาของด้านหน้าอย่างสิ้นเชิง ห่างแค่เพียงกำแพงกันกลับต่างกันราวฟ้ากับดิน มุมกำแพงมีต้น กัล้วยกอใหญ่ ใบสีเขียวปลั่งดูจะคั้นน้ำออกมาได้ บนโถ๊ะหินวาง กระจาดหมากล่อมเก่าแก่ไว้กระจาดหนึ่ง นี่น่าจะเป็นที่พักของ ราชครูท่านนี้แล้ว ทั้งไม่แร้นแค้นและไม่หรูหรา เรียบง่ายสง่างาม จิ่ง ชิวกับเงินผิงอันนั่งตรงข้ามกันบนโถ๊ะหิน

ล้งชีวพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับตำราการสร้างสะพาน เขาบอกให้คุณนางของฝ่ายโยธาไปเก็บรวบรวมมาให้แล้ว ส่วนรายงานประวัติความเป็นมาของบัณฑิตแซ่เจียงคนนั้น น่าจะเป็นคินนี้ถึงจะสามารถนำไปส่งมอบให้เงินผิงอันได้

เงินผิงอันรู้สึกลำบากใจเล็กน้อย เขาพูดถึงเรื่องที่หนังสือตัวเองถูกขโมยไปขาย แต่ล้งชีวก็ยังรับปากว่าจะช่วยด้วยรอยยิ้ม

เงินผิงอันจึงเป็นฝ่ายพูดเองว่า ตอนนี้องค์เมืองหลวงวุ่นวายไม่สงบ ยังต้องรบกวนให้ราชครูเป็นธรรมาจารย์จัดการเรื่องยิบย่อยพวกนี้อีก เขายินดีที่จะช่วยเหลือ ขอแค่ราชครูบอกมา

ล้งชีวเองก็ไม่เกรงใจ บอกว่าต้องการให้เงินผิงอันช่วยชี้แนะลูกศิษย์ผู้สืบทอดสองคนของเขาสักหน่อย

ไม่ใช่ว่าเขาเอาทรัพยากรส่วนรวมมาใช้ส่วนตัว แต่ลูกศิษย์ที่ล้งชีวรับมา หลังออกจากสำนักแล้วล้วนต้องสมัครเข้ากองทัพไปเป็นทหาร โดยเริ่มเป็นจากทหารชั้นผู้น้อย อย่างน้อยที่สุดต้องอยู่ในกองทัพชายแดนสิบปีเต็ม หลังสิบปีให้หลังจะเลื่อนชั้นในกองทัพหรือออกจากกองทัพไปท่องเที่ยวในยุทธภพ ล้งชีวล้วนไม่บังคับ แต่หากเลือกจะท่องเที่ยวในยุทธภพก็ห้ามป่าวประกาศว่าตัวเองเป็นลูกศิษย์ของล้งชีว หากถูกจับได้ก็ไม่ต้องพูดคุยกัันอีก ข้าล้งชีวสามารถสอนวิชายุทธ์ให้แล้วได้ก็เอากลับคืนมาได้เช่นกัน

ลูกศิษย์ที่รับเข้าสำนักอย่างเป็นทางการสองคนซึ่งอยู่ข้างกายล้งชีวต่างก็อายุไม่มาก ยังศึกษาเล่าเรียนวิชาไม่ครบถ้วน แต่

พรสวรรค์ดีเยี่ยม จิตใจทะเยอทะยาน นิสัยยอมไม่มีปัญหา เพียงแต่
ว่ายังไม่เคยท่องเที่ยวในยุทธภพอย่างจริงจัง ดังนั้นจำเป็นต้องหาคนมา
สยบความฮึกเหิมของพวกเขา หลายปีมานี้ฉงฉิวกดดันไม่น้อย
เพื่อทำตามสัญญาหกสิบปีให้ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องคอยป้องกัน
ตึงอิงและอวี๋เจินอี๋สองคน ย่อมยากที่จะมุ่งมั่นถ่ายทอดวิชายุทธ์
ให้กับลูกศิษย์อย่างตั้งใจ ฉงฉิวกังวลว่าลูกศิษย์สองคนที่ตัวเองฝาก
ความหวังไว้ให้นี้จะเป็นไปได้แค่ลูกศิษย์ฉงฉิวไปตลอดชีวิต

เงินผิงอันไม่มีปัญหา แม้เขาจะไม่รู้สึกว่าจะตัวเองมีคุณสมบัติ
เป็นอาจารย์ของใคร หรือสามารถสอนอะไรให้ใครได้ก็ตาม

เพียงแต่เงินผิงอันคิดไม่ถึงว่าฉงฉิวจะพาเขาไปพบลูกศิษย์ทั้ง
สองคนด้วยตัวเอง จึงอดถามไม่ได้ว่า “คงไม่รบกวนการจัดการธุระ
ของราชครูหรือกษัตริย์?”

ฉงฉิวเอ่ยยิ้มๆ “หากข้าฉงฉิวไม่อยู่แล้วทุกอย่างจะยุ่งวุ่นวาย ก็
หมายความว่าหลายปีที่ข้าอยู่ในราชสำนักจัดการเรื่องภายในได้ไม่
ดีพอ ดีแต่ชี้ิ้วสั่งอย่างเดียวเท่านั้น...”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ฉงฉิวที่พาเงินผิงอันออกมาจากประตูเล็ก
ของเรือนหลังก็พลันกล่าวว่า “ขุนนางใหญ่ที่ดูแลเรื่องการปกครอง
ในราชสำนักพบเจอคนทะเลาะเบาะแว้งกันบนถนน ควรจะจัดการ
อย่างไร?”

เงินผิงอันคิดแล้วก็ตอบว่า “หากไม่ส่งผลกระทบต่องานหลัก
ของตัวเอง ก็คงต้องเข้าไปดูแลสักหน่อย”

ฉงฉิวถามอีก “แล้วยังไงต่อ?”

เงินฝิ่นอันสายหน้า

จั่งชีวเอ๋ยด้วยรอยยิ้ม "ตามคำบอกของเจ้า ภายใต้งี๋นไชที่ไม่กระทบต่องานในหน้าที่ของตัวเอง ขุนนางที่สวมหมวกขุนนางใหญ่เทียมฟ้าผู้นี้สามารถเข้าไปดูแลเรื่องหยุมหยิมได้จริง แต่เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือควรจะต้องทบทวนตัวเองในทันทีว่า เหตุใดในเขตการปกครองของตนถึงได้มีเรื่องทะเลาะวิวาทเกิดขึ้น"

เงินฝิ่นอันคิดตามแล้วก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง

บทที่ 326.2 ข้าเห็นภูเขาเขียวช่างดงาม

ฉงชิวกับเงินผิงอันเดินไปบนถนนที่เงียบสงัด ร่มเงาของต้นไม้ปูแผ่เป็นวงกว้าง ช่วงฤดูร้อนอากาศร้อนจัด สถานที่หลายแห่งในเมืองหลวงเหมือนซึ่งหนึ่ง ร้อนจนไม่มีที่ให้ผู้คนหลบเลียง ทว่าพื้นที่แถบนี้กลับทำให้คนรู้สึกเย็นสบายได้มากกว่าเป็นเท่าตัว ฉงชิวกล่าวอย่างสะท้อนใจว่า “เดิมทีนี่ก็เป็นเรื่องราวในตำราของอริยะปราชญ์เล่มหนึ่ง ชุมนางใหญ่ผู้นั้นพูดกับคนข้างกายว่า ‘เรื่องนี้ข้าไม่ควรต้องเป็นคนจัดการ ต้องถามชุมนางในเขตการปกครองที่รับผิดชอบดูแล เขาไม่ควรทำอะไรข้ามเขต’ ตอนเป็นหนุ่มอ่านหนังสือเลอบทความนี้ รู้สึกเหมือนถูกปลุกให้ตื่น ได้เปิดโลกกว้างแต่ยิ่งอ่านหนังสือและยิ่งเห็นเรื่องราวบนโลกมากเท่าไร ในใจก็อดที่จะเกิดความสงสัย คิดหลายร้อยตลบแล้วก็ไม่เข้าใจมากเท่านั้น”

ฉงชิวไม่ได้พูดต่อ

เงินผิงอันเองก็ไม่ได้เอ่ยอะไร เพียงแค่คิดว่าหากอาจารย์ฉีหรือท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งอยู่ที่นี่ จะต้องสามารถคลี่คลายความทุกข์ไขข้อข้องใจ อธิบายหลักการเหล่านั้นให้ฉงชิวเข้าใจได้อย่างกระจ่างแน่นอน

ฉงชิวหัวเราะฮาๆ แล้วก็ไม่เหลือความก่อดกุ่มอีก พูดเรื่องเป็นการเป็นงานกับเงินผิงอัน “อวี๋เงินอีกกลับไปที่สำนักในแคว้นซงไต้แล้ว ได้พาตัวของปี่เซ็งเฉิงหยวนซานที่แอบออกจากเมืองไปด้วย ตอนนั้นทุกคนที่อยู่บนหัวกำแพง นอกจากโจวเฟย ยาเออร์

ลัทธิมาร หลิวจงที่บินทะยานจากไปแล้ว พวกเราที่ลงมาจากหัว
กำแพงเมืองล้วนได้ผลเก็บเกี่ยวกันทุกคน ดูเหมือนว่าอวีเจินอี่จะได้
ตำราหยกเล่มหนึ่งไป ภิกษุอวินหนีได้รากบัวหยกขาวไปหนึ่งท่อน
สิ่งของที่ถังเถี่ยอี่ได้รับไป สายลับของเมืองหลวงไม่อาจสืบความได้
ข้าล้งชิวได้ตำรารวบรวมแผนที่ห้าขุนเขามาหนึ่งเล่ม เรื่องที่กล่าว
ไว้ในตำราล้วนเป็นเรื่องของเทพเซียน อธิบายว่าแต่งตั้งขุนเขาทั้ง
ห้าอย่างไร รวบรวมปราณวิญญูณแห่งภูเขาและแม่น้ำของแคว้น
หนึ่งอย่างไร เพียงแต่ข้าไม่ได้ฝึกวิชาเซียน สำหรับข้าแล้วตำรา
เล่มนี้จึงไร้ความหมาย ไม่ต่างจากซีโครงโก่”

ล้งชิวถอนหายใจก่อนพูดต่อว่า “เพราะว่าหลบอยู่ในเมือง ฉิ่ง
หยวนซานถึงพลาดเสียงกลอง สุดท้ายจึงไม่ได้ทำอะไรติดมือไปเลย
พวกลูกศิษย์ของเขาถูกไล่ออกนอกอาณาเขตไปแล้ว แต่หากฉิ่ง
หยวนซานหนีไปช้ากว่านี้อีกสักนิด ข้าย่อมต้องรังตัวเขาไว้ที่นี่
เพราะถึงอย่างไรฉิ่งหยวนซานก็เป็นพวกมีแค่นต้องชำระ คราวนี้
เขาต้องมาเสียเปรียบครั้งใหญ่ในแคว้นหนันเยวี่ยน จะต้องไปยุ่ง
ให้พวกกองทัพม้าเหล็กของทุ่งกว้างลงใต้มาบุกด่านปล้นสะดม
อย่างแน่นอน”

ตำราเซียนเล่มนี้ถือเป็นภัยร้ายซ่อนแฝงอย่างหนึ่ง แต่ล้งชิวกลับ
ไม่มีวิธีที่จะทำให้ลายมันลงได้ จึงได้แต่เก็บรักษาไว้อย่างระมัดระวัง

หากอวีเจินอี่รู้เรื่องนี้เข้า เขาต้องอยากชิงมันไปครอบครอง
แน่นอน

ไม่แน่ว่าอาจจะทำให้อวีเจินอี่ที่เดิมทีไม่เคยใส่ใจเรื่องราวใน
โลกมนุษย์เกิดความทะเยอทะยานอยากบงการหุ่นเชิดมาช่วงชิงได้

หล้าแห่งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต เพื่อสามารถใช้ตัวตนของผู้สืบทอด
ดั้งเดิมในใต้หล้าแต่งตั้งห้าขุนเขา จากนั้นเขาก็สามารถดึงเอา
ปราณวิญญานจากห้าขุนเขามาใช้เอง และกลายเป็นเทพเซียน
พสุธาที่แท้จริงในท้ายที่สุด

ฉังชิวเล่าเรื่องสถานการณ์ใหญ่ในใต้หล้าให้เงินผิงอันฟัง
“นักพรตหญิงหวงถึงที่ต่อสู้กับอวีเจินอีจนผลออกมาเสมอกันผู้นั้น
ได้มอบตำแหน่งเจ้าหอจิ้งซินให้กับฮองเฮาแล้ว ตัวหวงถึงเอง
ออกไปจากเมืองหลวง แล้วก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย นางบอกแค่ว่า
จะไปตามหาพื้นที่อวzulยวิเศษแห่งหนึ่งตั้งใจฝึกเวทกระบี่ให้ดี

อีกไม่นานฮองเฮาโจวซูเจินจะ ‘ป่วยตาย’ แล้วไปบัญชาการ
หอจิ้งซิน สำหรับเรื่องนี้ฮองเต้ก็ทำอะไรไม่ได้ ทางฝั่งของหอจิ้ง
หย่าง ช่วงนี้เกิดกบฏขึ้น พวกกบฏไปสมคบคิดกับคนของลัทธิมาร
ที่เหลืออยู่ โจวซูเจินสูญเสียการควบคุมไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว หอจิ้ง
หย่างป่าวประกาศแก่ใต้หล้าว่า นับจากวันนี้เป็นต้นไป หอจิ้งหย่าง
จะไม่เป็นผู้ตัดสินสืบคนในใต้หล้าอีก ส่วนถึงเถี่ยอี แม่ทัพใหญ่แห่ง
เปยจิ้นยังลังเลอยู่ว่าควรจะสวามิภักดิ์ต่อแคว้นหนันเยวี่ยนของพวก
เราหรือไม่”

เงินผิงอันรับฟังอย่างตั้งใจ

ฉังชิวกล่าวอย่างสะท้อนใจ “หากเป็นเจ้าที่ยืนอยู่บนตำแหน่ง
นั้น ไม่ใช่ตึงอิงที่คิดแต่จะเอาชนะวิถีสวรรค์ ก็คงจะดี”

เงินผิงอันไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่าย

ฉังชิวยิ้ม “รู้แค่ว่าเป็นคำชม ไม่จำเป็นต้องคิดจริงจังเกินไป”

เงินฝิ่นอันลึกลับ

แต่ไม่ใช่รอยยิ้มตามมารยาทเหมือนตอนที่พูดคุยกับฮองเต้เว่ย
เหลียงในหอสุราคืนนั้น

เวลาอยู่กับจิ้งฉิวเหมือนเข้าไปในห้องอันเต็มไปด้วยกลิ่นหอม
ของกล้วยไม้ (ดอกกล้วยไม้เปรียบเปรยถึงคุณธรรมอันสูงส่งหรือ
สภาพแวดล้อมอันดีงาม กล่าวว่่าเมื่ออยู่กับคนดีก็เหมือนอยู่ในห้อง
ที่เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของกล้วยไม้ นานวันเข้ากลิ่นหอมนั้นก็ติด
ตัวมาด้วย)

ที่พักของลูกศิษย์สองคนของจิ้งฉิวอยู่ห่างจากพื้นที่แถบนี้ไป
สองช่วงถนน เรือนพักค่อนข้างใหญ่ แขว่นป้ายว่าโรงฝึกวรยุทธ์
หันเข้าข้างใน ไม่หันออกนอก ลูกศิษย์ใหญ่ของจิ้งฉิวเป็นคนออก
เงิน คนผู้นี้ใช้ชีวิตอยู่บนหลังม้ามายี่สิบปี ได้เป็นถึงแม่ทัพ แต่
ภายหลังได้รับบาดเจ็บสาหัสบนสนามรบจึงลาออกจากกองทัพ ทุก
ครั้งที่ลูกศิษย์ของจิ้งฉิวเข้ามาในเมืองหลวงจะไม่กล้ารบกวน
อาจารย์ ส่วนใหญ่จึงมักจะมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ ลูกศิษย์เหล่านี้อายุ
ต่างกันค่อนข้างมาก คนที่อายุมากที่สุดเกือบร้อยปี ลูกศิษย์สอง
คนที่อายุน้อยที่สุดคือคู่เด็กหนุ่มเด็กสาวที่เพิ่งจะอายุสิบห้าสิบหกปี
เท่านั้น

รองคนทั้งสองเดินไปถึงสนามประลองยุทธ์ จิ้งฉิวก็พลันหลุด
หัวเราะพรีด เพราะตรงนั้นมีคนหลายสิบคนรวมตัวกันอย่าง
ครึกครื้นซึ่งมีลูกศิษย์สองคนของเขาอยู่ด้วย นอกจากนี้ยังมี
หลานชายหลานสาวของแม่ทัพผู้เฒ่าลวีเซียว และสหายสนิทที่ลูก
ศิษย์สองคนรู้จักในเมืองหลวง ส่วนใหญ่คือเด็กของตระกูลชน

ชั้นสูงที่มีนิสัยชื้อสัตย์ อีกทั้งยังมีความฝันใฝ่ต่อยุทธภพ หลายคนนัดหมายกันมานานแล้วว่า วันหน้าจะใช้ข้ออ้างออกเดินทางไกลไปหาความรู้กับทางครอบครัว เพื่อออกไปท่องยุทธภพร่วมกับลูกศิษย์สองคนของฉงชิว

สำหรับเรื่องพวกนี้ ฉงชิวไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย

ความมั่งคั่งในช่วงวัยเยาว์ ต่อให้จะมีความเป็นเด็กแฝงอยู่ แต่ก็ไม่ควรใช้ประสบการณ์ในชีวิตของคนแก่ไปปฏิบัติสุ่มสี่สุ่มห้า ยิ่งไม่ควรทำลายลงอย่างสงเดซ

ฉงชิวมองเด็กเหล่านี้ บางครั้งก็โมโหในความเกเรของพวกเขา แต่เวลาที่มากกว่านั้นกลับรู้สึกว่าเขาน่ารัก นี่จึงทำให้เขารู้สึกว่าใต้หล้าแห่งนี้ไม่ใช่พื้นที่มรดกตกบัว ไม่มีเจอบี๊อะไรทั้งนั้น

เงินฝิ่นอันประหลาดใจเล็กน้อย เพราะเขาเห็นคนที่คุ้นหน้าคุ้นตาคนหนึ่งจากในคนกลุ่มนั้น

นั่นก็คือหญิงสาวที่ควบม้าอยู่บนถนนใหญ่พร้อมกับสหายระหว่างที่เขาเดินเล่นในเมืองหลวงก่อนหน้านี้ ตอนนั้นเพื่อชดเชยความผิดพลาดของสหาย นางได้โยนถุงเงินใบหนึ่งให้แก่หญิงชราที่ตั้งร้านแผงลอย เพื่อแสดงฝีมือในการขี่ม้า ยังทำให้ตัวเองตกกระแทกลงพื้นแรงๆ หนึ่งที ร้องโอดโอยก่อนจะพลิกตัวขึ้นหลังม้า ทัวร่างเปราะเปื้อนไปด้วยดินโคลน แต่นางก็ยังเชิดหน้าสูงอย่างทะนง ตอนนั้นเงินฝิ่นอันยังยกนิ้วโป้งให้นาง เพียงแต่ว่าหญิงสาวไม่ได้สนใจเขา แล้วยังกลอกตามองบนใส่เขาด้วย

แรกเริ่มทุกคนไม่มีใครรู้จักเงินฝิ่นอัน

ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้สวมชุดคลุมสีขาวและห้อยน้ำเต้าบรรจุ
เหล้าสีขาว

ทว่าคนหนุ่มสาวเหล่านี้ต่างก็เคาะพยำเกรงล้างชีว หลังจากล้าง
ชีวปรากฏตัว แต่ละคนก็เงิบกริบราวกับจ๊กฉั่นในหน้าหนาว ลูก
ศิษย์สองคนก็มีท่าทางร้อนตัว หลายวันมานี้พวกเขาไม่ได้ฝึกวิชา
ยุทธ์เลยจริงๆ ช่วยไม่ได้ สหายเหล่านี้พากันแห่มาหา แต่ละคนเล่า
เรื่องราวของเซียนกระบี่ชุดขาวคนนั้นด้วยดวงตาเป็นประกาย
ระยิบระยับ ต่างก็บอกกันว่าปรมาจารย์หนุ่มผู้นั้นที่สังหารตึงอิงมี
ความสัมพันธ์อันดีกับอาจารย์ของพวกเขา ไม่นานจะมาอยู่ที่นี้อาจ
เป็นการเฝ้าตอระokerตาย รอจนได้เจอคนผู้นั้นจริงๆ โดยเฉพาะ
หลานชายหลานสาวของแม่ทัพผู้เฒ่าลวีเซียวที่ยิ่งพูดจาเป็นหลัก
เป็นฐานน่าเชื่อถือว่า หลังจากท่านปู่กลับไปถึงบ้านก็หน้าแดงก่ำ
เล่าว่าคืนนั้นที่อวีเจินอื่กับถงชิงชิงแห่งหอจิ่งซินเปิดศึกกันนอก
เมือง เซียนกระบี่ที่ชื่อเงินผิงอันได้ยืนอยู่ข้างกายเขา คนทั้งสองได้
แต่เจ็บใจที่พบเจอกันเข้าไป เพราะพูดคุยกันถูกคอจึงคบหากันเป็น
สหายต่างวัยแล้ว น่าเสียดายที่เซียนกระบี่เงินคือเทพเซียน จิ่งยุง
มาก แต่ก็รับปากแล้วว่าขอแค่มีเวลาว่างจะต้องมาเยี่ยมเยียนถึง
จวนแม่ทัพแน่นอน

หลานชายคนเล็กของลวีเซียวอายุแค่สิบสองสิบสามปี เขาเล่า
เรื่องนี้ซ้ำแทบจะทุกวัน แลมเวลาเล่ายังหน้าบานเป็นกระดิ่งด้วย
ความรู้สึกเป็นเกียรติ

แต่พี่สาวของเขาไม่ได้ขัดข้าวเย็นเข้าไปซ้ำมาแบบเขา (เปรียบ
เปรยถึงการพูดเรื่องเก่าซ้ำไปซ้ำมาโดยไม่มีเนื้อหาแปลก

ใหม่) เพียงแต่ว่าสีหน้าของนางก็เต็มไปด้วยความรอคอยและ
เลื่อมใสศรัทธา

ล้งชีวหันกลับมามองเงินผิงอัน ฝ่ายหลังพยักหน้าให้

ล้งชีวยืนอยู่บนสนามประลองยุทธ์ พุดกับลูกศิษย์ทั้งสองคนว่า
“ข้าช่วยหาผู้อาวุโสคนหนึ่งมาให้พวกเจ้า เขาจะช่วยชี้แนะวิชา
หมัดให้กับพวกเจ้า พวกเจ้าจงออกหมัดอย่างเต็มกำลัง”

เงินผิงอันรู้สึกสนใจเล็กน้อย กดเสียงพุดเบาๆ ว่า “ก่อนหน้า
นี้บอกว่าคุณแค่ประมือแลกเปลี่ยนความรู้กับพวกเขา ไม่ใช่ชี้แนะสั่งสอน
ไม่ใช่หรือ?”

ล้งชีวยิ้มบางๆ กล่าวว่า “ตอนท้ายแค่พุดคุยกับพวกเขาสักคำ
สองคำก็พอ เจ้าเด็กสองคนนี่รู้มานานแล้วว่าควรจะมีมือกับ
อาจารย์เช่นข้าอย่างไร ตอนนี้ข้าพุดอะไรจึงไม่ค่อยได้ผลนัก ไม่แน
ว่าคำพุดของคนนอกอย่างเจ้า พวกเขาอาจจะถือเป็นกฎเกณฑ์
ใหม่ก็ได้”

เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลารูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งก้าวยาวๆ เข้า
มาถามว่า “อาจารย์ ผู้อาวุโสท่านนี้คือใครหรือ? มีทั้งดาบมีทั้ง
กระบี่ เหตุใดถึงสามารถสอนวิชาหมัดพวกเราได้? หรือว่าวิชาหมัด
ของเขาสูงยิ่งกว่าอาจารย์?”

เด็กหนุ่มมองมาทางเงินผิงอัน สายตาใสกระจ่าง พุดด้วย
รอยยิ้ม “ผู้อาวุโส ไม่ใช่ข้าดูถูกคนอื่นหรอกนะ แต่วิชาหมัดของ
อาจารย์ข้าสูงส่งมากจริงๆ หากท่านจะสอนวิชาดาบวิชากระบี่ให้

ข้า ข้าก็คงไม่พูดแบบนี้ ไซ้แล้ว ข้าชื่อเหยียนสื่อจิ่ง เป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา ขอผู้อาวุโสอย่าได้ถือสา!”

เด็กสาวคนหนึ่งเดินตามมาด้านหลังเขาซ่าๆ นางพบพิรุณของเงินผิงอันแล้ว เพียงแต่ว่ายิ่งเดินนางก็ยิ่งก้าวช้าลง เพราะนางค้นพบด้วยความตะลึงพรึงเพริดว่า คนผู้นั้นแค่นั่งอยู่เฉยๆ นางก็หาช่องโหว่ของท่ายืนนิ่งในกระบวนท่าหมัดเขาไม่เจอเลยแม้แต่น้อย ความรู้สึกที่ทำให้คนยากจะทนรับแบบนี้ เหมือนกับความรู้สึกที่ลั้งชีวผู้เป็นอาจารย์มอบให้แก่นางเหลือเกิน

เห็นภูเขาสูงแต่ไม่เห็นยอดเขา อยู่ริมแม่น้ำแต่มองไม่เห็นก้นบึง

ชายชุดเขียวที่อายุไม่มากผู้นี้ต้องเป็นปรมาจารย์วิถึวรยุทธ์ที่ขอบเขตเลิศล้ำมากคนหนึ่งอย่างแน่นอน!

เด็กสาวกำลังจะเปิดปากเอ่ยเตือนศิษย์พี่เหยียนสื่อจิ่งว่าให้ระวัง ฝ่ายหลังกลับพูดขึ้นมาเบาๆ เสียก่อนว่า “มองออกแล้วน่า ข้าไม่ได้โง่สักหน่อย สามารถเดินเคียงไหล่มากับอาจารย์ได้ ในแคว้นหนันเยวี่ยนของพวกเราจะมีใครที่มีหน้ามีตาได้ขนาดนี้?”

เด็กสาวเอ่ยถาม “ร่วมมือกัน?”

เด็กหนุ่มกล่าวเสียงหนักอึ้งอย่างไม่ลังเล “พยายามทนให้ได้สิ กระบวนท่า อาจารย์มองพวกเราอยู่นะ”

เด็กหนุ่มเด็กสาวตั้งกระบวนท่าหมัดเตรียมพร้อมรับมือกับศัตรูแทบจะเวลาเดียวกัน

เงินผิงอันคิดอยู่ชั่วขณะก็เริ่มเดินตรงไปด้านหน้า เป็นแค่ท่าเดินนิ่งหกก้าว บวกกับกระบวนท่าหมัดยอดเขาของลั้งชิวเท่านั้น

คนทั้งสองเพิ่งเตรียมจะพุ่งออกไป ทว่าเงินผิงอันแค่เดินออกมาหนึ่งก้าวก็เหมือนยอดเขาที่ตกลงมาบนป่าของพวกเขาแล้ว ร่างกายพวกเขากระตุกกระตักไม่ได้ รวากับว่าแค่ชยับเพียงนิดก็อาจตายได้

เดินมาอีกหนึ่งก้าว ทั้งร่างกายและจิตใจของคนทั้งสองล้วนชะงักค้าง เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลากัดฟันเตรียมจะชยับไปข้างหน้า เด็กสาวกลับชยับเบี่ยงไปด้านข้าง หลบเลี่ยงประกายคมกริบของอีกฝ่ายก่อนแล้วค่อยวางแผนกันอีกที

เพียงแค่สามก้าวอย่างเรียบง่ายของเงินผิงอัน พลังอำนาจของศิษย์พีศิษย์น้องสองคนก็พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง

สี่ก้าวต่อมา คนทั้งสองก็ถอยกรูดไม่เป็นท่า เหงื่อรินลงมาตามสันหลัง สีหน้าซีดขาว

เงินผิงอันหยุดเดิน ถามว่า "ทั้งๆ ที่รู้ว่าต่อให้ออกหมัดก็ไม่มีทางตาย แล้วทำไมถึงไม่ออก? หากมีวันหนึ่งต้องต่อสู้ตัดสินเป็นตายกับคนอื่นจริงๆ ทั้งๆ ที่รู้ว่าต้องตายก็จะไม่กล้าออกหมัดแม้แต่ครั้งเดียวเหมือนกันนะหรือ? ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าพวกเจ้าจะออกหมัดก็ต่อเมื่อเจอกับคู่ต่อสู้ที่ฝีมือทัดเทียมกันหรือศัตรูที่อ่อนแอกว่าพวกเจ้าใช่ไหม?"

เด็กหนุ่มนั่งแปะลงไปบนพื้น

เด็กสาวกล่าวอย่างขุ่นเคือง “ผู้อาวุโสคือปรมาจารย์ชั้นสูงสุดมาถึงก็ใช้พลังอำนาจข่มคนอื่น ใต้หล้ามีการแลกเปลี่ยนความรู้สอนวิชาหมัดแบบนี้เสียที่ไหน...”

เฉินผิงอันยังคงถามว่า “ทำไมถึงไม่ยอมออกสักหมัด?”

เด็กหนุ่มก้มหน้า

เด็กสาวดวงตาแดงก่ำ ถึงขั้นร้องไห้ออกมา เพียงแต่ว่าพยายามประสานสายตากับคนแปลกหน้าที่ชอบรังแกผู้อื่นคนนี้
อย่างดุดัน

เฉินผิงอันตระหนักได้ว่าตัวเองอาจจะทำเกินไป จึงหันหน้าไป
เอ่ยขอโทษลั้งชิว “ข้าไม่ค่อยได้แลกเปลี่ยนความรู้กับใคร จึงไม่
ค่อยเข้าใจกฎเกณฑ์ของยุทธภพเท่าใดนัก”

ลั้งชิวสายหน้า ครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะก็เอ่ยเบาๆว่า “เป็นเพราะ
กลัวว่าพวกเขาจะทำผิดพลาด วิชาหมัดที่ข้าถ่ายทอดให้แก่ลูก
ศิษย์จึงใช้หลักสี่คำว่า ‘เลอหมัดสูงไม่ออกหมัด’ ความตั้งใจเดิมคือ
หวังว่าเวลาอยู่ในยุทธภพพวกเขาจะไม่ใช้อารมณ์นำทาง ไม่คิด
อยากแต่จะเอาชนะ ไม่รังแกคนอื่น ออกหมัดไม่รู้จักหนักเบา ที่
มากกว่านั้นคือหวังว่าในอนาคตเมื่อพวกเขาไปอยู่บนสนามรบ
อย่างน้อยต้องใช้เวลาตอบแทนบ้านเมืองสิบปี ดังนั้นลูกศิษย์ฝาย
ในจึงถูกข่าข่มสภาพจิตใจเอาไว้อยู่ตลอดเวลา ตอนนี้มาลองย้อน
นึกดูแล้ว คงพูดไม่ได้ว่าผิด แต่ก็อาจทำให้พวกเขาพลาดโอกาสที่
จะเป็นสัครามที่เด่นกว่าสีน้ำเงิน (มาจากประโยคที่ว่าสัครามเกิดจาก
สีน้ำเงิน แต่กลับเด่นกว่าสีน้ำเงิน เปรียบเปรยว่าครูอบรมสั่งสอนลูก
ศิษย์ แต่ลูกศิษย์เก่งกว่าครู)”

จั่งชีวถอนหายใจหนึ่งที ยิ้มพูดกับเงินผิงอันว่า “ควรจะต้อง
แก้ไขได้แล้ว”

คิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มคนนั้นที่เดิมทียอมฝืนทนรับความอับอาย
ต่อหน้าคนนอกได้แล้ว กลับไม่สามารถรับการ ‘ยอมรับผิด’ จาก
อาจารย์ผู้มีพระคุณที่ตัวเองมองเป็นเหมือนบิดาแท้ๆ ได้ อีกทั้งการ
ยอมรับผิดนี้ยังทำเพื่อพวกเขา ในใจของเด็กหนุ่มเหยียนสื่อจิ่ง จั่ง
ชีวผู้เป็นอาจารย์คือปรมาจารย์ผู้ฝึกยุทธ์ที่ไร้ข้อบกพร่องมากที่สุด
อีกทั้งยังเป็นอริยะด้านวรรณกรรมด้วย

ด้วยความโมโห เด็กหนุ่มปล้นลุกขึ้นยืน แต่เขาไม่ได้ลอบ
โจมตีคนหนุ่มชุดเขียวผู้นั้น แค่อลังตาใสอีกฝ่ายอย่างเดือดดาล
“เจ้ามาใหม่!”

บทที่ 326.3 ข้าเห็นภูเขาเขียวช่างดงาม

เดินผิงอันก้าวออกไปหนึ่งก้าว แต่กลับไม่ใช่ท่าเดินหนึ่งวิชาหมัดที่ 'เนิบช้า' อีก แต่ปล่อยหมัดต่อเข้าไปที่หน้าผากของเหยียนสื่อลิ่ง ประหนึ่งพายूपพร้อมสายฟ้าที่พุ่งมาปะทะใบหน้า

เด็กหนุ่มถอยออกไปอีกหนึ่งก้าว

เดินผิงอันถาม "หมัดนั้นของเจ้าล่ะ?"

เด็กหนุ่มลิตใจห่อเหี่ยว เค้างกว้างเหมือนคนทำอะไรไม่ถูก

เดินผิงอันถอนหายใจ หันไปพูดกับฉงชิวว่า "เคยมีคนบอกกับข้าว่า ฝึกวิชาหมัด มองดูเหมือนเป็นการฝึกด้านพลังกำลัง เพื่อจะได้เป็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัว แต่การฝึกจิตใจก็สำคัญมากจริงๆ ในเมื่อจะฝึกวิชาหมัดก็ไม่ควรมีความรู้สึกของคนทั่วไป ก็เหมือนกับที่อาจารย์สั่งบอกว่าเจอหมัดสูงอย่าออกหมัด ข้าลองคิดดูแล้วก็รู้สึกว่ามีเหตุผลมาก แต่เจอหมัดสูงอย่าออกหมัดคือเรื่องที่คุณซึ่งมีตบะและขอบเขตอย่างอาจารย์สั่งควรทำ แต่กลับเป็นแค่หลักการที่ลูกศิษย์ของท่านสมควรเข้าใจเท่านั้น เข้าใจหลักการข้อนี้เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ควรจะทำเช่นไรกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง มีเพียงแบบนี้เท่านั้นในอนาคตถึงจะสามารถออกหมัดได้กับทุกคนอย่างไร้ความละอายใจ"

ฉงชิวยิ้มพลาบพ้ยักหน้ารับ "คือเหตุผลข้อนี้แหละ"

เขาพอจะเข้าใจนิสัยของเงินผิงอันคร่าวๆ แล้วว่า การจะทำเรื่องหนึ่ง ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ก็ล้วนแสวงหาค่าที่ดีที่สุดและสมบูรณ์แบบที่สุด ดังนั้นต่อให้ก่อนหน้านี้เขาจะกระวนกระวายจริงๆ ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรก็เลยเปลี่ยนความรู้ ควรจะสอนวิชาหมัดให้คนอื่นอย่างไร แต่หากเดินก้าวแรกออกไปแล้ว เงินผิงอันก็จะทำอย่างจริงจังเหมือนตอนที่เผชิญหน้ากับการล้อมสังหารบนถนนใหญ่เส้นนั้น ลังซิวคือคนที่มองสถานการณ์อยู่ด้านข้าง ดังนั้นจึงเห็นอย่างชัดเจน แม้แต่ตัวเงินผิงอันเองก็อาจจะไม่รู้ว่า เขาในเวลานั้นมั่นใจในตัวเองมากแค่ไหน!

มั่นใจถึงขั้นที่ให้ความรู้สึก ว่า 'ยามที่ข้าออกหมัด ผู้ฝึกยุทธ์ในไต้หล้า ได้แค่แหงนหน้ามอง พุดอย่างสะท้อนใจว่า สวรรค์อยู่เบื้องบน'

อันที่จริงลังซิวอยากรู้มากกว่า เงินผิงอันที่เข้ากับคนได้ง่ายขนาดนี้สามารถมีสภาพจิตใจเช่นนี้ตอนที่ออกหมัดได้อย่างไร ยิ่งใครรู้ว่าเงินผิงอันฝึกวิชาหมัดมาอย่างไรกันแน่

ไม่ว่าอย่างไร เงินผิงอันที่เป็นทั้งสองอย่างนี้ ลังซิวก็ล้วนเคารพนับถือ

เงินผิงอันพูดอย่างเกรงใจว่า "นี่เป็นแค่สิ่งที่ข้าคิดมั่วๆ เท่านั้น อาจจะไม่เหมาะสมกับลูกศิษย์ของอาจารย์จังเสมอไป"

ลังซิวสายหน้า พุดอย่างจริงจังว่า "มักจะมีหลักการบางอย่างที่ไม่เอาไปวางไว้ตรงมุมไหนของสี่มุมก็ล้วนถูกต้อง คำพูดเมื่อครู่นี้ของเจ้าเหมาะสำหรับผู้ฝึกยุทธ์ทุกคน"

เงินผิงอั่นกลัวว่านับตั้งแต่ขึ้นไปกระฉกหัวใจของเด็กหนุ่มเด็กสาวคู่นี้จะเกิดรอยปริร้าว เขาใคร่ครวญหาคำพูดอยู่ครู่ใหญ่ แม้ตัวเองจะไม่ค่อยถนัดนัก แต่ก็ยังพยายามพูดปลอบใจว่า "คนที่ฝึกวิชาหมัด นอกจากจะสามารถทนรับกับความยากลำบากได้แล้ว จิตใจยังต้องนิ่ง การออกหมัดถึงจะรวดเร็วและเยือกเย็น บุกรุดไปข้างหน้าโดยไม่สนใจอุปสรรคคิดขวาง ถ้าอย่างนั้นสักวันหนึ่งไม่ว่าจะพบเจอข้า หรือเจอกับอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าอย่างอาจารย์ของพวกเขาเจ้า หรือแม้แต่คู่ต่อสู้ที่มองดูเหมือนไร้เทียมทานอย่างตึงอิง พวกเจ้าก็ล้วนสามารถออกหมัดได้รวดเร็ว เร็วที่สุด"

เงินผิงอั่นมองคนทั้งสองด้วยสีหน้าจริงจัง "เบื้องหน้าไร้คน มีแค่สองหมัดเท่านั้น!"

เด็กหนุ่มเด็กสาวมีนๆ งงๆ ทว่าความแค้นเคืองบนใบหน้าและความหวาดกลัวในส่วนลึกของหัวใจคนทั้งสองกลับลดลงไปเยอะมาก

ล้างชีพยักหน้ารับเบาๆ

นี่เป็นการสอนวิชาหมัดเสียที่ไหน เห็นๆ อยู่ว่าเป็นการชี้ 'วิถีวรยุทธ์' ให้แล้ว

ส่วนข้อที่ว่าในอนาคตเด็กโง่สองคนนี้จะเดินไปได้ไกลแค่ไหน หรือจะขึ้นไปบนเส้นทางภูเขาของวิถีวรยุทธ์เส้นนี้ได้หรือไม่ ก็ต้องดูทั้งพรสวรรค์ และดูทั้งโชคความสา ล้างชีพุดมากไปก็ไร้ประโยชน์ และต่อให้พูดแล้วก็ไม่ได้ช่วยอะไร

เงินผิงอันที่เก็บหมัดไม่ได้มีพลังอำนาจเช่นนั้นอีก เขามองเด็กหนุ่มเด็กสาวที่นำสงสารสองคนนั้นแล้วถามจ้งชิวอย่างไม่สบายใจเล็กน้อย “ข้าพุดกว้างเกินไปและเลื่อนลอยเกินไปหรือเปล่า?”

จ้งชิวเอ่ยสัพยอก “ก็ใช่ได้แล้วนี่นา นี่เจ้าคิดจะให้ข้าพุดประจบยกยออีกสักกี่คำถึงจะยอมเลิกรา?”

เงินผิงอันหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

จ้งชิวมองไปทางลูกศิษย์สองคน ทว่าพวกเขาเขียนสื่อลึงกลับไม่ได้รับการปฏิบัติเฉกเช่นเงินผิงอัน “วันนี้ไม่ต้องฝึกวิชาหมัดกลับไปคิดให้ดีกว่าเหตุใดถึงไม่กล้าออกหมัด คิดเข้าใจแล้วพรุ่งนี้ค่อยฝึกใหม่ก็ยังไม่สาย”

เด็กหนุ่มเด็กสาวกุมหมัดรับคำสั่ง

จ้งชิวจากไปพร้อมกับเงินผิงอัน

รองนใต้เท้าราชครูและคนประหลาดผู้นั้นจากไปแล้ว คนทั้งหลายที่อายุไม่มากก็เริ่มพุดคุยกันเสียงดังล่อแล ส่วนใหญ่ล้วนปลอบใจเขียนสื่อลึงและเด็กสาวคนนั้น สอดแทรกไปด้วยเสียงทอดถอนใจ แม้คนนอกเหล่านี้จะรู้ว่าราชครูจ้งคืออันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า แต่ถึงอย่างไรก็ไม่เคยมีใครเห็นจ้งชิวออกหมัดกับตาตัวเองมาก่อน ต่อให้ในตระกูลพวกเขาต่างก็มียอดฝีมือที่ศักยภาพไม่ธรรมดาช่วยพิทักษ์เรือนให้ ทว่าแต่ละคนล้วนมีสายตาที่สูงส่งไม่แพ้กัน ดังนั้นวันนี้ได้มาเห็นคนผู้นั้นออกหมัด แค่มัดเดียวเท่านั้นก็ยิ่งทำให้พวกเขาารู้สึกว่าไม่เสียแรงที่เดินทางมา

เหยียนสื่อจึงเดินออกไปจากกลุ่มคนก่อนใคร เด็กหนุ่มไม่มี
อารมณ์จะเสวนากับใคร จึงไปนั่งอยู่บนชั้นบันได เหม่อลอย
เล็กน้อย

ส่วนเด็กสาวที่หลังจากพูดคุยกับสหายจบก็มานั่งอยู่ข้างกาย
ศิษย์พี่เหยียนสื่อจึง พูดเหมือนช่วยทวงความยุติธรรมให้กับเขา "มี
อะไรร้ายกาจกัน พูดไปพูดมา คนผู้นั้นก็ยังอาศัยความสามารถที่
สูงส่งมาชี้ไม้ชี้มือใส่พวกเรายูดีไม่ใช่หรือ นำโมโหจริงๆ อยู่ต่อ
หน้าท่านอาจารย์ด้วย"

เหยียนสื่อจึงทอดสายตามองไปไกล "ข้ารู้สิว่าเขาพูดมี
เหตุผลมาก และอาจารย์ก็เห็นด้วย"

เด็กสาวพูดอย่างขุ่นเคือง "ข้าไม่เชื่อหรอกว่าเมื่อเจอกับ
อาจารย์ของเรา อวีเจินอี่และมารเตมาตังผู้นั้น เขาจะยังกล้าพูดจา
วางโตเช่นนี้ แค่ว่าพูดก็ง่ายนะสิ แค่ออกหมัดเท่านั้น เซอะ!"

เหยียนสื่อจึงกำหมัดแน่น "วันหน้าข้าจะไม่แอบอู้อีกแล้ว จะ
ตั้งใจฝึกวิชาหมัด และทุกวันจะต้องขอให้อาจารย์ถ่ายทอดวิชา
หมัดที่สูงส่งล้ำยิ่งกว่าเดิมให้ข้าด้วย สักวันหนึ่งข้าต้องทำให้คน
ผู้นั้นเอาคำพูดทั้งหมดกลับคืนไป!"

ดวงตาของเด็กสาวเป็นประกายวาววับ จ้องมองมองใบหน้า
ด้านข้างของศิษย์พี่น้อยนึ่ง "ท่านต้องทำได้แน่! ขนาดศิษย์พี่ใหญ่
ยังบอกว่าพรสวรรค์ของท่านใกล้เคียงกับท่านอาจารย์มากที่สุด
หากให้เวลาท่านได้ฝึกหมัดสักห้าปี ตอนนี้ท่านก็สามารถวัดฝีมือ
กับพวกฟานกว่านเออร์แห่งหอจิ้งซิน หนุ่มปักบุปผาโจวชื่อแห่ง
ตำหนักคลีนวสันต์แล้ว"

บนหลังคา ลังชีวแอบมานั่งอยู่ข้างบนเป็นเพื่อนเงินผิงอัน ลังชีวเองก็ไม่รู้ว่าทำไมเงินผิงอันถึงได้เสนอว่าจะกลับมาเจียบๆ แล้วก็มานั่งอยู่ตรงนี้ ฟังคำพูดเหลวไหลของพวกเขาเด็กๆ

แต่ฟังถึงท้ายที่สุด ได้ยินบทสนทนาระหว่างเหยียนสื่อลิ่งสองคน ลังชีวก็ยังคาดเดาความคิดของเงินผิงอันไม่ออก แต่ราชครูท่านนี้กลับรู้สึกเสียดายและหดหู่เล็กน้อย ไม่ถึงขั้นผิดหวังในตัวเด็กทั้งสองคน

เงินผิงอันลุกขึ้นยืนด้วยรอยยิ้ม ไปจากที่แห่งนี้พร้อมกับลังชีวอย่างแท้จริง

ระหว่างที่เดินทางกลับ สอบถามเรื่องวิชาหมัดและการเรียนวรยุทธ์ของฟ้าดินแห่งนี้จากลังชีวมากมาย เงินผิงอันจึงได้ความรู้เยอะมาก

คนทั้งสองแยกกันกลางทาง เงินผิงอันเข้าไปในร้านเหล้าข้างทางร้านหนึ่ง สั่งเหล้าหนึ่งกาและกับแกล้มจานเล็กสองจาน เหล้าที่สั่งเป็นเหล้าชนิดที่แพงที่สุดของร้าน

นักพรตเต๋ามาปรากฏตัวจากความว่างเปล่า เขานั่งตรงข้ามกับเงินผิงอัน ในร้านเหล้าที่คึกคักกลับไม่มีสักคนที่สัมผัสได้ถึง ความผิดปกติ ด้านหน้านักพรตเต๋ามีถ้วยเหล้าหนึ่งใบปรากฏขึ้นมา เหล้าไหลจากกาเข้าหาขามของเขาด้วยตัวเอง ตอนที่ยื่นมือออกมาในมือก็มีตะเกียบเพิ่มมาคู่หนึ่ง เขาคีบต้นหอมผัดไข่มาหนึ่งชิ้น กินอย่างเอร็ดอร่อย ก่อนจะพูดยิ้มๆ ว่า "เพิ่งจะรู้ใช่ไหมว่าหลายสิ่งหลายอย่างก่อนหน้านี้ที่เจ้าคิดว่าสมเหตุสมผล และมักรู้สึกว่าเป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง ขอแค่คนอื่นเต็มใจ

ขยันหมั่นเพียร คนส่วนใหญ่ล้วนสามารถเดินมาถึงก้าวเดียวกับ
เจ้าในทุกวันนี้? เพิ่งค้นพบใช้ไหมว่า มันเป็นเรื่องที่น่าตลกมาก?”

เงินผิงอันถาม “ท่านผู้อาวุโสวางขนาดนี้เชียวหรือ?”

นักพรตเตมาเองก็ตอบไม่ตรงคำถามเช่นเดียวกับเงินผิงอัน
“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ดูถูกคนที่สอนหลักการเหตุผล สอนวิชาหมัดให้
เจ้าเกินไปแล้ว หากเจ้าเดินต่อไปตามสภาพจิตใจก่อนหน้านี้ สัก
วันหนึ่งจะต้องกลายเป็นมีสภาพอย่างคนผู้นั้น มองไปทางใดก็เห็น
แต่ความเค้งคว้าง เดียวดายอยู่เพียงลำพัง ถึงเวลานั้นยังไม่เต็มใจ
จะช่วยใคร เพราะเกรงว่าจะทำให้คนอื่นเดือดร้อน ฮ่าๆ แบบนี้ก็
น่าจะพอเรียกว่า ‘ตายอย่างคุ้มค่า’ ได้บ้างกระมัง”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ “หากข้ายังดีไม่พอ ตอนนี้ก็คงไม่มานั่ง
ดื่มเหล้าอย่างสบายอารมณ์กับท่านผู้อาวุโสอยู่ตรงนี้ แต่คงตายอยู่
ที่นี่ ตายอย่างไม่เข้าใจอะไร รอจนชาติหน้า ต่อให้โชคดีสติปัญญา
เปิดกว้าง แต่รอให้ข้าออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวแล้ว ไม่ว่าด้าน
นอกจะเปลี่ยนไปเป็นแบบไหน ข้าก็คงต้องคิดอยากแลกชีวิตกับ
ท่านผู้อาวุโสอยู่ดี”

นักพรตเตมาดื่มเหล้าเคล้ากับแกล้ม พุดอย่างไม่ใส่ใจว่า “นี่มัน
แน่นอนอยู่แล้ว ในเมื่อเข้ามาในพื้นที่มงคลดอกบัว หาก
ความสามารถของเจ้าไม่มากพอ ตายด้วยน้ำมือของกลุ่มฟางหรือติง
อิง เว้นเสียว่าหลังจากนั้นเงินขิงตุจะร่วมมือกับชีวจินเตมา ข้าถึงจะ
ยอมฝืนใจปล่อยเจ้าไป ไม่อย่างนั้นแล้วเจ้าก็ต้องรอเกิดใหม่อยู่ที่นี้
แต่โดยดี ดังนั้นเจ้าควรจะต้องดื่มคารวะตัวเองหนึ่งลอก คารวะที่ตัวเอง
รอดชีวิตมาได้”

ในส่วนลึกของหัวใจเงินผิงอัน นักพรตเฒ่าคนนี้ไม่ได้ดีไปกว่าชายฉกรรจ์ชายถึงหูลู่คนนั้นสักเท่าไร

ไม่ได้จะบอกว่านักพรตเฒ่าจงใจเล่นงานเขาเงินผิงอันโดยเฉพาะ เพราะในความเป็นจริงแล้วเงินผิงอันก็รู้ว่าตัวเองไม่มีคุณสมบัตินั้น แล้วก็ไม่ใช่สาเหตุผลบางอย่างของนักพรตเฒ่าไม่ถูกต้อง

เงินผิงอันแค่ไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เท่านั้น

พวกเขาไม่ได้มีสายตาเหมือนสายตาของคนบนภูเขาที่มองมดตัวเล็ก แต่เหมือนคนคนหนึ่งที่มีมองลูกเจี๊ยบของตัวเอง จะขุนให้อ้วนรอวันเชือดกิน หรือจะเลี้ยงต่อไปก็ล้วนขึ้นอยู่กับอารมณ์ของพวกเขา

แต่ก็มีความเป็นไปได้ว่าเงินผิงอันยังยืนอยู่ตรงจุดที่ไม่สูงพอ จึงมองไม่เห็นทัศนียภาพของโลกมนุษย์ในสายตาของพวกเขา

เงินผิงอันดื่มเหล้าหนึ่งถ้วย

ยังไม่ต้องพูดถึงว่ายุทธภพดีหรือไม่ดี แต่เหล้าของพื้นที่มงคลดอกบัวแห่งนี้รสชาติไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ

เงินผิงอันดื่มเหล้าช้าๆ มองเมื่อนักพรตเฒ่าไปอย่างสิ้นเชิง เขาตั้งใจครุ่นคิดว่าตัวเองเดินมาถึงวันนี้ได้อย่างไร

คิดมาตั้งแต่ตรอกหนีผิงจนถึงตรอกนอกบ้านของเฉาฉิงหล่าง

ที่แท้ไต้ฟ้าเท้าของทุกคนบนโลกใบนี้ล้วนมีทางแยกออกไปอีกนับไม่ถ้วน

ต้องปฏิบัติต่อตัวเองให้ดี

ถึงจะปฏิบัติดีต่อคนบนโลกได้

แต่นี้มันยากมากเลยนี่นา

เวลามีเรื่องไม่สบายใจ สามารถใช้เหล้าดับทุกข์ แต่ในโลกมีเรื่องอยู่ดีธรรมมากมายขนาดนั้น จะทำอย่างไร? วันหน้าหมัดของข้าเงินผิงอันยิ่งใหญ่ก็ยิ่งสูง กระบี่ยิ่งใหญ่ก็ยิ่งเร็ว ถ้าเช่นนั้นความสามารถก็จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เห็นเรื่องอยู่ดีธรรมของคนอื่นจะต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวซะทุกอย่างเลยหรือ? แต่หากไม่เข้าไปยุ่ง จะข้ามผ่านหลุมในใจไปได้ได้อย่างไร? ก็แค่เรื่องอยู่ดีธรรมเรื่องเดียวไม่ใช่หรือ? จะติดต่ออาจารย์ฉี ติดต่อหลักการและเหตุผลในตำราหรือเปล่า? จะติดต่อที่ตนเองเป็นอาจารย์อ่อนโยนของหลี่เป่าผิงหรือไม่?

แต่ข้าก็ต้องแก้แค้น ต้องทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับพีหญิงวิญญาณกระบี่ ต้องฝึกวิชาหมัด เป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตเจ็ด ต้องฝึกกระบี่ ซ่อมสะพานแห่งความเป็นอมตะเพื่อเป็นเซียนกระบี่ใหญ่ ต้องเรียนหนังสือ ต้องเป็นคนอย่างอาจารย์ฉี ข้ายังต้องแต่งแม่นางที่ดีขนาดนั้นมาเป็นภรรยา...

จะทำอย่างไร?

เหตุผลพันหมื่นไม่ต้องคิดถึง เมาให้ลึ้มไปก่อนแล้วค่อยว่ากัน!

ศิระของเงินผิงอันกระแทกลงบนโต๊ะดังตึกอย่างแรง

ในความฝัน เหมือนมีคนถามเขาว่า หลังจากได้เห็นแม่น้ำสายที่ใหญ่ที่สุดแล้วรู้สึกอย่างไร เงินผิงอันที่เมามายหัวเราะฮาๆ พลังตอบว่าน้ำมากขนาดนั้น ปลาต้องตัวใหญ่แน่ๆ เมื่อก่อนเป่าผิงน้อยชอบบ่นว่าแกงปลาของตนจืดเกินไป คราวหน้าต้องตกได้ปลาตัวใหญ่ และใส่เกลือให้มากพอแน่นอน!

นักพรตเฒ่ากระตุกมุมปาก ไม่ใช่มรรคกถาตั้งเกล้ามาจากในกาอีก แต่รินเกล้าให้ตัวเองหนึ่งถ้วย ถามอีกว่า "ภูเขาสูงมากมายขนาดนั้น ทัศนียภาพเป็นอย่างไร?"

เงินผิงอันเอาฝ่ามือตบโต๊ะ ยังคงพูดพิมพ์ด้วยความเมามาย ข้าไม่รู้หรอก แต่ในตำรามีประโยคหนึ่งบอกว่า ข้าเห็นภูเขาเขียวช่างงดงาม...แต่ข้าเดินบนเส้นทางภูเขามามากมาย วันที่ฝนตกหรือหิมะตกล้วนเดินยากมาก เดินยากเกินไปแล้ว...

นักพรตเฒ่าวางถ้วยเหล้าลง มองเงินผิงอันที่อยู่ตรงข้ามแล้วพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "ฉิฉิงซุนสอนผีชี้เกล้าแบบนี้ออกมาได้ยังไง?"

บทที่ 327.1 ในตรอกเล็ก

ตอนที่เงินฝิ่นอันตื่นขึ้นมาก็เป็นช่วงเวลาที่ดีวงจันท์ลอยขึ้นเหนือศีรษะแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะตนพกทั้งดาบทั้งกระบี่ เจ้าของร้านจึงไม่กล้าไล่เขา ผืนใจปล่อยให้ลอมยุทธ์ที่ยืนอยู่ในโถงสวมแต่ไม่ยอมขี้นผู้นี้อยู่ในร้านต่อไป เงินฝิ่นอันจึงมอบเงินให้เขาเพิ่ม ลากก้อนใหญ่ร่วงลงมาจากท้องฟ้า ถ้าแก่ผู้เฒ่ายอมต้องอาวมณ์ดีมากอยู่แล้ว เงินฝิ่นอันเดินกลับไปทางตรอกจ้วงหยวนซำๆ กิจการของหอโคมเขียวชบเซา เหล่าสาวงามที่อยู่ว่างไม่มีอะไรทำฟุบตัวอยู่บนราวระเบียงอย่างเกียจคร้าน เงินฝิ่นอันเงยหน้ามองแวบหนึ่งก็สังเกตเห็นว่าหญิงสาวเหล่านั้นประทีนโฉมกันน้อยลงกว่าเดิมเยอะมาก แต่เมื่อเทียบกับการแต่งหน้าหนาๆ อย่างในอดีตแล้ว ดูเหมือนตอนนี้จะดูดีกว่า

ตลอดทางมีหญิงสาวมากมายที่อยู่บนหอส่งเสียงหยอกเข้าเกี่ยวพา และยังมีหญิงสาวคนหนึ่งถึงกับโยนผ้าเช็ดหน้ามาให้เงินฝิ่นอันโดยตรง แถมยังตะโกนเสียงดังว่า "คุณชายน้อยผู้หล่อเหลา ขึ้นมานั่งเล่นข้างบนหน่อยไหม พี่สาวจะเลี้ยงน้ำชาตัวเองมานั่งบนตักพี่สาวนี่เป็นไง"

คนในหอโคมเขียวที่นางอยู่และหญิงคนใดในบริเวณใกล้เคียงต่างก็ช่วยกันผสมโรง คำพูดหยาบโลนมีมาให้ได้ยินไม่ขาดสาย เงินฝิ่นอันหลบผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นมาได้อย่างง่ายดาย แต่ยังหันกลับไปมองผ้าเช็ดหน้าที่ร่วงตกพื้นแวบหนึ่ง ก่อนจะหัน

กลับไปหยิบขึ้นมา ม้วนเป็นก้อนโยนไปให้หญิงสาวคนนั้นเบาๆ พวกหญิงสาวบนหอโคมเขี้ยวพากันเงยบเสียงลงก่อน จากนั้นก็หัวเราะครืนเสียงดัง

จิตใจของเงินผิงอันนิ่งสนิทดูน้ำนิ่ง เขาเดินกลับเข้าไปในตรอกเส้นนั้น ตรงหัวมุมมีชายหนึ่งหญิงหนึ่งที่สวมชุดของชาวบ้านธรรมดา ยืนอยู่ อายุไม่มาก ยังไม่ถึงสามสิบปี แต่ลมหายใจกลับหนักแน่นมั่นคงและทอดยาว เมื่ออยู่ในใต้หล้าอย่างพื้นที่มงคล ดอกบัวแห่งนี้ น่าจะถือว่าเป็นยอดฝีมืออายุน้อยที่พรสวรรค์ดี และปูพื้นฐานมาดี แน่แน่นอนว่าเมื่อเทียบกับคนมีพรสวรรค์อย่างไบหน้ายัม หม่อมปักบุปผาโจวชื่อแล้วยังถือว่าห่างชั้นอยู่มาก

คนทั้งสองบอกชื่อแซ่แนะนำตัว พวกเขาคือสายลับในเมืองหลวงที่ราชครูจิ้งฉิวเป็นผู้ดูแล ชายหนุ่มมอบห่อสัมภาระสองห่อ ให้แก่เงินผิงอัน ด้านในบรรจุตำราที่พวกเขาขโมยมาจากร้านขายหนังสือในบริเวณใกล้เคียง และยังมีอีกส่วนหนึ่งที่เป็นตำราเกี่ยวกับการสร้างสะพานซึ่งเลือกมาจากรว่าการกรมโยธา ส่วนหญิงสาวส่งเอกสารลับฉบับหนึ่งให้เงินผิงอัน เป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบัณฑิตแซ่เจียงและสตรีอัมผิผา

เงินผิงอันสังเกตเห็นว่าไม่ว่าจะเป็นฝ่ายชายหรือฝ่ายหญิง ตอนที่ทั้งสองมอบของให้กับตน ไม่ว่าจะเป็นสภาพจิตใจหรือมือทั้งคู่ของพวกเขาต่างก็ไม่มั่นคง

เงินผิงอันจึงคลี่ยิ้มให้พวกเขา หลังจากเอ่ยขอบขอบคุณแล้วก็เดินไปทางบ้านของเฉาฉิงหล่าง

สังหารหมาเซเวียนลินกัมพุกกับสตรีอุ้มผีผาตายคาที่ หลังจากนั้นก็เกือบจะสังหารลู่ว่างจากยอดเขาเหนียวคั่น เอาชนะราชครูฉิ่งฉิว สุดท้ายปลิดชีพตึงอิงเจ้าลัทธิไต้ช่างของลัทธิมารได้

สำหรับสายลับแคว้นหนันเยวียนที่ท่องไปทั่วราชอาณาจักรและยุทธภพแล้ว ก็เหมือนตอนนั้นที่แม่ทัพผู้เฒ่าลวีเซียวอยู่บนหัวกำแพงเมือง พอได้เห็นศึกสุดยอระหว่างอวีเจินอีและนักพรตหญิงหวางถึงแล้วก็อดพูดอย่างสะท่อนใจประโยคหนึ่งไม่ได้ว่า 'สมกับเป็นเทพเซียนจริง ๆ' ทุกวันนี้เงินฝิ่งอันที่อยู่ในใต้หล้าแห่งนี้ยังเหนือกว่าตึงอิงในช่วงเวลาที่รุ่งโรจน์ที่สุดด้วยซ้ำ

รองเงินฝิ่งอันเดินช้า ๆ ไปถึงหน้าประตูบ้าน ผลักประตูเข้าไปหญิงสาวที่อายุน้อยถึงได้สุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง ที่แท่นางก็กลั่นหายใจเอาไ้ตลอดเวลา นางพูดเสียงแผ่วเบาว่า "ที่แท้เขายังหนุ่มอยู่มากจริง ๆ"

บุรุษผู้นั้นรู้สึกสนใจเล็กน้อยจึงไม่ได้พูดอะไร

นางเอ่ยยิ้ม ๆ ว่า "หน้าตาดีจริง ๆ"

กล่าวจบ แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่รู้สึกเขินอาย

และเวลานี้เอง คนผู้นั้นพลันถอยออกมาจากลานบ้าน เอนตัวมาด้านหลัง ชูนิ้วโป้งให้หญิงสาว พูดพร้อมยิ้มบาง ๆ ว่า "สายตาดี"

หญิงสาวคนนั้นอึ้งงันเป็นไก่ไม้ ต่อให้เป็นชายหนุ่มที่พูดไม่เก่งก็ยังไม่รู้สึกทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง

รอลนประตูปิดลงเบาๆ แล้ว หญิงสาวพลันยกมือปิดหน้า
กระต๊อบเท้าแรงๆ หนึ่งที

บุรุษถอนหายใจ อันที่จริงเวลาปกตินางไม่เคยทำตัวโง่งมแบบนี้
เจ็ดปีที่ทำหน้าที่เป็นสายลับมา นางเชี่ยวชาญการอำพรางตัว
อีกทั้งยังเป็นคนสุขุมและรอบคอบมาโดยตลอด สร้างคุณความดี
ให้แก่ราชสำนักहनันเยวียนมากมาย แม้แต่ราชครูจั้งก็ยังไม่โปรด
ปรานนาง ครึ่งนี้คนทั้งสองทำหน้าที่รับผิดชอบลับตามองถึงเกียรติ
แม่ทัพใหญ่แห่งหลงอู่แคว้นเปยฉั้น นี่มากพอจะแสดงให้เห็นถึง
ความเชื่อใจที่ลั้งชิวมีต่อพวกเขา

ในลานบ้าน เจาฉิงหล่างและเด็กหญิงที่ยังไม่รู้ชื่อแซ่ นั่งอยู่บน
ม้านั่งตัวเล็ก คนวัยเดียวกันทั้งสองคนไม่ได้พูดคุยอะไรกัน
เด็กหญิงกำลังหะเมลิ็ดแตง น่าจะขอมมาจากเจาฉิงหล่าง เปลือก
เมลิ็ดแตงถูกนางโยนไปทั่วพื้น พอเห็นเงินผิงอัน นางก็กลนลาน
เล็กน้อย พอเงินผิงอันฆ่าเลื่องตามองพื้นบ้าน นางก็รีบเก็บเมลิ็ด
แตงในมือใส่กระเป่าเสื้อ จากนั้นก็เริ่มเก็บกวาดเมลิ็ดแตงพวกนั้น

หลังจากหักทายเจาฉิงหล่างแล้ว เงินผิงอันก็เข้าไปในห้อง
จุดตะเกียงน้ำมัน เปิดห่อสัมภาระทั้งสองห่อออก หนังสือทั้งหมดที่
ถูกเด็กหญิงขโมยไปขายไว้ซึ่งความเสียหาย เขาเอากลับมาวาง
เรียงลงบนโต๊ะอีกครั้ง ส่วนตำราที่ได้มาจากที่ว่าการกรมโยธาถูก
วางไว้อีกด้าน ภูเขาหนังสือสองลูกเล็ก หนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ประหนึ่ง
เทพทวารบาลที่เฝ้าพิทักษ์ประตู เงินผิงอันเปิดจดหมายลับฉบับ
นั้นออก ด้านในบันทึกเรื่องราวในอดีตของทั้งบัณฑิตเฉียงและสตรี
อุมฝีผา

เงินผิงอันพับจดหมายสอดใส่ไว้ในตำราเล่มหนึ่ง

เงินผิงอันเริ่มทบทวนสถานการณ์บนกระดานหมากที่แปลกประหลาดนี้ซ้ำอีกรอบ

ครั้งนี้เข้ามาในพื้นที่มงคลดอกบัว แม้วารอบด้านจะเต็มไปด้วยอันตราย แต่ก็ได้รับผลเก็บเกี่ยวมหาศาล

การต่อสู้กับล้างชีวปรมาจารย์ใหญ่ด้านวิถึวฤทธิ์ไม่เพียงแต่ทำให้เขาฝาคอขวดขอบเขตสื่ไปได้สำเร็จ ตอนนั้นการประมือในครั้งที่สอง ล้างชวยังยอมลดสถานะของตัวเอง เป็นฝ่ายช่วยป้อนหมัดให้กับเขา ช่วยทำให้ขอบเขตห้าของเขามั่นคง แม้วาล้างชีวเองก็มีการพิจารณาเป็นของตัวเอง ด้วยคาดเดาเอาว่ามีความเป็นไปได้อย่างยิ่งที่สุดว่าตึงอิงและอวีเจินอีจะร่วมมือกันวางแผน ล้างชวยจึงไม่ยอมให้พวกเขาได้สมใจปรารถนา แต่ไม่ว่าจะอย่างไร จะเป็นด้านบุคลิกลักษณะ ศักยภาพ ด้านวฤทธิ์หรือสภาพจิตใจของล้างชวยก็ล้วนทำให้เงินผิงอันเคารพเลื่อมใสได้จากใจจริง

หลังจากนั้นก็ได้ออกสู้กับตึงอิงอย่างสาแก่ใจ อีกทั้งเมื่อเกิดเหตุพลิกผัน เงินผิงอันยังได้กุมกระบี่รับมือกับศัตรูเป็นครั้งแรกอย่างแท้จริง แล้วก็จริงดังคาด ผู้ฝึกยุทธ์จำเป็นต้องขัดเกลาร่างกายและจิตใจระหว่างเส้นความเป็นความตายจริงๆ ต่อให้เงินผิงอันจะไม่รู้ว่าขอบเขตห้าของชาวยุทธ์ในใต้หล้าคนอื่นๆ เป็นเช่นไร แต่เขาคิดว่ารากฐานขอบเขตห้าของตนปูมาได้ไม่เลวเลย

นี่คือรากฐานการหยัดยึนของเขา ต่อให้เงินผิงอันจะหลงไหลในทรัพย์สมบัติมากแค่ไหน แต่สำหรับเรื่องนี้ต่อให้เอาทองนับหมื่นมาแลก เขาก็ไม่ยอม

ถอยไปพูดหมิ่นก้าว ต่อให้การเดินทางมายังพื้นที่มงคล ดอกบัวครั้งนี้จะยังคงสร้างสะพานแห่งความเป็นอมตะไม่ได้ แต่ก็ไม่ใช่แรงที่มา เมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ที่เงินผิงอันหวังว่าตัวเองจะไปเสียดวงที่ซากปรักหักพังของสนามรบหรือศาลอริยะบู เพื่อช่วงชิงให้ตัวเองได้เลื่อนสุขอบเขตห้า ผลลัพธ์ที่ได้ในเวลานี้กลับดีกว่าที่คิดไว้เยอะมาก

ทว่าการเดินทางที่สถานการณ์ราบรื่นมักจะมาพร้อมกับอันตรายที่ซ่อนเร้นเสมอ

ปัญหาอยู่ที่ตอนถูกจิตหยินร่างทองของตึงอิงต๋อยจนกระเด็นจากยอดเขากู่หนิว ร่วงเข้าไปในหลุมใหญ่นอกภูเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องอยู่ใต้ 'บ่อสายฟ้า' ปราณวิญญูณที่มากมหาศาล และโชคชะตาบู๊ที่กระจัดกระจายของพื้นที่มงคลดอกบัวถูกตึงมายังแถบภูเขากู่หนิว ประหนึ่งน้ำมหาสมุทรที่กรอกเข้ามาในร่างของเงินผิงอันรวดเร็ว แทรกซอนไปถึงจิตวิญญูณของเธอ เงินผิงอันยังพอจะสัมผัสได้ด้วยว่าบนทะเลสาบหัวใจของตัวเองเหมือนมีไอหมอกลอยล่อง วนเวียนไม่ยอมสลายไปไหน สายฟ้าตัดสลับกัน ประหนึ่งเจียวหลงและงูหลามที่ดำผุดดำว่ายในก้อนเมฆ อีกทั้งยังมีแสงกระบี่หลายเส้นแทรกอยู่ในกลุ่มไอหมอก เปล่งประกายวูบวาบไปมาคล้ายว่ากำลังใช้กระบี่สังหารเจียวหลง

โชคดีที่ปราณวิญญูณซึ่งขัดแย้งกับลมปราณแท้จริงของผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวถูกแยกตัวให้อยู่ห่างออกไป ยังไม่ได้ลุกฮือกันขึ้นมาต่อต้าน ถึงอย่างไรเมื่ออยู่ในใต้หล้าไพศาล นับตั้งแต่เริ่มต้นผู้ฝึกลมปราณและผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวก็เดินกันไปบนทางสองเส้นที่

แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงอยู่แล้ว ผู้ฝึกยุทธ์ต้องสลายลมปราณในร่างออกไปให้หมด หล่อหลอมลมปราณแท้จริงที่บริสุทธิ์ประหนึ่ง มังกรเพลิงที่ตรวจตราไปทั่วสี่ทิศ ส่วนก้าวแรกของผู้ฝึกลมปราณนั้นกลับเป็นการดึงเอาปราณวิญญาณของฟ้าดินมา ยิ่งมากยิ่งดี หลังจากนั้นก็ต้องขจัดสารปนเปื้อน เก็บไว้แต่แก่นที่สำคัญ บุกเบิกเส้นทาง สร้างช่องโพรงลมปราณแต่ละแห่งให้เป็นเหมือนเมืองเหมือนนคร จนกระทั่งกลายเป็นถ้ำสวรรค์ขนาดเล็กในร่างของตัวเอง เหมือนทะเลสาบขนาดใหญ่ที่อยู่ข้างแม่น้ำกว้าง ไม่ว่าจะ เป็นช่วงเวลาที่น่าหลากหรือน้ำแห้งขอด ผู้ฝึกลมปราณก็สามารถเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับฟ้าดิน มีปราณวิญญาณให้ใช้ไม่ขาดตอน สูดหายใจสร้างห้องไอสถ สร้างไอสถทอง หลังจากนั้นก็เลี้ยงบำรุง จิตหยินและจิตหยางด้วยความอบอุ่น สูดหายใจกลายเป็นขอบเขต เชียนดินของพื้นที่แถบหนึ่ง

สถานการณ์ในร่างของเงินผิงอันตอนนั้นก็คือสองฝ่ายอย่างปราณแท้จริงที่บริสุทธิ์กับปราณวิญญาณฟ้าดินกำลังคุมเชิงกัน เหมือนทหารของสองกองทัพที่ต่างฝ่ายต่างกำลังยุ่งอยู่กับการจัดขบวนรบ จึงพอจะรักษาสภาพการณ์ที่ว่าน้ำบ่อไม่ยุ่งกับน้ำคลองเอาไว้ได้

เงินผิงอันหยุดความคิดทั้งหมดลง หยิบน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ที่อยู่ข้างโต๊ะขึ้นมาดื่มเหล้าหนึ่งคำ

การสร้างสะพานอมตะยากเย็นขนาดนี้เขี้ยวหรือ ทำลายนั้นง่าย แต่สร้างขึ้นใหม่กลับยากมากจริงๆ ตนเกือบจะต้องมาตายอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวแห่งนี้ แค่คิดถึงความเป็นไปได้ข้อนี้ เงินผิง

อันก็อดหวาดกลัวในภายหลังไม่ได้ ต่อให้เวลาหกสิบปีในพื้นที่
มงคลดอกบัวอาจจะไม่เท่ากับหกสิบปีของใต้หล้าไพศาลเสมอไป
แต่เขาต้องพลาดสัญญาสิบปีที่ให้ไว้กับแม่นางหนึ่งแน่นอน สิบปีให้
หลัง พวกหมีเป่าผิงหมีไหวจะโตแค่ไหนแล้ว ช่วงระยะเวลาระหว่างนี้
จะถูกรังแกหรือเปล่า? ยังมีภูซ่านที่อยู่ทะเลสาบเจียนหูอีกเล่า?
หลิวเสี้ยนหยางจะสวมชุดแพรกลับคืนบ้านเกิด กลับไปหาตนที่
เมืองเล็ก แต่ไม่เจอตนหรือเปล่า? เรือนไม้ไผ่บนภูเขาแล้วพัวและ
บ้านบรรพบุรุษตรอกหนีผิงของเขตการปกครองหลงเฉวียน แล้วยังมี
ร้านในตรอกฉีหลงอีกล่ะ จะทำอย่างไร?

เงินผิงอันลุกขึ้นยืน เพียงไม่นานก็มีเสียงเคาะดังมาจากตรง
ประตู เด็กหญิงร่างผอมแห้งวิ่งมายังห้องด้านข้างของเงินผิงอัน
เหมือนจะมาเอาผลงาน ขณะที่กำลังจะบอกเตือนเงินผิงอันว่ามี
แขกมาเยือน ประตูบ้านก็เปิดออกแล้ว เงินผิงอันเห็นว่าสายลับ
หญิงของแคว้นหนันเยวียนยืนอยู่นอกประตู สองมือถือประคอง
กล่องยาวใบหนึ่งมาด้วย เงินผิงอันเดินเข้าไปหา นางก็อธิบาย
เบาๆ ว่า "นี่คือของที่เหลืออยู่ของสตรีผีผา ราชครูเพิ่งจะสั่งให้คน
เอามา แล้วบอกให้ชำน้ามามอบให้เงินเซียนชื่ออีกที"

ไม่รอให้เงินผิงอันเอ่ยอะไร นางที่หน้าแดงก่ำก็หนีไปอย่างลน
ลาน

เฉาฉิงหล่างที่เห็นภาพนี้แค่รู้สึกประหลาดใจ แต่เด็กหญิงผอม
แห้งกลับกลอกลูกตาไปมา ทำท่าครุ่นคิด

เงินผิงอันเอาผีผาชิ้นนั้นไปเก็บไว้ในห้อง เฉาฉิงหล่างกลับ
เข้าห้องตัวเอง จุดตะเกียงอ่านหนังสือยามค่ำคืน เด็กหญิงนั่งแหะ

เมล็ดแตงโมอยู่บนม้านั่งตัวเล็กต่อ คราวนี้นางเป็นเด็กดีแล้ว ไม่กล้าโยนเปลือกเมล็ดแตงลงบนพื้นส่งเดชอีก แต่เอามากองรวมกันไว้ข้างเท้า

ฉินผิงอันเดินมาทางม้านั่ง เห็นว่าเฉาฉิงหลางทิ้งพัคใบลานเอาไว้บนม้านั่งก็หยิบขึ้นมาเบาๆ พอนั่งลงแล้วจึงพูดกับเด็กหญิงว่า “เจ้ากลับบ้านไปได้แล้ว”

นางแทะเมล็ดแตง กะพริบตาปริบๆ สายหน้าพูดว่า “บ้าน? ข้าไม่มีบ้านหรอก ข้าเป็นขอทานน้อยคนหนึ่ง ไหนเลยจะมีบ้าน ในกลุ่มขอทานมีคนช่วยอยู่เยอะมาก พวกเขาจักจะตีข้าเป็นประจำ ข้าอายุน้อยเกินไป กินข้าวไม่อิ่ม เรียวแรงก็น้อย เอาชนะพวกเขาไม่ได้อยู่แล้ว สถานที่ดีๆ ในเมืองหลวงล้วนถูกพวกเขายึดครองไปหมด ข้าแข่งกับพวกเขาไม่ไหว ได้แต่หาสถานที่พักพิงไปเรื่อยๆ ยกตัวอย่างเช่นใต้สะพาน หรือไม่ก็บนสิ่งโตหินของบ้านคนมีเงิน”

ฉินผิงอันถาม “พ่อแม่เจ้าล่ะ?”

เด็กหญิงร่างผอมแห้งที่กำลังแทะเมล็ดแตงตอบด้วยรอยยิ้ม “ตายไปตั้งนานแล้ว ข้าไม่ใช่คนในเมืองหลวง บ้านข้าอยู่ไกลจากที่นี่ไปตั้งหลายพันลี้เชียวนะ ที่บ้านเกิดมีโรคระบาด ตอนนั้นข้ายังเล็ก จึงหนีภัยพิบัติมาพร้อมกับพ่อแม่ แม่ข้าตายไประหว่างทาง พ่อพาข้ามาถึงที่นี่ พวกขุนนางในเมืองหลวงนิสัยดีไม่น้อย พวกเขาตั้งเฟิงแจกไว้ให้คนจนนอกเมือง พ่อข้าได้กินโจ๊กไปถ้วยใหญ่ก่อนตาย”

ฉินผิงอันถามอีก “ปีนี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว?”

นางแทะเมล็ดแตงเสร็จก็ยื่นฝ่ามือออกมาสองข้าง จากนั้นก็อ
นิ้วก้อยข้างหนึ่งแล้วส่ายมือทั้งสองเบาๆ “แก้้ขวบแล้ว”

เงินผิงอันไม่พูดอะไรอีก

นางหัวเราะฮาๆ สองสามที “ข้าไม่เหมือนเด็กอายุแก้้ขวบ ไซ้
โหมลละ? ช่วยไม่ได้ ไม่มีกิน ตัวก็ไม่สูง เจ้าเห็นคนที่เอาตุ๊กตาหิมะ
มามอบให้ข้าคราวก่อนโหม นางเพ็งอายุหกขวบกว่าเท่านั้น แต่
กลับตัวสูงกว่าข้าเล็กน้อย นักปราชญ์น้อยของบ้านหลังนี้ เจาฉิง
หล่างผู้นั้นก็อายุน้อยกว่าข้าเหมือนกัน”

เงินผิงอันโบกพัดใบลานเบาๆ ท่าทางของเขาเห็นได้ชัดว่าไม่
สะทกสะท้าน เย็นชาไร้น้ำใจอย่างยิ่ง

อันที่จริงเด็กหญิงลอบมองประเมินสีหน้าและสายตาของเงิน
ผิงอันอยู่ตลอดเวลา เห็นท่าทางเช่นนี้ของเขา ในใจนางก็นินทาไม่
หยุด คนมีเงินไม่มีใครเป็นคนดีจริงๆ ด้วย! พวกเขาไม่เคยสนใจ
ความเป็นความตายของคนอื่น ทั้งๆ ที่เป็นบุคคลยิ่งใหญ่ที่ร้ายกาจ
มาก เงินที่ลอดออกมาจากร่องนิ้วของพวกเขามากพอให้นางใช้
ชีวิตดีๆ ได้หลายวัน แต่พวกเขากลับไม่ยอมให้

นางแก้้ขวบแล้ว แต่กลับตัวเล็กพอมแกรีนเหมือนเด็กห้าหก
ขวบ การที่เงินผิงอันไม่ได้รู้สึกประหลาดใจเพราะปีนั้นเขาเองก็มี
เคยมีชีวิตเช่นนี้มาก่อน จนกระทั่งออกจากตรอกหนีผิงและเมือง
เล็กไปเป็นลูกศิษย์ในเตาเผามังกรของผู้เฒ่าเหยา ส่วนสูงถึงได้เริ่ม
เพิ่มขึ้น ก่อนหน้านั้นเงินผิงอันตัวเตี้ยกว่าคนวัยเดียวกันอยู่ครึ่ง
ศัวรรษมาโดยตลอด

วันนี้เงินผิงอันไม่ได้ปลดชื่อชินและหยุดหิมะลงจากเอว ดังนั้น
ต่อให้เขาจะนั่งอยู่บนม้านั่งเล็กๆ ก็ยังเปี่ยมไปด้วยอำนาจบารมี

นี่ต่างหากที่เป็นสาเหตุให้คืนนี้เด็กหญิงทำตัวว่าง่ายเป็นพิเศษ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 327.2 ในตรอกเล็ก

โบทพัดใบลานเบาๆ ลมเย็นโชยมาเป็นระลอก ฉินผิงอันถามว่า “หนังสือพวกนั้นที่เจ้าขโมยไป ขายได้เงินเท่าไร?”

นางยูหน้า ออยากจะบีบน้ำตา แต่กลับทำไม่ได้ ได้แต่ยกมือข้างหนึ่งขึ้น พุดด้วยเสียงสะอื้นเหมือนคนได้รับความไม่เป็นธรรม “ข้าไม่ได้ขโมยจริงๆ ข้าสาบานได้ หากข้าโกหก ขอให้ฟ้าผ่า ไม่ได้ตายดี!”

ฉินผิงอันถามยิ้มๆ “หากเจ้าโกหก เป็นใครที่จะถูกฟ้าผ่าไม่ได้ตายดี? ดูเหมือนเจ้าจะไม่ได้พูดอย่างชัดเจน”

นางหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย หัวเราะแห้งๆ พุดว่า “ยอมต้องเป็นข้าอยู่แล้ว ยังจะเป็นใครได้อีก?”

ฉินผิงอันพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าเป็นใคร? ชื่ออะไร?”

เด็กหญิงค้อมตัวก้มหน้าลงต่ำ ไข้ปลายนิ้วเขียนเปลือกเมล็ดแตงโมเหล่านั้น “มีแซ่ แต่ที่ไม่มีชื่อ พ่อแม่ของข้าด่วนจากไป ยังไม่ทันได้ตั้งชื่อให้ข้า”

กล่าวมาถึงตรงนี้นางก็เงยหน้าขึ้น คลี่ยิ้มเจิดจ้า “แต่พ่อเคยบอกกับข้าว่า บรรพบุรุษของตระกูลเรามีเงินเยอะมาก เคยมีคนที่ได้เป็นขุนนางตำแหน่งใหญ่โตสุดๆ ดูแลคนหลายพันคนเลยล่ะ”

เงินผิงอันหยุดโบกพัด แต่หันมาแกว่งน้ำเต้าบรรจุเหล้าแทน
“คิดถึงพ่อแม่ไหม?”

นางหลุดปากตอบมาว่า “จะคิดถึงพวกเขาไปทำไม หน้าตา
พวกเขาเป็นยังไงก็จำไม่ได้แล้ว”

อาจเป็นเพราะรู้สึกว่าคุณแบบนี้จะไม่ถูกใจเงินผิงอัน นางจึงรีบ
เปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ว่า “อันที่จริงข้าก็คิดถึงมาก ข้าถึงได้ฝันถึง
พวกเขาบ่อยๆ ยังไงล่ะ น่าเสียดายที่ยังคงมองเห็นหน้าตาของพวกเขา
เขาไม่ชัด ทุกครั้งที่ฝันเห็นพวกเขา เวลาข้าตื่นมาตอนเช้า หน้าตา
ไหลอาบแก้มทุกที เจ็บปวดใจมากเลยล่ะ”

เงินผิงอันหันหน้ามามองนาง

เด็กหญิงชูฝ่ามือขึ้นอีกครั้ง “ข้าสาบาน!”

เงินผิงอันถาม “เจ้าไม่กลัวสวรรค์จริงๆ หรือ?”

เด็กหญิงเริ่มโมโห แต่ไม่กล้าเถียงเจ้าหมอนี่ รีบก้มหน้าลง ได้
แต่พูดจิงง่า “สวรรค์กะผายลมอะไรล่ะ”

เงินผิงอันลุกขึ้นยืน วางพัดลง เดินออกไปนอกบ้าน มีคนคนหนึ่ง
ยืนอยู่ตรงหัวเลี้ยวของตรอก

คนผู้นั้นสวมกวางดอกบัวสีเงิน มีโฉมหน้าและส่วนสูงเป็นเด็ก
สะพายกระบี่ยาวเล่มหนึ่งไว้เฉียงๆ

เงินผิงอันเดินไปถึงมุนั้น แต่คนผู้นั้นกลับถอยไปอยู่ถนนฝั่ง
ตรงข้าม ถือเป็นการแสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าไม่ได้มาเพื่อทำหาย
แต่มาเพราะมีเรื่องอยากปรึกษาหารือ

ความประทับใจที่เงินผิงอันมีต่อคนผู้นี้ไม่ถือว่าตื้นก

อวีเจินอี เจ้าประมุขพรรคหูซาน ผู้นำฝ่ายธรรมะที่แอบสมคบคิดกับตึงอิงอย่างลับๆ บุคคลอันดับสองในไต้หล้าที่ต่อให้ฟ้าผ่าก็ไม่สะเทือน

อวีเจินอียิ้มบางๆ กล่าวว่า "ข้าย้อนกลับมาเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนในครั้งนี้ หนึ่งในเพราะเรื่องส่วนรวม และอีกหนึ่งเพราะเรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนรวมก็คืออยากปรึกษากับจิ่งชิว ให้เขามอบตำรารวบรวมแผนที่ห้าขุนเขาเล่มนั้นมาให้ ข้าและพรรคหูซานสามารถย้ายเข้ามาในแคว้นหนันเยวียน อีกทั้งจะไม่ช่วงชิงตำแหน่งราชครูกับจิ่งชิว ส่วนเรื่องส่วนตัวคืออยากจะถามเจ้าว่า ในตัวเจ้ามีเงินของเทพเซียนที่เจ้อเซียนใช้กันอย่างเงินเกล็ดหิมะ เงินร้อนน้อยหรือเงินฝนธัญพืชบ้างหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็ชนิดไหนก็ได้ทั้งนั้น ข้ายินดีเอาของมาแลกเปลี่ยนกับเจ้า ขอแค่ของสิ่งนั้นมีอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว ข้าก็สามารถช่วยเจ้าหามาได้"

เงินผิงอันถามกลับ "หากข้าต้องการจริงๆ ข้าจะหาเองไม่ได้งั้นรึ?"

อวีเจินอีส่ายหน้า "เหตุใดเจ้าต้องเสียเวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์ด้วยเล่า ถึงอย่างไรข้าก็คุ้นเคยกับราชสำนักและยุทธภพของสี่แคว้นในพื้นที่มงคลดอกบัวมากกว่าเจ้า สำหรับผู้ฝึกตนแล้วเวลาเป็นสิ่งที่มีความมากที่สุด"

การมารวมตัวกันของปราณวิญญูณในแถบภูเขากู่หนิวเป็นเพราะนักพรตเต๋าใช้วิชาอภินิหารค้าฟ้าย้ายปราณวิญญูณทั้งหมดในพื้นที่มงคลดอกบัวมา นี่ไม่ใช่สภาพการณ์ที่ปกติ เรียก

ได้ว่าร้อยปียากจะพานพบสักครั้ง แต่เงินเทพเซียนสามชนิดของ
เจ้อเซียนกลับเป็นรูปธรรมของปราณวิญญานฟ้าดิน อวีเจินอี่ที่มี
จิตใจมุ่งมั่นต่อการพิสูจน์ความเป็นอมตะร้อนใช้ของสิ่งนี้ อีกทั้ง
ยังมีแค่เขาที่สามารถให้ราคาได้ดีที่สุด

อวีเจินอี่ชี้ไปยังกระบี่บินแก้วที่สะพាយอยู่ด้านหลัง “เงินผิงอัน
นอกจากกระบี่เล่มนี้ที่สามารถนำมาแลกกับเงินเทพเซียนของเจ้า
ได้แล้ว ข้ายังสามารถช่วยเจ้ารวบรวมวัตถุที่เจ้อเซียนทิ้งไว้ในพื้นที่
มงคลดอกบัว ถึงขั้นที่ว่าสามารถช่วงชิงสมบัติอาคมที่พวกถั่งเถี่ยอี่
ภิกษุอินเฟิงได้มาใหม่มาให้เจ้าได้ด้วย อีกอย่างเจ้าเป็นผู้ฝึกยุทธ์
เต็มตัว สามลัทธิมารของตึงอิงหรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของยุทธภพ
อย่างหอจิงซินของถงซิงซิงล้วนเก็บวิชาลับในการเรียนวรยุทธ์ไว้
เป็นจำนวนมาก ไม่แน่ว่าในบรรดานี้อาจมีของที่เจ้าถูกใจ”

เงินผิงอันถาม “เจ้าเข้าเมืองมาครั้งนี้ต้องมาหาข้าก่อน
แน่นอน ข้ามั่นใจว่าเจ้าอวีเจินอี่คาดหวังให้การแลกเปลี่ยนครั้งนี้
สำเร็จจริงๆ แต่เจ้าก็คิดจะอาศัยเรื่องนี้กำราบราชครูจั่งด้วยกรรมง?
หากข้ายอมรับปาก ราชครูจั่งและแคว้นหนันเยวี่ยนก็จะถูกกดดัน
อีกอย่างตำราลับวิถึวรยุทธ์ที่เจ้าบอกว่าจะรวบรวมมาให้ข้าด้วย
ตัวเอง ก็คงไม่พ้นใช้ชื่อเสียงอันดับหนึ่งในไต้หล้าและอันดับสองใน
ไต้หล้ากดหัวคนทั้งยุทธภพ บีบพวกเขาให้ยอมปล่อยเจ้าไปค้นหา
ตำราวิชาลับของเจ้อเซียนมาได้ตามใจชอบสินะ? ไม่อย่างนั้น
เจ้าอวีเจินอี่ตัวคนเดียว ต่อให้ศัภยภาพจะสูงแค่ไหนก็คงไม่กล้าทำ
เรื่องมิชอบโดยไม่สนใจคนไต้หล้า เพราะถึงอย่างไรทั้งจุเหลียนคน
บ้าวรยุทธ์และตึงอิงเจ้าลัทธิมารก็ล้วนเป็นบทเรียนให้เห็นมาก่อน”

อวีเจินอีไม่ได้ปฏิเสธ เขาพยักหน้ายอมรับ “แต่เจ้าก็จะได้รับผลประโยชน์จากเรื่องนี้ อีกทั้งตั้งแต่ต้นจนจบ เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องออกหน้า ปล่อยให้ข้าเป็นคนชว่อยู่คนเดียวก็พอ”

เงินผิงอันชักดาบแคบหยุดหิมะออกมา

กระบี่บินแก้วด้านหลังอวีเจินอีสั่นสะท้านส่งเสียงดังหวิ้งๆ เตรียมจะออกจากฝักเช่นกัน

สีหน้าของเขามืดทะมึน นึกไม่ถึงว่าเงินผิงอันจะไร้เหตุผลขนาดนี้

แต่เงินผิงอันกลับใช้ปลายดาบจิ้มลงบนพื้นจนเกิดรูเล็กๆ สองรู จากนั้นก็วาดเส้นโค้งเส้นหนึ่งระหว่างรูทั้งสอง หลังจากเก็บดาบเข้าฝักแล้วก็ถามว่า “ความตั้งใจเดิมมันดี ผลลัพธ์ที่เจ้าคาดหวังก็ดี แต่ไม่ใช่เหตุผลที่เจ้าควรทำอะไรโดยไม่เลือกวิธีการหรือ?”

อวีเจินอีชำเลืองตามองเส้นโค้งใต้ฝ่าเท้าของเงินผิงอัน หลังถอนสายตาก็พูดอย่างเฉยเมยว่า “ผู้ที่ปรารถนาให้เรื่องใหญ่สำเร็จ ย่อมไม่สนใจรายละเอียดเล็กน้อย คำว่า ‘วันนี้ผิตพลาด วันหน้าย่อมทำสำเร็จ’ มีการแบ่งเล็กใหญ่ อีกทั้งยังแตกต่างกันอย่างมาก ข้าอวีเจินอีถามใจแล้วไม่ละอาย เหตุใดจะไม่ลองทำดูเล่า? ระหว่างนี้คนที่อยู่บนอันดับรายชื่อตายไปก็คน ก็สิบคน? นับเป็นอะไรได้? เจ้ารู้หรือไม่ ในประวัติศาสตร์ของใต้หล้าแห่งนี้มีคนที่หมิ่นคนที่ต้องตายไปอย่างยุติธรรมเพราะเลอะเชียน? ไม่พูดถึงการรบที่น่าสังเวชจนแทบทนมองไม่ได้ พูดถึงแค่คนสิบคนบนรายชื่อที่เจ้าเคยพบเจอมาแล้ว อย่างโจวเฟยแห่งตำหนักคลื่นวสันต์นั้น เขาทำร้ายคนไปก็มากน้อย?”

ฉินผิงอันพยักหน้ารับ “ข้าอ่านหนังสือมามากมาย ไม่กล้าพูดว่ารู้ทุกเรื่อง แต่ก็รู้มาไม่น้อย ลำพังแค่สงครามในประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นเพราะเจ้อเซี่ยน ตอนนี้ข้าสามารถบอกได้ว่ามีมากถึงหกสิบกว่าครั้ง”

อวีเจินอีไม่พูดอะไรอีก

ปณิธานต่างมีอาจร่วมทาง

ฉินผิงอันลั้งเลเล็กน้อย ก่อนจะหลุดตัวนั่งยอง ใช้นิ้วขีดเส้นเพิ่มอีกสองเส้น เส้นหนึ่งตรง อีกเส้นหนึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างเส้นตรงและเส้นโค้ง แต่มีระดับความโค้งน้อยกว่า

หลังจากที่ลุกขึ้นยืนแล้ว ฉินผิงอันก็กล่าวว่า “ข้าจะไม่เรียกร้องให้เจ้าอวีเจินอีทำตัวเป็นอริยะผู้มีคุณธรรม และข้าก็ไม่มีความสามารถเช่นนั้น ตอนนี้ไม่อาจบอกได้ว่าเจ้าทำผิด หากโยนเรื่องพวกนี้ทิ้งไป ข้าไม่มีทางแลกเปลี่ยนกับเจ้า เงินเทพเซี่ยน ข้ามีแถมยังมีไม่น้อย แต่จะไม่ขายให้เจ้าแม้แต่เหรียญเดียว”

อวีเจินอีหรือตาลง “อ้อ?”

ฉินผิงอันพูดยิ้มๆ “ทำไม ไม่สบอารมณ์แล้วรี? ดีมาก เพราะตอนนี้ข้าอารมณ์ดีมาก”

อวีเจินอีปล้นคลียิ้ม “หวังว่าวันหน้าพวกเราจะได้พบกันใหม่”

กระบี่บินแก้วปล้นพุ่งออกจากฝัก มาอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา อวีเจินอีเหยียบบนกระบี่ เทรียมจะบังคับลมบินทะยานออกไปจากเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนแห่งนี้

ส่วนลั้งชีว ไม่ต้องไปหาแล้ว ก็เหมือนอย่างที่เงินผิงอันเปิดโปง เขาก่อนหน้านี้ มีเพียงเงินผิงอันยอมพยักหน้าตอบรับเท่านั้น เขาถึงจะมีโอกาสโน้มหน้าให้ลั้งชิวยอมเชื่อได้

กระป๋องไฟฟ้าเท้าของอวีเจินอีเพิ่งจะบินขึ้นไปได้หนึ่งลั้งก็ได้ ยินคนผู้นั้นพูดกลัวหัวเราะว่า “เจ้าพี่เตี้ย อย่าได้เจอกันอีกเลยจะดีกว่า”

ปราณสังหารของอวีเจินอีปล้นล้นทะเล็กออกมารอบด้าน เขาหันปลายกระป๋องกลับมา ล้องเจ้อเขียนหนุ่มที่พูดจาไม่เกรงใจด้วยสายตาเย็นชา

เงินผิงอันถามด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้าน “เจ้าอวีเจินอีถูกคนดำ่ว่าพี่เตี้ยคำเดียวก็รู้สึกว่าได้รับความอัปยศอย่างใหญ่หลวงแล้วรี? ฝึกมรรคกถา เป็นเทพเขียน คิดว่าร้ายกาจนักหรือไง?”

มือสองข้างของเงินผิงอันวางลงบนด้ามกระป๋องชินและด้ามดาบหยุดหิมะแล้ว

อวีเจินอีแค้นเสียงเย็นหนึ่งที บังคับกระป๋องทะยานขึ้นสูง กลายร่างเป็นรุ้งยาวเส้นหนึ่งที่แหวกอากาศออกไป

เงินผิงอันหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในตรอก เห็นว่ามีศีรษะหนึ่งโผล่ออกมา พอเห็นเขาเดินกลับมาก็รีบหันหัววิ่งหนีไป

เด็กหญิงวิ่งพลางรู้สึกเสียดายไปด้วย หากคนทั้งสองตีกันจนตายไปข้าง แบบนั้นคงจะดี

เงินผิงอันกลับมาถึงบ้าน ปิดประตูใหญ่ ตรงประตูห้องครัว เด็กหญิงนั่งบนม้านั่งศิระเอียงกะเท่เร่ แกล้งทำเป็นหลับ ส่วนฉางฉิงหล่างดับไฟนอนแล้ว เงินผิงอันเข้าไปในห้อง ปลดดาบและกระบี่ลง เริ่มเปิดหนังสืออ่านเรื่องราวเกี่ยวกับการสร้างสะพาน

หลังจากนั้นทุกอย่างก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ตลอดทั้งเมืองหลวง แคว้นนั้นเวียนเป็นเช่นนี้ และดูเหมือนว่าตลอดทั้งใต้หล้าก็ไม่ต่างกัน ฤดูกาลเวียนเปลี่ยนจากช่วงร้อนจัดไปสู่ช่วงสุดท้ายของหน้าร้อน ท่ามกลางเสียงพลิกเปิดหน้าหนังสือของเงินผิงอัน ต้นฤดูใบไม้ร่วงก็ค่อยๆ คืบคลานมาถึง

นักพรตเต๋าไม่มาหาเขา เงินผิงอันก็ได้แต่รออย่างเดียว

ถ้าสวรรค์หลิ่วซึ่งเป็นบ้านเกิดเคยเป็นไข่มุกเม็ดหนึ่งที่ลอยอยู่กลางอากาศเหนือแคว้นต้าหลี่

พื้นที่มณฑลหวงเหลียงซึ่งพังพินาศไม่เหลือสภาพดีของภูเขา ห้อยหัว ต่อให้เป็นเทพเซียนก็ยากจะหาทางเข้าเจอ สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าพื้นที่มณฑลดอกบัวคืออะไร และอยู่ตรงไหนของไบกงทวีป

โรงเรียนที่อยู่ใกล้กับตรอกยังคงไม่เปิดสอน

เด็กหญิงผอมแห้งทำหน้าหน้าตาดังต้นหญ้าที่นี้ต่อ แต่นางกลับเรียนรู้ที่จะไปตักน้ำหรือเก็บกวาดบ้านบ้างแล้ว แม้ว่าจะยังแอบอุลตทอนคุณภาพงานอยู่ก็ตาม

โดยทั่วไปแล้ว หลังจากเริ่มฤดูใบไม้ร่วง ครอบครัวชาวบ้านจะต้องรอคอยให้ถึงวันเทศกาลไหว้พระจันทร์ โดยเฉพาะพวกเด็กๆ ที่ต่างก็นับนิ้วรอคอยว่าจะมาถึงเมื่อไหร่ ครอบครัวพร้อมหน้าพร้อม

ตา กิณชนมไหว้พระจันทร์ มองดวงจันทร์กลมโตที่ลอยเด่นอยู่บน
ท้องฟ้ากลางพุดคุยหัวเราะกันอย่างมีความสุข

เดินผิงอันที่นั่งตากลมอยู่ในลานบ้านคืนนี้พลันค้นพบว่า
ตัวเอง เฉาฉิ่งหล่างและเด็กหญิงคล้ายจะไม่รอคอยเทศกาลไหว้
พระจันทร์สักเท่าไร

แต่ว่าเวลาช่วงที่ผ่านมานี้ เฉาฉิ่งหล่างมีรอยยิ้มเพิ่มขึ้นเยอะ
มาก บางครั้งเขาก็รำคาญเด็กหญิงที่ปากร้ายเหมือนยาพิษคนนั้น
มากจริงๆ แต่พอความรำคาญผ่านพ้นไป ควรจะอยู่ร่วมกันอย่างไร
ก็อยู่อย่างนั้น เขาไม่เคยจดจำความแค้น มีบางครั้งที่เถียงกับนาง
สองสามคำ ทว่าเฉาฉิ่งหล่างหรือจะเป็นคู่ต่อสู้ของนางได้ มีครั้ง
หนึ่งเขาถูกตำหนิตาแดงกำ โม่โหล่นริมฝีปากสั่นระริก ทว่าคืนนั้น
พอนางมาขอเมล็ดแตงจากเขา เฉาฉิ่งหล่างก็ยังคงเอาออกมาให้
นางเงียบๆ บอกว่าเหลือแค่นี้แล้ว นางบอกว่าหมดแล้วก็รีบไปซื้อมา
ใหม่สิ โตขนาดนี้แล้วยังจะต้องให้ข้าสอนเจ้าชื่อของอีกหรือไง?
นั่นทำให้เฉาฉิ่งหล่างอัดอั้นขุ่นเคืองอยู่เป็นครั้งๆ วัน ไม่ยอมพุดกับ
นางตลอดทั้งคืน เด็กหญิงหรือจะสนใจเรื่องพวกนี้ เอาแต่แหะเมล็ด
แตงของตัวเองต่อไป เวลาพุดคุยกับเขาก็ไม่สนว่าเขาจะตอบกลับ
หรือไม่ นางแค่พุดในสิ่งที่ตัวเองอยากพุดเท่านั้น เฉาฉิ่งหล่างก
ลอกตามองสูง สุดท้ายหนไม่ไหวจริงๆ จึงกลับเข้าห้องไปอ่าน
หนังสือ ก่อนจะไปยังปลุกความกล้าหันกลับมาถลิ่งตามองหนึ่งที
แต่พอนางถลิ่งตากลับ ทำท่าว่าจะลุกขึ้นคว้าม้านั่งมาตีคน ก็ทำเอา
เขาตกใจฉุนรีบวิ่งเข้าห้องปิดประตู

พอพุดตัวอยู่ตรงหน้าต่างแล้วเห็นว่าเงินผิงอันชำเลื่องตามอง
เด็กนิสัยไม่ดีคนนั้นครั้งเดียว นางก็รีบนั่งตัวตรง อธิบายว่าชำแค่
ล้อเล่นกับเฉาฉิงหล่าง พวกเราสนิทกันจะตายไป

เฉาฉิงหล่างก็จะหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วเริ่มจุดตะเกียงอ่าน
หนังสือ

นี่ก็เป็นสาเหตุแท้จริงที่เงินผิงอันไม่ได้ไล่เด็กหญิงไป

เช้าตรู่วันหนึ่ง ลู่ๆ ผนกี้ตกลงมาปรอยๆ เด็กหญิงหิวน้ำมาครึ่ง
ถังซึ่งไม่รู้ว่าเป็นน้ำที่ไปตักมาจากบ่อหรือน้ำฝนกันแน่ ใบหน้าของ
นางเต็มไปด้วยรอยยิ้มประหลบประแล่ง พอกลับมาถึงบ้านก็บอก
กับเงินผิงอันว่าโรงเรียนเปิดแล้ว

วันนี้เงินผิงอันถือร่มกระดาษน้ำมันเดินไปโรงเรียนเป็นเพื่อน
เฉาฉิงหล่าง

คนทั้งสองเดินอยู่ในตรอกเล็ก

เด็กหญิงพอมแห่งที่เดิมที่หลบฝนอยู่ใต้ชายคาวิ้งเหยาะๆ ไปถึง
หน้าประตู นางเห็นว่าร่มที่เงินผิงอันถือเอียงไปทางเฉาฉิงหล่าง ดู
เหมือนว่าคนทั้งสองกำลังพูดคุยกัน เฉาฉิงหล่างพูดค่อนข้างเยอะ
เงินผิงอันก็ยิ้มบางๆ มองเฉาฉิงหล่าง

นางยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าประตูนานมาก

บทที่ 328.1 โยนออกไปนอกอารามกวานเต่า

ใจคนไม่ใช่ผิวนถนนที่พอฝนห่าใหญ่ผ่านพ้นไปแล้วจะกลับมาสะอาดสะอาดได้ในเวลาไม่นาน

ในสายตาของเหล่าชนชั้นสูงและชาวบ้านร้านตลาดของเมืองหลวง คลื่นมรสุมจากการตีกันของเทพเซียนยังคงทิ้งริ้วคลื่นกระเพื่อมแผ่ไว้ไม่หยุด ตอนนั้นเงินฝิ่นอันช่วยสอนหมัดให้แก่พวกเหยียนสื่อลิ่งลูกศิษย์ของลั้งชิว พวกสหายของเด็กหนุ่มที่มาร่วมชมเรื่องสนุกก็คือหนึ่งในริ้วคลื่นเหล่านั้น หลังจากแม่ทัพผู้เฒ่าลวีเซียวเดินลงจากหัวกำแพงเมือง แล้วกลับบ้านมาคุยโวให้หลานชายหลานสาวฟังว่าตัวเองเป็นสหายต่างวัยของเงินฝิ่นอันก็คือหนึ่งในริ้วคลื่นเช่นกัน การย้ายบ้านของคนมากมายที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับตรอกจ้วงหยวนก็ยิ่งเป็นเช่นนี้

ตั้งอิงตายไปแล้ว อวีเงินอี่ซี่กระปี่จากไป ทิ้งเศษซากอันและทะเลไว้ให้ลั้งชิวเก็บกวาดคนเดียว

หลังจากส่งเฉาฉิงหล่างถึงโรงเรียนแล้ว เงินฝิ่นอันก็ย้อนกลับมาทางเดิม เขาถือร่มเดินบนถนนใหญ่ที่เจียบสงบ เมื่อราชสำนักเริ่มคลายการป้องกันอันเข้มงวดที่มีต่อเมืองแห่งนี้จึงพอจะมองเห็นผู้คนมาเดินบนถนนได้อย่างบางตา ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนในยุคทรภพที่ค่อนข้างใจกล้า มาที่นี่เพื่อชมสนามรบ จู้ปากชื่นชมร่องลึกที่ถูกระปี่ของกลุ่มฝ่ายหยอดเขาเหนียวคั่นแหวกฝ่าเอาไว้

ส่วนแถบภูเขาภูหนายังคงเป็นพื้นที่ต้องห้าม ถูกล้อมอาณาเขตห้ามคนเข้าออก ราชสำนักออกคำสั่งว่าผู้ที่ละเมิดกฎสามารถสังหารได้ทันที รอบด้านมีเงาร่างของขุนนางกองดาราศาสตร์ให้เห็นอยู่หลายคน กระท่อมที่สร้างขึ้นหยาบๆ ซึ่งอวีเจินอ์ทิ้งไว้หลังนั้นก็ถูกรื้อทิ้งเช่นกัน

จอมยุทธ์ในยุทธภพบางส่วนที่เห็นเงินผิงอันก็คิดว่าเขาคือคนที่เดินทางมาที่นี่เพราะชื่นชมเลื่อมใสมาดของปรมาจารย์เช่นเดียวกับพวกเขา

เงินผิงอันลังเลเล็กน้อย ก่อนจะแวะไปเยี่ยมเยือนที่ศูนย์ฝึกวรยุทธ์ คนเฝ้าประตูเห็นว่าเขาไม่เหมือนคนที่ 'มาหาเรื่อง' อีกทั้งบุคลิกยังดูไม่ธรรมดา จึงไม่กล้าเพิกเฉย รีบไปแจ้งข่าวแก่เจ้าของศูนย์อย่างรวดเร็ว อาจารย์ผู้เฒ่าที่เป็นผู้สอนหมัดออกมาต้อนรับเงินผิงอันด้วยตัวเอง ได้ยินว่าฝ่ายหลังมาเยือนเพราะเลื่อมใสในชื่อเสียงของศูนย์ฝึกพวกเขาก็ให้ภาคภูมิใจ ลูกศิษย์ที่ติดตามมาด้วยก็รู้สึกได้หน้าได้ตา ประเด็นสำคัญคือเงินผิงอันยังสามารถพูดถึงวิชาหมัดของศูนย์ฝึกวรยุทธ์ได้เป็นฉากเป็นตอน และมีเหตุผล พูดคุยกันไม่ก็คำก็ได้ใจผู้เฒ่าไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้เคยได้ยินชื่อเสียงของศูนย์ฝึกวรยุทธ์แห่งนี้มาจริงๆ รายได้ที่แท้จริงของศูนย์ฝึกวรยุทธ์ในเมืองหลวงนั้นมาจากการตกปลาตัวใหญ่ที่ผันไฟในยุทธภพอีกทั้งในกระเป๋ายังมีเงินมาก มีลูกหลานคนรวยที่ไม่ต้องกังวลเรื่องการเงินอยู่พวกนี้ช่วยหนุนหลังศูนย์ฝึกวรยุทธ์ถึงได้มีกำไร ลูกศิษย์ที่ทนกับความลำบากได้และมีพรสวรรค์คือส่วนใน คุณชายที่มาเรียนในศูนย์ฝึกวรยุทธ์เพราะ

หวังความบันเทิงคือหน้าตาส่วนนอก สองอย่างนี้จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปไม่ได้

อาจารย์ผู้เฒ่ารับรองเงินฝิ่งอันอยู่ในห้องรับแขก เขาบอกให้ลูกศิษย์ไปยกน้ำชามา แล้วเริ่มพูดคุยกัน

พอคุยถึงเรื่องการปรับแก้มังกรใหญ่ซึ่งเป็นรากฐานของการเรียนวยุทธ์ ผู้เฒ่าไม่ได้ลงรายละเอียดลึกซึ้ง แต่ก็ไม่ได้ถึงขั้นเพิกเฉยเสียเลย ยังคงพูดถึงรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่สามารถบอกแก่คนนอกได้ เพียงแต่ทอดถอนใจเอ่ยว่าไหนเลยจะหาต้นกล้าที่ดีเยี่ยมได้ง่ายขนาดนั้น หากโชคดี ใช้เวลาสี่ห้าปีก็คงได้เจอลูกศิษย์ที่น่าภาคภูมิใจนี้ หากโชคไม่ดี สิบปีก็อาจจะไม่เจอเลยสักคน

อาจารย์ผู้เฒ่ายังพูดอีกว่าการฝึกหมัดไม่ใช่แค่เสริมสร้างร่างกายให้แข็งแกร่งเท่านั้น ยังเหมือนการส่งอาวุธคมกริบให้แก่คนที่เรียนวิชาหมัดด้วย พวกเขาให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์การใช้วยุทธ์เป็นอันดับหนึ่ง ไม่อย่างนั้นยิ่งลูกศิษย์ที่สอนมามีวยุทธ์สูงส่ง แต่หากจิตใจไม่ตั้งงาม ชอบใช้อำนาจรังแกคนอื่นก็จะยิ่งสร้างภัยร้ายได้มากเท่านั้น พูดไม่ถูกหาคำเดี๋ยวก็ต้อยตีคนอื่นให้ตาย สุดท้ายยังจะทำให้สำนักและศูนย์ฝึกวยุทธ์เดือดร้อนไปด้วย

เงินฝิ่งอันถามถึงเรื่องหลักการของวิชาหมัดนอกอีกเล็กน้อย ตอนแรกอาจารย์ผู้เฒ่ายังอีกๆ อักๆ สีหน้าลำบากใจ เงินฝิ่งอันแสสร้งทำท่ากระฉ่างแจ้ง บอกว่าตัวเองลืมเรื่องสำคัญไป ก่อนจะหยิบเงินยี่สิบตำลึงออกมาวางไว้บนโต๊ะชาที่อยู่ด้านข้าง บอกว่าช่วงนี้คิดจะมาเรียนวิชาหมัดที่ศูนย์ฝึกวยุทธ์ แต่ไม่รับรองว่าจะมาทุกวัน

ดวงตาของอาจารย์ผู้เฒ่าเป็นประกายวาว แล้วถึงได้พูดถึง
หลักการของวิชาหมัดที่ทุกคนต่างก็รู้จักันดีให้เงินผิงอันฟังอย่าง
หมดเปลือก

เงินผิงอันจดจำทุกเรื่องไว้ในใจแล้วลองเอามาเปรียบเทียบกับ
'ตำราหมัดเขย่าขุนเขา' เมื่อได้ฟังหลักการวิชาหมัดอย่างหยาบๆ
เหล่านี้ ในที่สุดเงินผิงอันก็ตัดสินใจได้แล้วว่า วิชายุทธ์ของฟ้าดิน
แห่งนี้ที่จะรวบรวมมาควรเริ่มจากต่ำไปสูง ไม่ต้องมากเกินไป วัน
หน้าเวลาว่างจากการฝึกหมัดก็สามารถเอามาพลิกเปิดอ่านได้ ไม่
แน่ว่าอาจจะมีเรื่องไม่คาดฝันที่น่ายินดีเกิดขึ้น เหมือนกับก่อนหน้านี้
ที่เอากาการเดินนิ่งหกก้าวมาผสมรวมเข้ากับท่าหมัดใหญ่ยอดเขา
ของล้งชิว จึงทำให้เงินผิงอันฝ่าทะเลลุดของขอบเขตสี่ไปได้
สำเร็จ อีกทั้งเมื่อน้ำมาคลองก็เสร็จ (*เปรียบเปรยว่าเมื่อเงื่อนไขสุก
งอม เรื่องต่างๆ ก็สำเร็จลงด้วยดี*) เป็นไปตามธรรมชาติ โดยเฉพาะ
'พลังอำนาจ' ตอนที่ตึงอิงเดินเข้ามาในห้องโถงใหญ่ของวัดป่า
ยเหอ และตอนที่ล้งชิวปรากฏตัวครั้งแรกแล้วเดินเข้ามาหาตน คำ
ว่าฟ้าและคนผสมรวมกันเป็นหนึ่งในสถานที่แห่งนี้ เงินผิงอัน
รู้สึกว่ามีพลังยิ่งใหญ่ซ่อนอยู่ ไม่แน่ว่าเมื่อกลับไปถึงใต้หล้า
ไพศาลอาจจะได้รับผลประโยชน์อย่างอื่นมาเพิ่มเติม

อีกทั้งยังมีความเป็นไปได้สูงว่า โอกาสในการฝ่าขอบเขตห้าสู่
ขอบเขตหกในอนาคตก็อยู่ในความลึกลับที่วุ่นนี้ เงินผิงอันเดาเอาว่า
เมื่อเขาออกไปจากพื้นที่มงคลดอกบัวที่ปราณวิญญาณบางเบา
แล้ว ตัวเองก็จะตกอยู่ในสภาพลมโคลนซึ่งคล้ายคลึงกับตอนที่ฝาน
กว่านเออร์อยู่นอกตำหนักใหญ่วัดป่ายเหอ นั่นคือความรู้สึกอึด
อาดซึกซ่าเหมือนบนร่างแบกหินหนักอึ้ง แล้วก็เหมือนตอนที่หยาง

เหล่าโถงฝังยันต์ปราณที่แท้จริงสี่แผ่นลงบนข้อมือและข้อเท้าของตน

นี่เป็นครั้งแรกที่เงินฝิ่งอันมีชีวิตนับตั้งแต่ฝึกวิชาหมัดมา เขาเริ่มนึกถึงผลได้ผลเสียของตัวเอง ระหว่างที่รับมือกับศัตรูแล้วบรรลุวิชาหมัดใหญ่ยอดเขาของล้งชิวก็คือตัวอย่าง

ตอนแรกที่เรียนวิชาหมัดเขย่าขนเขาก็เพื่อต่อชีวิต นั่นเป็นการตั้งหน้าตั้งตาฝึกฝนอย่างยากลำบาก ทำไปตามขั้นตอน ไม่กล้าเดินออกนอกเส้นทางแม้แต่น้อย เดินนิ่งหกก้าวและยืนนิ่งเจียนหลุถูกฝึกครั้งแล้วครั้งเล่าจนกระบวนท่าหมัดเกือบจะถูกเขาต่อยให้ละละเอียด จดจำได้ขึ้นใจ ผสานรวมเข้าไปยังจิตวิญญาณ ภายหลังผู้เฒ่าแซ่ซุ่ยบนเรือไม้ไฟถ่ายทอดวิชาหมัดให้ หรือแม้กระทั่งผู้เฒ่าสอนอะไร เงินฝิ่งอันก็เรียนสิ่งนั้น

ไม่ได้บอกว่าไม่ดี แต่ฝึกหมัดมาจนถึงก้าวนี้ หากอยู่ในสายตาของผู้เฒ่าแซ่ซุ่ยแล้วเรียกว่าร่อแร่เกือบตาย ก็ถือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว แต่กระนั้นก็ยังไมพ้อ หากคิดจะพัฒนาไปอีกก้าวก็ต้องทนรับความลำบากให้ได้มากกว่าเท่าที่จะทำสำเร็จ จำเป็นต้องได้รับโอกาสในการเปิดสติปัญญาของตัวเองให้โล่งกว้าง คนอื่นไม่อาจบอกได้ เพราะบอกแล้วกลับจะทำให้ไม่ศักดิ์สิทธิ์

แต่เงินฝิ่งอันกลับตระหนักไม่ได้ว่า เขาฝึกท่าหมัดหนึ่งล้านครั้งถึงจะเริ่มมีความคิดความอ่านเช่นนี้ ทว่ากับเรื่องการฝึกกระบี่ เขากลับเรียนรู้แล้วเอามาปฏิบัติใช้จริงได้ตั้งนานแล้ว กระบี่ที่อาจารย์ฉินทำลายค่ายกลของหลิวซือเฉิงชุดชมพูในวัดร้าง กระบี่ที่

วิญญาณกระบี่ 'ซึกออกจากฝัก' ในภาพวาดภูเขาและแม่น้ำ กระบี่
ที่ตนฟันไปยังภูเขาสู่ชาน

ล้วนเป็นกระบี่ของเขาเงินผิงอันทั้งสิ้น

อาเหลียงเคยบอกว่าหากเขาเงินผิงอันฝึกวิชากระบี่ต้องได้
ดีกว่าวิชาหมัดอย่างแน่นอน

ซึ่งก็คือเหตุผลข้อนี้

คนที่สอนวิชาหมัดหรือสอนวิชากระบี่ วิชาหมัดสูงส่งเกินไป
วิชากระบี่เลิศล้ำเกินไป คนที่เรียนวิชาหมัดและวิชากระบี่ก็ยิ่งยาก
จะเปลี่ยนจากตายตัวมาเป็นมีชีวิต

อุปสรรคและความยากลำบากระหว่างเส้นทางที่ก้าวไป เจิ้งต้า
เฟิงก็คือตัวอย่างที่ชัดเจน พรสวรรค์ดีพอ ขอบเขตสูงมากพอ เป็น
ถึงผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตเก้าผู้ยิ่งใหญ่ ทว่าพอไปอยู่นครมังกรเฒ่า
เมื่อคาบเกี่ยวอยู่ตรงเส้นระหว่างความเป็นความตาย กลับต้อง
อาศัยประโยชน์จากคนที่มองอยู่ด้านข้างอย่างเงินผิงอัน ที่บอกว่า
'ศิษย์ไม่จำเป็นต้องด้อยกว่าครูเสมอไป' ถึงจะฝ่าทะเลลุดรอดได้

ฝึกหมัดต้องฝึกจิตใจ เงินผิงอันถามเหยียนสื่อลิ่งลูกศิษย์น้อย
ผู้เป็นที่ภาคภูมิใจมากที่สุดของฉังชิวถึงสองครั้งว่า ทำไมถึงไม่กล้า
ออกหมัด

เหตุใดฉังชิวถึงไม่ได้ผิดหวังในตัวของเธอเหยียนสื่อลิ่งสักเท่าไร
หาใช่เพราะฉังชิวไม่ได้ฝากความหวังไว้ที่หนุ่มน้อยคนนี้ แต่เป็น
เพราะตัวเงินผิงอันเองเคยให้คำตอบไว้ก่อนแล้ว สีคำที่ฉังชิวบอก
ว่า 'เจออหมัดสูงไม่ออกหมัด' ตอนนี้อยู่เหยียนสื่อลิ่งยังพูดไม่ออกและ

ทำไม่ได้ นี่ก็เป็นหลักการเดียวกับ 'เผชิญหน้ากับบูรพาจารย์ของสามลัทธิ ปณิธานหมัดเขย่าขุนเขามืออาจอ่อนข้อ' หลังจากผ่านการฝึกฝนขัดเกลามานับพันนับหมื่นครั้ง เฉินผิงอันจึงพูดได้และทำได้ แต่ตอนนี้เหยียนซือจึงยังจับแก่นสำคัญไม่ได้ จึงไม่จำเป็นต้องสร้างความลำบากใจให้เขา

เส้นทางคดเคี้ยววากวนเหล่านี้ จำเป็นต้องออกหมัดล้านครั้งด้วยตัวเอง ท่องไปในยุทธภพด้วยตัวเองถึงจะมองออกอย่างแท้จริง

ฟังจากบทสนทนาระหว่างเหยียนซือจึงกับศิษย์น้องหญิงคนเล็กของเขา เฉินผิงอันเข้าใจแล้วว่าตัวเอง 'ไม่เหมือนคนทั่วไป' ลูกรักแห่งสวรรค์อย่างลูกศิษย์ของจิ้งชิว ยาเออร์แห่งลัทธิมารและโจวซือหนุ่มปักบุปผา ไม่ว่าจะเป็นต์บะหรือสภาพจิตใจกลับสู่เขาไม่ได้สักคน แต่ตอนนี้เฉินผิงอันยังมองความยิ่งใหญ่ไร้เทียมทานของตัวเองในพื้นที่มงคลดอกบัวไม่ออก ยังดีที่เฉินผิงอันพอจะสัมผัสได้ถึงวิแววของ 'ฟ้าและคนผสมรวมเป็นหนึ่ง' ได้อย่างเลื่อนรางแล้ว นี่ก็คือก้าวหนึ่งที่มั่นคง คือก้าวใหญ่ของผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัว ผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตแปด ขอบเขตเก้าหลายคนในใต้หล้าไพศาลก็ยังไม่มีโอกาสที่จะเกิดความรู้สึกเช่นนี้ได้

หลังจากมาจากศูนย์ฝึกยุทธ์แล้วเฉินผิงอันก็กลับไปยังที่พักเด็กหญิงร่างพอมแห่งนั่งเหม่ออยู่ใต้ชายคา ฝนที่เทกระหน่ำเปลี่ยนมาเป็นฝนเม็ดเล็กปรอยๆ พอนางเห็นเฉินผิงอันก็ยิ้มกว้างให้เขา

เฉินผิงอันเห็นว่าบนร่างนางมีบางส่วนของน้ำฝนก็แสรังทำเป็นมองไม่เห็น หยิบห่อสัมภาระที่ด้านในคือผิวาขึ้นมา

เตรียมจะไปหาบัณฑิตยากจนแซ่เจียง เขาอยู่ห่างจากที่นี่ไป
ประมาณสามช่วงถนน 'ไม่ถือว่าใกล้สัก

รอนเงินผิงอันออกจากบ้านไปแล้ว เขาเพิ่งจะเดินออกจาก
ตรอก เด็กหญิงที่ทำท่าทางลับๆ ล่อๆ ก็รีบปิดประตูลงกลอน แล้ว
'ฝึกหมัด' อย่างเข้าท่าเข้าที่อยู่ใต้ชายคา นี่เป็นท่าวิชาอสนีที่นาง
แอบมองจากเงินผิงอันซึ่งเลียนแบบมาจากตึงอิงและผู้เฒ่าตาบอด
อีกที ฝ่ามือข้างหนึ่งหงายขึ้นฟ้า อีกข้างกำเป็นหมัดวางไว้
ด้านหน้า เดินออกไปอย่างเชื่องช้า

ธรรณีประตูของทั้งสองฝ่ายต่างก็สูงมาก คนหนึ่งคือบุคคล
อันดับหนึ่งของใต้หล้าแห่งนี้ อีกคนหนึ่งเกี่ยวพันกับวิชาอสนีของผู้
ฝึกลมปราณ ตอนนี้เงินผิงอันยังได้แค่ตั้งท่าให้คล้ายคลึงอย่าง
หยาบๆ อีกทั้งยังไม่อาจบรรลุถึงความหมายที่แท้จริง นั่นก็ยังไม่
ต้องพูดถึงเด็กหญิงที่แม้แต่วิชาหมัดก็ยังไม่เคยเรียนมาก่อนเลย
หลังจากที่นางฝึก 'วิชาหมัด' ท่านี้เสร็จแล้วก็รู้สึกวุ่นวาย จึง
เปลี่ยนมาเป็นท่าอื่น ล้วนเป็นท่าที่นางแอบจำมาจากศึกบนถนน
ใหญ่ มีการออกหมัดครั้งหนึ่งของฉงชิว มีกระบี่ที่ลู่ฟางฝ่าถนน มี
ท่าเดินนิ่งหกก้าวของเงินผิงอัน ร่างของเด็กหญิงขยับอย่างงกๆ
เงินๆ เอียงๆ เอนๆ 'ไม่ได้เข้าชั้นเลยสักนิด แน่แน่นอนว่าแค่คำว่า
เป็นวรยุทธ์อย่างผิวเผินก็ยังไม่ถึง

ฝึกท่าหมัดมั่วซั่วอยู่พักใหญ่ เด็กหญิงก็ร้องตวาดออกมาหนึ่ง
ครั้ง แล้วกระโดดเตะอย่างเหี้ยมหาญ ผลคือทำให้ตัวเองกระแทกล้ม
อย่างแรง พอลุกขึ้นยืนก็รู้สึกหิว จึงเดินกะเผลกๆ ไปขโมยของกิน
ในห้องครัว นางรู้สึกวุ่นวายตัวเองเป็นวรยุทธ์ที่สูงส่งแล้ว กะว่ารอให้เฉา

จึงหล่ากลับมาจะเอาเขามาเป็นคู่ซ้อม แน่อนว่าจะทำอย่างนั้นได้
เงินผิงอันต้องไม่อยู่ด้วย

เงินผิงอันมองนางทำตัวเหลวไหลจากบนหลังคาบ้านหลังหนึ่ง
ขมวดคิ้วน้อยๆ แล้วจากไปอย่างเงียบเชียบ

เมื่อคืนวานตอนที่คุยกับนางแล้วถามว่านางอายุเท่าไร นาง
บอกว่าตัวเองอายุเก้าขวบ แถมยังชูฝ่ามือขึ้นมาสองข้าง มือข้าง
หนึ่งงอนิ้วก้อยลง นิ้วที่เหลืออีกสี่นิ้วกลับตั้งตรงดูพู่กัน

อีกทั้งเวลาที่นางหิ้วน้ำกลับมาจากบ่อน้ำ เงินผิงอันยังคงเคย
สังเกตลมหายใจและฝีเท้าของนางอย่างละเอียด

เงินผิงอันที่เดินกางร่มอยู่บนถนนตัดสินใจว่าวันนี้จะไม่ฝึก
วิชาเดินนั่งอยู่ในลานบ้านหลังเล็กนั้นอีกแล้ว

เจียงเฉวียนคือลูกหลานคนยากจน ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนมาสิบ
กว่าปี ในห้องเต็มไปด้วยวิชาความรู้ ได้รับการยอมรับจากเขตการ
ปกครองของบ้านเกิดว่าเป็นเด็กอัจฉริยะและคนมีพรสวรรค์
เพียงแต่ว่าสอบไม่ติดระบบเค่อจวี แม้ว่าทุกวันนี้จะตกอับ แต่ก็
ไม่เคยกล่าวโทษฟ้าดิน เขาเช่าบ้านหลังหนึ่งอยู่ร่วมกับบัณฑิตที่มา
จากบ้านเกิดเดียวกัน ทุกวันยังคงมุ่งมั่นเฝ้าเรียน เพียงแต่ว่าตรง
หว่างคิ้วกลับมีความกลัดกลุ้มอยู่บ้างๆ ทุกวันหลังจากอ่านหนังสือ
เหนื่อยแล้วจะเดินออกมาจากซอย มาหยุดยืนตรงมุมถนนคล้าย
กำลังรอคอยใคร

คนบ้านเดียวกันสองคนต่างก็รู้ว่าปมในใจของเจียงเฉวียนคือ
อะไร วันนี้จึงพาเขาไปซื้อหนังสือที่ร้านแห่งหนึ่งซึ่งอยู่บริเวณ

ใกล้เคียง แม้จะพูดว่าซื้อหนังสือ แต่อันที่จริงแล้วกระเป๋าเงินของคน ทั้งสามต่างก็ฟืดแบน ได้แต่เปิดอ่านตำราของอริยะปราชญ์ที่ฉบับ พิมพ์มีไม่มาก เหลือบมองตำราที่มีเล่มเดียว ตำราหายากประหนึ่ง สาวงามเลิศล้ำที่อยู่ไกลๆ หลายทีเพื่อคลายความอยาก

ท่ามกลางสายตาทรงจดใจของเจ้าแก็ร์ร้าน คนทั้งสามได้แต่ เดินออกมาจากร้านหนังสืออย่างขลาดๆ เห็นว่าด้านนอกมีชาย หนุ่มคนหนึ่งยืนถือร่ม ด้านหลังสะพายห่อสัมภาระ มองมาทางเจียง เฉวียนแล้วถามว่า “เจียงเฉวียนใช่ไหม? ข้าคือญาติของกู่หลิงที่อยู่ ในเมืองหลวง มีธุระจะคุยกับเจ้า”

ใบหน้าของเจียงเฉวียนเต็มไปด้วยความตกตะลึงระคนยินดี กล่าวอย่างสิงโลดว่า “ข้าเองๆ ข้าคือเจียงเฉวียน นางอยู่ไหน หรือ?”

ตอนนี้เมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนไม่ค่อยสงบสุข คราวก่อน หลังจากนางไปขอยืมเงินจากญาติก็เจียบหายไปเลย บวกกับที่ ตรอกบริเวณใกล้เคียงกับที่พักของเขามีคนตาย ตอนนั้นคนของ ที่ว่าการขับไล่พวกคนที่มามุงดูด้วยท่าทางดุตัน แล้วเอาเสื่อม้วน ศพออกไป รู้แค่ว่าเป็นสตรีในยุคทรภพที่ตายอนาถ มีคนเดา ว่าต้องตายเพราะถูกคนแก้แค้นแน่นอน นี่ทำให้เจียงเฉวียนเป็น กังวลอยู่นาน วันแล้ววันเล่า ตลอดช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมี วันใดที่เขาสงบใจอ่านหนังสือได้

คนผู้นั้นกล่าวอย่างเรียบเฉยว่า “จะดีจะชั่วตระกูลกู่ของพวก เราที่อยู่เมืองหลวงก็เป็นตระกูลขุนนาง แม้ว่าสกุลกู่สายของกู่หลิง จะไม่มีอนาคตก้าวหน้า ได้ยินว่ายังมีคนไปปะปนอยู่กับคนในยุคทร

ภพ ไม่มีหน้าไปมาหาสู่กับพวกเรามาหลายปีแล้ว คราวนี้นางเป็นฝ่ายไปหาพวกเราถึงที่ แค่อ้าปากก็บอกว่าจะยืมเงิน ผู้อาวุโสในตระกูลไม่ชอบใจนัก ไม่ใช่จะเสียดายเงินเล็กน้อยเพียงเท่านั้น แต่รู้สึกว่าเป็นการทำให้วงศ์ตระกูลขายหน้า จึงไม่ยอมรับญาติอย่างนาง กู้หลังตั้งต้นจะยืมเงินให้ได้ แถมยังสาบานว่าเจ้าต้องสอบติดตำแหน่งสูงๆ แน่นนอน ดังนั้นอีกไม่นานนางก็จะหาเงินมาคืนได้ คนผู้นั้นยังจะแต่งงานเป็นภรรยาอย่างถูกต้อง ผู้อาวุโสในตระกูลรู้ดีว่าการสอบติดแค่จวีไม่ใช่เรื่องง่าย มีหรือจะเชื่อว่าบัณฑิตยากจนคนหนึ่งจะสอบติดชั้นชื้อได้ จึงบอกกู้หลังว่าต้องมอบผีผาชั้นนี้ให้พวกเขา ถึงจะยอมให้นางยืมเงิน ขณะเดียวกันก็บอกให้นางรับปากเรื่องหนึ่งด้วยว่า มีเพียงเจ้าสอบติดชั้นชื้อได้เท่านั้น ถึงจะยอมให้พวกเขาได้พบหน้ากันอีกครั้ง ตอนนี้นางกำลังเดินทางกลับบ้านเกิด และจะไม่มีการเขียนจดหมายติดต่อกับเจ้าเด็ดขาด”

คนผู้นั้นปลดห่อสัมภาระยื่นส่งให้เจียงเฉวียน และยังควักเงินตุงๆ ถูหนึ่งออกมา “ข้างในนี้มีเงินห้าสิบตำลึง และยังมีตัวเงินอีกสองแผ่น หากใช้จ่ายอย่างประหยัดก็มากพอให้เจ้าประดับประดาตัวเองไปถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า หากเจ้าเจียงเฉวียนไม่มั่นใจว่าจะสอบติด อันที่จริงข้าสามารถนำคำพูดไปบอกแก่กู้หลังได้ จากนั้นพวกเจ้าก็หนีตามกันไป คนหนึ่งทอดทิ้งวงศ์ตระกูล อีกคนหนึ่งละทิ้งตำราของอริยะปราชญ์ ละดีละชั่วก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันถึงอย่างไรก็คงดีกว่าทนความยากลำบากไปถึงสามปี ถึงเวลานั้นค่อยรอให้ผู้อาวุโสในตระกูลตีคู่ยวนยางให้แยกจากกันอย่างโจ่งแจ้ง ไซ้แล้ว ผู้อาวุโสในตระกูลโมโหที่นางตั้งใจขว้างผีผาชั้นนี้ วันหน้าหากเจ้ามีโอกาสจะซื้อให้นางใหม่ก็ได้”

เลียงเฉวียนยี่นอึ้งอยู่ตรงนั้น

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 328.2 โยนออกไปนอกอารามกวานเต่า

บัณฑิตยากจนเชื่อว่าคนหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้คือลูกหลานของตระกูลเศรษฐีผู้ร่ำรวยจริงๆ

อันที่จริงหัวใจเขาเต้นร้าวอยู่ตลอดเวลา เมื่อมายืนอยู่ตรงหน้าคนผู้นี้ เลียงเฉวียนรู้สึกละเอียดใจที่ตัวเองสู้อีกฝ่ายไม่ได้

เขาถามอย่างขลาดๆ ว่า “เหตุใดถึงช่วยข้า?”

คนผู้นั้นตอบว่า “ข้าแค่ช่วยกู้หลัง ไม่ได้ช่วยเจ้า”

เลียงเฉวียนนกดพิผา แต่กลับไม่ได้รับเงินไป เขาถามอย่างใคร่รู้ “เจ้าเป็นลูกหลานตระกูลกู่ไม่ใช่หรือ? เหตุใดถึงเต็มใจปกป้องแม่นางกู่?”

“ในเมื่อกู้หลังชอบเจ้าขนาดนั้น ข้าจึงอยากมาดูให้เห็นกับตาว่าเจ้าเป็นคนอย่างไรกันแน่”

คนผู้นั้นเงยไปครู่หนึ่งก็พูดขึ้นซ้ำๆ ว่า “ในตำรากล่าวว่า ขอแค่หัวใจสองดวงรักมันไม่เสื่อมคลาย”

เลียงเฉวียนยิ้มอย่างเข้าใจ ในใจเริ่มมีความมั่นใจมากขึ้นจึงพยักหน้ารับอย่างแรงกล้าให้กำลังใจตัวเอง “โยต้องอยู่เคียงคู่กันทุกวัน!”

จากนั้นเฉียงเฉวียนก็สายหน้า "เงินข้าไม่ต้องการแล้ว ข้าจะออกไปตั้งแผง ช่วยคนเขียนจดหมายส่งถึงที่บ้าน หรือไม่ก็เขียนกลอนคู่ ถึงอย่างไรก็พอเลี้ยงตัวเองได้ ไม่มีเหตุผลให้ต้องรับเงินก้อนนี้แล้วทำให้แม่นางกู่ถูกคนในครอบครัวดูแคลน ถูกคนรังเกียจแต่รบกวนเจ้าหน้อย หากกลับไปถึงบ้านแล้วช่วยเขียนจดหมายฉบับหนึ่งให้นาง บอกว่าให้นางรอวันที่ข้าสอบติดเป็นเงินซื้อได้เลย!"

กล่าวมาถึงตรงนี้ เฉียงเฉวียนก็ยิ้มสดใส "ไม่แน่ว่าในอนาคตนางอาจจะได้เป็นอูหยินตราตั้งก็ได้นะ"

แต่แล้วเฉียงเฉวียนก็รีบโบกมือ "ประโยคนี้เจ้าห้ามเขียนลงไป ในจดหมายเด็ดขาด เพราะไม่แน่ว่าข้าจะทำได้ แค่ข้าจดจำไว้ในใจก็พอ หากมีวันนั้นจริงๆ ข้าจะพานางมาพบเจ้าอีกครั้ง ให้นางได้รู้ถึงน้ำใจของเจ้าในวันนี้"

คนผู้นั้นก็เป็นคนประหลาดนัก ยังคงยึดถุ้งเงินมาให้เฉียงเฉวียน แล้วก็พูดประโยคประหลาดว่า "เงินนี้เจ้าต้องรับเอาไว้ นี่เป็นน้ำใจของกู่หลิง ยิ่งเป็นเงินที่สะอาดที่สุดในไต้หวัน"

สหายที่มาจากบ้านเกิดเดียวกันสองคนนั้นก็เกลี้ยกล่อมให้เฉียงเฉวียนรับเงินไว้

คนผู้นั้นหมุนกายจากไป

เฉียงเฉวียนตะโกนถามเสียงดังว่า "น้องชาย หลังสอบติดแล้ว ข้าจะหาเจ้าพบได้อย่างไร?"

คนผู้นั้นหันหน้ากลับมา “หากเจ้าสอบติดจะมีคนไปหาเจ้าเอง และบอกเรื่องทุกอย่างกับเจ้า”

ฝนเม็ดเล็กมาเยือนโลกมนุษย์อีกครั้ง

เจียงเฉวียนและเพื่อนรักสองคนออกไปจากถนนแถบนี้ ห่างออกไปไกล คนที่เอาความมาบอกผู้นั้นยืนถือร่มอยู่ใต้ชายคาตรมถนนแห่งหนึ่ง มองส่งบัณฑิตยากจนที่ค่อยๆ เดินจากไปไกล

นักพรตเต๋ามาปรากฏตัวอยู่ข้างกายเฉินผิงอัน ถามด้วยรอยยิ้มว่า “แล้วทำไมถึงไม่บอกความจริงกับเขาไปตรงๆ เลยเล่า?”

เฉินผิงอันเอ่ยเบาๆ “ไม่ต้องบอกอะไรเขาสักอย่าง บอกเขาทุกอย่าง และสามปีให้หลัง ไม่ว่าเจียงเฉวียนจะสอบติดหรือไม่ก็ให้ราชครูช่วยบอกความจริงแก่เขาแทนเข้า ข้ารู้สึกวาทาเลือกข้อที่สามนี้ดีสำหรับเขาและกุ้หลิงมากกว่า”

นักพรตเต๋ามาถามอีกคำถามหนึ่งที่ลึใจคน “ถ้าอย่างนั้นทางเลือกข้อไหนที่ทำให้เจ้ารู้สึกดีที่สุด?”

เฉินผิงอันตอบ “หากเป็นตอนก่อนจะเข้ามาในพื้นที่มณฑลดอกบัวก็คงเป็นทางเลือกที่หนึ่ง ท่องอยู่ในยุทธภพ ไม่ว่าใครก็ควรรับผิดชอบความเป็นความตายของตัวเอง แต่ตอนนี้ น่าจะเป็นทางเลือกที่สอง อย่างน้อยถามใจตัวเองแล้วก็ไม่ละอาย ไม่ทิ้งจุดด่างใดๆ ไว้ในใจ ส่วนข้อที่ว่าทำไมถึงเลือกข้อที่สาม ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน อันที่จริงตัวข้าก็ไม่รู้ว่าทางเลือกนี้ผิดหรือถูก”

นักพรตเต๋ามาพูดพร้อมคลี่ยิ้ม “ไม่รู้ว่าผิดหรือถูกใช่ไหม?”

เงินผิงอันหันหน้ามามอง “ทำไมหรือ?”

นักพรตเฒ่าใช้ฝ่ามือข้างหนึ่งกดลงบนไหล่ของเงินผิงอัน “หลังจากนี้เจ้าก็ยังไม่มีความรู้ได้”

นาที่ถัดมาราวกับเป็นช่วงยามฟ้าสว่าง พระอาทิตย์ลอยขึ้นจากทิศตะวันออก หน้าประตูวังหลวงในเมืองหลวงของแคว้นนั้น แยกเวียน คนเปิดประตูวังตะโกนก้องเสียงดัง

นักพรตเฒ่าถามยิ้มๆ “รู้ไหมว่าทำไมถึงมีชนบทรรมเนียมเช่นนี้สืบทอดกันมา? ไม่ว่าจะเป็นใต้หล้าไฟศาลหรือพื้นที่มงคล ดอกบัวก็ล้วนจำเป็นต้องทำแบบนี้”

เงินผิงอันที่จำต้องหุบร่มสายหน้า

นักพรตเฒ่ากล่าวว่า “ในช่วงเวลาที่แสงอรุณสาดส่องลงมา วังหลวงจำเป็นต้องตวาดขับไล่วิญญาณพยาบาทบางส่วนออกไป เจ้าคิดว่าเป็นวิญญาณพยาบาทของใคร?”

เงินผิงอันยังคงสายหน้า

นักพรตเฒ่าจึงเอ่ยว่า “ของขุนนางผู้ซื่อสัตย์ที่ตายไปอย่างยุติธรรม ขุนนางผู้จงรักภักดีที่ตายไปอย่างเปล่าประโยชน์ ขุนนางผู้เป็นเสาค้ำยันบ้านเมืองที่ตายเพราะเสียงถวายนคำหัตถานแก่ฮ่องเต้ในประวัติศาสตร์”

หลังจากนั้นเวลาสิบปีร้อยปีของแม่น้ำแห่งกาลเวลาสายยาวในพื้นที่มงคลดอกบัวก็ราวกับว่าไหลมาอยู่ในช่วงระยะเวลาเพียงปีเดียวของผู้เฒ่า

นาที่ถัดมานักพรตเฒ่าพาเงินผิงอันมาพบกับอาจารย์ผู้เฒ่าผู้
มั่งมันศึกษาตำราไฝหาความรู้ ยามจรดพู่กันราวกับมีเทพช่วย แต่
กลับไม่เข้มงวดกับลูกหลาน ตอนที่ใกล้จะจากโลกนี้ไป หยาดเหงื่อ
แรงใจที่หุ้มเหทำมาทั้งชีวิตล้วนถูกลูกหลานเอาไปเรขายผลาญทิ้ง
จนสิ้น ด้วยความโมโหจึงเผาผลงานทั้งหมดของตัวเอง

และยังได้พบกับอัครเสนาบดีจากตระกูลยากจนที่สุดในที่สุดก็
สามารถเขียนบทกวีที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยความงดงามอย่างแท้จริง
ได้ในช่วงบั้นปลายชีวิต บทความของเขาไม่ต้องถูกคนในตระกูล
และเพื่อนร่วมงานดูแคลนว่าเป็นดังคนสวมชุดทองเครื่องประดับเงิน
แต่ใส่รองเท้าฟางสานอีกต่อไป

ได้เห็นขุนนางสำคัญผู้เป็นแกนกลางของราชสำนักที่พักอยู่ใน
จวนเก่าโทมม สองชายแขนเสื้อมีลมเย็น (เปรียบเปรยถึงขุนนางมือ
สะอาด) มีชื่อเสียงอันดี ทว่าญาติที่อยู่ในห้องถื่นกลับรังแกบุรุษข่ม
เหงสตรี แต่ละคนห้อยเงินหมื่นกว่านไว้รอบเอว จดหมายทุกฉบับที่
เขาเขียนถึงทางบ้านล้วนตัดเตือนให้คนในตระกูลรู้จักประหยัด
มัธยัสถ์ รักษาคุณธรรม หลังจากเนื้อหาในจดหมายปรากฏสู่
สายตาของคนรุ่นหลัง เขาก็ยังได้รับคำยกย่องชมเชยจากผู้คน

องค์ชายแคว้นเปยจั้นคนหนึ่งยื่นเป่าลมใส่มือหาความอบอุ่น
อยู่นอกห้องเรียนในวันหิมะตกหนัก

คุณชายเสเพลคนหนึ่งที่ทำตัวกำเรียบเสิบสาน ก่อกรรมทำชั่ว
ไม่ว่างเว้น พอกลับไปถึงบ้านกลับกตัญญูต่อย่า ช่วยเหินบชายผ้า
ห่มให้ผู้อาวุโสนอนอุ่นสบาย

ขุนนางคนสำคัญของแคว้นซ่งไล่คนหนึ่งที่อุทิศตนเพื่อบ้านเมือง ปฏิรูปกฎหมาย ในบรรดาลูกหลานสายตรงเจ็ดแปดคนที่ถูกนำตัวมาใช้ มีเกินครึ่งที่แสรังใช้ข้ออ้างปฏิรูปกฎหมายแสวงหาผลประโยชน์ใส่ตัว กำจัดคนที่เห็นต่าง บ้างก็พยายามคาดเดาจิตใจฮ่องเต้ แอบสร้างพรรคพวก สุดท้ายการปฏิรูปกฎหมายล้มเหลว ขุนนางคนสำคัญผู้นั้นถูกจับขังคุกแล้วก็ยังรักษาจิตใจอันกว้างขวางไว้ได้ เจ็บใจก็แต่ปณิธานยิ่งใหญ่ยังไม่ทันได้เป็นจริง ตัวเองกลับต้องมาตายไปเสียก่อน

จอมยุทธ์น้อยในยุทธภพคนหนึ่งที่เราเห็นทางให้เดินต่อ พ่อแม่ถูกศัตรูคู่แค้นฆ่าตาย ชีวิตหลายสิบปีต่อจากนั้นเต็มไปด้วยอุปสรรค ต้องทนรับความอับยศ ถูกคนหลู่เกียรติ ตอนที่ได้แก้แค้น เขาสังหารคนทั้งครอบครัวของศัตรูไปหลายสิบคน ได้ชำระแค้นอย่างสาสมใจ หลังจากที่ยอมยุทธ์น้อยซึ่งกลายเป็นบุรุษเต็มตัวกลายเป็นจอมยุทธ์ใหญ่จากไป มีเด็กหญิงคนหนึ่งพาเด็กชายที่อายุน้อยกว่าคนหนึ่งเดินออกมา ตอนนั้นสองพี่น้องเล่นซ่อนแอบกันอยู่ ได้ไปหลบอยู่ซอกผนังพอดิ เมื่อรอดพ้นหายหน้าครั้งนี้มาได้ สุดท้ายเด็กทั้งสองคนก็โชนศีรษะต่อหน้าหลุมศพ กล่าวคำสาบานว่าจะแก้แค้นแทนคนในครอบครัว

นายอำเภอสองคนที่เกี่ยวพันกับปัญหาเรื่องการส่งหนังสือราชการถึงสองครั้งเหมือนกัน จำต้องถูกราชสำนักซักไซ้เอาความผิด นายอำเภอคนหนึ่งได้แอบออกอุบายอันชาญฉลาดให้แก่คนส่งสารของจุดพักม้า บอกให้แจ้งความเท็จว่าระหว่างทางเจอโจร

ดักปล้น อีกทั้งยังบอกให้คนของจุดพักม้าผู้นั้นใช้มีดทำร้ายตัวเอง
สุดท้ายจึงหลอกตบตาขุนนางกรมกลาโหมที่มาตรวจสอบเรื่องนี้ไป
ได้ ส่วนนายอำเภออีกคนหนึ่ง ทั้งๆ ที่เป็นหน้าหนาวหิมะตกหนัก
เส้นทางถูกปิดกั้น เพื่อทำหน้าที่ให้สำเร็จ คนส่งสารของจุดพักม้า
จึงพยายามข้ามแม่น้ำไปให้ได้ แต่กลับทำให้หนังสือราชการถูกน้ำ
ได้รับความเสียหาย นายอำเภอรายงานเรื่องนี้ตามความจริง ผลคือ
คนส่งสารถูกโบยหนึ่งร้อยไม้ เนรเทศไปไกลพันลี้ ส่วนนายอำเภอ
ไม่ได้รับเงินเดือนหนึ่งปี คนในพื้นที่วิพากษ์วิจารณ์กันว่าภายในห้า
ปีนี้อาจไม่มีโอกาสได้เลื่อนขั้นแล้ว

เรื่องราวหลังจากนั้นก็ยิ่งแปลกประหลาด แม่น้ำแห่งกาลเวลา
เริ่มหมุนย้อนกลับ

มองเห็นลอมยุทธพิเนจรเฟิงชิง پایกับถั่งเถี่ยอี้ที่เรียกกันเป็นพี่
เป็นน้องนั่งดื่มสุราอยู่ตรงข้ามกัน ตบเขาร้องเพลงเสียงดังอยู่ใน
เมืองชายแดน

ฉินผิงอันยังได้มาที่นอกเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน เห็น
หญิงสาวที่ชื่อว่ากู่หลิงคนนั้น เห็นการพบกันครั้งแรกระหว่างนาง
กับบัณฑิตเจียงเฉวี่ยน มองเห็นการทำความรู้จักกัน การตกหลุม
รักกันและกันของพวกเขา ก่อนจะเข้าเมืองมีหิมะตกหนัก กู่หลิงที่
เฟิงจะทำงานลอบสังหารครั้งหนึ่งสำเร็จเร่งรีบเดินทางเพื่อไปสอบ
เคอจวีเป็นเพื่อนบัณฑิต

หญิงสาวยืนอยู่ท่ามกลางหิมะที่ตกหนักเพียงลำพัง ปีนี้นางเจอ
กับบัณฑิตคนหนึ่ง ท่ามกลางชีวิตที่มีดมนและเต็มไปด้วยคาวเลือด
ของนางจึงดูเหมือนว่ามีหิมะตกลงมา พื้นดินที่กว้างขวางสะอาด

เอี่ยมทำให้นางเข้าใจผิดนึกว่าตัวเองคือสตรีที่ดีที่สุด แม้จะรู้ว่าหิมะต้องละลาย และนางก็ยังคงเป็นผู้หญิงที่ชั่วร้ายคนนั้น ทว่าการได้พบเจอกับเขาก็ถือว่าสวรรค์ไม่ปฏิบัติต่อนางอย่างเลวร้ายเกินไปแล้ว

มองเห็นเด็กหญิงพอมแห่งคนหนึ่งที่บ้านครั้งจะออกไปมองเนินดินเล็กๆ เนินหนึ่งนอกเมืองด้วยสีหน้าคิดถึง

สุดท้ายเงินผิงอันมองเห็นตัวเองที่มองไปยังบ่อน้ำแห่งนั้นแวบหนึ่ง

มีสองครั้งที่ลอบเข้าไปยังหอเก็บตำราส่วนตัวของคนอื่น ทามกลางตำรานั้นพันนัมหมิ่นเล่ม เกินครึ่งล้วนเป็นตำราใหม่เอี่ยม แต่ก็มืออยู่หลายเล่มที่เป็นตำราเก่าแก่หลายปีแล้ว ทว่าพอเปิดออกอ่านกลับยังได้กลิ่นหอมของหมึกจางๆ หลักการของอริยะปราชญ์ และบทความไพเราะมากมายล้วนไม่มีใครได้ชื่นชม

เห็นตัวเองที่ยืนอยู่หน้าบ้านในตรอกเล็ก ยกแขนขึ้นแล้วก็เอาแขนลงอยู่หลายครั้งด้วยไม่กล้าเคาะประตู

ตอนที่เขากับเฉาฉิงหล่างเดินทางร่วมไปโรงเรียน เด็กหญิงยืนอยู่หน้าประตู จ้องมองมาที่แผ่นหลังของพวกเขาเขม็ง แม่น้ำฝนจะสาดโดนเต็มใบหน้า นางกลับไม่รู้ตัวแม้แต่น้อย

สุดท้ายเงินผิงอันยืนอยู่ใต้ชายคาเพียงลำพัง ในมือยังคงถือร่มกระดาษน้ำมันคันนั้นที่ไม่รู้ว่าอยู่เคียงข้างเขามานานกี่ปีแล้ว บนถนนใหญ่ยังคงมีฝนเม็ดบางตกปรอยๆ

นักพรตเฒ่าไม่อยู่ข้างกายแล้ว

ผิดกับถูก ดีกับเลว ไซ่กับไม่ไซ่ ดิงามกับชั่วร้าย

เงินผิงอันได้เห็นมามากมายเหลือเกิน

เขามองหลักการเหตุผลอะไรที่ทำให้คนรู้สึกว่าคุณต้องตามหลักฟ้าดินไม่ออกสักอย่าง กลับกลายเป็นว่าหลักการเหตุผลทั้งหลายที่ในอดีตเคยยื่นหยัดมาล้วนไม่มีเหตุผล

เงินผิงอันอดนึกถึงประโยคหนึ่งที่คนพายเรือเฒ่าซึ่งในอดีตเคยพายเรือให้ลู่อเงินพูดกับเขาหลังจากมรสุมบนเกาะก๊วยฮวาผ่านพ้นไปไม่ได้ ผู้เฒ่ากล่าวว่า 'เจ้าอย่าหวังจะทำลายมหารรคาของข้า'

ก่อนหน้านี้ ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่าโจวซือหนุ่มปักบัพพาไม่ไซ่ตัวการร้ายที่แท้จริง แต่เขาก็ยังคงตัดสินใจทำตามคำบอกหลังจบเรื่องของฉงฉิว หากมีห้ารายชื่อนั้นจริงๆ ก็จะไม่เอารายชื่อหนึ่งในนั้นตั้งตัวโจวซือมาเป็น 'ผู้ไต่บังคับบัญชา' ของตน แล้วต่อยเขาให้ตายด้วยหมัดเดียว ก่อนหน้านี้เขารังเกียจเด็กหญิงพอมแห่งคนนั้นอย่างสุดหัวใจ แต่กลับไม่รู้เลยว่าทำไม ถึงขั้นไม่เต็มใจจะคิดให้ลึกลับ แต่ก็ไซ่ว่าเขาจะไม่ได้อผลเก็บเกี่ยวอะไรเลย เขาเริ่มรู้สึกว่าตัวเองปล่อยวางเงินเกล็ดหิมะได้มากขึ้น แม้ว่าเงินเกล็ดหิมะเหรียญนั้นจะวางอยู่ข้างบนทกลอนในตำราที่เขาคิดว่าดงามอย่างยิ่งก็ตาม

ห้องฟ้าหลังฝนโปร่งใส เงินผิงอันเดินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงบ่อน้ำ เขายืนอยู่ตรงนั้นแล้วก้มหน้ามองลงไปก้นบ่อ

และเวลานี้เอง เด็กหญิงร่างพอมแห่งที่อยู่ในลานบ้านขนาดเล็กก็กำลังเงยหน้ามองดวงอาทิตย์ที่เจิดจ้าเสปตา

พิศอารามเต่า เต่าพิศเต่า

นักพรตเต่าหนึ่งนั่งอยู่บนท้องฟ้า มองคนทั้งสอง

ถ้าสวรรค์เหลิยนฮวาที่เชื่อมติดอยู่กับพื้นที่มงคลดอกบัวมี
นักพรตเต่าคนหนึ่งนั่งอยู่ริมแม่น้ำ มองคนทั้งสาม

ตามคำบอกของลูกศิษย์บางคน เขาก็แค่มีเวลาว่างแล้วมานั่ง
มองเต่าเล็กๆ ของคนอื่นเท่านั้น

เงินผิงอันพลันตั้งสายตากลับคืนมาแล้วคลี่ยิ้ม เดินออกไป
จากข้างบ่อน้ำ แม้ว่าจะไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง แต่ก็คิดตกเรื่องหนึ่ง
นั่นคือต้องสั่งสอนหลักการการเป็นคนให้กับเด็กหญิงที่มีนิสัยชวน
ให้ผู้คนรังเกียจคนนั้นสักหน่อย สอนจากเรื่องที่ยากที่สุด หากสอน
แล้วนางไม่เข้าใจ สอนไปแล้วไม่มีประโยชน์ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้อง
สนใจนางอีก แต่ส่วนที่ต้องสอนก็ยังคงต้องสอน อย่างน้อยก็ต้องให้
นางรู้ว่าอะไรคือดี อะไรคือชั่ว นางจะเป็นคนชั่วต่อไป หรือจะ
เปลี่ยนแปลงตัวเองกลายมาเป็นคนดีก็เป็นเรื่องของนางแล้ว

นักพรตเต่าสีหน้าดำคล้ำ อารมณ์ไม่ค่อยดีนัก คิดอยากแต่จะ
โยนเงินผิงอันออกไปนอกพื้นที่มงคลดอกบัว

เขาไม่คิดเลยว่าตัวเองจะเอาชนะชั่วใจเต่าไม่ได้

ดังนั้นเขาจึงสะบัดชายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง เงินผิงอันก้าวหนึ่ง
ก้าวก็ออกมาจากพื้นที่มงคลดอกบัว กลายเป็นมาอยู่บนทางเดินม้า
นอกแคว้นเปยจิ้นของไบกงทวีป

สวมชุดอาคมจินหลี่สีทอง ตรงเอวห้อยน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ แต่ไม่มีกระบี่ปรากฏยาวอยู่ด้านหลัง

ทว่าขอบเขตวรุทธิ์ยังคงเป็นขอบเขตห้า ไม่ได้หายไปพร้อมกับพื้นที่มงคลดอกบัว

อีกทั้งกระบี่บินซุอีและสี่อยู่ที่จิตเชื่อมโยงถึงกัน ตอนนี้ก็อยู่ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ด้วย

เงินผิงอันรีบเหลียวซ้ายแลขวา โชคดีที่เห็นว่าบนทางห่างไปไม่กี่ไกล คนลี้วดอกบัวโพล่หัวออกมาจากตรงนั้น เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวน้อยมีนงยิ่งกว่าเงินผิงอันเสียอีก

นักพรตเต๋ามายืนอยู่ข้างกายเขา "ตามข้อตกลง เจ้าสามารถพาคนห้าคนไปจากพื้นที่มงคลดอกบัว สี่คนในนั้น ข้าช่วยเลือกไว้ให้เจ้าเรียบร้อยแล้ว"

ในมือนักพรตเต๋าก็ถือม้วนภาพสีม้วน เขาโยนออกไปอย่างไม่ใส่ใจ พวกมันมาก็เรียงลำดับกันอยู่หน้าเงินผิงอัน ลอยอยู่กลางอากาศ ก่อนที่ม้วนภาพหนึ่งในนั้นจะคลี่ตัวออกด้วยตัวเอง ด้านบนวาดภาพบุรุษสวมชุดคลุมมังกรนั่งตัวตรง "นี่คือฮ่องเต้ผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยน เว่ยเซี่ยน"

หญิงสาวคนหนึ่งทางด้านหลังสะพายกระบี่ "สุยโวยเปียน ละทิ้งการเรียนวรุทธิ์ เป็นผู้มิคุณ สมบัติที่จะเป็นเซียนกระบี่เช่นเดียวกัน"

"หลูปายเซียงบรรพบุรุษแห่งลัทธิมาร"

“จูเหลียน”

“สี่คนนี้มีเรือนกายและจิตวิญญาณที่สมบูรณ์แบบ หลังจากนี้ เจ้าจงใช้เงินฝนัฎฐพิชเลี้ยงพวกเขา แคโยนเข้าไปในภาพวาดทุก วันก็พอ สักวันหนึ่งเมื่อพวกเขากินจนอิ่มแล้วก็จะสามารถเดิน ออกมาจากภาพวาด อุทิศตนให้แก่เจ้า อีกทั้งยังภักดีอย่างถวายหัว ส่วนข้อที่ว่าหลังจากนี้ขอบเขตวश्यकของพวกเขาจะเป็นเช่นไร หรือจะเปลี่ยนไปฝึกตนเป็นผู้ฝึกกลมปราณก็ล้วนขึ้นอยู่กับ ความสามารถของเจ้านายอย่างเจ้าเงินผิงอันแล้ว แน่่อนว่าก่อน จะเป็นเช่นนั้นได้ เจ้าต้องเลี้ยงดูให้พวกเขามีชีวิตกลับคืนมา เสียก่อน”

เห็นได้ชัดว่าผู้เฒ่าไม่เต็มใจจะพูดอะไรกับเงินผิงอันมากนัก อีกทั้งยังไม่เปิดโอกาสให้เงินผิงอันเอ่ยแทรก ถึงได้พูดรวดเดียว ยาวขนาดนี้

ไม่รอให้เงินผิงอันถามว่าคนสุดท้ายคือใคร นักพรตเฒ่าก็ยื่น มือข้างหนึ่งไปคว้าแล้วกระซอกเด็กหญิงร่างผอมแห้งคนหนึ่ง ออกมา ตบลงบนศีรษะด้านหลังของนางหนึ่งครั้ง นางก็ล้มหน้าทิ่ม อยู่บนถนน พอเงยหน้าขึ้นมา บนใบหน้าของนางจึงเต็มไปด้วย ความเลือนลอย

เงินผิงอันหันไปมองนักพรตเฒ่าร่างสูงใหญ่แล้วถามว่า “สะพานอมตะจะทำอย่างไร?”

นักพรตเฒ่าสีหน้าเฉยเมย “ปฐากฐานไว้เรียบร้อยแล้ว หลังจากนี้ก็คลำหาทางเอาเอง”

เฉินผิงอันถามอีก “แล้วกระบี่ปราณยาวเล่มนั้นล่ะ?”

นักพรตเฒ่ามองไปยังทิศไกล “ข้ายอมคืนให้กับเฉิงชิงตูด้วยตัวเอง”

เฉินผิงอันเก็บภาพวาดทั้งสี่ไว้ในกระบี่บินสีอยู่ แล้วจึงกุมหมัดบอกลานักพรตเฒ่า

นักพรตเฒ่าอารมณ์ไม่ใคร่จะดีนัก เดินก้าวหนึ่งกลับเข้าไปในพื้นที่มงคลดอกบัว ข้าเลื่องตามองถ้าสวรรค์เหลียนฮวาที่เชื่อมติดอยู่กับพื้นที่มงคลแวนหนึ่ง เจ้าหมอนั้นไปจากริมแม่น้ำแล้ว

นักพรตเฒ่าถึงได้ยิ้มออก

เฉินผิงอันตาใหญ่จ้องอยู่กับตาเล็กของเด็กหญิงผอมแห้ง

ก่อนที่เขาจะถอนหายใจ “เจ้าชื่ออะไร?”

เด็กหญิงเป็นคนใจกล้า แม้จะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่หลังจากปิดฝุนบนร่างตัวเองแล้วก็ยังคงตอบพร้อมหัวเราะว่า “ก่อนหน้านี้ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าข้ามีแค่แซ่ พ่อแม่ยังไม่ทันได้ตั้งชื่อให้ข้า ข้าก็เลยตั้งชื่อให้ตัวเอง แค่อักษรเดียวเท่านั้น นั่นคือเฉียน (เงิน) ก็ข้าชอบเงินนี่นา”

เฉินผิงอันถาม “แล้วแซ่อะไร?”

เด็กหญิงยืดอกเล็กๆ ขึ้นพลางตอบว่า “เฉย! เฉยที่ด้านล่างมีคำว่าอีที่แปลว่าเสื้อผ้า (裴 ประกอบด้วยตัวอักษรสองตัว ตัวล่างคือคำว่า 衣 ที่แปลว่าเสื้อผ้า) พ่อข้าเคยเล่าให้ฟังว่าแซ่นี้เป็นแซ่ใหญ่

ของบ้านเกิดเขี้ยวนะ! ในแซ่มีคำว่าเสื้อผ้า ในชื่อมีคำว่าเงิน เป็นมงคลอย่างยิ่ง”

เงินผิงอันตบหน้าผากตัวเอง

แซ่เผยชื่อเฉียนน เผยเฉียนน เผยเฉียนน... (เผยเฉียนนแรกที่เป็นชื่อของเด็กหญิงเขียนว่า 裴钱 เผยเฉียนนคำที่สองเขียนว่า 赔钱 แปลว่าขาดใช้เงินหรือขาดทุน)

มิน่าเล่าตนถึงได้ไม่ชอบนาง

บทที่ 329.1 คนในภาพวาด

ในที่สุดก็ได้ออกมาจากพื้นที่มงคลดอกบัวที่ลึกลับมองไม่เห็น กั้นบังได้เสียที หลังจากที่นักพรตเฒ่าจากไป เรื่องแรกที่เงินผิงอัน ทำก็คือสอบถามคนในแคว้นเปยจิ้นว่าตอนนี้คือปีอะไร เขากลับมาจริงๆ ว่าคำว่าหกสิบปีบนภูเขาที่เขียนบอกไว้ในตำรา พอมาอยู่ในโลกแห่งความจริงจะผ่านไปพันปีแล้ว หากถุกนักพรตเฒ่าหลอก ตั้มนานถึงสิบปีหรือหลายสิบปี แถมตอนนี้ยังไม่มีกระปีปราณยาว คิดจะแก้แค้นก็คงหาตัวคนไม่เจอแล้ว

ยังดีที่หลังจากถามขบวนพ่อค้าบนถนนทางหลวงของแคว้นเปยจิ้นแล้วถึงได้ถอนหายใจโล่งอก นับตั้งแต่คราวก่อนที่เป็นรัชสมัยกวางสี่ปีที่หก ตอนนี้แค่เปลี่ยนไปเป็นรัชสมัยกวางสี่ปีที่เจ็ดเท่านั้น และเวลานี้ใบธงทวีปก็อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงเช่นเดียวกัน สภาพอากาศเหมือนกับในพื้นที่มงคลดอกบัวที่ขยับเข้าใกล้ช่วงกลางฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

เปยจิ้นได้ทิ้งเงามืดไว้ในใจของเงินผิงอัน เขาจึงไม่กล้าอยู่ต่อ นานนัก เดินทางมุ่งหน้าขึ้นเหนือไปตลอดทาง ก่อนหน้านี้เคยได้ยินชื่อเสียงยิ่งใหญ่ของภูเขาไท่ผิงมาก่อน จึงคิดอยากจะไปมองใกล้ๆ ให้เห็นกับตาตัวเองสักครั้ง ทว่าตอนนี้กลับไม่เหลือความคิดนี้อยู่เลย บวกกับที่เขาเองก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มเจ้อเขียนอย่างโจวเผยแห่งตำหนักคลื่นวสันต์ ลู่ฝางแห่งภูเขาเหนียว

คั่นและลอมยุทธ์พีเนจรเฟิงชิงปาย ตอนนี้จึงคิดแต่จะหาท่าเรือ ตรีภูลเขียนแห่งหนึ่งแล้วมุ่งหน้ากลับแจกันสมบัติทวีปไปโดยตรง

แม้ตอนนั้นที่จากบ้านเกิดมา หยางเหล่าโถวจะเคยเตือนว่า ภายในห้าปีห้ามกลับไปเมืองเล็ก แต่ไม่ได้กลับบ้านเกิดก็ยังมี สถานที่มากมายที่สามารถไปเยือนได้ ยกตัวอย่างเช่นนครมังกร เต๋าที่ฟานเออร์อยู่ แคว้นชิงหลวนที่ฉางซานเฟิงและสวีหยวนเสี่ย เดินทางไปหาประสบการณ์ แคว้นซุสยของอริยะกระบี่ผู้เต๋าซ่งอวี เซา ทะเลสาบเจียนซุของกู่ชาน สำนักศึกษาต้าสยที่พวกหลี่เป่าผิง ไปเล่าเรียนวิชา มีสถานที่ไม่น้อยเลยจริงๆ

สรุปก็คือไบถงทวีปไม่ใช่สถานที่ที่ควรรั้งอยู่นาน

เงินผิงอันเก็บรวมกระดาษน้ำมันที่หยิบติดมือมาจากพื้นที่มงคล ดอกบัว คนทั้งสองเดินไปข้างถนนทางหลวง เด็กหญิงพอมแห่ง คอยเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความใคร่รู้อยู่ตลอดเวลา "ที่นี่คือที่ไหน? ไม่ใช่แคว้นหนันเยวี่ยนของพวกเรากระมัง?"

ก่อนหน้านี้ตอนที่เงินผิงอันสอบถามผู้อื่น นางฟังไม่ออกสัก ประโยคเดียว

เงินผิงอันพยักหน้ารับ ต้องลากขวดน้ำมันน้อย (เปรียบเปรย ถึงตัวภาระ) นี้มาด้วยก็คือเหตุผลที่เงินผิงอันอยากจะออกไปจาก ไบถงทวีปโดยเร็ว พานางมาด้วยไม่เหมือนตอนที่เดินทางหา ประสบการณ์ร่วมกับลู่ไถ หากเจอกับพวกผู้ฝึกตนอิสระบนภูเขาดักปล้นกลางทาง ย่อมต้องลำบากมาก แต่พอนึกถึงลู่ไถ พยับเมฆ ในใจของเงินผิงอันก็ยิ่งหนาขึ้นมากกว่าเดิม ชายฉกรรจ์ชายถึงหูลู่คนนั้น

ผู้ฝึกกลมปราณบนภูเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ได้เลื่อนขั้นเป็นเซียนดินแล้ว ส่วนใหญ่มักจะสามารถใช้วิชาฝ่ามือเทพมองภูเขาและแม่น้ำ แม้จะรอบรู้เทียบเท่ากับนักพรตเฒ่าที่อยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวไม่ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องที่ยายดาวยักษ์ สำหรับวิชาเซียนอันเป็นวิชาอภินิหารนี้ ในอนาคตเมื่อกลับไปถึงบ้านเกิด เขาจะต้องสอบถามจากผู้เฒ่าแซ่ชฺยหรือไม่ก็เว่ยป้อให้ละเอียดว่ามีความรู้เรื่องใดบ้าง มีส่วนไหนที่ต้องพิถีพิถัน หรือมีข้อห้ามและพันธนาการอะไรบ้าง

เผยเฉียนถามต่อ “คือบ้านเกิดของเจ้า? สถานที่อยู่อาศัยของเทพเซียนหรือ?”

เฉินผิงอันหลุดหัวเราะพริต สายหน้าตอบ “ไม่ใช่บ้านเกิดของข้า แล้วก็ไม่ใช่ดินแดนเซียนอะไร”

เผยเฉียนเห็นว่าเขาไม่เต็มใจจะพูดมากจึงไม่ซักถามอะไรอีก

นางยกสองมือขึ้นขยี้ตา

เฉินผิงอันถาม “เป็นอะไร?”

เผยเฉียนงยหน้าขึ้น ยิ้มสดใส “รู้สึกแปลกๆ แต่กลับจำอะไรไม่ได้สักอย่าง เมื่อครูนี่ยังเก็บกวาดบ้านให้เจาฉิงหล่างอยู่เลย แต่พี่ที่เดียวก็มาอยู่ที่นี่แล้ว”

เฉินผิงอันชำเลื่องตามองนางหนึ่งที

เผยเฉียนรีบเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ “เก็บกวาดเมล็ดแตงที่เพาะไว้บนม้านั่งในลานนะ”

คนทั้งสองเดินมาได้ประมาณยี่สิบกว่าลี เด็กหญิงก็เหนื่อยจน หอบเป็นวู นางยูหน้าพูดอย่างน่าสงสารว่าฝ่าเท้าถูกเสียดสีจน เป็นตุ่มพองหมดแล้ว

เงินผิงอันจึงเช่ารถม้าคันหนึ่งจากจุดพักม้าข้างทาง เมื่อตกลง ราคาได้เรียบร้อยก็เดินทางมุ่งหน้าขึ้นเหนือต่ออีกครั้ง ตกถึงกันไว้ เรียบร้อยแล้วว่ารถม้าจะหยุดจอดในเมืองริมชายแดนแคว้นเปยจิ้น ซึ่งระยะทางนี้ใช้เวลาประมาณสองวัน เปยจิ้นของไบถงทวีปไม่ เหมือนกับเปยจิ้นของพื้นที่มณฑลดอกบัว สถานที่แห่งนี้ไม่มี สงครามมาอย่างยาวนาน ไม่ว่าจะเป็นการจัดการของที่พักม้าหรือ เรื่องเอกสารผ่านทางล่วนหละหลวมอย่างมาก ขอแค่ในกระเป๋ามี เงิน ต่อให้ไม่ใช่ขุนนางก็ล่วนมาพักแรมที่จุดพักม้าได้

นี่เป็นครั้งแรกที่เผยเจียนได้นั่งรถม้า นางรู้สึกแปลกใหม่อย่าง ยิ่ง นั่งอยู่ในห้องโดยสารที่สายโคลงเคลง ไม่ต้องเดินเองช่างสบาย ยิ่งนัก คอยเลิกผ้าม่านมองไปยังทิวทัศน์ด้านนอกอยู่เป็นระยะ หลัง เข้าช่วงฤดูใบไม้ร่วงมา ห่างจากถนนทางหลวงไปไม่กี่ไมล์มักจะ มองเห็นต้นลูกพลับสีทองอร่ามเป็นแถบๆ ทำเอานางน้ำลายไหล ด้วยความอยากกิน ใจหวังยิ่งนักว่าจะเงินผิงอันจะบอกให้สารทีหยุด รถ นางจะได้ลงจากรถม้าไปขโมยกลับมาสักแปดสิบเงิน

เงินผิงอันฉวยโอกาสตอนที่นางมองออกไปข้างนอกหยิบม้วน ภาพสีภาพออกมา แกนของม้วนภาพทั้งสี่นี้ไม่เหมือนกัน แกนหนึ่ง ทำมาจากไม้ฉื่อถ่านที่สามารถป้องกันมอดแทะ แกนหนึ่งคือหยก ขาว อีกสองแกนทำมาจากวัสดุบางอย่างที่เขาไม่รู้จัก คนทั้งสี่ใน ม้วนภาพมีชีวิตชีวาเสมือนจริง

เว่ยเซี่ยนฮองเต้ผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยนอยู่ในตำแหน่งเหมือน
ในภาพแขวนของฮองเต้ทั่วไป เขาสวมชุดคลุมมังกรสีทอง แต่
เรือนกายไม่ถือวากำยาล้ำสนั่น กลับค่อนข้างจะตัวเล็กผอมบาง
พอมาสวมชุดคลุมมังกรตัวใหญ่จึงดูไม่เข้ากันอย่างเห็นได้ชัด

สุยโย่วเปียนที่ล้มเหลวในการบินทะยานอยู่ในท่าสะพานกระบี่
ท่างท่างอาจผิงผาย คนในภาพวาดสบตากับคนที่มองภาพวาด

หลูปายเซียงผู้นำแห่งลัทธิมารสวมเสื้อเกราะสีแดงสด มือทั้งคู่
ยันด้ามดาบที่ปักตรึงอยู่เบื้องหน้า เมื่อเทียบกับเว่ยเซี่ยนแล้ว เขา
กลับดูเหมือนจักรพรรดิในโลกมนุษย์มากกว่า

จูเหลียนคนบ่าวรยุทธ์ที่ตายด้วยน้ำมือของตึงอิงมีสนหลังโค้ง
งอ ยืนสองมือโพล่หลัง หรือตาลงคล้ายผู้เฒ่าตัวเล็กในหมู่ชาวบ้าน
ทั่วไป

ภาพวาดทั้งสี่นี้กินแค่เงินฝนนัญพิชเท่านั้น? ปัญหาอยู่ที่ว่า
หากให้พวกเขาคนใดคนหนึ่งในภาพวาดเหล่านี้เดินออกมาจะต้อง
กินเงินฝนนัญพิชไปกี่เหรียญกันแน่? อีกอย่างคำว่าจงรักภักดี ก็
จำเป็นต้องผ่านการพิสูจน์ก่อนถึงจะบอกได้ ถอยไปพูดหมื่นก้าว
เงินฝินอันที่เป็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวคนหนึ่ง ขนาดชุดคลุมอาคมจินห
ลี ชื่อชินและหยุดหิมะยังถูกเขามองเป็นของนอกกายทั้งหมด

ยังดีที่คราวนี้อยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวได้ถูกนักพรตเฒ่าพา
ท่องไปทั่วไต้หล้า เงินฝินอันจึงเข้าใจเรื่องราวในโลกมนุษย์เพิ่มขึ้น
เยอะมาก โดยไม่รู้ตัวเขาก็ใช้สายตาอีกแบบหนึ่งไปมอง
'สถานการณ์ใหญ่ในไต้หล้า' ของแจกัสนสมบัติทวีป รวมไปถึง
สภาพการณ์และฐานะของถ้าสวรรค์หลิจุที่อยู่บนอาณาเขตของต้า

หลีกแล้ว สำหรับเรื่อง 'ของนอกกาย' เขาก็ไม่มองอย่างสุดโต่งอีกต่อไป ไม่อย่างนั้นหากอิงตามนิสัยเดิมของเขา ม้วนภาพทั้งสี่นี้อาจจะถูกเงินผิงอันเอาออกไปขายในราคาที่สูงเทียบฟ้าแล้วก็เป็นได้

เผยเขียนยื่นคอมามองภาพวาดของสุยไยวเปียน พุดเสียงเบาว่า "พี่สาวคนนี้สวยมากจริงๆ"

เงินผิงอันไม่สนใจ เขาม้วนภาพวาดทั้งสี่เก็บเบาๆ ไม่ได้เอาเก็บไว้ในวัตถุฟางชุดต่อหน้าเผยเขียน แต่เอาวางไว้ข้างเก้าอี้ชั่วคราว ในใจทอดถอนใจไม่หยุด บรรพบุรุษสี่ท่านนี้เลี้ยงยากเหลือเกิน ไหนเลยจะดีเหมือนซู้อีกับสืออู่ แค่มีน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ก็ได้แล้ว ออย่าว่าแต่เงินผิงอันพิชเลย มีชีวิตพึ่งพากันและกันมานานขนาดนี้ สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมาหลายครั้ง เขาไม่เคยต้องจ่ายเงินเกล็ดหิมะแม้แต่เหรียญเดียว หลอมกระบี่ เลี้ยงกระบี่ ล้วนไม่จำเป็นต้องให้เงินผิงอันคอยเป็นกังวล

อันที่จริงเงินผิงอันมีแท่นสังหารมังกรอยู่ก่อนหนึ่ง คือหินลับที่ ดีที่สุดสำหรับการหลอมกระบี่ในโลก เพียงแต่ว่าเงินผิงอันหรือจะตัดใจยอมให้แท่นสังหารมังกรที่สลักคำว่า 'หญิงเหยา' 'ไร้เดียงสา' ถูกกลิ้งให้ลุดหายไปแม้แต่เสี้ยวเดียว ยังดีที่สำหรับเรื่องนี้ ซู้อีกับสืออู่ต่างก็ไม่เคยอแงกับเงินผิงอันมาก่อน แต่เขาคิดว่าเมื่อกลับไปถึงเขตการปกครองหลงเฉวียนจะต้องพยายามขอซื้อหินสังหารมังกรก้อนเล็กๆ มาจากอริยะหร่วนจงให้ได้ ถึงอย่างไรก็ไม่ควรปฏิบัติต่อพวกมันแยเกินไปนัก

ค่าใช้จ่ายก่อนนี้ เงินฝิ่นอันไม่คิดจะงก ต่อให้เมื่อถึงเวลานั้น อาจจะไม่ใช้แค่เงินฝิ่นธัญพืช แต่เป็นเงินเหรียญทองแดงแก่นทองที่มีมูลค่ามากกว่าก็ตาม

เงินฝิ่นอันมองนาง

เผยเขียนเองก็มองเขาด้วยความกังวลใจ กลัวว่าเขาจะถีบตัวเองตกจากธรรมา อยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย นางจะไม่ถูกคนรังแกตายหรือ? ในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน จะดีจะชั่วนางก็คุ้นชินเส้นทางเป็นอย่างดี ของที่อยู่ในบ้านใดที่สามารถขโมยได้ ของของเด็กตระกูลใดที่สามารถแย่งชิง ใครที่ไม่ควรไปมีเรื่องด้วย ใครจำเป็นต้องประจบเอาใจ นางล้วนมีลูกคิดรางเล็กๆ ในใจเอาไว้ติด แต่มาอยู่ที่นี้ อีกเดี๋ยวก็เข้าหน้าหนาวแล้ว หิมะก้อนใหญ่ตกพรวดๆ ลงมา หากนางไม่หิวตายก็ต้องหนาวตาย นางเคยเห็นขอทานแก่ขอทานน้อยหลายคนที่ไม่สามารถอดทนจนผ่านหน้าหนาวไปได้ กับตาตัวเองมาก่อน รู้ดีว่าสภาพเมื่อต้องหนาวตายอัปลักษณ์ยิ่งนัก

เผยเขียนรู้ว่าเงินฝิ่นอันไม่ชอบตน

ก็เหมือนกับที่นางรู้ว่าเงินฝิ่นอันชอบเฉาจึงหล่างมาก

และนางก็ไม่ได้อยากให้เขามาชอบตน ขอแค่เขาช่วยดูแลเรื่องการกินการอยู่ให้นางก็พอแล้ว ทางที่ดีที่สุดคือมอบเงินก้อนใหญ่ให้กับนาง ส่วนจะชอบหรือไม่ชอบ จะมีค่าสักกี่เหรียญกัน เชียว?

สารภีที่ทำหน้าที่ขับรถเป็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง คำนวณเส้นทางเป็นอย่างดี เงินผิงอันและเผยเฉียนพักค้างแรมในจุดพักม้าแห่งหนึ่ง ส่วนสารภีอาศัยหลับนอนในห้องโดยสารของรถม้า เงินผิงอันเช่าห้องระดับล่างสองห้อง เผยเฉียนพักอยู่ในห้องด้านข้าง เงินผิงอันซื้ออาหารส่วนหนึ่งมาจากจุดพักม้า ห่อไว้ในห่อสัมภาระเพื่อสะดวกพกพา อีกส่วนหนึ่งใส่ไว้ในหีบหนังสีธรรมชาติ เพราะหากออกจากบ้านมือเปล่าจะดูสะดุดตาเกินไป

แบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้เผยเฉียนแล้ว เงินผิงอันก็ไปที่ห้องของตัวเอง ปลดดาบและกระบี่ จุดตะเกียงน้ำมันที่อยู่บนโต๊ะ หยิบมิดแกะสลักและแผ่นไม้ไผ่สี่เหลี่ยมผืนเล็กออกมา เริ่มบันทึกสิ่งที่พบเห็นตลอดการเดินทางในพื้นที่มณฑลดอกบัว ด้วยตัวอักษรเท่าหัวแมลงวัน

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เงินผิงอันเดินไปเปิดประตู เผยเฉียนยืนอยู่ข้างนอก กล่าวอย่างขลาดๆ ว่า “ในห้องมิดสนิท ข้ารู้สึกกลัว”

เงินผิงอันรู้สึกขำ ในใจคิดว่าเจ้าใจกล้าถึงขนาดป็นขึ้นไปนอนหลับบนหลังสิงโตหินของบ้านคนรวย แต่พอได้มาพักอยู่ในห้องกลับกลัวงั้นหรือ?

แต่เงินผิงอันก็ยังยอมให้นางเข้ามา นางปิดประตูลงอย่างว่าง่าย เงินผิงอันบอกให้นางนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ก่อนพูดซ้ำๆ ว่า “ที่นี่เรียกว่าไบกงทวิป เป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่ใหญ่มาก พวกเราจะเดินทางไปยังแจกันสมบัติทวิป บ้านเกิดของข้าอยู่ทางทิศเหนือของแจกันสมบัติทวิป นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปเจ้าต้องเริ่มเรียน

ภาษากลางของแจกันสมบัติทวีปและภาษาทางการของตำหลีที่เป็นบ้านเกิดข้า”

เผยเขียนยิ้มกว้าง พยักหน้ารับอย่างแรง “ได้เลย!”

ไม่ใช่ว่านางอยากเรียนภาษาทางการภาษากลางผายลมสุนัขอะไรนั้น แต่จากความหมายของคนที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ เห็นได้ชัดว่าจะพานางไปบ้านเกิดของเขาด้วย นี่ไม่ใช่หมายความว่าตลอดทางนี้นางสามารถกินฟรีอยู่ฟรี ไม่ต้องกังวลเรื่องการกินอยู่หรือ?

แต่คำพูดประโยคต่อมาของเงินผิงอันกลับเหมือนสาดน้ำเย็นใส่หน้านาง ทำให้สีหน้าของเด็กหญิงเดี๋ยวมืดเดี๋ยวสว่าง บ่นนินทาในใจไม่หยุด เงินผิงอันหยิบมิดแกะสลักขึ้นมาสลักตัวอักษรลงบนแผ่นไม้ไผ่ภูเขาซึ่งเส้นที่เว่ยป้อมมอบให้ต่ออีกครั้ง เขาก็มหันาลงค่อยๆ ซีดค่อยๆ เขียน ละเลียดบรรจง ขณะเดียวกันก็พูดกับเผยเขียนด้วยว่า “นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป นอกจากจะสอนภาษากลางและภาษาทางการให้เจ้าแล้ว ยังจะสอนให้เจ้ารู้จักตัวอักษร หากเห็นว่าเจ้าเรียนดีก็จะมีข้าวให้เจ้ากินทุกมื้อ หากเรียนไม่ดีก็อย่าหวังว่าจะได้กิน”

นางหน้ามุ่ม “ข้าโง่มากเลยนะ”

เงินผิงอันร้องอ้อหนึ่งที “ถ้าอย่างนั้นข้าก็ประหยัดเงินได้แล้ว”

เผยเขียนแอบเหลือบมองเงินผิงอัน เห็นว่าเขาไม่เหมือนล้อเล่น นางก็รีบยิ้มทันที “ข้าจะตั้งใจเรียน”

กล่าวมาถึงตรงนี้ นางก็พับตัวลงบนโต๊ะ ถ้ามเสียงเบา “ซื้อเสื้อผ้าให้ข้าสักชุดสองชุดได้ไหม?”

เงินผิงantwortโดยไม่มองหน้า "รอให้อากาศหนาวแล้ว ข้าจะหาเสื้อผ้าหนาๆ ให้เจ้าเพิ่มชุดหนึ่ง"

นางพิมพา "ฤดูใบไม้ร่วงแล้วนะ อากาศเย็นมากแล้ว อีกอย่างเจ้าดูสิ ขนาดรองเท้าข้ายังเป็นรูจริงๆ นะ ไม่ได้หลอกเจ้า หากข้าเกิดป่วยขึ้นมา เจ้าก็ยังคงดูแลข้าอีก แบบนั้นจะยุ่งยากมาก..."

พูดมาถึงตรงนี้นางก็ยกเท้าขึ้น รองเท้าของนางขาดจริงๆ เผยให้เห็นนิ้วเท้าสีดำเหม็น

เงินผิงอันวางมิดแกะสลักลง ใช้ปลายนิ้วขีดเศษไม้ไฟเล็กละเอียดที่มองไม่เห็นทิ้งไป "กลับไปนอน พรุ่งนี้ยังต้องออกเดินทางแต่เช้า"

เผยเขียนไม่พูดอะไรอีก ออกจากห้องไปเงียบๆ พอกลับไปถึงห้องที่อยู่ด้านข้างก็ปิดประตูแล้วยืมหน้าบานทันที ก่อนจะรีบตีหน้าเคร่ง บังคับตัวเองไม่ให้หลุดเสียงหัวเราะออกมา นางกระโจนขึ้นไปบนผ้าห่ม กลิ้งตัวอย่างมีความสุข สูดหายใจมองฟ้าเพดาน หลังจากเตะรองเท้าเก่าขาดทิ้งไปแล้วก็เริ่มนึกถึงท่าทางเมื่อครู่ของเงินผิงอัน นางเลียนแบบเขาด้วยการพูดประโยคนั้นว่า 'กลับไปนอน' แต่ไม่กล้าออกเสียง แล้วทำหน้าทะเล้น

ก่อนจะนอน นางกระโดดลงจากเตียงไปจุดตะเกียงที่อยู่บนโต๊ะแล้วถึงได้นอนหลับไปจนฟ้าสว่าง

ไม่จุดตะเกียงทิ้งไว้ก็เสียเปล่า

คนมีเงินก็ควรทำเช่นนี้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 329.2 คนในภาพวาด

เงินผิงอันที่อยู่อีกห้องเขียน 'บันทึกทองเที่ยวพื้นที่มงคล ดอกบัว' อดแน่นเต็มแผ่นไม้ไผ่ถึงสามแผ่น เป่าไฟดับตะเกียงแล้วก็ เริ่มฝึกเดินนิ่งหกก้าว ร่วมกับท่ามือจับกระบี่หลากหลายรูปแบบใน คัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริง ยังคงเป็นท่าจับเสมือนจริง

ก้าวเดินเจียบเชียบไร้สรรพสำเนียงราวกับปลาที่แหวกว่ายอยู่ในน้ำ ปณิธานหมัดและจิตวิญญาณแห่งหมัดล้วนถูกเก็บไว้ภายใน ทั้งหมด เมื่อเทียบกับตอนเงินผิงอันปล่อยหมัดตรงริมลำคลอง หลงซวีที่ปณิธานหมัดไหลรินไปทั่วร่างแล้ว ก็เรียกได้ว่าแตกต่างกัน ราวฟ้ากับเหว

ทุกวันนี้เวลาเงินผิงอันฝึกหมัดสามารถแบ่งสมาธิไปคิดเรื่องอื่นได้แล้ว

ตามคำบอกในตำราหมัดเขย่าภูเขา หลังจากเดินนิ่งกับยืนนิ่งแล้ว อันที่จริงยังมี 'เขียนชีว' นอนนิ่งอีก เงินผิงอันรู้หลักและ กระบวนท่าของมันมานานแล้ว และหลังจากที่เขาเลื่อนสู่ขอบเขตสี ก็ไม่คิดว่าการฝึกทำนี้เป็นเรื่องยากอีกต่อไป ประเด็นสำคัญคือ แก่นของนอนนิ่งดันไปอยู่ที่คำกล่าวสืประโยคว่า 'นอนหลับเหมือนตาย' ซึ่งจะทำให้จิตวิญญาณของคนเป็นดั่งน้ำตายในบ่อ ถือเป็น การฝึกตนอย่างเต็มที่ แต่เงินผิงอันออกจากบ้านมาสองครั้ง แต่ละ ครั้งล้วนเดินทางไกลยิ่งกว่าเก่า เงินผิงอันไม่กล้านอนหลับสนิท

เกินไปนัก ดังนั้นการฝึกทำนี้จึงถูกถ่วงรั้งเอาไว้ตลอดเวลา ต้องรอให้กลับไปถึงหลงเฉวียนก่อนค่อยว่ากันอีกที

ครั้งนี้ออกมาจากพื้นที่มงคลดอกบัวอย่างฉุกฉะลุกเกินไป

หาไม่แล้วเงินฝิงอันก็จะต้องพยายามรวบรวมวิชายุทธ์ชั้นสูงของใต้หล้าแห่งนั้นมาให้ได้มากที่สุด ตอนนีลองมาย้อนนึกดูแล้วเส้นทางการเรียนยุทธ์ของตึงอิงไม่ได้ผิดเลย เขาได้ยืนอยู่บนยอดเขาของกลุ่มภูเขาย่างแท้จริง แทบจะเรียกได้ว่าเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดแห่งการเรียนยุทธ์ของพื้นที่มงคลดอกบัว คิดจะเดินไปให้ถึงก้าวนั้น นอกจากต้องตระหนักรู้ได้ด้วยตัวเองแล้ว ยังจำเป็นต้องมองทัศนียภาพของยอดเขาแห่งอื่นที่เตี้ยกว่าแล้วเอามาเปรียบเทียบกัน ชดเชยส่วนที่ขาดหาย สุดท้ายกลายเป็นปณิธานหมัดของตัวเอง นั่นต่างหากถึงจะเป็นหมัดสูงนอกฟ้าอย่างแท้จริง

นี่ก็คล้ายคลึงกับการเรียนหนังสือและหลักการเหตุผลไม่ใช่หรือ?

แล้วก็มีส่วนที่เหมือนกับการสร้างสะพานซึ่งเขียนระบุไว้ในตำราของที่ว่าการกรมโยธา

โดยไม่หันรู้ตัว ขอบฟ้านอกหน้าต่างก็เริ่มปรากฏเป็นสีขาวเหมือนสีฟงปลาแล้ว

ทุกวันนี้ต่อให้ฝึกหมัดตลอดทั้งคืน เงินฝิงอันก็ไม่เคยมีเหงื่อออก เกรงว่านี่คงเป็นความสะดวกสบายหลังจากเลื่อนสู่ขอบเขตห้า เพราะการบำรุงจิตวิญญาณประสบความสำเร็จแล้ว แต่ในเมื่อเขา

สวมชุดคลุมอาคมจีนลืออยู่บนกาย จะมีเหงื่อออกหรือไม่ก็ไม่ได้มีผลอะไร

ตอนที่เงินผิงอันฝึกหมัด คนจิวดอกบัวที่หายดีแล้วนั่งหลับอยู่ตรงขอบโต๊ะ พอออกมาจากพื้นที่มงคลดอกบัวก็ดูเหมือนว่าเจ้าตัวน้อยจะมีเรื่องในใจให้ครุ่นคิด

เงินผิงอันหยุดฝึก นั่งลงข้างโต๊ะ ศีรษะของเจ้าตัวน้อยห้อยลู่ลง

เงินผิงอันลุ่มศีรษะของมันพลาจคลียม ไม่ได้พูดอะไร เรื่องการปลอบใจคนไม่ใช่เรื่องที่เขาเงินผิงอันถนัดเลยจริงๆ

เขาหยิบม้วนภาพวาดทั้งสองออกมาอีกครั้ง วางบนโต๊ะ เริ่มครุ่นคิดว่าควรจะ 'วางเดิมพัน' ดีหรือไม่

ในอดีตเงินผิงอันกลัวเรื่องของโชคกลางเหมือนกลัวเสือ

ตอนนี้ปมในใจคลายลงไปได้ไม่น้อย อันที่จริงหลังจากที่ถ้าสวรรค์หาลู่แตกแล้วร่วงลงมา โดยเฉพาะเมื่อถูกเจ้าลัทธิลู่อินเล่นงานไปครั้งหนึ่ง โดยการผูกเขาเข้ากับเฮ้อเสี่ยวเหลียงแห่งสำนักโองการเทพ การเดินทางไปเยือนต้าสูยของเขาจึงราบรื่น โชคดีอย่างยิ่งที่สุด ภายหลังเมื่อแยกทางกันเดินกับเฮ้อเสี่ยวเหลียงบนเรือคุณ ด้านโชคกลางของเขาก็ยังถือว่าไม่เลว

อีกอย่างตอนนี้เขาเงินผิงอันก็มีทรัพย์สินสมบัติไม่น้อยแล้ว ไม่พูดถึงผลกำไรมหาศาลตอนที่เดินทางร่วมกับลู่อิน พูดถึงแค่เทพหยินซึ่งอยู่เคียงข้างเจิ้งต้าเฟิงในนครมังกรเต๋ามาตนนั่นที่ยอมจ่ายเงินผันธัญพืชถึงสิบเหรียญเต็ม เพื่อขอซื้อแผ่นไม้ไผ่เพื่อนหยงเล็กๆ แผ่นหนึ่งไปจากเขา ดูเหมือนว่าเพราะอยากซื้อประโยชน์บนแผ่นไม้

ที่ว่า 'เทพเซียนมีความต่าง หยินหยางแยกห่าง วิญญาณทำให้ใจสงบ จิตสร้างร่างทอง'"

ดังนั้นเงินฝิ่นอันจึงไม่คาดหวังว่าจะสามารถเลี้ยงให้ภาพวาดสีภาพนี้กลับมา 'มีชีวิต' ได้ทั้งหมดในคราวเดียว เลือกรูปหนึ่งขึ้นมาเหมือนเป็นการเติมพินเล็ก ๆ น่าจะมั่นคงกว่า

สถานการณ์วุ่นวายเกิดขึ้นแล้ว เงินฝิ่นอันต้องการผู้ช่วยให้ช่วยดูแลครอบครัวและกิจการของเขาจริงๆ

ผู้เฒ่าแซ่ซุ่ย เงินฝิ่นอันไม่กล้าคาดหวัง คนหนึ่งสอนวิชาหมัดอีกคนก็แค่เรียนวิชาหมัดเท่านั้น จะหวังอะไรมากกว่านั้นไม่ได้

ส่วนเว่ยป้อถึงอย่างไรก็เป็นทวยเทพแห่งขุนเขาใหญ่ มีหน้าที่รับผิดชอบเป็นของตัวเอง

เจ้าตัวน้อยสองคนอย่างเด็กชายซุดเซียวและเด็กหญิงซุดกระโปรงชมพูตบะยังตื่นเขิน อีกทั้งเงินฝิ่นอันปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนที่ชายคนโตที่ปฏิบัติต่อน้องเล็กสองคนมากกว่า นี่เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตใจตามธรรมชาติ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอายุ หากเจอกับเรื่องใหญ่จริงๆ เงินฝิ่นอันไม่เพียงแต่ไม่ยอมให้พวกเขาเข้าไปเสี่ยงอันตราย มิแต่จะบอกให้พวกเขาอยู่ห่างๆ เข้าไว้

สำหรับคนสี่คนในภาพวาด เงินฝิ่นอันกลับไม่ต้องคิดเยอะขนาดนั้น

ส่วนหลังจากที่ทำความรู้จักกันแล้ว ควรจะอยู่ร่วมกันอย่างไร นั่นเป็นเรื่องที่ต้องรอให้ถึงเวลาก่อนค่อยว่ากันอีกที

ภาพวาดสีภาพ เงินผิงอันไม่รู้ว่าควรจะเลือกใคร แต่แน่ใจมากว่าคนแรกที่เขาจะไม่เลือกก็คือภาพวาดของสุขโยวเปียน

หากหลังจากนี้หนึ่งเหยารู้เรื่องที่ว่า มีผู้หญิงเดินออกจากภาพวาดมาอยู่ข้างกายตน อีกทั้งตนยังต้องจ่ายเงินฝนธัญพีชไปไม่น้อย แบบนั้นเขาจะทำอย่างไร?

ดังนั้นเงินผิงอันจึงเอาภาพวาดนี้ใส่ไว้ในกระเป๋บินสีอยู่ก่อนภาพอื่น

จากนั้นก็เก็บภาพของหลูปายเซียงบรรพบุรุษผู้เปิดภูเขาลัทธิมารไล่ตามไป แค่มองก็รู้แล้วว่าเป็นพวกพยศยากจะกำราบ อีกทั้งยังเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งกองกำลังในห้องถื่นของพื้นที่มงคลดอกบัวที่ใหญ่ที่สุด หลังจากเงินผิงอันเชื่อเชิญอีกฝ่ายออกมาได้อย่างยากลำบากแล้ว หากอีกฝ่ายเป็นพวกมารร้ายโหดเหี้ยมอย่างโจวเฟยแห่งตำหนักคลื่นวสันต์ มองข้ามหลักจริยธรรม ทฤษฎีเนรคุณ แบบนั้นเขาจะยังต้องหาวิธีจับอีกฝ่ายกลับไปขังไว้ในภาพวาดอีกหรือ?

ไม่มีเหตุผลใดในใต้หล้าที่บอกให้คนไม่เห็นค่าของเงินถึงขนาดนี้

เงินฝนธัญพีชไม่ใช่เงินเกล็ดหิมะ แล้วนับประสาอะไรกับที่ว่าต่อให้เป็นเงินเกล็ดหิมะก็ไม่ได้เหมือนกัน

เก็บม้วนภาพที่สองไปแล้วก็เหลืออยู่แค่บรรพบุรุษของเว่ยเหลียงและจุเหลียนผู้บ้าคลั่งวรยุทธ์ที่มองดูเหมือนมีเมตตาปราณี ฝ่ายหลังเคยเป็นเจ้าของกวานดอกบัวสีเงิน นี่ทำให้ในใจเงินผิงอันเต้น

ระทึกเล็กน้อย การต่อสู้กับตึงอิง เขาเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งไว้ที่
ภูเขากู่หนิว นั่นคือศึกที่อันตรายที่สุดในชีวิตของเงินผิงอัน

เงินผิงอันจ้องมองภาพสองภาพอย่างลึกลับ

คนจิวดอกบัวขยับมานั่งอยู่ตรงหน้าเงินผิงอันเงิบๆ แล้วก็
มองประเมินภาพทั้งสองอย่างตั้งใจไม่ต่างกัน

เงินผิงอันตัดสินใจไม่ได้จึงถามมันด้วยรอยยิ้ม "เจ้ารู้สึกว่าถูก
ชะตากับใครมากกว่า?"

คนจิวดอกบัวหันหน้ากลับมา เจ้าตัวน้อยที่มีแค่แขนเดียวชี้ไป
ที่ภาพวาด จากนั้นก็ชี้มาที่ตัวเองคล้ายกำลังถามเงินผิงอันว่า
ต้องการให้มันเป็นคนเลือกจริงๆ หรือ?

เงินผิงอันยิ้มตาหยีพลาถพยับหน้ารับ

เจ้าตัวน้อยลุกขึ้นยืนมองไป ขยับเดินไปตามริมขอบของ
ภาพวาดทั้งสอง เบิกตากว้าง ริ่งไปริ่งมา แถมยังพุบตัวลงบนผิวโต๊ะ
เพื่อมองคนที่อยู่ในภาพวาด จริงจังและน่ารักอย่างมาก

ทำเอาเงินผิงอันที่มองดูอยู่อารมณ์ดี

สุดท้ายเจ้าตัวน้อยนั่งลงบนพื้น ชี้ไปยังภาพวาดของเว่ยเซี่ยน
นที่อยู่ข้างกาย

เงินผิงอันหัวเราะฮาๆ "ถ้าอย่างนั้นก็เลือกเขาแน่แหละ"

หลังจากเจ้าตัวน้อยลุกขึ้นยืนก็รีบวิ่งไปที่ขอบโต๊ะ กระทบชาย
แขนเสื้อของเงินผิงอันอย่างเป็นกังวลเล็กน้อย คงกลัวว่าตัวเองจะ
เลือกผิดไป

“ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรก็ต้องเลือกอยู่แล้ว เลือกผิดก็ไม่ใช่ไร”
เงินผิงอันยืนนิ้วออกมาจี้ไต้รักแร้ของมัน เจ้าตัวน้อยหัวเราะคิกคัก

เงินผิงอันหยิบเงินฝนธัญพืชออกมาหนึ่งเหรียญ คีบไว้ด้วย
สองนิ้ว ก่อนจะวางลงบนภาพวาดของห้องเต้ผู้บุกเบิกแคว้นนั้น
เยวียนเบาๆ เมื่อเงินฝนธัญพืชสัมผัสกับภาพวาดก็หลอมละลาย
เหมือนหิมะทันที บนพื้นผิวของภาพวาดมีปราณวิญญูณชั้นหนึ่ง
ที่มาจากเงินฝนธัญพืชแผ่ออกมาอย่างรวดเร็ว ไอหมอกขมุกขมัว
เหมือนไอน้ำเหนือทะเลสาบ จากนั้นก็ปล้นกระเพื่อมแผ่ออกไปสี่
ทิศ เงินผิงอันมองไปทางภาพเหมือนของเว่ยเซี่ยนที่ดูมี ‘ชีวิตชีวา’
เพิ่มขึ้นมาส่วนหนึ่ง โดยเฉพาะบนชุดคลุมมังกรหรรษาที่ถักทอขึ้น
อย่างประณีตที่มีแสงสีทองกะพริบเปล่งประกาย

น่าเสียดายก็แต่เขามองสายสนกลในมากกว่านั้นไม่ออก
จะต้องใช้เงินฝนธัญพืชมากน้อยแค่ไหนก็ยังคงเป็นปริศนาอยู่ดี

เงินผิงอันตัดสินใจแล้วว่าโยนเงินฝนธัญพืชเข้าไปใน
ภาพวาดสิบเหรียญ หากยังไม่มีสัญญาณที่แน่ชัดก็ถือชะว่าปาหิน
ให้กระดอนไปบนน้ำ (เปรียบเปรยว่าเสียเงินไปเปล่าๆ โดยไม่เกิด
ผลลัพธ์ใดๆ)

เก็บม้วนภาพวาดไปอย่างระมัดระวัง เงินผิงอันก็ห้อยชื่อชิน
และหยุดหิมะไว้ตรงเอวให้เรียบร้อย สะพายห่อสัมภาระผ้าฝ้าย ออก

จากห้องแล้วตะโกลนเรียกเผยเขียนที่อยู่ห้องติดกันให้ออกเดินทางต่อ

เคาะประตูอยู่นานกว่าเด็กหญิงจะเดินอีตอาดออกมาเปิดประตูอย่างสะลึมสะลือ พอเห็นเงินผิงอันก็ทำสีหน้าไม่ใคร่จะเต็มใจสักเท่าไร

หลังจากนางจัดการตัวเองเสร็จเรียบร้อย เห็นนางเดินมาหาตนเงินผิงอันก็ชี้ไปที่เตียง

เผยเขียนทำหน้างงัน

เงินผิงอันจึงกล่าวว่า "เก็บให้เรียบร้อยก่อนค่อยไป"

เผยเขียนกล่าวอย่างน้อยใจ "พวกเราจ่ายเงินถึงจะค้างแรมที่จุดพักมาได้ เจ้าจ่ายเงินไปตั้งมากนะ"

เงินผิงอันไม่พูดไม่จา

เผยเขียนจึงได้แต่หมุนตัวกลับไปพับผ้าห่มให้เรียบร้อย

เงินผิงอันขำเลื่องตามองตะเกียงน้ำมันที่อยู่บนโต๊ะแล้วขมวดคิ้ว

หลังจากนั้นก็โดยสารรถม้าขึ้นเหนือ สารถิคุ่นเคยกับเส้นทางดี จึงกะเวลาให้แขกทั้งสองคนเข้าพักในจุดพักม้าหรือไม่ก็ในโรงเตี๊ยมตามเมืองต่างๆ ได้อย่างพอดีพอดี พวกเงินผิงอันจึงไม่มีโอกาสได้นอนกลางดินกินกลางทราย

เงินผิงอันเริ่มสอนภาษากลาง รวมไปถึงขนบธรรมเนียมประเพณีคร่าวๆ ของแฉกัณสมบัติทวีปและราชวงศ์ต้าหลี่ให้กับเผยเฉียน จากนั้นก็เอาตำราลัทธิขงจื้อเล่มหนึ่งที่ซื้อจากร้านหนังสือในตรอกจ้วงหยวนมาสอนให้นางรู้จักตัวอักษร ขณะเดียวกันที่ช่วยสอนให้นางรู้จักตัวอักษร ยังใช้ภาษาทางการและภาษากลางในการสอนไปพร้อมกันด้วย ยิ่งปีนนัดเดียวได้นกสามตัว เพียงแต่ว่าเผยเฉียนไม่ได้ตั้งใจเรียนเท่าใดนัก แม้จะรู้จักตัวอักษรเร็วกว่าตัวแล้วก็ตาม แค่มองก็รู้ว่านางไม่ใช่คนชอบเรียนหนังสือ เห็นได้ชัดว่านางชอบนอนหลับอยู่ในห้องโดยสารมากกว่า ต่อให้นางจะไม่ทำอะไรสักอย่าง เงินผิงอันก็ไม่สนใจนาง ปล่อยให้นางนอน นางก็นอนได้เกินครึ่งวัน พอตื่นขึ้นมาก็จะเลิกฝ้าม่านขึ้นมองทัศนียภาพนอกหน้าต่าง ดูจบบกนอนหลับต่อ นับว่าเป็นความสามารถอย่างหนึ่งเหมือนกัน

ตลอดทางมีฝนตกอยู่ตลอดเวลา

เดินทางกันไปอย่างเชื่องช้า ในที่สุดรถม้าก็ไปถึงเขตการปกครองชายแดนเป่ย์จิ้น หลังจากจ่ายค่าเดินทางอีกครั้งที่เหลือเรียบร้อย เงินผิงอันก็เริ่มพาเผยเฉียนออกเดิน

เนื่องจากอากาศเปลี่ยนแปลงมาเป็นเย็นมากขึ้น อีกทั้งยังมีฝนตกบ่อยๆ เงินผิงอันจึงซื้อชุดที่หนาหนึ่งชุดและรองเท้าคู่ใหม่ให้นางหนึ่งคู่ เพียงแต่ว่าไม่ได้มอบให้นางทันที นางจึงได้แต่มองหอสัมภาระที่เงินผิงอันสะพายตาปริบๆ ถึงขั้นขอเขามาสะพายเองอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

ประตูเมืองทั่วไปในเขตเปยจิ้นไม่เข้มงวดนัก แค่สารพัดจ่ายเงินเล็กน้อย เผยเขียนที่ไม่มีทั้งทะเบียนบ้านและเอกสารผ่านทางก็สามารถเข้าเมืองไปได้อย่างราบรื่น แต่ด้านชายแดนนั้นไม่เหมือนกัน เงินฝิ่นอันจึงเริ่มพานางเดินขึ้นเขาลงห้วย เมื่อเทียบเผยเขียนกับหลี่เป่าผิงที่ทนรับกับความยากลำบากได้แล้ว คนหนึ่งคือฟ้า คนหนึ่งคือดิน ต่อให้เงินฝิ่นอันจะคอยสังเกตกำลังเท้าของนางอย่างรอบคอบ นางก็ยังร้องโอดครวญไม่หยุด คอยบีบน้ำตาครึ่งแล้วครึ่งเล่า ทำเอาเงินฝิ่นอันที่ต่อให้นิสัยดีแค่ไหนก็อดรำคาญไม่ได้

แต่พอได้เปลี่ยนชุดใหม่และรองเท้าใหม่ เผยเขียนก็ทำตัวดีอยู่หลายวัน ทว่าเนื่องจากนางไม่เคยรู้จักทะนุถนอมเห็นค่าของสิ่งของเพียงไม่นานชุดใหม่ก็โดนกิ่งไม้กิ่งหนามบนทางเล็กๆ บนภูเขาเกี่ยวขาดเป็นรูจำนวนมาก อาการเก่าของนางจึงกำเริบอีกครั้ง หลังจากเงินฝิ่นอันรับปากว่าพอลงเขาเข้าเมืองแล้วจะซื้อชุดให้นางใหม่อีกชุด นางถึงได้มีผละกำลังขึ้นมา เพียงแต่ว่าเส้นชายแดนของแคว้นเปยจิ้นยาวไกล เส้นทางบนภูเขาเดินยาก เผยเขียนทำหน้าที่ดำตั่งแต่เข้ายันค่ำ ทุกวันที่ถูกเงินฝิ่นอันเรียกร้องให้ใช้กิ่งไม้หัดเขียนตัวอักษรลงบนพื้น นางจะต้องลงใจเขียนให้บิดเบี้ยวเหมือนไส้เดือน บอกให้นางเขียนหนึ่งร้อยคำ นางไม่มีทางเขียนเกินมาแม้แต่คำเดียวแน่นอน

ช่วงเวลาระหว่างนี้เงินฝิ่นอันใช้เงินฝนธ์ญพีซ 'ป๋อน' ไปอีกสามเหรียญ

เพราะว่าตอนนี้เงินผิงอันเดินทางก็เท่ากับฝึกหมัด ทุกลมหายใจเข้าออกล้วนเป็นการหล่อหลอมร่างกาย ดังนั้นจึงมองดูเหมือนเงินผิงอันทุ่มพลังกำลังไว้ที่ท้ายนึ่งเจี้ยนหลูทั้งหมด

มีเพียงตอนที่เงินผิงอันฝึกท่าเจี้ยนหลูเท่านั้น เผยเจี้ยนถึงมีเรียวแรง แต่ไม่กล้าเข้าใกล้เงินผิงอัน นางไปยืนห่างอยู่ไกลมาก มองเขาที่ยืนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่กระดุกกระดิกเหมือนตอนไม้ นานวันเข้าเผยเจี้ยนก็รู้สึกเบื่อหน่าย

คืนนี้เงินผิงอันพานางพักผ่อนในป่าซานเมืองแห่งหนึ่ง คราวก่อนตอนที่อยู่ในเขตปกครองของชายแดน นอกจากจะซื้อกระโจมหนังวัวขนาดเล็กให้เผยเจี้ยนโดยเฉพาแล้ว เงินผิงอันยังซื้อตะขอและเส้นเอ็นตกปลา ตัวเองหากิ่งไฟบางๆ บนภูเขาามาทำเป็นคันเบ็ด จากนั้นก็เริ่มตกปลายามตีก็อยู่ริมลำธาร

กลางดึก เงินผิงอันหันหน้ามองไปเห็นว่ากลางป่าลึกที่ห่างไกลมีแสงสีแดงเปล่งวูบวาบ

และไม่นานภาพเหตุการณ์ประหลาดภาพหนึ่งก็เกิดขึ้น

เขาเห็นเงาใหญ่แปดคนหามเขavn โคมสีแดงขนาดใหญ่ไว้สี่มุม คนหามเกี่ยวคล้ายจะเป็นภูตประหลาดที่เกิดและเติบโตขึ้นมาในป่าเขา ส่วนคนที่ทำหน้าที่ตีกลองตีฆ้องกลับเป็นวัตถุหินกลุ่มหนึ่ง คนที่เป็นหัวหน้าคือโครงกระดูกขาวที่ตรงเอวพกกระบี่ขึ้นสนิม

ข้างเกี้ยวยังมีหญิงชราแต่งกายฉูดฉาดอยู่อีกหนึ่งคน นางสาวมชุดสีแดงสดที่แสดงถึงความมงคล แต่งหน้าหนาเตอะ สองแก้มแดง

แปด ทว่าสีหน้ากลับซีดขาว อีกทั้งรอบกายนางยังมีควันดำหลาย
กลุ่มรุ่มล่อม

ตอนนี้เงินผิงอันคุ้นเคยกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนภูเขาแล้ว จึงรู้
ว่านี่น่าจะเป็นการสู่ขอภรรยาของเทพภูเขา

เขาไม่ยากให้เกิดปัญหาแทรกซ้อนจึงแสรังทำเป็นมองไม่เห็น

เพียงแต่นี้ก็ไม่ถึงว่าเผยเฉียนจะตื่นมาในเวลา นี้ นางมุดออก
จากกระโหลมหนังวัว ขยี้ตามองขบวนรับเจ้าสาวนั้นอย่างเหม่อลอย

บทที่ 330.1 การช่วงชิงแห่งแม่น้ำและภูเขา

เงินผิงอันวางคันเบ็ดตกปลาลง ขยับมาอยู่ข้างกายเผยเฉียน

หญิงชราที่อยู่ทางฝั่งนั้นหันหน้ามายิ้มมองเด็กหญิงร่างผอม
แห้งแล้ว สายตาของนางแฝงไว้ด้วยแววคลุมเครือสนุกสนาน นาง
ยกแขนที่เล็กบางของตัวเองขึ้น ก็ยกก็พลันหยุดนิ่งอยู่กับที่ ภูต
ประหลาดบนภูเขาทั้งหมดซึ่งรวมไปถึงโครงกระดูกมือกระบี่ต่างก็
พากันหันมามองอย่างพร้อมเพรียง น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

เงินผิงอันกุมหมัดคารวะ เป็นฝ่ายขออภัยขบวนรับเจ้าสาว
ขบวนนี้ก่อน

นกมีทางของนก หนุมมีทางของหนู โดยเฉพาะอย่างยิ่งหยินห
ยงที่มีความแตกต่าง บนโลกมีกฎระเบียบ ก็เหมือนกับการพบเจอ
กันครั้งนี้ หากไม่เป็นเพราะเผยเฉียนละเมียดกฏด้วยการหันไปมอง
อย่างโจ่งแจ้งใจกล้าก่อน ถ้าเช่นนั้นการที่เงินผิงอันเป็นฝ่ายยอม
ขอโทษ ขบวนงานแต่งงานของเทพภูเขากลุ่มนี้ก็ไม่มีทางสนใจการ
ดำรงอยู่ของเงินผิงอันกับเผยเฉียนอีก พวกมันผ่านมาแล้วก็ผ่าน
ไป นี่ก็คือสาเหตุที่น้อยครั้งนักที่พวกชาวบ้านและนายพรานหลาย
คนซึ่งอยู่อาศัยบริเวณใกล้ภูเขาและทะเลสาบมาหลายชั่วอายุคนจะ
เจอกับพิบัติภัย

หญิงชราเห็นว่าเงินผิงอันรู้กาลควรไม่ควรจึงพยักหน้าให้เขาโบกมืออีกครั้ง ขบวนรับเจ้าสาวที่ยิ่งใหญ่ก็กลับมาตีฆ้องตีกลองเดินหน้าไปรับตัวฮุหยินของเทพภูเขาคืออีกครั้ง

เด็กหญิงร่างผอมแห้งเกือบจะก่อเรื่องครั้งใหญ่ ทว่าคราวนี้เงินผิงอันกลับไม่ได้กล่าวโทษเผยเฉียน นางไม่ใช่ผู้ฝึกตน ไม่รู้ถึงกฎเกณฑ์ของพวกเขา เป็นเรื่องที่ให้อภัยกันได้ และนี่ก็เป็นเพราะเขาเงินผิงอันสอนได้ไม่ดีพอ ไม่อาจโทษนางได้ แต่หากเงินผิงอันพูดถึงกฎเกณฑ์นี้ให้นางฟังตั้งแต่แรก แล้วนางยังทำตัววู่วามแบบนี้ อีกก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เงินผิงอันถามเบาๆ “เจ้ามองเห็นพวกมัน? ได้ยินเสียงตีกลอง?”

เผยเฉียนที่ใบหน้าเล็กๆ ซีดขาวพยักหน้ารับ “ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเลยลุกขึ้นมา นึกว่าฝันไป น่ากลัวเกินไปแล้ว”

เงินผิงอันยื่นนิ้วชี้ข้างหนึ่งมาจดตรงหว่างคิ้วของเผยเฉียนเบาๆ ช่วยให้นางสงบจิตใจ

หากไม่ระวังเจอกับวัตถุฮินและสิ่งชั่วร้าย มนุษย์ธรรมดาอย่าอมมองไม่เห็น อีกฝ่ายก็ไม่ได้มีเจตนาอยากทำร้ายคน แต่หากปราณหยางในร่างของมนุษย์ธรรมดาไม่อุดมสมบูรณ์มากพอ ก็ง่ายที่จิตวิญญาณจะส่ายไหวไม่อยู่นิ่ง ทำร้ายรากฐานของพลังชีวิตโดยที่มองไม่เห็น ในคำบอกเล่าถึงภูตผีปีศาจมากมายในโลกมนุษย์ บางคนที่ถูกเสนียดจัญไร พอล้มป่วยก็ลุกไม่ขึ้นอีก ส่วนใหญ่มักเกิดจากสถานการณ์คล้ายคลึงกันนี้ นั่นคือฮินและหยางขัดแย้งกันเอง

โชคดีที่เผยเขียนไม่เป็นอะไรมาก เฉินผิงอันลิ่งพูดเตือนนาง “แม้จะไม่แน่ใจว่าเหตุใดเจ้าถึงมองเห็นพวกมัน แต่หากวันหน้าเจออะไรแบบนี้อีก ต้องทำเป็นไม่เห็นและไม่ได้ยิน ไม่อย่างนั้นก็ง่ายที่จะชักนำปัญหา มาสู่ตัว ถูกฝ่ายตรงข้ามมองว่าทำทลาย โชคดีที่ชบวนรับเจ้าสาวของคินนี้มีพื้นเพเป็นฝ่ายธรรมะ คาดว่าสถานะของพวกเขาที่อยู่ในภูเขากลางนี้ น่าจะคล้ายคลึงกับขุนนางในโลกมนุษย์ ถึงได้ไม่ถือสาพวกเรา”

เผยเขียนยังหวาดผวาไม่หาย จึงรีบพยักหน้ารับรัวๆ

ฉินผิงอันถาม “ตลอดหลายปีที่เจ้าอยู่ในแคว้นหนันเยวียน เคยเห็นพวกผีเร่ร่อนตามข้างในและข้างนอกเมืองบ้างไหม?”

เผยเขียนที่หน้ามอยส่ายหน้าอย่างแรง “ก่อนหน้านี้ข้าไม่เคยเห็นสิ่งสกปรกพวกนี้เลย สักครั้งก็ไม่เคย!”

ฉินผิงอันครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยกำชับว่า “เดินทางอยู่ข้างนอก ขึ้นเขาลงน้ำ ห้ามพูดจาบ่มบ่ามเรียกพวกมันว่า ‘สิ่งสกปรก’”

เผยเขียนอ้อรับหนึ่งที “จำไว้แล้ว”

ฉินผิงอันถอนหายใจ เอ่ยปลอบใจว่า “นอนต่อเถอะ มีข้าช่วยเฝ้ายามให้ ไม่มีทางเกิดเรื่องหรอก”

เผยเขียนหรือจะยังกล้านอนหลับ นางตั้งต้นจะขอไปอยู่ที่ริมแม่น้ำกับฉินผิงอันให้ได้ ตอนนี้นางเป็นเด็กดีว่าง่ายอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่าทางอ่อนระโหยโรยแรง ไม่กล้าขอเสื้อผ้าหรือรองเท้าใหม่อะไรอีกแล้ว นางรู้สึกว่าได้กินอิ่มนอนหลับอยู่ข้างกายฉินผิงอัน ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่โชคดีที่สุดแล้ว

เงินฝิ่งอันหีบคั้นเปิดตกลาขึ้นมาอีกครั้ง เผยเขียนหีบหิน ก้อนหนึ่งมาวางกลมลงบนพื้นดิน นางเหมือนคนโดนงูกัดแล้ว กลัวเชือกไปสปี คราวนี้ไม่กล้าเงยหน้ามองรอบด้านอีก เพราะ รู้สึกว่าความมืดมิด โดยรอบจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างที่แปลกประหลาดน่าขนพองสยองเกล้าซ่อนตัวอยู่ นางเอ่ยถามว่า "ในตำราเล่มนั้นที่เจ้ามอบให้ข้าบอกไว้ว่า อะไรที่ไม่ควรมองอย่ามอง อะไรที่ไม่ควรฟังอย่าฟัง คือหลักการนี้ใช่ไหม?"

เงินฝิ่งอันหลุดหัวเราะอย่างห้ามไม่ได้ ดูท่าต้องรอให้นางเจอกับความยากลำบากเสียก่อนถึงจะเรียนรู้อะไรเข้าหัว แม้ว่าคำสอนของอริยะประโยคนี้ไม่ควรจะอธิบายด้วยตัวอย่างเช่นนี้ แต่เขาก็ไม่ยากปฏิเสธหลักการในตำราที่กว่านางจะใคร่ครวญออกมาได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายนี้ไป จึงกล่าวว่า "หลักการประโยคนี้ยิ่งใหญ่มาก เจ้าเข้าใจแบบนี้ก็บอกไม่ได้ว่าผิด แต่ยังอยู่ไกลเกินกว่าจะเพียงพอนัก วันหน้าอ่านหนังสือรู้จักตัวอักษรมากแล้วก็ยอมเข้าใจได้สักชิ้นเอง"

เผยเขียนรู้สึกว่าคุณกับเงินฝิ่งอันเยอะๆ ถึงจะข่มกลั่นความหวาดกลัวในใจลงไปได้ จึงถามชวนคุยว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมในตำราถึงยังมีประโยคที่ว่า 'ขงจื้อไม่สอนเรื่องอำนาจลึลับหรือจิตวิญญาณ' เมื่อครุ่นเจ้าพูดอะไรแปลกๆ มากมายขนาดนั้น สรุปว่าเป็นหลักการของปราชญ์ที่ผิด หรือเจ้าที่ผิดกันแน่?"

เงินฝิ่งอันยิ้มบางๆ "ขอแค่เจ้าอ่านหนังสือให้มาก ถึงเวลานั้นก็จะรู้เองว่าเป็นข้าที่ผิด หรือหลักการของอริยะปราชญ์ที่ผิด"

เผยเขียนรู้สึกขัดใจเล็กน้อย นางจึงเสียบอยู่บนานไม่ยอมคุยต่อ แต่ในที่สุดก็อดไม่ไหวจนต้องถามอีกหนึ่งคำถาม “เจ้าเอาชนะพวกมันไม่ได้ใช่ไหม?”

เงินผิงอันหลุดหัวเราะพริต “ในเมื่อพวกเราทำผิดก่อน แล้วเกี่ยวอะไรกับข้าเอาชนะพวกมันได้หรือไม่ได้ด้วยล่ะ?”

เผยเขียนงยหน้าขึ้น ดวงตาเป็นประกายวาววับ “หากเอาชนะได้ เจ้าก็ไม่ต้องก้มหน้าขอโทษคนอื่นไงล่ะ พวกมันต่างหากที่ต้องขอโทษพวกเรา เป็นฝ่ายยอมถอยให้พวกเรา ยกตัวอย่างเช่นเสียงตึกลองตีฆ้องของพวกมันหนวกหูจะตาย พวกมันก็ต้องขอโทษพวกเรา หากจ่ายเงินชดใช้ด้วยก็ยิ่งดี”

เงินผิงอันถาม “ต่อให้ข้าเอาชนะพวกมันได้ แล้วเกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย?”

เผยเขียนอึ้งตะลึงไปครู่ ก่อนจะเค้นรอยยิ้มออกมา “ก็พวกเราเป็นพวกเดียวกันไงล่ะ”

สายตาของเงินผิงอันล่องนึ่งไปที่น้ำในลำธารและสายเบ็ดตกปลา พุดเหมือนพึมพำกับตัวเอง “ผิดและถูกไม่เกี่ยวกับว่าใกล้ชิดหรือห่างเหิน”

ตั้งแต่ต้นจนจบ เขาไม่เคยให้คำตอบที่แน่ชัดว่าตัวเองสามารถเอาชนะภูตผีประหลาดบนภูเขาได้หรือไม่ เพราะกลัวว่าหลังจากนางรู้ความจริงแล้ว ในใจจะไร้ความยำเกรง “ไม่รู้จักหนักเบาอีก

สำหรับตบะคร่าวๆ ของเทพภูเขาที่รอเจ้าสาวคนใหม่ผู้นั้น เงินผิงอันพอจะรู้ที่อยู่บ้าง

ไม่ว่าจะเป็นนายอำเภอในที่ว่าการของโลกมนุษย์ หรือเทพ
อภิบาลเมืองที่ดูแลเรื่องในโลกมืด หากพวกเขาออกมาตรวจตรา
ภายนอกก็ล้วนต้องมีการชูธงเหนือขบวน ซึ่งยังมีความเคยชินเป็น
การตีฆ้องเปิดทาง หากระดับชั้นสูงหน่อย เสียงฆ้องที่ถูกต้องก็จะยิ่งดัง
ครั้งนี้เนื่องจากเป็นขบวนรับเจ้าสาว ส่วนใหญ่จึงมีการตีฆ้องตี
กลองดังถี่รัวเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง แล้วก็ไม่ได้ให้พวกภูตผีถือ
แผ่นไม้ที่สลักคำว่า 'ห้ามส่งเสียงดัง' หรือ 'หลีกเลี่ยง' รวมไปถึงป้าย
ขุนนางที่โดดเด่นสะดุดตาที่สุด แต่ก็ยังยึดตามกฎบางอย่างของ
วงการขุนนางเอาไว้ ยกตัวอย่างเช่นเมื่อเสียงฆ้องดังเก้าครั้งต้อง
เปิดทางให้ ซึ่งเป็นไปตามกฎระเบียบพิธีการ และน่าจะเป็นเพราะ
เห็นแก่หน้าของ 'เทพภูเขา' ท่านนั้นจึงต้องวางมาดต่อหน้าของ
พวกภูตผีปีศาจที่อยู่ในเขตการปกครองและบริเวณรอบด้าน

นี่หมายความว่าตำแหน่งขุนนางหลังจากที่เทพภูเขาท่านนี้
ตายไป ถือได้ว่าเป็นเจ้าเมืองคนหนึ่ง นอกจากจะมีศาลเทพภูเขา
และร่างทองคำแล้ว ยังมีคุณสมบัติที่จะตั้งฉนวนเป็นของตัวเอง หาก
อยู่ในแฉกกันสมบัติทวีปและไบกองทวีปก็ถือว่าเป็นขุนนางใหญ่ที่
ปกครองแม่น้ำและภูเขาแถบหนึ่งแล้ว คล้ายคลึงกับสหายเทพวาริ
แม่น้ำอวีเจียงของเด็กชายชุดเขียวคนนั้น

อย่างน้อยก็มีเทียบเท่ากับผู้ฝึกลมปราณขอบเขตหก ไม่
แน่ว่าอาจจะเป็นขอบเขตเจ็ด ประตุมังกร

ส่วนคำตอบข้อที่ว่าเงินฝิ่นอันสามารถเอาชนะเขาได้หรือไม่
นั้น ง่ายมาก อวีเจินอีที่อยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวซึ่งมีปราณ
วิญญานบางเบา ก็ถือว่าเป็นผู้ฝึกตนขอบเขตประตุมังกรแล้ว

เหตุใดเงินฝิ่นอันถึงยอมลงเต็มพั้นกับม้วนภาพวาดทั้งสี่นั้น นอกจากจะให้ความสำคัญกับขอบเขตวรุทธิ์ในปัจจุบันของพวกเขา เว่ยเขียนฮ่องเต้ผู้บุกเบิกแคว้น จูเหลียนคนบ้าวรุทธิ์ ฯลฯ แล้ว ยังเป็นเพราะสนใจคุณสมบัติของคนพวกนี้

อันที่จริงสำหรับเรื่องนี้ โจวเฟยแห่งตำหนักคลื่นวสันต์เคย คาดการณ์มาไว้นานแล้ว เขาเคยบอกว่าล้งชิวราชครูแคว้นหนั้น เยวี่ยน มีหวังจะเลื่อนสู่ขอบเขตเก่าของวิถัวรุทธิ์ในอีกสามสิบสี่ สิบปี

ร่างจริงของ 'โจวเฟย' ผู้เป็นเล่อเขียนเป็นถึงเจ้าประมุขของ สกุลเจียงสำนักกุยกุยก อีกทั้งยังเป็นผู้ฝึกลมปราณขอบเขตสิบ เอ็ดหยกดิบ สายตาของเขาย่อมมองไม่ผิดเป็นแน่

เพียงแต่คำว่า 'มีหวัง' นั้น ไม่ได้หมายความว่าจะต้องแน่นอน เสมอไป ถึงอย่างไรบนเส้นทางของการฝึกวรุทธิ์ก็ไม่ราบรื่น อยู่ ดีๆ ก็อาจตายไปก่อนวัยอันควร

ทว่าต่อให้เป็นเช่นนี้ เงินฝิ่นอันก็ยังตัดสินใจมาตั้งแต่แรกแล้วว่า การเติมพั้นเงินฝิ่นธัญพืชสิบเหรียญต่อทุกภาพวาดเพื่อซื้อสอง คำว่า 'มีหวัง' มา ย่อมต้องคุ้มค่าอย่างแน่นอน

เผยเขียนไม่รู้วาทกปลาณาสนุกตรงไหน นั่งที่หนึ่งก็นานเกิน ครึ่งวัน แถมยังไม่ได้ผลเก็บเกี่ยวอะไร จึงเริ่มหาเรื่องชวนคุย "ที่บ้านเกิดของเจ้ามีพวกตัวประหลาดให้พบเห็นบ่อยๆ ไหม? ถ้าอย่าง นั้นคนอย่างข้าจะเสี่ยงอันตรายหรือไม่? วันหน้าข้าจะอยู่ห่างจาก เจ้ามากเกินไปได้"

เงินผิงอันแน่วแน่อยู่กับการตกปลา

นี่ก็เป็นการฝึกฝนอย่างหนึ่ง

ไม่ว่าจะปลาเล็กปลาใหญ่ แค่ออดเหยื่อเบาๆ การสั้นไหวน้อยๆ บนเส้นเอ็นจะส่งมาถึงคันเบ็ดและฝ่ามือ จากนั้นกระชากคันเบ็ดดึงปลาขึ้นมา ในด้านคุณสมบัติแล้ว นี่ไม่ต่างจากการแบ่งแยกระหว่างการทุ่มพลังกำลังเพียงอย่างเดียวกับการแบ่งพลังกำลังมากน้อยในขณะที่รับมือกับพายุลมกรดของศัตรูสักเท่าไร หากใช้กำลังน้อย ความมุ่งมั่นทั้งหมดก็ต้องอยู่ในส่วนที่เล็กละเอียด อีกอย่างเงินผิงอันยังจงใจเลือกไม้ไผ่ที่เล็กบาง หากนำมาตกปลาในลำธารหรือในบ่อน้ำอาจจะยังดีหน่อย แต่หากเจอกับแม่น้ำสายใหญ่ ตกปลาใหญ่ที่หนักเจ็ดแปดสิบขึ้นไป ในระหว่างที่งัดข้อแข่งกำลังกัน ขอแค่ไม่ทันระวังเล็กน้อยก็ง่ายที่สายเบ็ดจะขาด หรือแม้แต่คันเบ็ดก็อาจหักไปด้วย

นี่ก็เหมือนการขึ้นรูปเผาเครื่องปั้นในปีนั้น เงินผิงอันชอบความรู้สึกที่คุ้นเคยแบบนี้อย่างมาก

แม้ว่าจะไม่ได้สนใจเด็กหญิง แต่เงินผิงอันก็อดนึกถึงตัวเองขึ้นมาไม่ได้ เขาค่อยๆ ใคร่ครวญอย่างละเอียดถึงได้ค้นพบว่าแท้จริงแล้วเขาเองก็ไม่ได้ต่างจากนางสักเท่าไร

เขาที่ไม่รู้อะไรเลยตอนอยู่ในตรอกหนีผิง หรือบางที่ควรจะพูดว่าในถ้าสวรรค์หลีก ก็เหมือนกับตอนที่นางอยู่ในเมืองหลวง แคว้นหนันเยวียน รอบด้านเต็มไปด้วยอันตรายรายล้อม ไม่ใช่อันตรายจากภูตผีตัวประหลาดหรือผู้ฝึกฝนอะไรทั้งนั้น แต่เป็นการ

ที่สามมือไม่เคยได้กินอิม บางครั้งยังต้องทนกับลมหนาวในฤดูหนาวอันโหดร้าย

เขาออกมาจากถ้ำสวรรค์หลีกก็เหมือนนางออกมาจากพื้นที่ยมงคลดอกบัว ฟาดนยิ่งกว้างใหญ่ยิ่งกว่าเก่า แต่อันตรายเกินคาดคิดที่มากกว่าเดิมก็พากันกรูเข้าหาติดๆ ลมมรสุมลูกใหญ่มากขึ้น คนคนหนึ่งนี่ก็จะตายก็ตาย

สภาพการณ์ของคนทั้งสองคล้ายคลึงกัน ทว่าการกระทำกลับต่างกันอย่างมาก

นางไม่รู้จักทะนุถนอมความโชคดี ขอแค่มีเงินเหรียญทองแดงเล็กน้อยก็จะรีบเอาไปใช้จ่ายมือเติบทันที ส่วนเงินผิงอันกลับปกป้องกำไรทุกส่วนที่ได้มาไม่จ่ายอย่างระมัดระวัง นางได้ใหม่แล้วลืมเก่า ขอแค่เสื้อผ้าและรองเท้าที่สวมใส่เก่าซิดหรือขาดวินแล้วนางก็ไม่เคยคิดอาลัยอาวรณ์ หันหน้ากลับได้ก็เริ่มหวังให้มีของชิ้นใหม่ร่วงลงมาจากบนห้องฟ้า ทานที่คนอื่นมอบให้ นางไม่เคยรู้สึกลำบากใจที่จะรับไว้ ถึงขั้นวิงวอนขอความเมตตาจากคนอื่นโดยที่ไม่รู้จักซาบซึ้งในบุญคุณ สำหรับความสงสารและความช่วยเหลือที่เพื่อนบ้านทุกคนมิให้ต่อนยังอยู่ในตรอกหนีผิง จนถึงทุกวันนี้เงินผิงอันก็ยังจำไม่ลืม ทุกบุญคุณถูกสลักไว้ในใจ เรื่องการตอบแทนบุญคุณ เขาก็ยิ่งระมัดระวัง ด้วยกลัวว่าหากทำเลยเถิดไปจะกลายเป็นทำลายโชคชะตาฮวงจุ้ยและขนบธรรมเนียมที่เรียบง่ายของชาวบ้าน

นางเกียจคร้าน ไม่รู้จักแสวงหาความก้าวหน้า ชอบโกหกเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด นางคิดว่าไม่ว่าตัวเองทำอะไรก็ล้วนถูกต้อง

ทั้งหมด อีกทั้งกับคำถามข้อยากที่ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร นางกลับเลือกทางลัดที่มองดูเหมือนสบายที่สุด แต่แท้จริงแล้วในระยะยาวกลับลำบากมากที่สุด ส่วนลึกในใจของนางเต็มไปด้วยความเป็นศัตรูต่อเรื่องราวที่ดงามทุกเรื่อง ขอแค่นางไม่ได้มาครอบครอง นางก็ยอมทำลายมันทิ้งดีกว่า

สำหรับโลกที่มีเจตนาชั่วร้ายกับนางใบนี้ เพยเฉียนเลือกจะตอบแทนมันกลับด้วยความชั่วร้ายที่มากที่สุดของตัวเอง นางเชี่ยวชาญการสังเกตสีหน้าท่าทางคน สัมผัสได้ถึงความดีความเลวของคนอื่นอย่างเฉียบไว ทว่าความเมตตาที่สวรรค์ประทานมาให้ซึ่งยากนักกว่าจะได้มาครองนี้ กลับถูกนางนำมาใช้รังแกคนที่อ่อนแอกว่า ประจบสอพลอคนที่แข็งแกร่งกว่า

ดังนั้นเงินฝิ่นอันที่น้อยครั้งนักจะเกลียดใครสักคนจึงเกลียดเพยเฉียนมากจริงๆ

เพียงแต่ว่าตอนนี้เงินฝิ่นอันได้อยู่ร่วมกับเพยเฉียน เขาจึงเริ่มมองนาง แล้วหันย้อนมามองตัวเอง

บทที่ 330.2 การช่วงชิงแห่งแม่น้ำและภูเขา

ตอนอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว ลังชีวเป็นกังวลมาโดยตลอด ว่าวีเจินอี่จะกลายมาเป็นเจ้อเซียนประเภทที่พวกเขาเกลียดแค้น ชิงชิงมากที่สุด

ลูไถเคยพูดว่า ไม่เข้าใกล้ความชั่วร้ายก็ไม่ต้องกลัวความดีงาม

แน่นอนว่าเงินฝิงอันไม่ได้ยินดีจะพานางมาอยู่ข้างกาย แต่เป็นเพราะนักพรตผู้เฒ่าบังคับโยนนางออกมาจากพื้นที่มงคลดอกบัว หากเงินฝิงอันเลือกได้ เขาอยากจะทำเฉาฉิงหล่างมาด้วยมากกว่า ถ้าลังชีวยินดีปลดภาระบนบ่าลง เงินฝิงอันก็ยิ่งยินดีพาลังชีวออกมาดูทัศนียภาพของไต้หล้าไพศาล ไม่ใช่เว่ยเซียนหรือจู่เห ลี่ยนอะไรพวกนี้

ภายใต้อำนาจที่รู้ว่าสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีอาจแก้ไขได้แล้ว ทั้งๆ ที่รู้ดีว่าการเรียนรู้ตัวหนังสือ หัดพูดภาษาทางการและภาษากลาง ให้เป็นคือความจำเป็นในการใช้ชีวิต แต่นางกลับไม่เต็มใจจะทุ่มเททำเพื่อตัวเอง

เงินฝิงอันอยากจินตนาการได้ว่าหากตนเปลี่ยนตำแหน่งและตัวตนกับนางได้ เผยเฉียนจะเลือกเช่นไร

เลือกจะเป็นเพื่อนบ้านของซ่งจี่ซินที่ในใจมีแต่ความเกลียดชังและริษยา แต่ภายนอกกลับแสดงออกว่าพึงพาคณมีเงินอย่างเขา? เลือกจะมองดูหลิวเสียนหยางถูกคนต่อยตาย? ทุกวันเอาแต่รังแก

กู้ชานเพื่อหาความบันเทิงให้ตัวเอง? เยาะเย้ยเสียดสีกะเทยผู้นั้น เหมือนกับทุกคนที่อยู่ในเตาเผามังกร?

ประจบเอาใจอาจารย์ฉี อาเหลียง ชิวไฉ เต้าเหวินเซ่ง?

แต่ว่าต่อให้เป็น 'เงินผิงอัน' ที่เป็นเช่นนี้ก็ยังไม่โชคดีได้พบเจอกับพวกเขาท่ามกลางแม่น้ำแห่งกาลเวลาสายยาว ไม่ใช่แค่เดินสวนไหล่กันไปครั้งแล้วครั้งเล่า รู้จักกันอย่างผิวเผินเท่านั้น

เพราะฉะนั้นผู้เต้าเหยาก็คงพูดถูกอย่างมาก

บนโลกมีบุญสัมพันธ์และโชควาสนามากมาย อยู่แค่ที่ว่าจะใช้สองมือของตัวเองไปคว้าไว้อยู่มือหรือไม่เท่านั้น หากแค่สิ่งเล็กๆ ยังปล่อยให้หลุดหลุดร่องนิ้วมือไป ไหนเลยจะมีปัญญาไปช่วงชิงสิ่งที่ใหญ่กว่า?

แต่ก็มี 'แต่' อีกนั่นแหละ

ตนจำความดีงามของบิดามารดาได้ และภายหลังก็จดจำถ้อยคำไม่กี่ประโยคที่พูดคุยกับผู้เต้าเหยาได้อย่างขึ้นใจ

แล้วนางล่ะ?

ดูเหมือนจะไม่มีคนสอนนางในสิ่งที่ถูกต้อง

แต่ตอนนี้เงินผิงอันสอนนางไปแล้วไม่น้อย แต่นางก็ยังไม่แยแสสิ่งใด สันดานเปลี่ยนยากอยู่ดีไม่ใช่หรือ?

เงินผิงอันหงุดหงิดใจเล็กน้อย

ปีนั้นที่พาพวกหลี่เป่าผิง หลี่ไหวและหลินโสวอเดินทางไปด้วยกัน ภายหลั้มีชยุตงซ่าน อวี๋ลู่และเซี่ยเซี่ยมาเพิ่ม ฉินผิงอันก็ยังไม่เคยอดัดใจมากขนาดนี้มาก่อน

ฉินผิงอันเก็บค้ันเบ็ดตกปลา

เผยเฉียนเท้าคาง ถาว่า "ทำไมถึงไม่ตกปลาต่อแล้วเล่า ปลายังไม่กินเบ็ดเลยนะ ต้มปลานะอร่อยจะตาย ปลาตากแห้งก็รสชาติเยี่ยม"

ฉินผิงอันทำท่าจะพูด แต่สุดท้ายก็กลืนคำพูดเหล่านั้นกลับลงท้อง

เดิมทีเขาอยากจะทำเรื่องบางอย่างกับนางไปตามตรง ยกตัวอย่างเช่นว่าหากเฉาฉิงหล่างอยู่ที่นี่ ขอแค่เขาเต็มใจอยากเรียน ข้าก็พร้อมจะสอนวิชาหมัดให้เขาอย่างใจกว้าง สอนวิชากระบี่ให้เขาอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ ต่อให้เฉาฉิงหล่างอยากเป็นผู้ฝึกตน ข้าก็สามารถช่วยเขาได้ เงินพนธ์ญูพีซ สมบัติอาคม ขอแค่ข้ามีก็สามารถมอบมันให้กับเขาได้ทุกชิ้นตามลำดับขั้นตอน แต่เจ้าเผยเฉียน ต่อให้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกวรยุทธ์ ทว่าแม้แต่ทำเดินหนึ่งหกก้าวของวิชาหมัดเขย่าขุนเขา ข้าฉินผิงอันก็ยังไม่เต็มใจให้เจ้าได้ดูนาน

ฉินผิงอันไหล่หนีก็ไปถึงครั้งนั้นที่อาเหลียงปรากฏตัว

ภายหลั้พวกเขาได้เดินทางร่วมกัน

เขาเองก็มองตนแบบนี้เหมือนกันใช่หรือไม่ สายตาของเขาก็เหมือนที่ตนมองเผยเขียนในเวลานี้ หรือไม่ก็เหมือนตอนที่ตนมอง ฉะนั้นหล่งในลานบ้านเวลานั้น?

ฉินผิงอันพลันถามนาง “อยากลองเรียนตกปลาดูไหม?”

เผยเขียนพูดเบาๆ “ไม่เรียนได้ไหม? ทุกวันข้ายังต้องท่องหนังสือและคัดตัวอักษร กลัวเรียนในสิ่งที่เจ้าสอนได้ไม่ดี”

ฉินผิงอันกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ไม่อยากเรียนก็ไม่ต้องเรียนกลับไปนอนเถอะ หากไม่ผิดไปจากที่คาด อีกเดี๋ยวขบวนรับเจ้าสาวขบวนนั้นจะย้อนกลับมา พาเจ้าสาวไปยังจวนของเทพภูเขาดังเวลานั้นเจ้าจำไว้ว่าแค่แกล้งทำเป็นนอนหลับก็พอ นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป เจ้าเป็นคนรับผิดชอบห่อสัมภาระกับคันเบ็ดตกปลา”

เผยเขียนนึกถึงว่าคืนนี้สิ่งสกปรกพวกนั้นยังจะต้องผ่านไปอีก จึงไม่กล้าปฏิเสธฉินผิงอัน กลับเข้าไปยังกระโจมอย่างลังเลใจ นอนพลิกตัวไปมาอยู่พักใหญ่กว่าจะเริ่มมอยหลับ

ฉินผิงอันคิดแล้วก็เอายันต์สงบใจแผ่นหนึ่งไปแปะไว้นอกกระโจมของนางเงียบๆ

ผ่านไปประมาณหนึ่งช่วงยาม ขบวนรับเจ้าสาวเกี่ยวแปดคน หามก็ย้อนกลับมาทางเดิมอย่างครึกครื้น เมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้แล้วดูเอิกเกริกกว่ามาก ด้านหลังมีภูตผีปีศาจที่แต่งกายเป็น ‘คนบ้านเดิมของเจ้าสาว’ ติดตามมาจำนวนมาก ก็แค่มาเพิ่มความครึกครื้นให้เท่านั้น บางตนก็จำแลงร่างกลายเป็นคนแล้ว และยังมี

อีกส่วนหนึ่งที่ยังเป็นสัตว์ป่าที่เดินมาด้วยร่างเดิม ในบรรดานั้นมีแมงมุมตัวหนึ่งที่หัวร่างเป็นสีดำดูลึกลับ ตัวใหญ่ดูจแทนโม และยังมีวานรร่างกายกำยำอีกสองตัวที่วิ่งทะยานอยู่ในผืนป่าเร็วราวกับบิน รวมไปถึงผีผู้หญิงใบหน้าอาบเลือดที่สวมชุดตอนที่ตัวเองถูกฝังลงหลุม

เห็นเงินผิงอันที่อ่านหนังสืออยู่ริมลำธาร ปีศาจหลายตนทำท่าคันไม้คันมืออยากทำหาย

เพียงแต่ว่าผีหลายตนที่รับหน้าที่คุมท้ายขบวนช่วยกำจัดความคิดนี้ของพวกมันไป

เงินผิงอันปล้นลูกขึ้นยืน ห่างออกไปไกลมีสาวใช้คนหนึ่งที่มีมือถือโคม สวมชุดกระโปรงสีทับทิม เท้าไม่เหยียบพื้น ร่างล่องลอยไปข้างหน้า พอเห็นเงินผิงอันก็ยอบตัวคารวะ พุดยิ้มๆ ด้วยเสียงอ่อนโยน "ผู้สูงศักดิ์ท่านนี้ วันนี้เป็นวันมหามงคลของนายท่านบ้านข้า เมื่อครู่นี้หมัวมัว (คำเรียกผู้หญิงที่มีอายุมาก) ให้ป่าวนำความมาแจ้งแก่ท่านผู้สูงศักดิ์ ถ้ามท่านว่าสนใจจะไปร่วมงานเลี้ยงคืนนี้ไหม? ไต่เท้าเจ้าเมืองของข้ามีชื่อเสียงด้านความเที่ยงธรรม ผู้สูงศักดิ์เดินทางมาร่วมงานเลี้ยง ไม่เพียงแต่ไม่ลดทอนอายุชัยของท่าน ยังมีของขวัญมอบให้ด้วย"

เงินผิงอันส่ายหน้าพุดยิ้มๆ ว่า "ไม่กล้ารบกวนท่านไต่เท้าเจ้าเมืองจริงๆ หวังว่าแม่นางจะช่วยขอบคุณหมัวมัวของจวนที่มีน้ำใจเชื่อเชิญแทนข้าด้วย"

ป่าวหญิงไม่โกรธเคืองที่คนผู้นี้ไม่รู้จักดีชั่ว กลับกันยังยิ้มอย่างอ่อนหวาน "ถ้าอย่างนั้นปาวก็ขออวยพรให้คุณชายเดินทางราบรื่น

ในรัศมีแปดร้อยสี่รอบที่แห่งนี้ หากคุณชายพบเจอปัญหาใดๆ สามารถแจ้งนาม 'จินหวง' ของนายท่านเข้าได้ตลอด รับรองว่าตลอดการเดินทางของท่านจะมีแต่ความราบรื่นปลอดภัย"

เงินฝิ่นอันคลี่ยิ้มพลาถกุ่มมือขอบคุณ "ขอยินดีกับใต้เท้าเจ้าเมืองมา ณ ที่นี้ด้วย"

บ่าวหญิงคลี่ยิ้มแล้วเดินนวนขนาดจากไป ร่างของนางล่องลอยประดุจควันธูป

บ่าวหญิงกลับไปรายงาน หญิงชราได้ยินว่าเงินฝิ่นอันไม่ยินดีไปร่วมงานเลี้ยงก็แค่ยิ้มรับ น่าเสียดายที่คนหนุ่มคนนี้พลาดโอกาสใหญ่เหี่ยมฟ้าไป

ผู้จวิน (มีสองความหมายคือหนึ่งเป็นคำเรียกเจ้าเมือง ผู้ว่าในสมัยโบราณอย่างให้ความเคารพ สองคือคำเรียกที่ลูกหลานเรียกบรรพบุรุษที่เสียชีวิตไปแล้วอย่างให้ความเคารพ หรือคำเรียกที่มนุษย์เรียกเทพเซียนอย่างให้ความเคารพ) ของพวกนางมีชื่อเสียงในด้านความใจกว้าง คินนี้ทุกคนที่ไปร่วมงานเลี้ยงล้วนได้ดื่มเหล้าหมักดอกกล้วยไม้หนึ่งจอก นำโสมคนพันปีท่อนเล็กๆ กลับไปได้หนึ่งท่อน คนอื่นคิดจนหัวแทบแตกเพื่อให้ได้มาร่วมงานเลี้ยงฉลองของจวน เจ้าหมอนี้กลับตึ๊งไม่รู้จักเห็นค่า ช่างเถอะ ถึงอย่างไรก็คงเอาผิดไปลี้คอบังคับให้คนอื่นยอมรับของขวัญของตนไม่ได้

บนเกี้ยวแปดคนหาม มือที่ขาวนวลราวรากบัวข้างหนึ่งเลิกผ้าม่านที่ถูกลักอย่างประณีตขึ้น สตรีนางนี้สวมมงกุฎหงส์และผ้าคลุมไหล่ บนศีรษะสวมผ้าคลุมหน้าสีแดง มองไม่เห็นโฉมหน้า นางมองผ่านผ้าโปรงสีแดงไปยังหญิงชราที่อยู่ข้างนอก

หญิงชราโค้งตัว ยิ้มบางๆ กล่าวว่า “คุณหนู มีเรื่องใดจะสั่งความหรือเจ้าคะ?”

น้ำเสียงอ่อนนุ่มดังลอดออกมาจากผ้าคลุมหน้าสีแดงสด “อีกนานเท่าไรถึงจะไปถึงฉนวน?”

นางคือสตรีธรรมดาคนหนึ่งที่มาจากตระกูลผู้มีความรู้ เมื่อหลายปีก่อนบังเอิญได้พบกับเจ้าเมืองของเขตการปกครองที่ ‘ปลอมตัวออกไปเยี่ยมชาวบ้าน’ แล้วตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกเห็น เพียงแต่หากคิดจะให้เทพธิดาท่านหนึ่งสู่ขอนางไปเป็นภรรยา หลวงอย่างถูกต้องตามประเพณี ร่างของมนุษย์ในโลกคนเป็นจะทำลายคุณความดีในโลกคนตายของนางและคุณความชอบของฉนวนเจ้าเมือง นางปักใจรักเขา หลังจากครบกำหนดไว้ทุกข์สามปี ภายใต้การช่วยเหลืออย่างลับๆ จากเจ้าเมือง นางได้ช่วยปูทางแห่งความเจริญไว้ให้แก่วงศ์ตระกูล หลังจากนั้นก็ปลิดชีพตัวเองอย่างไม่เสียดาย ใช้ร่างหยินแต่งเข้าสู่ฉนวนของฉนวนหวง เรียกได้ว่าชอบด้วยเหตุผล ไม่ละเมิดกฎระเบียบพิธีการ ดังนั้นเรื่องนี้จึงกลายเป็นเรื่องดงามที่ผู้คนพากันกล่าวขานถึง

ฉนวนหรือรางดงามแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ท่ามกลางหุบเขา แสงไฟถูกจุดสว่างไสว งานเลี้ยงฉลองยามค่ำคืนมีเสียงจอกสุราชนก้นคลอไปด้วยเสียงผู้คนพูดคุยสนุกสนานตั้งแต่ค่ำจรดเช้า

เจ้าป่าวสวมชุดคลุมยาวสีทอง พลังอำนาจน่าเกรงขาม นั่งอยู่บนตำแหน่งประธานที่สูงที่สุด ข้างกายคือฮูหยินคนใหม่ที่เป็นดั่งนกน้อยแอบอิงคน

มือกระบี่โครงกระดุกขาวน่าจะมีตำแหน่งที่สูงมากในจวนแห่งนี้ น่าเสียดายที่มันเป็นแค่โครงกระดุกโครงหนึ่ง ย่อมไม่สามารถดื่มสุราได้ ได้แต่ยืนอยู่ใต้เสาคานของห้องโถงใหญ่อย่างเคร่งขรึม ในขณะที่เจ้าเมืองจินหวงกำลังร่ำสุราก็เงยหน้าชำเลืองตามองสีห้องฟ้านอกตึกหน้าแควบหนึ่ง ก่อนจะแอบส่งสายตาให้มือกระบี่โครงกระดุกขาว ฝ่ายหลังพยักหน้ารับอย่างรู้ใจ ครั้นจึงเดินออกไปจากห้องโถงใหญ่

บุรุษที่มากไปด้วยบารมีหัวเราะเสียงเย็น "ทุกท่าน สุรามงคลก็ดื่มไปแล้ว อันดับต่อไปก็ถึงคราวที่คนบางคนต้องดื่มสุราลงทัณฑ์บ้างแล้ว ข้าปฏิบัติต่อสหายเป็นอย่างดี แต่ในบรรดาพวกเจ้ากลับมีคนไม่น้อยที่กล้าไปสมคบคิดกับปีศาจน้ำไร้ระดับคนหนึ่ง พยายามจะมาโจมตีจวนของข้าจินหวง คิดว่าข้าไม่รู้อะไรเลยรึไง?"

ประตูใหญ่พลันปิดลงดังปัง

บุรุษหันหน้าไปยิ้มอ่อนโยนให้กับฮูหยินของตนเอง ตบหลังมือที่เย็นเฉียบของนาง "ไม่ต้องกลัวนะ"

เขายิ้มขออภัย ก่อนกล่าวอย่างปลงอนิจจังว่า "ครั้งนี้เป็นข้าที่ปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไม่เป็นธรรม งานเลี้ยงฉลองวันแต่งงานกลับต้องมาเป็นแบบนี้ เฮ้อ"

หญิงสาวไม่กลัวสามีที่เป็นเทพภูเขาท่านนี้ นางเอ่ยหยอกเข้าว่า "หรือจะยังให้ข้าแต่งให้ท่านอีกหน? ร้อยปีพันปีให้หลัง ท่านแค่ดีกับข้าสักหน่อยก็พอแล้ว"

บุรุษหัวเราะเสียงดังอย่างขบขัน ได้ภรรยาที่เป็นเช่นนี้ เขาที่เป็นสามียังจะต้องการอะไรอีก?

นอกจากกองกำลังฝีมือดีกลุ่มหนึ่งของจวนซึ่งโคจรกระตุกขาว่าเป็นผู้นำแล้ว ยังมีทหารม้าที่พักผ่อนอยู่ที่อื่นอีกกลุ่มหนึ่ง ทหารม้ากลุ่มนี้มีผู้ฝึกฝนปรารถนาอยู่เป็นจำนวนมาก กองทหารสองกองมารวมตัวกัน ออกจากจวนเทพภูเขานาที่ก่อนยังร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน บุ๊กไปสังหารกองทหารกลุ่มที่หมายจะลอบโจมตีจวนในช่วงเช้าตรู่ ส่วนในตำหนักใหญ่ เหล่าขุนนางผู้ช่วยของจวนและผีที่มีตำแหน่งหน้าที่ซึ่งมองดูเหมือนเมาและทะเลาะกันนั่งตัวตรงทันที หยิบอาวุธออกมาจากใต้โต๊ะ กวาดตามองรอบด้านเหมือนเสื้อจ้องมองเหยื่อ

เส้นชายแดนที่มุ่งไปทางเหนือของแคว้นเปยลั่นนี้ ไม่เพียงแต่มีเทือกเขาทอดยาว ยังมีทะเลสาบขนาดใหญ่ยักษ์ที่ถูกเรียกว่าน้ำแปดร้อยลี้ด้วย ในทะเลสาบมีเกาะขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง บนเกาะมีศาลที่ไม่ได้รับการยอมรับจากราชสำนักอยู่หนึ่งแห่ง ขนาดใหญ่มาก ควันธูปรุ่งโรจน์ ปีศาจใหญ่ของทะเลสาบตั้งตนเป็นเทพวาริ ราชสำนักแคว้นไกล้เคียงเปยลั่นทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ยอมฟังคำสั่งจากเขา สองร้อยปีที่ผ่านมานี้ ศาลเทพวาริและจวนจินหวงมองกันเป็นศัตรูคู่อาฆาตมาโดยตลอด ความขัดแย้งเกิดขึ้นไม่ขาดสาย เพียงแต่ว่าไม่มีใครมีศักยภาพมากพอจะออกจากถิ่นของตัวเองบุ๊กไปสังหารอีกฝ่ายก็เท่านั้น

นี่คือการช่วงชิงแห่งแม่น้ำและภูเขาที่สมกับคำว่าน้ำและไฟไม่ถูกกันอย่างแท้จริง

ผู้ชนะจะได้ทำลายร่างทอง ทำลายศาลเทพและสะบัดวันรูปของอีกฝ่าย ผู้แพ้ก็จะตกต่ำไปนับแต่นั้น ขอแค่ร่างทองแตกเป็นเศษเล็กเศษน้อยก็หมายความว่าแม้แต่โอกาสจะกลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้งก็ยิ่งหมดหวังแล้ว

ศึกใหญ่ในสองสถานที่อย่างการแสวงหาความอบอุ่นและคล้อยตามในห้องโถงใหญ่ของจวนฉินหวง และการปะทะกันนอกหุบเขาเปิดฉากขึ้นแทบจะเวลาเดียวกัน

ในห้องโถงใหญ่มีเจ้าเมืองหวงฉินนั่งบัญชาการณด้วยตัวเอง จึงมีบางคนที่เล่นเรือไปตามลม (เปรียบเปรยว่าปรับตัวไปตามสถานการณ์ ดูทิศทางลม) ริมโขกหัวอ่อนวอนในทันที การเช่นฆ่าโรมรันเกิดขึ้นอย่างประปราย สถานการณ์โน้มเอียงสู่ฝั่งหนึ่งอย่างชัดเจน

ทางฝั่งของหุบเขา บุรุษสวมเกราะทอง ด้านในสวมชุดคลุมยาวสีเขียวเข้มคนหนึ่งนำพาภูตผีปีศาจในทะเลสาบหลายร้อยตนที่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเปิดฉากสังหารกับทางฝ่ายของจวนเทพภูเขาอย่างอีกทีก็ครึกโครม

โครงกระดูกขาวที่ปกกระปี่สนิมเขรอะตานั้น ตอนมีชีวิตอยู่คือผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตเจ็ดคนหนึ่ง หลังจากตายไปดวงวิญญาณก็ไม่แหลกสลาย แม้จะไม่กลับสู่พลังการต่อสู้ขั้นสูงสุด แต่ก็ยังเปี่ยมล้นไปด้วยปราณสังหาร เมื่ออยู่ท่ามกลางกองทัพใหญ่ของปีศาจแม่น้ำก็เหมือนเข้าไปยังดินแดนไร้ผู้คน

เทพวารียืนอยู่บนรถศึกคันใหญ่ที่ม้ามังกร (สัตว์เทพในตำนาน หัวเป็นม้าร่างเป็นมังกร) ซึ่งเป็นสัตว์น้ำตัวหนึ่งเป็นผู้ลากในมือถือทวนเหล็กหนึ่งด้าม ด้านบนสลักตัวอักษรที่โบราณและเรียบง่าย คือสมบัติอาคมตระกูลเซียนชั้นหนึ่งที่ถูกทิ้งไว้ใต้ทะเลสาบ

มันทำตัวกำเริบเสิบสานมานานหลายร้อยปี ยึดทรัพย์ปล้นชิงตั้งนั้นถึงแม้จะสร้างร่างทองคำซ้ำกว่าเจ้าเมืองจินหวงเกือบร้อยปี อีกทั้งยังไม่ถูกราชสำนักมองว่าเป็นตำแหน่งที่ถูกต้องเหมาะสม แต่ถึงกระนั้นตบะและขอบเขตของมันก็ยังเหนือกว่าเจ้าเมือง ครั้นนี้จึงอาศัยช่วงเวลาที่ยวนเทพภูเขาแดงภรรยา ปลุกกระดุมรวบรวมภูตผีปีศาจบนภูเขามากกลุ่มใหญ่ หุ่่มเงินก้อนโตติดสินบน ศักยภาพโดยรวมจึงกดขี่อีกฝ่ายได้อย่างมั่นคง ถึงได้กล้าออกจากทะเลสาบใหญ่ ยกทัพขึ้นบก หวังจะตีรวบบุกยึดจวนจินหวงแห่งนั้นให้ได้ในคราวเดียว

การช่วงชิงบนมหาสมุทรระหว่างเทพภูเขาและเทพแม่น้ำในครั้งนี้น่าจะต้องดูที่ใครวางแผนได้สูงส่งและยาวไกลยิ่งกว่าแล้ว

บทที่ 330.3 การช่วงชิงแห่งแม่น้ำและภูเขา

เงินผิงอันปลุกเผยเขียนตั้งแต่เช้า คนทั้งสองกินอาหารแห้ง ง่ายๆ อิ่มแล้วก็ออกเดินทางต่อ ตั้งใจเดินอ้อมผ่านทิศทางที่ตั้งของ จวนจินหวงแห่งนั้น

เงินผิงอันติดตัวกระโดดขึ้นไปบนกิ่งของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง หอดสายตามองไปไกลด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

งานเลี้ยงฉลองแต่งงานของเทพภูเขา เหตุใดถึงกลายเป็นการ เช่นฆ่าที่เหมือนไฟลามทุ่งแบบนี้ไปได้?

สนามรบที่อยู่ห่างออกไปสื่กว่าสี่มีบุรุษเกราะทองคนหนึ่ง กำลังร้ายเวทคาถา ใอน้ำแผ่อบอวลไปทั่วพื้นดิน เขายืนอยู่บน กระจดุกสันหลังสีเขียวขนาดใหญ่ยักษ์ของสัตว์ตัวหนึ่ง ในมือถือ ทวนเหล็ก

มือกระบี่โครงกระจดุกขาวเสียแขนไปข้างหนึ่งแล้ว ต่อให้มันจะ พยายามทุ่มอย่างสุดกำลัง อีกทั้งยังเรียกรวมผู้ฝึกกลมปราณกลุ่ม หนึ่งมาอย่างลับๆ แต่เมื่อเจอกับปีศาจใหญ่แห่งสายน้ำที่สามารถ เรียกกลมเรียกฝนได้ตอนนี้ มันและผู้ใต้บังคับบัญชามากมายของเจ้า เมืองก็ยังตกเป็นรองอยู่ดี เพียงแต่ว่าจวนจินหวงได้เปรียบในเรื่อง ของชัยภูมิ ดังนั้นทั้งสองฝ่ายต่างจึงล้มตายเสียหายไม่ต่างกัน

บุรุษชุดคลุมสีทองคนหนึ่งเดินออกจากตำหนักหลักที่ สถานการณ์โดยรวมมันคงดีแล้ว พอเดินออกจากประตูก็ก้าวยาวๆ

ไปข้างหน้า ร่างของเขาพลันขยายใหญ่ สองลั้ง สามลั้ง ห้าลั้ง รอลนกระทั่งไปถึงปากทางเข้าหุบเขา ร่างสีทองอร่ามของเขาก็สูงถึงสิบลั้งแล้ว เขาพลันกระโดดตัวขึ้นสูง พริบตาเดียวก็ก้าวผ่านสนามรบที่การต่อสู้เป็นไปอย่างดุเดือด ปล่อยหมัดตอยไปบนศีรษะของสัตว์ประหลาดที่มีร่างเป็นปลาสีเขียวตัวนั้น

เฉินผิงอันไม่ชมศึกต่ออีก พอพลั่วกายลงบนพื้นแล้วก็พูดเสียงหนักว่า “ไปกันเถอะ”

เผยเฉียนถามหยั่งเชิง “เหมือนว่าข้าจะได้ยินเสียงฟ้าร้อง ในหุมมีเสียงดังครืนๆ อยู่ตลอดเวลาเลย”

เฉินผิงอันคิดแล้วก็หีบยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจแผ่นหนึ่งที่ยื่นเสร็จนานแล้วออกมา เอามาตีบไว้ด้วยสองนิ้ว แล้วตบลงบนหน้าผากของเผยเฉียนเบาๆ โดยเบี่ยงไปทางขวาเล็กน้อย จึงไม่บดบังการมองเห็นของนาง พลังเอ๋ยเตือนว่า “ตั้งใจเดินทางอย่างเดียวก็พอ มันไม่มีทางร่วงลงมา แต่ก็อย่าฉีกมัน เมื่อมีมันอยู่ ภูตผีปีศาจทั่วไป หากเห็นเจ้าแล้วจะถอยห่างไปด้วยตัวเอง”

ทว่าเวลานี้เอง เสียงคำรามดังสะเทือนเลื่อนลั่นราวฟ้าผ่าพื้นดินแตกแยกก็ดังขึ้น

นางตกใจสะดุ้งโหยง ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ รู้สึกขาอ่อนเดินไม่ไหว พูดเสียงสั่น “ข้ากลัว ข้าไม่เชื่อฟัง เดินไม่ไหวแล้ว”

สำหรับภูตผีปีศาจในป่าเขาที่กินเนื้อคนในความรู้สึกของนาง เหล่านั้น นางกลัวจริงๆ ตอนนี้อันได้แก่งสาวอวยให้เฉินผิงอันส่งสาร

เงินผิงอันระอาใจเล็กน้อย ครั้นจึงหยิบยันต์ปราณหยางสองไฟออกมาอีกแผ่นหนึ่ง บอกให้เผยเขียนถือไว้ในมือ "ยันต์สองแผ่นนี้ล้วนเป็นสิ่งของของเทพเซียน ปกป้องเจ้าได้แน่นอน"

เผยเขียนชำเลื่องตามองยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจที่ห้อยต่องแตงอยู่เบื้องหน้า แล้วค่อยมองยันต์ปราณหยางสองไฟที่อยู่ในมือแผ่นนั้น พุดเสียงสะอื้น "ให้ยันต์ชำเพิ่มอีกสักแผ่นเถอะ ชำจะได้ถือไว้ทั้งสองมือ"

เงินผิงอันจึงได้แต่หยิบยันต์ปราณหยางสองไฟออกมาให้นางอีกหนึ่งแผ่น เผยเขียนที่ถือยันต์ไว้มือละหนึ่งแผ่นเดินไปได้สองก้าวก็โซเซ ยังคงไม่มีเรี่ยวแรง นางตกใจไม่น้อยเลยจริงๆ

เงินผิงอันพุด "ยันต์สองแผ่นบนมือมีราคามาก ถือไว้ให้ดี แผ่นที่อยู่บนหน้าผากก็ยิ่งล้ำค่า เอาไปซื้อบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่งในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนได้เลย หากเจ้าสามารถเดินได้ด้วยตัวเอง เดินตามชำไปได้ทัน ชำก็จะลองพิจารณาดูว่าจะมอบให้เจ้าหนึ่งแผ่น"

เด็กหญิงผอมแห้งน้ำตาคลอเขียนจะหยุด ไบหน้าดำเกรียมยับยู่ เต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ "ไม่หลอกชำนะ?"

เงินผิงอันพยักหน้ารับ

นางสุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง เสียงสวดดังที่หนึ่งก็วิ่งพุ่งออกไป กางแขนทั้งสองข้างออกเหมือนคนหาบน้ำ ในมือกำยันต์ปราณหยางสองไฟสองแผ่นนั้นไว้แน่น หน้าผากยังมียันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจแปะอยู่ มองดูแล้วน่าตลกอย่างยิ่ง

นางวิ่งไปได้ระยะทางหนึ่งยังไม่เห็นว่าเงินผิงอันตามมาก็รีบหันหน้ามาพูดเสียงสะอื้น "เจ้าวิ่งเร็วๆ หน้อยสิ! หากพวกเราถูกจับได้ขึ้นมา เจ้าตัวใหญ่ พวกมันต้องกินเจ้าก่อนแน่..."

เงินผิงอันลูบหน้าตัวเองแล้วเดินตามไปเงียบๆ

ดีนักนะ ชื่อเผยเฉียนนี่ไม่ได้ตั้งมาอย่างเสียเปล่าจริง ๆ

คราวนี้เด็กหญิงพอมแห่งไม่กล้าแอบอุ๊อีก นางวิ่งเร็วมาก แล้วก็ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อย

เงินผิงอันเอาชื่อชินออกมาห้อยไว้ตรงเอว อีกฝั่งหนึ่งของเอวห้อยน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ หนึ่งซ้ายหนึ่งขวาตรงข้ามกันพอดี

สะพานหอสัมภาระไว้เฉียงๆ ในมือยังถือเบ็ดตกปลา ก้าวเดินไปตามฝั่ท้ายามวังของเผยเฉียน เดินเคียงข้างนางไปตลอดเวลา

อันที่จริงเงินผิงอันไม่ได้กังวลถึงความอันตราย ขอแค่ไม่เอาตัวไปไว้ในใจกลางของสนามรบก็ไม่เสี่ยงแล้ว

เผยเฉียนก้าวเดินถี่กระชั้น ความเร็วในการวิ่งเดี่ยวช้าเดี่ยวเร็ว แต่เพื่อหนีเอาชีวิตรอดก็ดูเหมือนว่านางจะดึงเอาความคล่องแคล่วและสติปัญญาทั้งหมดมาใช้แล้ว ถึงวิ่งไปบนทางภูเขาได้ไกลถึงสองสามลิ้นในรวดเดียว ต้องรู้ว่าเส้นทางภูเขานั้นเดินได้ยากกว่าเส้นทางในเมืองมาก หลังจากนั้นนางก็ไม่ได้หยุดพัก แต่เปลี่ยนเป็นท่าก้าวเดินปกติด้วยตัวเองโดยไม่ต้องให้เงินผิงอันเอ่ยเตือน รอจนคืนสติกลับมาถึงซั๊กขาออกวิ่งอีกครั้ง เป็นอย่างนี้ซ้ำไปซ้ำมา

นี่ทำให้เงินผิงอันที่แอบสังเกตเด็กหญิงอยู่เงียบๆ อึ้งตะลึงไป
นาน

จำต้องยอมรับว่าพรสวรรค์ในการฝึกวรยุทธ์ของนางดีมาก
จริงๆ

นี่ไม่ใช่สายตาของเงินผิงอันตอนที่อยู่ในถ้ำสวรรค์หลิว

แต่เป็นสายตาของเงินผิงอันที่เป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตห้า
หลังจากสังหารตึงอิง

ทว่าเรื่องการฝึกตนนี้ก็เหมือนท่าที่ที่หรวนฉงเคยปฏิบัติต่อ
เงินผิงอัน ขอแค่ไม่มองว่าเป็นคนบนเส้นทางเดียวกันก็ไม่มีทาง
ถ่ายทอดวิชาให้แม้แต่คำเดียว ไม่อาจเป็นอาจารย์และศิษย์กันได้
ต่อให้เป็นศูนย์ฝึกยุทธ์ที่ตั้งอยู่ข้างตรอกจ้วงหยวนพื้นที่มงคล
ดอกบัวแห่งนั้น แม้อาจารย์ผู้เฒ่าที่สอนวิชาหมัดจะไม่ใช่อยอดฝีมือ
อะไร แต่ก็ยังยืนยันกรานว่าหากลูกศิษย์ฝ่ายใดไม่มีคุณธรรมในการ
ฝึกยุทธ์ก็จะไม่มีทางถ่ายทอดวิชาหมัดอันสูงส่งให้เด็ดขาด แค่
ให้ลูกศิษย์สามารถเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ก็พอแล้ว

เงินผิงอันก็ยังไม่มีความคิดที่จะถ่ายทอดวิชาหมัดให้เผยแพร่
เลยแม้แต่หน่อย

เพราะสภาพจิตใจของนางตามตบะของตัวเองไม่ทัน ฝึกวิชา
หมัด เรียนมรรคกถาระดับสูง นอกจากรังแกคนอื่น ก่อกรรมทำชั่ว
ตัดสิ้นความเป็นความตายของคนอื่นตามใจตัวเองปรารถนาแล้ว
จะยังทำอะไรได้อีก? อวีเงินอึ้งถูกเขาตำคำเดียวว่าฝึกเตี้ยก็คิดจะ
สังหารคนแล้ว ผู้สูงส่งอยู่ในตำแหน่งสูง การกระทำต่างๆ อย่างแค

ดีดนิ้วหรือสะบัดปลายแขนเสื้อของพวกเขา อาจกลับกลายมาเป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของมนุษย์ธรรมดาที่อยู่ล่างภูเขา

คนเราย่อมมีเวลาที่พลังกำลังสิ้นสุดลง ไม่ว่าจะเพยเฉียนจะมีพรสวรรค์ดีมากแค่ไหน แต่ถึงอย่างไรก็ยังคงเป็นแค่เด็กอายุเก้าขวบ ร่างกายยังอ่อนแอ พอวิ่งออกไปได้เจ็ดแปดลี้ก็สิ้นเรี่ยวแรง ขยับเดินต่อไม่ไหวอีกแม้แต่ก้าวเดียว นางยืนอยู่ที่เดิม เริ่มคร่ำครวญด้วยความเสียใจ มองชุดคลุมสีขาวของเงินผิงอันด้วยน้ำตาเอ่อคลอ ความคิดแรกของนางก็คือเจ้าหมอนี่ต้องทิ้งนางไว้ ไม่สนใจนางอีกแล้วแน่ๆ

เอาใจตัวเองไปวัดใจคนอื่น

เพยเฉียนพูดไม่ออกแล้ว

แต่นางกลัวมากกว่าคนผู้นี้จะเดินหนีไป

เงินผิงอันนั่งยองอยู่ข้างกายนาง เพยเฉียนก็รีบพับตัวลงบนหลังเขา พอเงินผิงอันลุกขึ้นยืน นางก็กอดคอเขาไว้ โบกหน้านองไปด้วยน้ำตา

เงินผิงอันเดินไปบนทางเส้นเล็กระหว่างต้นไม้อย่างเชื่องช้า พูดเสียงเบาว่า "ขอแค่เจ้าไม่ทำเรื่องชั่วร้าย ก็ไม่มีทางที่ข้าจะไม่สนใจเจ้า"

เด็กหญิงพยักหน้ารับอย่างแรง ไม่ต้องวิ่งเองแล้วก็เริ่มมีความกล้า สีหน้าท่าทางของเพยเฉียนดีขึ้นมาหลายส่วน พูดถอนสะอื้น "ตกลง นับจากวันนี้เป็นต้นไปข้าจะเป็นคนดี"

กล่าวจบนางก็เซ็ดไบหน้าเล็กน้อย ลงบนไหล่ของเงินผิงอันอย่างแรง พลิกกลับไปกลับมาสองรอบ ในที่สุดก็เซ็ดน้ำมูกน้ำตาออกจากไบหน้าได้อย่างหมดจด

เงินผิงอันแยกเขี้ยว

ฉวยโอกาสที่ตอนนี้เด็กหญิงวางการป้องกันในใจลงชั่วคราว เงินผิงอันถามยิ้มๆ ว่า “เจ้ามักจะคิดว่าข้ามีเงินแล้วก็ต้องให้เจ้าด้วย นี่เป็นเพราะอะไร? ข้ามีหรือไม่มีเงินเกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย? ข้ามีภูเขาเงินภูเขาทองลูกหนึ่งก็ต้องให้เงินเหรียญทองแดงเจ้าหนึ่งเหรียญอย่างนั้นหรือ?”

เด็กหญิงตอบอย่างตรงไปตรงมา “ก็ใช่ล่ะสิ! ทำไมถึงจะไม่ให้ข้าล่ะ เจ้าเป็นคนดีไม่ใช่หรือ? เจ้าให้เงินข้าแต่ไม่ก็สืบเหรียญ ก็เหมือนว่าถอนเส้นผมบนหัวไปแต่ไม่ก็เส้นไม่ใช่หรือ? ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนดี คนดีก็สมควรต้องทำเรื่องดีสิ”

เงินผิงอันคิดแล้วก็ลองเปลี่ยนวิธีการถามใหม่ “หากเจ้ามีเงินมากๆ แล้ววันหนึ่งข้าไม่มีเงินแล้ว เจ้าก็จะยอมให้เงินข้าฟรีๆ โดยไม่คิดอะไรอย่างนั้นหรือ?”

นางเงียบไม่ยอมตอบ

ในใจคิดว่าข้าไม่ใช่เงินหุ่มทับเจ้าให้ตายก็ดีถมไปแล้ว

จากนั้นค่อยกวาดเอาเงินก้อนใหญ่ๆ ทั้งหลายกลับบ้านไปให้เกลี้ยง เงินทั้งหมดก็จะเป็นของนาง!

แม้แต่ศพก็ไม่ช่วยเก็บให้เจ้า

เพียงแต่ว่าคำพูดในใจเหล่านี้ นางไม่กล้าพูดออกไปต่อหน้า
เขา

แต่คิดไปคิดมานางก็เริ่มตระหนกได้ถึงข้อหนึ่งนั่นคือ หากคิด
จะเอาเงินมาจากมือเจ้าหมอนี่ฟรีๆ คงไม่น่าจะเป็นไปได้แล้ว

เขาไปเอาหลักการมากมายที่น่ารังเกียจพวกนี้มาจากไหนกัน
นะ? อ่านเจอจากในตำราจริงๆ หรือ? แต่นางกลับรู้สึกว่าคุณตัว
อักษรบนหนังสือล้วนน่าเบื่อ

คนทั้งสองต่างคนต่างเงียบ

พุกคว่าอยู่บนแผ่นหลังที่อบอุ่นของเงินผิงอัน เผยเขียนเงียบ
งั้นไปนาน ก่อนถามเสียงเบาว่า “เจ้าเป็นคนดี คนดีในไต่หล้าแห่งนี้
ก็ล้วนเป็นแบบเจ้า ใช่ไหม?”

เงินผิงอันไม่ได้ตอบ

มีแรงสั่นสะเทือนส่งมาจากผืนป่าที่ห่างไปไม่กี่ไกล วัตถุขนาด
มโหฬารกลิ้งออกมาด้วยพลังอำนาจน่าตกตะลึง เสียงต้นไม้
แตกหักดังเป็นระลอก

มันพุ่งตรงมาทางเงินผิงอันพอดี นั่นคือควายสีดำเขาเดี่ยวที่
เขาหัก ร่างโฉบไปด้วยเลือด ผิวหนังบนสันหลังปริแตก ระดับความ
สูงของสันหลังสัตว์เดรัจฉานตัวนี้กลับสูงเกินกว่าบุรุษโตเต็มวัยไป
ถึงหนึ่งช่วงศิระษะ มันคำรามออกมาด้วยภาษาของมนุษย์ “ไสหัว
ไป!”

อันที่จริงเงินฝิ่นอันกะคำนวณทิศทางเส้นทางสายเล็กที่มันต้องผ่านไว้อยู่แล้ว จึงหยุดเดิน

แม้ว่าทิวร่างของควายตัวนี้จะแผ่ปราณดุร้ายออกมาอย่างท่วมท้น เหมือนมีวิญญาณอาฆาตจำนวนนับไม่ถ้วนรัดพันทั่วเรือนกาย เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ส่งสมมาจาก การต่อสู้แค่ครั้งเดียว ทว่าตอนนี้เงินฝิ่นอันยังไม่คิดจะลงมือ

นิสัยดุร้ายของควายพลันกำเริบ มันตาแดงก่ำ อยู่ดีๆ กลับเปลี่ยนเส้นทาง ฟุ้งเข้าชนเจ้าคนที่เกะกะสายตาผู้นั้นอย่างอำมหิต

ต่อให้เร็วแรงของมันจะเป็นเหมือนม้าตีนปลายแล้ว ทว่าหากมนุษย์ธรรมดาโดนมันชน ร่างย่อมแหลกสลายอย่างแน่นอน

เงินฝิ่นอันยื่นมืออ้อมผ่านไหล่ไปดึงยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจมาจากหน้าผากของเหยเจียน แล้วโยนไปยังสัตว์เดรัจฉานที่ถูกทำร้ายจนกลับคืนสู่ร่างจริงตัวนั้น

จากนั้นก็ชักกระบี่ออกจากฝักในชั่วพริบตา

เงือกระบี่ฟันฉับลงไป

ควายสีดำถูกยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจสยบเอาไว้จึงฟุ้งมาข้างหน้าได้อย่างเชื่องช้า ในใจรู้ดีว่าแย่แล้ว ขณะที่กำลังจะหันกลับอ้อมผ่านไปทางอื่น พายุกระบี่เส้นหนึ่งกลับฟันผ่าแสกหน้าลงมา

เสียงปังดังหนึ่งครั้ง วัตถุขนาดมโหฬารเหมือนระฆังทองแดงก็ถูกกระบี่ฟันออกเป็นสองท่อน

เก็บกระบี่ใส่ฝัก บังคับยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจที่ไม่เหลือ
ปราณวิญญูณอยู่แล้วแผ่นนั้นให้กลับเข้ามาในมือ แล้วเก็บไว้ใน
ชายแขนเสื้อ

เงินผิงอันไม่แม่แต่จะชายตามองศพที่ถูกผ่าออกเป็นสองส่วน
แบกเด็กหญิงเดินหน้าต่ออีกครั้ง

ห่างออกไปไกล เจ้าเมืองฉินหวงที่เร่งรีบเดินทางมาถึงก็มีแต่
บาดแผลเต็มร่าง เขาพลันมาหยุดอยู่ใกล้กับศพของเทพวารี ในมือ
ถือทวนเหล็กสมบัติอาคมของปีศาจยักษ์ที่นอนอยู่ข้างฝาเท้า เทพ
ภูเขาท่านนี้กลืนน้ำลายลงคอ แม้จะเต็มไปด้วยความตื่นตะลึง แต่
กลับไม่มีความหวาดกลัวมากนัก กลับกันยังเกิดความเคารพนับ
ถือจากใจจริงอยู่หลายส่วน เขาประสานมือคารวะด้วยสีหน้าเคร่ง
ขรึม “น้อมส่งเชียนซือ”

เงินผิงอันไม่หยุดเดิน แค่มองหน้ามายิ้มโบกมือให้องค์เทพของ
พื้นที่แถบนี้ที่หัวร่างเปี่ยมไปด้วยความเที่ยงธรรม “แค่เรื่องเล็กน้อย
ไม่มีค่าพอให้อေးถึง คราวหน้าหากมีงานเลี้ยงแบบนี้อีก จวนพวก
เจ้าอย่าได้เชิญคนอื่นส่งเดช แม้จะเกิดจากความหวังดี ทว่าบน
เส้นทางของการฝึกตนกลัวเรื่องไม่คาดฝันมากที่สุด แต่หากวัน
หน้าข้าผ่านมายังที่แห่งนี้ก็จะต้องรบกวนท่านเจ้าเมือง ขอตี
เหล็กจอกจากท่านแน่นอน”

มองดูเหมือนว่าวาสนาและหายนะอยู่บนปลายฝั่งสองด้านที่
ห่างไกลกัน แต่อันที่จริงกลับอยู่ใกล้กันแค่ช่วนกจิกอาหารเท่านั้น

เจ้าเมืองเทพภูเขาท่านนั้นกล่าวอย่างอับอาย “ข้าผู้เป็นเจ้าของ
เมืองจำไว้แล้ว”

เงินผิงอันแบกเผยเขียนเดินไปได้อีกหลายสิบลี้ก็วางนางลง
หนึ่งคนโตหนึ่งเด็ก หนึ่งสูงหนึ่งเตี้ยล้องมองตากัน

นางทำหน้าที่เลื่อนลอยแกลังโง่

เงินผิงอันยื่นมือออกมา

นางยู่หน้าเล็กๆ ตบยันต์ปราณหยางสองไฟสองแผ่นลงบนฝ่า
มือของเงินผิงอัน "ยกให้ข้าแผ่นหนึ่งไม่ได้หรือ? ข้าวิ่งอยู่บนทาง
ภูเขามาตั้งไกลขนาดนั้น สุดท้ายก็วิ่งไม่ไหวจริงๆ นี่นา"

เงินผิงอันเดินไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า "ถ้าอย่างนั้นวันหน้า
ต้องทำให้ดีกว่านี้หน่อย"

เด็กหญิงร้องอ้อหนึ่งทีแล้วเดินตามมาด้านหลังเขาเงียบๆ

คนใจไม้ใส่ระกำ

คนดีอะไรกัน ฤย ข้ามันตาสุนัขมีดบอดจริงๆ

เงินผิงอันปิดหูของนาง "วันๆ เอาแต่ตำว่าคนอื่นอยู่ในใจ
ไม่ใช่เรื่องดี"

เผยเขียนเขย่งปลายเท้า ร้องโวยๆ เสียงดัง "ไม่กล้าแล้วๆ"

เงินผิงอันถึงได้ยอมปล่อยมือ

ครู่หนึ่งต่อมา เงินผิงอันก็ปิดหูนางอีก

เด็กหญิงตาแดงก่ำ พุดสาบานเป็นมั่นเป็นเหมาะ "ครั้งนี้ไม่
กล้าแล้วจริงๆ!"

เดินไปได้อีกสิบกว่าก้าว ฉะนั้นฉันเพิ่งจะยื่นมือออกมา เพย
เฉียนก็นั่งแปะลงไปบนพื้น ร้องให้จ้าเสียงดัง

ฉะนั้นฉันไม่สนใจ ยังคงเดินหน้าต่อไป

นางเห็นว่าฉะนั้นไม่มีท่าทีว่าจะหยุดเดินก็รีบหยุดร้อง ลุก
ขึ้นยืน เดินไปข้างหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ เพื่อไม่ให้ตัวเองต่ำเจ้า
หมอนั้นในใจ นางจึงหาวิธีที่สามารถหยุดความคิดของตัวเองได้
นั่นคือเริ่มท่องเนื้อหาในตำราที่ได้เรียนมา สภาพตอนนี้เรียกว่าน่า
อนาถจริงๆ

ฉะนั้นฉันไม่สนใจนางอีก

เดินอยู่ท่ามกลางผืนป่ากว้างขวางที่มีต้นไม้รกครึ้ม

นึกถึงตราประทับตัวอักษรภูเขาชั้นนั้น ฉะนั้นฉันก็ยิ่งเงิบงัน

บทที่ 331.1 ข้ามน้ำข้ามภูเขา พบเหยาจึงหยุด

ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือไม่ เฉาจึงหล่างถึงได้รู้สึกวากาลเวลาไหลผ่านไปอย่างรวดเร็ว ก่อนหน้านี้เป็นแม่น้ำสายใหญ่ที่ไหลรินอย่างเชื่องช้า ทว่าทุกวันนี้ลำธารในเทือกเขากลับไหลซู่ๆ ดังถึงขนาดคนได้ยินเสียงน้ำไหล

เพียงชั่วพริบตา ฤดูใบไม้ร่วงก็ผ่านพ้น ฤดูหนาวมาเยือนพร้อมกับหิมะแรกของปี อีกทั้งหิมะแรกนี้ยังตกหนัก หิมะก้อนใหญ่ตกลงห่าหนำทำให้เฉาจึงหล่างที่ตื่นนอนตอนเช้าตรู่ นั่งอยู่บนเตียงมองไปยังหิมะขาวโพลนเหม่อลอยไม่กล้าเชื่อ เขารีบสวมเสื้อผ้า รองเท้าแล้วผลักประตูออกไป เรื่องแรกที่นึกถึงคืออยากไปบอกคนคนนั้นว่าหิมะใหญ่ตกแล้ว เพียงแต่พอมองเห็นประตูของห้องด้านข้าง เฉาจึงหล่างก็เกาหัว ในที่สุดก็นึกขึ้นได้ว่าคนผู้นั้นไปจากที่นี้นานมากแล้ว แต่เขายังคงรู้สึกอยู่บ่อยๆ ว่าคนผู้นั้นยังนั่งอยู่บนม้านั่งตัวเล็กในลานบ้าน ไม่ว่าจะป็นเช้าตรู่ก็ดี หรือกลางดึกก็ช่าง แค่ออกจากห้องก็จะได้เห็นเขา อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงแค่มองตนเท่านั้น

หวังว่านี่จะเป็นหิมะที่เป็นนิมิตหมายว่าปีนี้เป็นปีที่อุดมสมบูรณ์

เฉาจึงหล่างเป่าลมใส่มือหนึ่งที เขารู้สึกหนาวเล็กน้อย คิดว่าควรต้องใส่เสื้อผ้าเพิ่มขึ้น เขาก็ถอยกลับเข้าไปในห้อง หลังจากใส่เสื้อผ้าหนาชั้นกว่าเดิมแล้วก็นั่งตัวตรงตรงหน้าโต๊ะไม้ตัวเล็กที่

บิดาทำให้เขาด้วยตัวเอง เปิดหนังสือเล่มหนึ่ง เริ่มอ่านบทความของอริยะปราชญ์

ช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง ที่โรงเรียนเปลี่ยนอาจารย์สอนคนใหม่ อาจารย์คนนี้เข้มงวดมากกว่าเดิม ดูเหมือนว่าจะมีความรู้มากด้วยอธิบายหลักการเหตุผลได้เข้าใจชัดเจน ต่อให้เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่ไม่ชอบเรียนหนังสือมากที่สุดก็ยังเข้าใจได้กระจ่างแจ้ง เป็นอาจารย์ที่เก่งมาก

เฉาฉิงหล่างอ่านหนังสือจบก็ภูมิใจเข้าด้วยกันหาความอบอุ่น เขารู้สึกเป็นกังวลเล็กน้อย เงินในบ้านเหลืออยู่ไม่มากแล้ว

หลังจากที่พ่อแม่เสียไป ทางที่ว่าการก็มอบเงินทำขวัญให้ก้อนหนึ่ง แต่ไม่ได้ให้เขาในครั้งเดียว ทุกๆ เดือนทางที่ว่าการจะนำมามอบให้เขาตามกำหนดเวลา

เฉาฉิงหล่างไม่ได้คิดมาก คิดแค่ว่าที่ว่าการคงทำงานกันเช่นนี้ อีกอย่างเขาไม่มีพ่อแม่แล้ว อีกทั้งยังไม่มีญาติพี่น้องอยู่ในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียน ก่อนหน้านี้คิดจะกินอะไร ซื้ออะไรก็แค่บอกกับผู้ปกครอง ตอนนี้เขาต้องคิดคำนวณอย่างละเอียดด้วยตัวเอง เงินเหรียญทองแดงทุกเหรียญล้วนถูกนำมาใช้จ่ายอย่างระมัดระวังรสชาติเช่นนี้ไม่ได้ดีนัก แต่ช่วยไม่ได้ ถึงอย่างไรก็ยังต้องใช้ชีวิตอยู่ต่อไป

ยังดีที่ช่วงเวลาที่ผ่านพ้นไปได้ยากมากที่สุดมีคนผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้าน ทำให้เฉาฉิงหล่างที่ต้องเฝ้าบ้านหลังนี้อยู่เพียงลำพังพอจะคลายความคิดถึงลงไปได้บ้าง

เฉาฉิงหล่างเปลี่ยนมาสวมรองเท้าหนังเลียงผาเหลืองคู่หนึ่งที่เหมาะสมสำหรับสวมออกจากบ้านในช่วงฝนตกหรือหิมะตก เพียงแต่ว่าตอนที่สวมรองเท้าเฉาฉิงหล่างกลับร้องไห้ รองเท้าคู่นี้ท่านแม่ของเขาซื้อให้เมื่อวันสิ้นปี แล้วของปีนี้ล่ะ?

ยังดีที่เพียงไม่นานเฉาฉิงหล่างก็สงบสติอารมณ์ตัวเองได้ เขาไปหาอะไรกินง่าย ๆ ที่ห้องครัว เสร็จแล้วก็เตรียมตัวออกจากบ้านไปโรงเรียน เพียงแต่ว่าตอนที่บรรจุหนังสือใส่ห่อผ้าอยู่ในห้อง เฉาฉิงหล่างเหม่อลอยเล็กน้อย คนผู้นั้นบอกว่าหากมีเวลาว่างจะทำหีบไม้ไผ่ใบเล็ก ๆ ให้เขา ในตำราบอกว่าวิญญูชนรักษาคำพูด หนึ่งคำพูดมีค่าดุจทองพันชั่ง ถ้าอย่างนั้นเขาคงจะมีฐานะดีจริง ๆ กระจ่าง เพียงแต่ไม่รู้ว่าคราวหน้าที่พบเจอกันจะเป็นเมื่อไหร่

เฉาฉิงหล่างหยิบร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่งขึ้นมา สะพายห่อผ้าเดินออกจากบ้าน แล้วก็ค้นพบด้วยความตกตะลึงว่าด้านนอกมีคน ที่คุ้นเคยคนหนึ่งเดินผ่านไป เขาก็คืออาจารย์ฉางของที่โรงเรียน นี่เป็นแห่ที่ประหลาดมาก อาจารย์ผู้เฒ่าสวมชุดสีเขียว ในมือของเขาถือร่มกระดาษน้ำมันคันหนึ่งอยู่เช่นกัน พอเห็นเฉาฉิงหล่างก็หยุดเดิน เอ่ยถามว่า "บังเอิญจริง เจ้าพักอยู่ที่นี้หรือ?"

เฉาฉิงหล่างคิดจะวางร่มลงเพื่อคารวะอาจารย์ฉางที่เดินผ่านหน้าบ้านโดยบังเอิญ อาจารย์ฉางกลับโบกมือบอกว่า "ไม่ต้อง หิมะกำลังตกหนัก"

อาจารย์ฉางมีความรู้สึกล่า ทว่าเวลาที่ถ่ายทอดความรู้และไขข้อข้องใจให้ลูกศิษย์กลับไม่ชอบยิ้มแย้ม ทุกคนต่างก็กลัวเขามาก

เฉาฉิงหล่างเองก็ไม่ใช่อัยกเว้น เพียงแต่ว่าเมื่อเทียบกับสหายร่วมห้องแล้วเขามีความเคารพนอบน้อมมากกว่าความกลัวก็เท่านั้น ดังนั้นพออาจารย์ท่านนี้บอกว่าไม่จำเป็นต้องทำความเคารพ เฉาฉิงหล่างจึงเชื่อฟังคำสั่งของผู้เฒ่าแต่โดยดี หลังจากนั้นหนึ่งคนแก่หนึ่งเด็กที่ต่างคนต่างถือร่มก็เดินไปด้วยกันในตรอกเล็กที่หิมะทับถมสูง

แน่นอนว่าอาจารย์สั่งยอมต้องเคยได้ยินเรื่องราวในครอบครัวของเฉาฉิงหล่างมาก่อน ถึงอย่างไรเด็กหลายคนที่เป็นเพื่อนบ้านของเขาก็คือสหายร่วมห้องและเพื่อนเล่นของเขาในโรงเรียนด้วย สายตาที่พวกเขามองเฉาฉิงหล่างไม่เหมือนมองเด็กคนอื่น รวมไปถึงคำพูดซุบซิบที่คนเหล่านั้นพูดกัน เฉาฉิงหล่างได้แต่แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นและไม่ได้ยิน ดังนั้นผู้เฒ่าจึงถามว่า “ตอนนี้ใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง มีเรื่องยากลำบากอะไรหรือไม่?”

เฉาฉิงหล่างสายหน้ายิ้มให้ “ตอบอาจารย์ไม่มีขอรับ”

คำตอบสั้นกระชับอยู่ในกรอบ ถ้อยคำและท่าที่ต่างก็ไม่เหมือนเด็กในตรอกยากจน มิน่าเล่าถึงได้ถูกเด็กหญิงพอมแห่งเรียกออย่างเหินบแนมนักปราชญ์น้อย

ผู้เฒ่าพยักหน้ารับแล้วพูดอีกว่า “ถึงอย่างไรเจ้าก็อายุยังน้อย หากมีอุปสรรคที่ข้ามผ่านไปไม่ได้จริงๆ ก็บอกข้าได้ ไม่จำเป็นต้องรู้สึกลำบากใจ ความยากลำบากในชีวิตคนมีบอกไว้มากมายทั้งในและนอกตำรา อย่าว่าแต่เจ้าเลย ต่อให้เป็นข้า ตอนอายุเท่าเจ้าก็ยังมีช่วงเวลาที่ต้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่นอยู่เหมือนกัน”

เฉาฉิงหล่างอิมรับหนึ่งที่ "อาจารย์ ข้าทราบแล้ว หากมีเรื่องลำบากจริงๆ ข้าจะไปหาอาจารย์"

ลิ่งเลอยู่เล็กน้อย เฉาฉิงหล่างก็กล่าวอย่างอายๆ ว่า "คราวก่อนระหว่างทางที่คนผู้หนึ่งพาข้าไปส่งที่โรงเรียนก็เคยพูดคำพูดที่คล้ายคลึงกับอาจารย์ เขาบอกข้าว่าในอนาคตที่ข้าต้องเรียนหนังสือและหาเลี้ยงชีพ การขอความช่วยเหลือจากคนอื่นเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หากคนอื่นไม่ช่วยก็ห้ามตำหนิหรือเคียดแค้น หากคนอื่นช่วยเหลือก็จำเป็นต้องจดจำไว้ให้ขึ้นใจ"

อาจารย์ลิ่งคลี่ยิ้มอย่างที่หาได้ยาก "คนผู้นั้นชื่อเงินผิงอัน กระมัง?"

เฉาฉิงหล่างตะลึงงัน "อาจารย์รู้จักเขาด้วยหรือ?"

อาจารย์ลิ่งพยักหน้ารับ "ข้ากับเขาเป็นเพื่อนกัน คิดไม่ถึงว่าพวกเจ้าก็จะรู้จักกันด้วย"

เฉาฉิงหล่างพลันยิ้มอย่างอารมณ์ดี

เงินผิงอันเป็นสหายของอาจารย์ลิ่งด้วยหรือนี้

อาจารย์ลิ่งสั่งสอนหน้าเคร่ง "อย่าได้รู้สึกว่าคุณมีความสัมพันธ์ขั้นนี้แล้ว เมื่อเจ้าไม่ตั้งใจเรียนแล้วข้าจะไม่ตีเจ้า"

เฉาฉิงหล่างรีบพยักหน้ารับ

หนึ่งคนแก่หนึ่งเด็ก อาจารย์และลูกศิษย์เดินไปบนถนนเส้นใหญ่ที่ทางการซ่อมแซมจนกลับมาราบเรียบเหมือนเดิมแล้ว ก้าวอย่างเชื่องช้า เฉาฉิงหล่างใจกล้าขึ้นมาหน่อยจึงถามอาจารย์ว่ารู้จัก

กับเงินผิงอันได้อย่างไร อาจารย์ล้งบอกแต่ว่ามีนิสัยคล้ายคลึงกัน
แม้จะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่กลับเป็นสหายกันได้

หิมะก้อนใหญ่ร่วงกราวลงมายังโลกมนุษย์ไม่ยอมหยุดพัก ทว่า
ในใจเฉาฉิ่งหล่างกลับอบอุ่น เขาเดินไปถึงหน้าประตูโรงเรียน
พร้อมกับอาจารย์แล้วหันหน้ากลับไปมองด้านหลัง

ครั้งสุดท้ายที่พบกันก็คือการจากลา คนผู้นั้นหยุดยืนอยู่ตรง
นั้น พอเอ่ยประโยคนั้นแล้วเขาที่ถือร่มไว้ในมือก็มองส่งตนเดินเข้า
ไปในโรงเรียน

อาจารย์ล้งที่อยู่ข้างหน้าหันมาถาม “เป็นอะไรไป?”

เฉาฉิ่งหล่างสายหน้า คล้ายยิ้มเจิดจ้า ก่อนจะวิ่งเหยาะๆ เข้าไปใน
โรงเรียน

หลังจากที่อาจารย์ล้งนั่งลงประจำที่ของตัวเอง รอจนเด็ก
นักเรียนทุกคนมาครบแล้วจึงเริ่มถ่ายทอดวิชาความรู้

ลอนผมสองข้างของอาจารย์ผู้เฒ่าเป็นสีขาวหิมะ สวมชุดเขียว
เอื่อนเอ่ยเชื่องช้า เวลาที่อธิบายหลักการเหตุผลของเหล่าอริยะ
ปราชญ์กับพวกนักเรียนก็ยังคงสามารถสร้างภาพบรรยากาศ
ยิ่งใหญ่ใกล้เคียงกับอริยะปราชญ์ตัวจริง

.....

ตระกูลขุนนางแห่งหนึ่งของเมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยนที่มี
ฉนวนลึกลับหลายชั้น หอเก็บตำราส่วนตัวของคนตระกูลนี้ค่อนข้างมี
ชื่อเสียงในเมืองหลวง วันนี้มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มีสถานะเป็นบุตร

อนุภรรยาขึ้นหอนมาอ่านหนังสือ เขามักจะมาอ่านหนังสืออยู่ที่นี้เป็นประจำ เพียงแต่ว่าหนังสือที่ถูกเก็บรักษาไว้ล้ำค่ามาก กฎของตระกูลไม่เพียงแต่ห้ามถือเทียนขึ้นมาบนหอน ยังห้ามไม่ให้เอาหนังสือออกไปข้างนอก ในชั้นไม้ที่วางตำราหายาก ตำราที่มีเล่มเดียวไว้มากมายต่างก็ถูกปิดเอาไว้ อีกทั้งยังห้ามไม่ให้ใครเปิดออกโดยพลการด้วย

วันนี้เด็กหนุ่มหงุดหงิดเล็กน้อย ในใจเขากลัดกลุ้ม อันที่จริงเขามาที่นี่ไม่ใช่เพื่ออ่านหนังสือ แต่ต้องการมาหาที่ฝึกฝนจิตใจที่สงบสักแห่งเท่านั้น

สองการสอบครั้งใหญ่ที่เปิดให้แก่นักเรียนทุกคนในเมืองหลวง อย่างการสอบระดับอำเภอและการสอบระดับจังหวัด เด็กหนุ่มล้วนผ่านมาหมดแล้ว ได้รับสถานะลงเชิง ทว่าผลสอบกลับไม่โดดเด่นนัก ดังนั้นจึงไม่ได้กลายเป็นชิวไฉน แต่มีคุณสมบัติเข้าร่วมการสอบระดับเยวี่ยนซือเท่านั้น นี่ทำให้เขารู้สึกละอายใจต่อมารดามาก พี่ชายสองคนที่เข้าร่วมสอบระดับอำเภอและระดับจังหวัดพร้อมกับเขาต่างก็ได้เป็นชิวไฉนกันทั้งสองคน แม้ว่าเด็กหนุ่มที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นอัจฉริยะผู้รอบรู้จะสงสัยว่าเหตุใดพวกเขาที่เขียนบทความได้ธรรมดา ความรู้ไม่ลึกซึ้งกว้างไกลเท่าเขาถึงได้คะแนนสอบดีกว่า ก่อนหน้านี้เขาแค่คิดว่าตัวเองแสดงออกได้ไม่ดืตอนอยู่ในสนามสอบ ส่วนพี่ชายสองคนที่เป็นบุตรภรรยาหลวงกลับแสดงออกได้ยอดเยี่ยมกว่า แต่วันนี้ได้ยินคำพูดด้วยความเมามายของพี่ชายสองคนโดยบังเอิญ พวกเขาเปิดเผยความลับที่ทำให้สอบผ่านระดับอำเภอและระดับจังหวัดจนได้เป็นชิวไฉนออกมา นั่นคือบิดาของพวกเขาแอบติดสินบนอาจารย์ผู้คุมสอบอย่างลับๆ

เพราะท่านปู่ของคนทั้งสามเคยเป็นเจ้าของกรมพิธีการ มีลูกศิษย์ ลูกหาอยู่ทั่วหล้า เคยเป็นผู้จัดการสอบระดับมณฑลของแคว้นหนั้น เยวี่ยนอยู่หลายครั้ง ขุนนางหลักที่คุมการสอบระดับอำเภอและ ระดับจังหวัดพบท่านปู่ของพวกเขาต่างก็พากันเรียกด้วยความ เคารพว่าจ้าวซือ ผางซือ (คำที่ใช้เรียกผู้คุมสอบหลักในการสอบ เคอจวีด้วยความเคารพ) นี่คือการสัมพันธ์ของ 'อาจารย์และศิษย์' ที่ใหญ่เทียบฟ้าแล้ว เด็กหนุ่มเชื่อมั่นว่าท่านปู่ไม่มีทางทำเรื่อง สกปรกแบบนี้แน่นอน ต้องเป็นพี่ชายสองคนที่อาศัยชื่อของท่าน พ่อเป็นข้ออ้างโดยไม่สนใจว่าจะทำลายขนบธรรมเนียมของวงศ์ ตระกูล วางแผนเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ

หากเพียงแค่นี้ก็ยังไม่พอทำเนา แม้ว่าเด็กหนุ่มจะเป็นบุตร อนุภรรยา แต่เกิดมาในตระกูลชนชั้นสูง ย่อมต้องรู้ถึงความลับใน วงการขุนนางมาบ้าง แต่ฟังจากบทสนทนาที่เต็มไปด้วยความ ลำพองใจของพี่ชายทั้งสองคน เหตุใดพี่ชายคนโตถึงลงใจคิด เอาชนะตน? เพื่อชิงชิงตำแหน่งชิวไฉที่เดิมทีเป็นของในกระเป่า ของตนไป? เด็กหนุ่มยืนอยู่ตรงชั้นบนสุดของหอหนังสือ มองชั้น หนังสือและตำรามากมายแล้วคลี่ยิ้มขมขื่น เหล่าตระกูลผู้มีความรู้ ที่มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วเมืองหลวงใหญ่โตแห่งนี้ นอกจากตนที่เป็นบุตรอนุภรรยาแล้ว ตอนนี่ยังจะมีคนวัยเดียวกันของกี่สักตระกูล ที่เต็มใจมาค้นหาหนังสืออ่านอยู่ที่นี่? ตำราที่มีค่ามากมายขนาด นั้นกลับต้องถูกพันธนาการอยู่ในหอสูงปีแล้วปีเล่า ไร้คนถามถึง นี่ ไม่น่าเสียหายหรือ?

เด็กหนุ่มยกหลังมือขึ้นเช็ดคราบน้ำตา "เรียนหนังสือมี ประโยชน์กับผายลมอะไร มองต้นไม้หยกหน้าลานบ้านกะผีนะสิ..."

หลังจากบ่นจบ เด็กหนุ่มก็เริ่มค้นหาหนังสือ ถึงอย่างไรก็ยังไม่ต้องสอบระดับเยวียนชื่อ จึงยังต้องอ่านตำราของอริยะปราชญ์ ต่อให้ไม่อ่านหนังสือเพื่อตัวเอง ไม่สอบเอาตำแหน่งมาเพื่อตนเอง ก็ไม่ควรทำให้ท่านแม่ต้องผิดหวังอีกแล้ว เพียงแต่ว่าวันนี้เขาอารมณ์ไม่ดี จึงอยากหาตำราที่ไม่ใช่พวกคัมภีร์มาอ่านก่อน เดินเลือกไปตลอดทาง สุดท้ายเลือกผลงานส่วนตัวของนักประพันธ์ที่เกือบจะใหม่เอี่ยมเล่มหนึ่งออกมา แต่แล้วเด็กหนุ่มก็อึ้งตะลึงไปครู่ เขาเพิ่งจะเปิดปกในออกก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ นิ้วมือเล็กๆ หน้ากระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นก็พบว่าด้านในมีเหรียญเงินอยู่เหรียญหนึ่ง ค่อนข้างแตกต่างจากเหรียญทองแดงของแคว้นหนั้นเยวียนตัวอักษรแปลกตา ไม่ใช่เงินที่ทำมาจากเหล็กหรือทองแดง มองเหมือนหยกแต่ไม่ใช่หยก โปรงใสแวววาว

เหรียญสอดแทรกอยู่ตรงกลางตำราทำให้หน้าหนังสือสองหน้ามีรอยกดทับเล็กน้อย ตรงรอยกดทับมีประโยคเก่าแก่ประโยคหนึ่งที่คนเรียนหนังสือต่างก็รู้จัก แต่กลับไม่แน่เสมอไปว่าทุกคนจะเชื่อ

นั่นคือประโยคที่ว่า ในตำราซ่อนไว้ซึ่งบ้านเรือนทอง ในหนังสือซ่อนไว้ซึ่งอนงค์น้อย ในตำรามีธัญพิชานานา

เด็กหนุ่มรู้สึกประหลาดใจ ลังเลอยู่นานมากก่อนจะเก็บมันเข้าไปไว้ในชายแขนเสื้อเจียบๆ คิดจะเอามันไปให้มารดาดู

คิดไม่ถึงว่าการที่เขาเอาเหรียญชิ้นนี้ไปเกือบจะก่อให้เกิดหายนะครั้งใหญ่ เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เด็กหนุ่มอยู่ในห้องเรียนของตระกูล ได้หยิบเหรียญนี้มาถือไว้ในฝ่ามือ พี่ชายของเขาเห็นเข้าโดยบังเอิญ ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะใส่ร้ายว่าตนขโมยเครื่องประดับ

บนโต๊ะหนังสือมา อีกฝ่ายโวยวายเสียงดังจนกลายเป็นเรื่องใหญ่โต ถึงขั้นรู้ไปถึงหูของท่านปู่ที่ไม่สนใจเรื่องทางโลกมานานหลายปีแล้ว หลังจากนั้นเจ้ากรรมผู้เฒ่าที่ตั้งใจฝึกวิชาลัทธิเต๋ามานานปีก็เก็บเหรียญนั้นไป อีกทั้งยังเรียกรวมตัวผู้ดูแลทุกคนที่ไว้ใจได้ในฉนวน ใช้เวลาถึงหนึ่งคืนสองวันถึงจะสามารถพลิกเปิดตำรานับหมื่นเล่มที่เก็บไว้ในหอหนังสือได้จนครบถ้วนไม่ตกหล่น ทว่ากลับไม่เจอเหรียญเงินเหรียญที่สอง

เจ้ากรรมผู้เฒ่าออกคำสั่งให้ทุกคนถอยออกไปจากหอหนังสือ ใครก็ห้ามแพรงพรายเรื่องนี้ หาไม่แล้วจะถูกขับออกจากตระกูลทั้งหมด ผู้เฒ่านั่งครุ่นคิดอยู่ในห้องหนังสือเพียงลำพังเป็นนาน สุดท้ายก็ไปหาหลานชายที่ตัวสั้นด้วยความหวาดกลัวคนนั้นมา พาเด็กหนุ่มย้อนกลับไปหอหนังสือ แล้วผู้เฒ่าก็มอบทั้งเหรียญทั้งผลงานส่วนตัวของนักประพันธ์ที่เคยทับเหรียญเล่มนั้นไปให้เด็กหนุ่มพร้อมกัน พูดพลางยิ้มบางๆ ว่า "หากมีเหรียญแบบนี้สองเหรียญ เจ้าก็ไม่มีโชควาสนาของตระกูลเขียนนี้แล้ว จงรับไปอย่างสบายใจเถอะ นี่สมควรเป็นของเจ้า วันหน้าตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี ตำราทุกเล่มที่อยู่ในหอเก็บตำราแห่งนี้จะเปิดออกเพื่อเจ้า เจ้าเลือกอ่านได้ตามใจชอบ อีกทั้งยังสามารถเอาออกไปจากหอหนังสือได้ด้วย"

เด็กหนุ่มที่ได้รับโชคดีในความโชคร้ายรับหนังสือมาด้วยความมึนงง

บทที่ 331.2 ข้ามน้ำข้ามภูเขา พบเหยาจึงหยุด

เจ้ากรมผู้เฒ่าบอกความลับอีกเรื่องหนึ่งด้วยความปรารถนาดี "ล้างหยวน (จื่อหงวน) เด็กหนุ่มสองคนซึ่งมีชาติกำเนิดเป็นเด็กอัจฉริยะของราชวงศ์ก่อน สามารถสอบเคอจวีได้อย่างราบรื่นดูฉลาดล้ำไม่แพ้ ทว่ากลับมีชื่อเสียงในวงการขุนนางไม่ตึ๊ง คนหนึ่งในนั้นก็ยิ่งชีวิตล้มเหลวในช่วงบั้นปลาย เป็นเหตุให้ราชสำนักมีข้อห้ามอย่างมากในเรื่องนี้ คราวนี้เจ้าพลาดตำแหน่งชั่วใจ ไม่ใช่ฝีมือของพี่ใหญ่เจ้า เขาไม่ได้จิตใจอำมหิตขนาดนั้น แล้วก็ไม่ได้กล้าด้วยซ้ำยังไม่ตายสักหน่อย อันที่จริงเป็นความต้องการของข้าเอง เพื่อสยบข่มและเคี้ยวกรำสภาพจิตใจเจ้า วันหน้าเมื่ออยู่ในวงการขุนนางจะได้มีประสบการณ์ สืบสาวราวเรื่องกันถึงแก่นแล้ว วงการขุนนางไม่ใช่การเล่นหมากล้อม ซิงมือลงก่อนอย่างงดงามก็ไม่แนเสมอไปว่าจะเป็นเรื่องดีสำหรับราชวงศ์นี้"

หลังจากที่เด็กหนุ่มซึ่งอยู่ในอารมณ์ตื่นเต้นจากไปแล้ว ผู้เฒ่าก็หมุนตัวไปหยิบตำราอีกเล่มออกมา ในนั้นก็มียอดกตัญญูอยู่เหมือนกัน แต่กลับไม่มีเหรียญอยู่ด้านใน ทว่าประโยคที่อยู่ตรงรอยกลบทับคือคำสอนของอริยะปราชญ์ที่บอกว่า 'ผู้สูงส่งคือวิญญูชน เชี่ยวชาญการแลกเปลี่ยนความรู้ ขัดเกลานิสัยและคุณธรรมให้ยิ่งดั่งงาม'

เพราะว่ามีเหรียญเงินแค่เหรียญเดียว เด็กหนุ่มจึงได้ยึดครองโชควาสนาทั้งหมดไปโดยไม่รู้ตัว

คล้ายกับว่าเป็นเจตนารมณ์สวรรค์ซึ่งคนไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

นี่ทำให้เจ้ากรรมผู้เฒ่าที่ปรารถนาอยากฝึกวิชาเซียนมาโดยตลอดถึงขั้นไม่กล้าแย่งชิง

ผู้เฒ่าที่อยู่ในวงการขุนนางซึ่งผู้คนคอยแต่จะแก่งแย่งความดีความชอบกันมาเกินครึ่งชีวิตพูดสะท้อนใจแฝงไว้ด้วยความเลื่อมใสและนับถือจากใจจริง “ยอดฝีมือนอกโลกช่างมีฝีมือของเทพเซียนจริงๆ”

.....

ระหว่างที่เดินทางอยู่บนเส้นทางภูเขา เงินผิงอันทำหีบไม้ไผ่ใบใหญ่ให้ตัวเองหนึ่งใบ ตามหลักแล้ว นอกจากใส่ห่อผ้าฝ้ายห่อนั้นยังสามารถใส่สิ่งของได้อีกไม่น้อย ทว่าเงินผิงอันยังคงให้เผยแพร่สะพายห่อผ้า รวมไปถึงถือคันเบ็ดไม้ไผ่ นอกจากนี้เขายังทำไม้เท้าอันเล็กเหมาะมือให้กับนางอีกอันหนึ่ง

หลังจากนั้นเส้นทางภูเขาและแม่น้ำยาวไกล ดูเหมือนว่าจากแต่เดิมที่เงินผิงอันรีบเร่งเดินทาง ร้อนใจอยากออกไปจากใบถงทวีป กลับบ้านเกิดที่แจกันสมบัติทวีปโดยเร็วที่สุด ตอนนี้นักลับเปลี่ยนมาเป็นสงบจิตสงบใจได้แล้ว เพียงแต่น่าสงสารเด็กหญิงเผยแพร่เงินที่ต้องเหน็ดเหนื่อยไปด้วย นางบ่นด้วยความคับแค้นใจตลอดเวลา เพียงแต่ว่าเมื่อเทียบกับคำพูดคำจาโผงผางทำร้ายจิตใจคนอย่างตอนที่เพิ่งรู้จักกันแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะได้เริ่มเรียนหนังสือมาบ้าง หรือเป็นเพราะกลัวว่าเงินผิงอันจะโมโหแล้วทิ้งนาง

ไปไม่สนใจใยดี ต่อให้จะบ่น เพยเฉียนก็หัวรั้งักพูดอ้อมค้อมบ้างแล้ว

สำหรับคำบ่นของนาง เฉินผิงอันฟังเป็นลมที่พัดผ่านข้างหู นั้นยิ่งทำให้เพยเฉียนไม่พอใจเข้าไปใหญ่

การเดินทางในภายหลังคนทั้งสองได้พบเห็นทัศนียภาพมากมาย ทำให้เพยเฉียนได้เปิดโลกทัศน์ ยกตัวอย่างเช่นมีครั้งหนึ่งได้เห็นหิ้งห้อยจำนวนนับไม่ถ้วนยามกลางดึกของฤดูใบไม้ร่วง คล้ายโคมไฟดวงเล็กๆ ที่แขวนไว้เต็มมานฟ้า ฉวยโอกาสตอนที่เฉินผิงอันไม่สนใจ นางใช้ไม้เท้าตบพวกมันดังเพี้ยะๆ ศพกลาดเกลื่อนไปทั่ว เฉินผิงอันหันหน้ามามอง นางก็รีบหยุดมือทันที แสร้งทำเป็นก้มหน้าก้มตาเดินทาง

พวกเขาไม่เคยเดินผ่านผืนป่ารกครึ้มที่แปลกประหลาดอย่างถึงที่สุดแห่งหนึ่ง ผืนป่าแห่งนี้มีดินที่อุดมสมบูรณ์ ทว่ากิ่งก้านต้นไม้ที่แผ่ออกมาด้านนอกกลับเต็มไปด้วยซากแห้งของพวกนกและสัตว์ป่า

เพยเฉียนตกใจรีบดึงชายแขนเสื้อของเฉินผิงอันเอาไว้ ถึงได้กล้าเดินต่อ ก่อนจะเข้าไปในป่า เฉินผิงอันหยิบยันต์ปราณหยางสองไฟออกมาหนึ่งแผ่น โยนเข้าไปในผืนป่า พบว่ายันต์ที่เขียนบนกระดาษธรรมดาแผ่นนั้นปล้นติดไฟ เพียงแต่ว่าเผาไหม้อย่างเชื่องช้า เฉินผิงอันจึงเดินตรงเข้าไปด้านใน เพยเฉียนขอร้องเฉินผิงอันว่าให้มอบยันต์หนึ่งแผ่นให้นางไว้คุ้มกันกาย เฉินผิงอันทำเป็นไม่ได้ยิน บอกนางว่าหากกลัวตัวประหลาดพวกนั้นก็ให้ท่อง

หนังสือเสียงดังๆ เพราะหลักการของอริยะปราชญ์สามารถจับไล่สิ่งชั่วร้ายได้

เผยเขียนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยังคงกำชายแขนเสื้อของเงินผิงอันไว้แน่น ขณะเดียวกันก็พยายามท่องเนื้อหาในตำราไปด้วย

อันที่จริงตำราลัทธิขงจื้อเล่มนั้นบางมาก นางรู้จักตัวอักษรทั้งหมดที่อยู่บนนั้นแล้ว แล้วก็อ่านจบแล้ว ก่อนหน้านี้เผยเขียนก็เคยขอเปลี่ยนเล่มใหม่ บอกเงินผิงอันว่าให้นางเลิกอ่านหนังสือเล่มเดียวเข้าไปซ้ำมาได้แล้ว น่าเบื่อยิ่งนัก แต่เงินผิงอันกลับไม่ยอมอนุญาต เขาบอกให้นางอ่านซ้ำหลายๆ รอบ อีกทั้งยังไม่ใช่แค่อ่านเท่านั้น ยังต้องอ่านออกเสียงด้วย ยามเช้าตรู่เมื่อเขาฝึกทำยี่นึ่งเจี้ยนหลู นางก็จะต้องเริ่มอ่าน ยามสนธยา เขายังคงฝึกยี่นึ่ง นางก็ยังคงอ่าน ถึงท้ายที่สุดนางจึงท่องทุกบทความที่อยู่ในนั้นจนขึ้นใจได้จริงๆ

รองคนทั้งสองเดินออกจากป่าลึกก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

เผยเขียนเหงื่อแตกเต็มศีรษะ เป็นเพราะท่องหนังสือจนเหนื่อยคอบางแหบแห้งไปหมดแล้ว

จนกระทั่งคนทั้งสองเดินออกไปได้สิบกว่าลี้ ต้นไม้ใหญ่หลายต้นถึงได้เริ่มส่ายสะบัดอย่างบ้าคลั่งคล้ายกำลังระบายความโกรธแค้น

จากนั้นคนทั้งสองยังผ่านหุบเขาแห่งหนึ่ง ช้างแองน้ำไต้ น้ำตกมีผีเสื้อหลากสีบินระบำจนคนมองตาพร่าลลาย

เผยเขียนฉวยโอกาสตอนที่เงินผิงอันกำลังหุงข้าวฆ่าผีเสื้อไปหลายสิบตัวด้วยความเร็วจุดฟ้าร้องฉับพลันจนคนไม่ทันได้ยกมือป้องหู อีกทั้งนางยังเลือกเฉพาะตัวที่สวยงามที่สุด ตบเพี้ยะหนึ่งที ผีเสื้อถูกหนีบอยู่ในหน้าหนังสือ ผลคือถูกเงินผิงอันเขกมะเหงกใส่แน่นๆ หนึ่งที ทำเอานางเจ็บจนทรุดนั่งกุมหัวร้องโหยหวน หน้าผากบวมเป่ง ตอนกินข้าวก็ยั้งหน้าตาบูดบึ้ง

คนทั้งสองยังเจอคนตัดไม้ที่ตัดฟันเสร็จแล้วลงมาจากภูเขา ยังกินข้าวของเธอไปหนึ่งมือ เงินผิงอันคิดอยากจะทำเงิน แต่ครอบครัวที่มีนิสัยซื่อๆ ครอบครัวนั้นกลับไม่ยอมรับไว้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมตอบรับ เงินผิงอันจึงได้แต่ถอดใจ ก่อนจะเดินออกมาจากลานบ้านที่ถูกล้อมไว้ด้วยไม้ไผ่แห่งนั้น เขาก็หันมาบอกให้เผยเขียนเอ่ยขอขอบคุณครอบครัวนั้น เผยเขียนที่กินข้าวของคนอื่นไปไม่น้อยกลับไม่มีใครจะเต็มใจนัก แต่พอเหลือบไปเห็นสายตาของเงินผิงอันโดยบังเอิญจึงรีบโค้งตัวเอ่ยขอบคุณอย่างว่าง่ายทันที

คนทั้งสองเดินออกมาจากภูเขาใหญ่ที่ทอดตัวยาว แล้วก็เจอเข้ากับแม่น้ำสายใหญ่อีก นี่เป็นครั้งแรกที่เผยเขียนได้เห็นคนลากจูงเรือที่ลากเรือลำใหญ่ขนาดนี้ ภายใต้แสงแดดแผดเผา บุรุษเหล่านั้นตะโกนร้องส่งสัญญาณอย่างพร้อมเพรียงกัน ทำเอานางที่มองดูอยู่ปากอ้าตาค้าง แล้วก็ให้ชอบใจนัก ดูเหมือนว่าคนที่นำเวหน่าไต้ห้านี้จะมีไม่น้อยเลยจริงๆ เพียงแต่ไม่นานนางก็หุบยิ้ม หากเจ้าหมอนั้นเห็นเข้า นางต้องถูกเล่นงานอีกแน่ คราวก่อนก็แค่ตนเก็บฝืนมาได้หน่อยเท่านั้น เขายังอนุญาตให้ตนที่ห้องร้องด้วยความหิวโหยกินข้าวถ้วยเล็กๆ แค่อถ้วยเดียว เฮ้อ เงินผิงอันผู้นี้

ปรนนิบัติยากซะจริง นายท่านใหญ่ที่มีเงินต้องกวนโอ้ยน่าเตะแบบ
นี้ด้วยหรือไง รอให้นางใช้ไม้เท้าในมือแอบฝึกวิชากระบี่ลำโลกได้
ก่อนเถอะ นางจะต้องตีให้เขาร้องหาพ่อหาแม่เลยทีเดียวนะ ถึงเวลา
นั้นคอยดูสิว่าเขาจะยังกล้าถลึงตามองตนอีกไหม

อยู่กับภูเขากินจากภูเขา อยู่กับน้ำกินจากน้ำ

เดินทางอยู่ริมแม่น้ำ ลู่ๆ นางก็นึกอยากตลกปลา จึงบอกให้เงิน
ผิงอันช่วยทำคันเบ็ดตลกปลาให้นางคันหนึ่ง ทว่าเขาไม่สนใจนาง
เผยเฉียนจึงได้แต่หยิบมิดผ่าฟันไปฟันต้นไม้ที่ลำต้นหนาใหญ่ด้วย
ตัวเอง พอฟันต้นไม้โคนลงถึงตระหนกได้ว่านี่ใช่คันเบ็ดเสียทีไหน
เอามาทำไม้พายยังพอว่า จากนั้นนางที่หน้าหงอยจึงไปเลือกหาไม้
ไผ่ต้นบางๆ ยิงดีที่คนซังกทาสเผ่าทรัพย์อย่างเงินผิงอันผู้นี้ไม่ได้
ทำเกินกว่าเหตุนัก เขายอมมอบตะขอและเส้นเอ็นตลกปลาให้นาง
เพียงแต่ว่าคนทั้งสองตลกปลาเหมือนกัน นั่งอยู่ห่างกันไม่ไกล แต่
เงินผิงอันกลับตลกปลาได้เป็นระยะ แถมยังตกได้ปลาหลีตัวใหญ่ที่
ยาวเท่าแขนของนางตัวหนึ่ง ทว่านางกลับไม่มีแม่แต่กึ่งมากินเหยื่อ
หรือว่าเจ้าพวกที่อยู่ในน้ำก็เลือกคนที่จะยอมเป็นอาหารให้ ใช้ตา
สุนัขมองคนต่ำด้วย? นางอยากจะกระโดดลงไปใต้น้ำแล้วใช้คัน
เบ็ดฟาดให้ปลากุ้งทั้งหมดที่อยู่ในแม่น้ำตายไปซะให้หมด

ทว่าแกงปลาหม้อใหญ่คั้นนั้นทำให้เผยเฉียนยิ้มหน้าบานเป็น
กระดิ่ง ขอข้าวถ้วยที่สามจากเงินผิงอันอย่างกล้าๆ กลัวๆ บอกว่า
วันนี้ตลกปลาใช้พลังกำลังของนางไปสิ้นแล้ว จำต้องชดเชยด้วยข้าว
ถ้วยใหญ่ ส่วนแกงปลานางจะกินให้น้อยหนอย จะไม่แย่งเขากิน
แล้วกัน เดิมทีนางนึกว่าอีกฝ่ายจะไม่ยอม คิดไม่ถึงว่าเจ้าหมอนั้น

กลับยอมตักข้าวเพิ่มให้ มีอันมีน้ำแกงปลาราดบนข้าวสวย บนโลก
ไม่มีอาหารใดที่หอมหวานเอร็ดอร่อยเท่านี้อีกแล้ว นางกินชะพุงกาง

ภายหลังนางก็ตักปลากับเงินผิงอันอีกครั้งหนึ่ง ยังคงขว้างคัน
เบ็ดและดึงขึ้นอย่างมั่วซั่วอยู่เหมือนเดิม สรุปก็คือบนคันเบ็ดของ
นางยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

กลับเป็นเจ้าหมอนั่นที่ตกได้ปลาตัวใหญ่มากตัวหนึ่ง ลำพัง
แค่แข่งงัดข้อกับปลาตัวนั้นก็ใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งเค่อ มองดูเงิน
ผิงอันวิ่งไปวิ่งมาอยู่บนชายฝั่ง นางก็กลอกตามองสูงทันที เจ้าเป็น
ทั้งวิชากระบี่และวิชาตระกูลเซียน กลับปล่อยให้ตัวเองถูกปลาโง่ๆ
ตัวหนึ่งปั่นหัวแบบนี้ ไม่ลดสถานะตัวเองไปหน่อยหรือ?

มองคันเบ็ดตกปลาของตนที่ 'มันคงดูฉลาด' บนเจ้าพวกที่
หลบอยู่ใต้น้ำซึ่งไม่ยอมเห็นแก่หน้านางแม้แต่น้อย แล้ว เพยเฉียนก็
ถอนหายใจหนักๆ รู้สึกเสียดายความสามารถที่มีอยู่เต็มตัว จงใจที่
สวรรค์ไม่ทำให้คนสนใจปรารถนา นางเลยไม่มีพื้นที่ให้ใช้
ความสามารถนั้นเลย

ดังนั้นนางวางแผนว่าชั่วชีวิตนี้จะไม่ตกปลาอีกแล้ว ต้องใช้
ความอดทนและเรี่ยวแรงมากมายขนาดนั้น แต่กลับไม่ได้ผลเก็บ
เกี่ยวมา ยังจะทำมันไปทำไม?

อาหารกลางวันของวันนั้น เงินผิงอันบอกเคล็ดลับการตกปลา
บางข้อแก่นางอย่างที่หาได้ยาก

หลักการนั้นนางฟังเข้าใจ แต่เผยเขียนก็ยังไม่เต็มใจจะเรียน ตกปลา กับ เฉินผิงอัน ทว่าพอเขาบอกว่าตกปลาคราวหน้า เขาจะสอนนางด้วยตัวเอง นางถึงยังไม่โยนคันเบ็ดตกปลานั้นทิ้ง

นางถามหยิ่งเชิงไปหนึ่งประโยค “แกงปลา ร่อยก็จริง แต่หากต้องกินทุกวันก็ออกจะเลี่ยนไปหน่อย พวกเราลองเปลี่ยนไปกินอย่างอื่นดูบ้างดีไหม?”

เฉินผิงอันตอบนางกลับมาว่า “ดีสิ ถ้าอย่างนั้นเจ้าไปหาของกินมา”

เผยเขียนแกล้งโง่ “ข้าอายุยังน้อย มีใจแต่ไร้กำลัง”

ตกปลาวันที่สอง เฉินผิงอันไม่ได้ใช้คันเบ็ดของเขา แต่เอาของเผยเขียนมาใช้แทน รออยู่ครึ่งวัน ไม่สนใจปลาเล็กปลาน้อยที่มาตอดเหยื่อ แต่พอปลาใหญ่หนักประมาณเจ็ดแปดจินตัวหนึ่งจับตะขอ เขาก็ปล้นยกคันเบ็ดขึ้น เส้นเอ็นตกปลาถูกดึงตึงเป็นวงโค้งที่งดงาม ทุกอย่างพอดีไปหมด เผยเขียนที่นั่งหาอยู่ข้างๆ มาครึ่งวันเบิกตากว้างทันที เฉินผิงอันบอกให้นางรีบมารับคันเบ็ดไป ให้นางรับมือกับปลาใหญ่ตัวนี้ด้วยตัวเอง เผยเขียนกระโดดผลุงขึ้นมา พอรับคันเบ็ดไปแล้ว ภาพเหตุการณ์ต่อมาก็ทำเอาเฉินผิงอันมองตาค้าง

สองมือของนางกำคันเบ็ดไว้แน่น อาศัยลำไม้ไผ่ที่หนาและแข็งแกร่งจนไร้เหตุผลนั้น เด็กหญิงเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ไม่พูดไม่จา ก็เริ่มกระซอกมันไปด้านหลังสุดชีวิต เคล็ดลับทั้งหลายที่เฉินผิงอันถ่ายทอดให้ก่อนหน้านี้อย่างเช่น ค่อยๆ เลี้ยงปลาเอ๋ย เก็บสายปล่อยสายเอ๋ย หรืออย่ารีบให้ปลาใหญ่เห็นแสง ต้องค่อยๆ ลอดทอน

กำลังของปลา ต้องให้มันสำลักร้ำหลายๆ ครั้งอะไรพวกนั้น เพย
เฉียนฟังไม่เข้าใจแม้แต่ประโยคเดียว คิดแต่จะใช้เรือวแรงมหาศาล
กระชากมันขึ้นมาบนฝั่งท่าเดียว

การตกปลาดีๆ ที่เดิมทีควรจะผ่อนคลายสบายอารมณ์ กลับ
ถูกเพยเฉียนทำให้เหมือนการแข่งขันอย่างระมัดระวังอย่างนั้น

ปลาตัวไม่เล็ก อีกทั้งยังอยู่ในน้ำ แคมยังเป็นปลาดำที่มีแรงมาก
อีกด้วย หันกลับมามองเพยเฉียนที่เรือวแรงไม่มาก พอไม่ทันระวัง
เด็กหญิงพอมแห่งจึงเซถลาไปหลายก้าว ทั้งคนทั้งคันเบ็ดต่างก็ถูก
ปลาใหญ่กระชากลงไปใต้น้ำ นางเคยหัวเราะเยาะว่าเงินผิงอัน
พูดจาเหลวไหล ใต้หล้านี้ไหนเลยจะมีหลักการที่ปลาสำลักร้ำ
คราวนี้กลายเป็นเพยเฉียนที่ต้องสำลักร้ำบ้างแล้ว นางว่ายน้ําไม่
เป็น แต่พอโมโหขึ้นมา ให้ตายนางก็ไม่ยอมปล่อยมือ

สุดท้ายยังคงเป็นเงินผิงอันที่ต้องไปหิ้วนางขึ้นมาจากน้ำ คัน
เบ็ดถูกปลาใหญ่กระชากจากไปแล้ว

คราวนี้เพยเฉียนไม่ได้ร้องไห้โหยอย่างเจ็บปวดเฉียนจะขาดใจ
เด็กหญิงที่สภาพเหมือนลูกเจี๊ยบตกน้ำยืนอยู่บนชายฝั่ง อ้า
ปากกว้าง ร้องไห้ไร้เสียง

ปลาไม่มีแล้ว แกงปลาของคืนนี้ก็ไม่มีแล้ว คันเบ็ดไม่มีแล้ว ต่อ
ให้รู้ว่ายังมีอาหารแห้ง นางไม่มีทางหิว ยังมีข้าวให้กิน แต่ตัวนาง
เองก็ไม่ว่าทำอะไรถึงได้เสียใจขนาดนี้

เงินผิงอันช่วยเช็ดน้ำตาและน้ำบนหน้าให้นาง แต่กลับไม่ได้
เอ่ยปลอบใจนาง

เขาแค่นี้ก็ถึงตัวเองตอนเป็นเด็ก ตอนนั้นยังไม่ได้เจอกับหลิว
เสียนหยางที่เชี่ยวชาญการตกปลา ไม่รู้เคล็ดลับของการตกปลา
ไม่รู้จักเลือกช่วงเวลา ไม่รู้จักเลือกสถานที่ เวลาไปตกปลาจึงมักจะ
กลับมามือเปล่า หน้าร้อนที่ร้อนระอุ อากาศช่วงบ่ายสามารถแผด
เผาให้ผิวคนปวดแสบปวดร้อน ก็คงจะเป็นความรู้สึกประมาทนี้
กรรมัง

อาหารมือนั้น แนนอนว่ามีแค่ผักดองและข้าวสวยเท่านั้น

เข้าไปเปลี่ยนชุดใหม่ในกระโถมหลังเลิก ตอนกินข้าว เพย
เฉียนก็ยังไม่ดี เงินผิงอันถามยิ้มๆ ว่า "ทำไมอยู่ดีๆ ถึงใจ
กล้าขึ้นมา ไม่กลัวว่าจะจมน้ำตายหรือ?"

เพยเฉียนที่นั่งอยู่ด้านข้างก้มหน้าก้มตาพวยข้าว น้ำเสียงที่พูด
จึงไม่ชัดเจน "ก็มีเจ้าอยู่ด้วยไม่ใช่หรือไง"

เงินผิงอันเขกมะเหงกใส่นาง เพยเฉียนพลันเงยหน้าขึ้น พุด
เสียงขุ่นเคือง "ทำไมต้องตีข้าด้วย? ข้าเสียใจจะตายอยู่แล้วนะ!"

เงินผิงอันยิ้ม "กินข้าวของเจ้าไป"

เพยเฉียนแค่นเสียงเย็น หันหน้าไปมองแม่น้ำ คันเบ็ดที่กว่าตน
จะทำได้ไม่ใช่ง่ายๆ ตอนนี้อยู่หน้าพลัดหายไปแล้ว นางรู้สึกเสียใจ
เล็กน้อย

เงินผิงอันเอ่ยขึ้น "คันเบ็ดอันนั้นของข้า ยกให้เจ้า"

เผยเขียนกังขาเล็กน้อย เห็นว่าเขาไม่เหมือนล้อเล่นจริงจัง
กว้าง “ถ้าอย่างนั้นวันนี้หน้าข้าจะให้เจ้ายิ้มไปตกปลาบ่อยๆ แล้วกัน
ข้าใจกว้างนักล่ะ”

เงินผิงอันหัวเราะอย่างฉิวๆ

นางฉลาดหัวไวถึงเพียงนี้ เหตุใดถึงไม่เอาไปใช้กับการเรียน
หนังสือหรือเขียนตัวอักษรบ้างนะ

มีเพียงช่วงกลางดึกที่นางนอนหลับสนิทแล้ว เงินผิงอันถึงได้
ฉวยโอกาสตอนเฝ้ายามฝึกท่าเดินนิ่งหกก้าวและคัมภีร์เวทกระบี่ที่
แท้จริงเจียบๆ

พวกเขาเดินทางผ่านเมืองเล็กแห่งหนึ่งจึงแวะซื้อเสบียง
เพิ่มเติม เงินผิงอันซื้อชุดใหม่ให้นางหนึ่งชุด เผยเขียนชื่นชอบ
อย่างยิ่ง คือนั่นนอนพักที่โรงเตี๊ยมเล็กๆ แห่งหนึ่ง เผยเขียนไม่ได้
นอนบนเตียงมานานมากแล้ว นางกลิ้งตัวไปมาบนเตียงอย่างมี
ความสุข แต่ลู่ๆ นางก็สังเกตเห็นว่าตรงหน้าต่างมีแมวขาวตัวหนึ่ง
นอนขดตัวอยู่ และมันกำลังจ้องมองตน

เผยเขียนกระโดดลงจากเตียง โวยวายเสียงดังว่า “คิดจะก่อ
กบฏริ บังอาจจ้องมองข้า” คว่าไม้เท้าที่วางเอียงๆ ไว้ข้างโต๊ะได้ก็
ทิ่มไปที่แมวขาว

แมวขาวเป็นอย่างที่นางพูดจริงๆ มันคิดจะก่อกบฏ ไม่เพียงแต่
ไม่ตกใจหนีไป กลับกันยังกระโดดลงมาจากหน้าต่าง หลบพ้นการ
โจมตีจากไม้เท้าได้ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างว่องไวปราดเปรียว
บางครั้งยังส่งเสียงขู่ฟ่อใส่เผยเขียน เผยเขียนโมโหหนัก เอามือยัน

ไม้เท้าไว้กับพื้น ถลิ่งตากว้าง “ปีศาจจากที่ใด?! จงรีบบอกชื่อแน่
มาเดี๋ยวนี้ แล้วข้าจะละเว้นชีวิตเจ้า!”

แน่นอนว่าเผยเขียนต้องการหยอกมันเล่น

ทว่าแมวขาวตัวนั้นกลับ ‘ปรายตา’ มองนาง แล้วพูดภาษาคน
กลับมาว่า “น้องเด็กบ้า สมองเจ้ามีปัญหาหรือไม่?”

แล้วมันก็หมุนตัวกลับ กระโดดผลุงหนึ่งครั้ง จากไปทั้งอย่างนี้

ทำเอาเผยเขียนตกใจรีบทิ้งไม้เท้า วิ่งไปเคาะประตูห้องที่อยู่
ติดกันอย่างแรง

บทที่ 331.3 ข้ามน้ำข้ามภูเขา พบเหยาจิ้งหยุด

พอเงินผิงอันเปิดประตู เผยเฉียนก็พูดเสียงสั้นว่า “เมื่อครูนีมีแมวตัวหนึ่ง พูดภาษาคนได้ด้วย!”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ “ข้าได้ยินแล้ว”

เห็นว่าเงินผิงอันไม่มีท่าทางตกใจ เผยเฉียนก็พูดอย่างเหม่อลอย “ที่นี่ไม่ใช่ในภูเขาเสียหน่อย ยังมีปีศาจได้ด้วยหรือ?”

เงินผิงอันกลับไปนั่งที่ข้างโต๊ะ พลิกเปิดตำราเทพเซียนที่ซื้อมาจากภูเขาห้อยหัวเล่มนั้นต่ออีกครั้งพลงพยักหน้ากล่าวว่า “ในหมู่ชาวบ้านร้านตลาด มีภูตผีปีศาจอยู่มากมาย ไม่ใช่เรื่องแปลกส่วนใหญ่แล้วพวกมันจะไม่ออกมาสร้างความคนบนโลกมนุษย์ตระกูลใหญ่บางตระกูลยังเลี้ยงภูตที่น่าสนใจไว้หลายชนิด ยกตัวอย่างเช่นสตรีที่มีฐานะร่ำรวยบางคนจะต้องมีเจ้าตัวน้อยหลายชนิดอยู่รวมในสินเจ้าสาว บ้างก็เป็นภูตมีปีกที่สามารถบินอยู่กลางอากาศ คอยช่วยหิวผมแต่งหน้าให้กับเจ้านายเหมือนสาวใช้”

เผยเฉียนนั่งลงฟังตรงข้าม พุบตัวลงบนโต๊ะ พูดอย่างน้อยใจ “ไม่ทำให้คนตกใจตายหรือ? เมื่อครูนีข้าเกือบขวัญกระเจิงเลยนะ”

เงินผิงอันเอ่ยยิ้มๆ “หนึ่งโลกธาตุขนาดใหญ่ เต็มไปด้วยความมหัศจรรย์ รอให้เจ้าเดินทางผ่านแม่น้ำและภูเขามากกว่านี้ก็จะเคยชินไปเอง”

เผยเขียนพูดอย่างสะท้อนใจ “เป็นอย่างนี้เองหรือ”

เงินผิงอันชวนคุย “ผู้เฒ่าที่ต้มชาอยู่ตรงน้ำพุบนยอดเขา และยังมีหญิงสาวที่สระผมอยู่ริมลำธารที่พวกเราเห็นก่อนหน้านี้ อันที่จริงก็เป็นญาติเหมือนกัน แต่พวกเขากลับไม่มีความคิดจะทำร้ายผู้คน กลับกันยังอยากใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ทั่วไปบนโลก เจ้าก็พูดคุยกับพวกเขาอย่างถูกคอไม่ใช่หรือ?”

เผยเขียนเบิกตากว้างอ้าปากค้าง

ไม่เพียงแต่ผู้เฒ่าที่ใจดีน่าใกล้ชิด พี่สาวคนสวยคนนั้นที่พอสระผมเสร็จแล้ว ยังหยิบเอาใบไม้มาเป่าเป็นเพลงให้นางฟังด้วย

เผยเขียนยู่หน้าด้วยความอกสั่นขวัญผวา

เงินผิงอันพูดยิ้มๆ “มีแค่พวกเขาที่ไม่ใช่คน คนอื่นๆ ที่เจอล้วนไม่ต่างจากพวกเรา”

ตลอดทางที่ผ่านมานี้ อันที่จริงยังเจอกับขุนนางห้องถื่นที่คอยควบคุมเร่งรัดให้ชาวบ้านปลูกถนนสร้างสะพาน ลูกหลานคนรวย นักประพันธ์และปัญญาชนที่เดินทางท่องเที่ยวอยู่ตามภูเขาและแม่น้ำ รวมไปถึงหญิงคนใดที่มีชื่อเสียงที่ทำให้เผยเขียนตาเป็นประกายอีกฝ่ายแต่งตัวเต็มยศหรูหราพร้อมกับห้อยเงินไว้เต็มร่าง และยังมีจอมยุทธ์ที่ท่องไปในยุทธภพด้วยหนึ่งคนหนึ่งม้า นั่งอยู่บนหลังม้าตัวสูงถามทางจากพวกเงินผิงอันด้วยสีหน้าเย่อหยิ่ง ทำเอาเผยเขียนโมโหไม่น้อย

เผยเขียนปล้นถามขึ้นว่า “เจ้าตัวน้อยนั่นล่ะ?”

ที่นางพูดถึงคือคนลิวดอกบัว

เงินผิงอันพูดกลัวหัวเราะ "มันไม่อยากพบเจ้า"

เผยเขียนลุกขึ้นยืน กลับไปที่ห้องตัวเอง หยิบเอาหนังสือเล่มนั้นออกมาจากในห่อสัมภาระ แล้วกลับมาหาเงินผิงอัน มาอ่านหนังสืออยู่กับเขา

ตอนนี้นางยังไม่กล้าไปอยู่ที่ห้องตัวเอง กลัวว่าแมวขาวตัวนั้นจะกลับมาแก้แค้น นางยังฝึกวิชากระบี่ไม่ได้เรื่อง คิดจะกำจัดปีศาจปราบมาร ย่อมไม่มีความมั่นใจถึงเพียงนั้น

เงินผิงอันปิดหนังสือ หยิบม้วนภาพแผ่นนั้นออกมาเจียบๆ ตอนนี้เขาทุ่มเงินฝนธัญพีชไปเก้าเหรียญแล้ว แต่กลับยังไม่สามารถทำให้ช่องเต๋บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยนผู้นี้เดินออกมาจากภาพวาดได้ นี่ทำให้เงินผิงอันรู้สึกสนใจเล็กน้อย

เงินผิงอันคลี่ม้วนภาพออก ในมือถือเงินฝนธัญพีชไว้หนึ่งเหรียญ

เหรียญสุดท้าย หากยังไม่ได้ผลก็คงต้องตัดใจแล้ว

ใช้เงินฝนธัญพีชไปเต็มเต็มถ้าที่ไร้กัน เงินของเขาเงินผิงอันไม่ได้ร่วงลงมาจากฟ้าเสียหน่อย

ทว่าหลังจากที่เงินผิงอัน 'โยน' เงินเข้าไปในภาพวาดแล้ว ก็ยังคงเป็นเหมือนรูปปั้นวัวดินที่จมลงสู่มหาสมุทร มีไอหมอกลอยขึ้นมาก็จริง แต่ก็แค่นี้เท่านั้น

เผยเขียนวางหนังสือที่ค่อนข้างจะยับย่นและเสียหายแล้วเล่มนั้นลง ขยับมายืนอยู่ข้างกายเงินผิงอัน สำหรับเรื่องนี้ เขาไม่ได้ตั้งใจจะปิดบัง ดังนั้นเผยเขียนจึงเห็นภาพที่ม้วนภาพสามารถกินเงินได้มาหลายครั้งแล้ว เห็นว่าเงินผิงอันต้องผิดหวังอีกครั้ง นางก็หัวเราะคิกคัก "หากข้าเปลี่ยนมาใช้แซ่เจิ้งจะดีกว่าเดิมไหม?"

เผยเขียน ขดใช้เงิน เจิ้งเขียน ได้เงิน (เจิ้งที่เป็นแซ่ ออกเสียงใกล้เคียงกับคำว่าเจิง เจิ้งเขียนแปลว่า ได้เงินที่มาจากการทำงาน)

เงินผิงอันถอนหายใจ เตรียมจะเก็บม้วนภาพลงไป

แต่แล้วเขาก็หันขวับไปมองทางหน้าต่างที่เปิดอ้าเพื่อให้ลมพัดเข้ามา ตรงนั้นมีแมวขาวตัวหนึ่งยืนอยู่ มันไม่ได้มองเงินผิงอัน แต่พูดเยาะเย้ยเผยเขียนว่า "นั่งเด็กน้อย เจ้ากินซีไปซะเถอะ"

หลังจากนั้นมันก็พุ่งตัวไปซีทิ้งไว้บนโต๊ะของห้องข้างๆ

เผยเขียนงงงัน แต่เงินผิงอันกลับไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี แมวตัวนี้ฉลาดล้ำความแค้นได้ดีจริงๆ นิสัยเหมือนเผยเขียนเปียบเลย

ทันใดนั้นเงินผิงอันก็ต้องตกตะลึงอยู่ในใจ รีบลุกขึ้นยืนแล้วลากเผยเขียนไปไว้ด้านหลังตัวเอง

นักพรตน้อยคนหนึ่งที่แบกน้ำเต้ายักษ์สีทองนั่งอยู่บนหน้าต่าง ยืมตาดูมายืนมองมาทางเงินผิงอัน แมวขาวกระโดดขึ้นไปบนไหล่เขาแล้วขดตัวนอน

ตอนอยู่เมืองหลวงแคว้นหนันเยวี่ยน เงินผิงอันเคยมองเห็นนักพรตน้อยอยู่ไกลๆ ภายหลังเมื่อได้พูดคุยกับฉางชิวจิงพอจะรู้

ตัวตนของเจ้าหมอนี่คร่าวๆ นักพรตผู้เฒ่าที่เขาเรียกว่า ‘นายท่านผู้เฒ่าของข้า’ คือคนที่รับผิดชอบการตีกลองบิณฑยานของพื้นที่ยี่มงคลดอกบัว

นักพรตน้อยขำเลียงมองน้ำเต้าเลียงกระบี่ตรงเอวของเงินผิงอันแล้วหลุดหัวเราะพริต “ระดับชั้นธรรมดา ไม่ถือว่าโดดเด่นที่สุดห่างไกลกับน้ำเต้าเลียงกระบี่ลูกนี้ของข้าหนึ่งแสนแปดพันลิ”

เงินผิงอันถามสีหน้าไร้อารมณ์ “มาหาข้ามีธุระอะไร?”

นักพรตน้อยยังคงพูดกับตัวเองต่อไป “แจกันสมบัติทวีปของพวกเขาเจ้าน้ำเต้าเลียงกระบี่ที่ดีที่สุดแค่สองลูกไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงไม่ได้อยู่ในมือเจ้าเล่า?”

ก่อนหน้าที่เทพธิดาซุเจียแห่งภูเขาตะวันเที่ยงจะตกต่ำ นางเคยครอบครองน้ำเต้าเลียงกระบี่ม่วงทองลูกหนึ่ง

เว่ยจิ้นเซียนกระบี่พสุธาแห่งศาลลมหิมะก็มีน้ำเต้าเลียงกระบี่สีเงินอยู่หนึ่งลูก ภายหลังได้ตกไปอยู่ในมือของอาเหลียง แล้วอาเหลียงก็มอบให้หลิเป่าผิงอีกที

นักพรตน้อยยันฝ่ามือสองข้างไว้บนขอบหน้าต่าง แกว่งเท้าไปมา “บนโลกมีน้ำเต้าเลียงกระบี่เจ็ดลูกที่มาจากถ่าน้ำเต้าเส้นหนึ่งที่มีมรรคาจารย์เต้าเป็นผู้ปลุกเองกับมือ ล้ำค่ามากที่สุด กระบี่บินที่ฟุ่มพีกออกมาได้มีจำนวนมากที่สุด เป็นรูปเป็นร่างเร็วที่สุด แข็งแกร่งทนทานมากที่สุด คมกริบไร้เทียมทานมากที่สุด สามารถหล่อเลียงร่างกายและจิตวิญญาณของเจ้าของได้ดีที่สุด กระบี่บินเล็กที่สุด

เรียกได้ว่าปลิดชีพคนไม่ทิ้งร่องรอยอย่างแท้จริง ส่วนลูกสุดท้ายก็
อยู่บนหลังขำนี้ไง รู้ไหมว่ามันมีความลึกลับอะไร?”

เงินผิงอันไม่ตอบ

เผยเขียนหลบอยู่ด้านหลังเงินผิงอัน แม้จะสงสัยใคร่รู้ แต่ไม่
กล้ายื่นหน้าออกมา

นักพรตน้อยเห็นว่าเงินผิงอันเงิบเหมือนคนไปก็รู้สึกเบื่อ
หน่าย เขาที่บนไหล่มีแมวขาวนอนขดตัวอยู่กระโดดลงมาจาก
หน้าตาอย่างปราดเปรียว เดินมาหยุดอยู่ข้างโต๊ะ ซ้ำภาพที่มันอยู่
พลาทกล่าววว่า “นายท่านผู้เฒ่าของข้าให้ข้านำความมาบอกเจ้าว่า
คนห้าคนที่ช่วยเจ้าเลือก รวมไปถึงเรื่องที่รีบร้อนไล่เจ้าออกมา ทำ
ให้เขารู้สึกผิดเล็กน้อย จึงยอมแหกกฎให้ข้ามาบอกเรื่องบางอย่าง
กับเจ้า นั่นคือร่มกระดาดน้ำมันคั้นนั้นลงเก็บไว้ให้ดี อย่าทิ้งส่งเดช
มีมันอยู่ข้างกาย เจ้าจะสามารถอำพรางลมปราณบนร่างได้ สองคือ
ภาพแรกที่เจ้าเลือก ข้าจะเตือนเจ้าหนึ่งครั้ง แต่ครั้งเดียวเท่านั้น นั่น
คือจะบอกถึงจำนวนเงินฝนธัญพืชที่ต้องใช้กับภาพนั้นแก่เจ้า
โดยตรง ยกตัวอย่างเช่นภาพนี้ที่มีเว่ยเซียนอยู่ด้านใน ก็คือ...”

เขายิ้มแล้วยื่นมือออกมาสองมือ

แมวขาวที่อยู่บนไหล่ยื่นกรงเล็บออกมาหนึ่งข้าง นักพรตน้อย
จึงยิ้มพูดว่า “ก็คือสิบเอ็ดเหรียญ”

กล่าวมาถึงตรงนี้ นักพรตน้อยรู้สึกเสียดายเล็กน้อย แต่
ขณะเดียวกันก็มีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น เกี่ยวกับจำนวน
รวมของเงินฝนธัญพืชที่ต้องใช้กับภาพวาดทั้งสี่ นักพรตเฒ่าเป็น

คนกำหนด ทว่าแบ่งแยกให้แต่ละภาพต้องใช้ก็เหรียญ กลับเป็น เขาที่เป็นคนจัดการ เรื่องวงในเหล่านี้ เงินผิงอันยอมไม่มีทางรู้ เดิม นักพรตน้อยนึกว่าเงินผิงอันจะต้องเลือกจุเหลียนคนบ่าวรยุทธ์ อย่างแน่นอน ถ้าอย่างนั้นเงินผิงอันก็ต้องเจอกับความยากลำบาก แล้ว

นึกไม่ถึงว่าเจ้าคนจิวดอกบัวนั้นจะเป็นละครเข้ขวางคลอง ช่วย เงินผิงอันเลือกเว่ยเซี่ยนโดยบังเอิญ

เงินผิงอันถาม "ถ้าอย่างนั้นทำไมเจ้าเพิ่งมาบอกจำนวนข้า ตอนนี้?"

นักพรตน้อยหัวเราะคิกคัก "มีเพียงช่วงก่อนที่เจ้าจะโยน เหรียญสุดท้ายเข้าไป ข้ามาบอกคำตอบแก่เจ้าถึงจะไม่ผิดกฎ แล้ว นายท่านผู้เฒ่าของข้าก็จะไม่กล่าวโทษ"

นักพรตน้อยเห็นว่าเงินผิงอันไม่มีสีหน้าอัปอายจนปานเป็น ความโกรธอะไรก็ยิ่งเบื่อหน่าย จึงโบกมือ "แค่นี้แหละ หวังว่าวัน หน้าพวกเราสองคนจะไม่มีโอกาสได้พบกันอีกแล้ว เห็นหน้าเจ้า แล้วหงุดหงิดซะมิด"

เงินผิงอันไม่ถือสาเขา ถามว่า "ช่วงนี้มีเรือข้ามฟากตระกูล เซี่ยนที่สามารถเดินทางไปยังแจกันสมบัติทวีปบ้างหรือไม่?"

นักพรตน้อยไม่เต็มใจจะบอกเงินผิงอันเลยสักนิด แต่พอนึกถึง นิสัยของนายท่านผู้เฒ่าของตัวเองจึงจำต้องบอกสถานที่แก่อีก ฝ่าย ไม่กล้าเล่นแฉ

นักพรตน้อยเห็นศรัทธาเล็กๆ ที่ไหลออกมาด้านหลังเงินผิงอันก็
แค่นเสียงเย็นราวกับไม่พอใจอย่างมาก ไม่เต็มใจจะมองนางให้นาน
ไปมากกว่านี้ จึงถอยกรูดไปด้านหลัง พาแมวขาวที่อยู่บนไหล่หาย
ตัวไปจากตรงหน้าต่าง

เงินผิงอันเปิดม้วนภาพวาดออกอีกครั้ง โยนเงินผนธ์ฎพีช
เหรียญที่สืบเอ็ดลงไป

อย่างไม่มีควมลังเลใจ

ไอหมอกแผ่อบอวลปกคลุมไปทั่วทั้งห้อง

เงินผิงอันดึงเผยเขียนถอยไปข้างหลัง ขยับออกห่างจากโต๊ะ
ไปประมาณห้าหกก้าว ซู้อกับสู่อู่ที่อยู่ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ก็ตั้งท่า
พร้อมรับมือกับศัตรู

มีผู้ชายร่างเล็กเตี้ยสวมชุดคลุมมังกรคนหนึ่ง 'กระโดดทะยาน'
ออกมาจากในม้วนภาพวาด เขายืนอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็เดินลงไป
บนม้านั่ง แล้วค่อยขยับลงไปยืนบนพื้น พอเห็นเงินผิงอัน ฮองเต้ผู้
บุกเบิกแคว้นหนั้นเยวี่ยนผู้นี้ก็พูดหน้าเคร่งว่า "เว่ยเซี่ยนคารวะนาย
ท่าน วันหน้าหากต้องการสังหารศัตรู นายท่านโปรดสั่งมาได้เลย"

เงินผิงอันพยักหน้ารับ

จากนั้นคนทั้งสองที่มองหน้ากันต่างก็พากันเงิบ บรรยากาศ
ซังก้าง ค่อนข้างกระอักกระอ่วน

เว่ยเซี่ยนพลันกล่าวว่า "นายท่านมีกลิ่นอายแห่งความเด็ดขาด
ของราชาเข้มข้นนัก"

เงินผิงอันไร้คำพูดโต้ตอบ

เผยเฉียนรู้สึกว่าได้เปิดโลกทัศน์แล้ว มารดามั่นเถอะ ไ้หมอนี้ หน้าไม่อายเกินไปหน่อยไหม?

เว่ยเซี่ยนกวาดตามองรอบด้านแล้วเอ่ยอย่างเชื่องช้าว่า "นายท่านมีเสื้อผ้าที่ไม่สะอาดตาสักชุดหรือไม่ ข้าอยากเปลี่ยนชุด คินนี้จะออกไปเดินดูข้างนอก ทำความรู้จักกับแม่น้ำและภูเขาของใต้หล้าไพศาลสักหน่อย เมื่อใดที่นายท่านออกเดินทางต่อ ข้าจะปรากฏตัวเอง"

เงินผิงอันหยิบชุดใหม่เอี่ยมชุดหนึ่งให้เขา เว่ยเซี่ยนถอดชุดคลุมมังกร เปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าสะอาดของเงินผิงอัน เอามือข้างเดียวยันบนขอบหน้าต่าง กระจาดออกไปข้างนอก จากนั้นก็ กระจาดขึ้นบนหัวกำแพง แล้วหายไปท่ามกลางสีของรัตติกาล

เผยเฉียนถาม "ดีกดีขนาดนี้ จะไปดูแม่น้ำภูเขาอะไร?"

เงินผิงอันกล่าวอย่างฉะฉานใจ "ข้าจะรู้ได้ยังไงว่าเขาคิดอะไรอยู่"

หนึ่งคืนผ่านไปอย่างสงบสุข

เผยเฉียนกลับไปห้องของตัวเอง มองเห็นซีแมวกองนั้น นางก็ บดฟันด้วยความโมโห

ออกเดินทางวันต่อมา เว่ยเซี่ยนก็มาปรากฏตัวด้านนอกโรงเตี๊ยมจริงๆ

หลังจากนั้นมาเว่ยเซี่ยนก็ไม่พูดอะไรอีก

เว่ยเซี่ยนตัวเตี้ยกว่าเงินผิงอันเสียอีก ยากจะจินตนาการได้ว่านี่คือฮ่องเต้ผู้บุกเบิกแคว้นท่านหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นปรมาจารย์อันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าของยุคสมัยนั้น วิชาการต่อสู้เลิศล้ำ ถูกคนรุ่นหลังขนานนามให้ว่า 'ตกอยู่ในวงล้อมบนสมรภูมिरบ หมิ่นศัตรูก็มีโอกาสต่อกร'

นานวันเข้าเผยเฉียนก็เคยชินกับการดำรงอยู่ของเว่ยเซี่ยน เพราะแค่คิดว่าเขาไม่มีตัวตนก็ได้แล้ว

ปลายฤดูหนาว คนทั้งสามขยับเข้าไปใกล้เมืองเล็กริมชายแดนแห่งหนึ่ง หากขยับขึ้นเหนือไปอีกนิดก็คือราชวงศ์ต้าเฉวียนซึ่งค่อนข้างจะมีอิทธิพลในไบกองทวีปแล้ว และท่าเรือข้ามฟากตระกูลเซี่ยนที่นักพรตน้อยพูดถึงก็อยู่ทางเหนือสุดของราชวงศ์ต้าเฉวียนแห่งนี้

เดินทางอยู่บนเขตชายแดน ก่อนจะมองเห็นเมืองเล็ก เผยเฉียนก็ขอร้องเงินผิงอันว่า "ให้ยัณฑ์ข้าอีกแผ่นหนึ่งเถอะ แผ่นที่สองแสงสีทองนั่นนะ พี่ที่เดียวก็ขัดขวางควายยักษ์สีดำตัวนั้นไว้ได้แล้ว"

เงินผิงอันยังคงตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง

เผยเฉียนไม่ยอมเลิกได้ง่ายๆ "ไม่ได้ขอให้เจ้ายกให้ข้าเลยเสียหน่อย ข้าแค่จะเอามาแปะไว้บนหัว จะได้เดินได้เร็วอย่างไรละ ขอร้องเจ้าละ พวกเรากำลังเร่งเดินทางกันอยู่ไม่ใช่หรือ เจ้าไม่อยากจะให้ข้าเดินเร็วๆ กลับไปถึงหลงเฉวียนต้าหลืออะไรนั่นไวๆ หรือไง?"

เสียงเพ็ยะดังขึ้น

ยันต์มาแปะอยู่บนหน้าผากของเผยเฉียนอย่างที่น่างปรารถนา

ยังคงแปะแบบเอียงๆ ไม่บดบังการมองเห็นของนาง

เผยเฉียนคลี่ยิ้มดูจดอกไม้พลิบานทันที แล้วก็เดินเร็วเหมือน
บินดังที่บอกไว้

บนหัวของตัวเองแปะบ้านหลังใหญ่ในเมืองหลวงแคว้นหนัน
เยวี่ยนไว้หลังหนึ่งเซียวนะ จะรู้สึกเหนื่อยได้อย่างไร? แปะมันไว้เวลา
เดินทางก็เหมือนตนกำลังเดินเล่นอยู่ในบ้านหลังใหญ่

เว่ยเฉียนที่เดินอยู่ด้านหลังคนทั้งสองมองเผยเฉียน คาดว่า
อารมณ์ของเขาคงไม่ต่างจากแมวขาวตัวนั้นสักเท่าไร นั่นคือรู้สึก
ว่าหนังหนูนี้น่าสนใจ

ตรงเอวของเงินผิงอันห้อยกระบี่ยาวชื่อชินและดาบแคบหยุด
หิมะ เขาปลดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลงมาตีหม้อหนึ่งคำ

ตอนแรกเว่ยเฉียนที่อยู่ด้านหลังก้าวเดินด้วยฝีเท้าที่ค่อนข้าง
หนักแน่น ทว่าตอนนี้กลับผ่อนคลายเป็นตัวของตัวเอง เผยเฉียนม
องเบาๆ อะไรไม่ออก แต่เงินผิงอันกลับกระว่างซัดอยู่ในใจ

เมื่อคนทั้งสามเดินขึ้นไปบนเนินเขาแห่งหนึ่งก็พบว่าห่างไปไม่
ไกลมีฝูงนกกลุ่มใหญ่คลุ้งตลบ ทหารม้าร้อยกว่านายทั้งรบทั้งถอยไป
ในคราวเดียวกัน บนพื้นมีศพอยู่หลายสิบศพแล้ว ดูเหมือนว่าทหาร
ม้าเหล่านั้นจะสู้สุดชีวิตเพื่อปกป้องผู้เฒ่าคนหนึ่ง

สายตาของเงินผิงอันจับจ้องไปยังผู้ฝึกลมปราณสองคนที่ไล่ฆ่าเหล่าทหารม้า ซึ่งมีคนหนึ่งเป็นผู้ฝึกกระบี่

ส่วนเว่ยเซี่ยนกลับให้ความสนใจกับทหารกองนั้น ในสายตาของเขามีแววชื่นชม พุดพึมพำกับตัวเองว่า “ทหารร้อยศึก ลงจากหลังม้าคือทหารกล้าผู้ชาญศึก ขึ้นขี่หลังม้าคือกองทัพม้าเหล็ก นี่น่าจะเป็นกองทัพชายแดนของตระกูลเหยาแห่งราชวงศ์ต้าเฉียวไปแล้ว”

ตอนนี้เผยเฉียนไม่กลัวบุรุษร่างเล็กเตี้ยผู้นี้แล้ว นางกล่าวอย่างไม่เข้าใจว่า “เจ้ารู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง ปกติเวลาเจ้าเตร็ดเตร่ไปทั่วก็เพราะไปสืบข่าวเรื่องพวกนี้มาหรือ?”

เว่ยเซี่ยนแสรังทำเป็นไม่ได้ยิน สายตาของเขาฉายประกายเร่าร้อน

แคว้นหนันเยวียนเคยมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วเหล่าจากกองทัพม้าเหล็ก พวกเขาโจมตีให้กองทัพม้าของทุ่งราบถอยกลับออกไปนอกด่าน อีกนิดเดียวก็เกือบจะทำให้พวกเขายอมส่งบรรณาการเรียกตนเป็นข้ารับใช้แคว้นหนันเยวียน

ทั้งหมดนี้คือคุณความชอบของเว่ยเซี่ยนคนเดียว

เงินผิงอันพลันหันกลับมา ถามเสียงทุ้มหนัก “กองทัพชายแดนตระกูลเหยา? แน่ใจรึ?”

เว่ยเซี่ยนสีหน้าเคร่งขรึม ไม่คิดจะพูดให้เปลืองน้ำลายของตัวเอง

เนินเขาพลันสั่นสะเทือน เฉินผิงอันทะยานร่างขึ้นสูง พลิว่กาย
ลงมาจากฟากฟ้า ชัดขวางอยู่ระหว่างสองฝ่ายอย่างกองทัพม้าที่
กำลังหลบหนีและผู้ฝึกกลมปราณสองคนพอดี

เขาเคยรับปากอาจารย์ฉี หรือควรจะพูดอีกอย่างว่าเคยรับปาก
โบไหวเพียงโบเดียวที่เต็มใจร่วงหล่นลงมาบนมือของเขา

ดังนั้นวันนี้เขาจึงหยุดเมื่อพบเหยา

บทที่ 332.1 โบไหวเหยา

ทั้งสองฝ่ายคุมเชิงกัน เพียงแต่ว่าฝ่ายของม้าเหล็กตระกูลเหยา เปลี่ยนมาเป็นเงินผิงอันที่ร่วงลงมาจากฟากฟ้า

ผู้ฝึกกระบี่พูดเบาๆ สองคำว่าไม่ต้องรีบร้อน 'ซำรับใช้' ผู้นั้นจึง ชมกลิ่นอารมณ์เอาไว้ ใช้ปลายเท้าปาดลงไปบนพื้นดินด้วยความ เบื่อหน่าย

ผู้ฝึกกระบี่วัยกลางคนสวมชุดผ้าป่านสีขาว การเช่นง่าที่ ศักยภาพของสองฝ่ายแตกต่างกันมากทำให้บนร่างของเขาไม่มี คราบเลือดเลยแม้แต่จุดเดียว

บุรุษหน้าตาหล่อเหลา เพียงแต่ว่าดวงตาแคบยาว ริมฝีปาก บางเฉียบ เป็นเหตุให้ลักษณะของเขาดูเหมือนคนโหดเหี้ยม เขา ไม่ได้พกกระบี่ กระบี่บิ่นแห่งชะตาชีวิตของเขามีระดับความยาว เท่ากับกระบี่พกของมือกระบี่ เวลาที่ออกจากช่องโพรงในร่างมา ส่องหารศัตรูก็เหมือนมังกรเพลิงนอนขดตัว เพียงแค่ดาบและทวน ของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาสัมผัสโดนก็ไม้อาจต้านทานได้ เลยแม้แต่บ่อย รวากับมิดหันเต้าหู้อย่างไรอย่างนั้น

ซำรับใช้ที่อยู่ข้างกายของเขาคือผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวร่างกำยำคน หนึ่ง เขาสวมเสื้อเกราะเทพรับน้ำค้าง หรือก็คือเสื้อเกราะน้ำค้าง หวานที่คนบนภูเขาเรียกกัน

เม็ดเลือดเกาะของสำนักการทหารนี้ไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่สำหรับเงินผิงอัน เขาเคยเก็บมาจากร่างของราชครูแคว้นกู๋วี่หนึ่งเม็ด ตอนอยู่ภูเขาค้อห้วยหัวก็ได้ซื้อเลือดเกาะน้ำค้างหวานที่ผู้พึ่งแต่ระดับชั้นสูงมากมาชิ้นหนึ่ง ภายหลังได้ลู่ไถช่วยซ่อมแซมให้จนเหมือนใหม่ แต่ไม่เคยมีโอกาสดำสวมนใส่ เพราะถึงอย่างไรชุดคลุมอาคมเงินหลืบบนร่างของเงินผิงอันก็หาได้ยากยิ่งกว่า

คนทั้งสองร่วมมือกันอย่างคุ้นเคย ผู้ฝึกกระบี่บังคับกระบี่บินแห่งชะตาชีวิตให้สังหารศัตรู ผู้ฝึกยุทธ์ปกป้องอยู่ข้างกายผู้ฝึกกระบี่ คอยป้องกันพวกปลาที่หลุดลอดจากแหของกองม้าเหล็กตระกูลเหยาไม่ให้เข้ามาต่อสู้อุปสรรคตัวผู้ฝึกกระบี่ รวมไปถึงช่วยผู้ฝึกกระบี่ป้องกันลูกธนูจากมือธนูที่มาจากเหล่าทหาร หลายครั้งที่องศาการยิงของลูกธนูเหล่านี้ถึงเข้าจุดสำคัญ ผู้ฝึกยุทธ์คนนี้ก็จะใช้ร่างกายบดบังวิถีโคจรของลูกธนูโดยตรง สูดหายใจลูกธนูก็แค่ทำให้เกิดประกายไฟเล็กๆ บนพื้นผิวของเลือดเกาะน้ำค้างหวานสีขาวยหิมะ การเผาผลาญปราณวิญญาณที่เก็บสะสมไว้ในเลือดเกาะตัวนี้เกรงว่าคงไม่ถึงหนึ่งเหรียญเงินเกล็ดหิมะเลยด้วยซ้ำ ทว่าฝ่ายตรงข้ามกลับต้องจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิตของคนเป็นๆ

ผู้ฝึกตนอิสระในป่าเขาชื่นชอบการเสี่ยงอันตรายเพื่อแสวงหาความร่ำรวยมากที่สุด หากพบเจอโชควาสนาก็กล้าจะเดินเข้าหาความเสี่ยง พื้นที่ลับเล็กใหญ่อย่างกระท่อมของเงินเหรินบรรพกาลจวนตระกูลเซียน พื้นที่สวรรค์ถ้ามงคลที่แตกแล้วร่วงลงมาซึ่งถูกค้นพบ ถูกขุดค้นเหล่านั้น พอปรากฏสู่สายตาชาวโลกก็จะต้องมีผู้ฝึกตนอิสระกรูกันเข้าไปหา เพื่อช่วงชิงวัตถุวิเศษหรือสมบัติอาคมมาให้ได้สักชิ้น ตีกันจนสองฝ่ายส่องและแตกกระจาย เพื่ออะไร? ก็

ไม่ใช่เพื่อความรู้สึกสำนึกใจที่สามารถบดขยี้คนอื่น หากไม่อาศัย ศาสตร์อาวุธคมกริบสังหารผู้คน ก็อาศัยสมบัติอาคมป้องกันกาย พืนแทงไม่เข้า คาถาอาคมมีอาจรุกราน มองดูศัตรูสิ้นหวังหรือ หรือ

ผู้ฝึกกระบี่ก้าวเดินอยู่ในสนามรบอย่างผ่อนคลาย กระบี่บิน หนึ่งเล่มลากตัวตแสงกระบี่เจิดจ้าเป็นเส้นๆ ไว้ในรัศมีหนึ่งร้อยจั้ง

ผู้ฝึกยุทธ์คอยตามติดดูเงา ป้องกันรอบด้านของผู้ฝึกกระบี่ ้วยกลางคนไว้อย่างแน่นหนา

ผู้ฝึกกระบี่้วยกลางคนเป็นเหมือนกระบี่ของเขาที่ปราดเปรียว ว่องไว ไม่เคยกระทำการใดๆ ที่เกินความจำเป็นเลยแม้แต่น้อย

ทว่าผู้ฝึกยุทธ์ร่างกำยำผู้นั้นกลับไม่เหมือนกัน นิสัยของเขาดู ร้าย แต่กลับไม่สามารถไล่ตามไปเช่นฆาตกรงทพม้าเหล็กได้อย่าง สำนึกใจ ดังนั้นทุกครั้งที่คุณฝึกกระบี่สามารถทำร้ายทหารกล้าตระกูล เหยาให้บาดเจ็บสาหัส พลัดตกลงมาจากหลังม้า ไม่ว่าจะตายคาที่ หรือไม่ ขอแค่ออยู่บนเส้นทางเดียวกับที่คนทั้งสองผ่านไป ก็จะต้อง ถูกเขาเหยียบกะโหลกจนแตก หรือไม่ก็กระต๊อบหน้าอกของทหาร ม้าให้ยุบยวบ หั้งเสือเกราะที่ปริแตกและเนื้อหนังยุบรวมเข้าด้วยกัน สภาพนั้นน่าสังเวชจนแทบทนมองไม่ได้

บนฟ้ามีคนร่วงลงมา?

ผู้ฝึกกระบี่้วยกลางคนมองคนที่มาขวางทางแล้วหยุดเดิน เอ่ย ถามยิ้มๆ ด้วยภาษากลางของทวีปหนึ่ง "เจ้าคือข้ารับใช้ใหม่ของ สกูลหลิวต้าเฉวียนอย่างนั้นรี?"

ในไบองทรีปมีภูเขาและแม่น้ำมากมายขวางกั้นสถานที่ต่างๆ ตามบันทึกในหนังสือเทพเซียน เมื่อเทียบกับแจกันสมบัติทวีปแล้ว ก็ยิ่งสืบลีต่าสำเนียง ร้อยลี้ต่าประเพณี ดังนั้นบุคคลในระดับสูง ของแต่ละประเทศจึงมักจะเชี่ยวชาญภาษากลางของไบองทรีป โดยเฉพาะพวกขุนนางในกรมพิธีการ

บุรุษร่างกำยำผู้นั้นกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ "อาจารย์จะมัว เสียเวลาพูดกับเขาทำไม ฆ่าเขาซะก็สิ้นเรื่อง ก็แค่ผู้ฝึกยุทธ์ ขอบเขตต่ำกว่าชั้นเจ็ด ฆ่าผู้มีพรสวรรค์ในการฝึกตนที่หนุ่มขนาด นี้ลี้ถึงจะสาแก่ใจ"

ผู้ฝึกกระบี่เอ๋วยิ้มๆ "มีปลาตัวใหญ่เพิ่มมาอีกหนึ่งตัว ก็ไม่ได้ ตรงกับความต้องการของข้าพอดีหรือ?"

แม้ว่าผู้ฝึกกระบี่จะหยุดเดินเพื่อพูดคุยกับเงินผิงอัน แต่กระบี่ บินเล่มนั้นของผู้ฝึกกระบี่ก็กลับลอยอยู่ด้านหน้าสุดของทิศทางที่ พวกทหารม้าเหล็กตระกูลเหยาหนีไป

การไล่ฆ่าครั้งนี้ นอกจากก่อนหน้านั้นที่สองคนร่วมมือกันลอบ โจมตี จนกระทั่งสังหารผู้ฝึกตนที่ติดตามกองทัพม้าเหล็กของ ตระกูลเหยาไปได้อย่างสุขุมเสียงแล้ว หลังจากนั้นผู้ฝึกกระบี่ก็คอย ควบคุมกระบี่บินอยู่ตลอดเวลา เขาเลือกสังหารกองทัพทหารม้าเหล็ก ตระกูลเหยาที่อยู่รอบนอกสุดก่อน ฆ่าคนที่หลุดพ้นจากวงล้อมมา ให้ได้ก่อน นี่ก็คือกฎในการเล่นเกมนของเขา

เสือเกราะที่ผู้เตมาสวมอยู่ไม่ได้ต่างจากของทหารม้าที่อยู่รอบ ภาย นี่น่าจะเป็นเกราะเบาที่ทหารชายแดนของราชวงศ์ต้าเฉียวิน สวมใส่ เขาเอามือกุมท้อง ระหว่างร่องนิ้วมีแต่เลือดสด แม้ว่าสภาพ

จะอเนจอนาถ แต่ผู้เฒ่ากลับมีสีหน้าเป็นปกติ ไม่มีความห่อเหี่ยวหรือขลาดกลัว ต่อให้ทหารกล้าไต่บังคับบัญชาที่ปกป้องเขาจะบาดเจ็บล้มตายกันไปมาก เหล่าผู้กล้าไม่ได้หวนกลับคืนบ้านเกิดอย่างดงาม ถึงขั้นไม่ได้ตายในสนามรบชายแดนอย่างยิ่งใหญ่เกรียงไกร แต่ต้องมาตายอยู่ท่ามกลางการแก่งแย่งชิงดีที่สกปรกของราชสำนัก

จุดลึกในดวงตาของผู้เฒ่ามีความระอาใจและเสียใจ แต่เขากลับไม่ได้แสดงออกมาทางสีหน้าแม้แต่น้อย

ใช้ชีวิตอยู่บนหลังม้ามาหลายสิบปี เห็นความเป็นความตายมาจนเคยชิน บวกกับที่คนใจอ่อนมิอาจควบคุมกองทัพได้ แม่ทัพผู้เฒ่าที่มีอำนาจอยู่ทางชายแดนทิศใต้ผู้นี้จึงมีนิสัยสุขุมลุ่มลึกผิดจากคนปกติทั่วไป

ทหารม้าเหล็กตระกูลเหยาที่เหลืออยู่ร่อยกว่าคนให้การปกป้องผู้เฒ่าอย่างเต็มกำลัง ไม่มีใครเกิดความหวาดกลัวเพียงแค่ว่าเพราะเจอกับนักฆ่าที่ฝีมือแข็งแกร่ง

ตระกูลเหยาปกครองทหารด้วยกฎระเบียบที่เข้มงวด

ยกตัวอย่างเช่นลูกหลานสกุลเหยาที่ไม่ว่าจะจะเป็นบุตรภรรยาเอกหรือบุตรอนุภรรยา ตอนเป็นเด็กก็เชี่ยวชาญการขี่ม้าและยิงธนูแล้ว หลังอายุสิบห้าต่างก็ต้องเข้าร่วมกองทัพ ต้องเริ่มจากเป็นทหารสอดแนมที่ระดับขั้นต่ำที่สุด บุรุษตระกูลเหยาที่ตายไปในสนามรบของชายแดนมีมากมายจนนับไม่ถ้วน

เป็นเหตุให้คำกล่าวขานถึงหญิงหม้ายสกุลเหยาโด่งดังไป
หลายแคว้น

เฉินผิงอันไม่ได้หันหน้าไปมองกองทัพม้ากองนั้น แต่ถามแม่
ทัพผู้เฒ่าด้วยคำถามที่ประหลาดมาก “ท่านแม่ทัพแซ่เหยา? บรรพ
บุรุษของท่านมีความเกี่ยวข้องกับสกุลเหยาของราชวงศ์ต้าหลี่ที่อยู่
ทางเหนือของแจกัณสมบัติทวีปหรือไม่?”

ผู้เฒ่าขมวดคิ้ว “ราชวงศ์ต้าหลี่? ไม่เคยได้ยินมาก่อน”

แม่ทัพผู้เฒ่าล้งเลอยู่เล็กน้อยก็กล่าวว่า “แต่บรรพบุรุษผู้ก่อตั้ง
สกุลเหยาในต้าเฉวียนมาจากแจกัณสมบัติทวีปจริงๆ ทว่ามาจากจุด
ใดในแจกัณสมบัติทวีปกันแน่ บรรพบุรุษกลับเก็บเรื่องนี้ไว้เป็น
ความลับ ตอนนั้นที่สั่งให้คนเขียนบันทึกลำดับวงศ์ตระกูลก็บอกแค่
ว่ามีชาติกำเนิดจากเตาเผามังกร รวมไปถึงเขียนขนบธรรมเนียม
บางอย่างของบ้านเกิดไว้เท่านั้น อีกอย่างยังบอกอย่างชัดเจนว่าไม่
อนุญาตให้ลูกหลานรุ่นหลังไปค้นหาต้นตระกูลที่แจกัณสมบัติทวีป”

เฉินผิงอันถามอีก “บรรพบุรุษของท่านแม่ทัพเคยพูดถึงชื่อ
ของตรอกอะไร หรือ...ต้นหลิวใหญ่ที่มีใบหนาครึ้มบ้างหรือไม่?”

แม่ผู้เฒ่าอยากจะทำตอบว่าเคย เพราะบางทีหากมีความสัมพันธ์
เกี่ยวข้องกับคนประหลาดผู้นี้ ไม่แน่ว่าอาจจะมีโอกาสเอาชีวิตรอด
แต่นิสัยเปิดเผยตรงไปตรงมาของเขากลับไม่อนุญาตให้เขาทำ
เช่นนั้น อีกทั้งนี้ยังเกี่ยวพันไปถึงภูมิลำเนาเดิมของบรรพบุรุษ เขาก็
เป็นลูกหลานรุ่นหลังจะพูดถึงส่งเดชได้อย่างไร จึงกล่าวเสียงหนัก
ว่า “ไม่ได้พูดถึงตรอกอะไร แล้วก็ไม่ได้พูดถึงต้นหลิวอะไรด้วย พูด
แค่ว่ากลิ่นหอมของดอกไผ่ที่บ้านเกิดไม่เลวเลย บ้านบรรพบุรุษ

สกุลเหยาของข้าในตำเฉวียนจึงมีต้นไผ่เก่าแก่อยู่ต้นหนึ่งที่อายุเป็นพันปีแล้ว”

เฉินผิงอันถึงได้หันหน้ากลับมาส่งยิ้มพลาบพ้ยักหน้าให้ผู้เฒ่า “เข้าใจแล้ว”

ผู้เฒ่ายิ่งสงสัยมากกว่าเดิม เจ้าเด็กคนนี้หมายความว่ายังไงกันแน่?

ดูเหมือนผู้ฝึกกระบี่เองก็กำลังรอข้อมูลอะไรบางอย่าง หางตาของเขาจึงหลุกหลิกอยู่ไม่นิ่งตลอดเวลา และดูเหมือนว่าจะได้คำตอบที่ต้องการแล้ว จึงพูดสัพยอกว่า “พวกเจ้าสองคนพูดคุยถามไถ่กันจบแล้วหรือยัง? จบแล้วพวกเราจะได้ทำเรื่องเป็นการเป็นงานกันสักที”

มือทั้งสองข้างของเฉินผิงอันกดลงบนด้ามกระบี่ชือชินและด้ามดาบหยุดหิมะ เอ่ยถามว่า “มีคนจ่ายเงินจ้างคนดูร้ายมาฆ่าคน? ส่วนพวกเจ้าก็คือคนที่รับเงินแล้วช่วยดับทุกข์ให้คนอื่นสินะ?”

ผู้ฝึกกระบี่วัยกลางคนพูดด้วยสีหน้าจนใจ “เจ้านี้พูดมากจริงๆ”

เฉินผิงอันยิ้ม “ไม่ได้เป็นบ่อยหรือก เพียงจะมาเป็นกับพวกเจ้านี้แหละ”

ท่ามกลางกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยา มีนายทหารเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่น่าตาคล้ายแม่ทัพผู้เฒ่าอยู่หลายส่วน เขามองผู้ฝึกกระบี่ที่นิสัยโหดเหี้ยมดูร้าย ฆ่าคนเหมือนเกี่ยวต้นข้าว แล้วก็หันไป

มองคนหนุ่มชุดขาว สองชายแขนเสื้อมีลมเย็นคนนั้น เด็กหนุ่มที่อยู่
ในกองทัพชายแดนก็รู้สึกเหมือนสมองจะไม่ค่อยแล่นนัก

นายกองหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ห่างจากแม่ทัพผู้เฒ่าสองรุ่น ในที่สุดก็มีโอกาสได้หายใจหายคอ ได้พูดคุยกับผู้บัญชาการสองสามคำ ก่อนหน้านี้ได้แต่หลบหนีอย่างเดียว ทั้งต้องทนมองสหายร่วมรบคนแล้วคนเล่าตายไปภายใต้คมกระบี่ปืน สภาพพวกเขาแต่ละคนอเนลอนาถอย่างยิ่ง บนใบหน้าของนายกองหนุ่มที่อายุเพียงยี่สิบปีผู้นี้ถูกกระบี่ปืนของผู้ฝึกกระบี่กรีดเป็นร่องเลือด เนื้อหนังปริแตก น่าสังเวชนัก ทว่าคนหนุ่มกลับไม่แยแสเลยแม้แต่น้อย เพียงแค่ถามเบาๆ ว่า "ท่านแม่ทัพ ดูจากวิชาอภินิหารกระบี่ปืนที่ผู้ฝึกกระบี่ชั่วช้าคนนั้นร้ายออกมา คงไม่มีทางปล่อยให้เราเราปล่อยสัญญาณให้กับนายท่านสามและท่านหญิงแก้วแน่"

ผู้เฒ่าจ้องมองแผ่นหลังของจอมยุทธ์พเนจรคนนั้นอยู่ตลอดเวลา ได้ยินคำถามจากคนสนิทข้างกายก็หัวเราะเสียงหยันว่า "พวกเราเป็นทั้งหนึ่งในเป้าหมาย แล้วก็ยิ่งเป็นทั้งเหยื่อล่อ"

เห็นได้ชัดว่านายกองหนุ่มเป็นญาติสายตรงของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยา จึงรู้เรื่องวงในหลายอย่างของทางกองทัพและทางราชสำนัก เขาถามอย่างระมัดระวังว่า "ถ้าอย่างนั้นก่อนหน้านี้ที่ราชสำนักแอบโยกย้ายผู้ฝึกตนในกองทัพของพวกเราไปเกินครึ่งก็เพื่อให้เข้าร่วมการต่อสู้ระหว่างเจ้าเมืองจินหวงและเทพวาริแห่งทะเลสาบขงเงิน?"

แม่ทัพผู้เฒ่าพูดปลงอนิจจังเสียงเบา "นี่ก็ถือเป็นแผนการอย่างโจ่งแจ้งของคนที่อยู่เบื้องหลัง ทั้งสามารถเผาผลาญพลังต้นกำเนิด

ในแคว้นศัตรูทางทิศใต้ ยังสามารถวางแผนลอบโจมตีพวกเราใน
ครั้งนี้ได้ด้วย ย่อมไม่ใช่สิ่งที่สกุลหมาผ่านลูจะทำได้...”

ฉินผิงอันหันกลับมาถาม “ขอถามท่านแม่ทัพผู้เฒ่าสกุลเหยา
เหตุใดถึงถูกสองคนนี้ไล่ฆ่า?”

ผู้เฒ่าเอ๋วยิ้มๆ “คงเป็นเพราะความแค้นบนสนามรบกระมัง”

แผนการชั่วร้ายในครั้งนี้เกี่ยวพันไปถึงเรื่องน่าอายซึ่งเป็น
ความลับของราชวงศ์ต้าเฉวียน ผู้เฒ่าย่อมไม่เต็มใจจะพูดมาก

แต่ไหนแต่ไรมากกองทัพชายแดนของตระกูลเหยาก็จึงรักภักดี
ต่อฮ่องเต้สกุลหลิวมาทุกยุคทุกสมัย อยู่ห่างไกลจากการแก่งแย่ง
ชิงดีในราชสำนัก ใครเป็นฮ่องเต้ก็เชื่อฟังคำสั่งคนนั้น ไม่เข้า
ร่วมกับมรสุมครั้งใดๆ

แต่สิบปีล่าสุดที่ผ่านมานี้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันอย่างหนึ่ง
ทำให้ผู้คนฉงนใจ

ตามกฎหมายของตระกูล หญิงสาวสกุลเหยาจะไม่แต่งงานให้กับตระกูล
ใหญ่ นอกพื้นที่ แต่จะแต่งงานเชื่อมความสัมพันธ์กับคนในท้องถิ่น
เท่านั้น

ทว่าปีนั้นบุตรสาวคนเล็กของผู้เฒ่าได้ตกหลุมรักกับคนหนุ่ม
คนหนึ่งเดินทางมายังชายแดน ฝ่ายชายเองไม่ว่าจะเป็นด้านนิสัย
หรือด้านความรู้ความสามารถก็ล้วนมีครบถ้วน คนทั้งสองยังเคย
ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ ร่วมเป็นร่วมตายกันมาก่อน เดิมทีนี้ควรเป็น
เรื่องดีที่คู่รักได้แต่งงานกัน กลายเป็นคู่รักเทพเซียนที่ผู้คนอิจฉา
เพียงแต่ตอนนั้นผู้เฒ่ายึดมั่นในกฎของตระกูล จึงไม่เห็นด้วยกับ

เรื่องนี้ บุตรสาวของเขาก็ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นสตรีสกุลเหยา นางยอมเก็บความรักครั้งนี้ไว้ในใจเงียบๆ เขียนจดหมายสะบั้นความสัมพันธ์ให้แก่คนผู้นั้น นึกไม่ถึงว่าบุรุษผู้เป็นลูกหลานตระกูลอันดับต้นๆ ของราชวงศ์ต้าเฉียวจะเดินทางมาที่ชายแดนอีกครั้ง ในวันที่หิมะตกหนัก บุตรชายคนโตของขุนนางกรมขุนนางที่ยิ่งใหญ่กลับมานั่งคุกเข่าอยู่นอกศาลบรรพชนสกุลเหยาหนึ่งวันหนึ่งคืน คนทั้งบนและล่างตระกูลเหยาไม่มีใครไม่หวั่นไหว สุดท้ายเป็นเพราะไม่สามารถแยกคู่ยวนหยางคู่นี้ออกจากกันได้จริงๆ ผู้เฒ่าจึงรับปากเรื่องงานแต่งงานของบุตรสาว แต่คนรุ่นของผู้เฒ่ากลับไม่มีใครไปร่วมงานแต่งงานที่เมืองหลวง และหลังจากนั้นบุตรสาวของเขาก็ได้กลับมาบ้านเดิมแค่ครั้งเดียว

กับทางครอบครัวของลูกเขยที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ ควบคุมเรื่องการเลื่อนขั้นของขุนนางในใต้หล้าเอาไว้ในมือ ผู้เฒ่าก็ยังไม่เคยเขียนจดหมายติดต่อกัน

แต่ต่อให้ 'แล้งน้ำใจ' ขนาดนี้ก็ยังคงปฏิเสธความจริงเรื่องที่บุตรสาวแซ่เหยาไม่ได้

การแหกกฎแค่ครั้งเดียว สิบปีให้หลังกลับมาซึ่งหายนะล้มล้างตระกูล

บทที่ 332.2 ไบโหวเหยา

แรกเริ่มก็เป็นเจ้ากรรมญาติบ้านดองของแม่ทัพผู้เฒ่า ที่ถูกสกุลหมาผ่านลูซึ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาตในราชสำนักแอบบงการให้ขุนนางหัดทานถวายคำร้องเรียนอย่างกำเร็บเสิบสาน เจ้ากรมแห่งกรมขุนนางถูกฮ่องเต้ที่กริ้วหนักตำหนิตักเตือนอย่างรุนแรงไปรอบหนึ่งทำเอาเขาตกใจกลัวมาก พอกลับถึงบ้านก็รีบจับพู่กันเขียนฎีกาหนึ่งฉบับ ถ้อยคำที่ใช้ น่าสงสารอย่างยิ่ง 'ร่างกายอ่อนแอ แก่ชราเต็มที สู้พวกเด็ก ๆ ไม่ได้ พันเหลื่ออยู่แค่สองสามซี่ อยู่ห่างไกลกับคำว่า 'สดใหม่' มานานมากแล้ว' หลักรๆ แล้วก็คือต้องการลาออกกลับบ้านเกิด

ฮ่องเต้ไม่อนุญาต แต่ชื่อเสียงของเจ้ากรมผู้เฒ่าในที่ว่าการกรมขุนนางกลับดิ่งลงเหว

เพียงแต่ว่าคราวนี้นอกจากการแข่งขันในราชสำนักที่ยังรากลงลึกแล้ว จุดที่เป็นปัญหาอย่างแท้จริงยังเกี่ยวพันไปถึงตำแหน่งรัชทายาท อีกทั้งในเมืองหลวงยังมีคนต่างถิ่นที่ไม่ตามกฎเกณฑ์เพิ่มขึ้นเยอะมาก พวกเขาต้องการตำแหน่งสูงในราชสำนักเพื่อคอยผลักดันคลื่นลม ที่น่าสนใจก็คือ องศ์ชายทั้งสามท่านต่างก็โดดเด่นอย่างมาก ต่างคนต่างมีความเชี่ยวชาญเป็นของตัวเอง ไม่ว่าจะเอาไปวางไว้ในรัชสมัยใดๆ ของต้าเฉวียนก็ล้วนเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมกับการเป็นรัชทายาทอย่างไม่ต้องสงสัย

การเปลี่ยนแปลงขึ้นๆ ลงๆ ของขุนนางในเมืองหลวง แม่ทัพชายแดนถูกโยกย้ายไปเหนือใต้ออกตก ทำให้คนมองตาลาย

แม้แต่กองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาที่อยู่ไกลถึงชายแดนใต้ก็ยังไม่สามารถเอาตัวออกมาอยู่นอกสถานการณ์ได้ ความอันตรายที่ซ่อนอยู่ในคลื่นใต้น้ำตลอดระยะเวลาหลายปีมานี้ของราชวงศ์ต้าเฉวียน แค่คิดก็พอจะรู้ได้

การเข่นฆ่าสังหารของผู้ฝึกกระบี่เกิดขึ้นแค่ในช่วงพริบตาเท่านั้น

กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตที่หยุดนิ่งอยู่นอกวงล้อมหน้ากองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาพุ่งผ่านใจกลางของกองทัพม้า ยังดีที่เพื่อแสวงหาความเร็วขั้นสูงสุด ผู้ฝึกกระบี่วัยกลางคนจึงเลือกเส้นทางที่เร็วที่สุดซึ่งไม่มีอุปสรรคกีดขวาง หาไม่แล้วกระบี่เล่มเดียวนี้คงตัดหัวคนไปหลายคนแล้ว

เงินฝิ่นอันปลั๊กกระบี่ออกจากฝัก นิ้วสองข้างประกบกันเป็นท่ามูทรากระบี่ บังคับกระบี่อากาศมโหฬารที่โต้วลือลือต้องห่มทรัพย์สินจนหมดตัวกว่าจะซื้อมาได้ให้ต้านทานกระบี่บินของผู้ฝึกกระบี่ที่พุ่งมาถึงจากด้านหลังอย่างรวดเร็ว

ใจของผู้ฝึกกระบี่ร่วงดิ่งทันที แยกไม่ได้รับเชิญที่อายุน้อยคนนี่ไม่เพียงแต่เป็นอาจารย์กระบี่คนหนึ่ง กระบี่ที่เขาพกเล่มนั้นกลับยังสามารถต้านทาน 'แสงเทียน' กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตของตนได้ด้วย? หรือว่านั่นคือสมบัติอากาศที่อำพรางตัวได้อย่างลึกลับล้ำชั้นหนึ่ง? หาไม่แล้วด้วยความคมของแสงเทียน ศาสดราวุธคมกริบที่เรียกขานกันในยุทธภพก็แทบไม่มีชั้นไหนต้านทานการโจมตีจาก

กระบี่บินแสงเทียนได้เลย ทว่ากระบี่เล่มนั้นกลับไม่มีความเสียหาย
แม้สักเสี้ยว

ข้ารับใช้ร่างกำยำกล่าวอย่างมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น “อาจารย์ ยังไม่รีบร้อนอีกไหม?”

ผู้ฝึกกระบี่วัยกลางคนไม่ได้โกรธเคือง เพียงยิ้มบางๆ กล่าวว่า “ลองหยั่งเชิงความตื้นลึกของคนผู้นี้ ถือชะว่าเล่นเป็นเพื่อนเขา
สักครู่ ข้ายอมมีปัญญารักษาตัวรอดอยู่แล้ว”

“แบบนี้ยอมดีที่สุด!”

ผู้ฝึกยุทธ์ที่สวมเสื้อเกราะน้ำค้างหวานหัวเราะเหย้มเสียงดัง
กระบี่บเท้าหนึ่งครั้งก็เกิดเป็นแฉ่งไต่ฝ่าเท้า เขาปล้นกระโจนออกไป
เบื้องหน้า ปล่อยหมัดเข้าใส่คนหนุ่มผู้นั้นขณะอยู่ห่างไปห้าหกฉั่ง
พายุหมัดรุนแรง ลมพายุขนาดหนาเท่าปากชาม

เงินผิงอันเอามือหนึ่งไพล่หลัง ซ่อนมือไว้ในชายแขนเสื้อ
ในขณะที่บังคับชือชินให้ต้านทานกระบี่บินของผู้ฝึกกระบี่ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า เขาก็ยกมือขึ้น ไข้วฝ่ามือรับพายุหมัดที่พุ่งมาหาด้วย

แล้วปล้นขยุ่มนิ้วทั้งห้า

พายุหมัดถูกเงินผิงอันขยี้จนแหลกไปโดยตรง

ข้ารับใช้ร่างกำยำหัวเราะฮาๆ ไม่มีสีหน้าลนลานแม้แต่น้อย
เดิมทีนี่ก็เป็นหมัดที่เขาใช้หยั่งเชิงอยู่แล้ว ใช้แรงไม่ถึงห้าส่วนด้วย
ซ้ำ “อาจารย์ ตบะของคนผู้นี้ไม่ถือว่าตื้นเขินแล้ว! ส่วนข้อที่ว่าลึก
เท่าไหน...”

ชายฉกรรจ์ที่สวมชุดเกราะสีขาวหิมะร้องทวาดเบาๆ หนึ่งทีแล้วพลันเพิ่มความเร็วพุ่งตัวไปด้านหน้า พริบตาเดียวก็มาหยุดอยู่ห่างจากเบื้องหน้าเงินผิงอันไปแค่ไม่กี่ก้าว เขาเหวี่ยงควงมือขวาเนื่องจากออกหมัดไวราวสายฟ้าแลบ ขณะที่ปล่อยหมัดนี้ออกไปตลอดทั้งไหล่ผิงขวาของชายฉกรรจ์จึงเกิดเป็นแสงสีขาวโพลนที่ส่องสว่างเจิดจ้า

เสียงปังดังหนึ่งครั้ง

เงินผิงอันยังคงใช้ฝ่ามือต้านรับหมัดจากชายฉกรรจ์สวมเสื้อเกราะ

ในสายตาของนักฆ่าผู้นี้ฉายแววไม่เข้าใจเสียวหนึ่ง เหตุใดชายหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้าถึงไม่ขยับเขยื้อนเลย?

แม้ว่าจะสงสัย แต่ก็ไม่ได้ถ่วงรั้งการยกขาขึ้นตีเขาอย่างแรงของเขา การเข่นฆ่าของผู้ฝึกยุทธ์ โดยเฉพาะคีกระหว่างยอดฝีมือที่ความคิดต้องแล่นฉับไว ขณะเดียวกันทุกครั้งที่ออกหมัดก็ล้วนต้องอาศัยสัญชาตญาณ ถึงขั้นที่ต้องไวกว่า 'ความคิดและจิตใจ' นี้ต่างหากถึงจะเรียกว่าผู้เชี่ยวชาญอย่างแท้จริง

เงินผิงอันเอามือข้างที่โพลอยู่ด้านหลังออกมาจากชายแขนเสื้อ บัดเช้าของเข้ารับใช้เสื้อเกราะขาวที่พุ่งมาตรงหน้าเบาๆ หนึ่งทีจากนั้นก็ตีศอกใส่หน้าอกของคนผู้นี้

ผู้ฝึกยุทธ์ร่างกำยำที่สวมเสื้อเกราะน้ำค้างหวานถูกตีศอกจนปลิวกระเด็นออกไปด้านหลัง

เพียงแต่ว่าหมัดนั้นยังคงถูกเงินผิงอันกุมไว้ในฝ่ามือ ร่างของเขาลึงถูกระชากกลับมา แล้วเงินผิงอันก็ปล่อยหมัดต้อยลงไปบนเสื่อเกราะน้ำค้างหวานด้านนอกตรงตำแหน่งหัวใจของคนผู้นั้น

ชายฉกรรจ์ร่างกำยำกระเด็นลิวออกไป ตกกระทะแตกลงบนพื้นที่ห่างไปไกลสิบกว่าลิ

แม้ว่าร่างกายที่สวมเม็ดเสื่อเกราะของสำนักการทหารจะได้รับบาดเจ็บน้อยมาก ทว่าลมปราณในร่างกลับกระเพื่อมแรงไม่น้อยเลือดสดหนึ่งเส้นไหลมาจากมุมปาก

ใช้ฝ่ามือค้ำยันพื้น ชายฉกรรจ์ลุกขึ้นยืนได้ใหม่อีกครั้ง ถ่มน้ำลายที่มีเลือดปนออกมาทิ้ง แสยะปาก บ่นอย่างไม่ใคร่จะพอใจนัก "อาจารย์ ไ้หมอนี้แม่งเป็นอาจารย์กระบี่ หรือว่าปรมาจารย์วิชาหมัดนอกที่หล่อหลอมเรือนกายและจิตวิญญาณกันแน่?"

ผู้ฝึกกระบี่วัยกลางคนมายืนอยู่ข้างหลังเขา คลี่ยิ้มคลุมเครือ "เจ้าจะไม่ยอมให้คนที่มีความพรสวรรค์ด้านการฝึกยุทธ์มีความสามารถควบคู่สองอย่างเลยหรือ?"

ชายฉกรรจ์สุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งที หันหน้าไปมองเว่ยเซี่ยนนที่อยู่บนเนินเขา แล้วอารมณ์ของเขาก็ไม่ผ่อนคลายอีกต่อไป หันไปพูดกับผู้ฝึกกระบี่ว่า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าเด็กนี้ก็สมควรตายจริงๆ อาจารย์ ท่านเล่นสนุกพอแล้วหรือยัง พวกเราจะปล่อยให้แผนการล้มเหลวในช่วงสุดท้ายไม่ได้นะ ไ้หมอนี้ไม่ได้มาคนเดียวด้วย"

ผู้ฝึกกระบี่พยักหน้ารับ “ความสัมพันธ์ควันธูประหว่างสกุล
หลิวต้าเฉียนกับผู้เฒ่าเหยาน่าจะมีเพียงแค่นี้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็
รวบรวมได้แล้ว”

ผู้ฝึกกระบี่ผิวปากเสียงแหลมดังอย่างถึงที่สุด

ครู่หนึ่งต่อมา ผู้ฝึกกระบี่ก็หือตะบึงไปด้านข้างด้านหนึ่งอย่าง
ว่องไว กวักมือหนึ่งครั้ง กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตก็ไม่โรมรันอยู่กับ
อาจารย์กระบี่หนุ่มผู้นั้นอีก แต่เปลี่ยนฉากของจริงเป็นภาพมายาที่
ผลุบหายเข้าไปตรงหน้าอกเขา เหมือนปลาที่จมลงไปใบบ่อลึกลับ
พริบตาเดียวก็หายวับไป กระบี่บินแห่งชะตาชีวิตกลับไปยังช่อง
โพรงที่หล่อเลี้ยงมันด้วยความอบอุ่นอีกครั้ง

ผู้ฝึกยุทธ์ที่สวมเสื้อเกราะน้ำค้างหวานผู้นั้นอึ้งตะลึงไปชั่วครู่
ก่อนจะเริ่มหันตามผู้ฝึกกระบี่ไป

แม่ฉินผิงอันจะไม่รู้ว่าเหตุใดนักฆ่าสองคนนี้ถึงได้หนีไปทั้ง
อย่างนี้ แต่เขาก็ไม่ได้ขัดขวาง

กองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาที่ไซคตือรอดพ้นจากความตายมา
ได้ก็ยังมีนาง หันมามองหน้ากันเอง

แม่ทัพผู้เฒ่าซึ่งนำหน้ากอยู่ชั่วครู่ก็พลิกตัวลงจากหลังม้า ออก
คำสั่งแก่นายกองหนุ่มข้างกายที่ช่วยประคองเขา “ส่งกองสอดแนม
กองหนึ่งออกไปสืบสถานการณ์ คนอื่นให้พักผ่อนอยู่ที่เดิม”

ทหารสอดแนมห้านายกระจายตัวกันออกไป คอบม้าหือตะบึง
ไปสี่ด้านแปดทิศเหมือนหว่านแห

เดินผิงอันเดินช้าๆ เข้าไปหาเว่ยเซี่ยนและเผยเฉียน

แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาทำท่าจะพูด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยออกมา เขาอยากจะเอ่ยขอบคุณ แต่เพิ่งจะอ้าปากก็เจ็บแปลบที่บาดแผลตรงท้อง จึงได้แต่หุบปาก ทว่ากุมหมัดคารวะทิศทางที่คนหนุ่มนั้น ลากไปอยู่ไกลๆ ถือว่าเป็นการขอบคุณอย่างไรเสียแล้ว

อีกฝ่ายให้ความช่วยเหลืออย่างมีคุณธรรม ใช้กำลังของตัวเองคนเดียวขัดขวางนักฆ่าสองคนที่กุมขัยชนะไว้ได้อย่างมั่นคง ก็ถือว่าเขามีน้ำใจมากแล้ว ผู้เฒ่าจึงไม่มีหน้าจะเรียกร้องอะไรเพิ่มเติม เหมือนคนได้คืบแล้วจะเอาศอก

ครึ่งก้านธูปต่อมา กองทหารม้ากองหนึ่งก็ควบตะบึงมาถึง นอกจากทหารตระกูลเหยาสิบกว่านายที่หัวร้างโชนไปด้วยเลือดแล้วยังมีคนแปลกหน้าเพิ่มมาอีกยี่สิบกว่าคน หากไม่ใช่ผู้ฝึกลมปราณที่ดวงตาสองข้างฉายประกายเจิดจ้า ผิวพรรณใสสว่างราวกับหยก ก็เป็นปรมาจารย์วิถียุทธ์ที่แผ่พลังอำนาจไพศาล คนเหล่านี้เป็นเหมือนดาวล้อมเดือนที่ปกป้องบุรุษสวมชุดผ้าแพร คนหนึ่งไว้อย่างแน่นอนหนา คนผู้นี้อายุประมาณสามสิบกว่าปี หน้าตาหล่อเหลา เห็นได้ชัดว่าเป็นเจ้านายของยอดฝีมือเหล่านี้

พอขยับเข้ามาใกล้กองทหารตระกูลเหยาของผู้เฒ่า คนผู้นี้ก็โบกมือ เพียงไม่นานทหารม้ากองนั้นก็แยกตัวกันออกไป บุรุษควบม้าออกมาเพียงลำพัง พอมาถึงก็ตั้งบังเหียนม้าให้หยุด หัวเราะเสียงดังกังวาน “แม่ทัพผู้เฒ่าเหยา โชคดีที่ข้าไม่ได้มาช้าไป”

แม่ทัพผู้เฒ่ากำลังจะลุกขึ้นตอบ คนผู้นั้นก็พลิกตัวลงมาจากหลังม้า โบกมือข้างที่ถือแส้เขียนม้าเป็นพัลวัน “แม่ทัพผู้เฒ่าบาดเจ็บ ไม่จำเป็นต้องมากพิธี”

ผู้เฒ่ายังคงตั้งต้นจะลุกขึ้นต้อนรับ

เขาจูงม้าก้าวเร็วๆ มาหยุดอยู่ข้างหน้าผู้เฒ่า เอ่ยเบาๆ ว่า “หายนะครั้งนี้ของสกุลเหยา สืบสาวราวเรื่องกันถึงแก่นแล้ว สาเหตุล้วนมาจากข้ากับหลี่ซีหฺลิ่ง ในเมื่อครั้งนี้ข้าเองก็อยู่ที่ชายแดนพอดี ย่อมไม่มีเหตุผลให้หนึ่งดูดาวย หวังว่าแม่ทัพผู้เฒ่าจะเข้าใจ หากไม่เป็นเพราะสถานการณ์คับขัน ข้าก็ไม่มีทางเผยโฉมเด็ดขาด”

แม่ทัพผู้เฒ่าเปลี่ยนหัวข้อพูด เขากล่าวเสียงหนัก “พระวรกายขององค์ชายล้ำค่าดุจทองคำ จะมาเสี่ยงอันตรายง่ายๆ ได้อย่างไร”

บุรุษเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ในฐานะที่แม่ทัพเหยาเป็นแม่ทัพใหญ่ผู้พิทักษ์ชายแดนใต้ คือขุนนางระดับสองชั้นเอกของต้าเฉวียน ข้าใช้ชีวิตเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมาหลายสิบปี จะไม่มีค่าเลยหรือ?”

ผู้เฒ่ายิ้มเจื่อน “องค์ชาย!”

บุรุษโบกมือ เอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า “มาก็มาแล้ว ทำก็ทำไปแล้ว คำสั่งสอนของแม่ทัพเหยา ข้าก็รับฟังไปแล้ว ได้เวลากลับกันแล้วหรือยัง? ไม่แน่ว่านักฆ่าพวกนี้อาจยังมีแผนการอื่นรออยู่”

แม่ทัพผู้เฒ่ายิ้มอย่างจนใจ “ทุกอย่างทำตามคำสั่งขององค์ชาย”

บุรุษพลันยื่นแส้ม้าในมือชี้ไปยังเนินเขาฝั่งตรงข้าม “คนกลุ่มนั้นคือ?”

ผู้เฒ่าอธิบาย “หากไม่เป็นเพราะพวกเขาช่วยถ่วงเวลาไว้ให้ ข้าก็คงทนได้ไม่ถึงตอนนี้ เขามีบุคลิกท่วงท่าเหมือนนจอมยุทธ์ พเนจรสำนักโม่ องค์ชายไม่ต้องทรงคิดมาก พบเจอกันโดยบังเอิญ พวกเราอย่าวาดงูเติมขาเลย”

บุรุษพยักหน้ารับ

แล้วจู่ๆ เขาก็ตบศีรษะตัวเอง ธิบหิบบชวดกระเบื้องใบเล็กใบหนึ่งออกมาจากชายแขนเสื้อ ดึงฝ่าจุกออก ทันใดนั้นกลิ่นหอมก็ตกลงบอบอวล เทยาเม็ดสีเขียวเข้มเม็ดหนึ่งมาไว้กลางฝ่ามือ ยื่นส่งให้ผู้เฒ่า “นี่คือยาลับรักษาบาดแผลที่ถูกเก็บไว้อย่างดีในวังหลวง แม่ทัพผู้เฒ่าแค่กินลงไปก็พอ”

ผู้เฒ่าไม่สงสัยในตัวเขา จึงเอ่ยขอบคุณองค์ชายคนนี้แล้วยืดยาใส่ปาก กลืนลงท้องอย่างไม่ลังเล

รอยยิ้มของบุรุษจึงยิ่งเข้มข้น ช่วยประคองผู้เฒ่าเดินไปยังรถม้าคันหนึ่งที่เขานำมาด้วยตัวเอง

บนเนินเขา ฉะนั้นอันมองส่งพวกเขาจากไป

เขาหิบบเม็ดสีเขียวเกราะเม็ดนั้นออกมายื่นส่งให้เว่ยเซี่ยน ฝ่ายหลังไม่ได้รีบรับไปในทันที

ฉะนั้นอันจึงอธิบายว่า “นี่คือเม็ดสีเขียวเกราะของสำนักการทหาร มีชื่อว่าสีเขียวเกราะเทพรับน้ำค้าง กรอกลมปราณที่แท้จริง

เข้าไปก็สามารถสวมเสื้อเกราะตัวนี้ไว้บนร่างได้แล้ว เหมือนกับเสื้อเกราะของผู้ฝึกยุทธ์คนเมื่อครู่นี้ สามารถต้านทานดาบกระบี่และวิชาอาคมได้ด้วยตัวเอง เว้นเสียจากว่าถูกแทงทะลุเสื้อเกราะในครั้งเดียว หรือถูกหุบตีตรงจุดเดิมซ้ำไปซ้ำมา โดยทั่วไปแล้วก่อนที่ปราณวิญญูญาณจะเผาผลาญหมดสิ้น ก็ถือว่าเป็นยันต์คุ้มกันกายชั้นหนึ่ง มีประสิทธิภาพที่โดดเด่นในการรับมือกับกระบี่ปืนแห่งชะตาชีวิตของผู้ฝึกกระบี่”

ระดับสูงต่ำของเม็ดเสื้อเกราะมักจะเกี่ยวข้องกับชื่อที่ว่ามีปราณวิญญูญาณสะสมมากหรือน้อยเสมอ

ดังนั้นมันจึงแบ่งคร่าวๆ ได้สามชนิด ถูกคนบนภูเขาริวกะเล่นๆ ว่าเสื้อเกราะแอ่งน้ำ เสื้อเกราะบ่อน้ำและเสื้อเกราะทะเลสาบใหญ่

เสื้อเกราะเทพรับน้ำค้างอยู่ในอันดับที่สาม แทบจะเป็นระดับของเสื้อเกราะแอ่งน้ำทั้งหมด ทว่าเสื้อเกราะที่ห่อหุ้มลือชื่อของภูเขาห้อยห้าวางขายชิ้นนี้กลับพิเศษอย่างถึงที่สุด มีความเป็นไปได้มากกว่าจะเป็นเสื้อเกราะบรรพบุรุษ เป็นเสื้อเกราะน้ำค้างหวานรุ่นแรกสุด ซึ่งถูกสร้างขึ้นอย่างตั้งใจเพื่อมอบให้แก่ปรมาจารย์ใหญ่สำนักการทหาร เรียกได้ว่าหายากยิ่ง

เว่ยเซี่ยนผลักมือของเงินผิงอันกลับคืน กล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “ไร้คุณความชอบมิอาจรับของรางวัล ค่อยมอบให้ข้าตอนที่ข้าสร้างความชอบครั้งแรกก็ยังไม่สาย”

เงินผิงอันจึงเก็บลงไปด้วยรอยยิ้ม

เผยเขียนกล่าวด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรอยยิ้ม “เขาไม่ต้องการก็มอบให้ข้าสิ?”

เงินผิงอันไม่สนใจนางเลยแม้แต่น้อย

หลังจากนั้นเส้นทางของคนทั้งสามก็ไม่ใช่ทางเดียวกับกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาอีก พวกเขาเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองเล็กกริม ชายแดนที่พอจะมองเห็นเค้าโครงได้รางๆ แห่งนั้น

ระหว่างที่เดินกันไป เว่ยเซี่ยนพูดหลายคำอย่างที่เขาหาได้อย่าง

เขาถามคำถามสามข้อในรวดเดียว

“คุณชายอยากเป็นอริยะผู้มีคุณธรรม ยึดมั่นในหลักสามอมตะ หรือ?” (สามอมตะได้แก่สร้างคุณธรรม สร้างคุณประโยชน์และ รังสรรค์ถ้อยคำ สามอย่างนี้แม้เนิ่นนานก็ไม่เสื่อมสลาย จึงเรียกว่า สามอมตะ)

เงินผิงอันหลุดหัวเราะอย่างอดไม่อยู่ “ยอมไม่ใช่อยู่แล้ว”

หากเขามีปณิธานเช่นนี้จริง ตอนนั้นเงินผิงอันก็คงยอมรับเหวินเซิ่งชิวใจเต๋มาเป็นอาจารย์ไปแล้ว และพอได้เดินทางมาเยือนไบกงทวีปครั้งนี้ก็ยิ่งทำให้เงินผิงอันยินกรานในความคิดของตัวเอง

เว่ยเซี่ยนถามอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นคุณชายต้องการอำนาจยิ่งใหญ่ ตั้งตนเป็นราชา เป็นผู้พิชิต?”

เงินผิงอันหลุดหัวเราะพริต ซ้ำมาที่ตัวเอง “อย่างข้าเนี่ยนะ?”

เว่ยเซี่ยนถามคำถามข้อสุดท้าย “ถ้าอย่างนั้นก็รักษาผลประโยชน์แห่งตน พิสูจน์มรรคาแห่งความเป็นอมตะ?”

เฉินผิงอันถามกลับ “เจ้าถามคำถามพวกนี้ไปทำไม?”

เว่ยเซี่ยนไม่ตอบ

เฉินผิงอันเองก็ไม่อยากพูดอะไรอีก หลังจากนั้นคนทั้งสามจึงเดินทางกันต่อไปด้วยความเงียบเช่นนี้

บทที่ 333 พบเจอโดยบังเอิญ

ก่อนจะเข้าไปในเมืองเล็กกริมชายแดนได้ผ่านโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว นอกบ้านแขวนป้ายกระดาศชื่อร้านที่ยับย่นและเก่าขาด

เงินผิงอันแกว่งน้ำเต้าบรรจูละเล้าของตัวเองแล้วตัดสินใจว่าจะไปเติมเหล้า รสชาติของเหล้าดีหรือเลว เงินผิงอันแค่ดื่มก็รู้ได้เหล้าลุ่มทุกซ์ของพื้นที่มงคลหวงเหลียง เหล้าหมักของเกาะก๊วยฮวาเขาล้วนเคยดื่มมาก่อน เหล้าในร้านเหล้าข้างถนนก็ยิ่งเคยซื้อมาน้อย เขาจึงไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยอะไรขนาดนั้น

ด้านนอกโรงเตี๊ยมมีสุนัขพันธ์พื้นบ้านที่พอมแห่งราวกับท่อนไม้ตัวหนึ่งนอนหมอบอยู่กลางแดด พอเห็นพวกเงินผิงอันสามคนก็ลุกขึ้นวิ่งกลับไปกลับมา แยกเขี้ยวเห่าใส่

นี่คือการรับแขกแบบใดกัน?

เด็กหนุ่มขาเป๋คนหนึ่งถือมิดริงออกมา ไข้ปลายมิดชี้ไปที่สุนัขตัวนั้น พูดขู้อย่างดุดัน “หากยังเสียงดังอีก ข้าจะตัดหัวสุนัขของเจ้าซะ!”

สุนัขพันธ์พื้นบ้านกลับลงไปนอนหมอบอยู่บนพื้นอย่างอ่อนระโหยโรยแรงอีกครั้ง

เด็กขาเป๋เงยหน้าขึ้นก็เห็นแขกสามคนที่พบเห็นได้ยาก จึงรีบซ่อนมิดไว้ด้านหลัง พุดด้วยรอยยิ้มว่า “ลูกค้าอย่าได้กลัว พวกเราไม่ใช่ร้านเถื่อน รับรองว่าทำการค้าตรงไปตรงมาอย่างที่คนบริสุทธิ์โปร่งใสทั่วไปทำ!”

ราวกับกังวลว่าลูกค้าจะหนีไป เด็กหนุ่มร่างผอมแห้งที่ขาพิการ จึงชิงลงมือก่อนเพื่อความได้เปรียบ เขาหันหน้าตะโกนไปทางห้องโถงใหญ่ “ถ้าแก่เนี่ยะ ลูกค้ามาแล้ว รีบเช็ดโต๊ะให้สะอาด มีคุณชายหล่อเหลาแบบที่ท่านชอบที่สุดด้วย แถมยังเป็นบัณฑิตด้วยนะ!”

หลังจากลูกจ้างร้านแจ่งข้าวที่นายินดีแก่ถ้าแก่เนี่ยะแล้วก็รีบหันหน้ากลับมา โค้นตัวผายมือเชื้อเชิญ “เชิญลูกค้าเข้าไปนั่งข้างในก่อน เหล้าบ๊วยที่สืบทอดวิธีต้มมาจากบรรพบุรุษของถ้าแก่เนี่ยะ และแกะย่างที่อาจารย์ของข้าปรุงเองล้วนอร่อยที่สุดในเขตชายแดนพื้นที่นี้มีแค่ร้านเราร้านเดียวเท่านั้น!”

เงินผิงอันสามคนเดินเข้าไปในโรงเตี๊ยม

ห้องโถงใหญ่ชั้นหนึ่งซึ่งเป็นสถานที่ดื่มเหล้ากินข้าวมีโต๊ะไม่มากนัก คิดดูแล้วสาเหตุคงเป็นเพราะกิจการซบเซา ส่วนชั้นที่สองเป็นห้องพัก เวลานี้ในห้องโถงใหญ่ไร้ลูกค้า มีสตรีแต่งงานแล้วอยู่คนเดียว ทั่วข้างหนึ่งของนางเหยียบอยู่บนม้านั่งตัวยาว กำลังแกะเมล็ดแตงโม นางขำเลื่องตามามองบัณฑิตที่เจ้าเป๋น้อยพุดถึง ตอนแรกนางก็ไม่ได้หวังอะไรมาก เพราะเดิมทีเจ้าเป๋น้อยก็เป็นพวกหนอนน้อยในฟองใหญ่ของหลุมขี้อยู่แล้ว จะมีความรู้ประสบการณ์

อะไรมากนัก ชั่วชีวิตนี้เขาคงไม่มีทางรู้เลยว่าสองคำว่าหล่อเหลานั้นเขียนอย่างไร

สตรีแต่งงานแล้วสวมชุดคลุมยาวผ่ากลาง แขนกว้าง ด้านล่างชุดเป็นสีแดง ด้านบนเป็นลายดอกไม้สีเหลือง เนื้อผ้าของชุดคลุมนี้ไม่ธรรมดา รูปแบบก็งดงาม เพียงแต่ว่าค่อนข้างจะเก่าแก่ถึงเป็นมันเลื่อมคล้ายทาน้ำมันทับลงไปหนึ่งชั้น

ใบหน้าของสตรีแต่งงานแล้วอึมเิบแดงปลั่ง เรือนกายอรชรเต็มทีคนที่ผิวขาวดูอย่างไรก็ไม่อัปลักษณ์ แล้วนับประสาอะไรกับที่นางไม่ใช่คนขี้เหร่ เป็นสตรีที่อายุสามสิบกว่า แต่กลับไม่แพ้ให้เด็กสาวงดงามอายุสิบห้าสิบหกคนใดเลย

ดวงตาของนางพลันเป็นประกาย ร้องโอะโอะอย่างมีจริตจะก้าน โยนเปลือกเมสึดแต่งในกำมือทิ้งลงบนพื้น แล้วใช้รองเท้าปกลายดอกไม้ปิดกวาดเข้าไปใต้โต๊ะ เดินสายเอวอ่อนแอ้นเหมือนงูเลื้อยเข้าหาเงินผิงอัน ยื่นฝ่ามือมาวางลงบนไหล่ของคุณชายน้อยหน้าตาหล่อเหลาที่สวมชุดขาวคนนี้เบาๆ ถือโอกาสบิบไหล่อีกฝ่ายไปด้วย มองไม่ออกเลยแฮะ ไม่นึกเลยว่าข้าจะเก็บได้ของดี หนุ่มน้อยนี้ไม่เพียงหน้าตาดี นึกไม่ถึงว่าบนร่างจะมีกล้ามเนื้อหนั้นแน่น ไม่ใช่พวกหมอนปกลายบุปผาที่ทำดีทีเหลว

เงินผิงอันเห็นว่านางได้คิบแล้วยังจะเอาศอก ทำท่าจะตบมาที่หน้าอกของตนก็ขยับเบี่ยงไปด้านข้างหนึ่งก้าว ทำให้นางตบลงบนความว่างเปล่า เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "ถ้าแก่ ข้าต้องการซื้อเหล้าสามถึงห้าจีน ไม่กินข้าว ไม่นอนพัก ซื้อเหล้าเสร็จแล้วก็ไป ได้ยิน

ลูกจ้างร้านบอกว่าที่นี่มีเหล่าบ๊วยที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ไม่ทราบว่าราคาเท่าไร?”

สตรีแต่งงานแล้วหัดมือกลับอย่างไม่พอใจ “คุณชายรีบร้อนจะไปเมืองหูเออร์นั้นหรือ? ข้าไม่ได้ข่มขู่คุณชายเพราะอยากทำการค้าหรอกนะ แต่ที่นั่นมักจะมีผีและปีศาจอาละวาดอยู่เป็นประจำ พวกมันสามารถอมเมวจิตใจผู้คน ปีนี้ก็ยังร้ายกาจ พวกพ่อค้าและนักท่องเที่ยวหลายคนต่างก็โดนเล่นงาน ไม่เคยมีคนตายก็จริง แต่พวกคนที่เป็นบ้าเสียสติอยู่ในเมืองแห่งนั้น นับรวมกันสองมือยังได้ เพราะฉะนั้นคุณชายท่านพักอยู่ที่โรงแรมเราจะดีกว่า เหล่าบ๊วยต้องการก็ให้เราก็มให้ ไม่แพงหรอก เหล่าหมักที่ดีที่สุดคือห้าปี สองกา ก็แค่ตำสิ่งเดียวเท่านั้น นอกจากนั้นลองสั่งแกะอย่างทั้งตัวมา กิน กินดื่มอิมหน้าสำราญแล้ว ตอนกลางคืนก็พักอยู่ที่นี่ ถึงเวลานั้น...”

กล่าวมาถึงตรงนี้ สตรีแต่งงานแล้วก็เลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ เผยเสน่ห์เข้ายวนใจดูสาวน้อยวัยแรกแย้ม “พี่สาวอย่างข้าจะยกน้ำล้างเท้าไปให้คุณชายด้วยตัวเอง”

เผยเนียนที่อยู่ข้างๆ น้ำลายไหล พอได้ยินคำว่าแกะอย่างทั้งตัวก็เดินไปไหนไม่ไหวอีก

นางเซ็ดปาก กระจุกชายแขนเสื้อของเงินผิงอันเบาๆ

เงินผิงอันคิดแล้วก็หันไปถามเว่ยเซี่ยน “ดื่มเหล้าได้ไหม?”

เว่ยเซี่ยนพยักหน้ารับ “คอแข็งมาก”

เงินผิงอันจึงหันหน้าไปสงยิ้มให้เก้าแก่เนี่ยะคนนั้น “คงไม่พักค้ำคืนแล้ว แต่จะกินข้าวมื้อหนึ่งที่โรงเตี๊ยม นอกจากเหล้าที่ยกมาบนโต๊ะแล้ว เเตรียมเหล้าบ๊วยไว้ให้ข้าต่างหากอีกห้าเงิน ข้าจะเอาไปด้วย”

สตรีแต่งงานแล้วหันไปโบกมือให้เด็กหนุ่มขาเป๋คนนั้น “ไปเลือกแกะให้ตาเต๋มาหลังค่อมอาจารย์ของเจ้าตัวหนึ่ง จำไว้ว่าต้องเลือกตัวที่อ้วนๆ ตั้งใจหน่อย วันๆ อย่าเอาแต่คิดว่าอาจารย์ที่หล่นมาจากฟ้าของเจ้าจะถ่ายทอดสุดยอดวิชายุทธ์ให้แก่เจ้า เรื่องดีๆ แบบนี้ไม่หล่นลงมาบนหัวเจ้าหรอก รีบใส่หัวไป”

เด็กหนุ่มตะโกนรับคำแล้ววิ่งปรวดจากไป

คนทั้งสามเดินไปนั่งบนโต๊ะซึ่งเป็นม้านั่งยาวตัวหนึ่งที่วางอยู่พอดี ส่วนสตรีแต่งงานแล้วเดินไปทางโต๊ะคิดเงิน หยิบกับแกล้มกินเล่นสองสามจานมาวางให้บนโต๊ะ จากนั้นก็นั่งลงตรงข้ามกับเงินผิงอัน “ฟังจากสำเนียงของคุณชายแล้ว ไม่เหมือนคนต้าเฉวียนพวกเรา? คือบัณฑิตที่ทัศนารผ่านมากระมัง? มาจากทางเป่ยจิ้นหรือ?”

เงินผิงอันเอ่ยยิ้มๆ “ขยับไปทางใต้ยิ่งกว่านั้น”

สตรีแต่งงานแล้วโน้มตัวมาด้านหน้า เอื้อมมือมาหยิบผลไม้แห้งที่ซื้อมาจากเมืองหูเออร์ หน้าอกหนักล้นของนางจึงกดทับลงบนโต๊ะ สังเกตเห็นว่าคุณชายผู้นั้นคลี่ยิ้มมองใบหน้าของตนตลอดเวลา ดวงตาใสกระจ่าง นี่ทำให้สตรีแต่งงานแล้วประหลาดใจเล็กน้อย ไ้เหล่านี้ยังมีแมวที่ไม่กินของคาวอยู่อีกหรือ? นางพลันคลี่ยิ้มหวานถามว่า “พวกเรามาดื่มเหล้าระหว่างรออาหารกันก่อนดี

ไหม? ข้าสามารถดื่มเหล้าเป็นเพื่อนคุณชายได้เล็กน้อย รอนนแกะ
ย่างถูกยกมาแล้ว พวกเราก็กำลังกรึมๆ พอดี ถึงเวลานั้นฉีกน่อง
แกะเหลืองกรอบมันเยิ้มออกมากิน รสชาตินั้นยอดเยี่ยมนักล่ะ”

ฉินผิงอันพยักหน้ารับตอบตกลง

สตรีแต่งงานแล้วจึงไปหยิบเหล้าหนึ่งไหและถ้วยขาวใบใหญ่สี่
ใบที่วางทับซ้อนกันออกมา แกะผนังดินออก เทเหล้าลงในชาม
เหล้าบัวเป็นสีอำพัน ใสสะอาดเป็นพิเศษ ไม่มีความขุ่นมัวเลย
แม้แต่หยด หากมองปราดๆ ต่อให้เป็นคนที่ดื่มเหล้าเก่งก็น่าจะเมา
มาได้เลย สตรีแต่งงานแล้วค่อนข้างภูมิใจในตัวเอง นางยิ้มพลา
งอธิบายถึงเหล้าบัวที่สืบทอดวิธีทำมาจากบรรพบุรุษนี้ บอกว่า
เหล้าบัวแบ่งเป็นเหล้าที่หมักครึ่งปี หมักสามปี หมักห้าปี ที่แย่มาก
คือหมักครึ่งปี เคยมีจอมยุทธ์จากเมืองหลวงคนหนึ่งเดินทางมา
เที่ยวที่นี่ เขาจูงม้าตัวใหญ่มาด้วย พอดีดื่มเหล้าไปแล้วก็ยกนิ้วโป้ง
ให้พร้อมเอ่ยชมไม่หยุด บอกว่าขนาดเมืองหลวงต้าเฉวียนก็ยังไม่
เคยมีเหล้ารสเลิศขนาดนี้

เผยเขียนถามด้วยสีหน้าไร้เดียงสา “คนที่มาจากเมืองหลวงดื่ม
เหล้าที่หมักแค่ครึ่งปีนะหรือ?”

สตรีแต่งงานแล้วสะอึกอึ้ง ก่อนจะรีบแก้ไขคำพูดเสียใหม่ “ตอน
แรกจอมยุทธ์ท่านนั้นแค่ลองชิมรสชาติดูก่อน ทว่าภายหลังก็ทำ
เหมือนคุณชายคือซื้อเหล้าบัวหมักห้าปีไปหลายลิน”

เผยเขียนหน้ายิ้มใจไม่ยิ้ม แสร้งทำเป็นว่าเข้าใจกระจ่างแจ้ง “ที่
แท้ก็เป็นแบบนี้เอง คนเมืองหลวงต้าเฉวียนชี้เหนียวชะจริง ซื่อ

เหล่าแค่นิดหน้อยยังต้องขอชิมก่อนด้วย ไม่เหมือน...พ่อของข้า ถ้าจะซื้อก็ซื้อเหล่าหมักห้าปีที่แพงที่สุดไปเลย..."

ฉินผิงอันเขกมะเหงกใสนาง ทำเอาเผยเขียนต้องยกสองมือกุมหัว

ฉินผิงอันขยับถ้วยเหล่าบัวใบใหญ่ที่วางตรงหน้าเผยเขียนไปให้เว่ยเซี่ยนที่นั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ให้ฮ่องเต้ผู้บุกเบิกแคว้นหนั้นเยวี่ยนที่บอกว่าตัวเอง 'คอแข็งมาก' คนนี้ดื่มคนเดียวสองชาม แค่อสองชามเท่านั้น คิดดูแล้วน่าจะถือว่าเล็กน้อยสำหรับเขา

เผยเขียนนวดคลึงศีรษะตัวเอง พุดอย่างน้อยใจ "ขอข้าดื่มแค่คำเล็กๆ ไม่ได้หรือ? เดินทางมาไกลขนาดนี้ ข้ากระหายน้ำ แทบจะมีควันพุดออกมาจากคออยู่แล้ว!"

เด็กหญิงริมฝีปากแห้งผากจนแทบจะมีเลือดซึมออกมา หากไม่เป็นเพราะบนหน้าผากแปะยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจเอาไว้ นางจึงแสดงพลังกำลังกายที่น่าตะลึงออกมาได้ นางก็คงไม่สามารถทนเดินมาจนถึงโรงเตี๊ยมแห่งนี้เป็นแน่

มีเงินก็จ้างผีให้โม้แข่งได้ มียันต์ช่วยให้นางเดินทางได้เร็ว สรุปลงแล้วก็ยังคงเป็นเพราะเงิน

ฉินผิงอันเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ใครบอกเจ้าว่าดื่มเหล่าสามารถแก้กระหายได้? ขอน้ำเปล่าถ้วยหนึ่งจากเก้าแก้วเนี่ยเองสิ"

เผยเขียนชำเลืองตามองสตรีที่แต่งกายเฉิดฉินแล้วแค่นเสียวเย็นในลำคอ ยกสองแขนกอดอก สบัดหน้าไปทางอื่น ไม่มองสตรีแต่งงานแล้วคนนั้น

สตรีแต่งงานแล้วไม่ถือสา ลูกขึ้นไปยกน้ำชามาถ้วยหนึ่ง วาง
ลงตรงหน้าเผยเขียนเบาๆ "ดื่มเถอะ ไม่คิดเงิน"

เผยเขียนรีบยกสองมือจับถ้วย ดื่มอีกๆ รวดเดียวหมด

ไม่ดื่มก็เสียเปล่านะสิ แม่นางจะรังเกียจหญิงแก่ผู้นี้ แต่ไม่ได้
รังเกียจน้ำชาตรงหน้าถ้วยนี้สักหน่อย

เงินฝิ่งอันมองสบตากับเว่ยเซี่ยน

แล้วถอนหายใจหนึ่งที ในใจคิดว่าถ้าแก่คนนี้ไม่ใช่ตะเกียง
ประหยัดน้ำมันเลย นิสัยอาฆาตแค้นไม่น้อยไปกว่าเผยเขียน เมื่อครู
นี้ตอนที่นางหันหลังให้คนทั้งสามก็เพิ่งจะแอบถูลงน้ำลายลงไป
ถ้วยน้ำชา เขย่าข้อมือเล็กน้อยให้น้ำชาแกว่งเบาๆ ยกมาวางบน
โต๊ะก็ไร้ร่องรอยให้คนจับได้แล้วไม่ใช่หรือ

แต่รสชาติของเหล้าบัวกลับสุดยอดจริงๆ นอกจากไม่มีปราณ
วิญญานอยู่ด้านในแล้ว ด้านอื่นก็ไม่ด้อยไปกว่าเหล้าหมักกุ่มฮวา
บนเรือข้ามฟากที่เป็นเกาะแห่งนั้นเลย หลังจากนั้นจะต้องเอาใส่ไว้ให้
เต็มน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ หากยังน้อยไปก็จะให้เว่ยเซี่ยนช่วยพกไปอีก
สักสองสามไห ในเมื่อกล้าพูดว่าคอแข็งก็แสดงว่าต้องเป็นพวก
ชอบดื่มเหล้า

เงินฝิ่งอันจิบเหล้าบัวที่แค่ได้ชิมก็ชื่นชอบคำเล็กน้อย เหล้าบัว
นี้ไหลลงคอร้อนแผดเผาราวกับไฟ ไหลลงท้องกลับอุ่นซ่าน
อารมณ์เขาพลันดีตามไปด้วย จึงถามว่า "ถ้าแก่ เคยได้ยินเรื่อง
ของกองทัพชายแดนตระกูลเหยาบ้างไหม?"

สตรีแต่งงานแล้วตอบง่าย ๆ “แน่นอนอยู่แล้ว ใช้ชีวิตอยู่ในชายแดน ใครบ้างที่ไม่รู้จักบารมีของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยา ไม่ใช่ว่าข้าคุณไวให้คุณชายฟัง แต่โรงเตี๊ยมของข้าแห่งนี้เคยมีแม่ทัพน้อยแซ่เหยาคนหนึ่งพาผู้ติดตามกลุ่มหนึ่งมากินแกะย่างแล้วถึงได้จากไป ทิ้งเงินก้อนใหญ่ไว้บนโต๊ะ ทว่าทหารที่รบทัพจับศึกพวกนี้ ต่อให้แคะมากินข้าวต้มเหล้าก็ยังน่ากลัวอยู่ดี ขนาดข้ายังไม่กล้าเข้าไปใกล้ เพราะรู้สึกว่าเป็นร่างของพวกเขามิปราณสังหาร”

สตรีแต่งงานแล้วตบหน้าอกตัวเองเบา ๆ สงสารก็แต่เสื้อชุดนั้นของนางที่เดิมทีก็รัดรีงมากแล้ว พอโดนตบก็ยิ่งรับภาระหนักเข้าไปอีก

เงินผิงอันถาม “ชื่อเสียงของกองทัพชายแดนตระกูลเหยาดีมากมายหรือ?”

สตรีแต่งงานแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ดีหรือไม่ดี ชาวบ้านอย่างพวกเราจะได้รู้อะไร เดิมทีก็ไม่มีโอกาสได้คบค้าสมาคมกับผู้สูงศักดิ์เหล่านั้นอยู่แล้ว เพียงแต่ว่า ชื่อเสียงของพวกเขาก็ไม่ถือว่าแย่อะไรโรงเตี๊ยมแห่งนี้ของข้าก็เปิดมาสิบกว่าปีแล้ว ไม่เคยได้ยินข่าวว่าคนตระกูลเหยารังแกใคร ที่ได้ยินบ่อยที่สุดก็คือ ใครๆ ในตระกูลเหยาสร้างความชอบครั้งใหญ่ ใครๆ ได้รับรางวัลจากทางราชสำนัก ได้เลื่อนขั้นเป็นขุนนางใหญ่ ใครๆ ตายอยู่ตรงไหนของแคว้นเป่ย์จิ้นที่อยู่ทางชายแดนใต้ และภรรยาของพวกเขาก็กลายเป็นหญิงหม้ายจริงๆ ส่วนใหญ่ก็มีแต่ข่าวเล็กๆ ประมาณนี้ ฟังไปฟังมาหลายรอบ ฟังจนเอียน”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ พอจะมีความเข้าใจคร่าวๆ ต่อสกุล
เหยาสายนี้ที่ย้ายจากถ้าสวรรค์หลิวมายังไบกงทวีปบ้างแล้ว

เว่ยเซียนตี้มเหล้าถ้วยใหญ่หมดไปถ้วยหนึ่งแล้ว ตอนนี้กำลัง
ดื่มถ้วยที่สอง ไบหน้าของเขาแดงกำ แต่ดวงตากลับสว่างแจ่มใส
“ทหารชายแดนทั้งไม่รบกวนชาวบ้านและไม่สร้างชื่อเสียง ชัดเจน
ว่าเป็นการแสดงท่าที่ต่อฮ่องเต้ว่าไม่มีความคิดจะแยกตัวตั้งตนเป็น
อิสระ นี่คือการกระทำที่ฉลาด ไม่อย่างนั้นฮ่องเต้ที่คิดว่าจะนอกตั้ง
เตียงล้วนเป็นบ้านเกิดของตนจะกล้าวางใจได้อย่างไร”

สตรีแต่งงานแล้วอึ้งตะลึง “นายท่านผู้นี้ ท่านพูดอะไรนะ?”

เว่ยเซียนตี้มเหล้าหนึ่งคำแล้วตบโต๊ะ “ที่ใดที่กิบเท้าม้าป่าไปถึง
ล้วนเป็นผืนแผ่นดินของบ้านเมือง เหล้านี้รสชาติดีเยี่ยม!”

หลังจากพูดประโยคห้าวเหิมจบแล้ว ฮ่องเต้แคว้นหนันเยวียนที่
บอกว่าตัวเองคอแข็งก็เมาและ พุบโต๊ะหมดสติไปทันที กรนเสียงดัง
สนั่นดุจเสียงฟ้าร้อง

คราวนี้จะไม่ค้างในโรงเตี๊ยมก็คงไม่ได้แล้ว

หลังจากนั้นเด็กหนุ่มซาเปและผู้เฒ่าหลังค่อมคนหนึ่งก็ช่วยกัน
ยกแกะอย่างทั้งตัวขึ้นมาวางบนโต๊ะ หาได้ยากนักที่เงินผิงอันจะกิน
อิมขนาดนี้ เผยเขียนก็ยิ่งกินอิมจนกินอิม ถึงท้ายที่สุดต้องเรียกว่า
ผิงใจฉีกเนื้อแกะยัดใส่ปาก ส่วนเงินผิงอันเคี้ยวละเอียด กินซ้ำ
มาก เหล้าก็ดื่มไม่เร็ว

ถ้าแก่เนี่ยะไปนั่งตรงโต๊ะคิดเงิน ก่อนหน้านี้เงินผิงอันชวนนาง
ให้กินข้าวด้วยกัน แต่นางปฏิเสธอย่างละมุนละม่อม ดื่มเหล้าเล็กน้อย

น้อยๆ เป็นเพื่อนได้ไม่มีปัญหา แต่หากทำหน้าที่หน้าหน้ากินข้าวกับแขก ก็ออกจะไม่เหมาะไม่ควร ไม่มีกิจการโรงเตี๊ยมที่ไหนทำการค้ากัน อย่างนี้ เผยเขียนกินจนต้องยึดพุง ลูกขึ้นยืนแล้วเริ่มเดินวนไปรอบ โຕ้ะ ไม่อย่างนั้นต้องอึดอัดตายแน่

เงินผิงอันขอห้องพักสามห้องที่อยู่ติดกัน เผยเขียนพักอยู่ห้อง ตรงกลาง จากนั้นก็ช่วยกันประคองเว่ยเขียนขึ้นไปชั้นบน โยนเขาลงบนเตียง ยังดีที่ถึงแม้จะค่ออ่อน แต่สภาพหลังจากเมามายนับว่า ยังดี เมมาแล้วก็แค่หลับ ไม่อาละวาดบ้าคลั่ง ไม่พูดเพื่อแจ้อ เผยเขียนไปที่ห้องของตัวเอง ปิดประตูแล้วก็เริ่มเรอตั้งเอ็กๆ เงินผิงอัน ปลดหีบไม้ไผ่วางไว้ในห้องของตัวเองเรียบร้อยก็ออกจากห้อง เตรียมจะลงไปชั้นล่างเพื่อสืบข่าวเรื่องชนบธรรมเนียมของ ราชวงศ์ต้าเฉวียนจากเก้าแก่เนี่ยะเพิ่มเติมอีกนิด

เงินผิงอันค้นพบว่ามีลูกค้าคนหนึ่งเข้ามาในโรงเตี๊ยม คนผู้นี้ สวมชุดคลุมยาวสีเขี้ยว หนาวเพิ่มรุงรัง อายุประมาณสามสิบปี เขานั่งอยู่บนโຕ้ะตัวหนึ่ง มองมาทางสตรีแต่งงานแล้วที่ทำหน้าเย็นชา อยู่ตรงโຕ้ะคิดเงินด้วยรอยยิ้มโง่ม บนโຕ้ะไม่มีเหล้าหรือกับแกลัม ไตๆ แม้แต่อาหารกินเล่นจานเล็กๆ สักจานก็ยังไม่มี เด็กหนุ่มขาเป้ ลูกจ้างร้านคนนั้นนั่งอยู่ตรงหน้าบันไดที่เชื่อมต่อกับชั้นล่าง มองไป ยังบรูษผู้นั้นด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรังเกียจ

ตรงผ้ามานที่แขวนห้อยไว้หน้าประตูเชื่อมระหว่างห้องโถงใหญ่ กับห้องครัว ผู้เฒ่าหลังค่อมนั่งไขว่ห้างสูบยาอยู่บนม้านั่งยาว

เงินผิงอันไม่รีบร้อนลงไป เขายืนฟุบฟิงราระเบียง

ก่อนหน้านี้ตอนที่ขัดขวางนักฆ่าสองคนซึ่งไล่ล่ากองทัพชายแดนตระกูลเหยา เห็นได้ชัดว่าผู้ฝึกกระบี่หนึ่งในนักฆ่ายังมีแผนการรับมือรออยู่เบื้องหลัง เงินผิงอันสัมผัสได้ถึงลมปราณความดุร้ายพลุกๆ โพล่ๆ ที่อยู่ห่างออกไปไกล น่าจะเป็นปีศาจใหญ่ตัวหนึ่งที่ตบะไม่ตื่นเขิน อย่างน้อยที่สุดก็น่าจะมีขอบเขตเท่าเทียมกับผู้ฝึกกระบี่ เพียงแต่ว่าสุดท้ายแล้วมันที่ปรากฏตัวกะทันหันหันกลับหายวับไปในทันทีเช่นกัน เพราะถูกลมปราณที่ยิ่งใหญ่เพียงธรรมชาติหนึ่งสยบกำราบ ดังนั้นผู้ฝึกกระบี่วัยกลางคนถึงได้รับร้อนหนีไปผู้ฝึกยุทธ์ที่สวมเสื้อเกราะน้ำค้างหวานซึ่งเป็นข้าวรับใช้ของเขาจึงได้แต่แผ่นหนีตามไปด้วย

เงินผิงอันเห็นบุรุษสวมชุดเขียวที่ยับยั้งเหยิงแล้ว ความรู้สึกแรกของเขาก็คือ คนผู้นี้น่าจะเป็นคนที่ซ่อนตัวอยู่ซึ่งสังหารปีศาจใหญ่ตนนั้นไปในชั่วพริบตา หากไม่ใช่ผู้ฝึกตนที่มีพรสวรรค์จากสำนักใหญ่ในไบถงทวีป ถ้าอย่างนั้นก็ต่อ...เป็นเหมือนโจวจวีหรงที่มีชาติกำเนิดจากสำนักศึกษาลัทธิขงจื้อ!

ทว่าเพียงไม่นานเงินผิงอันก็เริ่มไม่มั่นใจ เพราะคนผู้นี้ถูกเก้าแก็งเงี้ยรังเกียด ถูกเด็กขาเป๋มองตาขวางใส่ ถูกผู้เฒ่าหลังค่อมเมินเฉย อีกทั้งกระเป่าเงินยังฟิบแบน ประเด็นสำคัญคือคนในโรงเตี๊ยมต่างก็รู้ฐานะของเขาดี คิดจะตบหน้าตัวเองให้ดูเป็นคนอ้วนก็ยังไม่มีโอกาส ทันใดนั้นเขาก็ทำหน้าที่เสิร์ฟสร้อย มองไปทางสตรีแต่งงานแล้วพลาบพุดอย่างคนลุ่มหลงในรัก "จิวเหนียง ข้าไม่รังเกียดที่เจ้าเป็นแม่หม้าย ทั้งยังมีลูกติด จริงๆ นะ..."

เงินผิงอันตบหน้าผากตัวเอง ยังไม่ต้องพูดถึงตัวตนและตบะ
ของคนผู้นี้ พูดแค่เรื่องความสัมพันธ์ชายหญิง เขายังสู้ตนไม่ได้
เลยด้วยซ้ำ สมควรแล้วที่ไม่ได้รับการต้อนรับจากคนในโรงเตี๊ยม มี
ใครเขาพูดแบบนี้กับผู้หญิงกันบ้าง? นี่มันใช่คำหวานรินหุชะที่ไหน
เห็นๆ กันอยู่ว่าเป็นการหยิบมิดแทงกลางใจของสตรีแต่งงานแล้ว
ต่างหาก

แล้วก็จริงดังคาด สตรีแต่งงานแล้วที่เดิมทีแค่ทำสีหน้าเอ็นช
าตอนนี้กลับเงยหน้าขึ้น จ้องคนสารเลวผู้นั้นเขม็ง เช่นเขี้ยวเคี้ยว
ฟันพูด "เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะไปเอาซี่เกะในคอกมาเทใส่หัวเจ้า
เดี๋ยวนี้?!"

เงินผิงอันเหลือบตามองสตรีแต่งงานแล้ว

บุรุษชุดเขียวนอนพับลงไปบนโต๊ะ ปายมือปายเท้าเป็นพัลวัน
โดยเฉพา่มือสองข้างที่บิดปายเหมือนผ้าเช็ดโต๊ะ เขากล่าวอย่าง
เสียใจว่า "ลิวเหนียง ทำไมเจ้าถึงได้ใจร้ายขนาดนี้ แบบนี้จะให้ข้ามี
ชีวิตอยู่ต่ออย่างไร ข้าก็แค่จนไม่ใช่หรือ แต่คนที่มีพรสวรรค์ทาง
วรรณกรรมมักชะตารันทดและถูกคนริษยาอยู่เสมอ บัณฑิตจะไม่
ยากจนไม่ได้หรอกนะ ไม่อย่างนั้นก็เขียนบทประพันธ์พันปียอด
เยี่ยมสุดวิเศษออกมาไม่ได้..."

เจ้าเต็กขาเป๋ปากน้ำลายแล้วถุยทิ้งแรงๆ "บทประพันธ์พันปีกับ
ปฐวดเจ้านะสิ กลอนเลียนๆ พวกนั้นของเจ้า ขนาดข้าที่ไม่เคย
เรียนหนังสือมาก่อน แค่ฟังก็ยั่งรู้สึกขนลุกอยากจะอ้วก"

ผู้เฒ่าหลังค่อมเองก็ส่ำลักเพราะคำพูดของอีกฝ่าย เห็นได้ชัด
ว่าเขาเองก็หวาดผวากับบทประพันธ์พันปีของคนผู้นั้นอยู่เช่นกัน

บุรุษสวมชุดเขียวทำท่าเหมือนสติปัญญาถูกเปิดโล่ง เขาพลันนั่งตัวตรง คลี้อยมมองสตรีแต่งงานแล้ว "ลิวเหนียง คงไม่ใช่เพราะเจ้ากลัวว่าจะถ่วงรั้งอนาคตอันรุ่งโรจน์ของข้า ก็เลยไม่เต็มใจใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับข้าหรือคะ? ไม่เป็นไร ข้าไม่สนใจสายตาของคนในโลก..."

สตรีแต่งงานแล้วทนไม่ไหวอีกต่อไป พุดเสียงเย็นว่า "เจ้าเหนื่อย ตาเด๋าหลังค่อม หยิบมิดมา ใครพันเขาตายได้ ข้าจะให้เงินคนผู้นั้นสิบตำลึง!"

ผู้เด๋าหลังค่อมไม่ได้ขยับตัว แต่เด็กหนุ่มขาเป๋กลับวิ่งปรวดไปหยิบมิดที่ห้องครัวแล้ว

บุรุษชุดเขียวลุกขึ้นยืน ขยับจัดอาภรณ์ให้เป็นระเบียบ จากนั้นก็หมุนตัววิ่งหนีไปอย่างว่องไว

ฉินผิงอันไม่ลงไปข้างล่างอีก เขากลับไปที่ห้องของตัวเอง พอปิดประตูลงแล้วก็หยิบม้วนภาพม้วนที่สองออกมาวางบนโต๊ะ เป็นภาพของจูเหลียน คนบ้าคลั่งวรยุทธ์

บทที่ 334.1 ด้านในเปลือกหอยมีสถานที่ประกอบ พิธีกรรม

(*ชื่อตอนด้านในเปลือกหอยมีสถานที่ประกอบพิธีกรรม
เปรียบเปรยว่าทำสิ่งที่ซับซ้อนหรือมีสถานการณ์ที่ซับซ้อนเกิดขึ้น
ในสถานที่เล็กแคบ)

จอมยุทธ์พเนจรหรือพวกคนที่เก็บตัวสันโดษในโลกมนุษย์
ส่วนใหญ่มักมีนิสัยแปลกประหลาด ไม่อาจใช้หลักการของคน
ทั่วไปไปประเมินได้

เงินผิงอันจึงไม่รู้รู้สึกสงสัยใคร่รู้ในตัวของชายชุดเขียวที่เก็บ
งำอำพรางตนอย่างลึกล้ำคนนั้น

ก็เหมือนกับที่หลิวจงคนลับมิดเคยพูดก่อนหน้านี้ เส้นทางใต้
ฝ่าเท้าของทุกคนกว้างใหญ่ถึงขนาดนี้ ไม่ใช่แค่ทางแคบๆ เหมือน
ไส้แกะสักหน่อย ยิ่งไม่ใช่สะพานไม้ท่อนเดียว ทุกคนล้วนสามารถ
เดินไปทางใดทางมันได้อย่างไม่มีปัญหา

นอกโรงเตี๊ยม บุรุษสวมชุดเขียวท่าทางมอซอตกอับไม่ได้เดิน
จากไปไกลนัก อันที่จริงเขาไปนั่งอยู่หน้าประตูนอกโรงเตี๊ยมนั่นเอง
ข้างกายคือสุนัขพอมแห่งที่นอนหมอบ บุรุษหันไปมองหมาตัวนั้น
แล้วรู้สึกว่าคุณชีวิตของตนสู้มันไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ฉับพลันเขาก็นึก
อยากร้ายบทกลอนสักบทหนึ่ง เพียงแต่ว่าค้นหาถ้อยคำในท้องอยู่
นานก็ยังไม่สามารถแต่งผลงานดีๆ ที่ถูกเด็กหนุ่มขาเป๋เหน็บแนมว่า

เป็น 'กลอนเลียนๆ' ออกมาได้ บรูซปลอบใจตัวเองอยู่ในใจว่า 'ไม่เป็นไร บทประพันธ์เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ความเลิศล้ำเกิดขึ้นโดยบังเอิญ จะบังคับฝืนใจกันไม่ได้'

ชั้นที่สองของโรงเตี๊ยม

เงินฝิ่นอันล่งเลว่าควรจะเชิญจูเหลียนออกมาดีหรือไม่

สาเหตุเป็นเพราะเขาอยากอยู่ในราชวงศ์ต้าเฉวียนแห่งนี้ให้นานอีกสักหน่อย ข้างกายมีแค่เว่ยเซี่ยนคนเดียว อย่างมากที่สุดก็ได้แค่ปกป้องเผยเฉียน ยากที่จะให้ความช่วยเหลือเขาได้ หากต้องตกอยู่ท่ามกลางอันตรายเหมือนตอนอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว รอบกายมีแต่ศัตรูรายล้อม เงินฝิ่นอันกว้างล่งว่าตนที่ต้องวุ่นวายรับมืออยู่คนเดียวอาจก่อให้เกิดข้อผิดพลาด

หลังจากที่เงินฝิ่นอันเชิญเว่ยเซี่ยนออกมาจากภาพวาดหนึ่งได้สำเร็จแล้ว ก็ไม่ได้ไปยุ่งกับภาพที่สอง นี่ไม่ใช่เพราะเขาเสียดาเงินฝิ่นพิช เงินฝิ่นพิชสิบเอ็ดเหรียญแลกมาด้วยฮ่องเต้บุกเบิกแคว้นหนันเฉวียนคนหนึ่ง บุคคลที่เคยเป็นอันดับหนึ่งในใต้หล้าซึ่งศัตรูนับหมื่นก็มีอาจต่อกร ถือว่าคุ้มค่า แต่เงินฝิ่นอันก็ไม่ได้ดีอกดีใจว่าตัวเองควบคุมอีกฝ่ายได้แล้ว

ตอนนั้นการที่เขาตั้งเงินฝิ่นพิชสิบเหรียญไว้เป็นเกณฑ์สูงสุด ไม่ใช่เพราะเงินฝิ่นอันรู้สึกว่าคุณเว่ยเซี่ยนมีค่าแค่นี้ แต่เป็นเพราะตอนนั้นเขากลัวว่าภาพที่นักพรตเต๋ามาซึ่งตอนพบหน้ากันครั้งสุดท้ายคล้ายจะอารมณ์ไม่ดีผู้นั้นมอบให้ ตนจะไม่มีปัญญาเลี้ยงได้ไหว ส่วนฝ่ายนักพรตเต๋าก็หึงไม่ทำผิดกฎ หึงยังทำให้คน

สะอิดสะเอียนได้ แล้วจะให้เงินผิงอันหุ้มเงินเดิมพันต่อไปเรื่อยๆ ได้อย่างไร

ถึงอย่างไรเงินผนธัญพืชก็เป็นเงินที่มีค่ามากที่สุด ในบรรดาเงินสามชนิดของเทพเซียน หนึ่งในเหรียญก็เท่ากับหนึ่งล้านตำลึงเงิน คือภูเขาเงินลูกย่อมๆ แล้ว ราชวงศ์ต้าหลี่ที่หลังจากฮุบก๊วยราชวงศ์สกุลหลูเคยบอกว่าพลังแห่งแคว้นของตัวเองเป็นอันดับหนึ่งทางภาคเหนือของแฉกัณสมบัติทวีป ปีหนึ่งมีรายรับเท่าไร? แค่หกลีบ ล้านตำลึงเงินเท่านั้น แน่แน่นอนว่านี่ยังเป็นแค่เงินที่สกุลช่งต้าหลี่เอาออกมาวางให้เห็นภายนอกเท่านั้น

การที่เขาอยู่นิ่งๆ มาตลอดหลายวันนี้ก็เพราะเงินผิงอันยังขบคิดความหมายที่ผิดปกติจากถ้อยคำของนักพรตน้อยผู้แบกน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่สีทองไม่ออก เห็นชัดๆ ว่าไอ้หมอนั้นคิดจะชุดหลุมฝังตนอีกทั้งหลุมที่ว่านี้ยังอยู่ในสภาพวาดของจูเหลียนผู้บ้าคลั่งวรยุทธ์นี้ด้วย การที่นักพรตเฒ่าแค่ชุดหลุมเล็กๆ ให้เงินผิงอันก็คงเพราะไม่อยากจะลดเกียรติของตัวเอง แต่เจ้านักพรตน้อยนั้นกลับหุ้มแรงเต็มทีเพื่อชุดหลุมใหญ่

เงินผิงอันวางเงินผนธัญพืชที่เหลืออยู่ไว้ข้างฝ่ามือ ก่อนจะหยิบเหรียญหนึ่งโยนใส่สภาพวาดเบาๆ

ภาพที่ไอ้หมอกลอยขึ้นมา มองเท่าไรก็ไม่เปื้อ

ในห้องโถงใหญ่ของชั้นหนึ่ง ผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ตรงพ้าม่านเคาะกระบอกยาสูบ ลูกขี้ยื่นแล้วเดินมาทางโต๊ะคิดเงิน ขำเลียงตามองไปทางนอกประตู “บัณฑิตตักอับคนนั้นไม่ธรรมดา”

สตรีแต่งงานแล้วติดลูกคิดอย่างไรไม่อยู่กับเนื้อกับตัว “ท่านปู่สาม ท่านปณมากีรอบแล้ว ข้ารู้ดีว่าควรทำอะไร ไม่มีทางทำให้เขาโมโหจริงๆ หรือ”

ผู้เฒ่าใช้ข้อศอกยันไว้บนโต๊ะคิดเงิน ฟันควันโขมง เอ่ยเสียงหนัก “หากชอบจริงๆ ก็แต่งให้เขาไปซะ ถ้าพ่อเจ้าไม่เห็นด้วย วันหน้าข้าจะช่วยสนับสนุนตัวเอง”

สตรีแต่งงานแล้วกระหึบเท้า อับอายจนพานเป็นความโกรธ “ท่านปู่สาม ท่านพูดเหลวไหลอะไรนะ ข้าจะชอบเขาได้อย่างไร?!”

ผู้เฒ่าเอ่ยเสียงเรียบเรื่อย “เขาก็ดูดีนี่นา แม้จะไม่รู้ภูมิหลัง แต่คนหนุ่มที่แม้แต่ข้ายังมองเห็นลึกลับบางอย่างไม่ออก ในชายแดนต้าเฉวียนแห่งนี้จะมีได้สักกี่คน? โคนหนาวเคราให้สะอาด ไม่แน่ว่าหน้าตาอาจจะพอใช้ได้”

สตรีแต่งงานแล้วเมินคำพูดประโยคหลังของเธอไปอย่างสิ้นเชิง ใช้ปลายคางชี้ไปทางห้องด้านบนที่เงินผิงอันพักอยู่ “จะมีได้สักกี่คน? ท่านปู่สาม แยกหนุ่มต่างถิ่นที่สวมชุดขาว ห้อยน้ำเต้าสีแดงผู้นี้ รวมไปถึงข้ารับใช้ที่ติดตามเขามา ท่านมองออกหรือไม่ว่าตบะของเขาสูงต่ำลึกลับเท่าไร? มองไม่ออกสินะ ในร้านนอกร้านแปบเดียวก็มีเพิ่มมาตั้งสามคนแล้วไม่ใช่หรือ?”

ผู้เฒ่าทิ้งประโยคหนึ่งไว้ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมแล้วกลับไปห้องครัว หมายถึงหาอะไรให้ตัวเองกินอิมท้อง “ความหวังดีถูกมองเป็นประสงคร้าย สมแล้วที่ต้องเป็นหม้ายมานานหลายปีขนาดนี้”

สตรีแต่งงานแล้วเคยชินกับนิสัยของผู้เฒ่ามานาน จึงตะโกนตามหลังผู้เฒ่าไปเบาๆ “ไม่ว่าจะอย่างไร คนสามคนที่พักอยู่ด้านบนล้วนถือเป็นผู้มีพระคุณ ท่านห้ามวางยาพวกเขาโดยพลการเด็ดขาด จอมยุทธ์สองคนคราวก่อนนั้นถูกท่านถอดเสื้อผ้าจนเกลี้ยงแล้วเอาไปโยนไว้หน้าประตูใหญ่เมืองหูเออร์ ชายชาติดี ๆ สองคนถูกท่านทำร้ายจนเกือบจะแขวนคอตายเหมือนสตรีในห้องหอเสียได้”

ผู้เฒ่ากระตุกมุมปาก “ข้าไม่ใช่พวกเลวทรามต่ำช้าสักหน่อย จะวางยาคนอื่นไปทำไม ข้าต่างหากที่กลัวว่าเจ้าจะวางยาเด็กนั้นให้สลบ จะได้สนใจปรารภนา”

สตรีแต่งงานแล้วยกมือขึ้นทำท่าตบ “ปากสุนัขไม่มีงาช้างออกจริงๆ”

ผู้เฒ่าชอบต่อล้อต่อเถียงกับนาง จึงกล่าวว่า “เจ้าลองไปถามเจ้าวังไฉนด้านนอกดูสิว่าในปากมันมีงาช้างออกออกมาได้ไหม?”

สตรีแต่งงานแล้วสวนกลับ “ข้าไม่ใช่หมาสักหน่อยจะได้คุยกับวังไฉนรู้เรื่อง ไม่เหมือนท่าน”

ผู้เฒ่าใช้กระบอกลูกศรขี้สตรีแต่งงานแล้ว “วันหน้าใครที่มาถูกใจเจ้า ฝ่าโลงบรรพบุรุษของเขาคงปิดไว้ไม่อยู่เป็นแน่”

สตรีแต่งงานแล้วไม่ถือสาคำพูดเหล่านี้ เปิดโรงเตี๊ยมอยู่ในหมู่บ้านมานานหลายปี เคยเจอลูกค้าทุกประเภท พวกที่พูดจาสัปดน พวกที่พูดจาที่มแทงใจ หรือพวกที่พูดด้วยความริษยา มีอะไรบ้างที่นางไม่เคยพบเจอมาก่อน นางเพียงกอดเสียดอกเบาๆ

เรื่องอื่นว่า "ปีศาจใหญ่ตนนั่นคงไม่ได้ถูกคนผู้นี้สังหารหรือกรรมมัง?"

ผู้เฒ่าสายหน้า "หากเป็นแม่ทัพใหญ่ลูกน้องมือหนึ่งของเทพวาริทะเลสาบซงเจิน เฮอๆ มีแต่พวกเซียนดินเท่านั้นถึงจะมีความสามารถคำฟ้าขนาดนี้ แม้จะบอกว่าบัณฑิตเสเพลผู้นี้ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน แต่ก็ไม่ใช่แกร่งขนาดนั้น อีกอย่างเขาก็ไม่ใช่อาจารย์ผู้เฒ่าที่มีความรู้สึกซึ่งที่อยู่ในสำนักศึกษาสักหน่อย หากนี่เป็นฝีมือของพวกอริยะปราชญ์ลัทธิขงจื้อ พวกเขาก็ไม่มีทางทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ไม่จำเป็นต้องลงใจปิดบังตัวตนกรรมมัง?"

สตรีแต่งงานแล้วจมอยู่ในภวังค์ของการครุ่นคิด

สุดท้ายผู้เฒ่าพูดโหม่นน้ำว่า "เอาเถอะ เรื่องดีๆ ไม่พูดซ้ำสอง จะบอกกับเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายแล้วกัน ข้ารู้สึกว่บัณฑิตตกอับคนนั้น นอกจากจะฉนไปหน่อย ซี้เหร่ไปนิด ปากเสียไปบ้าง ไม่เอาการเอางานสักเท่าไร แต่อันที่จริงแล้วก็ถือว่าใช้ได้ จะดีจะชั่วก็ยังไม่แน่นอน..."

สตรีแต่งงานแล้วหน้าดำคล้ำเครียด พูดประโยคหนึ่งลอดไรฟัน "ไสหัวไป!"

ผู้เฒ่าหลังค่อมสีหน้าเป็นปกติ หมุนตัวกลับได้ก็เดินจากไปทันที

ใบหน้าที่แก่ชราของเขาเหมือนผิวต้นไม้เก่าแก่เป็นตะปุ่มตะป่ำ หากถูกยุงกัดแล้วผู้เฒ่าย่นหว่างคิ้วเล็กน้อย เกรงว่าคงสามารถหนีบยุงให้ตายได้เลย

ผู้เฒ่าเอาสองมือที่ฝ่ามือเต็มไปด้วยรอยด้านไพล่ไว้ข้างหลัง มือซ้ายวางทับข้อมือขวา มือขวาหิ้วกระบอกลูกสูบยา

ผู้เฒ่าพูดเหมือนพิมพ์ปากกับตัวเอง “ดีกๆ ดีนๆ หน้าหนาวแบบนี้ มีเสียงแมวครางมาจากที่ใดกัน น่าแปลกใจนัก วันนี้เจ้าเป่น้อยยังถามข้าเรื่องนี้อยู่เลย”

สตรีแต่งงานแล้วหน้าแดงก่ำ เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันดำ “แก่ โหลกโกลา สมแล้วที่ต้องเป็นโสดไปทั้งชีวิต!”

เด็กหนุ่มขาเป๋เพิ่งจะเก็บกวาดโต๊ะเสร็จ ได้ยินบทสนทนาช่วงสุดท้ายของผู้เฒ่าหลังค่อมกับเก้าแก่เนี่ยะก็ถามด้วยสีหน้าสงสัย “เก้าแก่เนี่ยะ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่? โรงเตี๊ยมของพวกเราไม่ได้เลี้ยงแมวนี้นา หรือว่าเป็นแมวป่าข้างนอกที่แอบเข้ามาในโรงเตี๊ยม? ถ้าข้าจับตัวมันได้จะซ่อมให้อ่วมเลย ข้าก็ว่าแล้วเชียว พวกน้องไก่หมั่นโถวในห้องครัวมักจะหายไปเป็นประจำ น่าจะเป็นมันที่แอบขโมยไปกิน เก้าแก่เนี่ยะท่านวางใจเถอะ ข้าจะต้องลากตัวมันออกมาให้ได้...”

สตรีแต่งงานแล้วหุบไม้ปิดชนไก่ออกมาจากด้านหลังโต๊ะ คิดเงินแล้วฟาดใส่ศีรษะของเด็กหนุ่มขาเป๋อย่างแรง “ลากออกมา ใครใช้ให้เจ้าลากตัวมันออกมา!”

นางยังไม่สาแก่ใจ จึงเดินอ้อมโต๊ะคิดเงินออกมาแล้วไล่ตีเด็กหนุ่มที่ขาไม่ดี แต่เด็กหนุ่มกลับวิ่งหนีอย่างรวดเร็วราวกับบิน

จากนั้นนางก็โยนไม้ปิดชนไก่ทิ้ง ลังเลอยู่เล็กน้อยก็ค่อยๆ เดินย่องขึ้นไปชั้นบน ก้าวเดินอย่างเชื่องช้าไปกลับครบหนึ่งรอบก็ยัง

ไม่ได้ยินความเคลื่อนไหวอะไร กลับมาที่ห้องโถงใหญ่ชั้นหนึ่งก็นั่งเหม่อลอย แล้วจึงเดินไปยังถิ่นของผู้เฒ่าหลังค่อมที่อยู่ด้านหลังผ้าม่าน หยิบเนื้อตากแห้งขนาดเท่าฝ่ามือชิ้นหนึ่ง พร้อมกับเหล้าดอกบัวหมักครึ่งปีกาเล็กอีกหนึ่งกาเดินไปนอกโรงเตี๊ยม เห็นบัณฑิตตักอับที่นั่งอยู่ข้างหมากี่ร้องเรียกหนึ่งที พอบุรุษชุดเขียวเงยหน้าขึ้นก็โยนทั้งเนื้อและเหล้าให้เขาพร้อมพูดเสียงเย็น "หนึ่งตำลึงเงิน จดลงบัญชีไว้ "ไม่ได้ให้เจ้าฟรีๆ"

จนกระทั่งสตรี้แต่งงานแล้วก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปในห้องโถงใหญ่ บุรุษชุดเขียวถึงได้ดึงสายตากลับมา พูดอย่างสะท่อนใจว่า "วังไฉ เจ้ารู้ใหม่ว่านี่เรียกว่าอะไร? นี่เรียกว่าบุรุษไม่ควรรับบุญคุณจากสตรีมากที่สุด"

เขาฉีกเนื้อเล็กๆ ชิ้นหนึ่งให้วังไฉที่นอนหมอบอยู่ข้างเท้า จากนั้นก็ลูบคลำเคราของตัวเอง "หากข้าโกนหนวดทิ้งจะไม่ยิ่งร้ายกาจหรือ?!"

ตอนที่สตรี้แต่งงานแล้วเดินขึ้นไปบนชั้นสอง เงินผิงอันกำลังใช้มือกดภาพวาดเบาๆ หันหน้ามามองทางหน้าประตู

โชคดีที่สตรี้แต่งงานแล้วไม่ได้เคาะประตูรบกวนเขา

รอจนนางเดินลงไปข้างล่างแล้ว เงินผิงอันถึงได้ห่มเงินต่ออีกครั้ง

เงินผิงอันโยนเงินฝนัฎฐ์พีชเข้าไปในภาพวาดราวเดียวสิบสองเหรียญ

แต่จู่เหลียนก็ยังไม่ยอมปรากฏตัว

เงินผิงอันหยิบน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ที่อยู่ข้างมือขึ้นมาถึงเพิงนิก ขึ้นได้วาก่อนจะเข้ามาในโรงเตี๊ยมก็ไม่เหลือเหล้าอยู่แล้ว จึงได้แต่วางมันลงเบาๆ

เงินผนธัญพีชสิบเหรียญที่เทพหยินสกุลช่งในนครมังกรเมา ฉายให้เป็นค่าแผ่นไม้ไผ่ ส่วนแบ่งที่แบ่งกับลู่ไถตอนอยู่ป้อมอินทรี บินอีกยี่สิบเหรียญ บวกกับการเดินทางเข้าออกภูเขาห้อยหัว เงินผิงอันมีเงินผนธัญพีชรวมกันแล้วยี่สิบเก้าเหรียญ เพื่อเว่ยเซี่ยน ให้ภาพวาดกินไปสิบเอ็ดเหรียญ เหลืออยู่สิบแปดเหรียญ

ตอนนี้บนโต๊ะจึงเหลือเงินผนธัญพีชแค่หกเหรียญเท่านั้น

จูเหลียนคนบ๋าคั่งวรุทธ์ยังคง 'วางมาด' อยู่บนภาพวาด ไม่ยอมเดินออกมา ถ้าเช่นนั้นหลู پایเซียงแห่งลัทธิมาร และสุยโย่วเปียนเซี่ยนกระบี่หญิงเพียงหนึ่งเดียวในประวัติศาสตร์ของพื้นที่ มงคลดอกบัวละ จะต้องให้เงินผิงอันควักเงินผนธัญพีชออกมาอีกกี่เหรียญ?

เงินผิงอันถอนหายใจ ชำเลียงมองตาแก่ที่ยิ้มตาหยีอยู่ในภาพวาด

หากยังโยนเหรียญเข้าไปอีก ตนคงล้มละลายแล้วจริงๆ แม้จะบอกว่าเขามีเงินเกล็ดหิมะและเงินร้อนน้อยเก็บสะสมไว้ไม่น้อย แต่นั่นก็เป็นแค่จำนวนเท่านั้น เพราะหากเอามาหักเป็นเงินผนธัญพีชจริงๆ จำนวนก็ต้องหดเข้าไปอีกเยอะมาก

เงินผิงอันรู้สึกจนใจเล็กน้อย เขาเก็บภาพวาดนั้นเข้าไปในกระบี่บินสีอู่ แล้วจึงเปิดประตูห้อง เดินลงไปตีหมเหล้าที่ชั้นล่างเพื่อ

ดับความกลัดกลุ้ม ก่อนหน้านี้เพราะต้องแบกเว่ยเขียนขึ้นไปไว้ชั้นบนจึงลืมนบรรจุเหล้าใส่ไว้ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ แกว่ง 'เลี้ยงหู' ที่วางเปล่า ในใจเงินผิงอันก็โพล่หนีไปถึงนักพรตน้อยที่แบกน้ำเต้าลูกยักษ์สีทอง แล้วก็อดจินตนาการอีกฝ่ายในใจไม่ได้ อีกฝ่ายบอกว่าน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ที่เหลืออีกหกลูกนั้น 'ที่สุด' ในเรื่องใดบ้าง ลูกที่นักพรตน้อยแบกเอาไว้คงไม่ใช่ว่าบรรจุเหล้าได้มากที่สุดหรือกรรมัง?

บทที่ 334.2 ด้านโนเปลือกหอยมีสถานที่ประกอบ พิธีกรรม

เงินผิงอันไม่มีทางรู้เลยว่าเขาเดาถูกจริง ๆ แต่ถือว่าเดาถูกแค่
ครึ่งเดียว

น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่สีทองที่มีชื่อว่า 'โถ้วเลี้ยง' (ปริมาณที่
มากมาย) ลูกนั้นสามารถบรรจุน้ำซึ่งรวมถึงน้ำของสุราในไต้หล่า
ได้มากที่สุดจริง ๆ แล้วก็เพราะเหตุนี้ น้ำของทะเลบูรพาถึงได้ลด
ระดับลงไปหลายนิ้ว

นี่เป็นเหตุให้มีชีวไฉยากจนคนหนึ่งจู้ปากชื่นชมไม่หยุด แล้ว
ยังเพิ่มคำประจบเข้าไปด้วยว่า 'น้ำเต้าลูกเล็กๆ กลับสามารถเลี้ยง
เลี้ยวหลงไว้ได้นับร้อยนับพันตัว มรรคาจารย์เต้าช่างประเสริฐ
ประเสริฐเลิศล้ำ ประเสริฐเหนือประเสริฐ'

แน่นอนว่าก็มีความเป็นไปได้ที่เพราะการนั่งลงถกปัญหา กับ
นักพรตเต้าได้ทำลายใบบัวในถ้ำสวรรค์เหลียนฮวาไปหลายใบ ถึง
ได้กล่าวประโยคนี้เพื่อหวังจะได้ประโยชน์โดยไม่ต้องเปลืองแรง

ในศาลบุนที่ถูกขนานนามว่าเป็น 'สำนักดั้งเดิมที่ทรงคุณค่า
ทางวัฒนธรรม' ของลัทธิขงจื้อในทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางแห่ง
นั้น เหล่าอริยะที่ทุกวันนี้รูปปั้นของพวกเขา ยังถูกตั้งบูชาไว้สูงต้อง
ไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้ออกมาได้แน่นอน ทำลายสิ่งของของคนอื่น
แล้วยังกล้ำทำตัวไร้ยางอาย แต่ชีวไฉนเต้าที่เทวรูปถูกย้ายออกจาก

ศาลบุนกลับทำได้และเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติเสียยิ่งกว่า พวกเซียนลัทธิเต๋าที่อยู่ในหอบ่ายอวีลิ่งชะอึก

พอเงินฝิ่งอันลงมาชั้นล่าง ถ้ำแก่เนี้ยะก็คลี่ยิ้มดูจดอกไม้ผลิบาน

หล่อเหล่า มีเงิน บุคลิกก็ดี ยิ่งมองเงินฝิ่งอัน สตรีแต่งงานแล้ว ก็ยิ่งถูกตาต้องใจ

เงินฝิ่งอันขอเหล่าบ่าวไหเล็กหมักห้าปีมาหนึ่งจีน แล้วเทใส่น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ต่อหน้าถ้ำแก่เนี้ยะ

ในสายตาของสตรีแต่งงานแล้ว น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่เป็นแค่น้ำเต้าบรรจุเหล้าสีขาวที่ถูกลอบคลึงบ่อยๆ จนแวววาวราวกับกระจกเท่านั้น ไม่มีค่าพอให้พูดถึง ทว่าแค่มองก็รู้ว่าเป็นของรักของคนอย่างน้อยสองรุ่น ถึงได้กลายมาเป็นของเก่าแก่อย่างในตอนนี้

สตรีแต่งงานแล้วเท้าคางด้วยมือข้างเดียว นั่งเบี่ยงตัวอยู่บนม้านั่งยาว หันหน้าไปมองคนหนุ่มที่เทเหล้าด้วยมือที่มั่นคงอย่างยิ่ง สองข้างแก้มของนางแดงก่ำน้อยๆ กลิ่นหอมของเหล้ายังไม่จางหายไป นางก็ถามขึ้นยิ้มๆ ว่า "คุณชายใช้ถ้วยดื่มเหล้าไม่สะดวกกว่าหรือ? หากเจ้าดื่มเหล้าหนึ่งจีนนี้หมด ก็ต้องเทใส่น้ำเต้าอีกครึ่งไม่ใช่หรือ?"

ทว่าแม้จะพูดเช่นนั้น นางก็ยังไปหิ้วกาเหล้ามาให้ตัวเองดื่ม แล้วก็ไม่มีลมยกกับแกลัมสามจานมากินแกลัมเหล้าด้วย แน่นอนว่ายังถือตะเกียบมาอีกสองคู่

เงินผิงอันเอ๋วยิ้มๆ “ข้าเองก็ดื่มเหล้าได้ไม่มาก ดื่มหมดก็หมดไป ไม่ต้องเติมเพิ่มอีก”

สตรีแต่งงานแล้วคลี่ยิ้ม “เพื่อนของเจ้าดื่มเหล้าเก่งจริงๆ”

เงินผิงอันรู้สึกอายเล็กน้อย ในใจคิดว่า เว่ยเซี่ยนน จะดีจะชั่ว เจ้าก็เป็นถึงฮ่องเต้ผู้บุกเบิกแคว้น ทำตัวแบบนี้หน้าอายนัก

เงินผิงอันถามเหมือนชวนคุย “ในเมื่อทหารชายแดนตระกูลเหยามีชื่อเสียงอยู่ที่ชายแดนมากขนาดนี้ ถ้าแก่เนี่ยะรู้หรือไม่ว่าตอนนี้บุคคลยิ่งใหญ่ในตระกูลเหยามีใครบ้าง?”

สตรีแต่งงานแล้วเลิกคิ้วสูง “โอ้โฮ คุณชาย เจ้าคงไม่ใช่สายลับแคว้นเป่ย์จิ้นหรือกรรมัง?”

เงินผิงอันชี้ไปยังชั้นบน “มีสายลับที่เป็นแบบข้าด้วยหรือ? พาเพื่อนที่ดื่มเหล้าเก่งติดตามมาด้วย? แถมยังมีเด็กด้วยอีกคน?”

สตรีแต่งงานแล้วพยักหน้ารับ “ก็จริงนะ หากเป่ย์จิ้นมีสายลับอย่างคุณชาย ไหนเลยจะมีสงครามบ่อยขนาดนี้ ป่านนี้ได้หล้าคงสงบสุขไปนานแล้ว”

นางดื่มไปค่อนข้างเยอะแล้ว ยึดแขนออกมาคิบบเนื้อหมักเต้าเจี้ยวในจานหนึ่งอยู่สองครั้งก็ยังไม่ติด เงินผิงอันจึงผลักจานไปให้นางเบาๆ นางชำเลื่องตามองมาอย่างหยาดยิ้ม สุดท้ายตัดสินใจวางตะเกียบลง “เรื่องนี้จะเล่าให้เจ้าฟังก็ไม่ใช่ไร จะได้สอนให้คนป่าเถื่อนทางใต้อย่างพวกเจ้าได้รู้ถึงความร้ายกาจของทหารชายแดนต้าเฉวียนของพวกเราด้วย”

นางเรอดังเอืก แต่ก็ไม่ได้รู้สึกเขินอายอะไร “แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาที่อยู่บนหลังม้ามาครึ่งชีวิตคนนี่คือหนึ่งในแม่ทัพใหญ่ที่ใช้อักษรตัวเล็งของต้าเฉวียนเรา มีบุตรชายสามคน บุตรสาวสองคน นำเสียดายที่บุตรชายตายไปสองคน บุตรสาวตายไปหนึ่งคน บุตรสาวคนที่อายุน้อยสุดแต่งงานไปอยู่เมืองหลวง ได้คู่ครองที่ดี ทุกคนต่างก็พูดกันว่าพวกเขาเป็นคู่สร้างคู่สม เป็นคู่รักเทพเซียน มีหลานชายหลานสาวมากมาย คนที่ได้ดิบได้ดีที่สุดมีอยู่สองคน หลานชายชื่อเหยาเซียนลือ ได้ยินว่าอายุสิบขวบก็เข้าไปอยู่ในกองทัพ หลานสาวที่ชื่อเหยาหลิงลือก็ยิ่งร้ายกาจ พรสวรรค์ด้านการฝึกยุทธ์ดีจนถึงขั้นที่ทุกคนในชายแดนต่างก็รับรู้”

เฉินผิงอันถามด้วยความใคร่รู้ “เหตุใดถึงต้องลงท้ายชื่อด้วยอักษรตัว ‘ลือ’ ทุกคน?”

สตรีแต่งงานแล้วเอ่ยยิ้มๆ “เป็นรุ่นที่ใช้อักษรตัวลืออย่างไรล่ะ”

เฉินผิงอันยิ่งสงสัย “ตัวอักษรที่กำหนดรุ่นไม่ควรอยู่ตรงกลางหรือ? หรือว่าต้าเฉวียนของพวกเจ้าไม่เหมือนที่อื่น?”

สตรีแต่งงานแล้วพูดเสียงขุ่น “ข้าจะไปรู้จักภูของบรรพบุรุษตระกูลเหยาที่ร่ำรวยและสูงศักดิ์ได้อย่างไร เจ้าจะไม่ยอมให้คนมีเงินมีนิสัยประหลาดบ้างเลยหรือ?”

เฉินผิงอันถามหยิ่งเชิง “ชื่อเสียงของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยายิ่งใหญ่ขนาดนี้ คนต้าเฉวียนของพวกเจ้าคงมีคนอัจฉารูร้อนไม่น้อยเลยกระมัง?”

สตรีแต่งงานแล้วมองค้อน “เจ้าถามข้า แล้วข้าจะไปถามใคร? ถามฮ่องเต้จั้นหรือ?”

แล้วนางก็หัวเราะคิกคักกับตัวเอง ท่าทางเย้ายวนมีเสน่ห์ “ถ้าอย่างนั้นก็ต้องรอให้ตาแก่ฮ่องเต้ถูกใจในความงามของข้า รับข้าเข้าวังเสียก่อน แม้ว่าเขาจะอายุมากไปหน่อย แต่ถึงอย่างไรก็เป็นถึงฮ่องเต้ ไม่น่าว่าเขาเตียงของเขอาาจจะทำมาจากทองคำ...”

บางทีอาจเป็นเพราะพูดถึงเรื่องบางอย่างที่สะกิดความทรงจำให้คนหวนนึกถึง สตรีแต่งงานแล้วจึง चुлок เหล้าขึ้น พูดเสียงดังกังวานว่า “ในชีวิตคนนั้น เส้นทางคับแคบ จอกเหล้ากว้าง ข้าฉิวเหนียงจะร่วมทางไปพร้อมคุณชายหนึ่งจอก”

ฉินผิงอันดวงตาเป็นประกาย चुлок เหล้าขึ้นแล้วกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า “ประโยชน์ข้าจำไว้แล้ว พูดได้ดี เดินทางด้วยกันหนึ่งจอก!”

คนทั้งสองต่างก็ดื่มเหล้าที่เหลือในจอกของตัวเองจนหมด

ตรงธรรณีประตุมิแขกชุดเขียวคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาแอบเหลือบมองมายังชายหญิงที่ดื่มเหล้าร่วมกันอย่างสำราญ ใบหน้าเต็มไปด้วยความซัดเคื่องใจ ปากก็บ่นพึมพำไม่หยุด

“สุนัขที่ดีไม่ขวางทาง!”

เสียงคนผู้หนึ่งแผดดังขึ้นมา บันทิตตก้อับถูกคนเตะจนล้มกะเท่เร่ บุรุษสามคนที่ห้อยมิดไว้ตรงเอวทยอยกันเดินก้าวยาวๆ เข้ามาในห้องโถงใหญ่

คนที่เป็นผู้นำมีร่างกายบึกบึน ฤดูหนาวที่อากาศหนาวเย็น เขากลับยังลงใจเปิดเผยกล้ามเนื้อหน้าอก เขาเดินมานั่งบนม้านั่ง ยาวฝั่งซ้ายมือของเงินผิงอัน ลูกน้องสองคนของชายฉกรรจ์เดินไป หยิบเหล้าและถ้วยใส่เหล้ามาอย่างชำนาญ คนทั้งสองนั่งบนม้านั่ง ยาวอีกตัวหนึ่ง เพียงชั่วพริบตา โຕ้ะหนึ่งตัวก็มีคนนั่งจนเต็ม ชาย ฉกรรจ์กลับไม่ต้องการถ้วยขาที่มีมิดหนุ่มคนหนึ่งส่งมาให้ กลับมาแย่งถ้วยที่อยู่ตรงหน้าสตรีแต่งงานแล้วไป เทเหล้าถ้วยใส่ ชาม น้ำเหล้ากระฉอกไปทั่ว พอดีหมดในรวดเดียวก็เข็ดปาก แต่ แล้วทันใดนั้นเขาก็ยกมือกุมท้อง ใบหน้าตื่นตระหนก ซี่มือข้างหนึ่ง ที่สั้นๆ มายังสตรีแต่งงานแล้วพร้อมพูดเสียงสั้น "เหล้านี้ผิดปกติ... ในเหล้ามียาพิษ"

เด็กหนุ่มสองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามพลันขยับมือกดด้ามมีด สี หน้าซีดขาวเล็กน้อย

สตรีแต่งงานแล้วพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "หมาผิง ในสมองเจ้า มีแต่ซี่ไซ่ไหม? วันนี้มือเที่ยงกินซี่เยอะเกินไป ในซี่มีพิษอยู่พอดีก็ เลยทำให้สมองเจ้าพังไปด้วยงั้นรี?"

ชายฉกรรจ์พกมิดหัวเราะหึหึ สีหน้ากลับคืนมาเป็นปกติ "แค่ ล้อเล่นเท่านั้นเอง แค่นี้ต้องด่ากลับด้วย"

เพื่อนร่วมงานหนุ่มน้อยสองคนถูกทำให้ตกอกตกใจจึงต้องรีบ ดื่มเหล้าระงับอารมณ์

ชายฉกรรจ์ชำเลื่องตามามองเงินผิงอันที่เกะกะสายตา "ไ้หนู เจ้าเป็นคนจากที่ไหน? รีบเอาเอกสารผ่านด่านออกมา!"

สตรีแต่งงานแล้วขยับปากจะพูด เฉินผิงอันกลับหยิบเอกสารผ่านทางออกมาจากسابเสื้อตรงหน้าอกแล้ว เขาวางมันลงตรงหน้าชายฉกรรจ์พกมิดเบาๆ

ชายฉกรรจ์หยิบขึ้นมาดู เห็นว่าด้านบนประทับตราสีชาदन้อยใหญ่ไว้แน่นชนิดไปหมดก็จู้ปากพูด “ตราประทับมีไม่น้อยเลยทีเดียวนะ เดินทางมาไกลขนาดนี้เชียวหรือ?”

เฉินผิงอันพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม

ชายฉกรรจ์เห็นท่าทางเช่นนี้ของเขาก็พลันโมโห เห็นใบหน้านอบน้อมและยิ้มประจบจากพวกชาวบ้านในเมืองหูเออร์มาจนชินอยู่ดีๆ กลับมีคนที่ไม่รู้จักก้มหัวค้อมเอวเอาใจโพล่มา ประเด็นสำคัญคือยังหล่อเหลาขนาดนี้ เลยคิดอยากหาวิธีจัดการกับเจ้าเด็กนี้ สอนให้อีกฝ่ายได้รู้ว่าเขาต่างหากที่เป็นงูเจ้าถิ่นของเมืองหูเออร์แห่งนี้ ขนาดเสื้อที่ลงจากภูเขามาเจอเข้ากับเขาหมาผิงก็ยังไม่ต้องทรุดตัวนั่งอย่างว่าง่าย มังกรข้ามแม่น้ำก็ต้องขดตัวนอนไม่กล้าหือ เป็นคนอื่นจะมีสิทธิ์มายกคิ้วหลิวตาให้ลิวเหนียงของโรงเตี๊ยมได้อย่างไร

สตรีแต่งงานแล้วพลันถามว่า “ได้ยินว่าในเมืองมีฝิ่นอาละวาดอีกแล้ว? คราวนี้ใครโดนฝิ่นเข้าล่ะ?”

พอพูดถึงเรื่องอัปมงคลนี้ หมาผิงก็หมดอารมณ์ โยนเอกสารผ่านทางคืนให้กับเจ้าเด็กหน้าขาว ต้มเหล้าอย่างอัศจรรย์ ก่อนจะพูดจิมงำด้วยความหงุดหงิด “มารตามันเถอะ ช่างเป็นเสนียดจัญไรชะจริง เมื่อก่อนมีแต่คนต่างถิ่นที่ถูกล่่นงาน คราวนี้ดันมาเป็นคนในเมืองเล็กที่โดน ตาเต๋าหลิวแขนเดียว เจ้ารู้จักไซ้ไหม คนที่เปิดร้าย

ชายกระดาษาเงิน ตาแก่มอซอที่ชอบดูฮวงจุ้ยให้คนอื่นนะ เขาเสียสติไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว อากาศแบบนี้ ตอนกลางวันเขากลับไม่สวมเสื้อผ้าวิ้งปล่านอยู่บนถนนใหญ่ แลมยังบอกว่าตัวเองร้อนมาก พวกพี่น้องในหน่วยหลายคนช่วยกันจับตัวเขาขังไว้ ผ่านไปได้ไม่กี่วันก็ขี้เต็มห้องขัง กลิ่นเหม็นตลบอบอวล วันนี้เพิ่งจะคืนสติกลับมาเล็กน้อย ไม่เอาแต่พิมพ์ภาษาประหลาดอีกต่อไป พวกเราพี่น้องก็เลยอยากมาขอเหล่าบ๊วยจากจิวเหนียงดีมส์กสองสามชามเพื่อบำรุงปราณหยางให้แข็งแรง ชำระล้างไออัปมงคลออกไปนี่ไงละ"

สตรีแต่งงานแล้วขมวดคิ้ว "แล้วอย่างนี้จะจัดการกันยังไง? คราวก่อนปรมาจารย์ที่พวกเจ้าทุ่มเงินก้อนใหญ่เชิญมาจากเขตการปกครองได้มอบยันต์เทพเซียนไว้ให้เจ้าแผ่นหนึ่งไม่ใช่หรือ? เขาไม่กับข้าไว้ว่ายังไงนะ บอกว่า 'ยันต์หนึ่งแผ่น หมิ่นผีถอยหนี?'"

ชายฉกรรจ์หันไปถ่มเสลดเหนียวชั้นลงพื้นอย่างแรง "ปรมาจารย์ตดหมานะสิ มันเป็นนักต้มตุ๋นชัดๆ ข้าโดนต้มเสียจนเปื่อย ช่วงนี้มีอุปราชหันก็คอยหาเรื่องข้าอยู่เรื่อย"

หมาผิงพ่นลมหายใจขุนมัวออกมาหนึ่งที ฟืนเค้นรอยยิ้มส่งให้ทั้งยังยื่นมือออกมาหมายจะลูบมือเล็กๆ ของนาง สตรีแต่งงานแล้วหุดมือกลับอย่างไม่กระโตกกระตาก เมื่อไม่ได้สนใจปรารภนา หมาผิงจึงยิ้มตาหยิกกล่าวว่า "จิวเหนียง เจ้าคิดว่าข้าเป็นคนอย่างไร? อย่างน้อยก็ถือว่าเป็นบุคคลที่มีหน้ามีตาในเมืองหูเออร์กระมัง? ข้ามีรายได้น้อยก็ได้ไม่น้อย ชาติตระกูลก็ใสสะอาด แลมยังเคยฝึกวรยุทธ์มาก่อน มีพลังกำลังมากมายให้ใช้ไม่หมด เจ้าไม่หวั่นไหวบ้างหรือ?"

ฉิวเหนียง เจ้าอย่าคิดมากเกินไป พี่ใหญ่หมาของเจ้าไม่ใช่คนหัวโบราณขนาดนั้น ข้าไม่ถือสาอดีตที่ผ่านมาจากของเจ้าหรอก”

สตรีแต่งงานแล้วหัวเราะเหอๆ

หลังจากนั้นเขาก็ใช้ข้ออ้างว่าเมาคิดจะตะแคงนางอยู่หลายครั้ง แต่สตรีแต่งงานแล้วล้วนหลบมาได้ทุกครั้ง หมาผิงกับมือปราบที่เป็นเพื่อนร่วมงานอีกสองคนกินอาหารกันจนแทบเกลี้ยงโต๊ะ ปากมันแพ้ลิบ ต้มจนเมามา ยดูท่าแล้วคงกะจะมากินฟรี สุดท้ายไล่ยังไม่ยอมไป คนทั้งสามขึ้นไปนอนที่ชั้นบน บอกว่าพรุ่งนี้ค่อยกลับไปเมืองหูเออร์

ฉินผิงอันขยับไปนั่งตรงอื่นนานแล้ว ตอนที่เด็กขาเป๋มาเก็บโต๊ะ สตรีแต่งงานแล้วมานั่งข้างฉินผิงอัน ถอนหายใจยาวเหยียด คล้ายเหนื่อยล้า ก่อนจะยิ้มขึ้นกล่าวว่า “หมาผิงคนนี่คือมือปราบของเมืองหูเออร์ ครอบครัวของเขาทำอาชีพนี้กันมาหลายรุ่นหลายสมัย แต่พอจะมีความเกี่ยวข้องกับที่ว่าการของทางการเล็กน้อยเท่านั้น สถานที่ใหญ่แค้นกันแห่งนั้น คำเรียกขานว่าขุนนางใหญ่ คนที่สวมหมวกขุนนางใหญ่สุดก็เป็นแค่ขุนนางเล็กๆ ที่ไม่มีระดับชั้นอันที่จริงเรียกได้แค่ว่าเป็นพนักงานผู้น้อย ไม่ถือว่าเป็นขุนนางด้วยซ้ำ ทว่ากลับวางท่าใหญ่โตเทียมฟ้า”

เผยเขียนได้ยินความเคลื่อนไหวด้านนอกก็เปิดประตูออกมาเบาๆ ย่อตัวลงนั่งยอง เอาศีรษะลอดร่องราวระเบียงชั้นสองแอบมองคนสองคนที่อยู่ข้างล่าง ผลคือกว่าจะเอาหัวออกมาได้ไม่ใช่เรื่องง่าย นางรีบวิ่งเหยาะๆ ลงไปชั้นล่าง เพิ่งจะขยับเข้าไปใกล้โต๊ะก็ได้ยินสตรีแต่งงานแล้วบ่นเรื่องคนในวงการขุนนางที่ทำตัวเป็นผีตาม

ติด บอกว่ามีอุปราคาพวกนั้นชอบมากกินฟรีดื่มฟรีที่โรงแรม
นอกจากจ่ายเงินเพื่อซื้อความสะดวกแล้ว นางยังจะทำอะไรได้อีก

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 334.3 ด้านโนเปลือกหอยมีสถานที่ประกอบ พิธีกรรม

เผยเขียนยิ้มกว้างอย่างชอบใจ ต้องอดทนข่มกลั้นอยู่นาน สุดท้ายกลั้นไม่ไหวจริงๆ เลยกุมท้องหัวเราะก๊ากเสียเลย “จ่ายเงินซื้อความสงบ ซื้อความสงบ (ความสงบในที่นี้ใช้คำว่าผิงอัน ซึ่งเป็นคำเดียวกับชื่อของเงินผิงอัน ประโยคนี่จึงหมายความว่าได้อีกอย่างว่าจ่ายเงินซื้อเงินผิงอัน) ...โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว ข้าข้าจะตายอยู่แล้ว เจ็บท้องไปหมดเลย”

เงินผิงอันลุกขึ้นยืน เดินมาหยุดข้างกายเผยเขียน “ยังเจ็บท้องอยู่ไหม?”

เผยเขียนที่ถูกดึงหูรีบหยุดเสียงหัวเราะทันที พุดอย่างน่าสงสารว่า “ไม่เจ็บท้องแล้ว แต่เจ็บหู...”

สตรีแต่งงานแล้วไม่เข้าใจ “ไม่รู้ว่าเด็กหญิงพอมแห่งนิสัยร้าย กาลคนนี้หัวเราะอะไร

เงินผิงอันบอกลาสตรีแต่งงานแล้ว ก่อนจะดึงหูเผยเขียนลากขึ้นไปชั้นบน เผยเขียนเอียงหัวเดินเขย่งปลายเท้าตามไป ปากก็โหวกเหวกเสียงดังว่าไม่กล้าแล้ว

ขึ้นมาถึงชั้นบนค่อยปล่อยหูเผยเขียน เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าประตูห้องแล้วหันมากำชับเผยเขียนว่า “ห้ามออกไปข้างนอกอีก”

เผยเขียนขยี้หูพลาญพ้ยักรหน้ารับ

รอนเงินผิงอันปิดประตูลงแล้ว เผยเขียนถึงขยับไปยืนข้าง
ราวระเบียง นางมองลงไปสบตากับสตรีแต่งงานแล้วที่เงยหน้าขึ้นมา
พอดี เผยเขียนแค้นเสียงเย็นในลำคอ ก่อนจะเดินกระโดดโลดเต้น
กลับห้องตัวเอง ปิดประตูตามหลังอย่างแรง

นอกโรงเตี๊ยม แสงอาทิตย์ยามเย็นสาดส่อง คนผู้หนึ่งควมม้า
มาถึง คือเด็กสาวอายุประมาณสิบสามสี่ปีคนหนึ่ง นางมัดผม
หางม้า มีหน้าตาตางงามอ่อนหวาน แต่กลับมีกลิ่นอายของความ
เหี้ยมหาญ ด้านหลังสะพายธนูมาหนึ่งคัน พกดาบเล่มหนึ่งไว้ตรง
เอว นางทิ้งม้าให้รอนอยู่นอกประตูอย่างไม่ใส่ใจ เห็นได้ชัดว่าไม่
กังวลว่าม้าจะหายไป

บุรุษชุดเขียวยังคงนั่งหยอกล้อสุนัขตัวนั้นอยู่นอกประตู

เด็กสาวมองบุรุษแวมหนึ่งแล้วก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ พอเดินเข้าไป
ในห้องโถงใหญ่ก็เหลียวซ้ายแลขวา เห็นสตรีแต่งงานแล้วที่
โบหน้าเต็มไปด้วยความตกตะลึง นางก็ไม่ใคร่จะสบอารมณ์นัก
หยุดเดินแล้วพูดกับสตรีแต่งงานแล้วว่า "ท่านปู่ให้ข้ามาบอกเจ้าว่า
ช่วงนี้อ่าเปิดโรงเตี๊ยม ที่นี่ไม่ปลอดภัย"

เมื่ออยู่ต่อหน้าเด็กสาว สตรีแต่งงานแล้วไม่มีท่าทางเข้ายวน
ทรงเสนหรืออีกต่อไป นางสงบเสงี่ยมเรียบร้อยเหมือนคุณหนูในห้อง
หอที่เดินออกมาจากตระกูลใหญ่ เอานิ้วชี้วางตั้งบนริมฝีปากบอก
ให้รู้ว่าหน้าตางมีหูประตูมีช่อง ฉากนั้นค่อยเอ่ยเบาๆ ว่า "หลังจื่อ
ข้าอยู่ที่นี้จนชินแล้ว"

เด็กสาวพูดเสียงขุ่น “ไม่รู้จักความหวังดีของคนอื่น!”

สตรีแต่งงานแล้วถามยิ้มๆ “จะดื่มเหล้าบัววยสักหนอยไหม?”

ใบหน้าของเด็กสาวเต็มไปด้วยความเดือดดาล

ดื่มเหล้า?!

สตรีแต่งงานแล้วรู้ว่าตัวเองปลั่งปากพูดผิดไปจึงรู้สึกอายใจเล็กน้อย

เด็กสาวแค้นเสียงเย็น “เอาห้องให้ข้าห้องหนึ่ง พรุ่งนี้ข้าค่อยกลับ เจ้าเองก็พิจารณาเรื่องนี้ให้ดี”

เด็กหนุ่มขาเป๋พาเด็กสาวเดินขึ้นไปบนชั้นสองอย่างกล้าๆ กลัวๆ ภายใต้อายตาที่บอกรับเป็นนัยจากเก้าแม่เนี้ยะ เขาจึงตั้งใจเลือกห้องพักที่สวยงามและสะอาดสะอ้านมากที่สุดให้กับเด็กสาว

หลังจากที่เสียงฝีเท้าแฉ่วเบาละลอกนั้นหายไปแล้ว เงินผิงอันจึงหยิบเงินฝนธัญพืชที่เหลืออีกแค่หกเหรียญมากองทับไว้ด้วยกัน

แล้วค่อยๆ โยนเข้าไปในภาพวาดที่ละเหรียญ

เมื่อเงินฝนธัญพืชเหรียญที่สามหายเข้าไปในภาพวาด เงินผิงอันก็ลุกขึ้นยืน ถอยหลังไปสองสามก้าวอย่างเชื่องช้า

ผู้เฒ่าหลังค่อมคนหนึ่งเดินกะย่องกะแยงออกมาจากในม้วนภาพวาด

เขากระโดดลงมาจากบนโต๊ะ ยิ้มตาหยีให้เงินผิงอัน ก่อนจะหันตัวยื่นมือเข้าไปในม้วนภาพวาด แต่กลับสัมผัสได้เพียงความ

ว่างเปล่า ขนาดเผยเขียนยังคงแอบลอบคลำม้วนภาพวาดนี้มาก่อน แต่สำหรับจุเหลียนแล้ว ภาพวาดนี้อยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อมมือคว้า แต่กลับไกลสุดขอบฟ้า

ตั้งภาพมายาล่องลอย มีอาจไขว่คว้า

แต่จุเหลียนกลับไม่ได้เป็นเดือดเป็นแค้น กลับกันยังหัวเราะว่า “เป็นอย่างนี้จริงๆ ด้วย นายน้อย นี่ก็คือเวทตระกูลเซียนของใต้หล้า ไพลาลพวกเจ้าไซ้ไหม?”

ฉินผิงอันพยักหน้ารับ “ถือว่าใช่”

ผู้เฒ่าที่เคยชินกับการปรากฏตัวด้วยเรือนกายของคนหลัง ค่อมดูไม่เหมือนคนบ้าคลั่งวรยุทธ์ที่ธาตุน้ำไฟเข้าแทรกซึ่งผู้คนเล่าลือกันในตำนานเลยสักนิด

บนใบหน้าของผู้เฒ่าแต่่มรอยยิ้มไว้ตลอดเวลา สีหน้าเมตตาปราณี ตอนอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัว คนผู้นี้เกือบจะพลิกยุทธภาพของที่นั่นให้คว่ำหงาย ดิ่งอิงที่ไล่ตามมาทันในภายหลัง เป็นบุคคลอันดับหนึ่งในใต้หล้าเหมือนกัน แต่กลับมีพลังอำนาจของปรมาจารย์ที่เด่นชัดมากกว่า ซึ่งนี่น่าจะเกี่ยวพันกับการที่ดิ่งอิงมีเรือนกายสูงใหญ่ ไม่ชอบแยมยิ้ม อีกทั้งยังสวมกวางดอกบัวสีเงินไว้บนศีรษะ

คนบ้าคลั่งวรยุทธ์ที่ชื่อว่าจุเหลียนตรงหน้าผู้นี้กลับห่างชั้นกับดิ่งอิงไกลโขนัก

เมื่อเทียบกับเว่ยเซี่ยนที่ไม่ว่ามีคำพูดอะไรก็เก็บไว้ในห้องแล้ว ดูเหมือนจุเหลียนจะยอมรับชะตากรรมได้ดีกว่าและตรงไปตรงมา

มากกว่า เขากล่าวอย่างไม่อ้อมค้อมว่า “ตอนนี้มาอยู่บ้านเกิดของ นายน้อยแล้ว ลำพังแค่ปรับตัวให้เข้ากับการไหลเวียนของ ลมปราณในไต้ห้้าไพศาลก็ต้องใช้เวลาหลายวัน คิดจะกลับคืนสู่ ตบะสูงสุดเหมือนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยิ่งเป็นเรื่องยาก อืม หากพูด ตามคำกล่าวของคนในบ้านเกิดนายน้อย ตอนนี้ข้าน่าจะ เป็นผู้ฝึก ยุทธ์เต็มตัวขอบเขตหก”

กล่าวมาถึงตรงนี้ ผู้เฒ่าก็พูดเหย้าหยั้นตัวเอง “อาจจะฝ่าทะลุ ขอบเขตได้ในครั้งเดียว แต่ก็อาจจะติดชะงักไม่เดินหน้า หรืออาจ ถึงขั้นถูกปราณวิญญานของที่แห่งนี้กรอกเทเข้าสู่ช่องโพรง ลมปราณจนลมปราณที่แท้จริงถูกเผาผลาญ ตบะถูกกลืนกินไปที่ ละนิด แต่ข้ามีความรู้สึกอย่างหนึ่งว่า นอกจากกรณีประตูบานใหญ่ ของขอบเขตเจ็ดแล้ว การเป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตแปด ขอบเขตเก้า หลังจากนั้นก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาใหญ่อะไรมากนัก”

ถือว่าจุเหลียนพูดเข้าประเด็นอย่างตรงไปตรงมามากแล้ว

เมื่อเทียบกับเว่ยเซี่ยนที่เป็นเหมือนน้ำเต้าตันแล้ว จุเหลียนดู เป็นคนเปิดเผยกว่ามาก

จุเหลียนเดินไปตรงหน้าต่าง ผลักหน้าต่างเปิดออก หลับตาลง สุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง พูดพึมพำกับตัวเอง “ขอบเขตเจ็ดนี้ ค่อนข้างคล้ายคลึงกับหลังกำเนิดเปลี่ยนเป็นก่อนกำเนิดของผู้ฝึก ยุทธ์ในพื้นที่มงคลดอกบัว คือก้าวที่ข้ามออกไปได้ยากที่สุด มี เพียงเลื่อนสู่ขอบเขตที่เจ็ดของวิถึวรยุทธ์ เชื่อว่าหลังจากนั้นตบะก็ จะไต่ทะยาน ก็แค่ต้องมานะบากบั่นปีแล้วปีเล่าเท่านั้น ไม่กล้าพูดว่า ต้องได้เป็นขอบเขตเก้าแน่นอน แต่ขอบเขตแปดย่อมไม่ยาก”

จู่เหลียนหันหน้ากลับมายิ้มบางๆ “แน่นอนว่าขอแค่ปรับตัวเข้ากับ การดำรงอยู่ของปราณวิญญาณที่เข้มข้นในที่แห่งนี้ได้ ไม่ว่า ข้าเจอกับผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวขอบเขตเจ็ดคนใดก็ตามที่มีพื้นฐาน ธรรมดา ข้าก็ยังมีโอกาสที่จะเสมอกับเขา ไม่ถึงขั้นถูกข่มด้าน ขอบเขต แค่พบหน้าก็ได้แต่รอความตายสถานเดียวเท่านั้น ส่วน การต่อสู้กับผู้ที่มีขอบเขตเดียวกัน ขอแค่ไม่ใช่คนแบบคุณชาย โอกาสที่ข้าจะชนะก็มีสูงมาก”

เงินผิงอันพึมพำ “ด่านสำคัญอยู่แค่ที่ขอบเขตเจ็ดนี้หรือ?”

ผู้เฒ่าเดินกลับมานั่งข้างโต๊ะ ใช้นิ้วมือข้างหนึ่งเคาะหน้าโต๊ะ เบาๆ “ข้ายินดีอุทิศตัวให้คุณชายอย่างซื่อสัตย์ภักดีเป็นเวลา สามสิบปี หวังว่าหลังจากนั้นคุณชายจะมอบอิสระให้แก่ข้า ตกลง ไหม?”

เงินผิงอันส่ายหน้าด้วยรอยยิ้ม “ข้าไม่รู้ว่าควรจะเป็นอิสระ ให้แก่เจ้าอย่างไร”

ผู้เฒ่าอึ้งตะลึง จมจ่อมสู่ภวังค์ความคิด ล่องม้วนภาพนั้นเขม็ง

เงินผิงอันเดาเอาว่าตัวของม้วนภาพวาดน่าจะคล้ายคลึงกับ เครื่องปั้นแห่งชะตาชีวิตของถ้าสวรรค์หลิลู ต่อให้เจ้าจะเป็นผู้ฝึก ตนขอบเขตหยกดิบหนึ่งในห้าขอบเขตบนก็ยิ่งถูกคนอื่นกุมชะตา ชีวิตไว้ในกำมืออยู่ดี

พอคิดถึงตรงนี้ เงินผิงอันก็หัวเราะ

ทางฝ่ายของเว่ยเซี่ยน เขาเมาและดุจซี่โคลน นอนอยู่บนเตียงก็
ละเมอพูดด้วยความเมามาย “บนร่างไร้ปราณสังหาร แต่จิตสังหาร
ผูกขึ้นรอบกาย นี่เรียกว่าการบูรากฐานของกษัตริย์”

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เงินผิงอันเก็บเงินพนธ์ญูพีชสามเหรียญ
สุดท้ายและม้วนภาพวาด กำลังจะเดินไปเปิดประตู จูเหลียนกลับทำ
แทนแล้ว

เผยเฉียนกะพริบตาปริบๆ จากนั้นก็รีบขยับออกห่างจูเหลียน
ไปเสียไกล วิ่งไปหลบอยู่ด้านหลังเงินผิงอัน

จูเหลียนปิดประตู หันหน้ามาหัวเราะให้ “นั่งหนูคนนี่ฐาน
กระดุกดีมากจริงๆ คือบุตรสาวของนายน้อยหรือ?”

เผยเฉียนพยักหน้ารับอย่างแรง

แต่เงินผิงอันกลับสายหน้า จากนั้นหันไปถามคนข้างหลัง “มา
หาข้ามีธุระอะไร?”

เผยเฉียนมองจูเหลียนแล้วก็สายหน้า

จูเหลียนรู้กาลควรไม่ควร ถามด้วยรอยยิ้มว่า “นายน้อย มีที่
พักให้ข้าอีกไหม?”

เงินผิงอันกล่าว “ออกจากประตูไป ห้องที่สองทางขวามือ แต่
ตอนนี้เว่ยเซี่ยนพักอยู่ที่นั่น หากเจ้าไม่เต็มใจจะพักร่วมห้องกับเขา
ข้าจะช่วยหาห้องใหม่ให้เจ้าอีกหนึ่งห้อง”

“เดินทางอยู่ในยุทธภพ ไม่จำเป็นต้องพิถีพิถันเรื่องพวกนี้”

จุเหลียนโบกมือ จากนั้นก็ยกมือมาจับปลายคางตัวเอง พุดอย่างครุ่นคิดว่า “นายน้อย ท่านเลือกห้องเต๋บุกเบิกแคว้นหนั้น เวียนผู้นั้นก่อนหรือ?”

เฉินผิงอันพยักหน้ารับ เอ่ยกำชับว่า “พวกเจ้าสองคน อย่าทำอะไรโดยใช้อารมณ์เด็ดขาด”

จุเหลียนเอ่ยยิ้มๆ “เว่ยเซี่ยนที่หมื่นศัตรุกี่มีอาจต่อกร ข้าเลื่อมใสเขามากเลยละ ขอตีมหัศจรรย์ว่าเขายังไม่ทัน มีหรือจะทำให้เขาไม่พอใจ”

จุเหลียนเดินออกไปจากห้องแล้วปิดประตูให้เบาๆ

ทว่าขณะที่เหลือรอยง้ำมเล็กๆ จุเหลียนพลันถามขึ้นว่า “ขอถามนายน้อย ท่านต้องจ่ายเงินเพื่อเข้าไปเท่าไร?”

เฉินผิงอันตอบตามจริง “สิบเจ็ดเหรียญเงินฝนครุฑพีช”

จุเหลียนยิ้ม “ทำให้นายน้อยต้องสิ้นเปลืองแล้ว”

ผู้เฒ่าจากไปแล้ว เพยเฉียนก็ยังคงไม่วางใจ นางต้องเดินไปลงกลอนประตูก่อนถึงจะทำท่าโล่งอก

เฉินผิงอันถาม “เว่ยเซี่ยนตีหน้าเคร่งเครียดใส่ทุกวัน ไม่เห็นเจ้าจะกลัว จุเหลียนท่าทางเป็นมิตรขนาดนี้ แต่เจ้ากลับกลัวเสียได้?”

เพยเฉียนพุดเบาๆ “ข้ากลัวก็แล้วกัน”

เฉินผิงอันถามอีก “มีเรื่องอะไร?”

เผยเขียนพูดเสียงแผ่วอยู่เหมือนเดิม “ข้ารู้สึกว่ถ้าแก่เนี่ยะผู้นั้นไม่ใช่คนดี บวกกับเด็กขาเป้แล้วก็ผู้เฒ่าหลังค่อมนั้น พวกเขาดูประหลาดมากเลย ที่นี้ใช้ร้านเถื่อนหรือเปล่า? เรื่องที่คนเล่านิทานชอบเอามาเล่ามีพูดถึงเรื่องร้านเถื่อนด้วย พวกเขาชอบวางยาเบื่อคน จากนั้นก็เอาไปทำเป็นซาลาเปาใส่เนื้อคน”

เงินผิงอ้นหัวเราะอย่างฉิวๆ “คิดเหลวไหลไปเรื่อย รีบไปอ่านหนังสือได้แล้ว”

เผยเขียนเดินถอนหายใจจากไป

เงินผิงอ้นไม่มีอารมณ์เปิดม้วนภาพที่เหลืออีกสองภาพออกดูแล้ว หลูป่ายเซียง สุขโย่วเปียน คนหนึ่งเขาไม่ค่อยกล้าเชิญออกจากภูเขา เพราะกลัวว่เชิญเทพมางาย ส่งเทพกลับไปยาก ส่วนคนหลังก็ยังไม่กล้ายุ่งเกี่ยว

นึกถึงความรู้สึกที่เผยเขียนมีต่อเว่ยเซี่ยนและจูเหลี่ยน

อ้นที่จริงลางสังหรณ์ของนางไม่ผิดเลยแม้แต่น้อย

สายตาที่เว่ยเซี่ยนมองคนคือสายตาของคนทีมองจากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ ถึงอย่างไรเขาก็เคยเป็นกษัตริย์ของหนึ่งแคว้นทีได้รับการบันทึกชื่อลงในประวัติศาสตร์

แต่สายตาที่จูเหลี่ยนมองคนนั้นกลับเหมือนคนเป็นทีมองคนตาย สายตาอึมครึม มีดมนดูลบ่อน้ำลึก รอยยิ้มบนใบหน้าของผู้เฒ่าก็ยังไม่อาจมองเป็นความจริงใจได้

บนธรณีประตูของโรงเตี๊ยม ลูกค้าชุดเขียวนั่งหันหลังให้กับห้องโถงใหญ่ เยหน้ามองขอบฟ้ายามสนธยาที่ทอประกายสีสนงดงามจับตา เขาตบเข้าตัวเองเบาๆ ในมือหิ้วกาเหล้าเอาไว้ ทุกครั้งที่ดื่มเหล้าบ๊วยหนึ่งอีกก็ต้องพึมพำหนึ่งประโยค

“จุดลึกของก้อนเมฆมองเห็นมังกร ยามอยู่ในป่าลึกบังเอิญเจอเควกวาง ข้างดอกท้อมีสาวงาม บนสนามรบมีวีรบุรุษ ปัญญาชนในตรอกแคบเก่าโหลม...”

เสียงตบดังขึ้น

บุรุษชุดเขียวล้มน้ำที่มพื้น แต่ก็ไม่มีลืมหิ้วกาเหล้าเอาไว้แน่น

ที่แท้เด็กหนุ่มขาเป๋ก็ถีบเข้าที่หลังเขา พุดอย่างเดือดดาลว่า “ไม่แล้วไม่เลิกสักทีนะ เจ้ายังเสพติดไม่เลิกอีกรี? ข้าทนเจ้ามานานพอแล้ว!”

บุรุษลุกขึ้นด้วยสภาพกระเซอะกระเซิง บัดฝุ่นบนร่าง เอ่ยเสียงหนัก “เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร?”

เด็กหนุ่มขาเป๋ชำเลื่องตามองบัณฑิตยากจนที่ดูแปลกตาไปจากเดิม เริ่มรู้สึกเสียวสันหลังวาบ แต่ก็ยังแข็งใจแผดเสียงใส “เจ้าเป็นใคร?”

ลูกค้าชุดเขียวพุดด้วยสีหน้าจริงจัง “เจ้าเรียกฉิวเหนียงว่าอะไร?”

เด็กหนุ่มขาเป่งงัน “ก็เรียกเก้าแก่เนี่ยะไงล่ะ”

ลูกค้าชุดเขียวถามอีก “ถ้าอย่างนั้นสามีของเก้าแก่เนี่ยะ เจ้าต้องเรียกว่าอะไร?”

เด็กหนุ่มขาเป๋โมโหแทบบ้าแล้ว

เขากระโจนออกไปนอกธรณีประตู สาวหมัดต่อยยกเท้าเตะ รังไล่กวาดเจ้าคนสารเลวที่เขารู้แล้วว่าช่างคนนี่

บุรุษชูกาเหล้าขึ้นสูง ขยับหลบไปรอบด้าน รังหนีพลาจเต็มเหล่าไปด้วย โดนหมัดต่อยหรือโดนเท้าเตะก็ไม่เจ็บไม่คัน

ภายใต้แสงสนธยา

เคยมีคำทำนายเกี่ยวกับบัณฑิต

ซึ่งเป็นประโยคที่ตัวบัณฑิตเองไม่เห็นเป็นจริงเป็นจังมากที่สุด

ก่อนคนช่างลงจากภูเขา เหล่าผีใต้หล้าไร้ยำเกรง

บทที่ 335 โลกมนุษย์หนทางคับแคบ ลอกเหล้ากว้าง

หลังจากพระอาทิตย์ลับหายไปทางภูเขาทิศตะวันตกแล้ว แสงสนธยาก็ยิ่งเข้มข้น อาศัยช่วงที่แสงสุดท้ายยังอาวรณ์โลกมนุษย์บุรุษชุดเขียวที่วิ่งไล่กวาดอยู่กับเด็กหนุ่มขาเป๋พลันหยุดวิ่ง มองไปยังสุดปลายของถนนเส้นที่อยู่ทางทิศใต้ เด็กหนุ่มขาเป๋ฉวยโอกาสต่อยไหล่เขาหนึ่งที ร่างของบัณฑิตตกอับโง่งง แต่ไม่ได้ให้ความสนใจเขา เด็กหนุ่มขาเป๋รู้สึกประหลาดใจจึงมองไปทางทิศใต้ตามสายตาของบัณฑิตผู้นี้ แต่เขามองไม่เห็นอะไร เลยนึกว่าบัณฑิตจงใจทำให้เขาเสียสมาธิจึงเตรียมจะป้อนหมัดให้อีกฝ่ายต่ออีกครั้ง วันหน้าเขาจะได้ไม่กล้ามาลามปามแถ่แค้นเยาะของตนอีก

ทว่าทันใดนั้นเด็กหนุ่มพลันใจสั่น รีบทรุดตัวลงนอนหมอบ เอาหูแนบพื้นสีหน้าเคร่งเครียด นั่นเป็นเสียงของทหารม้ากองหนึ่ง แถมจำนวนยังไม่น้อย เมืองหูเออร์นอกจากทหารของจุดพักม้าที่อาจจะผ่านทางมาเป็นครั้งคราวแล้วก็ไม่เคยมีกองทัพใหญ่ปรากฏตัวมาก่อน พวกคนหนุ่มสาวในเมืองหูเออร์ชื่นชมบาร์มีของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหย้าจึงมักจะรวมกลุ่มกันไปยังเมืองกว่าเจียววินที่อยู่ห่างไปไกล พวกเขาถึงจะพอมีโอกาสได้เห็นกองทัพใหญ่อยู่ไกลๆ บ้าง

ในสายตาของลูกหลานตระกูลคนยากจนในเมืองหูเออร์ เกราะเหล็ก ม้าศึก หน้าไม้ มีดดาบ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่แสดงความองอาจของบุรุษได้ดีที่สุดในใต้หล้า

เด็กหนุ่มขาเป๋เองก็ไม่ใช่ช้อยกเว้น เพียงแต่ว่าคนวัยเดียวกันในเมืองหุเออร์ไม่ชอบพาเขาไปเล่นด้วย

เวลานี้เด็กหนุ่มขาเป๋ทิ้งลูกค้าชุดเขียวให้อยู่คนเดียว ส่วนตัวเองเข้าไปแฉ่งข่าวกับเก้าแก่เนี่ยะในห้องโถงใหญ่ สตรีแต่งงานแล้วที่กำลังอ้าปากหาตอบแต่จู้แล้ว ทหารพวกนี้ไม่มีทางสนใจโรงเตี๊ยมของพวกเราและเมืองหุเออร์แน่นอน มีความเป็นไปได้เกินครึ่งว่าจะเป็นทหารที่เร่งเดินทางยามค่ำคืน มุ่งหน้าไปยังเมืองกว่าเจียววินที่อยู่ทางเหนือ ไม่จำเป็นต้องสนใจ

เด็กหนุ่มขาเป๋ร้องอ้อรับหนึ่งทีแล้วรีบวิ่งออกจากโรงเตี๊ยม ปีนขึ้นไปบนหลังคา ยกมือบังไว้ตรงหว่างคิ้ว เขม่นสายตามองไปไกล ฉวยโอกาสตอนที่ห้องฟ้ายังไม่มืดสนิท ยังพอจะมองเห็นได้อย่างเลื่อนราง เขาคิดอยากจะมองการแต่งตัวของกองทัพม้าเหล็กชายแดนในระยะใกล้สักหน่อย วันหน้าที่เก้าแก่เนี่ยะสั่งให้เขาไปซื้อพวกข้าวสาร น้ำมันในเมืองหุเออร์จะได้เอาไปโ้ววดกับคนวัยเดียวกัน

ห่างออกไปไกลบนเส้นทางพอจะมองเห็นฝุ่นคลุ้งตลบได้ร่างๆ แรงสั่นสะเทือนอ้ออิงส่งมาจากพื้นดิน ยิ่งนานก็ยิ่งชัดเจน

ทว่าสีห้องฟ้าไม่รอคอยคน เด็กหนุ่มขาเป๋รู้สึกร้อนใจเล็กน้อย เขารีบปีนลงมาจากหลังคา เข้าไปในห้องโถง ทามเก้าแก่เนี่ยะว่าแขวนโคมไฟเลยได้ไหม สตรีแต่งงานแล้วถลึงตาใส่แขวนโคมไฟเร็วขนาดนี้ ใครจะเป็นคนจ่ายค่าเทียน? เด็กหนุ่มขาเป๋ตบอกระบายว่าจ่ายเอง หากไม่ไหวจริงๆ ก็จดไว้ในบัญชีของผู้เฒ่าหลังค่อมก่อน สตรีแต่งงานแล้วพยักหน้ารับ เด็กหนุ่มขาเป๋จึงเอาโคมใหญ่

สองดวงไปแขวนไว้นอกโรงเตี๊ยมด้วยความเบิกบาน เพิ่งจะเตรียม
ปิ่นขึ้นไปบนหลังคาก็สังเกตเห็นว่ามีม้าตัวหนึ่งอ้อมออกจากทาง
หลวงมาปรากฏอยู่นอกโรงเตี๊ยมอย่างเงิบเชียบ คนบนหลังม้า
สวมเสื้อเกราะแววาวที่งดงามอย่างยิ่ง ไม่ใช่เสื้อเกราะรูปแบบ
ธรรมดาทั่วไปที่ทหารชายแดนตระกูลเหยาสวมใส่กัน ทหารม้านาย
นั้นปลดหมวกเกราะลงมาถือไว้ตรงหน้าอก ถามด้วยสีหน้าเฉยเมย
ว่า “มีเหล่าบ่าวชายใช่ไหม?”

เด็กหนุ่มขาเป๋ลื่นน้ำลาย ตอบด้วยความอกสั่นขวัญแขวน
“ตอบท่านทหาร มีเหล่าบ่าวชาย”

ทหารม้าคนนั้นกล่าวเสียงหนัก “ภายในหนึ่งก้านธูป บอกให้
เหล่าแก่งทำโรงเตี๊ยมให้ว่าง จากนั้นเตรียมอาหารห้าโต๊ะ เอาเหล่า
บ่าวที่ดีที่สุดออกมา ค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะจ่ายให้พวกเจ้าโดยไม่
ขาดไปแม้แต่อึแปะเดียว หากเหล่าบ่าวอ่อยจริงสมคำเล่าลือยังจะ
มีรางวัลก้อนโตให้อีก! จำไว้ว่าเมื่อเข้าไปในโรงเตี๊ยมแล้ว พวกเรา
จะส่งคนไปตรวจสอบห้องทั้งหมด หากยังมีคนตกค้างอยู่ในห้องจะ
ถูกสังหารโดยไม่มีข้อยกเว้น เมื่อพวกเราจากไปแล้ว แยกที่เข้าพัก
ทุกคนสามารถกลับเข้าไปพักได้ใหม่”

ทหารม้าสวมหมวกเกราะกลับลงไปบนศิระอีกครั้ง แล้วจึงหัน
หัวม้ากลับหลังควบตะบึงจากไป

เด็กหนุ่มขาเป๋สีหน้าแข็งทื่อ แยกชุดเขี้ยวนั่งยองอยู่หน้าประตู
โรงเตี๊ยมเพียงลำพัง หม่าตัวนั้นกลับบ้านของตัวเองไปแล้ว แต่เขา
กลับยังไม่มียี่พักค้างแรม เห็นว่าเด็กหนุ่มยังยืนเหม่อลือเอนว่า

“รีบไปบอกฉิวเหนียงเร็วเข้า หากทำให้คนสูงศักดิ์ในเมืองหลวง
พวกนี้โมโห โรงเตี้ยมคงเปิดกิจการต่อไปไม่ได้อีก”

เด็กหนุ่มขาเป๋รีบวิ่งแพ้วเข้าไปในห้องโถงใหญ่ เห็นว่าสตรี
แต่งงานแล้วไปหาผู้เฒ่าหลังค่อม กำลังปรึกษากันอยู่ พอเด็กหนุ่ม
ขาเป๋ไปถึงเลยต้องรับหน้าที่เป็นทัพหน้า ให้เขาเป็นคนไปแจ้ง
สถานการณ์ให้พวกแขกรู้อย่างชัดเจน รบกวณให้พวกเขารีบออก
จากโรงเตี้ยมไปก่อน จะได้ไม่ต้องมีใครเสียเลือดเสียเนื้อ

เด็กหนุ่มขาเป๋รู้สึกลำบากใจเล็กน้อย สตรีแต่งงานแล้วโบกมือ
หนึ่งครั้ง บอกว่าจะไม่คิดค่าเทียนทั้งหมดแล้ว เด็กหนุ่มขาเป๋รีบพุ่ง
ไปที่ชั้นสองทันที ห้องพักแรกเป็นห้องของเงินผิงอัน เด็กหนุ่มขา
เป๋แจ้งข่าวแก่แขกที่มาเปิดประตู เงินผิงอันฟังแล้วก็ไม่มีปัญหา
อะไร ยังบอกด้วยรอยยิ้มว่าแขกในอีกสองห้องที่เหลือเขาจะไปบอก
เอง ให้เด็กหนุ่มไปแจ้งคนที่พักอยู่ห้องอื่นได้เลย เด็กหนุ่มขาเป๋เอ่ย
ขอบคุณแล้วรีบร้อนจากไป

เผยเขียนเปิดประตู ตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะถูกจุดแล้ว หนังสือ
เล่มหนึ่งวางแบไว้ด้านข้าง นางยิ้มพูดว่าข้ากำลังอ่านหนังสืออยู่นะ

เงินผิงอันไม่ได้เปิดโปงแผนการเล็กๆ น้อยๆ ของนาง อันที่
จริงเผยเขียนกำลังเจียหูฟังความเคลื่อนไหวในห้องของจูเหลียน
กับเว่ยเซี่ยน พอได้ยินเสียงเคาะประตูถึงรีบหยิบหนังสือออกมาจาก
ห่อสัมภาระ แล้วเอามาจัดวางให้เงินผิงอันเข้าใจว่านางกำลังอ่าน
หนังสือ

เงินผิงอันบอกให้นางเก็บสัมภาระ เพราะจำเป็นต้องออกไป
จากโรงเตี้ยมชั่วคราว

ห้องที่อยู่ติดกัน จูเลียนเปิดประตูห้องออกมาแล้ว เขาพูดกับฉินผิงอันด้วยรอยยิ้มว่า "หลังจากเว่ยเซี่ยนมาเปิดประตูให้ก็กลับไปอีกครั้ง เข้าไปปลุกเขาให้นายน้อยดีไหม?"

ตอนที่จูเลียนกำลังจะหมุนตัวกลับ เว่ยเซี่ยนที่กลืนเหล้าคลั่งไปทั่วร่างก็ลุกขึ้นมา นั่งแล้ว เขานวดคอชิงหวางคิว พูดกับคนทั้งสองว่า "ตื่นแล้ว"

มือปราบสามคนของเมืองหูเออร์ซึ่งรวมถึงตัวหมาผิงเอง พอได้ยินว่าจะมีกองทัพทหารม้าผ่านมาก็เอะอะโวยวาย แต่สุดท้ายก็ยอมออกไปจากห้องพักแต่โดยดี

เด็กสาวผูกผมหางม้ายืนอยู่ตรงระเบียงนอกห้อง นางพักห้องที่ตั้งอยู่สุดปลายทางของระเบียงชั้นสอง เวลานี้กำลังถลึงตามองไปยังสตรีแต่งงานแล้วที่อยู่ในห้องโถงใหญ่ชั้นหนึ่ง "โรงเตี๊ยมของเจ้ารับรองแขกกันแบบนี้หรือ? ช่างเปิดหูเปิดตาให้ข้าจริง ๆ ไม่นึกเลยว่าในชายแดนแห่งนี้จะยังมีคนที่กล้าทำตัวไร้เหตุผลภายใต้เปลือกตาของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยา ข้าอยากให้เห็นหน้าว่าเป็นเทพเซียนจากที่ใด ถึงได้สามารถไล่คนทั้งหมดออกจากโรงเตี๊ยมด้วยคำพูดประโยคเดียว!"

เด็กสาวใช้มือข้างเดียวเท้าราวระเบียงแล้วกระโดดลงไปจากชั้นสองโดยตรง ทำเอาพวกหมาผิงสามคนที่มองอยู่หนึ่งตากระตุกนั่งบนบ้านไหนดึงมีฝีมือได้ขนาดนี้

สตรีแต่งงานแล้วยิ้มเฉือน ขยับปากจะพูดแต่ก็ไม่ได้พูด

ผู้เฒ่าหลังค่อมถือกระบอกลูกสูบยา คิดแล้วก็เอ่ยว่า “เข้าไปคุยให้
เองแล้วกัน พวกเราเปิดโรงเตี๊ยมต้อนรับแขก จะแบ่งแยกคนจนคน
รวยได้อย่างไร”

ผู้เฒ่าเดินดิ่งออกจากโรงเตี๊ยม เรือนกายหายไปท่ามกลางแสง
ราตรีอันกว้างใหญ่

สตรีแต่งงานแล้วหันไปเอ่ยขออภัยแขกสองกลุ่มที่อยู่บนชั้น
สอง “อีกเตี๊ยมพวกเจ้าแค่อยู่ในห้องของตัวเองก็พอ เรื่องในคืนนี้
เป็นโรงเตี๊ยมของพวกเราที่ผิดต่อทุกท่าน หลังจบเรื่องจะมอบเหล่า
บ้ายหมักห้าปีให้พวกเจ้าคนละหนึ่งไห”

เด็กสาวทะยานตัวกลับมาที่ชั้นสอง ปิดประตูห้องตามหลังดัง
ปัง

พวกหมาผิงสามคนก็กลับห้องไปอย่างขุ่นเคือง

ฉินผิงอันบอกให้เว่ยเซี่ยนและจูเหลียนไปนั่งที่ห้องเขาก่อน
สักครู่หนึ่ง ส่วนเผยเฉียนก็แน่นอนว่าไม่ต้องพูดให้มากความ

สตรีแต่งงานแล้วบอกให้เด็กหนุ่มขาเป๋ออกไปข้างนอก ไป
บอกให้บัณฑิตแซ่จางคนนั้นเลือกห้องพักที่ชั้นสอง อย่าป่วนเปี่ยน
อยู่ข้างนอกให้เกะกะสายตาของคนอื่น

บัณฑิตชุดเขียวเลือกห้องพักที่ชั้นสองได้แล้วก็มายืนพุดตัวอยู่
บนราวระเบียง สตรีแต่งงานแล้วยืนนิ้วชี้มาทางเขา “ไสหัวเข้าไปใน
ห้อง”

บัณฑิตกล่าวอย่างเป็นกังวล “ลิวเหนียง เจ้าหน้าตาตางดงามถึงเพียงนี้ ทหารนิสยหายาบกระด้างพวกนั้นจะคิดชัวกับเจ้าหรือไม่ พอตีมเหล่าเข้าไปแล้วก็ยิ่งง่ายที่จะทำตัวเหลวไหล...”

สตรีแต่งงานแล้วเอ่ยยิ้มๆ “ถึงเวลานั้นเจ้าก็จะได้เป็นวีรบุรุษช่วยเหลือสาวงามพอดีไม่ใช่หรือ หากข้าตาบอดขึ้นมา ไม่แน่ว่าอาจจะมอบชีวิตตอบแทนเจ้าก็ได้”

เขาโบกมือปฏิเสธ “ฉวยโอกาสตอนที่คนอื่นอ่อนแอ มิใช่การกระทำของวิญญูชน ลิวเหนียงเจ้าวางใจเถอะ บัณฑิตอย่างพวกเรา มีปราณแห่งความเที่ยงธรรมอยู่เต็มร่าง บวกรับหลักการอริยะะปราชญ์ที่มีอยู่เต็มห้อง ขอแค่ข้ายืนอยู่ตรงนี้ เชื่อว่าต่อให้พวกเขาจะตีมมากแค่ไหนก็ไม่มีทางเกิดความคิดชั่วร้ายได้แน่นอน...”

ไม่รอให้สตรีแต่งงานแล้วกล่าวอะไร เด็กสาวแซ่เหยาที่อยู่ในห้องห่างไปไกลก็เปิดประตูออกมา ชักดาบออกจากฝักมาครึ่งหนึ่ง จนเกิดเสียงโลหะเสียดสีดังกังวาน ตวาดใส่บัณฑิตเสียงกร้าว “เจ้าบ้ากาม หุบปากเดี๋ยวนี้!”

เห็นได้ชัดว่าดาบของเด็กสาวใช้ได้ผลกว่าหมัดและเท้าของเด็กหนุ่มเขาเป่มาก บัณฑิตรีบเดินเข้าไปในห้องทันที ไม่กล้าแม้แต่จะผายลมด้วยซ้ำ

ยิ่งเป็นเช่นนี้ เด็กสาวยิ่งผิดหวังในตัวของสตรีแต่งงานแล้วที่อยู่ชั้นล่าง ตลอดทั้งปีเอาแต่มัวสุขอยู่กับผู้ชายพวกนี้ นั่งตีมนั่งกินแตกต่างจากสตรีในหอโคมเขียวตรงไหน?

เข้าไปในห้อง เด็กสาวนอนฟุบตัวอยู่บนโต๊ะ อารมณ์เศร้าใจตี
ต้นขึ้นมาจึงเริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น

สตรีแต่งงานแล้วยืนอยู่หลังโต๊ะคิดเงิน ถอนหายใจหนึ่งที เท
เหล้าบ้วยให้ตัวเองหนึ่งชาม

เสียงตັบดังขึ้น

สตรีแต่งงานแล้วเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นว่าบัณฑิตกระโดดจาก
ชั้นสอง ร่วงตกลงมาบนพื้น พอลุกขึ้นยืนก็เดินมาทางโต๊ะขึ้นเงิน
แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "จิวเหนียง คิดซะว่าข้าเป็นคนทำบัญชีก็
แล้วกัน อยู่ห่างเจ้าเกินไป ข้าไม่วางใจ"

บัณฑิตคลี่ยิ้มอ่อนโยน

สตรีแต่งงานแล้วอึ้งตะลึง ก่อนจะตอบกลับไปว่า "แต่เจ้าชี้เหร
ขนาดนี้ อยู่ใกล้เจ้าเกินไป ข้าสะอิดสะเอียน"

บัณฑิตรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่า หรูดตัวนั่งยอง ยกมือกุมหัว

ที่แท้ คำพูดออดอ้อน กระหนุงกระหนิง ของบุรุษมาก
ความสามารถกับสตรีงดงามในนิทาน คำรักรินหูของชายหญิงที่
เคยเห็นเคยอ่านมาล้วนเป็นเรื่องโกหก ไข่มุกไม่ได้ผลเลยสักนิดเดียว

ผู้เฒ่าหลังค่อมเดินนำเข้ามาในโรงเตี๊ยมก่อน

ด้านหลังมีคนกลุ่มหนึ่งติดตามมา น่าจะเป็นเพราะอีกฝ่าย
ค่อนข้างมีเหตุผลจึงไม่ได้ไล่แขกที่พับบนชั้นสองออกไป แล้วก็
ไม่ได้กรูกันเข้ามานั่งเต็มโต๊ะห้าตัวในคราวเดียว

คนที่ เป็นผู้นำคือชายวัยกลางคนสวมชุดสีแดงหลาย
หม่าง (ชุดลายงูเหลือมหรือมังกรสีเล็บ) ใบหน้าขาวไร้หนวดเครา
พลังอำนาจเฉียบคมน่ายำเกรง

คนสองคนด้านหลังบุรุษชุดหม่าง คนหนึ่งสวมเสื้อเกราะสีเงินที่
สลักลายเมฆ เวลาก้าวเดินเกราะเหล็กบนร่างจะส่องแสงแวววาว
และยังมีอีกคนหนึ่งที่อายุประมาณเจ็ดสิบปี สวมชุดผ้าแพร บน
ศีรษะสวมกวานสูง ลักษณะท่าทางเหมือนเซียน

คนเจ็ดแปดคนด้านหลังน่าจะเป็นข้ารับใช้คนสนิท

พวกบุรุษชุดหม่างสามคนนั่งลงตรงโต๊ะตัวหนึ่ง ข้ารับใช้คน
อื่นๆ นั่งลงบนโต๊ะอีกสองตัว ในบรรดาผู้ติดตามมีคนหนุ่มหน้าตา
ไม่สะดุดตาอยู่คนหนึ่ง ตรงเอวห้อยหยกประดับหนึ่งชิ้น พอเห็นสตรี
แต่งงานแล้วก็คลี่ยิ้ม

นอกโรงเตี๊ยมคือทหารม้าเจ็ดแปดร้อยนาย ยังมีรถม้าอีกหลาย
สิบคัน ในรถม้าทุกคันต่างก็มีนักโทษอยู่หนึ่งคน รวมไปถึงคนสอง
คนที่ยืนเฝ้าอยู่ด้านข้าง ทุกคนที่เฝ้ายามล้วนเป็นผู้ฝึกลมปราณห้า
ขอบเขตกลางของราชวงศ์ต้าเฉวียนโดยไม่มีข้อยกเว้น

ผู้เฒ่าหลังค่อมอยู่หน้า

ผู้เฒ่านี้ไม่ถึงจริง ๆ ว่าจะเป็นคนพวกนี้

ลูกค้ำกลุ่มนี้ไม่ได้เห็นแก่หน้าของตาแกมอซออย่างเขา แต่
เห็นแก่หน้าของตระกูลเหยาเท่านั้น ทว่าหน้าของกองทัพม้าเหล็ก
ตระกูลเหยาแปดหมื่นนายและหน้าของแม่ทัพใหญ่ผู้กรีธาทัพลงใต้
กลับใหญ่ได้แค่แลกคนสามโต๊ะจากห้าโต๊ะเท่านั้นเอง ส่วนเรื่องที่ว่า

เหตุใดถึงไม่ขับไล่แขกบนชั้นสองไป ก็เพราะผู้ติดตามหนุ่มคนหนึ่ง
ในนั้นพูดขึ้นว่า หากคนมากก็ครึกครื้น ดีมเหล่าถึงจะสนุก ชั้นที่
ชุดหม่างที่มีท่าทางยโสโอหังจึงตอบรับด้วยรอยยิ้ม

แม่ทัพบู๊ที่สวมชุดเกราะสีเงินมองมาทางสตรีแต่งงานแล้ว เอ่ย
สั่งความว่า “เอาเหล่าบ่าวมาก่อนแล้วรีบยกอาหารตามมา”

ผู้เฒ่าหลังค่อมเลิกพ้าม่านเข้าไปง่วนอยู่ในครัว

เด็กหนุ่มขาเป๋เริ่มเดินเอาเหล่าไปส่งที่โถ๊ะห้องสาม

บรรยากาศของชั้นหนึ่งในโรงเตี๊ยมค่อนข้างเคร่งเครียด

รอบด้านเงียบสงบจนแทบจะได้ยินเสียงเทเหล่า

แล้วทันใดนั้นก็มีคนยกมือขึ้นพูดกับสตรีแต่งงานแล้วด้วย
รอยยิ้มว่า “ถ้าแก่เนี่ยะ รบกวนท่านรินเหล่าให้เหล่าพี่น้องด้วย
ตัวเอง ได้ยินว่าเหล่าบ่าวสืบทอดวิธีทำมาจากบรรพบุรุษของท่าน
แล้วท่านก็เป็นคนหมักเองกับมือ แน่نونว่าต้องให้ท่านรินเหล่า
ด้วยตัวเองถึงจะถูก”

เมื่อมีคนหนุ่มพูดเปิดงาน ผู้ติดตามโถ๊ะนี้ก็ปล้นหัวเราะ
ครื้นเครงอย่างไม่เหลือความกังวลอีกต่อไป

สตรีแต่งงานแล้วยกเหล่าบ่าวมาไหหนึ่ง คล้ายมีเตรียมจะเดินไป
รินให้ลูกค้า

เพียงแต่ไม่รู้ว่าทำไมร่างกายของสตรีแต่งงานแล้วถึงแข็งเกร็ง
เปิดโรงเตี๊ยมมานานหลายปี สามสำนักเก้าสาขาในยุทธภพล้วน
พบเจอมาหมด ต่อให้เป็นผู้ฝึกลมปราณเทพเซียนบนภุเขาก็ยังเจอ

มาไม่น้อย แต่เมื่อนางประสานสายตากับผู้ติดตามหนุ่มคนนั้นกลับ
เกิดความรู้สึกหวาดกลัว ราวกับคนธรรมดาทั่วไปที่เจอกับคนชั่ว
ร้าย เหมือนคนเจอผีตอนกลางคืน เป็นความรู้สึกไร้เรี่ยวแรงที่ผุด
ขึ้นมาจากส่วนลึกของหัวใจ

บุรุษชุดเขียวปล้นคว่ำมือของสตรีแต่งงานแล้วเอาไว้ พุดกลัว
หัวเราะเสียงดังว่า “วันนี้ร่างกายของฉิวเหนียงไม่ค่อยจะดี ข้าที่เป็น
คนคิดบัญชีจะรินเหล้าให้เหล่าแขกผู้มีเกียรติด้วยตัวเอง ได้ไหม?”

ผู้ติดตามหนุ่มคนนั้นเหมือนได้ยินเรื่องที่ตลกที่สุดในใต้หล้า
เขากวาดตามองไปรอบด้าน “พี่น้องทั้งหลาย พวกเจ้าว่าได้
หรือไม่?”

ทุกคนพุดเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่ได้

ผู้ติดตามหนุ่มถึงได้มองมาทางบัณฑิตชุดเขียว “ไม่ได้ จะทำ
อย่างไรล่ะ? ไม่อย่างนั้นก็ให้เถ้าแก่นึ่ะรินเหล้าอย่างเดิมดีไหม?
แค่รินเหล้าเท่านั้น ไม่ได้บอกให้ฉิวเหนียงของเจ้าไปที่เมืองกว่าเจีย
ฉวินเป็นเพื่อนพวกเราสักหน่อย ถูกไหม?”

ชั้นที่ที่สวมชุดหม่างสีแดงแสรั่งทำเป็นไม่ได้ยิน

ส่วนเขียนชื่อผู้เฒ่าที่สวมกวานสูงกลับเบี่ยงหน้าม้ายิ้มบางๆ

เด็กสาวเหยาหลิงฉือเปิดประตูออกมาด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ
“ไม่ได้!”

ผู้ติดตามหนุ่มลุกขึ้นยืน ทำให้เขาดูโดดเด่นเหมือนนก
กระเรียนในฝูงไก่

เขาเงยหน้าขึ้น ถามด้วยรอยยิ้ม “ทำไมล่ะ?”

เพียงแค่มองประสานสายตากับคนผู้นี้ ในใจเด็กสาวก็รู้สึกหวาดหวั่น นางเอื้อมมือไปจับด้ามดาบตามจิตใต้สำนึก พุดออกไปอย่างไม่คิดว่า “ที่นี่คือถิ่นของตระกูลเหยา!”

เหยาหลังจื่อไม่รู้เลยว่าวินาทีที่นางจับด้ามดาบ ผู้ติดตามทุกคนที่อยู่ในชั้นหนึ่งล้วนเกิดจิตสังหารขึ้นมาแล้ว

แม่ทัพเกราะเงินที่นั่งอยู่ด้านข้างชั้นที่ซุดหม่างและเขียนชื่อกวานสูงก็ยิงแผ่ปรมาณสังหารเข้มข้น

ผู้ติดตามหนุ่มยึดคอมองมาทางชั้นสองอยู่ตลอดเวลา แต่กลับเหมือนว่าเห็นความเคลื่อนไหวทั้งหมดในชั้นหนึ่งอยู่ในสายตา จึงยื่นมือข้างหนึ่งออกมากดลงเบาๆ บอกเป็นนัยแก่ทุกคนว่าอย่าได้วู่วาม จากนั้นถึงยิ้มบางๆ กล่าวว่า “ทว่าตลอดทั้งราชวงศ์ต้าเฉวียนล้วนเป็นถิ่นของตระกูลซำนี่นา ทำอย่างไรดี? หรือว่าตระกูลเหยาของพวกเจ้าคิดจะก่อกบฏ?”

สตรีแต่งงานแล้วหิวกาเหล่าเดินออกมาจากหลังโต๊ะคิดเงิน นางหันไปพุดเสียงหนักกับเด็กสาวก่อน “หลังจื่อ กลับเข้าห้องไป!”

แล้วจึงยอบตัวคาระผู้ติดตามหนุ่มผู้นั้น “จิวเหนียงจะรินเหล้าให้คุณชายเดี๋ยวนี้”

ผู้ติดตามหนุ่มกระตุกมุมปากขึ้น ล้องเขม็งไปที่ใบหน้าของสตรีแต่งงานแล้ว ก่อนชี้ไปทางเด็กสาวที่อยู่ชั้นสอง “พวกเจ้าสองแม่ลูกมาพร้อมกันเลย ดีไหม?”

สตรีแต่งงานแล้วหน้าซีดเผือด

ประตูห้องบนชั้นสองเปิดออก คนหนุ่มชุดขาวคนหนึ่งเดินออกมา "ข้าคิดว่าไม่ดี"

ผู้ติดตามหนุ่มหันไปมองคนผู้นั้น สายตาฉายแววคลุมเครือ "อ้อ? เจ้าคือหอมตันไหนล่ะ?" (คือวลีฮิตในอินเทอร์เน็ต มีความหมายในเชิงดูถูก เพราะต้นหอมเป็นอาหารที่ขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวันจึงถือว่ามีความสำคัญ ประโยคนี้จึงเหมือนถามว่า คิดว่าตัวเองสำคัญนักหรือไง? หรือคิดว่าตัวเองเป็นใคร?)

คราวนี้ชั้นหนึ่งมีคนช่วยตอบแทนเงินผิงอัน "แล้วเจ้าล่ะคือหอมตันไหน?"

คือบัณฑิตตกอับแห่งคนนั้น

ผู้ติดตามหนุ่มทอดถอนใจอย่างเศร้าใจ "เอาล่ะ คินนี่แต่ละคน ล้วนลงใจหาเรื่องข้า ไม่เต็มใจไล่แขกไปจากโรงเตี๊ยม เจ้าแก่นี่ยะที่ไม่เต็มใจรินเหล้าให้ เด็กสาวตระกูลเหยาที่อ้าปากได้ก็พูดจาสามหาว คนต่างถิ่นสวมชุดขาวที่คิดว่าตัวเองคือเซียนกระบี่บัณฑิตสวมชุดเขียวที่คิดว่าตัวเองคืออริยะปราชญ์ลัทธิขงจื้อ..."

เขาพลันหันไปมองสตรีแต่งงานแล้ว ก่อนจะมองเด็กสาวที่อยู่ชั้นบนแล้วเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ไม่เป็นไร คินนี่พวกเจ้าสองคนลองพยายามช่วยตระกูลเหยาดูได้ หากข้าอารมณ์ดี ไม่นานว่าอาจจะช่วยดึงตระกูลเหยาขึ้นมาจากหลุมไฟก็ได้"

สตรีแต่งงานแล้วสุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้งคล้ายตัดสิ้นใจ ได้อย่างเด็ดขาด นางหันหน้าไปพูดกับบัณฑิตตกอับว่า "ลงขุย

เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า ข้ารู้ว่าเจ้าเองก็พอจะมีความสามารถ ดังนั้นหลังจากนี้หากเจ้าหนีไปได้ก็หนีไปซะ ไม่ต้องสนใจพวกเรา”

จากนั้นนางก็เงยหน้ามองไปทางฉินผิงอัน กำลังจะเปิดปากพูด

ฉินผิงอันกลับถามด้วยรอยยิ้มว่า “ถ้าแก่เนี่ยะ คำพูดก่อนหน้านี้ของเจ้า พูดว่าอย่างไรแล้วนะ?”

สตรีแต่งงานแล้วรู้สึกสงสัย จึงเงยไปพักหนึ่ง

ฉินผิงอันจึงพูดกับตัวเองว่า “บนโลกมนุษย์หนทางคับแคบแต่ลอกเหล้ากว้าง”

หนทางคับแคบ ดังนั้นถึงได้บังเอิญเจอกับคนตระกูลเหยาที่เกี่ยวข้องกับใบไห

หนทางคับแคบ ดังนั้นจึงได้พบเจอกับคนกลุ่มนี้ที่ต้องการให้คนอื่นตายไปทั้งหมด

แต่ไม่เป็นไร เหล้าบ๊วยของที่นี่อร่อยมาก

ฉินผิงอันเอ่ยเบาๆ ว่า “วันนี้คงต้องรบกวนทั้งสี่ท่านแล้ว”

ภายใต้การจับจ้องมองมาของทุกคน ในห้องด้านหลังของคนหนุ่มชุดขาวที่ยืนอยู่บนชั้นสองมีคนเดินออกมาสี่คน

ฮองเต้ผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวียนเดินนำออกมาก่อน เขาพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า “ไม่จำเป็นต้องเกรงใจ”

จากนั้นจุเหลียนคนบ๊าคลั่งวรยุทธ์ก็ค้อมเอวเดินออกมายืนอยู่อีกฝั่งหนึ่งของเนินผิงอัน เอามือสองข้างไพล่หลัง พุดกลัวหัวเราะว่า "คำพูดประโยคนี้ของนายน้อยเกินความจำเป็นแล้ว"

สตรีงามเลิศล้ำคนหนึ่งทางด้านหลังสะพานกระบี่ 'ซือชิน' มายืนอยู่ข้างเว่ยเซี่ยน นางก็คือสุยไยวเปียนเขียนกระบี่สาวแห่งพื้นที่มณฑลดอกบัว นางกล่าวด้วยสีหน้าเย็นชา "ขอบคุณคุณชายที่ให้ยืมกระบี่"

สุดท้ายคือบรรพบุรุษผู้บุกเบิกขุนเขาของลัทธิมารผู้มีเรือนกายกำยำ หลูปายเซียง มือทั้งสองข้างของเขากุมด้ามดาบยืนอยู่ข้างกายจุเหลียน พุดพร้อมยิ้มบางๆ "นายท่าน ดาบนี้ไม่เลวเลยหยุดหิมะ ชื่อก็ดีด้วย"

สุดท้ายและท้ายสุด น้ำเสียงอ่อนเยาว์ขลาดๆ เสียงหนึ่งดังขึ้น "ท่านพ่อ แล้วข้าล่ะ?"

เนินผิงอันกล่าวอย่างระอ้าใจ "กลับไปอ่านหนังสือในห้อง!"

เด็กหญิงร่างผอมแห้งร้องอ้อหนึ่งที หลังจากปิดประตูลงเบาๆ แล้วก็เริ่มท่องหนังสือเสียงดัง หลักการของอริยะปราชญ์ที่อยู่ในตำราถูกนางอ่านออกเสียงจนดังสะท้อนเลื่อนลั่น

บัณฑิตชั้นหนึ่งฟังเสียงท่องหนังสือจากบนชั้นสอง

บนชั้นสองนอกจากเสียงท่องหนังสือแล้วยังมีเนินผิงอัน เว่ยเซี่ยน จุเหลียน สุยไยวเปียน และหลูปายเซียง

บทที่ 336.1 การคุมเชิงระหว่างราชสำนักกับป่าเขา

ค่าคีนนี้ในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ริมหายแดนแห่งนี้มีทั้งปลาและมังกรปะปนกัน

หลังจากที่ห้าคนนั้นเดินออกมาจากในห้อง ลมหายใจของเด็กสาวเหยาหลิงจือก็เริ่มหนักอึ้ง

นี่ทำให้นางรู้สึกเหลือเชื่อ

ความหวาดกลัวที่ต้องเผชิญหน้ากับผู้ติดตามหนุ่มคนนั้นต้องเรียกว่าเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งที่เจือปนไปด้วยอารมณ์หลากหลาย ประหนึ่งหญิงสาวผู้บอบบางเผชิญหน้ากับบุรุษที่มีความคิดชั่วร้าย ดังลูกน้องที่เคารพยำเกรงในอำนาจที่มองไม่เห็น ดังคนที่มีจิตใจซื่อบริสุทธิ์ซึ่งมักจะหลีกเลี่ยงพวกคนที่จิตใจชั่วร้ายมาตั้งแต่เกิด

ทว่าอาการหายใจติดขัดที่เกิดขึ้นเมื่อเหยาหลิงจือมองไปยังคนห้าคนที่อยู่บนชั้นเดียวกันกลับเป็นการหยั่งรู้ที่มาจากสวณลึกของจิตวิญญาณ

อยู่ในป่าผืนเดียวกัน ดังกระต่ายและกวางพบเสือกกับหมี อยู่ในแม่น้ำสายเดียวกัน ดังกุ้งและปลาพบเจอเฉียวกับมังกร

เหยาหลิงจือรับหน้าที่หน่วยสอดแนมของกองทัพชายแดนมานานถึงสามปีแล้ว มีอยู่สองครั้งที่ร่วมรบในศึกเป็นตาย ชีวิตแขวน

อยู่บนเส้นด้าย ทว่าไม่เคยมีครั้งใดที่เหยาหลิงลือคิดอยากจะถอยหนี ตามหลักแล้วก็ไม่ควรมีความรู้สึกแบบนี้ถึงจะถูก

นางคือผู้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกวรยุทธ์ที่โดดเด่นที่สุดของตระกูลเหยา รุ่นนี้ อายุแค่สิบสี่ปีก็เลื่อนสู่ขอบเขตสี่ อีกทั้งยังมีหวังว่าจะฝ่าคอขวดไปได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตห้าตอนอายุสิบห้า หรือเป็นขอบเขตห้าตอนอายุสิบเจ็ด นางก็ล้วนคู่ควรกับคำว่า 'ผู้มีพรสวรรค์' หอดสายตามองออกไปทั่วราชวงศ์ต้าเฉวียน ไม่ว่าจะอยู่ในกองทัพหรือในยุทธภพ เหยาหลิงลือก็ถือเป็นหยกดิบชั้นเยี่ยม เพียงแค่ผ่านการเจียรไนเล็กน้อยก็สามารถส่องแสงเปล่งประกาย ไม่มีใครสงสัยว่าในอนาคตนางจะสามารถเลื่อนสู่ขอบเขตบังคับลมได้อย่างราบรื่น กลายเป็นปรมาจารย์ผู้ฝึกยุทธ์ที่พิชิตพื้นที่แห่งหนึ่งได้หรือไม่

โดยเฉพาะในข้อที่ว่ายอดฝีมือที่มีชาติกำเนิดมาจากกองทัพพลังพิฆาตจะรุนแรงมากพิเศษ นี่ก็ยังไม่ต้องสงสัยเลย

ในยุทธภพ การเช่นฆ่าของปรมาจารย์ส่วนใหญ่มักจะเป็นการจำกัดข้อกับคนในระดับที่ฝีมือสูสีเท่าเทียมกัน บนสนามรบแสวงหาคำว่าหนึ่งคนคือด่านปราการอันแน่นหนา ร้อยศัตรู พันศัตรูมิอาจต่อกร

เหยาหลิงลือกำวัตถุชิ้นหนึ่งที่มีลักษณะเหมือนก้อนเงินไว้ในมือแน่น วัตถุชิ้นนี้ก็คือเม็ดเลือดเกราะสำนักการทหารที่มีมูลค่าควรเมือง อีกทั้งยังเป็นเลือดเกราะจินอูจิงเหวย (จินอูคือนกสามขาในตำนาน จิงเหวยหมายถึงเส้นแวงและเส้นรุ้ง) ที่ระดับชั้นสูงยิ่งกว่าเลือดเกราะน้ำค้างหวานที่ผู้ฝึกกลมปราณบนภูเขาริวกะเหินบแนมว่า

'เสือเกราะแองน้ำ' คือสมบัติตระกูลเซียนอย่างสมชื่อ แค่นี้ก็รู้แล้วว่ากองทัพชายแดนสกุลเหยาฝากความหวังไว้ที่เหยาหลิงลือสูงแค่ไหน

ผู้ติดตามหนุ่มมองห้าคนที่อยู่บนชั้นสองแล้วตบโต๊ะ แสร้งพูดอย่างโมโหว่า "อาศัยว่ามีคนมาก เลยคิดจะข่มขู่ข้างนั้นหรือ?"

ตอนที่คนหนุ่มพูดประโยคนี้ คิ้วตาของเขากลับแฝงไว้ด้วยรอยยิ้ม

ในโรงเตี๊ยมมีคนนั่งอยู่เต็มสามโต๊ะ ด้านนอกรังมีทหารม้าอีกหลายร้อยนาย คงเพราะรู้สึกได้ว่าตัวเองไร้ยางอายุเกินไปหน่อย เขาจึงหลุดหัวเราะอย่างอดไม่ได้

ทหารกล้าในกองทัพซึ่งแต่งกายเป็นข้ารับใช้ที่นั่งอยู่อีกสองโต๊ะก็พากันหัวเราะตามอย่างครื้นเครง

พวกเขาไม่เห็นความเคลื่อนไหวของคนบนชั้นสองอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย แม้จะบอกว่าพลังอำนาจของคนเหล่านั้นน่าเกรงขามมากพอ ถึงขั้นทำให้จิตใจคนสันสะเก็อนได้ แต่แล้วอย่างไรเล่า?

ก็แค่พวกคนบุ่มบ่ามในยุทธภพเท่านั้น

คนในยุทธภพของราชวงศ์ต้าเฉวียนถูกตัดกระดูกสันหลังกันไปนานแล้ว เป็นได้แค่สุนัขกลุ่มหนึ่งที่นอนหมอบส่ายหางขอความสงสารเมตตาอยู่หน้าประตูราชสำนักเท่านั้น

และคนที่ลงมือตัด ทูบกระดุกสั้นหลังของทั้งยุทธภพให้แหลกละเอียดด้วยมือตัวเอง วันนี้ก็นั่งอยู่ในโรงเตี๊ยมพอดี

ผู้ที่เจตนาดีไม่มา ผู้ที่มาเจตนาไม่ดี

ถ้าแก่เนี่ยะที่มีฉายาว่าจิวเหนียงไม่ได้รู้สึกโล่งอกเพราะการปรากฏตัวของเงินผิงอัน กลับกันยังหนักใจมากกว่าเดิม

ก่อนหน้านี้ท่านปู่สามแฉ่งชื่อแซ่ของตัวเองไปแล้ว แต่อีกฝ่ายก็ยังบีบบังคับกันถึงขนาดนี้ เห็นได้ชัดว่าตั้งใจมาเพราะคำว่า 'เหยา'

หากเกิดข้อพิพาทกันขึ้นมา กลัวก็แต่ว่าอีกฝ่ายจะนำเรื่องนี้ไปสร้างความลำบากใจให้กับตระกูลเหยา

ผู้เฒ่าหลังค่อมที่อยู่ตรงข้ามมานพยักหน้าให้สตรีแต่งงานแล้วเบาๆ

สตรีแต่งงานแล้วยิ้มขึ้น เดิมทีอีกฝ่ายก็เหมือนนักประพันธ์ร่ำสุรา แต่ไม่ได้มุ่งเสพรสชาติของสุรา (สุภาชีวิตที่มีความหมายเปรียบเปรยถึงว่าเจตนาไม่ได้อยู่กับสิ่งที่ทำ แต่อยู่กับสิ่งอื่น หรือมีเจตนาอย่างอื่น) อยู่แล้ว พวกเขาอาจจะกลัวว่าไต่หล้ายังไม่วุ่นวายพอด้วยซ้ำ คงต้องการลากคนทั้งตระกูลเหยาลงน้ำ

ทั้งที่รู้ว่าทุกวันนี้ตระกูลเหยาอยู่ท่ามกลางมรสุมที่พัดแปรเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา ทางที่ดีที่สุดคือควรอยู่เงียบๆ ห้ามเคลื่อนไหวทำอะไร และนางกับโรงเตี๊ยมก็ได้แต่ทนแล้วทนอีก ทว่าเวลานี้นางกลับไม่อาจเกลี้ยกล่อมให้ทุกคนบนชั้นสองถอยกลับไป คนเขาหวังดีออกหน้าช่วยเหลือ แต่เจ้ากลับต้องการให้คนเขาทำ

ตัวเป็นเต่าหดหัวในกระดอง สตรีแต่งงานแล้วทำเรื่องแบบนี้ไม่ได้
จริง ๆ

บัณฑิตชุดเขียวกล่าวอย่างสงสัย "คนพวกนี้คือ?"

สตรีแต่งงานแล้วยิ้มเพื่อน "ผู้สูงศักดิ์ที่มาจากเมืองหลวง ไม่
ควรมีเรื่องด้วย"

บัณฑิตร้องอ้อหนึ่งที ลังเลอยู่ครู่ใหญ่ ขณะที่กำลังจะพูด สตรี
แต่งงานแล้วก็เอ่ยอย่างระอาใจเสียก่อน "ลงชยุย ถู่ว่าข้าขอร้องเจ้า
เล็กก่อนได้แล้ว สถานการณ์ในตอนนี้นูนวายมาก ข้าไม่มี
อารมณ์มาสนใจเจ้าอีก"

บัณฑิตถอนหายใจหนึ่งที แล้วก็ยอมปิดปากเงียบจริง ๆ

เงินผิงอันหลุบตามองต่ำมายังชั้นหนึ่ง ถามว่า "รังแกสตรีคน
หนึ่งอย่างเท่านี้เลย ไม่ค่อยมีคุณธรรมเท่าไรหรือกระมัง?"

ผู้ติดตามหนุ่มหัวเราะคิกคัก "ออกมาทำการค้า รินเหล้าให้
ลูกค้าแค่นี้ก็จอก จะเรียกว่ารังแกได้อย่างไร?"

เงินผิงอันชีไปที่หัวใจของชายหนุ่ม "ลองถามใจตัวเองดู"

คนหนุ่มอึ้งตะลึงไปก่อน แต่แล้วก็ยกถ้วยเหล้าขึ้นดื่มเหล้าคำ
ใหญ่ ก่อนจะขีดปาก พูดด้วยรอยยิ้ม "หากประโยคนี้ออกมาจาก
ปากของอาจารย์คู่แข่งสำนักศึกษา ข้าต้องตั้งใจใคร่ครวญให้ดี
อย่างแน่นอน แต่เจ้าน่ะ คุณควรด้วยหรือ?"

เงินผิงอันยิ้มตอบ "เหตุผลก็คือเหตุผล ยังต้องแบ่งด้วยหรือว่า
ออกมาจากปากของใคร? เจ้าชอบรังแกคนที่อ่อนแอ หวาดกลัวคน

ที่แข็งแกร่งกว่าไม่ใช่หรือ? เชื่อว่าขอแค่เป็นคนที่มีมัดแข็งแกร่งกว่าแล้ว จะมีเหตุผลหรือไม่ เล้าก็คงต้องยอมฟังกรรมง?”

คนหนุ่มพยักหน้ารับ “คำพูดเหล่านี้ ข้ารับฟังไว้แล้ว มีเหตุผลมากมายจริงๆ”

จากนั้นเขาก็ขว้างถ้วยเหล้าที่อยู่ในมือ ชูแขนขึ้นสูง กางนิ้วทั้งห้าออกแล้วกำเป็นหมัดเบาๆ “ถ้าอย่างนั้นก็มาลองดูว่าหมัดใครแข็งแกร่งกว่ากัน? ข้าอยากให้เห็นนักกว่าในอาณาเขตของตำเฉวียนแห่งนี้ จะมีสักกี่คนที่กล้าขัดข้อกับข้า”

สตรีแต่งงานแล้วกังวลว่าเงินผิงอันที่ยังเด็กจะใช้อารมณ์นำเหตุผล ชิงลงมือก่อน ถึงเวลานั้นจะเสียเปรียบอย่างหนัก จึงรีบเอ่ยเตือนว่า “คุณชายอย่าได้รู้วาม คนเหล่านี้ได้รับคำสั่งจึงออกมาจากเมืองหลวง มีพระราชโองการของฮ่องเต้อยู่กับตัว หากท่านลงมือก่อน ต่อให้มีเหตุผลก็อธิบายได้ไม่กระฉ่าง”

ผู้ติดตามหนุ่มมองไปทางสตรีแต่งงานแล้วด้วยสายตามืดทะมึน “หุบปาก! เป็นแค่แม่หม้ายรองเท่าขาด (รองเท่าขาดเป็นคำด่าผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์กับบุรุษไม่เลือกหน้า) มีสิทธิ์อะไรมาสอดปากพูด? รู้หรือไม่ข้าเป็นใคร?”

สตรีแต่งงานแล้วหน้าเขียวคล้ำ

ผู้ติดตามหนุ่มซีไปยั้งฉิวเหนียง แล้วค่อยซีไปทางพวกเงินผิงอันที่อยู่บนชั้นสอง แคนเสียงเย็นกล่าววว่า “ฉิวเหนียงแซ่เหยาแอบสมคบคิดกับคนในยุทธภพของแคว้นอื่น หวังจะชิงรถนักโทษ มีโทษมหันต์”

สตรีแต่งงานแล้วเดือดดาลอย่างถึงที่สุด ในที่สุดก็หลุดตาด้วยคำหยาบคาย “ตะพานน้อยอย่างเจ้าเป็นใครกันแน่?!”

คนหนุ่มซีไปที่ตัวเอง พุดด้วยสีหน้าไร้เดียงสา “ข้า? ตะพานน้อย?!”

เขากระแอมหนึ่งที จักรระเบียบบเสื่อผ้าตัวเอง ยิ้มบางๆ กล่าวว่ “อิงตามคำพุดของเหยาฮูหยินท่านนี้ เกาซือเงินก็ต้องเป็นตะพานเฒ่าสินะ ฮ่าๆ เจ้าว่าตลกหรือไม่? กลับไปบ้านข้าจะต้องเอาเรื่องตลกนี้ไปเล่าให้เกาซือเงินฟังสักหน่อย”

ฉิวเหนียงสตรีแต่งงานแล้วกับท่านปู่สามผู้เฒ่าหลังค่อมหันมามองตากัน ต่างคนต่างใจสั้น

เฉินกั้วกง เกาซือเงิน!

ท่านกั้วกงบุคคลผู้มากความสามารถที่หาได้ยากในราชวงศ์ต้าเฉวียน ได้รับความสำคัญจากฮ่องเต้องค์ปัจจุบันอย่างยิ่ง

ต้าเฉวียนสงบสุขมานาน สกุลหลิวสืบทอดแคว้นมาถึงสองร้อยปี ยุคแรกของการก่อตั้งประเทศ คนต่างแซ่ที่ได้รับบรรดาศักดิ์รวมแล้วมีจวันหวังสามคน กั้วกงเจ็ดคน แต่ผู้ที่สามารถสืบทอดบรรดาศักดิ์มาจนถึงทุกวันนี้กลับมีแค่สายของเฉินกั้วกงสายเดียว คนอื่นๆ ล้วนหุบถั่วยข้าวที่บรรพบุรุษใช้ชีวิตแลกมาทิ้งไปหมดแล้ว และเฉินกั้วกงก็มีบุตรชายอยู่คนเดียว เป็นบุตรชายที่ได้มาตอนเขาอายุมากแล้ว ก็คือกั้วกงน้อยเกาซู่อี้ อยู่ในเมืองหลวงเจ้าหมอนี้ก็มีชื่อเสียงว่าเป็นลูกหลานเชื้อพระวงศ์ที่กำเริบเสิบสาน โด่งดังไปทั่ว

ราชสำนัก อาศัยร่มเงาของบรรพบุรุษสร้างหาญนะใหญ่ครั้งแล้วครั้ง
เล่า แต่กลับอยู่รอดปลอดภัยมาได้ทุกครั้ง ความใจกว้างที่ฮองเต้มี
ต่อเกาซู่อี้ ไม่ว่าจะองศ์ชายหรือองศ์หญิงคนใดก็ไม่อาจทัดเทียมได้

ดังนั้นวงการขุนนางของราชสำนักจึงมีคำกล่าวหนึ่งบอกว่า
กั้วกงน้อยออกจากฉวน แผ่นดินไหวภูเขาโยกคลอน

ลูกหลานผู้สูงศักดิ์ที่มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ขนาดนี้มาเข้าร่วมการ
กริธาทัพลงใต้ครั้งนี้ได้อย่างไร? แม้ฮองเต้จะปฏิบัติต่อสายของ
เซินกั้วกงดีเป็นพิเศษ ทว่าด้วยความปรีชาของฮองเต้ย่อมไม่มีทาง
ทำเรื่องเหมือนเด็กเล่นขายของแบบนี้เด็ดขาด

คนในราชวงศ์ต้าเฉวียนที่ไม่กลัวว่าจะหาเรื่องให้ไฟลุกลาม
ไหม้ตัวมากที่สุด เกรงว่าคงเป็นเกาซู่อี้ที่ไร้ชื่อไร้แปผู้นี้แล้ว

ซ่งเซี่ยวแม่ทัพใหญ่ที่คุ้นเคยการต่อสู้อเมริกก่อง ควบ
ตำแหน่งเจ้ากรมกลาโหม หลังจากทีหลานชายคนโตถูกเกาซู่อี้
รังแก ก็ยังได้แค่ด่าเกาซู่อี้ประโยคหนึ่งว่าไม่กวนซี

บนชั้นสอง เว่ยเซี่ยนอธิบายถึงภูมิหลังของเซินกั้วกงให้เงินผิง
อันฟังเบาๆ

เงินผิงอันพยักหน้ารับ และในขณะที่ทุกคนนึกว่าเขาที่รู้ถึง
ปัญหาแล้วจะยอมถอยนั่นเอง เขาที่อยู่บนชั้นสองกลับมาปรากฏตัว
อยู่ตรงหน้าท่านกั้วกงน้อยในเวลาเพียงชั่วพริบตา

.....

บนถนนด้านนอกโรงเตี๊ยม ทหารม้าคนหนึ่งที่อยู่ด้านหลัง
สารภีกำลังเคี้ยวอาหารแห้งฝืดคอ บางครั้งก็ยกกาน้ำขึ้นดื่ม

เขาเงยหน้ามองนกพิราบส่งสารตัวหนึ่งที่บินขึ้นไปจาก
ด้านหลังโรงเตี๊ยม แล้วก็มีคนวิ่งตะบึงออกมา รอให้ทหารม้าออก
คำสั่ง บนไหล่ของทหารม้าผู้นี้มีนกอินทรีสีขาวปลอดลักษณะสูง
สง่าตัวหนึ่งยืนเกาะอยู่ เขาเพียงโบกมือเอ่ยว่า “ไม่ต้องสนใจ”

คนผู้นั้นจึงถอยออกไปเงียบๆ

ทหารม้าก็คือคนที่นำข่าวมาส่งให้โรงเตี๊ยมตอนแรกสุดคนนั้น
สารภีที่อยู่ข้างกายเขายึดเอาตั้งตรง ไม่กล้าขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

มีผู้เฒ่าคนหนึ่งเลิกฟ้าม่านเดินออกมา ถ้ามด้วยรอยยิ้มว่า
“องค์ชาย เหตุใดถึงไม่เข้าไปในโรงเตี๊ยมด้วยกันเล่า?”

บุรุษยิ้มให้แล้วส่ายหน้า

การควบคุมตัวเองคือความรู้ที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง

สำหรับคนที่เกิดมาในครอบครัวของเชื้อพระวงศ์อย่างพวกเขา
แล้ว การควบคุมคนเป็นเรื่องที่ได้รับกล่อมเกลามาจากสิ่งที่เห็นและได้
ยินมาตั้งแต่เด็ก และการใช้ประวัติศาสตร์มาเป็นกระจกเงาก็ยิ่ง
ไม่ใช่เรื่องยาก

บทที่ 336.2 การคุมเชิงระหว่างราชสำนักกับปาเขา

ในรณมีผู้ฝึกลมปราณสองคนนั่งขัดสมาธิอยู่ หนึ่งแก่หนึ่งเด็ก รับผิดชอบคอยเฝ้านักโทษคนหนึ่งที่มีความสำคัญสูงสุดคุมตัวไปส่งยังเมืองเซินลิ่งซึ่งเป็นเมืองหลวงของต้าเฉียวิน คนที่พบกับทหารม้าคือผู้เฒ่าแก่หง่อมที่สวมชุดเต้าสีม่วง สวมกวนหางปลาไว้บนศีรษะ มือข้างหนึ่งถือปลายเชือก มืออีกข้างหนึ่งถือแส้ปิดฝุ่น

นักโทษผมเผ้ายุ่งเหยิง บนตัวเต็มไปด้วยคราบเลือด ก้มหน้าไม่พูดไม่จา มองเห็นหน้าตาไม่ชัด

ชุดคลุมสีทองขาดวินไม่เหลือสภาพดี ตรงข้อมือและข้อเท้า ต่างก็ถูกปักตรึงด้วยวัตถุลักษณะคล้ายวัชระ

นอกจากนี้บนลำคอยังมีเชือกสีดำรัดพัน ปลายเชือกอีกฝั่งหนึ่งถูกนักพรตผู้เฒ่าถือไว้ในมือ

จุดที่น่าสังเวชที่สุดของนักโทษอยู่ตรงหว่างคิ้วของเขาที่ถูกกระบี่บินเล่มหนึ่งแทงทะลุศีรษะ ปลายกระบี่โผล่ออกมาจากท้ายทอยด้านหลัง ปักคาหัวของเขาอยู่อย่างนี้

นักโทษคนนี้เป็นเทพแห่งภูเขาลำและแม่น้ำที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการคนหนึ่ง เคยเป็นผู้ฝึกลมปราณขอบเขตเจ็ดขั้นสูงสุด หากอยู่ในพื้นที่การปกครองของตัวเอง อย่างน้อยก็มีตบะเทียบเท่าขอบเขตแปด อยู่ในแม่น้ำและภูเขาของพื้นที่แถบหนึ่งสามารถเรียกตัวเองเป็นราชาเป็นอริยะ เมื่อเจอกับขอบเขตเก้า

โอสถทองก็ยังมีพลังให้ต่อสู้ได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าทำไมถึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

ในห้องโดยสารนอกจากผู้เฒ่าของลัทธิเต๋าแล้วยังมีหญิงสาวอยู่อีกคน ดวงตาของนางที่มองนายทหารท่านนั้นเปล่งประกายระยิบระยับ แม้จะไม่ได้พูดออกมา แต่ความหมายที่ซ่อนอยู่ภายในกลับฉายชัดโดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ย

หน้าตาของหญิงสาวแค่เรียกได้ว่าหมดจดเกลี้ยงเกลาเท่านั้น เพียงแต่บุคลิกกลับโดดเด่น ผิวพรรณขาวเปล่งปลั่งยิ่งกว่าหิมะเมื่อเทียบกับสาวงามในสายตาของมนุษย์ธรรมดาแล้วก็ยิ่งคู่ควรกับคำว่า 'นวลเนียนผุดผาด' ถึงอย่างไรในสายตาของผู้ฝึกตนบนภูเขา หากสืบสาวราวเรื่องกันถึงแก่นแล้ว สาวงามในโลกมนุษย์ก็เป็นแค่เนื้อหนังมังสาที่เน่าเหม็น ผิวพรรณหยาบกระด้าง มีกลิ่นแตกต่างกันออกไป หากมองอย่างละเอียดก็จะเห็นว่าเต็มไปด้วยจุดต่างพร้อย

ทหารม้าพลันหันหน้ามองไปทางโรงเตี๊ยมคล้ายรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย

สีหน้าของผู้เฒ่าเองก็เผยความตกตะลึง "ช่างเป็นพลังอำนาจของผู้ฝึกยุทธ์ที่น่าตะลึงยิ่งนัก อีกทั้งยังมีจำนวนมากขนาดนี้โรงเตี๊ยมเล็กๆ ริมชายแดนแห่งหนึ่งเป็นถ้าพยัคฆ์ป้อมังกรได้ขนาดนี้เขี้ยวหรือ? หรือว่ากั๊กงน้อยหายถูกแล้ว เป็นยอดฝีมือของเป่ยจิ้นที่ทุ่มหมัดหน้าตัก หมายถึงมาชิงตัวนักโทษ?"

หญิงสาวถามหยิ่งเชิง "จะให้เข้าไปเตือนท่านกั๊กงสักหน่อยไหม?"

ทหารม้าสายหน้า กล่าวยิ้มๆ ว่า "ใต้ฝ่าเท้าของพวกเราคือ แผ่นดินแคว้นต้าเฉวียน เว้นเสียแต่ว่าตระกูลเหยาคิดจะก่อกบฏ ก็ไม่มีทางมีอันตรายอะไรได้"

ดวงตาของนักพรตเฒ่าซุดเต้าเปล่งแสงวูบวาบ ไม่ได้เอ่ยคำใด

ครูหนึ่งต่อมา เขียนชื่อผู้เฒ่ากำลังจะพูด ทหารม้าคนนี้ก็กลับ กระโดดลงจากรถม้า เดินตรงดิ่งเข้าไปในโรงเตี๊ยมแล้ว

หลังจากที่นายทหารม้าจากไป หญิงสาวที่มาจากรตระกูลเขียน บนภูเขาคนนั้นก็ถามขึ้นเบาๆ ว่า "อาจารย์ ท่านกังวลน้อยบิบบังคับคนตระกูลเหยาถึงเพียงนี้ อีกทั้งองค์ชายเองก็ไม่ทรงห้ามปราม จะไม่เป็นอะไรจริงๆ หรือ?"

ผู้เฒ่าโบกมือ "ใต้หล้านี้ใครก็อาจก่อกบฏได้ มีแต่ตระกูลเหยาที่ไม่ทำเช่นนั้น เป็นขุนนางผู้ภักดีต่อแคว้นมานานแล้ว..."

มุมปากของผู้เฒ่าคลี่ยิ้มเย็นชา "ก็อาจจะเสพติดไปแล้วจริงๆ"

นักโทษคนนั้นยังคงก้มหน้า แต่กลับพูดกลัวหัวเราะอย่างสาแก่ใจ "พูดถึงขุนนางผู้ภักดีและเสาหลักที่ช่วยค้ำยันชายแดน กลับใช้คำพูดดูแคลนเห็นเป็นเรื่องตลก ต่อให้ราชวงศ์ต้าเฉวียนของพวกเจ้าจะเรืองอำนาจได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่แล้วจะอย่างไรเล่า?"

"ยังกล้าปากดี!"

เขียนชื่อผู้เฒ่าสะบัดข้อมือหนึ่งครั้ง เชือกเส้นนั้นพลันรัดคอ นักโทษแน่น นักโทษสั่นเต็มไปทั้งร่าง กัดฟันแน่น ให้ตายก็ไม่ยอมส่งเสียงใดออกมา

ในโรงเตี๊ยม ภาพเหตุการณ์ประหลาดพลันเกิดขึ้น

คนชุดขาวมาโผล่กลางห้องโถงใหญ่อย่างไม่มีลางบอกเหตุ

กั๊วกงน้อยเกาซู่อี้สัมผัสได้ว่าท่าไม่ดี ขณะที่กำลังจะก้าวถอย
หลังอย่างตกใจ กลับรู้สึกวาทาตายในฉับพลัน และไหลก็ถูกคน
คว่ำจับเอาไว้

คนอีกสามโตะที่เหลือ นอกจากชั้นที่ที่ยังคงดื่มเหล้าอยู่
เหมือนเดิม ทำเป็นมองไม่เห็นเหตุการณ์นี้แล้ว

เซียนชื่อกวางสูงและแม่ทัพเกราะเงินต่างลุกขึ้นยืน คิดจะช่วย
เกาซู่อี้ แต่กลับต้องหยุดชะงัก

เพราะมีกระป๋าวสีแดงสดเล่มหนึ่งพุ่งจากชั้นสองมาหยุดลอย
อยู่ระหว่างโตะสองตัว ปลายกระป๋าวไปที่เซียนชื่อกวางสูง

สวนแม่ทัพเกราะเงินคนนั้น หลังจากหยุดชะงักแล้วก็หันไป
มอง เห็นว่ามีคนบนชั้นสองเดินขยับออกมา ใบหน้าเต็มไปด้วย
รอยยิ้ม มือจับด้ามดาบ หยุดหิมะดาบแคบในมือเหมือนจะหลุดมิ
หลุดจากฝัก

บุรุษร่างเล็กเตี้ยพลิกตัวข้ามราวระเบียง พลั้วกายลงตรงธรณี
ประตูของชั้นหนึ่ง ราวกับว่าจะใช้กำลังของตัวเองคนเดียวขัดขวาง
ทหารม้าหลายร้อยนายที่อยู่ข้างนอก

ชั้นที่วัยกลางคนที่สวมชุดหม่างสีแดงมองเหมือนคนอายุ
สามสิบ แต่ในความเป็นจริงกลับอายุมากถึงแปดสิบปีแล้ว คือหนึ่ง
ในปรมาจารย์ใหญ่วิถัวยุทธ์ของราชวงศ์ต้าเฉวียน ได้รับการ

ขนานนามให้เป็นโสวกงไหว (ชื่อของต้นไหวชนิดหนึ่ง ตอน กลางวันใบจะหุบ ตอนกลางคืนใบจะขยายออก) แห่งวังหลวงต้า เฉวียน หลังจากที่เขามีชื่อเสียงขึ้นมา วังหลวงต้าเฉวียนที่แต่เดิม มักมีข่าวว่าภูตผีออกอาละวาดก็ไม่เคยมีข่าวลือที่แปลกประหลาด อีกเลย ทุกเรื่องเหมือนหายเข้ากลีบเมฆไปหมด

แต่ว่าจุดที่ร้ายกาจอย่างแท้จริงของชั้นที่ใหญ่ท่านนี้อยู่ที่ปีนั้น เขาสามารถซื้อใจพวกลูกสมุนในยุทธภพมาได้กลุ่มใหญ่ ไล่ตัด รากถอนโคนพรรคอันดับต้นๆ ในยุทธภพหลายสิบพรรคที่อยู่ใน อาณาเขตของราชวงศ์ต้าเฉวียน ตลอดเวลาสามปี ทั่วทุกหนแห่ง ในยุทธภพมีแต่ลมคาวฝนเลือด ไม่ว่าจะฝ้ายธรรมะหรือฝ้ายอธรรม ก็ล้วนส่งคนมาลอบฆ่าชั้นที่เต๋าผู้นี้อยู่หลายครั้ง แต่ทุกครั้งล้วน กลับไปมือเปล่าเหมือนกันอย่างไม่มีข้อยกเว้น

คนสองคนที่นั่งร่วมโต๊ะกับชั้นที่เต๋า เขียนชื่อกวานสูงชื่อว่าส วิกง คือประมุขคนปัจจุบันของอารามฉ่าวมู่ซึ่งเป็นตระกูลเขียน อันดับหนึ่งในอาณาเขตของต้าเฉวียน เชี่ยวชาญวิชาสายฟ้า สามารถออกคำสั่งแก่ภูตผีหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เรียกตัวมาให้ตัวเองใช้ งาน อีกทั้งยังเป็นยอดฝีมือด้านวิชาแพทย์ เชี่ยวชาญการหลอมยา ยาที่หลอมออกมาคือสิ่งที่เหล่าผู้สูงศักดิ์ในราชวงศ์ต้าเฉวียนแย่ง ชิงกันอย่างบ้าคลั่ง

แม่ทัพเกราะเงินสวีชิงโจว คือยอดฝีมือสูงสุดที่มีน้อยคนนับนิ้ว ได้ในกองทัพต้าเฉวียน อายุไม่ถึงสี่สิบปี ทว่ากลับฝึกวิชาเลี่ยนเหิง ได้ถึงขั้นสูงสุดแล้ว 'ต้าเฉียว' ดาบเล่มใหญ่ที่พกไว้ตรงเอวก็ยิ่งเป็น อาวุธหนักชิ้นสำคัญของสำนักการทหาร ได้ทั้งโจมตีและป้องกัน

ทุกครั้งทีลงสนามรบจะต้องบุกนำเป็นทัพหน้า รุดโจมตีศัตรูอย่าง
ห้าวหาญ

เกาซู่อี้โคจรลมปราณดิ้นรนขัดขึ้น แต่ก็ไร้ประโยชน์

เขาไม่เพียงแต่ไม่มีความหวาดกลัว กลับยังกดขี่มึลิกกว่าเดิม
“ตระกูลเหยาของพวกเจ้าคิดจะก่อกบฏจริง ๆ จัง ๆ ไร?”

คนชุดขาวเพิ่มแรงอีกเล็กน้อย เกาซู่อี้ปวดไหล่แปลบเป็น
ระลอก แต่ก็ยังฝืนรักษารอยยิ้มบนใบหน้าเอาไว้

คนผู้นั้นพูดกับเขาว่า “ข้าเป็นแค่คนผ่านทางมา เจ้าหาเรื่อง
ข้าไม่เลิกแบบนี้ ถ้าอย่างนั้นหลังจากสังหารเจ้าแล้ว ข้าก็แค่หนีไป
ทางแคว้นเป่ย์จิ้น ส่วนตระกูลเหยาอะไรนี่ พวกเจ้าอยากจะสาदन้า
โคลนใส่พวกเขาก็สาदनไป ข้าไม่คิดจะสนใจ”

คำพูดหลอกเด็กพวกนี้ ใครจะเชื่อ?

เกาซู่อี้แยกเขี้ยว เหงื่อไหลเต็มหน้าผาก “แน่จริงเจ้าก็ฆ่าข้าสิ”

เงินผิงอันเขม่นมองเขา

เกาซู่อี้พูดกับเงินผิงอันด้วยน้ำเสียงที่เบามาก “เจ้ารู้หรือไม่
ข้าถูกใจแม่ลูกคู่นั้น ถือเป็นความโชคดีของพวกนาง หาไม่แล้ว
หลังจากสกุลเหยาถูกฆ่าล้างตระกูล อีกไม่นานพวกนางก็จะถูกส่ง
ตัวไปที่หน่วยเลี้ยงรับรอง (หน่วยงานของทางการ ทำหน้าที่รับรอง
แขก ทำการแสดง เล่นดนตรี ขณะเดียวกันก็ถือเป็นหอนางโลม
ของทางการด้วย) กลายเป็นนางบำเรอที่ต้องรองรับอารมณ์บุรุษไม่
เลือกหน้า ถึงเวลานั้นเจ้าก็ลองไปชิมรสชาติของพวกนางดูได้”

กั้วกงน้อยเพิ่งจะหลุดลบ หมัดของเงินผิงอันก็ส่งมาถึง

ต๋อยเข้าที่หน้าผากของเกาซู่อีโดยตรง

พละกำลังหนักหน่วง ประหนึ่งก้อนหินยักษ์ที่ลูไลมเมือง

ศิระของเกาซู่อีเหวี่ยงไปด้านหลัง แม้ว่าหยกปกตรงเอวจะมี
ประกายแสงห้าสีสว่างวาบขึ้นมาระลอกหนึ่งแล้วมารวมตัวกัน
ตรงหน้าผากในเสี้ยววินาที แต่เขาก็ยังถูกหมัดนี้ต๋อยจนหมดสติ
กลางอากาศ น้ำลายฟูมปาก

หลังรับพลังจากหนึ่งหมัดมา หยกประดับคัมภีร์กายขึ้นนั้นก็
เกิดรอยร้าว

เนื่องจากไหล่ถูกเงินผิงอันจับไว้ตลอดเวลา ศิระของเกาซู่อี
จึงเหวี่ยงไปแล้วเหวี่ยงกลับเหมือนชิงช้า เงินผิงอันปล่อยหมัดที่
สองใส่คนผู้นี้

ดิ่งผมเส้นเดียวกระตุกทั้งตัว (เปรียบเปรยว่าแม้จะเป็นส่วนที่
เล็กมาก แต่กลับส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง คล้ายสำนวนน้ำผึ้งหยด
เดียว)

เสียงปังดังลั่น

ชั้นที่วัยกลางคนวางตะเกียบลงอย่างแรง พุดด้วยเสียงนุ่มนวล
“เจ้าหนุ่ม แค่พอหอมปากหอมคอกก็พอแล้วกรรมัง”

แม้ความประทับใจที่มีต่อกั้วกงน้อยผู้มีอุบายลึกล้ำจะไม่ถือว่าดี
นัก แต่ก็คงปล่อยให้เกาซู่อีถูกคนฆ่าตายอยู่ภายใต้เปลือกตาของ
ตนไม่ได้

หลังจากที่ชั้นที่ผู้นี้ส่งเสียง เซียนซือสวีถิงและแม่ทัพบูสวี่ชิง
โจวก็รู้สึกโล่งอก

ทว่าคนผู้นั้นกลับยังไม่ยอมหยุดมือ

หยกประดับที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของเกาซู่อู๋ขึ้นนั้นแตก
กระจาย

เมื่อหยกแตกเป็นผุยผง เกาซู่อู๋กลับคืนสติ ใบหน้าของเขาแดง
ก่ำ ดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย พุดด้วยสีหน้าดุตัน "ไอ้ลูก
หมา ข้าจะต้องทำให้เจ้าและตระกูลเหยาไร่ที่ฝังร้าง!"

ชั้นที่ชุดหม่างสีแดงสดลุกพรวดขึ้นยืน คำรามเสียงดังสะเทือน
เลื่อนลั่น ก็ปีมาแล้ว ยังมีคนกล้าทำตัวกำเริบเสิบสานต่อหน้าตน
แบบนี้อีกหรือ?

เก้าแก่เนี่ยะกรีดร้องเสียงแหลม "หยุดนะ!"

เฉินผิงอันหันกลับไปมอง สตรีแต่งงานแล้วสายหน้าเบาๆ
สายตาของนางเต็มไปด้วยความร้อใจ อยากจะพูดแต่กลับไม่กล้า
พูดออกมาอย่างโล่งแจ้ง ได้แต่เอ่ยอย่างคลุมเครือว่า "คุณชายมี
อะไรก็ค่อยๆ พูดกันเถอะ เชื่อว่าก้วงงน้อยแค่ล้อพวกเราเล่น
เท่านั้น"

ชั้นที่วัยกลางคนที่อับอายจนพานเป็นความโกรธพุดสรุป
เหมือนตอกปิดฝาโลง "ไม่ต้องคุยแล้ว ตระกูลเหยาของพวกเจ้า
ร่วมมือกับคนของเป่ยจิ้นก่อกบฏ ตายไปก็ไม่น่าเสียดาย!"

ระหว่างที่พูดชั้นที่ก็ประกบนิ้วสองนิ้วเข้าด้วยกัน แล้วปาดลง
ไปบนโต๊ะหนึ่งครั้ง

ซูวี่สู่อู๋พุ่งออกมาจากน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ตรงเอวของเงินผิงอัน
แยกกันไปทำลายตะเกียบคู่หนึ่งให้แหลกอย่างรวดเร็วราวสายฟ้า
แลบ

หมัดที่สามต่อยจนร่างทั้งร่างของเกาซูวี่ปลิวกระเด็นออกไป
เว่ยเซี่ยนที่อยู่ตรงหน้าประตูขยับเบี่ยงหลบ ปล่อยให้ศพของกั้วกง
น้อยผู้นี้หล่นไปนอกโรงเตี๊ยม

ทหารม้าผู้นั้นเพิ่งจะเดินมาถึงตำแหน่งที่ห่างจากประตูไปไม่
ไกล เห็นศพที่ตกมาอยู่บนพื้น เขาก็ยังไม่ทันคิดสติ เห็นได้ชัดว่า
ไม่กล้าเชื่อว่านี่คือความจริง

เงินผิงอันหันไปพูดกับสตรีแต่งงานแล้ว "รู้หรือไม่ว่าทำไมแม่
ทัพผู้เฒ่าเหยาถึงเกือบถูกลอบสังหารจนตาย? เพราะพวกเจ้าพูด
ง่ายเกินไป เห็นๆ กันอยู่ว่ามีคนรู้สึกว่าต่อให้แม่ทัพผู้เฒ่าตายไป
ลูกหลานสกุลเหยาทุกคนก็ไม่มีใครกล้าพูด กล้าโมโห"

ดูเหมือนสตรีแต่งงานแล้วจะไม่ได้ยินคำพูดของเงินผิงอัน สี
หน้าของนางเหม่อลอย พูดพึมพำว่า "ตายแล้ว ถูกเจ้าฆ่าตายทั้ง
อย่างนี้แล้ว เซินกั้วกงต้องเป็นบ้าแน่ และฮ่องเต้ก็ต้องพิโรธอย่าง
หนัก สกุลเหยาจบเห่แล้ว"

ผู้เฒ่าหลังค่อมที่ทำหน้าที่เป็นพ่อครัวของโรงเตี๊ยมก็ตื่น
ตระหนกทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน

เด็กสาวเหยาหลังจื่อก็ยังมีสีหน้าตะลึงพรึงเพริด

ในโรงเตี๊ยม มีเพียงเสียงท่องหนังสืออย่างใสอารมณ์จากเด็กหญิงที่อยู่บนชั้นสองเท่านั้น

และเวลานี้เอง บัณฑิตตกอับพลันยกมือตบไหล่สตรีแต่งงานแล้ว ทั้งๆ ที่หันหลังให้เงินผิงอัน แต่กลับมีเสียงของเขาดังขึ้นมาในทะเลสาบหัวใจของเงินผิงอันอย่างชัดเจน “เจ้าหมาให้เต็มที ข้าจะช่วยผิงเอง”

บทที่ 337 ย่อมมีช่วงเวลาที่เกิดผลใช้ไม่ได้ผล

สำหรับคำพูดของบัณฑิต เงินฝิ่นอันเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

นักพรตเฒ่าเคยพาเขาท่องชมชีวิตคนสารพัดรูปแบบในพื้นที่ มงคลดอกบัว เงินฝิ่นอันจึงพอจะเข้าใจสถานการณ์ในวงการขุนนางได้คร่าวๆ เรื่องและทะเลครั้งนี้ นับตั้งแต่เงินฝิ่นอันลงมือก็วางแผนไว้แล้วว่า จะหนีไปทางทิศใต้ ไม่แน่ว่าอาจจะถูกผู้ฝึกกลมปราณของราชวงศ์ต้าเฉียนไล่ฆ่าไปไกลนับหมื่นลี้ ต่อให้บัณฑิตตกอับจะมีชาติกำเนิดมาจากสำนักใหญ่ของตระกูลเซียนบนภูเขาในไบถงทวีป อย่างเช่นหนึ่งในสี่กองกำลังใหญ่อย่างสำนักไบถงทวีป สำนักกุยหยก สำนักฝูจี้และภูเขาไท่ผิง ก็ยังยากที่เขาจะรับมือกับสภาพการณ์ยากลำบากในครั้งนี้ได้อยู่ดี

ส่วนข้อที่ว่าบัณฑิตมาจากสำนักศึกษาแห่งใดแห่งหนึ่งของลัทธิขงจื้อหรือไม่ เงินฝิ่นอันคิดว่าน่าจะไม่ใช่ เพราะในความทรงจำของเขา นักปราชญ์และวิญญูชนของสำนักศึกษา เว้นเสียจากว่า จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงระบบสืบทอดของหนึ่งแคว้น ก็จะไม่มีความเต็มใจ แล้วก็ไม่สามารถยื่นมือเข้าแทรก 'เรื่องในบ้าน' ของราชวงศ์โลกมนุษย์เด็ดขาด

ไม่ว่าจะอย่างไร เงินฝิ่นอันก็น้อมรับความหวังดีของบัณฑิตไว้แล้ว

เพียงแต่เงินผิงอันไม่ได้บ่มบ่ามหันไปมองบัณฑิต เพื่อ
หลีกเลี้ยงไม่ให้เผยพิรุณออกมา

เพราะคนที่เงินผิงอันกริ่งเกรงมากที่สุดคือชั้นที่ในวังที่สวมชุด
หม่างสีแดงคนนั้น ปราณวิญญานทั่วร่างของเขารวมตัวกันได้
ถึงระดับ 'น้ำสั๊กหยดก็มีอาจเล็ดรอด' อย่างที่กล่าวถึงในตำนาน
รวมตัวกันอยู่ตรงจุดตันเถียนเหมือนโคมไฟดวงหนึ่งที่แขวนไว้
กลางช่องโพรงลมปราณ ทุกครั้งที่หายใจทอดยาว เดี่ยวก็มีมืดเดี่ยว
ก็สว่าง แสงสว่างดำรงอยู่อย่างยาวนาน แต่ความมืดมืดนั้นกลับ
เกิดขึ้นเพียงชั่วเวลาสั้นๆ แม้ว่าจะไม่สามารถส่องแสงสว่างได้
ตลอดเวลา แต่ต่อให้ไม่ได้เป็นเซียนดินโอสถทองที่แท้จริงก็เกรงว่า
อยู่ห่างแค่เสี้ยวเดียวเท่านั้น

แม้จะบอกว่าห่างหนึ่งก้าวก็แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว มีเพียงผู้ที่
สร้างโอสถทองได้สำเร็จเท่านั้นถึงจะเป็นคนรุ่นเดียวกับข้า

หว่าคำพูดเช่นนี้ต้องเป็นเทพเซียนบนภูเขาคามีขอบเขตเซียน
ดินเท่านั้นถึงจะมีคุณสมบัติพูดได้ สำหรับผู้ฝึกลมปราณห้า
ขอบเขตกลางและผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวที่ต่ำกว่าขอบเขตบังคับลมทุก
คนแล้ว การดำรงอยู่ของคนที่สร้างโอสถทองได้ครั้งหนึ่งก็ยังถือว่า
สูงส่ง แค่มือหรือขยับเท้าก็มีพลังอำนาจน่าครั่นคร้าม

นอกโรงเตี๊ยม หรือบางทีควรพูดว่าในการมองเห็นของเว่ย
เซียนที่ยืนอยู่หน้าประตู

ผู้ฝึกลมปราณคนแล้วคนเล่าพุ่งทะยานมาพลั่วกายหยุดอยู่
ข้างนายทหารม้าหนุ่ม สองคนในนั้นก็คือเซียนชื่อแก่หง่อมที่อยู่ใน

ห้องโดยสารก่อนหน้านี้ ในมือของเขาถือแส้ปิดฝุ่น และอีกคนคือผู้
ฝึกตนสาว

ด้านหลังผู้ฝึกลมปราณหลายสิบคนคือทหารกล้าบนหลังม้า
หลายร้อยนายที่กระจายตัวกันจัดวางค่ายกลอย่างรวดเร็ว พวกเขา
โอบล้อมโรงเตี๊ยมไว้อย่างแน่นหนาจนน้ำสั๊กหยดก็เล็ดรอดออกไป
ไม่ได้ ธนูแต่ละคันที่ทางราชสำนักสร้างขึ้นเป็นพิเศษ ทุกครั้งที่นำ
ออกจากคลังสรรพาวุธล้วนจำเป็นต้องรายงานให้ที่ว่าการของกรม
กลาโหมทราบ ไม่ว่าจะถูกทำให้เสียหาย ถูกทำลายหรือสูญหายก็
ล้วนจำเป็นต้องไล่ตรวจสอบที่ละชิ้นอย่างละเอียด

ทหารม้าหนุ่มทรุดตัวลงนั่งยอง สหายที่สนิทกันมาหลายปีตาย
ตาไม่หลับ ดวงตาที่เบิกโพลงเต็มไปด้วยความตะลึงพรึงเพริดและ
สงสัย ทหารม้าเอามือลูบใบหน้าของกั๊กงน้อยเบาๆ เพื่อให้เขาได้
นอนตายตาหลับ

เห็นได้ชัดว่าเขาต่างหากที่เป็นผู้บงการตัวจริง ศพของเกาซู่อี่
ที่จมน้ำในยุทธภพ (ยุทธภพอ่านว่าเจียงหู เจียงหูอีกความหมาย
หนึ่งคือแม่น้ำและทะเลสาบ) ตายอยู่บนพื้นนี้ แท้จริงแล้วคือสหาย
ร่วมเรียนของคนผู้นี้ และในความเป็นจริงนอกจากเกาซู่อี่แล้ว ใน
โรงเตี๊ยมยังมีคนหนุ่มอยู่อีกสองคนที่ต่างก็เป็นสหายร่วมเรียนของ
องค์ชายยามเยาว์ซึ่งไม่มีทั้งตำแหน่งขุนนางและไม่ได้รับเงินเดือน
พวกเขาต่างก็มาจากตระกูลของขุนนางผู้สร้างคุณความชอบ นี้ก็
เพื่อให้วันใดวันหนึ่ง คำเรียกขานว่าองค์ชายจะเปลี่ยนไปเป็นองค์
รัชทายาท หากสามารถเปลี่ยนจากองค์ชายเป็นฮ่องเต้ได้โดยตรง
ก็ยิ่งดีเข้าไปอีก

นายทหารหนุ่มก็คือหลิวเม่าองค์ชายสามแห่งราชวงศ์ต้าเฉวียน แม้พี่ชายสองคนอย่างองค์ชายใหญ่และองค์ชายรองต่างก็มีชื่อเสียงบารมีอย่างสูงอยู่ในกลุ่มขุนนางฝ่ายขุนและแม่ทัพฝ่ายบู๊ ทว่าหลิวเม่ากลับเป็นองค์ชายที่ได้รับความรักความโปรดปรานมากที่สุด อีกทั้งในหมู่ชาวบ้านยังลือกันว่าตอนเด็กองค์ชายท่านนี้ชอบแอบออกจากวังมาท่องเที่ยวหาประสบการณ์อยู่ด้านนอก ทุกครั้งที่กลับเข้าวังจะต้องเอาเรื่องน่าสนใจในหมู่ชาวบ้านและเรื่องราวในยุทธภพมากมายไปเล่าให้ฮ่องเต้ฟัง ทำให้ฮ่องเต้สำราญพระทัยอย่างยิ่งवाद

บวกกับที่แม่แท้ๆ ของหลิวเม่าเป็นสนมที่โอรสสวรรค์องค์ปัจจุบันรักใคร่มากที่สุด แต่นางกลับป่วยตายจากไป ฮ่องเต้หลิวจึงยิ่งให้การปกป้องดูแลหลิวเม่ามากขึ้น คงจะเป็นเพราะรักใคร่ก็ต้องรักนกที่เกาะชายคาบ้านคนผู้นั้นด้วย พวกเกาซู่อี้ที่เหล่าขุนนางเก่าแก่ส่งให้มาเป็นสหายร่วมเรียนในจวนองค์ชายสามจึงได้รับการปฏิบัติที่พิเศษกว่าคนอื่นไปด้วย

หลิวเม่าลุกขึ้นยืน บอกให้คนมาแบกศพของเกาซู่อี้ออกไปก่อนจะหันไปพูดกับโรงเตี๊ยมว่า "ข้าประหลาดใจยิ่งนัก ในเมื่อเจ้าคิดจะช่วยสกุลเหยา เหตุใดถึงต้องตั้งต้นสังหารบุตรชายของเซินกั้วกง? เหตุใดถึงไม่ยอมรอ รอให้นกพิราบส่งสารของโรงเตี๊ยมส่งไปถึงสกุลเหยา ให้แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาออกหน้ามาคลี่คลายเรื่องนี้ด้วยตัวเอง? สังหารเกาซู่อี้ไปแล้วยังจะเหลือพื้นที่ให้พูดคุยกกันได้ อีกรั้วรึ?"

เว่ยเซี่ยนยืนเอียงตัวฟังประตูใหญ่ รู้สึกว่าน่าสนใจไม่น้อย

เหยาเจิ้นแม่ทัพใหญ่เจิ้งหนันเพิ่งจะถูกลอบสังหาร ได้รับบาดเจ็บไม่เบา ต่อให้ได้ข่าวจากโรงเตี๊ยมก็ไม่แน่เสมอไปว่าจะรุ่งรุดมาที่นี้ด้วยตัวเอง มีความเป็นไปได้มากกว่าจะส่งบุตรหลานสายตรงสกุลเหยาหรือไม่ก็คนสนิทมาทำหน้าที่ใกล้เคียงกับเกาซู่อี้ที่เหมือนหมาบ้ากัดคนไม่เลือกหน้า การที่เชื้อพระวงศ์ต้าเฉวียนซึ่งอำพรางตัวอย่างลึกลับตรงหน้าผู้นี้ลงใจมาหยุดอยู่หน้าโรงเตี๊ยมใช้ข้ออ้างว่ามาเยือนเพราะได้ยินชื่อเสียงของเหล่าบ่าวมานาน เห็นได้ชัดว่าต้องการฉวยโอกาสสูงแคะติดมือไป แคะที่เขาต้องการจะลွ่งไปนั้น แน่นอนว่าต้องเป็นแคะหัวหน้าฝูงของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาอย่างเหยาเจิ้นที่อยู่ไกลถึงชายแดน ในมือกุมอำนาจควบคุมกองทัพใหญ่ ความกำเริบเลิບสานของเกาซู่อี้ใช้ว่าจะเป็นการแสดงไปซะทั้งหมด ให้เขากระโดดออกมาทะเลาะกับลูกหลานสกุลเหยาทุกคนที่นอกเหนือจากตัวเหยาเจิ้นเอง ก็ถือว่าเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมพอดี หากเหยาเจิ้นมาเยือนด้วยตัวเอง เกาซู่อี้จะไม่ใช้คนที่เหมาะสมอีกต่อไป ถึงอย่างไรก็ไม่ใช้เพราะเกาซู่จินเซ็นกั่วงงอยู่คนละรุ่นกับเหยาเจิ้น แต่เพราะนอกจากเหยาเจิ้นแล้วทุกคนล้วนเป็นลูกพลับนึ่งที่เกาซู่อี้สามารถบีบได้ตามใจชอบ ดังนั้นไม่ว่าสกุลเหยาจะส่งคนมามากน้อยเท่าไรก็มีแต่จะมาเพิ่มความสนุกให้ฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น ยิ่งเป็นการเผาผลาญพลังต้นกำเนิดของตัวเอง และสถานการณ์ก็มีแต่จะเลวร้ายขึ้นเรื่อย ๆ

เว่ยเซี่ยนแนใจเลยว่า ฮ่องเต๋หลิวเงินที่ปีนี้พลาดงานพิธีใหญ่ไปหลายครั้ง ไม่ว่าจะป็นงานฉลองจ้วงหยวน พิธีบวงสรวงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงสองครั้งที่ต่างก็ไม่ได้เผยแพร่ นี่หมายความว่าหากหลิวเงินไม่ได้ป่วยหนักก็มีความเป็นไปได้สูงว่าเจอกับเหตุไม่

คาดฝัน สูญเสียอำนาจในการควบคุมราชสำนักไปอย่างสิ้นเชิง การช่วงชิงตำแหน่งรัชทายาทที่เดิมที่ต้องให้องค์ชายแต่ละคน แสดงความสามารถดูจนยุ่งรำแพนหางกลับเปลี่ยนมาเป็นการ ช่วงชิงบัลลังก์มังกรโดยตรง ซึ่งแน่นอนว่าต้องยิ่งดุเดือดโหดร้าย มี แต่กลิ่นคาวเลือดมากกว่าเดิม

หากสกุลเหยาไม่เคยเกี่ยวข้องกับตระกูลใหญ่ในเมืองหลวง ไม่ เคยมีความสัมพันธ์กับเจ้ากรมขุนนางผ่านทางลูกเขยอย่างหลี่ซีห ลิง แต่ทำตามกฎระเบียบที่บรรพบุรุษกำหนดไว้ พวกเขา ก็ยังมี โอกาสได้เฝ้าพิทักษ์ชายแดนต่อไปอย่างมั่นคงจริงๆ รอจนการเช่น ฆาในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยบรรยากาศเลวร้ายสิ้นสุดลง ถึงเวลา นั้นหากเหยาเงินไม่ส่งบุตรชายคนโตเข้าเมืองหลวงไปพบฮ่องเต้ ฮ่องเต้ใหม่เพื่อแสดงความจงรักภักดี ก็ต้องเป็นฮ่องเต้ที่เสด็จมาเยือน ชายแดนใต้เพื่อซื้อใจคนตระกูลเหยาด้วยพระองค์เอง

คำพูดเหล่านี้ขององค์ชายสามหลิวเม่าที่อยู่นอกโรงเตี๊ยม แท้จริงแล้วไม่ได้พูดให้เงินผิงอันฟัง แต่จงใจพูดให้ฉิวเหนียงและผู้ เฒ่าหลังค่อมของโรงเตี๊ยมฟัง

หากอีกฝ่ายฟังเข้าใจ ถ้าอย่างนั้นสถานการณ์ในโรงเตี๊ยมก็จะ ยิ่งน่าสนใจ

เจ้าเงินผิงอันทุ่มสุดชีวิตเพื่อปกป้องตระกูลเหยา หากตระกูล เหยาไม่รับน้ำใจ กลับยังหันมาตำหนิการกระทำนี้ของเจ้าว่าทำให้ ตระกูลเหยากลายเป็นคนเนรคุณ เจ้าเงินผิงอันที่ลงมือเพราะ ยึดถือคุณธรรมจะยังรักษาความเลือดร้อนนี้ไว้ได้อีกหรือไม่? จิตใจ ที่กล้าหาญรักในคุณธรรมทนรับการทำลายล้างจากภูเขามืดทะเล

เพลิงได้เสมอ เมื่อพบเจอคนที่ถูกชะตาในยุทธภพ หนึ่งในคำพูดมีค่า
ดุจดั่งทองคำ สามารถสละชีวิตเข้าช่วยเหลือ แต่สิ่งเดียวที่ทนรับไม่ได้
มากที่สุดก็คือเหล่าหนึ่งจอกของคนเนรคุณ

หลิวเม่าหัวเราะเสียงเย็น “หรือเจ้าคิดจะบีบให้สกุลเหยาก่อ
กบฏ? บุญคุณความแค้นที่น่าพาความสำนึกใจมาให้แค่ชั่วคราวช่วย
ยามจะเรียกว่าเป็นวีรบุรุษในยุทธภพได้จริงๆ หรือ?”

แล้วก็จริงดังคาด

ใจคนมีอาจทนการหยั่งเชิงได้มากที่สุด

อีกทั้งคนบนโลกก็มักจะเป็นเช่นนี้ ในขณะที่เรื่องราวยังไม่
และเหออย่างสิ้นเชิง ต่อให้ตัวเองตกอยู่ในทางตันก็ยังคงมีความหวัง
ว่าตัวเองจะโชคดีรอดไปได้อยู่เสมอ

แม้ว่าประมุขตระกูลอย่างเหยาเจิ้นจะถูกคนชั่วลอบสังหาร แต่
ก็แค่ได้รับบาดเจ็บเท่านั้น ส่วนในหนังสือลาออกที่เจ้ากรมผู้เฒ่าห
ลีแห่งกรมขุนนางซึ่งเป็นญาติที่เกี่ยวดองทางการแต่งงานกับสกุล
เหยาถวายเป็นไป ฮองเต้ก็เขียนฎีกาตอบกลับมาด้วยประโยคที่
ค่อนข้างจะมีอารมณ์ขันว่า ‘ความอ่อนเยาว์และความสามารถ
หายไปเพียงครึ่งเดียว ลาออกจากตำแหน่งตอนนี้ยังเร็วไป’ จากนั้น
ฮองเต้ก็ออกคำสั่งให้คนนำปลาบรรณาการหลายตัวไปมอบให้ฉวน
ตระกูลหลี่

พลังการต่อสู้ของกองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยายังคงเป็นที่หนึ่ง
ท่ามกลางกองทัพมากมายของทิศใต้ ใครก็ไม่กล้าดูแคลน

คิดดูแล้วตอนนี้ผู้ฝึกตนติดตามกองทัพของสกุลเหยาที่ได้รับคำสั่งจากทางราชสำนักให้แทรกซึมเข้าไปในอาณาเขตของแคว้นเป่ย์จิ้นคงกลับมาอยู่ข้างกายเหยาเจิ้นผู้เป็นประมุขตระกูลแล้ว

หลี่ซีหลิงบุตรเขยตระกูลเหยา ว่ากันว่ามิหวังจะได้เข้าไปอยู่ในสำนักศึกษาตำราของลัทธิขงจื้อที่ตั้งอยู่ภาคกลางของไบถงทวีป

ตระกูลเหยาและตระกูลหลี่ต่างก็เป็นเสาคานค้ำยันแคว้นของราชสำนักต้าเฉวียน คือตระกูลของขุนนางใหญ่มือสะอาด ต่อให้สองตระกูลแต่งงานกัน พวกชาวบ้านก็ไม่มีทางรู้สึกว่าคุณเขามีใจหะเยอหะยาน แต่กลับรู้สึกว่าเป็นคู่สร้างคู่สม คือการปักดอกไม้บนผ้าแพร ทำให้กองกำลังของแคว้นราชวงศ์ต้าเฉวียนเจริญยิ่งขึ้นไป คือเรื่องราวงดงามที่คุณควรให้ผู้คนกล่าวขานถึงอย่างแท้จริง

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ จะปล่อยให้คนตระกูลเหยาตายไปง่ายๆ ได้อย่างไร?

ฉิวเหนียงหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย

สีหน้าของผู้เฒ่าหลังค่อมเดี๋ยวมืดเดี๋ยวสว่าง

เหยาหลิงจื่อเด็กสาวบนชั้นสองก็ยิ่งมองไปยังคนชุดขาว บนใบหน้างดงามของนางเผยสีหน้ามึนตมึนออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ มีทั้งความซาบซึ้งที่ออกมาจากใจจริง แล้วก็มีความขุ่นเคืองที่ปิดไม่มิด

ไม่ใช่ว่านางรักตัวกลัวตายถึงเกิดความรู้สึกเช่นนี้ แต่เป็นเพราะนับตั้งแต่สกุลหลิวก่อตั้งแคว้นขึ้นมา ในศาลบรรพชนตระกูลเหยาซึ่งเป็นตระกูลแม่ทัพรักษาชายแดน ป้ายวิญญาณที่วางเรียง

หลายชั้นแน่นชนิดเหล่านั้้น ทุกปีล้วนมีมาเพิ่มอยู่เสมอ แต่ละชื่อล้วนเป็นแซ่เหยา เหล่าบรรพบุรุษที่ตายไปในสนามรบ นอกจากจะมอบความกล้าหาญที่พร้อมกระโจนเข้าสู่ความตายให้แก่คนรุ่นหลังแล้ว ยังมอบความกดดันที่มองไม่เห็นด้วย ความบริสุทธิ์ของสกุลเหยาไม่อาจยินยอมให้อนุชนรุ่นหลังสร้างมลทินต่างพร้อย ไม่อาจปล่อยให้หยกขาวมีตำหนิได้

นี่คืออารมณ์ความรู้สึกของคนปกติทั่วไป

ลูกหลานสกุลเหยาตายได้ แต่ชื่อเสียงของสกุลเหยาไม่อาจถูกทำลาย หากไม่แล้วพวกเขาจะมีหน้าไปพบเหล่าบรรพบุรุษได้อย่างไร?

ทั้งนำเศร้าและชว่นให้อีกheim ขณะเดียวกันก็นำเคารพนับถือ

คำถามทั้งสองครั้งจากหลิวเม่าองค์ชายสาม ฉะนั้นอันล้วนไม่ใสใจ

หลิวเม่าเปิดปากเป็นครั้งที่สาม “ในเมื่อดูท่าแล้วเจ้าคงไม่มีทางเปลี่ยนใจ ถ้าอย่างนั้นก็ให้ทุกคนในโรงเตี๊ยมที่ไม่เกี่ยวข้องถอยออกมา ตกลงใหม่? คนหนุ่มเหล่านี้ล้วนเป็นลูกหลานของอ๋องและโหวสกุลหลิวต้าเฉวียนซ่า หลังจากสร้างคุณความชอบแล้วยังไม่ทันได้นอนเสวยสุข กลับต้องพาตัวมาตกอยู่ในอันตราย ตกอยู่ท่ามกลางการเช่นฆ่าของแคว้นศัตรู พวกเขาคือคนที่ไม่สมควรมาตายอยู่ที่นี้มากที่สุด”

ใช้เหตุผลอธิบายให้คนเข้าใจ ใช้ความรู้สึกทำให้คนหวั่นไหว ขณะเดียวกันก็มีหลักคุณธรรมแห่งยุทธภพ

เข้ารับใช้หนุ่มสองคนที่นั่งอยู่บนโต๊ะสองตัวในโรงเตี๊ยมต่างก็หันมามองเงินผิงอันด้วยความรู้สึกเป็นเดือดเป็นแค้น โดยเฉพาะคนสามคนที่นั่งอยู่บนโต๊ะเดียวกับเกาซู่อี้ที่ดวงตาแทบจะพุ่งไฟออกมาได้ ใจนี้ก็อยากหิบบิดไปปาดคอเงินผิงอัน วันหน้าจะได้หัวหัวของเขาไปขอขมาบนหลุมศพของเกาซู่อี้

เว่ยเซี่ยนหันมามองเงินผิงอัน รอคอยคำตอบว่าจะให้ปล่อยคนหรือฆ่าคน

เงินผิงอันเอ่ยถึงความเว่ยเซี่ยน "ห้ามปล่อยออกไปแม้แต่คนเดียว แต่ขอแค่พวกเขาไม่ขยับเข้าใกล้ประตูใหญ่ ก็ไม่ต้องสนใจ"

เว่ยเซี่ยนพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม

ชั้นที่ซุดหม่างเป็นเพียงคนเดียวที่เมื่ออยู่ต่อหน้าองคค์ชายสามหลิวเม่าแล้วยังมีอำนาจในการตัดสินใจด้วยตัวเอง เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอย่างชั้นที่ แต่ถ้อยคำเย็นชาว่า "องคค์ชาย คนพวกนี้คือกลุ่มคนที่ไม่รู้จักดีชั่ว ขออนงคค์ชายโปรดอนุญาตให้ป่าวเต๋มากับแม่ทัพสวีและท่านสวีลงมือจับโจรชั่วจากเป่ยจิ้นกลุ่มนี้ ผู้ฝึกกระบี่แล้วอย่างไร ก็แค่มีเศษสวะอย่างกระบี่บินเพิ่มขึ้นมาสองเล่มเท่านั้น"

สตรีแต่งงานแล้วกำลังจะเปิดปากพูด บัณฑิตกลับชิงเอ่ยปลอบใจเสียก่อน "ลิวเหนียง เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ถึงอย่างไรก็คงไม่แย่งไปกว่านี้แล้ว ไม่สู้อวดการเปลี่ยนแปลงอยู่เฉยๆ จะดีกว่า เวลานี้เจ้าพูดอะไรไปก็ไม่มีความหมายแล้ว"

เด็กหนุ่มขาเป๋ที่หลบอยู่ตรงผ้า màn หน้าประตูห้องครัวพยักหน้ารับแรงๆ “คนแซ่ลงผู้นี้ ชั่วชีวิตนี้คงมีประโยชน์นี้แหละที่พูดจามีเหตุผลที่สุด”

ผู้เฒ่าหลังค่อมหันหน้ากลับมาถลึงตาใสอย่างดุตัน “เป็นคนขาเป๋แล้ว ยังอยากจะเป็นคนไปด้วยใช่ไหม?!”

เด็กหนุ่มขาเป๋หุบปากฉับ เจียบกริบเป็นจ๊กจั่นในหน้าหนาว

ในโรงเตี๊ยม คนห้าคนซึ่งรวมถึงเงินผิงอันต่างก็เป็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวทั้งหมด เดิมทีพวกเขาภิเษยวิชาญการต่อสู้ประชิดตัวอยู่แล้ว

ส่วนฝ่ายตรงข้ามนอกจากแม่ทัพฝ่ายบู๊อย่างสวีชิงโจวแล้ว ชั้นที่ซุดหม่างและสวีถงต่างก็เป็นผู้ฝึกกลมปราณ คนอีกสองโต๊ะที่เป็นผู้ติดตามของพวกเขาจะมีแต่จะเป็นตัวเกะกะขัดขวาง

เหยาหลิงลือที่อยู่บนชั้นสองพลันตะโกนใสเงินผิงอัน “เจ้าหยุดฆ่าคนได้แล้ว! ไม่อย่างนั้นตระกูลเหยาของพวกเราคงถูกเจ้าทำร้ายจนตายแน่!”

ประตูห้องชั้นที่สองเปิดออก เผยเฉียนล้องเด็กสาวเขม็ง พูดเสียงขุ่นอย่างไม่ชอบใจ “ผู้หญิงบ้า หุบปากเหม็นๆ ของเจ้าไปซะ หากยังกล้าชีไม่ชีมือสั่งพ่อข้า ข้าจะใช้วิชากระบี่ล้ำโลกที่พ่อข้าสอนให้แทงเจ้าให้ตาย!”

จากนั้นเด็กหญิงก็ถามมาทางชั้นหนึ่ง “ท่านพ่อ อ่านหนังสือจบไปรอบหนึ่งแล้ว ทำอะไรต่อ?”

เงินผิงอันหันหลังให้ชั้นสอง “อ่านอีกรอบหนึ่ง”

หลังจากนั้นเงินผิงอันก็พูดเสริมไปอีกประโยค “หากยังกล้า ตะโกนเรียกส่งเดชอีก วันหน้าจะไม่ให้เจ้าอ่านหนังสือ แต่จะให้เจ้า กินหนังสือแทน”

เผยเขียนพยักหน้ารับอย่างแรง “ได้เลย ท่านพ่อ! ข้าล้วนฟัง ท่าน”

วินาทีที่เผยเขียนปิดประตู ทุกคนที่อยู่ในโรงเตี๊ยมต่างก็ลงมือ แทบจะพร้อมกัน

สุ่ยโย่วเปียนที่อยู่บนชั้นสองบังคับกระป๋องอากาศขึ้นให้วาด เป็นวงโค้งพระจันทร์เสี้ยว ปาดไปที่ลำคอของเขียนชื่อสวีถิง

เท้าของสวีถิงเหมือนมีพายุลมกรดรองอยู่เบื้องล่าง ขยับว่องไว จนคนมองตาลาย ไม่เพียงแต่สามารถหลบชื่อซินมาได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ยังประกบสองนิ้วท่ามูทรา ชายแขนเสื้อสองข้างเต็มไปด้วย ปราณวิญญาน ชุดคลุมอากาศบนร่างปรากฏภาพไอหมอกก้อน เมฆหลากสีลอยขึ้นมา ขณะเดียวกันข้างกายของเขาก็มีแม่ทัพบู เกราะเงินคนแล้วคนเหล่าปรากฏตัว พวกมันมีเพียงชุดเกราะที่ว่างเปล่า ข้างในไม่มีเรือนกาย แต่กลับคล่องแคล่วปราดเปรียวผิดปกติ

แม้ว่าชื่อซินจะสามารถแทงทะลุเสื้อเกราะเหล่านั้นไปได้ แต่ดูเหมือนว่าจะไม่สามารถทำลายพลังการต่อสู้ของนักรบเสื้อเกราะที่เกิดจากยันต์เหล่านี้ได้เลย มีครั้งหนึ่งชื่อซินแทงทะลุ ‘ใบหน้า’ ของ นักรบเสื้อเกราะตนหนึ่ง มันกลับยกสองแขนขึ้น สิบนิ้วกำคมกระบี่

เอาไว้แน่นจนประกายไฟกระเด็นออกมาระลอกใหญ่พร้อมส่งเสียง
ลั่นเปรี้ยะๆ

สวีชิงโจวที่ใช้เม็ดเลือดเกราะสำนักการทหารคุ้มกันกายประมือ
กับหลูปายเซียงที่กุมดาบแคบหยุดหิมะไว้ในมือ ในเวลาเพียงชั่ว
ประกายไฟแลบ พวกเขาก้าวเดินมาข้างหน้าพร้อมกัน คมดาบ
ปะทะกัน ปลายดาบของทั้งสองฝ่ายคล้ายมีเส้นใยสีเงินเส้นหนึ่งไหล
ออกมา หลังจากทีคนทั้งสองแลกดากันแล้วก็สับเปลี่ยนตำแหน่ง
กันทันที

นอกโรงเตี๊ยม อาวุธวิเศษของตระกูลเซียงนเจ็ดแปดชิ้นในมือผู้
ฝึกลมปราณถูกขว้างเข้าใส่เว่ยเซียงนที่ยืนขวางอยู่ตรงหน้าประตู
อย่างพร้อมเพรียงกัน สองแสงพร่างพราวท่ามกลางม่านราตรี

เว่ยเซียงนพลันกุมเม็ดเลือดเกราะเทพรับน้ำค้างที่อยู่ในฝ่ามือ
แน่น กรอกปราณที่แท้จริงใส่ไปข้างใน เพียงชั่วพริบตาเลือดเกราะก็
ถูกสวมลงบนกาย ไม่ต่างจากสวีชิงโจวแม่ทัพของต้าเฉวียน

หมัดที่เขาปล่อยออกมาประหนึ่งมังกรที่พุ่งทะยานรวดเร็วดุจ
สายฟ้าแลบ

พายุหมัดหนาชั้นทั่วร่างรวมตัวกันคล้ายน้ำตกที่เทกระหน้า
บวกกับมีเลือดเกราะน้ำค้างหวานชั้นเยี่ยมช่วยปกป้องเรือนกาย แต่
เว่ยเซียงนกลับไม่ได้พุ่งปะทะกับอาวุธของเซียงนเหล่านั้นโดยตรง
เขาแค่ปัดตีให้พวกมันหลบพันทาง ระหว่างทั้งสองฝ่ายจึงมีลำแสง
เป็นเส้นๆ ที่ถูกชักดึงจากสมบัติอากาศมขวางระเกะระกะ ส่งเสียง
เหมือนโลหะกระทบกันอยู่เบื้องหน้าเว่ยเซียงน

เพียงแค่เสี้ยววินาที เว่ยเซี่ยนก็ถูกลำแสงเหล่านั้นห่อหุ้มไว้ ภายใน แต่เว่ยเซี่ยนกลับยิ่งรบยิ่งห้าวหาญ พลังอำนาจทะยาน พรวดพราด

ในโรงเตี๊ยม สุกุโย่วเปียนเซี่ยนกระบี่สาวจากพื้นที่มณฑล ดอกบัวมีสีหน้าเฉยเมย เห็นเพียงว่านางยกสองนิ้วของมือข้างหนึ่ง ประกบกัน ตั้งวางไว้ตรงหน้าอก บังคับกระบี่ชือชินให้โจมตีสวิง มือเรียวยาวอีกข้างหนึ่งที่ขาวนวลเนียนราวกับไข่มันแพะบิดข้อมือเบาๆ ตะเกียบทั้งหลายที่อยู่บนโต๊ะในชั้นหนึ่งเหมือนทหารที่ได้รับคำสั่ง จำนวนเกือบครึ่งกลายเป็น 'กระบี่บิน' ลอดทะลุผ่านตัว นักรบเสื่อเกราะทั้งหลายบุกไปสังหารสวิง ที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งบินมาหยุดอยู่รอบกายนางบนชั้นสอง รับมือกับวิชาสายฟ้าที่โพล่มาอย่างลับๆ ล่อๆ ของสวิง ทุกครั้งที่ปะทะกัน จะต้องมีตะเกียบชิ้นหนึ่งระเบิดเป็นผุยผง

คนบ้าวรยุทธ์จุเหลียนนั่งยองอยู่บนราวระเบียงเงิบๆ ไม่พูดไม่จา

ในสายตาของเขามีเพียงสองคนอย่างเงินผิงอันกับชั้นที่ซุดหม่างที่เป็นคนตัดสินสถานการณ์ในครั้งนี้ได้อย่างแท้จริงเท่านั้นที่แค่ลงมือก็หุ้มเหเต็มพละกำลัง

ใช้ยันต์ย่อพื้นที่ขยับเข้าใกล้ หมัดแรกของเงินผิงอันก็คือ กระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้า

สวนโสวกงไหวแห่งราชวงศ์ต้าเฉวียนผู้นั้นพลันปล่อยจิตหยินและจิตหยางออกจากร่างมาพร้อมกัน กายธรรมสองตนเป็นภาพมายาเลื่อนลอย แต่กลับมีบารมีน่าเกรงขามดุจทวยเทพ

หมัดของเงินผิงอันไม่เพียงแต่ถูกขัดขวาง ตรงหัวใจยังถูก
เทพหยินตนหนึ่งในนั้นยื่นมือแทงเข้ามา โชคดีที่สวมชุดคลุมอาคม
จินหลี่ แม้ว่าความเจ็บปวดราวหัวใจถูกฉีกจะส่งมาเป็นระลอก

แต่เงินผิงอันกลับยังยืนตระหง่านดูจุนเขา กระทั่งเท้าถอยไป
ด้านหลังหนึ่งก้าว

จิตวิญญาณแยกจากร่าง ทำให้มีเงินผิงอันสามคนเช่นกัน อีก
สองคนนั้นต่างก็แยกกันใช้กระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าปล่อย
หมัดออกไปเป็นแนวเส้นตรง

หนึ่งหมัดผ่านไปก็ตามมาด้วยหมัดอีกนับไม่ถ้วน

บทที่ 338.1 หมัดแข็งเกินไป สุราลงโทษรสชาติดี

แก่นแท้ของกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าขึ้นอยู่กับที่การชกถึง พายุลมกรดระหว่างหมัดทั้งสอง ประหนึ่งดวงอาทิตย์ที่ตกลงและ ดวงจันทร์ก็ลอยขึ้น ดั่งเกิดแก่เจ็บตายบนโลกมนุษย์ที่เป็น กฎเกณฑ์ยิ่งใหญ่มากและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เงินผิงอันที่เลื่อนสุขอบเขตห้า เมื่อผ่านศึกบนภูเขาภูหนิวของ พื้นที่มงคลดอกบัวมาแล้วก็สามารถแยกจิตวิญญาณออกจากกัน แบ่งหนึ่งเป็นสาม น่าเสียดายที่สามารถยืนหยัดได้แค่เวลาหนึ่งชั่วโมง หายใจ แต่พวเมื่อนำมาใช้ร่วมกับกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้า ที่ไร้เหตุผลแล้ว ขอแค่ปล่อยหมัดเดี่ยวออกไปก็เพียงพอ และเห็น ได้ชัดว่าเหลือเฟือ

เมื่อหมัดโจมตีโดนชั้นที่ก็เหมือนเสียงรบกวนที่ดังขึ้นบน สมรภูมिरบ ปริปตาเดียวก็ปล่อยไปสื่กว่าหมัด ทุกหมัดปะทะเนื้อ สงเสียงดังอ้ออึง

จิตของเงินผิงอันสองคนกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม

ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ใช่ผู้ฝึกลมปราณที่แท้จริง จิตวิญญาณแยก ออกจากร่างได้ไม่นานนัก ไม่อย่างนั้นจะเป็นการทำลายพลังต้น กำเนิด

หันกลับมามองการลงมือครั้งแรกของชั้นที่ซุดหม่าง พวกฉิว เหนียงและเหยาหลิงฉือที่นอกจากจะตกตะลึงกับตบะที่สูงส่งของ

ชั้นที่ใหญ่ท่านนี้ที่สามารถปล่อยจิตหยินจิตหยางออกมาจากช่องโพรงลมปราณได้ในเวลาเดียวกัน เห็นได้ชัดว่าเป็นตบะของเซียนดินแล้ว อันที่จริงคนสกุลเหยายังรู้สึกเหลือเชื่อด้วย ไหนบอกว่าสรวงไหวแห่งต้าเฉวียนผู้นี้คือปรมาจารย์ใหญ่วิถึวฤทธิ์อย่างไรเล่า? ทำไมถึงกลายมาเป็นเทพเซียนบนภูเขาศึกษาวิชาอมตะชั้นมาได้?

ชั้นที่ผู้กุมตราประทับกองทหารม้าแห่งราชสำนักต้าเฉวียนคำนวณพลาดไปเรื่องหนึ่ง นั่นคือคิดไม่ถึงว่าชุดคลุมบนร่างของเงินผิงอันจะมีระดับชั้นสูงถึงเพียงนี้ ถึงขนาดต้านทานจิตหยินของตนไว้ได้ ทำไมตายยื่นมือควักหัวใจทำให้ปรมาจารย์ใหญ่ในยุทธภพตายไปด้วยมือข้างนี้มาหลายคนแล้ว ไม่ได้มีภาพเลือดโชกไหลนองอย่างแท้จริง แต่ทำไมตายนี้จะทำให้ 'ผืนนาหัวใจ' ของคนคนหนึ่งแตกกระแหง เพียงชั่วพริบตาหลุดเลือดหัวใจก็ถูกตัดขาดการเชื่อมโยงกับช่องโพรงทั้งหมด หลังจากตายไปแล้ว เรือนกายจะเหมือนไม้แห้งเหี่ยว คล้ายคลึงกับวิชาหนึ่งหมัดต่อยสะพานอมตะขาดสะบั้น

การที่ชั้นที่ถูกลมองเป็นปรมาจารย์ใหญ่ด้านวิถึวฤทธิ์ หาใช่เพราะคนผู้นี้ใช้เวทอำนาจตาต้าซำลงใจตบตาคู่ต่อสู้ไม่ แต่เป็นเพราะคนผู้นี้มีเรือนกายของปรมาจารย์อย่างแท้จริง เลือดลมอุดมสมบูรณ์ เส้นเอ็นและกระดูกแข็งแกร่ง มากพอจะทัดเทียมกับผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวขอบเขตหกชั้นสูงสุดได้

ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้ประชิดตัว การคุมเชิงกันโดยใช้วิชาอาคมบนภูเขาศึกษา หรือการใช้สมบัติอาคมโจมตีกันอยู่ไกลๆ ชั้นที่

ชุดหม้างต่างก็เซียวซาญูทั้งสิ้น นี่จึงเป็นเหตุให้เขาไม่กลัวการต่อสู้ แลกชีวิตกับคนอื่นมากที่สุด

แต่พอโดนหมัดที่สองเข้าไป ชั้นที่ก็ตระหนกได้แล้วว่าทำไมดี ไม่ใช่เพราะพายุหมัดของฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจอะไร แต่เป็นเพราะไม่ควรเลยที่เขาจะหลบไม่พ้น

ห้าหมัดผ่านไป ชั้นที่ใหญ่ก็กระลางอยู่ในใจ พอจะไล่เรียง หลักการของหมัดนี้ออกมาได้คร่าวๆ

สิบหมัดผ่านพ้น ดูเหมือนชั้นที่จะล้มเลิกความคิดหลบเลี่ยง อย่างสิ้นเชิงแล้ว จึงไม่ได้ถอยหนี

แต่เลือกจะใช้การบาดเจ็บแลกมาด้วยการบาดเจ็บ

ในช่วงเวลานี้กระบี่บินซู้กับสื่ออยู่ต่างก็แยกกันจับจ้องเทพหยินและเทพหยางของชั้นที่

ชั้นที่ชุดหม้างที่มองดูเหมือนผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัว แต่แท้จริงแล้ว กลับเป็นผู้ฝึกกลมปราณ กับเงินผิงอันที่มองดูเหมือนผู้ฝึกกระบี่ แต่แท้จริงแล้วคือผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัว

ในพื้นที่แคบๆ เพียงแค่สองช่วงแขน คนทั้งสองต่อสู้กันด้วย กระบวนท่าที่หยาบมาก เมื่อเทียบกับการบังคับกระบี่รับมือศัตรูของ สุกโย่วเปียนที่อยู่บนชั้นสอง ประกายแสงดาบวาบของหลูปาย เชียงและสวีชิงโจว เว่ยเซี่ยนที่อยู่นอกประตูโรงเตี๊ยมที่ต่อสู้ อย่าง อี๊กเหิมห้าวหาญ รอบกายมีแต่สมบัติอากาศที่ทอแสงเป็นประกาย ระยิบระยับ สร้างภาพปรากฏการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่าง หลากหลายแล้ว

การเข่นฆ่าระหว่างเงินฝิ่นอันกับชั้นที่แห่งต้าเฉวียน นอกจาก
คำว่าเร็วแล้วก็ไม่มีอย่างอื่นอีก ไร่รสชาติน่าเบื่อหน่าย แต่กลับ
อันตรายอย่างถึงที่สุด

ส่วนผู้ติดตามที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะทั้งสองตัวต่างก็ไปหลบอยู่ตรง
ทางขึ้นบันไดหมดแล้ว พวกเขารู้ว่าศึกขุนวายในโรงเตี๊ยมครั้งนี้
พวกเขาไม่มีแม้แต่คุณสมบัติจะสอดมือเข้าแทรกด้วยซ้ำ

สำหรับคนเหล่านี้ จูเหลียนที่เป็นคนเดียวที่อยู่ว่างไม่ได้
ขัดขวาง แม้แต่จะมองให้เต็มตาสักครั้งยังไม่ทำ

บัณฑิตแซ่ลงยีนเอนฟิงโต๊ะคิดเงิน สายตาจับจ้องมองเงินฝิ่น
อัน

เขาเดินทางท่องไปทั่วทิศ ไม่เคยเห็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวคนไหน
ปล่อยกระบวนท่าหมัดหนึ่งได้...คล่องแคล่วเหมือนเมฆคล้อยน้ำ
ไหลเช่นนี้มาก่อน

ในเมื่ออายุยังไม่มากก็แสดงว่าคงต้องเคยเดินทางมาไกล เห็น
ภูเขาสูงและแม่น้ำสายใหญ่มามากมายแล้วกระมัง?

ปราณสังหาร ปราณดูดัน ปราณแห่งความเหี้ยมหาญล้วนไม่
มีเลย แม้แต่กลิ่นอายของการช่วงชิงชัยชนะก็ยังไม่เข้มข้น

ทว่าพลังอำนาจของเขากลับเพียงพออย่างมาก

บัณฑิตรู้สึกใคร่รู้กันว่า จุดประสงค์ของวิชาหมัดนี้ของคนหนุ่ม
คืออะไรกันแน่

แต่คนเราย่อมมีช่วงเวลาที่พลังกำลังหมดลง ร่างกายและจิตวิญญาณต้องแบกรับการสะท้อนกลับของปณิธานหมัด เดิมทีนี่ก็เป็นวิธีสังหารศัตรูหนึ่งพัน ตัวเองเสียหายแปดร้อยอยู่แล้ว สำหรับหลีหลีโสภางไหวแห่งต้าเฉวียนที่ชื่อเสียงเลื่องลือคนนี่ หากคนหนุ่มหยุดวิชาหมัดไว้เพียงเท่านี้ ต่อให้ยอมทนรับอาการบาดเจ็บ หมัดสุดท้ายสามารถ 'สังหาร' หลีหลีได้สำเร็จ แต่ก็ยังไม่พอ ยังอยู่ไกลเกินกว่าคำว่าพอมากนัก

ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวไม่ได้รับความสำคัญจากคนในโลก ไม่ได้ได้รับความเคารพนับถือจากคนในราชสำนัก แต่ผู้คนกลับกราบไหว้เลื่อมใสพวกผู้ฝึกตน นั่นเพราะมีเหตุผล

พันหมื่นคาถาอาคม หนึ่งกระบี่ทำลายสิ้น

ประโยคนี้ได้รับความนิยมอย่างมากบนภูเขา หลายคนต่างก็รู้สึกว่ประโยคนี้บอกถึงความเกรงขามที่มีต่อพลังสังหารของผู้ฝึกกระบี่ แต่แท้จริงแล้วไม่ถือว่าถูกทั้งหมด คำว่าพันหมื่นนั้นได้บอกให้รู้ถึงความร้ายกาจของผู้ฝึกตนแล้ว

กระบวนท่าเทพติกลองสายฟ้าหมัดสุดท้ายของเงินผิงอันสามารถต่อให้ร่างของชั้นที่ซุดหม่างแหลกสลายได้จริงๆ ถึงขั้นที่ว่าแม้แต่ซุดหม่างสีแดงก็คล้ายกลายเป็นวัตถุมายาเลื่อนลอยไปด้วย

แต่เมื่อเงินผิงอันสังเกตเห็นว่าไม่มีเลือดสดสาดกระเซ็นออกมา ในใจเขาก็อู้แล้วว่าท่าไม่ดีจึงรีบใช้กระบวนท่าสยบเสินโถวในคัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริงเปลี่ยนมาเป็นท่าหมัดป้องกัน ถอยแล้วถอยอีก โชคดีที่ซู่ฮี้ซึ่งโถมตีพลาดอย่างน่าแปลกใจมาโผล่อยู่

ตรงหน้า บวกกับชุดคลุมอาคมจินหลี่บนร่างก็น่าจะสามารถช่วงชิงเวลาผลัดเปลี่ยนลมปราณแท้จริงของผู้ฝึกยุทธ์เฮือกใหม่ได้

ใต้หล้าไพศาลไม่ใช่พื้นที่มงคลดอกบัว อยู่ที่นี่ ผู้ฝึกยุทธ์ที่มีระดับขั้นเท่าเทียมกัน รวมไปถึงผู้ฝึกลมปราณทุกคนต่างก็พากันจับล้องช่วงเวลาของผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวเปลี่ยนลมปราณเฮือกใหม่เขม็ง

การกระทำนี้ของชั้นที่หลี่หลี่คล้ายการใช้ยันต์ตัวตายตัวแทนของอาจารย์ผู้จัดวางค่ายกลที่อยู่นอกป้อมอินทรีบินคนนั้น เพียงแต่ว่าหลี่หลี่ใช้การสลายจิตหยางเข้าไปแทนที่เรือนกายที่แท้จริง เปลี่ยนไปอยู่ในตำแหน่งที่กระบี่บินซูอี้คุมเชิงอยู่ กระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าที่ปล่อยไปอย่างไม่มีกั๊กเก็บพลังครั้งนี้ของเงินผิงอันจึงกลายมาเป็นม้าตีนปลายแรงแผนแล้ว

และการสลายจิตหยางก็แค่ทำให้ไอสถทองที่ยังไม่สมบูรณ์แบบเม็ดนั้นของหลี่หลี่หม่นแสงลงเล็กน้อยเท่านั้น

เทพหยินตนนั่นใช้วิธีควักหัวใจ กางห้านิ้วเป็นตะขอยื่นเข้ามาอีกครั้ง ประหนึ่งหมัดตอยลงบนกระดาด ชุดคลุมอาคมจินหลี่เหมือนกระดาดเซวียนลือที่มีความยืดหยุ่นทนทานอย่างถึงที่สุด เป็นเหตุให้จิตวิญญาณของเงินผิงอันไม่ถึงขั้นแหลกสลายไปในคราวเดียว ยังคงปกป้องผืนนาหัวใจเอาไว้ได้ ทว่าด้วยเหตุนี้จินหลี่เองก็ถูกพันธนาการเอาไว้ ไม่เพียงเท่านั้น กระบี่บินซูอี้ที่อยู่ตรงหน้าเงินผิงอันก็เหมือนจมลงในบ่อโคลน ถูกกักอยู่ในร่างของจิตหยิน

หลี่หลี่มาโผล่อยู่ข้างกายเงินผิงอันแล้ว เขาฟาดฝ่ามือหนึ่งตบสลายปณิธานหมัดของท่าสยบเส้นโถว เดินมาข้างหน้าหนึ่งก้าว ประคบสองนิ้วที่มเข้าที่จุดไต่หยางของเงินผิงอัน

ร่างทั้งร่างของเงินผิงอันไถลปลิวออกไปในแนวขวาง

ความแข็งแกร่งของหลี่หลี่ไม่ได้อยู่ที่เขาคือเซียนดินครึ่งตัวซึ่งเหยียบอยู่บนธรณีประตูของขอบเขตไอศถทอง แต่เป็นเพราะเขาได้ทั้งรุกและรับโดยไม่ต้องพึ่งพาวัตถุภายนอก

ส่วนข้อที่ว่าหลี่หลี่มีสมบัติอากาศมกักรหรือไม่ก็ยังไม่บอกได้ยาก

หลี่หลี่ไม่ได้ฉวยโอกาสตามไปโจมตีต่อ เขายืนอยู่ที่เดิม ฝ่ามือที่ก่อนหน้านี้สลายท่าสยบเส้นโถวก้าเป็นหมัดแล้วคลายออกอย่างรวดเร็ว รอยฝ่ามือแบออก เส้นลายมือบนฝ่ามือก็เริ่มขยับเคลื่อนไหวอย่างมีชีวิตชีวาเหมือนเส้นด้ายสีแดงสด สุดท้ายกลายเป็นยันต์สีขาวดำนหนึ่ง ใช้สองนิ้วที่ประกบกันแล้วที่มลงตรงจุดไต่หยางของเงินผิงอันก่อนหน้านี้ปาดผ่านฝ่ามือ พร้อมกับที่หลี่หลี่ท่องในใจสองคำว่า 'เปิดยันต์'

เงินผิงอันที่พยายามจะผลัดเปลี่ยนลมปราณรู้สึกเพียงว่ามีขุนเขากดทับลงมาเหนือศีรษะ ชายแขนเสื้อสองข้างและไหล่แต่ละฝั่งของชุดคลุมอากาศมลินหลี่ปรากฏยันต์หนึ่งแผ่นที่ส่องประกายแสงศักดิ์สิทธิ์

ตรงจุดของไต่หยางของเงินผิงอันก็มีเลือดสดไหลลงมาเป็นสาย

"ข้าเองก็มีหมัด ถือชะว่านี่คือของขั้วญรับแขกของราชวงศ์ต้าเฉียนเราก็ก่อน"

หลี่หลี่ยิ้มบางๆ พลังเดินมาเบื้องหน้า ระหว่างที่พูดประโยคนั้นขันทีเฒ่าที่ชายแขนเสื้อกว้างของชุดหม่างสั้นสะเทือนไม่หยุดเอียง

ก็ศีรษะหลบซูวี่ที่ฉู่โจมมาทางท้ายทอยด้านหลังไปด้วย เขาใช้ปลายนิ้วคีบกระป๋องแล้วขว้างออกไปเบาๆ ซูวี่ก็ไปกระแทกโดนสืออู่ที่อยู่ห่างไปไม่กี่ไกลพอดี

แค่ก้าวเดียวก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าเงินผิงอัน

มือซ้ายของหลี่หลี่ที่มียันต์อยู่กลางฝ่ามือวางลงบนหัวใจของเงินผิงอันอย่างอ่อนคลาย ส่วนมือขวากำเป็นหมัดต่อยกระแทกลงบนหลังมือของตัวเอง

ประหนึ่งค้อนตอกตะปูให้ปักตรึงลงไปในช่วงคลุมอาคมจินหลี่อย่างแน่นหนาด้วยพลังกำลังหนักอึ้งมหาศาล

เงินผิงอันถอยกรูดไปหลายก้าว

หลี่หลี่ตามติดเป็นเงา ยังคงใช้หมัดตีฝ่ามือซ้ำไปอีกหนึ่งหมัด ช่วงคลุมอาคมจินหลี่บนร่างของเงินผิงอันโบกสะบัดอย่างรุนแรง ปราณวิญญานแห่งแม่น้ำและภูเขารวมถึงลมพายุของผู้ฝึกยุทธ์ที่อยู่ในชายแขนเสื้อแตกสลายสาตกระเซ็นในเวลาเดียวกัน

เงินผิงอันถอยแล้วถอยอีก

คราวนี้หลี่หลี่ไม่ได้ตามไป แค่นิ้วออกมากีบเชือกสีทองเส้นหนึ่งที่โผล่มาตรงลำคอ ออกแรงกระชากหนึ่งครั้ง ตรงลำคอก็ปรากฏเป็นรอยเลือด หลี่หลี่กลับไม่รู้สึกรู้สากับบาดแผลนี้ ปล่อยให้เชือกสีทองที่น่าจะเป็นเชือกพันธนาการปีศาจรัดพันข้อมือ ชายแขนเสื้อชุดหม่างถูกฉีกกระชากจนขาดวิน บนแขนถูกรัดเป็นรอยซ้ำหลายเส้น หลี่หลี่จู้ปากพูด "บนร่างมีของดีเยอะจริงๆ นี่คงเป็นสมบัติอาคมอีกชิ้นหนึ่งสินะ น่าเสียดายที่เจ้าไม่ใช่ทั้งผู้ฝึกกระป๋อง

และไม่ใช่ทั้งผู้ฝึกกลมปราณ เลยใช้พวกมันได้ไม่คล่องมือ ไม่อย่างนั้นหมัดที่สามของข้าคงไม่มีโอกาสส่งไปให้เจ้าเร็วขนาดนี้”

ที่แท้หลังจากที่มือขวาของหลี่หลี่ถูกเชือกพันธนาการปีศาจสีทองรัดพัน มือซ้ายที่มียันต์ก็กำเป็นหมัดอีกครั้งแล้วซีไกลๆ มายังหน้าผากของเงินผิงอัน เพียงเท่านั้นตรงหว่างคิ้วของเงินผิงอันก็เหมือนถูกโจมตีอย่างรุนแรง ผิวหนังปริแตก เลือดซึมออกมา สีระเหยหายไปข้างหลัง เพียงแต่ว่าเงินผิงอันกระเทิบเท้าลงบนพื้นหนักๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ฝุ่นบังคับตัวเองไม่ให้ล้มหงายลงบนพื้น

จุดลึกในดวงตาของหลี่หลี่มีหยับเมฆอิมคริมวูบผ่าน ด้านหลังของเขาก็คือกระบี่บินชูอีกกับสีอยู่ที่โรมรันอยู่กับจิตหยินซึ่งออกมาจากช่องโพรงของตนอย่างไม่ยอมเลิกกรา

หลี่หลี่แค้นเสียงหัวเราะหยัน “เจ้าตัวน้อยทั้งสองมีใจจงรักภักดีเหมือนสกุลเหยาจริงๆ น่าเสียดายที่พวกเจ้าไม่ใช่วัตถุแห่งชะตาชีวิต พลาณภาพจึงถูกลดทอน หากสามารถกำจัดสติปัญญาของพวกเจ้าได้ ไม่นานเมื่อข้านำมาใช้งานอาจจะมีเรื่องนายินดีที่คาดไม่ถึง”

ทันใดนั้นจิตหยินของเขาก็พลันมีสามเศียรหกกร ใบหน้าแตกต่างกันไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่หน้าตาของ ‘ชั้นที่วัยกลางคน’ เหมือนหลี่หลี่ แต่เป็นใบหน้าของสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามองค์ในศาลบูชของราชวงศ์ต้าเฉวียน แบ่งออกเป็นชายฉกรรจ์เคราดก แม่ทัพฝ่ายบุ๋นลักษณะสุภาพสง่างาม และผู้เฒ่าท่าทางที่มที่อคนหนึ่ง

แขนสามคู่แบ่งเป็นถือคทาเหล็กหนึ่งคู่ ขวานหนึ่งคู่และทวนเหล็กหนึ่งด้าม ซึ่งอาวุธเหล่านี้ล้วนเกิดจากการรวมตัวกันของควันธูป

แม้ว่าหีหีจะต้องแบ่งสมาธิไปจับตามองการ 'ปะทะ' กันระหว่างจิตหยินกับกระบี่ปินสองเล่ม แต่ก็ไม่ส่งผลต่อการป้องกันเงินผิงอันของเขา

โสวกงไหวแห่งต้าเฉวียนซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือไปในหลายแคว้นภาคกลางของไบกงทวีปผู้นี้ แม้จะพลาดโอกาสการโจมตีครั้งแรกไป แต่ภายหลังกลับยึดครองความได้เปรียบอย่างมั่นคง แต่เขาคิดไม่ถึงว่าเจ้าเต็กนั้นจะทนรับหมัดได้มากขนาดนี้ ตอนนี้ตรงจุดไหญางของเขายังมีเลือดไหลออกมาไม่หยุด แต่กลับยังทำท่าเหมือนไม่เป็นอะไร เขาได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัส ทว่าจึงซีเส้นที่ลึลุ่มมหัศจรรย์ยิ่งกว่าปณิธานหมัดบนร่างของเขา กลับไม่เพียงแต่ไม่ทรุดดิ่งลงเหว กลับยังไต่ทะยานขึ้นสูงอีกด้วย?

แต่ก็ไม่ใช่ไร หีหีสามารถใช้มิดทื่อแล้วเนื้อคน เขาจะค่อยๆ เผาผลาญรากฐานของคนหนุ่มผู้นี้ไปก็แล้วกัน ต่อให้คนหนุ่มสามารถปล่อยหมัดมั่วซั่วได้อีกชุดหนึ่ง อย่างมากตนก็แค่สูญเสียจิตหยินไปชั่วคราว ทว่าทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของคนหนุ่มย่อมไม่มีทางต้านทานได้ไหว ใช่ว่าหีหีจะไม่อยากกริบรบบริบจบ แต่เขากลับทำแบบนั้นไม่ได้ หากเป็นผู้ฝึกยุทธ์ขอบเขตเจ็ดหรือผู้ฝึกลมปราณขอบเขตประตุมังกรทั่วไป ป่านนี้คงถูกเขาฆ่าตายไปสองรอบแล้ว

ระหว่างที่หลูปายเซียงประมือนกับสวีซิงโจวก็คัดกเป็นรองเช่นกัน

หนึ่งเพราะหลุ่ยเซียงไม่เหมือนเว่ยเซี่ยน เขาเพิ่งเดินออกมาจากภาพวาด ยังปรับตัวเข้ากับการกรอกเทพราณวิญญาณสร้างกายของใต้หล้าไพศาลไม่ได้ สองคือบนร่างของสวีชิงโจวสวมเสื้อเกราะเงินอุจิงเหว่ย หากไม่เป็นเพราะดาบแคบหยุดหิมะในมือคือวัตถุของเซี่ยนดินก่อกำเนิดที่หายสาบสูญไปนานของภูเขายู่ไท่ผิงเกรงว่าหลุ่ยเซียงคงไม่เหลือพลังกำลังให้เอาคืนแล้ว

แม้ว่าตรงหน้าอกและหัวไหล่ของหลุ่ยเซียงต่างก็มีแผลถูกมีดฟันลึกจนเห็นกระดูกขาว ทว่าบรรพบุรุษผู้บุกเบิกสิทธิ์ิมารของพื้นที่มณฑลดอกบัวท่านนี้กลับยังมีสีหน้าผ่อนคลายเป็นธรรมชาติราวกับว่าเขาารู้สึกสนใจวิชาดาบของสวีชิงโจวแม่ทัพฝ่ายบู๊ของต้าเฉียนผู้นี้มากกว่าคิดจะเอาชนะเขา

แม้ว่าสุยไยวเปียนจะมีชาติกำเนิดเป็นผู้ฝึกยุทธ์ แต่การเข่นฆ่าระหว่างนางกับสวีถิงแห่งอารามฉ่าวมู่กลับเหมือนการประมือกันระหว่างผู้ฝึกลมปราณสองคนมากกว่า

เห็นได้ชัดว่าสวีถิงคิดว่าสตรีผู้นี้คืออาจารย์กระบี่ ต่อให้รับมือได้ยาก แต่ขอแค่ไม่ใช่ผู้ฝึกกระบี่ที่หล่อเลี้ยงกระบี่ปิ่นแห่งชะตาชีวิตได้ นั่นก็ไม่ใช่ไร

เว่ยเซี่ยนที่อยู่นอกประตูต่อสู้อย่างเต็มคราบ

ลมพายุหนาชั้นและแข็งแกร่งพัดขึ้นต่อเนื่องไม่ขาดสาย บวกกับเสื้อเกราะน้ำค้างหวานที่ฉินผิงอันมอบให้ ส่วนบาดแผลเล็กๆน้อยๆ ที่มาจากฝีมือของพวกเขาปลาที่หลุดรอดตาข่ายก็ยังไม่เจ็บไม่คันสำหรับเขา

อันที่จริงสองฝ่ายที่เขนฆ่ากันคอยจับตามองผลแพ้ชนะฉาก
ชั้นที่หลืหลืและเงินผิงอันอยู่ตลอดเวลา

สุยโยวเปียนเป็นฝ่ายเอ่ยถามก่อน “คุณชาย?”

เงินผิงอันที่บาดแผลเต็มร่างแค่สายหน้า ไม่ได้พูดอะไร

ปราณแท้จริงที่บริสุทธิ์เือกนั้นได้แต่ปล่อยค้ำเต็งเอาไว้ ไม่
กล้าพลัดเปลี่ยน

หลืหลืถามยิ้มๆ “ทำไม มีฝีมือแค่นี้เองหรือ?”

หากเงินผิงอันไม่ได้สวมจินหลื เกรงว่าปานนี้กลืนคาวเลือด
จากร่างของเขาคงโชยคลุ้งให้คนทั้งโรงเตี๊ยมได้กลิ่นแล้ว

ยันต์กลางฝ่ามือที่หลืหลื ‘ตอกเข้ามา’ ในหัวใจของเงินผิงอัน
จินหลืช่วยสกัดกั้นไว้แค่เกินครึ่งเท่านั้น ยังคงมีอีกเกือบครึ่งที่แทรก
ซอนเข้ามาในหัวใจ

ความเจ็บปวดนั้นไม่ต่างจากถูกคว้านหัวใจ

หน้าผากผุดพรายไปด้วยเม็ดเหงื่อ พอปะปนกับเลือดบน
ไบหน้าก็ไหลมาตามโครงหน้าของคนหนุ่ม แล้วหยุดติงลงบนพื้น

จิตสังหารในใจหลืหลืยิ่งเข้มข้นมากกว่าเดิม

หลืหลืกำลังรอให้ปราณที่แท้จริงของเงินผิงอันถูกเผาผลาญ
จนหมดสิ้น หากบอกว่าคนหนุ่มตรงหน้าผู้นี้สามารถอาศัยความ
เด็ดเดี่ยวฟันข่มกลิ่นความเจ็บปวดจากบาดแผลทางกายไว้ได้ ทว่า
ขอแค่ปราณแท้จริงเหลกสลาย โอกาสของหลืหลืก็มาถึงแล้ว เขา

รอได้ แต่เงินฝิ่นอันรอไม่ได้ ดังนั้นหลี่หลี่จึงไม่คิดได้คิดจะเอาศอก โดยการต่อสู้ประชิดตัวกับเงินฝิ่นอันอีก แล้วนับประสาอะไรกับที่ เดิมทีการควบคุมจิตหยินและจิตหยางให้ออกจากช่องโพรงในเวลา เดียวกันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายอยู่แล้ว หากไม่เป็นเพราะไอศถทองครึ่ง เม็ดทำให้รากฐานปราณวิญญานของหลี่หลี่เหนือกว่าผู้ฝึกตน ขอบเขตเดียวกันไปมาก เทพหยินที่อยู่ด้านหลังตนนั้น อย่างไรก็ตามแต่ จะรักษาสภาพสามเศียรหกกรของอริยะบูไว้ได้เลย แต่ต้องรับมือ กับกระบี่ปินสองเล่มอย่างซิวอี้สืออยู่ก็อาจจะแหลกสลายไปเอง และ กลับคืนมาสร้างจริงของหลี่หลี่นานแล้ว

หางตาของหลี่หลี่ชำเลืองมองไปยังผู้เฒ่าที่นั่งยองอยู่บนราว ระเบียงชั้นสอง

เขารู้สึกอัดอั้นเล็กน้อย เหตุใดอีกฝ่ายถึงเอาแต่นิ่งดูดาวย่อยู่ ตลอดเวลา

ในช่วงเวลาที่หลี่หลี่ทอดสายตามองไปยังจุเหลียนคนบ้าวร ยุทธ์ เงินฝิ่นอันคล้ายคว้าจับ โอกาสที่กำลังจะผ่านเลยไปไว้ได้ เขา เริ่มทำการปลดเปลื้องลมปราณ

หลี่หลี่หัวเราะหยันอยู่ในใจไม่หยุด ดันร่นก่อนตาย ทว่าคราวนี้ เจ้าแพ้วเต็มพินแล้ว

จิตหยินพลันพุ่งมาหยุดอยู่ด้านหน้าเงินฝิ่นอันแล้วขว้างอาวุธ ห้าชั้นที่ถือไว้ด้วยหกมือใส่เขาไม่ยั้ง

ส่วนหลี่หลี่นั้นหันไปรับมือกับกระบี่ปินสองเล่มด้วยตัวเอง ปราณวิญญานสีขาวหิมะจำนวนนับไม่ถ้วนไหลออกมาจากชุด

หม่างสีแดง คล้ายรังแมงมุมขนาดใหญ่ยักษ์ที่บิดบังขัดขวางทางไป
ช่วยเจ้านายของซูอื่กับสื่ออยู่อย่างสิ้นเชิง แม้ว่าใยแมงมุมสีขาว
เหล่านี้จะไม่สามารถกักตัวกระปี่บินไว้ได้ แต่ขอแค่ชะลอความเร็ว
ของพวกมันได้เล็กน้อย หลี่หลี่ก็สามารถมาปรากฏตัวอยู่ใกล้กระปี่
บิน จากนั้นก็ใช้นิ้วดีด หรือไม้ก็สะบัดชายแขนเสื้อ โจมตีกระปี่บิน
ทั้งสองเล่มได้อย่างง่ายดาย

หลี่หลี่รู้สึกขบขันเล็กน้อย

คนหนุ่มผู้นี้ไม่รู้จักรักแล้วตายเอาชะเลย ที่แท้เขาไม่ได้
ผลัดเปลี่ยนนลมปราณ แต่ที่ทำอย่างนั้นก็คงเพราะอยากหลอกให้
ตนเข้าไปใกล้ แต่จะมีความหมายอะไรเล่า? วันนี้เขาบ่มบ่ามออก
หน้าให้ตระกูลเหยา ตอนนีที่ใช้อยู่สบายเล็กๆ น้อยๆ ก็ยังคงบ่มบ่าม
อยู่ดี คงเป็นเพราะชาติกำเนิดของคนหนุ่มสูงส่งเกินไป อีกทั้งยังมี
ยอดฝีมือเป็นข้ารับใช้ ชั่วชีวิตที่ผ่านมาเจอแต่ความราบรื่นสมหวัง
ก็เลยไม่รู้จักรักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ

แต่คู่ต่อสู้ที่มีภูมิหลังน่าตะลึงเช่นนี้ ในเมื่อกลายเป็นศัตรูคู่แค้น
กันแล้วก็ควรจะต้องตรากรอน โคนให้สิ้นซาก หากปล่อยเสียกลับ
ภู่เขา ไม่แน่ว่าตลอดทั้งราชวงศ์ต้าเฉวียนอาจต้องเจอกับปัญหา
ใหญ่เหี้ยมฟ้า

บทที่ 338.2 หมัดแข็งเกินไป สุราลงทัณฑ์รสาชาติดี

เปรียบเทียบกับทุกหมัดปะทะเนื้อของเงินผิงอันกับหลีหลีก่อนหน้านี้นี้ ตอนนี้การทุบตีจากเทพหยินกลับยิ่งน่าตะลึงพรึงเพริดมากกว่าเดิม

ยังดีที่สิ่งนี้ไม่ได้แปลกใหม่สำหรับเงินผิงอันนัก ตอนที่อยู่บนภูเขาคูหนิวแล้วต้องรับมือกับกายธรรมร่างทองของตึงอิงก็เป็นปรากฏการณ์ภูเขาถล่มพื้นดินปริแตกแบบนี้ไม่ใช่หรือ?

เพียงแต่ว่าคราวก่อนเงินผิงอันได้แค่ฝืนทนรับเอาไว้ ไม่เหลือเรี่ยวแรงให้อาเคิน ภูเขาคูหนิวทั้งลูกถูกร่างทองของตึงอิงทุบตีเสียจนระเบิดแตกกระจาย

ตอนนี้เงินผิงอันแค่ต้องต่อยตีกับเทพหยิน 'เล็ก ๆ' ตนหนึ่งเท่านั้น ทั้งสองฝ่ายจึงไม่มีใครหลบเลี่ยงใคร

ชุดคลุมอาคมจีนหลีจากที่เป็นสีหิมะขาวโพลนเพราะถูกร่ายเวทบังตาก็กลับคืนสภาพเดิมกลายเป็นสีทองแล้ว

หลังจากที่เงินผิงอันปล่อยกระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าไปสิบหมัด ประกายในดวงตาของหลีหลีหม่นมัวลงเล็กน้อย แต่เขากลับยังไม่สนใจ ปล่อยให้คนหนุ่มร่ำหมัดใส่ครั้งแล้วครั้งเล่า

เทพหยินสามเศียรหกกรที่มีหน้าตาท่วงท่าเหมือนนอริยะในศาลปู่แหลกสลายตั้งโอบมอก ปราณวิญญูณแผ่กระจายไปสี่ทิศ

ส่วนชุดคลุมอาคมจินหลี่ก็ปรากฏรอยกรีด รอยแตกยับเป็นริ้วๆ ตอนนี้อย่างไม่อาจกลับคืนสู่สภาพเดิมได้ อีกทั้งปราณวิญญานบนชุดยังกระจัดกระจายอย่างยุ่งเหยิงด้วย

หลี่หลี่กระซอกชุดหม่างสีแดงสดที่สภาพขาดวินไม่เหลือดีตัวนั้นทิ้งไป มองคนหนุ่มที่หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงอย่างรุนแรง ฝ่ามือและหลังมือทั้งสองข้างต่างก็เปราะอะเลอะไปด้วยเลือด เขาพยายามฝืนเบิกตาสองข้างขึ้น ใบหน้ามีเลือดสดไหลนอง ดูเหมือนว่าจะมีเพียงดวงตาคู่นั้นที่ยังคงใสสะอาดกระจ่างแจ้ง

หลี่หลี่เอ่ยกลั้วยิ้ม "น่าเสียดายที่เจ้าเป็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวนี้ หมายความว่าเจ้าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับใบทองหวิปและสำนักกุยหยก ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่กล้าฆ่าเจ้าจริงๆ"

เงินผิงอันหลับตาลงข้างหนึ่ง พุดด้วยน้ำเสียงแหบพร่าว่า "ร่างจำแลงสองร่างนี้ของเจ้าทนรับการทุบตีไม่ได้เลย เพิ่งจะสับเจ็ดสับแปดหมัดก็แตกสลายซะแล้ว เทียบตึงอิงไม่ได้ด้วยซ้ำ"

หลี่หลี่ยิ้มบางๆ "แล้วยังไง?"

เงินผิงอันพุดด้วยน้ำเสียงคลุมเครือ "หลังจากนี้ขอแค่ข้าปล่อยไปอีกสามหมัดก็สามารถแลกชีวิตกับเจ้าได้แล้ว เจ้ากลัวหรือไม่?"

หลี่หลี่ตอบรับด้วยเสียงหัวเราะเย็นชา เห็นได้ชัดว่าไม่เชื่อ

อีกอย่างในฐานะโสวกงไหวแห่งต้าเฉวียน ผู้ที่สร้างโอสถทองได้ครึ่งเม็ดอย่างเขา จะไม่มีวิธีรับมืออันตรายอะไรได้เลยได้อย่างไร ก็แค่ต้องจ่ายค่าตอบแทนมากหน่อยเท่านั้น

ค่าตอบแทนที่ว่ามากนั้น มากกว่าชีวิตของเขาด้วยซ้ำ

คนทั้งสองต่างก็เสียบงันกันไป ผ่านไปครู่หนึ่ง หลีหลีพลัน
ขมวดคิ้ว พุดเสียงเฉียบว่า "เจ้าเป็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวคนหนึ่ง เหตุ
ใดถึงใช้วิธีการที่ตรงกันข้าม แอบดิ่งดูดปราณวิญญานมาใช้?!"

หลีหลีถอยหลังไปหลายก้าว เข้าใจว่าคนผู้นี้จงใจเปิดประตู
ใหญ่ให้แก่ช่องโพรงลมปราณแต่ละแห่ง ปล่อยให้ปราณวิญญาน
กรอกทะเข้าสู่ร่าง นี่ก็คือโอกาสที่เจ้าเด็กคนนี้ช่วงชิงมาทำให้เขา
ต้องพินาศวอดวายไปด้วย

เสียดสีไปแล้วจริงๆ

บัณฑิตแข่งลงพยับหน้ารับเบาๆ ก่อนจะสายหน้า

ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวใช้ปราณวิญญานหล่อหลอมจิตวิญญาน
ช่างใจกล้ายิ่งนัก แต่ก็อันตรายมากเช่นกัน

ถ้าอย่างนั้นหมัดที่สามก็มีโอกาสส่งออกไปแล้ว

หากหลีหลีประมาทก็ต้องเสียเปรียบครั้งใหญ่

ศึกครั้งนี้ถือว่าไม่เหนียวเปล่าสำหรับคนหนุ่ม ผู้ฝึกยุทธ์
ขอบเขตกำลังตามหาดีแห่งวีรบุรุษก่อนหนึ่ง (ดีสามารถเปรียบ
เปรยได้ถึงความใจกว้าง ความกล้าหาญ) อย่างยากลำบาก จิตห
ยินที่แปลกประหลาดของโสวกงไหวแห่งต้าเฉวียนผู้นี้ก่อกำเนิดขึ้น
จากการนิมิตถึงอริยะสามท่านในศาลบู๊พอดิ แต่นิมิตนี้เป็นวิธีนอก
จริต เป็นที่สงสัยว่าเป็นการหมิ่นประมาททวยเทพ อีกทั้งยังทำลาย
โชคชะตาฝ่ายบู๊ เท่ากับว่าหลีหลีเอาของส่วนรวมมาใช้ส่วนตัว เชื่อ

ว่าคนในราชสำนักต้าเฉวียนก็อาจจะไม่รู้ความจริงเรื่องนี้ คีกรระหว่างคนหนุ่มกับเทพหยิน เมื่อเขาคว้าชัยชนะมาได้แล้วเทพหยินเหล่านั้นก็แตกสลาย อริยะบูแห่งราชวงศ์สกุลหลิวสามท่านยอมต้องสัมผัสได้ถึง ในอนาคตหากคนหนุ่มมีโอกาสเดินทางไปเมืองหลวงต้าเฉวียน เข้าไปในศาลบูแห่งนั้น เชื่อว่าต้องได้รับการตอบแทนอย่างดีแน่นอน

แต่ก่อนจะเป็นเช่นนั้นได้ คนหนุ่มกับพวกผู้ติดตามท่าทางประหลาดของเขาต้องรอดชีวิตไปจากโรงเตี๊ยมแห่งนี้ให้ได้เสียก่อน

เขารับปากอีกฝ่ายไว้ว่าจะช่วยเก็บกวาดให้ แต่ไม่ได้บอกว่าจะช่วยปกป้องคนหนุ่มผู้นั้น

ชั้นที่หลี่หลี่กวาดตามองไปรอบด้านแล้วเดินออกไปสืบทว่า ก้าว มาหยุดข้างโต๊ะเหล้าตัวหนึ่ง หยิบจอกเหล้าขึ้นมาดื่มเหล้าแล้ววางลงเบาๆ มองผู้ติดตามหนุ่มทั้งหลายที่อยู่ตรงทางขึ้นบันได คนหนึ่งในนั้นคือท่านโหวน้อย คนหนึ่งคือลูกหลานแม่ทัพหลงเซียง คนอื่นๆ ก็ถือเป็นทหารผู้กล้าแห่งกองทหารรักษาพระองค์ที่อนาคตกว้างไกล

เจ้าเศษสวะสวีชิงโจว ไม่เพียงแต่ไม่สามารถจัดการกับเจ้าคนใช้ดาบผู้นั้นได้ กลับกันยังกลายเป็นคนป้อนกระบวนท่าดาบให้อีกฝ่ายดูโดยที่ตัวเองดันไม่รู้ตัว

สวีถงแห่งอารามฉ่าวมู่ยังจมล่อมอยู่กับพลังอำนาจของวิชาสายฟ้านอกจิตผายลมสุขนั้น นึกว่าตัวเองจะกุมชัยชนะไว้ได้อยู่มือ แต่กลับไม่รู้เลยว่านี่ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่อาจารย์กระบี่ เพียงแค่มีปณิธานแห่งกระบี่แตกหน่อขึ้นในใจประดุจต้นไม้ในฤดูใบไม้ผลิที่มี

ชีวิตชีวาเท่านั้น พรสวรรค์ของอีกฝ่ายดีเยี่ยมจนสมควรเรียกว่า เป็นตัวอ่อนเขียนกระบี่แล้ว

ส่วนตรงนอกประตูก็ยิ่งตึกกันอย่างครึกครื้น ทั้งสองฝ่ายผลัดกัน รุกผลัดกันรับ แต่ก็แค่มองดูแล้วคึกคักเท่านั้น

สุดท้ายหลี่หลี่มองไปทางสตรีแต่งงานแล้วกับผู้เฒ่าหลังค่อม เขาไม่สนใจคนทั้งสองแม้แต่น้อย กลับเป็นบัณฑิตตักอับคนนั้นที่หลี่หลี่รู้สึกมองไม่ออก แต่เขาก็ไม่คิดอะไรมาก

ในโรงเตี๊ยม ไม่ว่าจะเป็นศัตรูหรือเป็นคนกันเอง ทุกคนล้วน ต้องตายทั้งหมด

หลี่หลี่โบกมือหนึ่งครั้ง ประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมก็พลันปิดลงดัง บัง

ลูเหลียนเอ๋อเนิบช้า "ระวัง"

หลี่หลี่ยื่นมือมาวางทับไว้ตรงห้องนอกจุดต้นเทียนแล้วเริ่มสุด ลมหายใจเข้าปอดเหือกใหญ่

ทุกครั้งที่ฟันลมหายใจจะต้องมีไอสีแดงสดถูกฟันออกมาด้วย

เงินผิงอันกระโจนไปข้างหน้าอย่างเงิบเขียบ

กระบวนท่าเทพตีกลองสายฟ้าถูกปล่อยไปเป็นครั้งที่สาม

หมัดนั้นต่อยลงบนหลังมือที่วางแนบติดกับหน้าห้องของชั้นที่

ส่วนหลี่หลี่ก็ปล่อยหมัดต่อยเข้าที่หัวใจของเงินผิงอัน

แค่หมัดง่าย ๆ สองหมัดเท่านั้น

ल्लील्लीหยุดหงิดอย่างถึงที่สุด สภาพจิตใจของเขาเหมือนไม่ใช่จิตใจของเซียนดิน ชั้นที่ในวังลึกผู้กุมกองทัพม้าคอยปกป้องเมืองหลวงอีกต่อไป สีหน้าของเขาพลันเปลี่ยนมาเป็นดุตัน ดวงตาเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน ยกฝ่ามือตบฉลาดลงบนจุดไต่หยางของเงินผิงอัน

ครึ่งร่างของเงินผิงอันปลิวออกไป มีเพียงสองเท้าที่ปักตรึงอยู่กับพื้น นั่นก็เพื่อปล่อยหมัดครั้งต่อไป

แต่ละหมัดที่ปล่อยออกไปล้วนเร็วกว่าหมัดก่อนหน้า

ส่วนแต่ละหมัดของल्लील्लीก็ยังมีพลังอำนาจดุจสายฟ้า

กระบี่บินซู่อีกกับสีอู่ที่แทงเข้าไปในร่างของคนผู้นี้ แต่กลับเหมือนเข้าไปอยู่ในเขาวงกต ฟุ้งชนอยู่ท่ามกลางช่องโพรงลมปราณของอีกฝ่ายอย่างสะเปะสะปะ หาทางออกไม่เจอเสียที

กระดุกในร่างของเงินผิงอันส่งเสียงลั่นแตกเป็นระลอก

บนใบหน้าของल्लील्लीที่ผ่านการบำรุงรักษาอย่างดีจึงยังเหมือนคนวัยกลางคนมีเส้นใยลอยขึ้นมา บางจุดปูดนูน บางจุดเว้ายวบลงไปราวกับว่าใบหน้านี้เป็นของปลอม

โอสถทองที่สร้างได้ครึ่งเม็ดระเบิดแตกดังโพละ

เพียงแต่ว่าเป็นเพียงชั้นผิวภายนอกเท่านั้นที่ระเบิดแตกเหมือนที่ก่อนหน้านี้ल्लील्लीถอดชุดหม่างสีแดงคลุมกายทิ้งไป

จูเหลียนถอนหายใจอยู่ในใจ รวาระเบียงใต้ฝ่าเท้าระเบิดแตก พื้นกระดานก็ปริร้าวดำตามไปด้วย เขาพลี๊วกายลงมายังชั้นหนึ่ง ความเร็วนั้นตั้งพายุลมกรด อย่างก้าวสองสามก้าวเหมือนไม่ใส่ใจ แต่กลับมาหยุดอยู่ข้างกายหลี่หลี่แล้ว เขาดีดปลายเท้าเล็กน้อย ร่างก็ทะยานขึ้นสูง ก่อนจะตีศอกใส่ศีรษะของชั้นที่เฒ่าที่อายุมาก ถึงเก้าสิบปีผู้นี้ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งชักออกมาอย่างว่องไว ทำมือเป็นมิดที่แทงทะลุเข้าไปยังลำคอของหลี่หลี่

หลี่หลี่ที่เดิมที่ควรต้องตายอย่างมิต้องสงสัยกลับยังคงออกหมัดต่อยเงินผิงอัน พอเขาปล่อยหนึ่งหมัดไปแล้ว เลือดสดก็ไหลทะลักออกมาจากหูทั้งสองข้างของเงินผิงอันเหมือนน้ำพุพุ่ง

ส่วนจูเหลียนนั้นปลิวกระเด็นออกไปดังตุ้ม ร่างกระแทกเข้ากับผนังที่อยู่ห่างไปไกลจนผนังแตกพัง แล้วหล่นตู่บลงด้านนอก

หลี่หลี่ที่ลำคอถูกแทงทะลุสีหน้าเฉยเมย ใจคิดแต่ว่าต้องฆ่าคนหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าให้ได้ก่อน ส่วนคนอื่นๆ หลังจากที่เขาเผยแพร่ร่างแท้จริงแล้ว ต่อให้ร่วมมือกันมาก็ยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา

ร่างของจูเหลียนลอยหรือไปตกท่ามกลางกองทัพทหารม้าที่อยู่ด้านนอก อยู่ดีๆ มีคนคนหนึ่งลอยออกมา ทำเอาพวกทหารตกใจขวัญกระเจิง ในขณะที่กำลังจะล้อมสังหารคนผู้นี้ จูเหลียนกลับถ่มเลือดออกมาหนึ่งคำ กลิ้งตัวไปด้านหลัง พอลุกขึ้นยืนก็เหมือนวานรที่ปีนป่ายอยู่ในป่า และความดุร้ายอำมหิตของคนบ้าคลั่งวรยุทธ์ก็ได้สำแดงออกมาอย่างไม่มีกั๊กเก็บไว้ มือทั้งคู่ของเขาตั้งแขนสองข้างของทหารม้าคนหนึ่งกระชากออก ฉีกแขนทั้งสองข้างของคนผู้นั้นไปโดยตรง

ครั้นแล้วจึงใช้ฝ่ามือตบเข้าที่ศีรษะของทหารม้านายนั้น เสียง
ปังดังสนั่นหวั่นไหว

หมัดหนึ่งตอยเข้าที่หน้าอกทะลุเรือนกาย เพราะรังเกียจที่ศพนี้
ขวางหูขวางตา จึงทำมือเป็นมิดพันจับเป็นแนวเฉียงตั้งแต่ไหล่
จนถึงหน้าท้อง ศพของคนผู้นั้นถูกผู้เฒ่าหลังค่อมฟันฝ่าออกเป็น
สองท่อน เลือดสดและไส้ไหลทะลักนองเต็มพื้น

ในโรงเตี๊ยม

สวิตงและสวีซิงโจว สุยโย่วเปียนและหลูปายเซียง ต่างฝ่ายต่าง
หยุดมือพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เพราะการเปลี่ยนแปลงของชั้นที่หลีหลีน่าเหลือเชื่อเกินไป

สัญชาตญาณทำให้พวกเขาทุกคนมองหลีหลีเป็นศัตรูตัว
ฉกาจที่สุด

และเวลานี้เอง ลิวเหนียง ผู้เฒ่าหลังค่อม เด็กหนุ่มซาเป้และ
เหย้าหลังจื่อที่อยู่บนชั้นสองต่างก็ตัวอ่อนนอนหงายอยู่บนพื้น
อย่างน่าประหลาดใจ

ไม่รู้ว่าบัณฑิตตกอัปแซ่จงมาปรากฏตัวอยู่ด้านหลังหลีหลี
ตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาเอามือหนึ่งไพล่หลัง อีกมือหนึ่งใช้สองนิ้วคิบบยา
เม็ดสีแดงสดไว้หนึ่งเม็ด ก้มหน้าลงจ้องมองมันนิ่งๆ พลังพิมพ์ำกับ
ตัวเองว่า "มิน่าเล่า"

บัณฑิตออกแรงเล็กน้อย โอสถทองที่แท้จริงเม็ดนี้ก็ถูกบีบจน
แตก

ได้ยืมว่าเงินผิงอันที่อยู่ด้านหลังต่อยหมดใส่หน้าอกของชั้นที่
ที่ตายไปแล้ว และกระดูกมือของเงินผิงอันก็แตกละเอียดไปหมด
บัณฑิตก็หันหน้ากลับมา เนื่องจากยังมีหีหีที่ร่างยังไม่ล้มลง
ขวางอยู่ เขาจึงได้แต่ขยับตัวเบี่ยงออกมา แสยะยิ้มให้เงินผิงอัน ใน
ดวงตาเต็มไปด้วยความเลื่อมใส “น้องชายคนนี้ เจ้าไม่รู้จักเจ็บหรือ
ไร?”

เงินผิงอันยังคงจมล่อมอยู่กับปณิธานหมัดของตัวเอง

อันที่จริงหมัดสุดท้ายไม่ถือว่ามีพลังพิฆาตอะไร มันค่อนข้างจะ
เบาหวิวด้วยซ้ำ ต้องรู้ว่ากระบวนท่าเทพติกลองสายฟ้าคือวิชาหมัด
ที่ผู้เฒ่าแซ่ชู่ซึ่งเคยยืนอยู่บนยอดสูงสุดของขอบเขตสืบทอดวิทยุทธ์
ภาคภูมิใจมากที่สุด และหวังจะนำกระบวนท่าหมัดนี้ไปถามมรรคา
จารย์เฒ่าว่าสูงหรือต่ำ

ร่างของเงินผิงอัน โกงเงนจะลุ่มมิล่มแหล่ การมองเห็นพร่า
เลือน เขายังพอจะมองเห็นได้ว่าชั้นที่ที่ลำคอแหลกและผู้นั้นไหลลู่
คอตก เสียงตู่ตู่หนึ่งครั้ง อีกฝ่ายก็ลงไปนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้น เงิน
ผิงอันสัมผัสไม่ได้ถึงพลังชีวิตของเขา

เงินผิงอันยืนอยู่ท่าเดิม ยังคงค้างอยู่ในท่าปล่อยหมัด ไม่ได้
เก็บหมัดกลับมา นาทีนี้ในหัวของเขามีแค่ความคิดเดียว โชคดีที่
หมัดสุดท้ายนี้ไม่ได้ปรากฏอยู่ในสายตาของผู้เฒ่าเปลือยเท้า
ไม่อย่างนั้นผู้เฒ่าต้องดำเขาจนไม่เหลือชิ้นดีแน่

บัณฑิตมองสวิตงและสวิตงโจว กะพริบตาปริบๆ ถามว่า
“วิญญาณชนขยับปากไม่ขยับมือ คำพูดหลอกเด็กพวกนี้ พวกเจ้าเชื่อ
จริงๆ หรือ?”

สวิตช์กับสวิชิ่งใจวกลิ้นน้ำลาย

แขนสองข้างของเงินผิงอันห้อยตกลง นั่งแปะลงไปบนพื้น
ขยับขานั่งขัดสมาธิ

ใช้เรียวยแรงเหวี่ยงสุดท้ายกำสองมือเป็นหมัดวางลงบนหัวเข้า
เบาๆ ได้แต่ลืมตาข้างเดียว

ชุดคลุมอาคมจีนหลี่เสียหายอย่างหนัก ปราณวิญญาณบาง
เบาจนแทบไม่เหลืออยู่ สูญเสียประสิทธิภาพไปชั่วคราว

เลือดสดที่ท่วมร่างเขาเด่นชัดสะดุดตาดูยิ่งกว่าชุดหม่างสีแดงสด
ที่หลี่หลี่สวมก่อนหน้านี้อีก

บัณฑิตพูดกับคนหนุ่มว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าคุณต่อสู้ของตัวเองคือ
อะไร?”

แต่เพราะในโรงเตี๊ยมยังมีคนอยู่อีกมาก บัณฑิตจึงไม่ได้บอก
คำตอบออกมา ก่อนที่ตนจะลงมือ ลมปราณของคนหนุ่มได้
เปลี่ยนแปลงไป นั่นน่าจะเป็นวิชารักษาตัวรอดที่อีกฝ่ายอำพรางไว้
อย่างลึกลับ หรือไม่ก็เป็นกระบวนท่าสังหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุด บัณฑิต
พอจะเดาออกแค่เล็กน้อยเท่านั้น

เงินผิงอันเงยหน้าขึ้นช้าๆ ยังคงลืมตาได้แค่ข้างเดียว เขายิ้ม
บางๆ ตอบว่า “เบื้องหน้าใครคน”

บัณฑิตทรุดตัวลงนั่งยอง ถามยิ้มๆ ว่า “เจ้าชื่ออะไร?”

เงินผิงอันหลับตาลง

บัณฑิตกลอกตามองสูงใส

ลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ยื่นนิ้วข้างหนึ่งออกมาวาดวงกลมกลางอากาศเหมือนเด็กระบายสี

หลังจากที่เรือนกายและโอสถทองของหลี่หลี่ทยอยกันระเบิดแตก ปราณวิญญานฟ้าดินในโรงเตี๊ยมก็ค่อยๆ ไหลเข้าหาผู้ฝึกยุทธ์หนุ่ม อีกทั้งตำแหน่งที่มารวมตัวกันยังเป็นช่องโพรงลมปราณที่ปราณกระบี่สับแปดหยุดของเงินผิงอันต้องไหลเวียนผ่านพอดี

นอกจากนี้เมื่อเขากวักมือหนึ่งครั้ง ศพของหลี่หลี่ก็หายวับไป แต่ซูอี่สืออู่กลับพุ่งพรวดออกมาหยุดลอยอยู่สองข้างไหล่ของเงินผิงอันอย่างรวดเร็ว ปลายกระบี่ชี้ไปที่บัณฑิต

บัณฑิตแสวงทำเป็นมองไม่เห็น เขาเงยหน้าตะโกนขึ้นไปยังชั้นสอง “นั่งหนูน้อย หยุดอ่านหนังสือได้แล้ว รีบมาดูพ่อเจ้าเร็วเข้า”

เผยเขียนที่ไม่เหลือเรี่ยวแรงอ่านหนังสืออยู่นานแล้วรีบวิ่งออกมาจากห้อง นางมองไปที่บัณฑิตตกอับก่อน จากนั้นก็ถามอย่างแก้งงงว่า “อะไรนะ? ดูพ่อเจ้า?”

บัณฑิตจู้ปากพูด “โ้วโห รู้จักเร่งแกลคนอื่นด้วยหรือนี้”

เผยเขียนวิ่งปรี๊ดลงมาจากชั้นบน เหยียบลงบันไดเสียงดังตึงๆ

นางมานั่งยองอยู่ข้างบัณฑิตชุดเขียว เผยเขียนมองเงินผิงอันแล้วเอ่ยถามคนที่อยู่ข้างกายเบาๆ “คงไม่ได้ตายแล้วหรอกนะ?”

บัณฑิตพยักหน้ารับ “จากไปตั้งแต่ยังหนุ่มแน่น ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก”

เผยเขียนมองซ้ายมองขวา ทำท่าจะพูดแต่ก็หยุดไป

เงินผิงอันลืมตาขึ้น

เผยเขียนหันขวับมามองบัณฑิตด้วยสายตาเดือดดาล “ทำไมเจ้าต้องสาปแช่งให้พ่อข้าตายด้วย? พ่อเจ้าต่างหากที่ตาย!”

บัณฑิตทำสีหน้าไร้เดียงสา “พ่อข้าตายไปตั้งนานแล้วนี่นา ทุกปีพ่อถึงช่วงเทศกาลชิงหมิง (เซ่งเม้ง) ข้าก็ต้องไปเก็บกวาดสุสาน”

เงินผิงอันปลดน้ำเต้าลงมาจับเหล่าบ่าวค้าเล็กๆ ตอนที่ยกมือขึ้น สภาพมือข้างนั้นน่าอเนจอนาถอย่างถึงที่สุด ทำเอาเผยเขียนที่เห็นเหงื่อแตกพลั๊ก คิดเหมือนกับบัณฑิตข้างกายเลยว่า ไ้เหล่านี้มีคนที่ไม่กลัวเจ็บขนาดนี้ได้อย่างไร?

บัณฑิตยิ้มถาม “เพื่อตระกูลเหยา เกือบต้องมาตายอยู่ที่นี้ ไม่รู้สึกกลัวในภายหลังบ้างเลยรึ?”

เงินผิงอันกล่าว “ไม่ใช่เพื่อตระกูลเหยา”

บัณฑิตยิ้มชั่วร้าย “ตระกูลเหยาเจอกับหายนะใหญ่ครั้งนี้ อันที่จริงมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความงาม เชื่อว่าอีกไม่นานเจ้าก็จะได้รับรู้ ขนาดบุรุษยัดมันในรักที่จิตใจแข็งแรงแรงดุจหินผาอย่างข้าก็ยังเกือบจะไขว่ไขวไป ความงามของสตรีผู้นั้น แค่คิดก็พอจะรู้ได้”

หลูปายเซียงและสุยไยวเปียน คนหนึ่งสองมือกุมด้ามดาบ อีกคนหนึ่งสะพายกระบี่ไว้ด้านหลัง ต่างก็มายืนอยู่ข้างกายเงินผิงอัน

คนหนึ่งใช้เงินฝนธัญพีชสองเหรียญ อีกคนหนึ่งกลับใช้เงินฝนธัญพีชแค่เหรียญเดียว

สี่คนรวมกันก็ใช้เงินฝนธัญพืชที่เงินฝงอันเก็บสะสมไว้หมดพอดี

นักพรตเฒ่าช่างปล้กคนลงหลุมได้ล้กน้ก

บัณฑิตพลันถามอย่างสงสัยว่า “เจ้าคงไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของข้า ก็เลยมองค้กเป็นตายครั้งนี้เป็นตัวขัดเกลาทบะวิถัวฤทธิ์หรือกรรมมัง?”

เงินฝงอันเซ้ดคราบเลือดบนใบหน้า ไม่ได้ตอบคำถามข้อนี้ แต่ถามย้มๆ กลับมาว่า “เจ้าค้?”

บัณฑิตโบกมือ “ไม่มีค่าพอให้กล่าวถึง”

เงินฝงอันจึงไม่ถามอะไรต่ออีก

บัณฑิตหันมามองเผยเฉียนที่เบิกตากว้าง เขาจ้องดวงตาคู่นั้นของนาง ตั้งตะวันลอยขึ้นเหนือทะเลบูรพา ตั้งดวงจันทร์ลอลอยเหนือภูเขาทักซิณ งดงามจริงๆ

หว่านีสัยแบบนี้กลับไม่น่าชื่นชอบเอาเสียเลย

บัณฑิตหันไปมองทางประตูใหญ่ “เหยาเจ้้นและคนขององค้กชายอีกท่านหนึ่งใกล้จะมาถึงแล้ว”

สุดท้ายเขาเอ่ยด้วยรอยย้มว่า “เจ้าพักรักษาตัวให้สบายใจก็พอ หลังจากนั้นมอบให้ข้าจัดการเอง”

เงินฝงอันดี้นรนลุกขึ้นยืน เขากุมหมัดคารวะบัณฑิต เห็นมือห้กคู้ของเขา บัณฑิตก็รู้สึกซาไปห้กห้กศีรษะ สุดท้ายเงินฝงอันหัน

ไปพูดกับหลุ่ยปายเซียง “ขอบคุณมาก หากรู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ เจ้า น่าจะได้ออกมาเป็นคนแรก”

หลุ่ยปายเซียงยิ้มบางๆ

เงินผิงอันฆ่าเลื่องตามองไปยังสุยโยวเปียน ฝ่ายหลังมองตา เขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เงินผิงอันเดินขึ้นไปยังชั้นสอง เพยเฉียนตามติดมาด้านหลัง
เข้ารับใช้หนุ่มเหล่านั้น แต่ละคนหน้าไร้สีเลือด

บัณฑิตมองแผ่นหลังของหนึ่งเต็กหนึ่งผู้ใหญ่แล้วก็เกาหัว คิด
ไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นก็เลยไม่คิดให้เปลืองแรงอีก

พอเขาคิดว่าหลังจากผ่านพ้นคืนนี้ไปจะไม่สามารถมาขอ
กินฟรีอยู่ฟรีที่นี่ได้อีกแล้วก็รู้สึกขุ่นเคืองเล็กน้อย

ดังนั้นอันดับต่อมาบัณฑิตจึงนั่งลงแล้วเริ่มดื่มเหล้า บัณฑิตคน
หนึ่งที่ตรงเอาห้อยหยกประดับเดินออกจากประตูไป สำหรับเขาแล้ว
ทุกคนที่อยู่ตรงประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมคล้ายไม่มีตัวตน เขาเงื้อฝ่า
มือข้างหนึ่งตบจนองค์ชายคนนั้นพลิกตัวกลิ้งตกลงอยู่กลางอากาศ
หลายรอบ บัณฑิตอีกคนหนึ่งพกกระบี่จำแลงร่างกลายเป็นรุ่งขาว
พุ่งจากไปไกล ไปหาองค์ชายตัวเฉวียนอีกคนหนึ่งแล้วเตะอีกฝ่าย
จนกลิ้งหลุนๆ ไปบนพื้น ก่อนจะกระที่บลงบนใบหน้าของเขาอย่าง
แรง

หลังจากที่จิตหยินและจิตหยางของบัณฑิตออกจากช่องโพรง
ไปแล้ว ในรัศมีพันลี้รอบด้าน ขอแค่เป็นวัตถุหยินหรือภูตผีปีศาจ

ต่อให้เป็นห่วยเทพของศาลเถื่อนทั้งหลายก็ล้วนก้มลงกราบกราน
ตัวสั้นอย่างที่มีอาจห้ามตัวเองได้

หมื่นฝิบนโลก พบข้าลงชยุ ต้องโขกศีรษะให้

บทที่ 339 เมืองหุเออร์

ก่อนจะเดินไปถึงหน้าประตูห้องบนชั้นสอง เผยเขียนก็วิ่งเร็วๆ ผ่านเงินผิงอันไปเปิดประตูให้เขาก่อน คล่องแคล่วองไวเหมือนสุนัขรับใช้อย่างยิ่ง

เงินผิงอันก้าวยาวๆ เข้าไปในห้อง เผยเขียนกำลังล่งแล้วว่าควร จะตามไปตีไหม เงินผิงอันก็หันหน้ามาส่งความเสียดก่อน “เจ้าไปขอ เขาห้องจากทางโรงเตี๊ยมไว้สามห้อง บอกให้ลิวเหนียงลงบัญชี เอาไว้ แล้วไปบอกเว่ยเซียนด้วยว่าข้าจะปิดด่านสองสามวัน ช่วงนี้ ไม่พบเจอใครทั้งนั้น และทางที่ดีที่สุดพวกเจ้าห้าคนก็อย่าไปไกล จากโรงเตี๊ยมมากนัก”

เผยเขียนมองเงินผิงอัน “เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม?”

เงินผิงอันไม่รู้ว่าควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี สภาพเช่นนี้ของ ตนเหมือนคนไม่เป็นไรหรือ แต่เขาก็ตอบไปอย่างไม่ใส่ใจว่า “ยังไม่ตายหรอก”

เผยเขียนปิดประตูลงอย่างระมัดระวัง สุดท้ายเอ่ยประโยคหนึ่ง ว่า “มีเรื่องอะไรก็เรียกข้า ข้าอยู่ที่ห้องข้างๆ นี่แหละ”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ

กระป๋องบินสองเล่มอย่างซู่ฮือและสี่อู่หยุดลอยอยู่กลางอากาศใน ห้อง เงินผิงอันหยิบยันต์ชำระสิ่งสกปรกออกมาก่อนหนึ่งปีก แปะ

ไปทั่วทุกมุมในห้อง จากนั้นหยิบขวดยาออกมาสองขวด ระดับความล้าค่าของวัสดุต่างกันราวฟ้ากับเหว ขวดหนึ่งเป็นขวดกระเบื้องสีแดงที่ลู่อิมอบให้ สามารถทำให้กระดูกขาว่ามีเนื้องอกขึ้นมาได้ คีคในฝันปานอกป้อมอินทรีบิน เฉินผิงอันเคยเห็นความมหัศจรรย์ของยาขวดนี้กับตาตัวเองมาก่อนแล้ว ส่วนอีกขวดหนึ่งคือยาสูตรลับที่มีเฉพาะในร้านยาตระกูลหยางเท่านั้น ไม่ว่าเจ้าจะเจ็บปวดรุนแรงแค่ไหน ยานี้ก็สามารถช่วยหยุดความเจ็บปวดนั้นได้ออกเดินทางไกลสองครั้ง พบเจอกับภูตผีปีศาจและตัวประหลาดตามแม่น้ำภูเขามากมาย เฉินผิงอันไม่เคยมีโอกาสดูได้ใช้ คิดไม่ถึงว่าจะได้เอามาใช้ตอนอยู่ในเมืองเล็กๆ ริมชายแดนแห่งหนึ่ง

เฉินผิงอันถอดชุดคลุมอาคมจีนหลี่ที่ได้รับความสำเร็จอย่างหนักออกจากกาย ระหว่างถอดกระทบโดนผิวหนัง กระตุกและเส้นเอ็นจำนวนมาก ทำเอาเฉินผิงอันเจ็บปวดจนเหงื่อเย็นๆ แตกพลั๊กเต็มศีรษะ เขานั่งอยู่ข้างโต๊ะ ยื่นมือสั้นๆ ไปเปิดจุกขวดกระเบื้องสีขาวของร้านยาตระกูลหยางออก เทยาสีดำสนิทออกมาหนึ่งเม็ด โยนเข้าปากฝืนกลืนลงไป ปลดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ตี้มเหล่าบัวตามไปหนึ่งอีก จากนั้นถึงได้เริ่มใช้ยาเนื้อเหลวในขวดกระเบื้องสีขาวดทาลงบนมือสองข้าง แขนและไหล่ ต้องทนรับความทรมานอีกคำรบหนึ่ง

ความแข็งแกร่งของชั้นที่ชุดหม่างแห่งต้าเฉียวผู้นั้นอยู่เหนือการคาดการณ์ของเฉินผิงอันไปมาก เพื่อรับมือกับมรสุมในครั้งนี้ เฉินผิงอันระมัดระวังตัวมากแล้ว นอกจากคนบ้าวรยุทธ์จุเหลียนเขายังเชิญอีกสองคนที่เหลือในภาพวาดอย่างสุขโย้วเปียนและหลูปายเซียงออกมา แต่นึกไม่ถึงว่าหลี่หลี่โสภางไหวแห่ง

ราชวงศ์ต้าเฉียนจะไร้เหตุผลได้ขนาดนี้ นอกจากที่เขาจะมีขอบเขตของผู้ฝึกลมปราณแล้ว เรือนกายยังสามารถเทียบเคียงได้กับผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวขอบเขตหกคนหนึ่งด้วย

ก่อนหน้านี้ข้างมือของเงินผิงอันเหลือเงินฝนธัญพีชแค่สามเหรียญ เมื่อลองคิดตามความคิดของพวกนักพรตเต๋าและนักพรตน้อยที่แบกน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่สีทองไว้บนหลัง เงินผิงอันก็ลองเติมพันโดยการโยนเงินฝนธัญพีชเหรียญหนึ่งเข้าไปในม้วนภาพวาดที่เดิมที่ไม่คิดแต่จะต้องมากที่สุด แล้วก็จริงดังคาด ใช้เงินฝนธัญพีชแค่เหรียญเดียว เขียนกระบี่หญิงแห่งพื้นที่มงคลดอกบัวก็เดินเยื้องย่างออกมาจากม้วนภาพวาด มาเยือนโลกมนุษย์แห่งนี้

เห็นได้ชัดว่านักพรตน้อยคำนวณได้อย่างแม่นยำว่าเงินผิงอันจะเชิญสุ่ยโวยเปียนออกมาเป็นคนสุดท้าย หากไม่เป็นเพราะคนจิวดอกบัว 'ชี้ทางออกให้' ตามลำดับการเลือกของตัวเงินผิงอันเอง เขาต้องเชิญจูเหลียนคนบ้าวรยุทธ์ที่พ่ายแพ้ให้แก่ตึงอิงออกมาก่อนแน่ หลังจากนั้นถึงจะเป็นเว่ยเซี่ยนฮองเต้ผู้บุกเบิกแคว้น หลูปายเซียงแห่งลัทธิมารและสุ่ยโวยเปียน ถ้าเช่นนั้นจูเหลียนที่จำเป็นต้องจ่ายเงินฝนธัญพีชไปถึงสิบห้าเหรียญก็คือการตัดไม้ข่มนามที่ใหญ่เทียบฟ้า ไม่แน่ว่าเงินผิงอันอาจจะเก็บม้วนภาพที่เหลืออีกสามม้วนไว้บนชั้นโดยไม่แต่ต้องอีกก็ได้

เงินผิงอันนั่งอยู่ข้างโต๊ะ หลับตาลง มือสองข้างตกลงเบื้องล่างตามธรรมชาติ แต่เขาคิดภาพว่าตัวเองนั่งอยู่ในท่ายืนนิ่งเฉยจนหลวมหายใจค่อยๆ มันคงขึ้นประหนึ่งภิกษุเต๋าเข้าฌาน ประหนึ่งการนั่งสมาธิของนักพรตเต๋า

ตอนเที่ยงของสองวันต่อมา เงินผิงอันเปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าสะอาด ในที่สุดก็เดินออกจากห้อง เขายืนอยู่ตรงราวระเบียงสังเกตเห็นว่าห้องโถงใหญ่ตรงชั้นหนึ่งค่อนข้างจะแปลกประหลาด ความแปลกประหลาดที่ว่านั้นก็คือโรงเตี๊ยมอยู่ในสภาพที่เงียบสงบเกินไป ผู้เฒ่าหลังค่อมนั่งอยู่บนม้านั่งยาวข้างฟ้าม่าน กำลังสูบยาพ่นควันโขมง เด็กหนุ่มขาเป๋กำลังขีดไ้ตะและม้านั่ง เถ้าแก่เฒ่าเยะดูแลลูกค้ำไ้ตะหนึ่งที่กำลังกินดื่มอย่างสำราญ บัณฑิตตกอับซุดเขี้ยวนั่งอยู่ตรงธรณีประตู สีหน้าเศร้าโศก

หากไม่เป็นเพราะเงินผิงอันสัมผัสได้อย่างเฉียบไวถึงลมหายใจเบาบางที่ทอดยาวสี่มุมในสองห้องซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นของจูเห่ ลี่ยน เขาก็อาจเข้าใจผิดว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน เขาไม่เคยได้เจอกับบุตรชายของเซินกั้วกงหรือชั้นที่ซุดหม่างอะไร เงินผิงอันรู้สึกเหมือนอยู่คนละโลก การขัดเกลาทางวิถึวรยุทธ์ที่อยู่ระหว่างเส้นความเป็นความตายครั้งนี้ เมื่อเทียบกับศึกต่อสู้กับตึงอิงแล้ว แม้ว่าผลเก็บเกี่ยวจะน้อย แต่กลับทำให้เขาสะท้อนใจได้มากกว่า ซึ่งนี่น่าจะเกี่ยวกับสภาพจิตใจและผลการแพ้ชนะ

'คนในภาพวาด' ที่เดินออกมาจากในห้องก่อนคือผู้เฒ่าจูเห่ ลี่ยน หลังของเขายังคงโก่งงอ มีรอยยิ้มประดับใบหน้า แกวงหมัดให้เงินผิงอันสองที่พलगกล่าวว่ "นายน้อยได้รับโชคดีจากความโชคร้าย ขอแสดงความยินดีด้วย"

เงินผิงอันพยักหน้ารับแล้วถามว่ "พวกกองทัพทหารม้าและคนตระกุลเหยาที่อยู่นอกห้องตอนนั้นเล่า?"

จูเลียนขยับเข้ามาใกล้เงินผิงอันแล้วพูดกลัวหัวเราะเบาๆ ว่า "วิญญาณชนจากสำนักศึกษาด้าฝูคนั้น แคลงมือก็สยบคนได้ทั้งสาม ฝ่าย องค์ชายที่อยู่ข้างนอกรีบพาคนลากไปทันที เขาเอาแค่ศพของเกาซู่อี้กั้วกงน้อยกลับไปด้วย ส่วนศพของชั้นที่ผู้ควบคุมกองทหารม้า เขากลับไม่ถามถึงสักคำ องค์ชายอีกคนที่อายุมากหน่อยที่เร่งรุดมาเยือนโรงเตี๊ยมพร้อมกับกองทัพตระกูลเหยาก็ไม่กล้ามาถึงที่นี่ พอรู้ข่าวก็หันหัวกลับทันที รอจนพวกเค้าแก่เนี่ยะพื้นขึ้นมา วิญญาณผู้นี้ถึงแต่งเรื่องขึ้น บอกว่าคุณชายเปิดฉากสังหารไปสี่ทิศ ใช้หมัดสยบผู้คน แล้วก็ม็องค์ชายอีกคนยื่นมือเข้าแทรกเรื่องนี้ เรื่องใหญ่จึงกลายเป็นเรื่องเล็ก จากนั้นวิญญาณชนผู้นั้นก็ตีเนียนกินฟรีอยู่ฟรีที่นี่ต่อไป หากบัณฑิตในใต้หล้าไพศาลทุกคนล้วนเป็นเช่นนี้ก็คงน่าสนใจยิ่งนัก"

จากนั้นจูเลียนก็เล่ารายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในมรสุมครั้งนี้ให้ฟัง

เงินผิงอันเดินขึ้นบันได กล่าวอย่างกังขาว่า "จนถึงตอนนี้พวกจิวเหนียงก็ยังถูกปิดหูปิดตา? แบบนี้ก็ได้หรือ?"

จูเลียนเอ่ยยิ้มๆ "วิญญาณชนของสำนักศึกษาท่านนี้ต้องเคยพูดคุยกับทั้งสามฝ่ายมาก่อนแล้วว่าไม่ให้เปิดเผยตัวตนของเขา เขาจงใจปิดบังทุกคนในโรงเตี๊ยม"

เงินผิงอันถาม "เผยเนียนล่ะ?"

จูเลียนชี้ไปยังทิศทางของเมืองหูเออร์ กล่าวว่า "นางขอยืมเงินจากคนอื่นแล้วไปเที่ยวเล่นที่เมืองหูเออร์อยู่นะ"

เดินผิงอันขมวดคิ้ว พอเดินลงมาที่ชั้นหนึ่งก็ตรงดิ่งไปหา บัณฑิตที่นั่งอยู่หน้าประตู จูเหลี่ยนไม่ได้ติดตามไปด้วย เขานั่งลงข้างโต๊ะที่อยู่ใกล้กับธรณีประตูมากที่สุดเหมือนพ่อบ้านผู้เฒ่าที่ช่วยดูแลเรือนหลังเล็ก

เดินผิงอันนั่งลงบนธรณีประตู ปลดน้ำเต้าบรรจุเหล้ายื่นส่งให้อีกฝ่าย

บัณฑิตชุดเขียวสายหน้า ล้องเป่งไปยังสตรีแต่งงานแล้วที่กำลังหัวเราะเรีงร่าอยู่กับพวกลูกค้า “ไม่ดีม ไม่ใช่เหล้าที่จิวเหนียงยื่นส่งให้ข้าด้วยตัวเอง ไม่มีรสชาติ”

เดินผิงอันหุดมือกลับมาแล้วดื่มเหล้าของตัวเองไป “นักโทษที่พวกเกาซู่อี้คุมตัวมาตอนนั้นเป็นใครในแคว้นเปยจิ้นที่อยู่ทางใต้?”

บัณฑิตที่ชื่อว่าจางขุ่ยไม่ได้ปิดบัง “ดูเหมือนว่าจะเป็นพวกกาคเดนที่เหลืออยู่ของศาลเทพวาริทะเลสาบซงเจิน รวมไปถึงเทพภูเขาลินหวางและลูกเมียของเขา รู้แค่ว่านกกระยางสู้กับหอยกาบขาวประมงได้ผลประโยชน์ ล้วนถูกองค์ชายสามของราชวงศ์ต้าเฉวียนตีรวบมาหมด หากไม่เป็นเพราะเจ้ายื่นเท้าเข้าแทรก เกรงว่าในรณนักรบจะมีคนตระกูลเหยาเพิ่มเข้าไปด้วย แต่เจ้าวางใจเถอะ ข้าเคยรับปากเจ้าว่าจะเก็บกวาดเรื่องและทะเลครั้งนี้ให้เอง ไม่ต้องกังวลว่าราชวงศ์ต้าเฉวียนจะมองเจ้าเป็นศัตรู แต่องค์ชายสามก็ดี จวนเซ็นกั้วกงก็ช่าง พวกเขาต่างก็เคียดแค้นในตัวเจ้า เรื่องนี้ข้าขัดขวางไม่ได้ แต่หากเรื่องแค่นี้เจ้าเองยังรับมือไม่ไหว...”

เงินผิงอันเอ๋อยยิ้มๆ “รับมือกับเรื่องพวกนี้ยังพอไหว เชื่อว่าราชวงศ์ต้าเฉวียนแห่งนี้คงไม่มีโศกนาฏกรรมขึ้นเป็นคนที่สองแล้ว”

ราชวงศ์สกุลหลิวแห่งต้าเฉวียนมีพลังอำนาจของแคว้นที่แข็งแกร่งกว่าแคว้นไฉ้อี แคว้นซุ่ซุ่ที่อยู่ภาคกลางของแฉกั้นสมบัติทวีปอยู่มาก

ส่วนข้อที่ว่าเหตุใดเจ้าเมืองฉินหวงที่มอบความประทับใจไม่เลวให้แก่เขาถึงได้เปลี่ยนจากเทพภูเขากลายมาเป็นนักโทษของแคว้นอื่น ทั้งๆ ที่ปีศาจใหญ่ควายดำตัวนั้นตายด้วยน้ำมือของเงินผิงอันไปแล้ว แต่สุดท้ายตระกูลของเขากลับยังถูกกวาดล้าง เรื่องนี้เงินผิงอันไม่สนใจ ยิ่งไม่คิดจะซักถามให้มากความหรือเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย

ตอนที่เงินผิงอันพูดถึงหลี่หลี่ชั้นที่ผู้ควบคุมกองทหารม้า สีหน้าของบัณฑิตมืดหม่นไปเล็กน้อย ราวกับว่านั่นเป็นเรื่องที่เขายุ่งยากใจอย่างมาก

เงินผิงอันเห็นว่าบัณฑิตเงียบไปก็หันหน้าไปมองนอกโรงเตี๊ยม เขายังคงไม่วางใจจึงลุกขึ้นยืน ขยับมายืนอยู่ข้างทางหลวง มองไปทางเมืองหู่เออร์ กังวลว่าเผยเฉียนจะไปก่อเรื่องที่นั่น

รอนเงินผิงอันกลับมาที่โรงเตี๊ยม สั่งอาหารหนึ่งโต๊ะจากสตรีแต่งงานแล้ว บอกให้จูเหลียนไปเรียกพวกหลู่ปายเซียงสามคนลงมา เพิ่งจะกินข้าวกันเสร็จ เผยเฉียนก็เดินเอ้อระเหยกลับมาถึงโรงเตี๊ยม ท่าทางมีความสุขมาก พอเห็นเงินผิงอัน สายตานางก็หลุกหลิกเหมือนคนร้อนตัว เงินผิงอันเองก็ไม่ได้ซักไซ้อะไรอย่าง

ละเอียด แต่ถามนางว่ากินข้าวแล้วหรือยัง เด็กหญิงที่ห้องกลมป่อง
สายหน้าบอกว่ายังไม่ได้กินเลย จากนั้นก็กินอาหารที่เหลือบนโต๊ะ
เงินผิงอันเดินออกมาข้างนอกเพียงลำพัง ทั้งอยากเดินเล่นและ
อยากผ่อนคลาຍอารมณ

ผลคือพอเงินผิงอันกลับมาถึงโรงเตี๊ยมอีกครั้งก็พบว่ามีคนมา
ยืนขวางอยู่หน้าประตู ด่ากราดเข้าไปในโรงเตี๊ยมเสียงดัง โฉงเฉง
คึกคักอย่างยิ่ง

บทที่ 340.1 คนประหลาด ผันประหลาด

ชายหญิงที่มายืนดำขวางหน้าประตูโรงเตี๊ยมมีมากถึงยี่สิบกว่าคน บนใบหน้าของชายฉกรรจ์เต็มไปด้วยความเดือดดาล ส่วนสตรีแต่งงานแล้วก็เห่าเอาด่ากราด พวกเด็ก ๆ กลับไม่สนใจใยดีอะไร หากไม่เอียงหัวเลียถึงหูในมือก็แอบติดแผ่นผ้าป้ายร้านเล่น

เงินผิงอันยืนอยู่ในกลุ่มคนครู่หนึ่ง แต่ก็ยังไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ เพราะพวกเขาพูดภาษาถิ่นของเมืองหูเออร์ แต่ดูจากสีหน้าลนลานของเผยเฉียนหลังจากที่เห็นตนแล้ว เงินผิงอันก็เริ่มจะเข้าใจ เดิมทีเผยเฉียนนั่งยองอยู่บนราวระเบียงชั้นสอง ถ้าไม่แคะซี่มุกก็แคะซี่หู ไม่ยี่หระเลยสักนิด แถมยังจงใจทำท่ากวนโอ้ยชวนให้คนโมโห คนข้างนอกด่าแรงมากเท่าไรเผยเฉียนก็ยิ่งหัวเราะชอบใจมากเท่านั้น

ยังดีที่ชายหญิงเหล่านั้นของเมืองหูเออร์ต่างก็ไม่กล้าเข้าไปในโรงเตี๊ยม เด็กหนุ่มขาเป๋ราคาญเสียงโหวกเหวกโวยวายของคนเหล่านี้ก็จริง แต่ก็แค่ก้มหน้าก้มตาเก็บกวาดโต๊ะอาหารไปเงียบๆ ผู้เฒ่าหลังค่อมนั่งสูบยาอยู่ห่างๆ ลิวเหนียงแหะเมล็ดแดงอยู่หลังโต๊ะคิดเงิน ไม่รังเกียจหากจะเกิดเรื่องราวใหญ่โต บัณฑิตตกอับที่มารับหน้าที่เป็นคนคิดบัญชี เดิมทีคิดจะทำหน้าที่เป็นผู้ไกลเกลี่ย ผลคือถูกชายฉกรรจ์คนหนึ่งผลักออกอย่างแรงจนเซถอยกลับเข้ามาในโรงเตี๊ยม จึงกลับไปอยู่ข้างกายสตรีแต่งงานแล้วอย่างขลาดๆ แสร้ง

ทำเป็นหยิบสมุดบัญชีขาวที่วางเปล่าขึ้นมาอ่าน จี๋เหนียงที่อยู่ข้างกันค้อนขวับ

รอนเงินผิงอันเดินหน้าเครื่องข้ามธรณีประตูเข้าไป เผยเขียนคิดจะวิ่งกลับเข้าห้อง แต่กลับถูกเงินผิงอันเรียกตัวไว้ บอกให้นางลงมาจากชั้นบน

เผยเขียนเดินลงมาอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไม่รอให้เงินผิงอันเอ่ยถามก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟังด้วยตัวเองรวดเดียวจบเหมือนเทแก้วเหลียงออกจากกระบอกไม้ไผ่ ตามคำบอกเล่าของนางคือตัวนางไปที่เมืองหูเออร์เพราะอยากไปซื้อยาที่ร้านยาให้เงินผิงอัน แต่กลับถูกคนวัยเดียวกันในเมืองรังแก คนหลายคนรุมรังแกนางที่เป็นคนต่างถิ่นคนเดียว ตอนแรกก็แย่งถึงหูลู่มั้ที่นางกะว่าจะเอากลับมาให้เงินผิงอันไป นางก็ยอมทน บอกว่าอ่านหลักการเหตุผลในตำรามามากมาย จึงเข้าใจแล้วว่าความปรองดองเป็นสิ่งมีค่า แต่คนเหล่านั้นกลับยังเดินตามหลังมาพูดจาร้ายกาจหยาบคายใส่นาง แถมยังจับกลุ่มกันปาหินใส่นาง นางไม่สนใจ ภายหลังพอนางซื้อว่าวกระดาษรูปกบก็มีคนอีกฉาดาร้อน กระซอกเอาไปจากนางแล้วปล่อยไป พริบตาเดียวว่าวกระดาษก็ลอยลิวออกจากเมืองหูเออร์หายไปไม่เห็นเงา นางโมโหจึงต่อยตีกับคนพวกกนั้น คนห้าหกคนสู้นางไม่ได้ ยังร้องให้กลับบ้านไปฟ้องพ่อแม่ให้มาตีนาง นางไม่ได้โง่สักหน่อย เลยรีบวิ่งหนีมา อีกอย่างว่าวกระดาษรูปกบอันนั้นราคาตั้งยี่สิบอีแปะเชียวนะ อยู่ดีๆ ก็หายไปอย่างนี้ นางเจ็บปวดใจจะตายอยู่แล้ว ทำเอานางเสียเวลาตามหาอยู่นอกเมืองเกินครึ่งวัน...

แม่เผยเขียนจะไม่มี ความมั่นใจอะไร แต่ตอนที่แต่งเรื่องโกหกก็ คอยสังเกตสีหน้าเงินผิงอันไปด้วย เตรียมพร้อมรับการถูกตีอยู่ ตลอดเวลา ถึงเวลานั้นก็แค่ยกมือกุมหัวก็ได้แล้ว อาจถูกเงินผิงอัน ตะหोंง หรืออาจถูกหยิกแขน ก็ไม่เป็นไร กินข้าวอิ่มหนึ่งมือก็ กลับมาองอาจผิงผายได้อีกครั้งแล้ว

แต่เงินผิงอันเพียงแค่รับฟังเผยเขียนอธิบายจนจบ แล้วถึงถาม ว่า “โกหกเสร็จแล้ว บอกความจริงกับข้ามาอีกรอบ หรือจะไม่พูดก็ได้ วันหน้าทิ้งเจ้าไว้ที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้ เจ้าก็คงไม่ต้องอดตาย”

เผยเขียนไม่พูดอะไรอีก

เงินผิงอันเดินไปทางโต๊ะคิดเงิน ล้วงเหนียงชำเลื่องตามอง เด็กหญิงผอมแห้งที่อยู่ตรงทางขึ้นบันไดแล้วเอ่ยกลัวหัวเราะเสียง เบาว่า “คุณชายเงิน ท่านสอนปีศาจน้อยผู้นี้ออกมาอย่างไร นาง เกือบจะทำให้คนทั้งตรอกในเมืองหูเออร์โกลาหลับนอนกันไป หมด ตอนแรกก็หลอกกินอาหารของเด็กบ้านอื่น ทำเอาพวกเด็กๆ ที่เล่นดินเล่นโคลนตกใจกันแทบขวัญกระเจิงเพราะเชื่อว่าเป็น ความจริง คิดว่านางคือองค์หญิงของเมืองหลวงต้าเฉวียนที่พลัด ถิ่นต้องมาใช้ชีวิตอยู่กับหมู่ชาวบ้าน สักวันหนึ่งจะต้องได้กลับวัง หลวง พ่อคุณเคยกันดีแล้ว นางก็พาเด็กเหล่านั้นเล่นสนุกอย่างบ้า คลั่ง กลายเป็นหัวโจกของกลุ่มเด็ก ภายหลังเพื่อกระดาศว่าตัว หนึ่งก็ยิ่งก่อเรื่องราวใหญ่โตจนไม่อาจสลัดหลุดพ้น ดูเหมือนว่า สุดท้ายนางจะถูกผู้ใหญ่คนหนึ่งตีสองที หากเป็นคนอื่นเสียเปรียบ แล้วก็คงยอมหยุด แต่นั่งหนูของเจ้านี้กลับดื้ก บอกว่าตัวเองเป็น ญาติห่างๆ ของข้า อาศัยเรื่องนี้ล้างเงินล้างอันธพาลสองสามคนใน

เมืองหุเออร์ ฉวยโอกาสตอนฟ้ามืดแอบไปตีผู้ชายคนนั้น ตอนหลัง ก็ยิงไร่ชื่อไร่แป พวกเด็กๆ ส่วนใหญ่ล้วนเป็นเพื่อนบ้านในตรอก เดียวกัน ตอนกลางคืนมีผีอาละวาด อย่าวว่าแต่พวกเด็กๆ เลย ต่อ ให้เป็นผู้ใหญ่ก็ยังตกใจจนกลางคืนไม่กล้าดับไฟนอน คุณชาย เฉินเจ้าเองก็รู้ ตอนนี่ที่เมืองหุเออร์มีผีอาละวาดอยู่จริงๆ ด้วยเรื่องนี้ มือปราบหลายคนต้องเผ่ายามกันตลอดทั้งคืนกว่าจะลากตัวนั่งหนู ที่แสร้งเล่นผีหลอกเจ้าออกมาได้ ผลเป็นยังไงเจ้าลองเดาดูสิ ทุกคน กลับถูกนั่งหนูของเจ้าสยบไว้ได้อย่างอยู่หมัด ไม่รู้นางพูดอะไร พวกเขาสงสารนางกลับมาส่งอย่างเกรงใจ จะว่าไปแล้วตอนที่มือ ปราบสวมชุดขุนนางคุ้มครองนั่งหนูเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมก็เหมือน องค์กรคุ้มครององค์กรหญิงอยู่จริงๆ”

ฉินผิงอันรู้สึกเหมือนหัวโตขึ้นในฉับพลัน เขาหันหน้าไปมอง เพยเฉียน แต่มองไม่เห็นหน้านาง เห็นแค่ขาสองข้าง นางน่าจะนั่ง อยู่บนชั้นบันได

ฉิวเหนียงปิดปากหัวเราะ “จ่ายเงินฟาดเคราะห์ ละเรื่องใหญ่แค่ไหน กันเชียว แค่เงินเล็กๆ น้อยๆ มากสุดก็แค่สิบตำลึงเท่านั้น เรื่อง นี้เจ้าไม่ต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวด้วยหรือ ให้ข้าจัดการเองก็พอ ด้วย นิสัยใจดีของคุณชาย คนพวกนั้นจะยิ่งเรียกร่อง เรื่องใหญ่เท่ากัน กลับถูกพวกเขาเอามาพูดจนกลายเป็นเรื่องใหญ่เหมือนห้องฟ้าถูก เฉาะเป็นรู”

ฉินผิงอันกล่าวอย่างฉุนเฉียว “ลงบัญชีเอาไว้ เดียวคิดพร้อมกับ ค่าห้อง”

จิวเหนียงหุบยิ้ม กล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “คุณชายเงินมีพระคุณช่วยชีวิตคนทั้งตระกูลเหยาของเรา ยังจะต้องคิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องหมุมหมิมพวกนี้อีกหรือ แบบนั้นข้าจิวเหนียงจะยังมีหน้าพบปะผู้คนได้อย่างไร?”

เงินผิงอันสายหน้ากล่าว “นี่มันคนละเรื่องกัน”

จิวเหนียงยังจะพูดต่อ แต่เงินผิงอันกลับชิงพูดขึ้นเสียก่อนว่า “เรื่องวันนี้คงต้องรบกวนฮุฮินแล้ว”

จิวเหนียงรับปากแล้วเดินนวนาออกมาจากหลังโต๊ะคิดเงิน ใช้ข้อศอกดันคนคิดบัญชีผู้นั้นออก ดึงลิ้นชักหยิบเศษก้อนเงินออกมา แล้วนำเงินไปจัดการกับปัญหาที่อยู่หน้าประตูโรงเตี๊ยม

เมืองหูเออร์ที่ตั้งอยู่ริมชายแดนมีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกัน ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีความสามารถสูง แต่สายตาของพวกเขาเย่อไม่คับแคบอย่างแน่นอน ผู้คนสัญจรไปมาไม่ขาดสาย เรื่องแปลกใหม่แบบใดบ้างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน จึงยังพอมีความคิดและสติปัญญาอยู่บ้าง อีกอย่างไม่แน่ว่าอาจมียอดฝีมือนอกโลกที่ปิดบังชื่อแซมมาเยือน ยกตัวอย่างเช่นจิวเหนียง (ท่านหญิงเก๋า) และซานเหย่ (นายท่านสาม/ท่านปู่สาม) ของตระกูลเหยา

ก่อนหน้านี้ที่โรงเตี๊ยมมีความเคลื่อนไหวใหญ่โตเกิดขึ้น โดยเฉพาะตอนที่เว่ยเซี่ยนพลัดกันรุกพลัดกันรับอยู่กับผู้ฝึกลมปราณกลุ่มนั้นที่สะดุดตาอย่างมาก ภาพเหตุการณ์ที่เทพเซี่ยนตีกันอย่างแท้จริง เมื่อมองไกลๆ มาจากเมืองหูเออร์ นอกจากจะครึกครื้นแล้ว ย่อมต้องสร้างความเกรงเลื่อมใสด้วย ภายหลังยังมีกลุ่มทหารม้าควบอาชาตะบึงขึ้นเหนือไป จึงมีข่าวลือต่างๆ แพร่

ออกมา บ้างก็บอกว่าลิวเหนียงแห่งโรงเตี๊ยมคือปีศาจลึกลับที่ชอบ ล่อลวงชายหนุ่ม เป็นปีศาจลึกลับจริงๆ คนที่พูดแบบนี้ส่วนใหญ่จะเป็นสตรีที่แต่งงานแล้วหรือสตรีมีอายุของเมืองหูเออร์ บ้างก็พูดจา คลุมเครือยิ่งกว่านั้น บอกว่าหลายปีมานี้เมืองหูเออร์ไม่เคยสงบสุข ก็เพราะที่นี่คือถิ่นของภูตผีปีศาจ คราวนี้มีมังกรที่แท้จริงข้ามผ่าน อาณาเขต ปราณปีศาจและปราณมังกรปะทะกันจึงเกิดการกำจัด ปีศาจปราบมารขึ้น

ลิวเหนียงเดินสายเอวคอดอ้อนแอ้นนั้นไปหยุดอยู่ตรงหน้า ประตู เสียงโวยวายด้านนอกเบาลงทันที

บัณฑิตลงขลุ่ยถามยิ้มๆ ว่า "ใบทองทวีปมีพรรคในยุทธภพที่ใหญ่ ขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่? คือพรรคในยุทธภพที่เทียบเท่าได้กับ ตระกูลเซียนที่มีคำวาสำนักในชื่อแล้ว?"

กล่าวมาถึงตรงนี้ บัณฑิตก็หัวเราะอยู่กับตัวเอง รวากับรู้สึก ว่า คำพูดประโยคนี้ของตนค่อนข้างจะแปลกใหม่และน่าสนใจไม่น้อย

บุรุษผู้แกร่งกล้าที่สมกับคำว่าหนึ่งคนคือด่านกั้นขวาง ผู้เฒ่า หลังค่อมผู้ดูร้ายกระหายเลือด บุรุษใช้ดาบที่ปล่อยให้แม่ทัพบู๊ แห่งต้าเฉวียนอย่างสวีชิงโจวป้อนกระบวันทาดาบให้ดู สตรีงามเลิศ ล้ำที่ใช้มือเดียวบังคับกระบี่ก็สามารถสยบกำราบเซียนชื่อสวีถิงไว้ ได้

ประเด็นสำคัญที่สุดก็คือสี่คนนี้อยู่ในศึกใหญ่ ไม่ว่าจะ เป็นพลังอำนาจหรือตบะก็ล้วนเพิ่มพูนขึ้นทุกขณะ

แน่นอนว่ายังรวมถึงคุณชายหนุ่มที่ไม่ใช่ผู้ฝึกลมปราณ แต่กลับสามารถบังคับกระบี่อีกคนหนึ่งด้วย เพียงแต่ว่าเขารูปงามไปหน่อย หากไม่มาแย่งทำตัวโดดเด่นต่อหน้าจิวเหนียง ตนคงกอดไหล่คล้องคอ เรียกตัวเองเป็นพี่เป็นน้องกับคนผู้นี้ไปแล้ว

เงินผิงอันล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ยังเลือกบอกอีกฝ่ายไปตามตรง “พวกเราไม่ใช่คนของไบกงทวีป”

ลงขุยอีมรับหนึ่งที่ “มาจากทักษิณาทยทวีปงั้นรึ?”

ทักษิณาทยทวีปมีชื่อเสียงอย่างถึงที่สุด ต่อให้เป็นคนในไบกงทวีปที่สายตามองเห็นแต่จุดสูง ชอบดูแคลนวีรบุรุษในไต้หล่า แต่สำหรับทักษิณาทยทวีปที่อยู่ใกล้ๆ เขาห้อยหัวที่สุดแล้ว พวกเขา ก็ยังต้องยอมให้ เพราะที่นั่นมีคนสกุลเงินอิงอิน มีเงินจุนอันที่แทบจะยึดครองฉายา ‘ผู้รอบรู้แห่งลัทธิขงจื้อ’ ไว้เพียงผู้เดียว

ลงขุยเองก็เลื่อมใสในทักษิณาทยทวีปมานานมากแล้ว เพียงแต่ติดอยู่ที่สถานะของสำนักศึกษา รวมไปถึงคำสอนของอาจารย์ผู้มีพระคุณ ถึงไม่สามารถออกเดินทางไปท่องเที่ยวหาประสบการณ์ได้เสียที

นอกจากสกุลเงินอิงอินแล้ว ทักษิณาทยทวีปยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์มากมาย ลงขุยอยากจะไปเที่ยวชมสักกรอบ อยู่ที่ไบกงทวีปน่าเบื่อเกินไป ไม่ว่าจะไปไหน ล่างภูเขาหรือผู้ฝึกตนบนภูเขา ก็ล้วนไม่ชอบเดินทางไปไหน

เงินผิงอันชี้ไปทางทิศเหนือ

ลงชยดวงตาเป็นประกาย “เจ้ารู้จักอาจารย์ฉิ่งแห่งสำนักศึกษา
ชานหย่าหรือไม่?”

ฉิ่งผิงอันสะอึกอึ้ง ไม่รู้ว่าจะตอบเช่นไร

ลงชยหัวเราะฮาๆ “เจ้าน่าจะรู้จักอาจารย์ฉิ่ง แต่อาจารย์ฉิ่งไม่รู้จัก
เจ้าสินะ ไม่เป็นไรๆ พวกเราสองคนก็เหมือนกัน”

ส่วนเพื่อนบ้านทางเหนือที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่างแจกั้นสมบัติทวีป
นั้น ลงชยไม่ค่อยเห็นอยู่ในสายตาสักเท่าไร เพราะที่นั่นน่าจะมีแค่
ศิษย์พี่ศิษย์น้องที่โดดเด่นอยู่คนเดียว ความรู้ของฉิ่งจึงซุนแห่งสำนัก
ศึกษาชานหย่า ฝีมือการเล่นหมากล้อมของชยฉานราชครูต้าหลี่
เพียงแต่ได้ยินมาว่าถ้าสวรรค์หลี่จูปริตแตกแล้วร่วงลงมา อาจารย์ฉิ่ง
ท่านนั้นก็ร่างมอดม้วยมรรคาสลายไปแล้ว แม้แต่อาจารย์ผู้มี
พระคุณของลงชยยังรู้สึกเสียดายอย่างมาก ถึงขั้นพูดกับลงชยเป็น
การส่วนตัวว่าหากฉิ่งจิ่งซุนอยู่ที่ไบกงทวีปจะไม่มีทางได้รับความ
อัปยศเช่นนี้แน่นอน ต่อให้แย่มากที่สุดก็ไม่มีทางเดียวดายเพียงลำพัง
เช่นนี้

ฉิ่งผิงอันถามยิ้มๆ “ดื่มเหล้าพลางคุยกันไปด้วยดีไหม?”

เพื่อสามคำว่า ‘ฉิ่งจิ่งซุน’ ที่ออกมาจากปากลงชย ฉิ่งผิงอัน
ยินดีจะดื่มเหล้ากับคนผู้นี้หนึ่งกา

ลงชยมองสตรีแต่งงานแล้วที่กำลังให้คำชี้แนะอยู่หน้าประตูแล้ว
พูดเสียงเบา “ดื่มเหล้านะได้ แต่หากจิวเหนียงบ่นขึ้นมา เจ้าต้อง
ช่วยข้าพูดด้วย”

ฉิ่งผิงอันพยักหน้ารับ “นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว”

ลงขุยหิ้วเหล้าบ๊วยมาสองกา ใช้สถานะของคนคิดบัญชีใช้ให้
เด็กหนุ่มขาเป๋ยกกับแก้มสองสามจานมาให้พวกเขา

ลงขุยนั่งขัดสมาธิบนม้านั่งตัวยาวอย่างไม่มีมาด

เงินผิงอันถาม "ได้ยินว่าท่านมาจากสำนักศึกษาต้าฝู?"

ลงขุยตอบด้วยรอยยิ้มอย่างไม่ใส่ใจ "ก็ใช่ล่ะสิ แถมยังเป็น
วิญญาณชนด้วยนะ ร้ายกาจไหมล่ะ?"

เงินผิงอันดื่มเหล้าคารวะเขาหนึ่งถ้วย

คารวะให้กับคำว่าวิญญาณชน

ลงขุยรีบยื่นมือมาห้าม เพียงแต่เงินผิงอันกระดกดื่มหมดแล้ว
วิญญาณชนแห่งสำนักศึกษาที่พเนจรอยู่ในยุทธภพท่านนี้จึงถอน
หายใจกล่าวว่า "เรื่องแค่นี้ก็ควรให้ดื่มเหล้าคารวะด้วยหรือ? ข้า
ว่าเจ้าอยากดื่มเหล้ามากกว่ากระมัง?"

เงินผิงอันไหล่นึกไปถึงนักปราชญ์ของสำนักศึกษาที่เจอใน
แคว้นซุสยอย่างโจวจวี อีกฝ่ายไม่ค่อยเหมือนกับวิญญาณชนตรงหน้า
เท่าใดนัก ตอนนั้นบทความที่โจวจวีท่องออกมาต่อหน้าผู้อาวุโสสง
ในหมู่บ้านวาริกระบี่ก็สามารถตัดสินความเป็นความตายของคน
คนหนึ่งได้แล้ว สมกับคำว่าคำพูดดุจกฎแห่งสวรรค์ยิ่งนัก

คนเรียนหนังสือ อ่านตำราที่แตกต่างกันออกไป ก็คงจะมี
บุคคลทำทางต่างกันกระมัง

บทที่ 340.2 คนประหลาด ผันประหลาด

ลงขุยพลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “เสื่อเกราะน้ำค้างหวานที่ชายฉกรรจ์คนที่ขัดขวางพวกผู้ฝึกลมปราณอยู่นอกประตูคิณนั้นสวมใส่ หากชำมอมไม่ผิดน่าจะเป็น ‘ซีเยว่’ ที่ถูกบันทึกไว้ในตำราโบราณของสำนักการทหาร คือหนึ่งในเสื่อเกราะบรรพบุรุษแปดตัวของเสื่อเกราะน้ำค้างหวาน เจ้าได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษจริง?”

เฉินผิงอันใจสั้นเล็กน้อย เขาสายหน้ากล่าวหาว่า “ซื้อมาจากหอหลังจื่อของภูเขาห้อยหัว”

ลงขุยถาม “จ่ายเงินเงินฝนธัญพิชไปก็เหรียญ?”

เฉินผิงอันสายหน้า “แค่จ่ายเงินร่อนน้อยไปบางส่วน ไม่แพงกว่าวันหน้าจะเอาไปมอบให้คนอื่น”

ลงขุยเอ่ยยิ้มๆ “หอหลังจื่อไม่รู้จักดูของ ทำให้เจ้าโชคดีได้มาครอง แต่ก็เป็นเรื่องปกติ ซีเยว่ถูกยกยอดฝีมือร้ายตราพนักเอาไว้ หากไม่เป็นเพราะในสำนักศึกษาของข้ามีตำราลับที่ใกล้จะขาดเป็นเศษชิ้นส่วนเล่มนั้น จึงรู้เรื่องวงในด้านการสืบทอดเม็ดเสื่อเกราะของสำนักการทหารพอดี อีกทั้งตอนนั้นยังพยายามเพ่งมองอยู่นาน ก็คงไม่มีทางจำได้ว่าเป็นมัน ข้าแนะนำเจ้าว่าเก็บมันไว้จะดีกว่า มันมีค่าขนาดนี้ แล้วนับประสาอะไรกับที่มันยังมีเรื่องราวมากมาย มอบให้คนอื่นง่ายๆ คงน่าเสียดายยิ่งนัก”

เงินผิงอันไม่ได้บอกว่าสุดท้ายแล้วจะมอบหรือไม่มอบให้ใคร เขาเพียงถามอย่างใคร่รู้ว่า “เสือเกราะบรรพบุรุษแปดตัว?”

จงขุยหยิบถั่วลิสงหนึ่งเม็ดโยนเข้าปาก “เสือเกราะน้ำค่างหวานมีชื่อเต็มว่าเทพรับน้ำค่าง ข้าถามเจ้า เทพอะไร? รับน้ำค่างอะไร?”

เงินผิงอันสายหน้าบอกว่าไม่รู้

จงขุยจึงคลี่ยิ้ม “นอกจากซีเยว่แล้ว เสือเกราะน้ำค่างหวานอีก เจ็ดตัวแรกสุดแบ่งออกเป็นฟอกัว ฮวาเปา ซานกู่ย๋ สุยเซียน เสียว กวาง ไฉ้อีและอวินไห่ ส่วนใหญ่ล้วนถูกทำลายไปในสนามรบและ สูญหายไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว ที่เหลืออยู่มีไม่มาก ตามหลักฐานซึ่ง สามารถตรวจสอบได้ก็มีแค่ซานกู่ย๋และไฉ้อีสองชิ้นเท่านั้น อย่า เห็นว่าซีเยว่ที่อยู่ในมือเจ้าฟังและมากแล้ว เมื่อเทียบกับอีกสองชิ้นที่ ยังอยู่บนโลกมนุษย์ได้อย่างยากลำบากก็ถือว่าดีมากแล้ว หากไป เลอกับคนที่รู้จักดูของ เจ้าสามารถเรียกราคาได้เต็มที่ รับรองว่า จะต้องได้กำไรเป็นกอบเป็นกำ แต่ว่าถึงอย่างไรเสือเกราะบรรพบุรุษ เหล่านี้ก็สูญเสียดังต้นกำเนิดไปแล้ว วิชาวินิหารที่ช่วยปกป้อง เจ้านายไม่เหลือแม้แต่ส่วนเดียว เป็นเรื่องที่น่าเสียดายนัก สำหรับ เรื่องนี้ สมควรต้องตีหนึ่งลอก”

จงขุยยกถ้วยเหล้าขึ้น แหงนหน้ากระดกดื่มจนหมดนำไปก่อน

เงินผิงอันจึงได้แต่ดื่มตามไปอีกถ้วย

แล้วจงขุยก็เป็นฝ่ายเอ๋อถึงหายนะในครั้งนี้อย่างตัวเอง “องค์ ชายสองคนนั้นไม่ใช่คนดีอะไร หลังจากนั้นหากเจ้ายังอยู่ต่อในต้า

เฉวียนก็ต้องระวังตัวสักหน่อย ล่างภูเขาย่อมมีภูของล่างภูเขา อีก ทั้งยอดฝีมือที่อยู่ล่างภูเขาก็มามากมาย ยกตัวอย่างเช่นเมื่อองค์ชาย สามผู้นั้นมาพบกับเจ้าก็คือเหนือภูเขายังมีภูเขา ดังนั้นเขาถึงได้ กลับไปอย่างสะบักสะบอม”

เฉินผิงอันพยักหน้ารับ “ก็คือหลักการนี้”

จู่ๆ จงขุยกก็เอ่ยยิ้มๆ ว่า “คิดถึงการเช่นฆาตกรรมเจ้ากับ โสวกง ไหวของต้าเฉวียนคือนั้น แล้วหันมามองเจ้าตอนนี้ที่นั่งดื่มเหล้า พุดจาเออออกับข้า ข้ารู้สึกไม่ค่อยคุ้นสักเท่าไร ทำไม ตอนอยู่ บ้านเกิดเคยลำบากเพราะสำนักศึกษามาก่อนนั้นหรือ ถึงได้กริ่ง เกรงยศวิญญูชนถึงขนาดนี้?”

เฉินผิงอันหลุดหัวเราะพรีด

จงขุยกเอ่ยขึ้นอีกว่า “วันนั้นที่เจ้าพูดว่าเหตุผลของใครก็ล้วนมี เหตุผลเสมอ ข้ารู้สึกว่าคุณพูดได้ดีมาก ส่วนที่บอกให้ก้าวถอย น้อย ถ้ามใจตัวเองดู แม้ฟังแล้วจะเผด็จการไปสักหน่อย แต่ก็ สมเหตุสมผล หาข้อตำหนิไม่ได้เลย แต่อันที่จริงแล้วค่อนข้างจะ... ไม่มีมารยาทสักเท่าไร”

เฉินผิงอันดื่มเหล้าหนึ่งอีก “ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้”

จงขุยกพยักหน้ารับ “ก็จริง เรื่องราวบนโลกก็เป็นเช่นนี้ ตัวอยู่ใน หลุมขี้ก็เลยรู้สึกว่าการกินขี้เป็นเรื่องที่ถูกต้องตามหลักฟ้าดิน มี คนยกกับข้ามาให้เห็นเถิด คนเขาก็ยังไม่เต็มใจจะกิน”

เฉินผิงอันฟังแล้วถึงกับเดาะลิ้น

นี่คือ 'หลักการ' ที่วิญญูชนของลัทธิขงจื้อพูดกันหรือ?

จงขุยทอดถอนใจ "แต่ต่อให้โลกใบนี้จะละละเหมือนหลุมขี้ก็ไม่ใช่เหตุผลที่พวกเราจะกินขี้"

คราวนี้เงินผิงอันที่มีมือหนึ่งคีบอาหาร มือหนึ่งถือถ้วยเหล้าอดรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้

จงขุยเห็นท่าทางผิดปกติของเงินผิงอันก็รีบพูดปลอบใจ "ที่พวกเรากินดื่มไม่ใช่ขี้เยี้ยว คืออาหารดีสุรารสเลิศ เจ้ากินให้สบายใจ"

เงินผิงอันจึงเริ่มกินดื่มอีกครั้งเงียบๆ

พูดคุยกับคนผู้นี้แล้วรู้สึกตามความคิดของเขาไม่ทันสักเท่าไร

ทันใดนั้นเงินผิงอันก็ไพล่หนีไปถึงเป่าผิงน้อย

ตรงหน้าประตู มีจิวเหนียงออกหน้าให้ เพียงไม่นานปัญหาาก็คลี่คลาย

ตอนนี้โรงเตี๊ยมในสายตาของชาวบ้านเมืองหูเอ๋อร์ทั้งลึกลับและพิลึกพิลั่น ดั่งนั้นแม้แต่ความกล้าที่จะเข้ามาโวยวายข้างในก็ยังมี

เงินผิงอันขอขอบคุณสตรีแต่งงานแล้ว แล้วจึงเดินไปทางบันไดเผยเขียนยังนั่งวาดวงกลมอยู่ตรงนั้น เงินผิงอันพูดว่าตามเข้ามา นางก็เดินตามไปด้านหลังแต่โดยดี ไหลลู่คอตก มองดูเหมือนคนที่ทำความผิดแล้วรู้ว่าตัวเองผิด แต่เงินผิงอันใช้หัวเขาคิดยังรู้เลยว่า

เด็กหญิงที่อยู่ด้านหลังกำลังแอบหัวเราะชอบใจ เขาถึงชั้น
จินตนาการได้ถึงท่าทางเห่อเหิมลำพองใจของเผยเฉียนยามนางไป
เยือนเมืองหูเอ๋อร์คราวหน้า

มาถึงในห้อง ฉินผิงอันก็นั่งลง เผยเฉียนไม่กล้านั่ง พอปิด
ประตูลงแล้วก็ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับโต๊ะ

ฉินผิงอันพูดอย่างตรงไปตรงมาว่า “วันหน้าเจ้าก็อยู่ที่นี้ต่อไป
ข้าจะมอบเงินก้อนหนึ่งให้ทางโรงเรียน”

เผยเฉียนพลันเงยหน้าขึ้นอย่างเดือดดาล กำลังจะขยับปาก
พูด แต่พอนางเห็นสีหน้าเย็นชาของฉินผิงอันก็ก้มหน้าลงไปอีก
ครั้ง “ข้าผิดไปแล้ว คราวหน้าไม่กล้าแล้ว เดี่ยวข้าจะกลับไปเมือง
หูเอ๋อร์ ซื้อวัวตัวใหม่ให้เสี่ยวเหมย จะซื้อวัวผีเสื้อตัวใหญ่สีส้ม
สวยงามราคาสี่สิบอีแปะให้นาง มันสวยกว่าวัวรูปกบเยอะเลย พวก
เสี่ยวเหมยอยากได้มานานแล้ว แต่พวกลูกกระต่ายยากจนที่พอได้
ถึงหูลู่ไม้เดี๋ยวก็รู้สึกเหมือนได้ฉลองปีใหม่พวกนั้นซื้อไม่ไหว คราว
นี้ถือว่าได้คืนนางไป”

ฉินผิงอันถาม “เจ้าไปเอาเงินมาจากไหน?”

เผยเฉียนเงยหน้า กะพริบตาปริบๆ “ขอยืมมาจากจิวเหนียง ไม่
มากหรอก รวมกันก็แค่สองตำลึงเงินเท่านั้น”

ฉินผิงอันถามอีก “ถ้าอย่างนั้นเจ้าจะใช้คืนอย่างไร?”

เผยเฉียนกล่าวอย่างขลาดๆ “ลงบัญชีไว้ด้วยกันก่อน วันหน้า
ข้าจะเป็นวัวเป็นม้าให้เจ้า ค่อยๆ ใช้คืนเจ้าไปที่ละนิด”

เงินผิงอันเอ่ย “วันหน้าเจ้าก็อยู่ที่นี้ไปเถอะ เงินก้อนนี้ เจ้าสามารถช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ ของโรงเตี๊ยมเป็นการใช้คืนลี้วเหนียงไปที่ละนิด”

เผยเขียนอยู่หน้าเล็กๆ น้ำตาคลอเขียนละหยด

เงินผิงอันชี้ไปที่ประตูห้อง พุดเสียงเรียบ “ออกไป”

นางเข็ดน้ำตาแรงๆ พุดเสียงดังว่า “ข้ารู้แล้ว! เจ้าชอบแค่นอนหนังสืออย่างเฉาฉิงหล่างคนเดียวเท่านั้น! เจ้าเอาแต่เป็นห่วงเขา หากเป็นไปได้ เจ้าก็ไม่มีทางต้องการข้า แต่จะพาเฉาฉิงหล่างมาอยู่ข้างกาย พอเขาทำผิด เจ้าก็ไม่มีทางทำแบบนี้ เจ้ามีแต่จะค่อยๆ พุดเหตุผลกับเขา และยังบอกเขาด้วยว่าวันหน้าอย่าทำตัวเหมือนข้า! เงินผิงอัน วันทั้งวันเจ้าก็เอาแต่คิดจะสลัดข้าทิ้ง!”

เผยเขียนวิ่งจากไป กระแทกประตูเปิดอย่างแรง กลับไปที่ห้องของตัวเอง

เงินผิงอันเริ่มใคร่ครวญถึงการเดินทางขึ้นเหนือของไบกงทวิป หลังจากนั้น ถึงอย่างไรท่าเรือตระกูลเซียนที่เดินทางจากแจกันสมบัติทวิปไปถึงนครมังกรเต๋าก็อยู่ทางเหนือของต้าเฉวียน หากเดินอ้อมก็ต้องเดินเพิ่มอีกเป็นระยะทางสองสามพันลี้ ตอนนี้แตกหักกับองค์ชายสามสกุลหลิวต้าเฉวียนไปแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาต้องเรียกว่าไม่ตายไม่ยอมเลิกรา หากกลุ่มของตนเดินอาดๆ ตรงเข้าไปทางเหนือ หากเปลี่ยนตนไปเป็นองค์ชายสามก็ไม่มีทางอดทนได้ไหว ต่อให้ครั้งนี้พวกเขาจะถูกตนกับวิญญูชนแห่งสำนักต้าฝูเล่นงานจนหวาดกลัวไปแล้ว แต่องค์ชายคนหนึ่งที่สามารถกรีธาทัพเดินทางไกลบุกเข้าไปกลางถิ่นของศัตรู เช่นฆ่า

เจ้าเมืองและศาลเทพวาริของแคว้นอื่นได้ ต่อให้ไม่คิดจะใช้วิธีทำ
ให้วอดวายกันไปทั้งสองฝ่าย แต่ก็มีความเป็นไปได้มากกว่าจะสร้าง
ปัญหามากมายให้ตน

หากไม่ได้จริงๆ ก็คงต้องเดินทางอ้อมไปแล้ว

บนชั้นเดียวกัน ไม่พูดถึงเผยแพร่ที่ 'ปิดต่าน' เว่ยเซียนกำลัง
อ่านหนังสือเบ็ดเตล็ดเล่มหนึ่งที่ซื้อมาจากเมืองหูเออร์ ฮ่องเต้ผู้
บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยนผู้นี้ปฏิบัติต่อตัวเองเป็นอย่างดี บนโต๊ะมี
ทั้งสุรา มีทั้งเนื้อ และยังวางเม็ดเลือดเกราะของสำนักการทหารเอาไว้
ข้างกัน หลังจากศึกใหญ่ผ่านไป เขาใคร่ครวญอยู่นานก็ต้องทอด
ถอนใจให้กับฝีมือเทพเซียนของผู้ฝึกลมปราณในใต้หล้าไพศาล
รวมไปถึงวัตถุมงคลพิเศษของฟ้าดินแห่งนี้ที่น่าเหลือเชื่ออย่างยิ่ง

ขยับไปอีกหน่อยก็คือห้องของจุเหลียนคนบ่าวรยุทธ์ เขากำลัง
ยีนเอาสองมือโพล่หลัง ค้อมเอวเดินวนรอบโต๊ะครึ่งแล้วครึ่งเล่า

หลูปายเซียงยีนอยู่ตรงหน้าต่างห้องตัวเอง ทอดสายตาไปไกล
ตรงเอวห้อยดาบแคบหยุดหิมะที่เงินผิงอันมอบให้เขาไว้ชั่วคราว
ว่ากันว่านี่เป็นของชิ้นหนึ่งของเซียนดินก่อกำเนิดที่ตายไป ซึ่ง
ไม่ใช่สิ่งที่ศาสตราจารย์ทั้งหลายในบ้านเกิดของเขาจะเทียบเคียงได้
เลย

สุยโย่วเปียนนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง เข้าฌานทำสมาธิ วาง
กระบี่บิณชือชินไว้บนโต๊ะ

เงินผิงอันหยิบม้วนภาพวาดอันหนึ่งที่วางเปล่าออกมา นึกถึง
จิตสังหารที่ผูกوابขึ้นมาในคืนนั้นก็ยิ้มขึ้นอย่างอดไม่ได้

ใจที่คิดร้ายต่อผู้อื่นไม่ควรมี ใจที่คิดป้องกันคนอื่นไม่ควรขาด

ยามสนธยาของวันนี้ เงินผิงอันลงไปกินข้าวเย็นข้างล่าง คนในภาพวาดสี่คนที่อยู่ชั้นบน มีแค่จูเหลียนที่ทำตัวสนิทสนมมานั่งโต๊ะเดียวกับเงินผิงอัน อีกทั้งยังช่วยรินเหล้าให้ด้วย พวกหลูปายเซียงสามคนไม่ได้ออกมาจากห้อง ส่วนเผยเฉียนก็อยู่ในห้องตลอดเวลา ไม่มีความเคลื่อนไหว เงินผิงอันออกจากโรงเตี๊ยมไปเพียงลำพัง เดินเลียบทางหลวงไปยังเมืองหูเออร์ซ่า

เดินอยู่บนทางดินเหลืองที่เป็นหลุมเป็นบ่อไม่ราบเรียบ เงินผิงอันมองไปทางทิศตะวันตกกแวบหนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัวเดินกลับโรงเตี๊ยม

เขากับคนกลุ่มหนึ่งมาถึงนอกโรงเตี๊ยมแทบจะเวลาเดียวกัน อีกฝ่ายก็คือเจ้าประมุขสกุลเหยาที่ยังได้รับบาดเจ็บ แม่ทัพใหญ่เหยาเจิ้น เขาพาเด็กหนุ่มคนหนึ่งในตอนนั้นก็เป็นหนึ่งในคนที่ตกอยู่ในวงล้อมสังหารมาด้วย นอกจากนี้ก็มีเหยาหลิงจือผู้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกวรยุทธ์ที่ผ่านคลื่นมรสุมในโรงเตี๊ยมมากับตัว รวมไปถึงหญิงสาวคนหนึ่งที่สวมผ้าคลุมหน้า ด้านหลังคนเหล่านี้มีทหารม้าห้าหกนาย ไม่ใช่กองทหารม้าชายแดนของตระกูลเหยา แต่เป็นผู้ฝึกตนที่ติดตามกองทัพซึ่งไม่จำเป็นต้องสวมเสื้อเกราะ คนบนภูเขาที่เข้าร่วมกองทัพเหล่านี้ หากอยู่ที่ต้าหลินน่าจะถูกเรียกว่าเลขาธิการฝ่ายบู

พอเห็นเงินผิงอันที่สวมชุดคลุมยาวสีเขี้ยว แม่ทัพผู้เฒ่าที่สีหน้าอิดโรย แต่ยังยืนกรานจะมาเยือนโรงเตี๊ยมด้วยตัวเองก็รีบลงจากหลังม้า เดินเร็วๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้าเงินผิงอัน กุมมือคารวะ

พลาบกล่าวว่า “สองครั้งที่ผู้ผดุงคุณธรรมให้ความช่วยเหลือ สกกุล
เหยาของข้าซาบซึ่งยิ่งนัก! วันนี้มาพบผู้มีพระคุณ ขอท่านโปรดรับ
การคารวะจากข้าเหยาเงิน!”

ผู้เฒ่าพูดจบก็โค้งตัวลงต่ำให้เงินผิงอัน เงินผิงอันได้แต่ร้อง
แค้นของผู้เฒ่าเอาไว้ “ไม่ให้อีกฝ่ายทำท่าคารวะที่ยิ่งใหญ่นี้

เพียงแต่ว่าแม่จะห้ามปรามเหยาเงินไว้ได้ แต่ลูกหลานสกกุล
เหยาคนอื่นๆ รวมไปถึงผู้ฝึกตนติดตามกองทัพที่เป็นน้ำหนึ่งใจ
เดียวกับคนสกกุลเหยา กลับก้มลงคารวะเขาอย่างพร้อมเพรียงกัน
แล้ว

ผู้เฒ่าหน้าซีดขาว ใช้ชีวิตอยู่ในกองทัพมานานทำให้เขามี
นิสัยตรงไปตรงมา จึงถามเข้าประเด็นโดยตรงว่า “ไม่ทราบว่
ต้องการให้ตระกูลเหยาของข้าตอบแทนเช่นไร?”

เห็นเงินผิงอันไม่พูดไม่จา ผู้เฒ่าก็คลี่ยิ้มกล่าวว่า “หาใช่ดู
แคลนน้ำใจและความมีคุณธรรมของคุณชายไม่ แต่บุญคุณ
ยิ่งใหญ่นี้ หากสกกุลเหยาสร้างทำเป็นมองไม่เห็น พวกเราก็คง
ไม่มีหน้าชูธงที่ด้านบนมีอักษรคำว่าเหยาไว้เหนือกองทัพชายแดน
ตระกูลเหยาอีกต่อไปแล้ว”

เงินผิงอันจึงถามอย่างไม่เกรงใจ “แม่ทัพผู้เฒ่ามีวิธีช่วยให้ข้า
หลบเลี่ยงหูดตาของราชสำนักต้าเฉวียนจนกระทั่งเดินทางไปถึงยอด
เขาเทียนแฉวของชายแดนทางเหนือหรือไม่?”

เหยาเงินถาม “กลุ่มของผู้มีพระคุณมีกันทั้งหมดกี่คน?”

เดิมทีเงินผิงอันอยากตอบว่าหกคน แต่พอคำพูดมารอตรงปากแล้วก็รีบเปลี่ยนใหม่ว่า “ห้าคน”

เหยาเจิ้นทำท่าครุ่นคิดก่อนจะพยักหน้ารับ “ได้! หากผู้มีพระคุณเชื่อใจสกุลเหยาก็คือรออยู่ที่นี้อีกสักสองสามวัน หลังจบเรื่องจะต้องทำให้กลุ่มของผู้มีพระคุณทั้งห้าไปถึงยอดเขาเทียนแฉวทางทิศเหนือได้อย่างปลอดภัยแน่นอน”

เงินผิงอันถาม “จะสร้างปัญหาให้พวกท่านหรือไม่?”

เหยาเจิ้นหัวเราะเสียงดังกังวาน “ปัญหาใหญ่เต็มฟ้ายังผ่านมันไปได้แล้ว ตอนนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่จะเป็นปัญหาได้อีกแล้ว”

ตอนที่แม่ทัพผู้เฒ่าพูดประโยคนี้ เขารู้สึกเบาสบายไปทั้งร่าง แม้ว่าบาดแผลจะสาหัส ซี่ม้ากระเด็นกระดอนมาตลอดทางก็ยิ่งเป็นการเพิ่มน้ำค้างแข็งลงบนหิมะ แต่ระหว่างที่พูดคุยกันนี้ เขากลับรู้สึกเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก

เพียงแต่ว่าทุกคนที่อยู่ด้านหลังเหยาเจิ้นกลับมีสีหน้าหนักอึ้งแฝงไว้ด้วยความไม่ยินยอมอย่างเข้มข้น

บทที่ 340.3 คนประหลาด ผันประหลาด

ดูเหมือนเหยาเจิ้นจะไม่ค่อยอยากเข้าไปในโรงเตี๊ยมสักเท่าไร เขาจึงเสนอให้เงินผิงอันเดินไปบนทางหลวงด้วยกัน เงินผิงอันไม่ปฏิเสธ คนทั้งสองเดินห่างทุกคนไปสื่บกว่าก้าวแล้ว เหยาเจิ้นถึงเปิดเผยความลับด้วยการพูดเบาๆ ว่า “ไม่กล้าโกหกผู้มีพระคุณ ข้าราชการพาฉันมาทั้งชีวิต คราวนี้ฝ่าบาทมีพระราชานุญาตให้เข้าไปใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ที่เมืองหลวง รับตำแหน่งเจ้ากรมกลาโหม สามารถพาคนในครอบครัวและเข้ารับใช้ไปด้วยกันได้ร่อยกว่าคน ดังนั้นผู้มีพระคุณสามารถแฝงตัวอยู่ในกลุ่มของพวกเรา ข้าต้องใช้เวลาสองสามวันจัดหาสถานะที่เหมาะสมในกองทัพให้พวกเจ้าเสียก่อน บอกตามตรง คนร่อยกว่าคนนี้ ทางราชสำนักต้องไต่ตรวจสอบไปที่ละคนอย่างละเอียดแน่นอน ดังนั้นอาจต้องทำให้พวกผู้มีพระคุณลำบากสักเล็กน้อย”

ผู้เฒ่ารู้สึกละอายใจ

เงินผิงอันคิดแล้วก็พยักหน้าตอบรับ

สามารถคุ้มครองผู้เฒ่าสกุลเหยาเดินทางไปส่งถึงเมืองหลวง เงินผิงอันก็จะสบายใจด้วย

อันที่จริงประโยคแรกของผู้เฒ่าไม่ค่อยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของวงการขุนนางเท่าใดนัก เข้าเมืองหลวงไปรับตำแหน่งเจ้ากรมกลาโหมคือการโยกย้ายในระดับที่เสมอกัน ไม่ใช่การลดชั้นอะไร

เพราะเจ้ากรมกลาโหมของราชวงศ์ต้าเฉวียนคือตำแหน่งขุนนางสำคัญที่แท้จริงในราชสำนัก คือเก้าอี้ที่แม่ทัพใหญ่หลายคนฝันใฝ่ว่าจะได้ครอบครอง เพียงแต่ว่าสำหรับเหยาเจิ้นแล้ว วันใดที่ต้องถอดเสื้อเกราะลงจากหลังม้าก็คือวันที่เขาปลดประจำการและพักผ่อนในชีวิตบั้นปลายแล้ว

อีกอย่างการที่ต้องไปจากชายแดนใต้ซึ่งเป็นสถานที่ที่ตระกูลเหยาหลงหลักปักฐานมาหลายรุ่นหลายสมัย ไปอาศัยอยู่เมืองเซินจิ่งที่เป็นเมืองหลวงก็ถือเป็นการพลัดที่นาคาที่อยู่ ด้วยอายุของเหยาเจิ้น รวมไปถึงสถานะเสนาเทพค้ำมหาสมุทร (เปรียบเปรยถึงคนสำคัญ คนที่เป็นที่พึ่งให้กับผู้อื่น) ทางทิศใต้ของต้าเฉวียน การกระทำนี้ของหลิวเจินฮองเต้ต้าเฉวียนจึงทำให้ทุกคนในราชสำนักต้องขบคิดกันอย่างหนัก

แต่ก็มีอยู่ข้อหนึ่งที่สามารถแน่ใจได้ ราชสำนักมีคำสั่งให้คุ้มครองคนตระกูลเหยา หรือควรจะพูดอีกอย่างหนึ่งว่าฮองเต้ตัดสินใจแล้วว่า จะกระชากตระกูลเหยาออกจากน้ำวนลูกนี้ ประทานรางวัลโดยการให้เหยาเจิ้นได้รักษาตัวรอด มีโอกาสบำรุงรักษาสุขภาพยามชรา ก็ถือว่าเป็นจุดจบที่ไม่เลว

แม้ว่าระดับความดุเดือดในการแข่งขันระหว่างองค์ชายสกุลหลิวของต้าเฉวียนรุ่นนี้จะผิดไปจากปกติ ทว่าองค์ชายสามท่านในปัจจุบันนี้ ต่อให้จะเป็นองค์ชายใหญ่ที่อายุยังน้อยก็สามารถปกครองพื้นที่ทางเหนือได้แล้ว ก็ยังให้ความสำคัญกับชื่อเสียงของตัวเองในราชสำนักอย่างมาก พุดประโยคที่ไม่น่าฟังสักหน่อย เหยาเจิ้นที่อยู่ชายแดนจะแก่ตาย ป่วยตาย รบตายในสนามรบหรือ

ตายอย่างเฉียบพลันก็ล้วนไม่ใช่เรื่องแปลก มีเพียงอย่างเดียวคือไม่สามารถตายอยู่ในเมืองเซินลิ่งที่อยู่ใต้ฝ่าพระบาทของโอรสสวรรค์ได้

เพราะมีข่าวลือว่าวิญญาณของคนหนึ่งของสำนักศึกษาต้าผู่ที่มีประสบการณ์และความรู้เลิศล้ำ หลังจากออกจากสำนักศึกษาแล้วก็ได้ไปสอนหนังสืออยู่ที่เมืองเซินลิ่งนานหลายปี

เหยาเจิ้นไม่ต้องการให้เงินผิงอันคิดว่าการที่ทั้งสองฝ่ายเดินทางไปยังเมืองเซินลิ่งด้วยกัน เพราะพวกเขาต้องการให้กลุ่มของเงินผิงอันปกป้องตระกูลเหยาเดินทางขึ้นเหนือ จึงช่วยไล่เรียงเหตุการณ์ในราชสำนักต้าเฉวียน อธิบายถึงสภาพการณ์ของตระกูลเหยาในทุกวันนี้ให้เงินผิงอันฟังอย่างละเอียด บอกให้เขารู้ว่าเหตุใดการเดินทางขึ้นเหนือครั้งนี้ถึงเท่ากับว่าตระกูลเหยาได้หลุดพ้นจากสถานการณ์อันตราย และสาเหตุหนึ่งในนั้นก็ยังมีทั้งความดีความชอบของวิญญาณชนแห่งสำนักศึกษาที่อยู่ในเมืองหลวงเท่านั้น และทั้งจากบารมีที่มองไม่เห็นของวิญญาณชนหนุ่มที่อยู่ในโรงเตี๊ยม

เงินผิงอันแทบไม่ได้พูดอะไร ส่วนใหญ่ล้วนเป็นเขาที่ตั้งใจรับฟังคำอธิบายจากแม่ทัพผู้เฒ่า

เขาถามไปเพียงครั้งเดียว คือถามเรื่องเกี่ยวกับนักโทษที่องค์ชายสามคุมตัวไป

เดิมทีเหยาเจิ้นเป็นคนเข้มงวดจริงจัง ยึดมั่นในหลักปฏิบัติของบิดาและของขุนนางที่ซื่อสัตย์ยิ่งกว่าบัณฑิตที่คร่ำครึเสียอีก เพียงแต่ว่าเมื่อผ่านหายนะครั้งนี้มา เขาเสียความรู้สึกอย่างสุดซึ้ง

ความคิดและการกระทำหลายอย่างจึงเปลี่ยนไป เรื่องวงในของต้าเฉวียนที่หากเป็นเมื่อก่อนต่อให้ตายก็คงไม่มีทางปริปากบอกใครเวลานี้กลับหลุดจากปากเขาอย่างง่ายดาย คิดดูแล้วนอกจากความเสียใจแล้ว อันที่จริงผู้เฒ่าคงรู้สึกวางใจแล้วด้วย วางใจว่าจะสงบใจใช้ชีวิตในบ้านปลายแล้ว

การต่อสู้ระหว่างเจ้าเมืองฉินหวงแห่งเป่ย์จิ้นและเทพวารีทะเลสาบชงเจินในครั้งนี้ ทั้งสองฝ่ายต่างก็บาดเจ็บและล้มตายทำลายรากฐานชะตาแคว้นของเป่ย์จิ้น ตอนนั้นในรถนักโทษสิบกว่าคันก็มีคันหนึ่งที่คุมขังเทพภูเขาคันหนึ่งแห่งเป่ย์จิ้นที่มีระดับรองลงมาจากทวยเทพแห่งห้าขุนเขา องค์ชายสามวางแผนเกี่ยวกับเรื่องนี้มานานถึงเจ็ดแปดปี ใช้กองกำลังลับของราชวงศ์ต้าเฉวียนไปเป็นจำนวนมาก ขอแค่คุมตัวเจ้าเมืองเทพภูเขากลับไปได้สำเร็จในสายตาของคนเมืองเช่นฉิง นี่ถือเป็นคุณความชอบที่ยิ่งใหญ่ ไม่ต่างจากการที่แม่ทัพบู๊บุกเบิกพื้นที่พันลี้ น่าเสียดายก็แต่ทุกสิ่งที่ทำมาล้วนสูญเปล่า ทุกอย่างล้วนพังภินท์อยู่ในโรงเตี๊ยมของเมืองเล็ก ๆ ริมชายแดน หลี่หลี่ชั้นที่ผู้ควบคุมกองทหารม้าตายไปแล้ว บุตรชายคนเดียวของเชินกั้วกงก็ตายไปแล้ว ไปๆ มาๆ แผนการที่วางไว้อย่างยากลำบากตลอดสิบปี สุดท้ายก็แค่ได้หน้า แต่สูญเสียพลังภายใน

ท่ามกลางสี่แห่งรัตติกาล คนทั้งสองเดินไปบนทางหลวงด้วยกัน เหยาเจิ้นพูดคุยไปเรื่อยเปื่อยอย่างสบายอารมณ์ เขามองเงินฝิงอันเป็นผู้มีพระคุณ และไม่ได้รู้สึกกระอักกระอ่วนเพราะอายุของเงินฝิงอัน

ในขณะที่เงินฝิ่นอันกับแม่ทัพผู้เฒ่าพูดคุยกันอยู่ข้างนอก

ในโรงเตี๊ยมกลับมีบรรยากาศแปลกประหลาด

ฉิวเหนียงยืนเอนพิงขอบประตู ผู้เฒ่าหลังค่อมดื่มเหล้ากาเล็กอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน บัณฑิตลงชยุ่นั่งอยู่บนธรรณีประตู แหงนหน้ามองซีกหน้าต่างด้านข้างของสตรีแต่งงานแล้ว

ตลอดทั้งโรงเตี๊ยมมีลูกค้ำอยู่แค่โต๊ะเดียว สาวงามสะพายกระบี่บุรุษพกดาบท่าทางน่าเกรงขาม บุรุษพอมบางที่บอกว่าตัวเองคอแข็ง แต่กลับไม่ยอมดื่มเหล้า พวกเขาสั่งอาหารสามอย่างจากทางโรงเตี๊ยม เด็กหนุ่มขาเป๋เองก็หิวมากเหมือนกัน เห็นว่ายังมีที่ว่างจึงนั่งกินข้าวร่วมโต๊ะกับคนทั้งสาม แต่ไม่คืบกับข้าว เอาแต่ก้มหน้าก้มตาพวยข้าวสวยในถ้วย

เด็กหนุ่มขาเป๋คอยชำเลืองตามองหญิงสาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเป็นระยะ

หน้าตาสะสวยกว่าเก้าแกล่เนี่ยะเยอะเลย บนโลกมีสตรีที่หน้าตางดงามขนาดนี้ได้อย่างไรกันนะ?

นางสะพายกระบี่ คงจะเป็นจอมยุทธ์หญิงในยุทธภพกระมัง

ไม่รู้ว่าวันหน้านางจะเดินทางผ่านโรงเตี๊ยมอีกหรือไม่ ถึงเวลานั้นเขาน่าจะเป็นพ่อครัวใหญ่แล้ว ไม่ต้องคอยกวาดพื้น เช็ดโต๊ะและยกน้ำชಾಯกสุราอีกแล้ว

พอคิดถึงเรื่องนี้ เด็กหนุ่มก็รู้สึกที่ข้าวสวยในถ้วยไม่แย้ไปกว่าอาหารเลิศรสที่บัณฑิตลงชยุ่นกล่าวถึงเลย

ตอนที่เงินผิงอันกลับมาถึงโรงเตี๊ยม โรงเตี๊ยมก็ปิดแล้ว
ชั้นหนึ่งเหลือแค่ลงขุยกี่รอปิดประตู

ปิดประตูเรียบร้อยแล้ว ลงขุยกี่เป็นฝ่ายเชื่อเชิญให้เงินผิงอันดื่ม
เหล้า แต่กลับไม่ชวนคุยอะไร ต่างคนต่างดื่ม ดื่มเสร็จแล้วลงขุยกี่ก็
ผ่านอนหลังโต๊ะคิดเงิน เงินผิงอันขึ้นไปพักบนชั้นสอง ก่อนจะลาก
กันลงขุยกี่พูดกลัวหัวเราะว่าเงินค่าเหล้าจะลดลงในบัญชี ตอนนั้น
เงินผิงอันรู้สึกระอาใจเล็กน้อย ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดวิญญาณชน
แห่งลัทธิขงจื้อที่มีตบะเลิศล้ำค่าฟ้าถึงต้องมายืมลมูกคนอื่นหายใจ
ใช้ชีวิตอย่างแร้นแค้นถึงขนาดนี้ เงินผิงอันพบเห็นอะไรหลายอย่าง
ตลอดการเดินทาง คนที่ถูกรเรียกว่ายอดฝีมือ เขาเองก็รู้จักมาไม่
น้อย แต่ไม่มีใครที่ไม่พิถีพิถันได้ถึงขนาดนี้ กุ้ยฮูหยินที่อำพราง
ตัวอย่างลึกลับ ชายฉกรรจ์ก่อตกระปี่คนเฝ้าประตูเขาห้อยหัว ผู้
ฝึกกระบี่เต๋าโอสถทองที่ตอนนั้นทำหน้าที่เป็นสารภีให้เขากับฟาน
เอ๋อร์ อันที่จริงคนเหล่านี้ล้วนไม่มีนิสัยเรียบง่ายเป็นกันเองสัก
เท่าไร

และประโยคสุดท้ายที่ลงขุยกี่ทิ้งไว้ก็คือ “เดินทางท่องเที่ยวในยุทธ
ภพ เงินหายาก ชี๊กินยาก ขอแค่ไม่ใช่ใช้เงินกับกินชี ชีวิตก็สบาย
แล้ว”

ทางฝั่งของถนนทางหลวง คนตระกูลเหยาเดินห่างจาก
โรงเตี๊ยมไปไกลมากขึ้นเรื่อยๆ

มีม้าตัวหนึ่งเหยาอย่างอยู่เคียงข้างกับม้าของเหยาเจิ้น คือสตรี
ที่สวมผ้าคลุมหน้าคนนั้น เวลานี้นางเลิกผ้าคลุมหน้าขึ้น เผยให้
เห็นดวงหน้างดงามมีเสน่ห์มาตั้งแต่กำเนิด น่าจะเป็นต้นตอหาายนะ

ของตระกูลเหยาที่ลงชยุเคยพูดถึง แม้ว่าโฉมหน้าของนางจะงาม
เพริศพรึง ดวงตาดอกท้อคู่นั้นมีประกายแห่งวสันตฤดูที่เปี่ยมไป
ด้วยชีวิตชีวาตลอดทั้งปี แต่บุคลิกกลับเย็นชา

เพราะบาดเจ็บ ผู้เฒ่าจึงไม่ได้ควมม้าห้อยยาน แม่ทัพผู้เฒ่าที่
อยู่บนหลังม้ามาทั้งชีวิตผู้นี้เริ่มศิโรราบให้แก่ความชราขึ้นทุกทีแล้ว

หญิงสาวถามเสียงเบา “ท่านปู่ ทำไมถึงไม่เข้าไปเยี่ยมท่านน้า
เก้าสักหน่อย? เวลาผ่านไปนานหลายปีขนาดนี้แล้ว ครังนี้ยังต้อง
เดินทางไปเมืองหลวง ไม่คิดจะพบหน้ากันสักครั้งเลยหรือ?”

เหยาเจิ้นสายหน้า “ช่างเถอะ”

หญิงสาวหันหน้ามองไปทางเด็กสาวพกดาบและเด็กหนุ่มที่
เจียบงัน “ตอนนี้สภาพจิตใจของหลังจ็อกับเซียนลือไม่ค่อยดีนัก”

เหยาเจิ้นยิ้มบางๆ กล่าวว่า “พวกเขาจะได้ไม่ต้องคอยคิดว่า
ตัวเองฝีมือเลิศล้ำเป็นอันดับหนึ่งในใต้หล้าอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันไงล่ะ นี่
เป็นเรื่องดี รอจนพวกเขาไปถึงเมืองเซินลิ่งแล้วยังต้องลำบากอีก
มาก”

หญิงสาวทำท่าจะพูดแต่ก็ไม่ได้พูด

ผู้เฒ่าเจียบงันไปพักใหญ่ ก่อนกล่าวว่า “เป็นแบบนี้ก็ดี
เหมือนกัน”

นางถามอย่างอดไม่ไหว “ท่านปู่ ในใจท่านไม่คิดโทษท่านน้า
เล็กและท่านน้าเขยเล็กสักนิดเลยหรือ?”

ผู้เฒ่าไม่ได้ตอบคำถามนี้

ท่ามกลางม่านราตรี ผู้เฒ่าพลันเอ่ยยิ้มๆ ว่า “ก่อนหน้านี่เคยได้ยินเจ้าพูดถึงความสุขนุ่มลึก ความเฉลียวฉลาดรู้จักวิเคราะห์ ความกล้าหาญตรงไปตรงมา คุณสมบัติเหล่านี้แยกเป็นอันดับที่เท่าไรบ้างแล้วนะ?”

แม่หญิงสาวจะไม่เข้าใจว่าเหตุใดท่านปู่ถึงพูดถึงเรื่องนี้ แต่ก็ยังตอบคำถามว่า “แยกเป็นอันดับหนึ่ง สาม และสอง”

ผู้เฒ่าถามด้วยรอยยิ้ม “ถ้าอย่างนั้นเจ้าคิดว่าผู้มีพระคุณคนนั้นมีคุณสมบัติอันดับที่เท่าไร?”

หญิงสาวสายหน้า “ข้าไม่กล้าวิจารณ์ผู้มีพระคุณต่อพวกเราหรอก”

ผู้เฒ่าพยักหน้ารับ หันหน้ามามองนางแล้วกล่าวว่า “จิ้งจอกเจ้าไม่ควรตามไปเมืองเซินลิ่งด้วย ไม่ลองคิดดูอีกหน่อยหรือ? เสียใจตอนนี้ยังทันนะ”

นางที่มีชื่อว่าเหยาจิ้งจอกคลี่ยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อท่านหมอดูบอกแล้วว่า...”

ไม่รอให้นางพูดจบ เหยาจิ้งจอกก็ถลึงตาใส่นางเสียก่อน “ห้ามพูดนะ! วันหน้าไปถึงเมืองหลวงแล้วก็ยังห้ามพูด!”

เหยาจิ้งจอกหัวเราะเสียงพริ้วหวาน ดึงผ้าคลุมหน้าผืนบางลงมา บดบังดวงหน้าอีกครั้ง

สองวันต่อมา ทั้งโรงเตี๊ยมและเมืองหูเออร์ต่างก็สงบสุขไร้เรื่องวุ่นวาย

เด็กหญิงเผยเขียนแทบจะไม่ได้ออกจากห้อง ต่อให้ออกมาหา
ของกินก็ยังลงใจหลบเลี้ยงเงินผิงอัน

เวลาระหว่างนี้เงินผิงอันนั่งดื่มเหล้าอยู่บนธรณีประตูเป็นเพื่อน
ลงชยุ บัณฑิตบอกว่าเขาต้องคอยจับตามองเมืองหูเออร์แห่งนั้น
เอาไว้ แต่ไม่ใช่เรื่องที่สำคัญที่สุด เขาหวังให้ตัวเองได้มองจิว
เหนียงทุกวัน

เงินผิงอันถามเขาว่าทำไมถึงชอบจิวเหนียงขนาดนี้ ลงชยุคิด
อยู่นาน ก่อนจะอธิบายด้วยประโยคเดียวว่า 'ผีล่อลวงใจ'

เงินผิงอันเข้าถามเขาว่าชอบนางมากแค่ไหนกันแน่ ลงชยุ
ทอดถอนใจ บอกว่าก็แค่นั้นแหละ ชอบไม่มากเท่าไรре่ ดังนั้นในใจ
เขาถึงได้รู้สึกผิดต่อจิวเหนียงตลอดเวลา

เงินผิงอันจนปัญญาอีกฝ่ายจริงๆ

ช่างเป็นคนประหลาดนัก

ก่อนที่ขบวนเดินทางสู่เมืองหลวงของตระกูลเหยาจะมาถึง
โรงเตี๊ยม สุยไยวเปียนมาเคาะห้องเงินผิงอัน บอกว่าใครบางคน
ฝากให้นำความมาบอกแก่เขา

คนทั้งสองนั่งอยู่ตรงข้ามกัน สุยไยวเปียนเอ่ยขึ้นอย่างเชื่องช้า
ว่า "หลังจากที่สะพานแห่งความเป็นอมตะถูกสร้างขึ้นใหม่ หากคิด
จะเลื่อนสู่ห้าขอบเขตบนก็จำเป็นต้องหลอมสมบัติอากาศห้าชิ้นที่
สอดคล้องกับธาตุทั้งห้าเพื่อชดเชยห้าธาตุ ยิ่งวัตถุที่เอามาหลอมมี
ระดับชั้นสูงเท่าไรเร่ ตบะก็จะสูงตามเท่านั้น"

เงินผิงอันถาม “ยกตัวอย่างเช่น?”

ดูเหมือนสุขโยวเปียนจะคาดการณเอาไว้แล้ว หรือบางทีควรบอกว่าคุณที่ให้นางนำความมาบอกได้คิดคำนวณมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว นางจึงตอบเงินผิงอันด้วยคำพูดที่แทบจะไม่ผิดเพี้ยนไปจากเดิม “ยกตัวอย่างเช่นธาตุทองของห้าธาตุ อาจจะเป็นเหรียญทองแดงแก่นทองถุ่นหรือหัวใจบุนสีทองดวงนั้น หรือยกตัวอย่างเช่นไม้ของห้าธาตุ อาจเป็นไม้ไหวของถ้าสวรรค์หลิ หรืออาจเป็นไม้ไผ่ของภูเขาชิงเสิน น้ำของห้าธาตุสามารถเป็นตราประทับค้ำว่าน้ำขึ้นนั้น ดินของห้าธาตุก็อาจเป็นแท่นสังหารมังกร หรือไม้ก็ดินของห้าขุนเขาในราชวงศ์ต้าหลี่ ไฟของห้าธาตุก็อาจจะเป็นหินดิงก้อนใดก้อนหนึ่ง หรืออาจจะเป็นมังกรเพลิงตัวหนึ่งบนข้อมือ”

สุดท้ายสุขโยวเปียนกล่าวว่า “นี่เป็นเพียงแค่การ ‘ยกตัวอย่าง’ เท่านั้น ในความเป็นจริงแล้วจะหล่อหลอมวัตถุใด หล่อหลอมอย่างไร และหล่อหลอมเมื่อไหร่ก็ยังคงต้องให้คุณชายใคร่ครวญเอาเอง”

หลังจากส่งสุขโยวเปียนออกจากห้องแล้ว เงินผิงอันก็เริ่มฝึกยี่นึ่งเจี้ยนหลู

คืนวันนี้เขาสามารถหลับลึกด้วยท่านอนนิ่งเขียนชีวิตได้แล้ว เงินผิงอันฝันประหลาดอย่างมาก ในความฝันมีคนผู้หนึ่งมาขวางอยู่เบื้องหน้าตน แขนทั้งสองข้างของเขาขาด เลื่อมทวมไปทั้งตัว เขาค้อมตัวหันหลังให้เงินผิงอัน ไขปากกัดด้ามดาบในแนวขวางด้วยท่าทางที่เหนือเกินกว่าจินตนาการของผู้คน

ตอนที่เงินผิงอันลืมตาตื่นขึ้น เขาพยายามหวนนึกถึงความฝันนั้น แต่กลับจำได้แค่แผ่นหลังของคนผู้นั้นอย่างเลื่อนราง

และตอนที่เงินผิงอันทอดตัวลงนอนบนเตียงกำลังเคลิ้มหลับ ห่างไปไกลนอกโรงเตี๊ยม หนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งเด็กกำลังช่วยกันกลบเนินดินเล็กๆ สองคนนี่คือจงชุยและเหยเจียน ฝ่ายแรกนั่งยองอยู่ตรงนั้น ฝ่ายหลังกำลังเดินลงไป ในหลุมที่กลบเสร็จแล้วจนกลายเป็นเนินดินลักษณะคล้ายหลุมศพขนาดเล็ก อีกทั้งยังหาแผ่นหินบางๆ ชิ้นหนึ่งมาปักลงตรงหน้า 'หลุมฝังศพ' หลังจากทำงานใหญ่เสร็จแล้ว เด็กหญิงที่โบหน้าเต็มไปด้วยคราบดินก็หันมาพูดกับจงชุยด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจังว่า "นี่ก็คือหลุมฝังศพของเงินผิงอัน วันนี้ของทุกปีนับจากนี้ไป พวกเราสองคนต้องมาเช่นนี้ไหวหนึ่งครั้ง!"

จงชุยกล่าวอย่างอัศจรรย์ "นี่มันเรื่องอะไรกัน?"

เหยเจียนนั่งแปะลงไปบนพื้น ยกสองมือกอดอก เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด "ก็ในใจของข้า เงินผิงอันตายไปแล้วไงล่ะ!"

จงชุยร้องอ้อหนึ่งที "เมื่อเป็นเช่นนี้ เนินดินเล็กๆ นี้ก็สามารถเรียกได้ว่าหลุมอีกวนแล้ว" (หลุมอีกวนหรืออีกวนวงคือหลุมศพที่ฝังไว้เฉพาะเสื้อผ้าและสิ่งของของผู้ตาย ไม่ได้มีศพอยู่ภายใน ตั้งไว้เพื่อเป็นที่ระลึกเท่านั้น)

เหยเจียนขมวดคิ้ว "หมายความว่าไง?"

ลงขุยเอาคางวางเท้าไว้บนแขน หม่อมมองหลุมศพน้อยและ
ป้ายเล็กหน้าหลุมศพ แต่อันที่จริงหางตาคอยเหลือบมองดวงตาที่
ใสกระจ่างคู่นั้นของเพยเฉียนอยู่ตลอดเวลา

บัณฑิตครุ่นคิดแล้วก็คล้ายจะเข้าใจอะไรบางอย่าง

บทที่ 341.1 ตวัดพู่กันมีเทพช่วย

เงินฝิ่นอันนอนลงบนเตียง ผันประหลาดนั้นคอยวนเวียนรอบกวนจิตใจไม่ลงหาย

ครารก่อนเขาอ่านหนังสือในความฝันตอนอยู่บนเรือข้ามฟาก เกาะก๊วยฮวา ไม่รู้ว่าครารนี้จะมี ความหมายที่ลึกซึ้งอะไรอีก หรือนี่จะเป็นแค่ความฝันเท่านั้น เป็นตอนที่สงสัยซีระแวงมากไป?

เงินฝิ่นอันลุกขึ้นนั่ง ในเมื่อนอนไม่หลับแล้ว เขาเลยลุกขึ้นมา นั่งข้างโต๊ะแล้วเริ่มนับทรัพย์สินสมบัติของตัวเอง

ตอนกลางวันจิวเหนียงเอาข่าวที่แน่ชัดมาบอกให้รู้ว่า พรุ่งนี้ ยามเช้าตรู่ ขบวนเดินทางสู่เมืองหลวงของตระกูลเหยาจะผ่านเมือง หูเออร์ ถึงเวลานั้นทั้งสองฝ่ายเดินทางไปยังเมืองเช่นจึงด้วยกัน จากนั้นจะแยกทางกันที่ท่าเรือแห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงของเมืองหลวง กลุ่มของเงินฝิ่นอันจะเดินทางขึ้นเหนือต่อ เพื่อเข้าไปยังแถบภูเขา เทียนแซว แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาเจิ้นจัดหาสถานที่ไว้ให้พวกเขาสอง แบบ การเดินทางล่ามภูเขาในช่วงท้ายต่อจากนั้นก็จจะราบรื่นไร้อุปสรรคเช่นกัน

เงินฝิ่นอันจุดตะเกียง วางน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ไว้บนโต๊ะ กระบี่ บินสี่อู่พุ่งออกมา เงินฝิ่นอันหยิบชุดคลุมอาคมจินหลือออกมาด้วยความรู้สึกเสียดายเล็กน้อย ทั้งเสียดายที่วัตถุของเซียนนอก มหาสมุทรชั้นนี้ถูกทำลาย ยิ่งเสียดายเงินเหรียญหนึ่งที่ใช้ซ่อมแซม

เงินที่เหลือเงินฝนธัญพืชถูกใช้ไปหมดแล้ว แล้วก็ไม่ใช่เงินร้อนน้อย ยิ่งไม่ใช่เงินเกล็ดหิมะ แต่เป็นเงินเหรียญทองแดงแก่นทองเหรียญหนึ่งในถุงเล็กที่เจิ้งต้าเฟิงมอบให้เป็นค่าตอบแทนเงินฝิงอันตอนอยู่นครมังกรเต๋า

เงินฝิงอันลูปคลำชุดคลุมอาคมที่พับอย่างเป็ระเบียบแล้ว ถอนหายใจ

มิน่าเล่าคนถึงได้พูดกันว่า การฝึกตนคืองานที่ต้องกินภูเขาเงินภูเขาทอง ใครก็อย่าหวังจะพูดได้ว่าตัวเองมีเงินมากมายจนใช้ไม่หมด

แต่อยู่ดีๆ เงินฝิงอันก็ไพล่หนีไปถึงหลิวโยวโจวแห่งฉวนหยวน ไทรวของภูเขาห้อยหัว คาดว่าคนวัยเดียวกันที่บิดาคือเทพเจ้าแห่งโชคลาภของธวัลทวีปผู้นี้ต่างหากที่มีคุณสมบัติพูดว่าตัวเองมีเงินมากมายเป็นทุกซ์

จากนั้นเงินฝิงอันก็หยิบเงินเหรียญทองแดงแก่นทองถุงนั้น ออกมาเทลงบนโต๊ะเบาๆ เงินเหรียญแล้วเหรียญเล่าทับซ้อนกันเป็น หอเรือนเล็ก ๆ สูงไม่ถึงหนึ่งฝ่ามือ เงินฝิงอันยิ้มอย่างเข้าใจ หอ เรือนนี้เล็กไปหน่อย เตี้ยไปหน่อย ไม่อย่างนั้นเขาคงดีใจมากกว่านี้

เงินเหรียญทองแดงแก่นทองที่มีมูลค่าควรเมืองเหล่านี้ ไม่มีเงิน กังหย่างและเงินอิงซุนแม้แต่เหรียญเดียว แต่เป็นเงินยาเชิงแบบ เดียวกันทั้งหมด ด้านหน้าและด้านหลังแบ่งแยกกันสลักคำว่า 'แคล้วคลาดปลอดภัย' 'รมเย็นเป็นสุข' ตัวอักษรที่ใช้ไม่เหมือนกับ เงินยาเชิงที่เงินฝิงอันเคยสัมผัสครั้งแรกตอนอยู่ในถ้ำสวรรค์หสิจู้ คิดดูแล้วการสร้างเหรียญเงินทุก ๆ หกสิบปีคงมีการเปลี่ยนแปลง

ตอนที่เงินฝิ่นอันอยู่ภูเขาค่อยห้าว เขาเคยเรียนวิชาหล่อหลอม วัตถุที่มองดูเหมือนตื่นขึ้น แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นวิธีดั้งเดิมที่ ถูกต้องที่สุดมาจากบุรุษกอดกระบี่ ก่อนหน้านี้นตอนที่หลอมเหรียญ ทองแดงแก่นทองเหรียญนั้นใช้เวลาแค่หนึ่งถ้วยชา (ประมาณ 10 นาทีหรือ 14.4 นาที) เส้นใยแนวตั้งแนวนอนบนชุดคลุมอากาศมี หีที่เต็มไปด้วยรอยฉีกขาดเสียหายก็เหมือนกิ่งกล้วยแตกหน่ออย่างมี ชีวิตชีวา มหัศจรรย์อย่างยิ่ง

เงินฝิ่นอันคาดการณ์ว่าอย่างมากที่สุดเสื้อคลุมตัวนี้ต้องใช้ เวลาสิบวันถึงจะสามารถกลับคืนมาเป็นปกติเหมือนเดิมได้ และยังมี เรื่องไม่คาดฝันที่น่ายินดีอย่างหนึ่งเกิดขึ้น นั่นคือเงินฝิ่นอันค้น พบว่าลักษณะของมังกรทองหลายตัวที่อยู่บนชุดคลุมอากาศแปลก ไปจากเดิม ก่อนหน้านี้นี้แสงสีทองของไข่มุกเม็ดที่มังกรชนิดตัวนั้น คาบเอาไว้และดวงตาของมังกรทองตัวเล็กสองตัวล้วนไม่เด่นชัด เท่าไหร่ แต่พอ 'กิน' เหรียญทองแดงแก่นทองเข้าไปเป็นอาหารก็ เหมือนการแต้มนัยน์ตามังกร โดยเฉพาะปราณวิญญูณในไข่มุก สีทองเม็ดนั้นที่คล้ายจะเข้มข้นดูจาง

การค้นพบนี้ทำให้เงินฝิ่นอันที่ไม่เคยยึดติดกับสมบัติอากาศ หรือของวิเศษบนโลกก็ยังอดหวั่นไหวไม่ได้ เพราะระดับชั้นของชุด คลุมอากาศหีตัวนี้กำลังเพิ่มพูนเหมือนขอบเขตอิทธิฤทธิ์ของ พวกเวทย์เซียนและจุเหลียน ควรรู้ว่าเหนือสมบัติอากาศคืออะไร? อารูเซียน! ตระกูลผู้ของนครมังกรเฒ่าที่ร่ำรวยที่สุดในทวีปสังสม ทรัพย์สมบัติมานานนับพันปีก็ยังไม่เคยได้ครอบครองอารูเซียนที่ แท้จริงมาก่อนแม้แต่ชั้นเดียว

แต่เงินผิงอันไม่ได้คาดหวังว่าเงินหลีจะต้องกลายเป็นชุดคลุม
อาคมที่ระดับชั้นเทียบเท่ากับอาวุธเซียน ถึงอย่างไรก็มีแค่สวรรค์
เท่านั้นที่รู้ว่าจำเป็นต้องใช้เหรียญทองแดงแก่นทองก็เหรียญ อีก
อย่างตอนนี้ถ้าสวรรค์หลีก็ไม่ใช่แล้ว จึงมีความเป็นไปได้มา
กว่าเหรียญทองแดงแก่นทองทั้งสามชนิดจะหายสาบสูญ ไม่มี
ปรากฏบนโลกอีกนับแต่เนี่

ต่อให้โชคดีสร้างสะพานแห่งความเป็นอมตะได้สำเร็จก็ย้งต้อง
หล่อหลอมสมบัติอาคมห้าธาตุอีกห้าชั้น ใช้สื่ค่าว่ายากยิ่งกว่าเดิน
ขึ้นสวรรค์มาบรรยายก็ไม่เกินจริงเลยแม้แต่น้อย เพียงแต่ว่า
สำหรับเงินผิงอันแล้ว อันที่จริงก็ถือว่ายังดี ก็แค่ฝึกหมัดครบหนึ่ง
ล้านหมัดแล้วค่อยฝึกอีกหนึ่งล้านหมัดเท่านั้น ขอแค่มองเห็น
เส้นทางใต้ฝ่าเท้าที่เดินไป รู้ว่าก้าวต่อไปของตัวเองควรจะขยับไป
ทางไหนก็พอแล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าต้องไปไกลแค่ไหน เดินไปได้ยาก
เท่าไร เขาไม่คิดถึงมันให้วุ่นวาย

เงินผิงอันหยิบสิ่งของบางส่วนที่เก็บไว้นานแล้วออกมา

หัวใจบุนสีทองที่เทพอภิบาลเมืองเส้นเวินมอบให้ เศษชิ้นส่วน
ร่างทองที่เหลือทิ้งไว้ในโลกมนุษย์หลังจากร่างของสิ่งศักดิ์สิทธิ์มอด
ม้วย

แผ่นไม้ไผ่สีเขียวขจีที่มีต้นกำเนิดมาจากภูเขาชิงเส้นหนึ่งกอง
ซึ่งเกินครึ่งถูกเงินผิงอันเอามาสลักบทกลอนและถ้อยคำไพเราะไว้
จนเต็ม

ห็นดังก่อนที่นักพรตหญิงเฮ้อเสียวเหลียงแห่งสำนักโองการ
เทพมอบให้เขา

สุดท้ายเงินผิงอันหยิบตราประทับตัวอักษรคำว่าน้ำที่อาจารย์ฉีแกะสลักด้วยตัวเองออกมาวางลงตรงกลางโต๊ะเบาๆ เงินผิงอันพับตัวนอนคว่ำ สุภาสิตบอกว่าน้ำและภูเขาไม่แยกจากกัน ตราประทับอักษรภูเขาถูกทำลายในร่องน้ำเฉียวหลง ตราประทับอักษรน้ำจึงดูโดดเด่นเดี่ยวอย่างเห็นได้ชัด

เงินผิงอันนั่งเหม่อ ความคิดหนึ่งพลันบังเกิดขึ้นมา นั่นคือระหว่างที่เดินทางจะหาโอกาสซื้อปืนหยกสีชาวสักอัน ต่อให้วัสดุจะธรรมดาาก็ไม่เป็นไร หลังจากแกะสลักตัวอักษรแปดคำนั้นลงไปแล้วก็สามารถเอามาปักมวยผม ไม่ใช่เพื่อโอ้อวดอะไร แค่เพราะเขารู้สึกว่าการแต่งกายของตัวเองในทุกวันนี้ แม้ว่าจะไม่ได้สวมชุดคลุมอาคมจินหลี่ก็ต้องสวมชุดคลุมยาวสีเขียวปักปืนหยกอยู่ดี แม้ไม่ใช่บัณฑิต แต่ก็ลองแต่งกายให้คล้ายบัณฑิตดูได้ ถ้าอย่างนั้นเมื่อกลับไปถึงแจกันสมบัติทวีป ไปหาพวกหลี่เป่าผิงที่สำนักศึกษาชานหยาก็ไม่ต้องกังวลใจอีกแล้วว่าจะทำให้พวกเขาถูกเพื่อนร่วมชั้นดูแคลน

อ่านหนังสือมามากมาย ได้เห็นหลักการอริยะปราชญ์มาหลากหลาย แต่เงินผิงอันก็ยังคงชอบอักษรแปดตัวนั้นมากที่สุดอยู่ดี

หวนคำนึงถึงวิญญูชน ผู้อ่อนโยนนุ่มนวลดุจหยก

เพียงแต่พอคิดถึงวิญญูชนแห่งสำนักศึกษาที่ปูผ่านอนบนพื้นในโรงเตี๊ยม เงินผิงอันก็เริ่มสงสัยใคร่รู้ว่าสำนักศึกษาต้าฝูเป็นอย่างไร หากไม่ใช่เพราะไม่สะดวกให้เดินทางล่าช้าอยู่ในไบถงทวีป เงินผิงอันก็อยากจะไปเยือนสำนักศึกษาต้าฝูสักครั้งจริงๆ

เงินฝังอันเก็บของทั้งหมดกลับเข้าไปในวัตถุฟางชั้นที่ละชั้น

ตอนนั้นเพื่อสะสางบัญชีเก่าใหม่ทั้งสองครั้งให้สะอาดเอี่ยม นอกจากเงินเหรียญทองแดงแก่นทองหนึ่งถุงแล้ว เล็งต้าเฟิงยังมอบ วัตถุลือชื่อในตำนานชิ้นหนึ่งให้กับเงินฝังอัน คือป้ายหยกแผ่นหนึ่ง ไม่มีตัวอักษรใดสลักไว้ เรียบง่ายแต่องามอย่างถึงที่สุด

เพียงแต่เงินฝังอันเคยชินกับการสื่อสารกับกระบี่บินลืออยู่ อีก หนึ่งเวลาใช้ก็คล่องมือ จึงไม่เคยแตะต้องวัตถุลือชื่อชิ้นนั้น ของล้ำค่าที่แม้แต่เซียนดินก่อกำเนิดก็อาจจะไม่มีในครอบครองกลับถูกเงินฝังอันเก็บซ่อนไว้แบบนี้

'ซีเยว่' เสื่อเกราะน้ำค้างหวานนำไปมอบให้เว่ยเซียนใช้ชั่วคราว ดาบแคบหยุดหิมะก็ห้อยอยู่ที่เอวของหลูปายเซียง กระบี่ชื่อชินถูกสยโย่วเปียนสะพายไว้ข้างหลัง

เชือกพันธนาการปีศาจสีทองที่ทำมาจากหนวดของเงี้ยวเต๋า หากไม่เป็นเพราะสีสนี่สะดุดตาเกินไป ไม่ว่าจะใช้กับเงินหลี่ที่เวลาปกติเป็นสีขาวหิมะ หรือใช้กับชุดคลุมยาวสีเขียวที่ซื้อจากร้านค้าข้างทางก็ล้วนไม่เหมาะ ไม่อย่างนั้นก็สามรถเอามาใช้เป็นเข็มขัดรัดเอวได้

เก็บทรัพย์สินสมบัติมากมายไปแล้ว อารมณ์ของเงินฝังอันก็ผ่อนคลาย สิ่งใดที่ช่วยคลายความกังวลให้เขาได้? มีเพียงเงินและสุราเท่านั้น

ลุกขึ้นยืน เดินไปเปิดหน้าต่าง พลันสัมผัสได้ว่าเผยเฉียนที่อยู่ห้องติดกันไม่มีความเคลื่อนไหว ผนังห้องของโรงเตี๊ยมเก็บเสียงได้

ไม่ตื่นกลัว เวลาที่เด็กหญิงนอนหลับมักจะส่งเสียงกรนเบาๆ เสมอ
เงินผิงอันนี้กว่าเคยเขียนท่าเหมือนเมื่อก่อนคือพอดกกลางคืนก็
กลายเป็นหนู แอบไปขโมยของกินในห้องครัว เพียงแต่หลังจากรอ
มาหนึ่งก้านธูปกลับได้ยินเสียงประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมเปิดและปิด
ลง เงินผิงอันดีดนิ้วเบาๆ หนึ่งครั้ง ไฟในตะเกียงก็มอดดับ เพียงไม่
นานก็ได้ยินเสียงเหยงเหยงเดินขึ้นมาชั้นบน

รอนห้องข้างๆ ปิดประตูลงแล้ว เงินผิงอันถึงสงบใจลงได้ จุด
ตะเกียงใหม่อีกครั้ง หยิบหนังสือสามเล่มออกมาเปิดอ่าน

'ตำราหมัดเขย่าขุนเขา' ที่ถือว่ายิมกู่ชานมาอ่าน 'มหัศจรรย์ที่
แท้จริงตำราสีชาด' ที่หลี่ซีเซิงมอบให้ 'คัมภีร์เวทกระบี่ที่แท้จริง' ที่
เจิ้งต้าเฟิงมอบให้

ตอนนี้บทความทั้งหลายในตำรา เงินผิงอันล้วนท่องจำได้ขึ้น
ใจแล้ว เพียงแต่ว่านอกจาก 'เขียนชีว' นอนนิ่งของวิชาหมัดเขย่า
ขุนเขาที่เริ่มฝึกในช่วงนี้แล้ว เรื่องการเขียนยันต์และการฝึกวิชา
กระบี่ เมื่อเทียบกับก่อนหน้าที่จะจับผลัดจับผลูเข้าไปในพื้นที่มงคล
ดอกบัวก็แทบจะไม่มี ความก้าวหน้า เพราะไม่อาจแบ่งสมาธิไป
สนใจได้จริงๆ เงินผิงอันเชื่อว่าหลังจากนี้น่าจะเริ่มทดลองขยับ
พู่กันวาดยันต์ตาม 'มหัศจรรย์ที่แท้จริงตำราสีชาด' ที่มีระดับสูงกว่า
ยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจเล็กน้อยได้แล้ว ถ้ามีโอกาสคงสามารถ
วาดได้รวดเดียวเสร็จ

เงินผิงอันอ่านหนังสือทั้งคืนจนถึงตอนเช้า ฟ่ายังไม่ทันสว่างก็
ได้ยินเสียงแกลกสากเบาๆ จากห้องด้านข้าง ผ่านไปไม่นานเท่าไร
ก็มีเสียงเคาะประตูดังมา เงินผิงอันเก็บตำราทั้งสามเล่ม ลุกขึ้นไป

เปิดประตู ผลคือเห็นเผยเขียนที่แต่งตัวเรียบร้อยพร้อมออกเดินทาง อีกทั้งยังสะพายห่อสัมภาระมาด้วย ในมือนางถือไม้เท้าเดินป่า เงยหน้ายิ้มกว้างถามเขาว่า “พวกเราจะออกเดินทางไปเมืองเซินลิ่งเมื่อไหร่?”

เฉินผิงอันถาม “บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าให้เจ้าอยู่ที่โรงเตี๊ยม?”

รอยยิ้มของเผยเขียนยังคงไม่แปรเปลี่ยน แกล้งโง่พูดต่อว่า “จะให้ข้าไปเรียกเจ้าเป็นน้อยลุกขึ้นมาทำกับข้าวให้พวกเราไหม? กินข้าวอิ่มแล้วค่อยเดินทางลิ่งจะดี ได้ยินว่าเมืองหูเออร์ห่างจากเมืองหลวงต้าเฉวียนไปตั้งสองสามพันลี้ ไกลมากเลยนะ”

เฉินผิงอันกำลังจะพูด บัณชิตตกอับที่กำลังอ้าปากหา กลับมาปรากฏตัวตรงปากบันได เขาเดินมาหยุดอยู่ข้างกายคนทั้งสอง ลงขยับบท้ายทอยเผยเขียนหนึ่งที ถามเฉินผิงอันทั้งที่ยังสะลึมสะลือ “คนตระกูลเหยามาเข้าขนาดนี้เซียวหรือ? เหยาเงินอยากเป็นเจ้ากรมกลาโหมขนาดนั้นเลยหรือไง”

เผยเขียนที่อยู่ดีๆ ก็โดนตบอย่างไรเหตุผลโมโหเดือด ยกไม้เท้าขึ้นมาเตรียมจะฟาดเข้าที่เอวของลงขุย แต่พอชำเลื่องตาไปเห็นเฉินผิงอันก็รีบหยุดการกระทำลง ก้มหน้าบ่นเบาๆ “ในตำราว่าไว้ วิญญูชนขยับปากไม่ขยับมือ เจ้าเป็นบัณชิตได้อย่างไรสมควรแล้วที่จิวเหนียงไม่ชายตาแลเจ้า เจ้าเป็นน้อยพูดไม่ผิดเลย ไ้ห้หล้านี้ก็มีแต่บัณชิตยากจนอย่างพวกเจ้านี้แหละที่น่ารังเกียจที่สุด”

ลงขุยไม่สนใจเสียงบ่นจากเด็กหญิง เอาฝ่ามือข้างหนึ่งกดหัวเผยเขียนเอาไว้ พูดยิ้มๆ ว่า “เฉินผิงอัน เจ้าพานางไปด้วยเถอะ ข้าไม่อยากทะเลาะกับนังหนูนี้ทุกวันหรอกนะ เสียสุขภาพจิตเกินไป

เกรงว่าแม้แต่เหล่าบ๊วยก็คงไร้รสชาติ อีกอย่างเมืองหูเออร์ก็ไม่ค่อยสงบสุขนัก เจ้าหญิงนางไว้นี้จะผิดต่อความตั้งใจเดิมของตัวเองเอาได้”

เผยเขียนรีบขยับตัวขึ้นให้ดี ยึดอกตั้ง ตามองจุมูก จุมูกมองใจพยายามทำให้ตัวเองดูเรียบร้อยว่าง่ายที่สุด

เฉินผิงอันไม่ได้ให้คำตอบทันที “ขอช้าคิดดูก่อน”

จงชุยพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม “ควรต้องคิดดูให้ดีจริงๆ นั่นแหละ”

เฉินผิงอันเดินลงจากชั้นสองแล้วออกไปเดินเล่นข้างนอก จงชุยเพิ่งจะเปิดประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยม พวกจิวเหนียงสามคนก็ตื่นกันแล้ว แต่ละคนเริ่มลงมือเตรียมอาหารเข้า

คนสี่คนซึ่งรวมถึงจูลี่เลียนเปิดประตูห้องบนชั้นสองออกมาแทบจะเวลาเดียวกัน

ทันใดนั้นบรรยากาศก็พลันครึกครื้น

ตอนที่เผยเขียนเดินลงมาจากชั้นบนพร้อมกับจงชุย นางแอบกระตุกชายแขนเสื้อเขา รอจนเขาหันหน้ามาแล้ว เผยเขียนถึงกล่าวเสียงอ่อยว่า “เดี๋ยวช้าจะไปพุดถึงเจ้ากับจิวเหนียงดีๆ บ้าง”

นี่เรียกว่าเขามอบผลท้อให้เรา เราตอบแทนกลับคืนด้วยผลหลีสินะ?

จงชุยชูนิ้วโป้งให้นาง “มีคุณธรรม!”

เงินผิงอันเดินเตร็ดเตร่ไปได้หลายลี้ ทั้งไปและกลับต่างก็ใช้เท้าเดินหนึ่งหกก้าวเดินไปบนถนนทางหลวงอย่างเชื่องช้า ทั้งสีหน้าและจิตใจล้วนปลอดโปร่งแจ่มใส

เขาหันไปมองเค้าโครงของเมืองหูเออร์ที่เห็นอยู่ไกลๆ อยู่หลายครั้ง

เงินผิงอันเกือบจะขมใจไม่ไหว อยากจะหยิบยันต์ปราณหยางสองไฟแผ่นนั้นออกมา ซึ่งก็คือยันต์ปราณหยางสองไฟเพียงหนึ่งเดียวที่เขียนด้วยกระดาษยันต์สีทอง เพื่อเอามาตรวจสอบดูว่าที่เมืองหูเออร์แห่งนั้นมีเทพเจ้าท่านใดซุกซ่อนตัวอยู่กันแน่ หากเป็นฝีมือของปีศาจตะแบกกล้า ยันต์ปราณหยางสองไฟธรรมดาอาจไม่สามารถทำให้มันปรากฏตัวได้ แต่การที่มีวิญญาณชนจากสำนักศึกษาต้าผู่มาเฝ้าอยู่ที่นี้ แสดงว่าต้องไม่ใช่ 'ปีศาจใหญ่ขอบเขตห้า' อย่างในแคว้นไฉ้อีแนนอน

เพียงแต่ว่าความคิดนี้เพิ่งจะบังเกิดขึ้นก็ถูกเงินผิงอันลุ่มลึกไปอย่างรวดเร็ว หากเรียกยันต์ปราณหยางสองไฟสีทองแผ่นนั้นออกมา แล้วถ้ามีปีศาจใหญ่ซุกซ่อนตัวอยู่ในเมืองหูเออร์จริง การเผาไหม้ของยันต์เป็นทั้งการบอกเตือน ขณะเดียวกันก็เป็นการทำลายอย่างหนึ่ง เงินผิงอันต้องกินอิมแล้วไม่มีอะไรทำเท่านั้นถึงจะหาปัญหาใส่ตัว อีกอย่างกระดาษยันต์สีทองแผ่นหนึ่งเป็นของหายากทุกวันนี้นำไปแผ่นหนึ่งก็น้อยลงแผ่นหนึ่ง ไม่มีเหตุผลให้เขาต้องล้างผลาญแบบนั้น

พอเงินผิงอันกลับไปถึงโรงเตี๊ยม นั่งลงบนธรณีประตู เขาก็รู้สึกปวดหัวเพิ่มกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 341.2 ตวัดพู่กันมีเทพช่วย

ที่แท้เผยเขียนกับลงขุยนั่งอยู่บนโตะตัวเดียวกัน ลงขุยจับเหล่าคำเล็ก ๆ กำลังตั้งหน้าตั้งตาสั่งสอน เผยเขียนก็รับฟังอย่างตั้งใจ สีหน้าเหมือนคนถูกเปิดสติปัญญาให้โล่งกว้าง

ลงขุยถาม "รู้หรือไม่ว่าทำไมถึงต้องกล่าวว่า วิญญาณชนขยับปากไม่ขยับมือ?"

เผยเขียนตอบ "ก็บัณฑิตต่อยตีกับคนอื่นไม่เป็นอย่างไรล่ะ"

ลงขุยกดเสียงลงต่ำ พูดด้วยท่าทางลึกลับ "ความหมายที่แท้จริงของประโยคนี้ก็คือ ขอแค่วิญญาณชนขยับปาก อีกฝ่ายก็ชี้แจงแก่ไปแล้ว"

เผยเขียนสงสัย "วิญญาณชนทะเลาะกับคนเก่งขนาดนี้เชียว ถึงขั้นด่าคนให้ตายได้เลยหรือ?"

ลงขุยยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นเหยียบบนม้านั่งตัวยาว ใบหน้าเต็มไปด้วยความลำพองใจ เขาเลิกคิ้วสูงบอกเป็นนัยให้เด็กหญิงรินเหล้าให้ตนก่อน ตนถึงจะบอกคำตอบ

เผยเขียนเหลืออกตาใสอย่างรังเกียจ ชำเลียงตามองลงขุย บนใบหน้าเล็กๆ ที่ดำเกரியมของนางเขียนคำว่า 'เจ้าคือหอมตันไหน' ไว้อย่างชัดเจน

ลงขุยเองก็ไม่ชวนเคื่อง ยืนนิ้วมาชี้หน้าเด็กหญิงที่ผิวดำเกรียม รารกับถ่านแล้วหัวเราะฮาๆ “เจ้านี้ไม่ยอมเสียเปรียบใครเลยจริงๆ”

เผยเขียนกลับเป็นฝ่ายโมโหเสียเอง นางลุกขึ้นยืน เอื้อมตัว มาตีนิ้วข้างนั้นของลงขุย

ลงขุยขยับตัวหลบเลี้ยง ยังคงชี้นิ้วใส่เผยเขียน ส่วนเผยเขียน นที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งก็ปิดตบฝ่ามือข้างนั้นอยู่ตลอดเวลา

ลิวเหนียงที่อยู่ตรงโต๊ะคิดเงินมองลงขุย ไม่ได้รู้สึกว่าการที่บุรุษ ตัวโตๆ คนหนึ่งมีจิตใจเป็นเด็กจะมีค่าพอให้สตรีหันมามองข้อดี ของเขา

แต่ในเมื่อลงขุยเป็นแบบนี้ได้ ก็น่าจะไม่ใช่คนเลวร้ายสัก เท่าไหร่

เผยเขียนไม่เคยเจอบัณฑิตคนไหนไร้ยางอายเท่านี้มาก่อน นางเหนียวจนหอบดั่งฮักๆ กลับไปนั่งที่เดิม พุดเหน็บแนมว่า “ใน เมื่อวิญญูชนร้ายกาจขนาดนี้ ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงยังพุดว่ายินดี ล่วงเกินวิญญูชน แต่ไม่คิดล่วงเกินคนถ่อยเล่า?!”

ลงขุยยิ้มบางๆ ตอบว่า “นั่นเป็นเพราะไม่ได้เจอกับข้า”

เผยเขียนกระตุกมุมปาก “เจ้าแต่งเรื่องโกหกแล้วกระมัง หนังสือที่เจ้าอ่านจะมากกว่าท่านพอข้าได้หรือ?”

ลงขุยตบหน้าตัวเอง ไร้คำพุดให้ตอบโต้ ท่าทางราวกับว่าไม่มี หน้าไปเจอเหล่าอาจารย์อริยะปราชญ์ที่รูปปั้นถูกตั้งบูชาบนแท่น บูชาอีกแล้ว “ถือว่าข้าแพ้แล้ว”

เงินผิงอันเดินไปหาจิวเหนียง หยิบเงินที่เตรียมมาไว้นานแล้ว ออกมา คราวนี้จิวเหนียงไม่ได้ปฏิเสธ เงินเล็กน้อยแค่นี้สิบสามสิบ ตำลึง ในเมื่อผู้มีพระคุณของสกุลเหยาตรงหน้าผู้นี้ยินดีมอบให้ นางก็ได้แต่รับเอาไว้ นางยิ้มจืดเฉือนกล่าวว่า "คุณชายเงิน เข้า เมืองหลวงคราวนี้ หวังว่าเจ้าจะช่วยข้าดูแลสิ่งจิวสักหน่อย นางมี นิสัยหยิ่งผยอง ไม่เป็นที่ชื่นชอบของคนอื่นเท่าใดนัก ขอคุณชาย ช่วยโอนอ่อนผ่อนตาม ถือชะว่าข้าได้ศึบจะเอาศอกแล้วกัน"

เงินผิงอันพยักหน้าตอบรับ จากนั้นก็ยิ้มพลาบยื่นมือออกมา
จิวเหนียงไม่เข้าใจ

เงินผิงอันจึงพูดด้วยรอยยิ้มว่า "คำตอบแทนในการดูแลแม่ นางเหยา หากไม่ถึงยี่สิบสามสิบตำลึงก็คงพูดยากแล้ว"

จิวเหนียงไม่เคยอารมณ์ดีอย่างนี้มาหลายปีแล้ว นางตบเงินลง บนฝ่ามือของเงินผิงอันหนักๆ สตรีแต่งงานแล้วหัวเราะอย่างขำขัน สุดขีด "โอ้โฮ คิดไม่ถึงเลยว่าคุณชายจะเป็นคนทำการค้าที่ชาญฉลาดด้วย!"

เงินผิงอันเก็บเงินไปจริงๆ เขาเอ่ยสัพพยอกนางว่า "ออก เดินทางอยู่ข้างนอก จำเป็นต้องรู้จักคิดวิธีหาเงิน"

จงขุยกั้นหน้าไปมองจิวเหนียงกับเงินผิงอันที่พูดคุยกันอย่าง ถุกคอ แล้วตะโกนใส่ทางห้องครัวเสียงดัง "เดี๋ยวพอยกอาหารเข้า ชั้นโต๊ะ อย่าลืมเอาน้ำส้มสายชูมาให้ข้าถ้วยหนึ่ง ต้องถ้วยใหญ่ ด้วย!" (น้ำส้มสายชูในภาษาจีนมีความหมายอีกอย่างคือความหึง หวง ในภาษาจีนคำว่าหึงจะพูดว่าชิวชู่ที่แปลว่ากินน้ำส้ม)

ทุกคนกินอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อย เสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นบน
ทางหลวงนอกโรงเตี๊ยม ยืงนานยืงชัดเจน

การจากลาคำสั่งจะมาถึง

ฉินผิงอันพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้จึงถามหย่งเชิงลงชุย
“ช่วยเขียนโคลงคู่ให้ข้าสักแผ่นได้ไหม?”

ฉินผิงอันคิดว่าจะดีจะชั่วบัณฑิตตรงหน้าก็เป็นวิญญูชนคน
หนึ่งของสำนักศึกษา คิดดูแล้วลายมือของอีกฝ่ายน่าจะงดงามมาก
ให้อีกฝ่ายเขียนกลอนคู่ถือว่าเป็นสัญญาณการเริ่มต้นอันดีสำหรับ
เขา

ดวงตาลงชุยเป็นประกาย “จ่ายเงินไหม?”

ฉิวเหนียงหัวเราะอย่างฉุนๆ “ในสายตาเจ้ามีแต่เงินหรือไง?!”

ลงชุยจึงวิ่งตบตบไปทางโต๊ะคิดเงิน ภูมือกล่าวอย่างขลาดๆ
“ฉิวเหนียง พู่กันกับหมึกอยู่ไหนหรือ?”

ฉิวเหนียงตัวตื้อ “เจ้าเป็นคนคิดบัญชี หาเองไม่เจอหรือ?”

โรงเตี๊ยมมีพู่กันกับหมึกและกระดาศสีแดงว่างเปล่าที่ตัดเป็น
แถบสำหรับใช้เขียนโคลงคู่อยู่แล้ว เพราะในอดีตเวลาถึงช่วงปีใหม่
ล้วนเป็นผู้เฒ่าหลังค่อมที่ลงมือเขียนตัวเอง อีกทั้งยังเขียนสวยมาก
ถึงอย่างไรเขาก็เป็นน้องสามของเหยาเจิ้น แม้ว่าสกุลเหยาจะเป็น
ทหารชายแดนตระกูลใหญ่ แต่สำหรับเรื่องการแต่งกลอนเขียน
บทความ สกุลเหยาก็คงไม่เคยละเลย การเคลื่อนทัพจัดขบวนรบ การ

วางกลยุทธ์ทำสงคราม หากลูกหลานสกุลเหยาทุกคนเป็นแค่ผู้ฝึกยุทธ์ที่หยาบกระด้างจริงๆ ก็ไม่อาจรับหน้าที่เหล่านี้ได้

เฉินผิงอันบอกว่าไม่ต้องเตรียมพู่กันกับหมึก เขามี

ก่อนจะพูดประโยคนี้เขาแอบพลิกข้อมือเบาๆ หยิบเอาเหล็กหมาดหิมะออกมาจากวัตถุฟางชุ่นแล้ว

เผยเขียนไปรับกระดาษแดงที่ใช้เขียนคำกลอนคู่มาอย่างประจบประแจง แล้วนำมาปูวางลงบนโต๊ะ

นางยังไม่ลืมเอ่ยกำชับลงขุยที่ยืนม้วนชายแขนเสื้ออยู่หน้าโต๊ะว่า "เจ้าต้องตั้งใจให้มากนะ เขียนให้ดีหน่อย วันหน้ายังต้องเอาไปแปะไว้บนผนังบ้านของข้า!"

พวกจุเหลียนสี่คนต่างก็ขยับเข้ามาดู เพราะอยากรู้อย่างยิ่งว่าวิญญาณของท่านนี้จะเขียนอะไร

ส่วนเรื่องที่ว่าเฉินผิงอันไปเอาพู่กันมาจากไหน แล้วทำไมไม่ต้องใช้หมึกก็สามารถเขียนตัวอักษรได้ ลิวเหนียงแสรังทำเป็นมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น

หลังจากรับพู่กันมาแล้ว ลมปราณของลงขุยก็ลดตัวลงไปทีจุดต้นเทียน สีหน้าเคร่งเครียด ตวาดเบาๆ หนึ่งที พู่กันที่จรดลงไปก็เหมือนมังกรว่ายวน เขียนตัวอักษรลงไปห้าตัว

ตัวอักษรที่เขาเขียนแค่เป็นระเบียบเรียบร้อยเท่านั้น ส่วนเรื่องท่าทางน่าองหรือความมีชีวิตชีวาอะไรเทือกนั้น แทบไม่มีอยู่เลย

ตัวอักษรทั้งห้ามีเนื้อความว่า 'จรดพู่กันสะท้อนลมฝน'

เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่ตัวอักษรที่ควรมีในโคลงคู่ กลับเหมือนว่า
พอลงขยคว่า โอกาสที่หาได้ยากเอาไว้ได้ก็เลยพยายามจะโอ้อวด
ตัวตนบัณฑิตของตนมากกว่า

จูเหลียนที่หลัง โกงงอพิณิจตัวอักษรทั้งห้านี้กันอย่างละเอียด
พลาถยืมตาหย

สยโยวเปียนหันหน้าไปมองทางประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยม อีกไม่
นานคนตระกุลเหยากก็ใกล้จะถึงแล้ว

จิวเหนียงกล่าวด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “เจ้าเป็นน่อยไปหยิบไม้
กวาดมา มีคนคันผิวอยากโดนฟาด”

ลงขยทำหน้าที่ไร้เดียงสา “อย่างนะ ข้าตั้งใจเขียนมากแล้วนะ
หากไม่ได้จริงๆ ข้าจะเขียนอีกแผ่นแล้วกัน เงินค่ากระดาษกลอนคู่
สองแผ่นนี้ เดียวข้าจ่ายให้เอง”

เงินผิงอันพูดด้วยรอยยิ้ม “ดีมากแล้ว เอาแผ่นนี้แหละ เขียน
อีกแค่ห้าตัวอักษรก็ใช้ได้แล้ว”

จิวเหนียงจ้องลงขยเขม็ง ฝ่ายหลังรีบปลักเด็กหนุ่มขาเป๋ที่
ท่าทางมีความสุขบนความทุกข์คนอื่นออกไป “ไปหยิบกระดาษใน
ห้องอาจารย์เจ้ามาอีกแผ่นหนึ่ง ช่างเถอะ เอามาสองแผ่นเลยแล้ว
กัน หากจิวเหนียงไม่พอใจ ข้าจะได้แก้ใหม่”

ลงขยเขียนตัวอักษรท่อนหลังของกลอนคู่แผ่นแรกให้เสร็จ
ก่อน คือประโยคว่า ‘กลอนเขียนสำเร็จ ผีและเทพรำไห้’

บางทีอาจรู้สึกว่าคุณเองเขียน 'ใหญ่' ไป ลงขยลึงหัวเราะแห่งๆ รอบหนึ่งแล้วหาทางลงให้กับตัวเองโดยการพูดว่า "ไม่ได้เขียนมานาน เลยเขียนได้ไม่ค่อยดี เขียนได้ไม่ค่อยดี 'ไม่ถึงครึ่งของฝีมือเวลาปกติเลย"

กลอนคู่อีกสองบทหลัง ลงขยเขียนอย่างมีกภูมิเกณฑท์ เหมาะแก่การนำไปใช้ในการเฉลิมฉลองอย่างมาก คือโคลงคู่ที่ถูกต้องเหมาะสม 'ไม่ได้'ไม่เป็นโล้ไม่เป็นพายอย่างกลอนแผ่นแรก

"ปีใหม่สุขสำราญ ฤดูใบไม้ผลิยาวนานตลอดไป"

หลังจากเขียนกลอนบทที่สองเสร็จ ตัวลงขยเองก็พึงพอใจอย่างยิ่งวด บอกว่าเนื้อหาในกลอนบทนี้คือบรรพบุรุษของกลอนคู่ทุกแผ่นทั่วหล้า

ส่วนกลอนบทที่สามนั้นลิวเหนียงพอใจมากที่สุด เพราะว่าเข้ากับสถานการณ์อย่างมาก คือคำว่าชาติรุ่งเรือง บ้านรุ่งเรือง บ้านเมืองรุ่งเรือง คนแก่ปลอดภัย คนเด็กสงบสุข ปวงประชาปลอดภัยสงบสุข

ต่อให้เป็นเพียงเฉียนก็ยังไม่เลวเลยทีเดียว ในที่สุดก็ยอมทำสีหน้าดีๆ ให้ลงขย

ฉั้นผิงอันเก็บกลอนคู่ทั้งสามแผ่นลงไปอย่างระมัดระวัง กุมหมัดขอขอบคุณลงขย

ลงขยรับการคารวะจากเขาอย่างตรงไปตรงมา

คนทั้งสองสบตากัน

เงินผิงอันเอ๋ยเตือนอย่างจนวนใจ “พูกัน”

ลงขุยกถาม “ข้าอุตสำหรับอบกลอนคู่หึงดงามเปี่ยมไปด้วยความมงคลให้เจ้าตั้งสามแผ่น เจ้าจะมอบพูกันให้ข้าสักด้ามไม่ได้เลยหรือ?”

เงินผิงอันสายหน้า “ไม่ได้”

ลงขุยกยังคิดจะต่อรอง แต่สังเกตเห็นสีหน้ามิดหะมึนของจิวเหนียงเสียก่อน สีหน้านั้นเกรงว่าไม่ต้องให้เจ้าเป็นนอยไปหยิบไม้กวาด นางอาจลงมือกวาดตนออกจากประตูไปด้วยตัวเองก็เป็นไป เขาจึงถอนหายใจหนึ่งครั้ง สงเหล็กหมาดหิมะให้กับเงินผิงอันอย่างอาลัยอาวรณ์ พุดพิมพำว่า “คำว่าวัตพูกันดุจเทพช่วยที่สลักไว้บนด้ามมีวาสนากับข้ามากเลย เหมาะสมกันมากขนาดนี้ เจ้าเงินผิงอันกลับเอาไม้ตีวนยางให้แยกจาก ช่างทำลายบรรยากาศยิ่งนัก”

เงินผิงอันเก็บเหล็กหมาดหิมะที่หสีซีเซ็งมอบให้โดยไม่ได้จนวนใจจะปิดบัง ก่อนเอ๋ยยิ้มๆ ว่า “มอบให้เจ้าไม่ได้จริงๆ”

เห็นสีหน้าน่าสงสารของลงขุยก จิวเหนียงก็พุดด้วยรอยยิ้มว่า “ไม่ต้องจ่ายเงินค่ากระดาษโคลงคู่แล้ว ไม่เพียงเท่านี้ เห็นแก่โคลงคู่สามแผ่น วันนี้เจ้าเอาเหล้าบ้วยหมักห้าปีไปได้หนึ่งไห”

ลงขุยกยิ้มหน้าบานเป็นกระดั่งทันที

ทางหลวงนอกโรงเตี๊ยมเต็มไปด้วยฝุ่นผงที่ตลบคละคลุ้ง

เด็กสาวห้อยดาบเหยาหลังจื่อและเด็กหนุ่มเหยาเขียนจื่อลงจากม้าพร้อมกัน เดินมาหยุดอยู่ตรงประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมเพื่อรอรับกลุ่มของเงินผิงอัน

จิวเหนียงพูดประโยคหนึ่งกับเหยาหลังจื่อว่าเดินทางระมัดระวังแล้วก็เริ่มสะอึกสะอื้นอยู่ในลำคอ

เด็กสาวเองก็ตาแดง ก้มหน้าลงหมุนตัวกลับ ไม่ต้องการเห็นใบหน้าก่ดกลุ่มเป็นทุกข์ของมารดาตัวเองอีก

เหยาเงินที่สวมชุดล่าลองยืนอยู่ข้างรถม้าคันหนึ่ง ครึ่งนี้ในขบวนของตระกูลเหยาที่เดินทางเข้าเมืองหลวง นอกจากเขาจะตั้งใจหารถม้าที่ว่างเปล่ามาสวมคันแล้ว ยังเตรียมม้าสูงใหญ่ไว้ให้เงินผิงอันอีกห้าตัว ม้าทุกตัวล้วนเป็นม้าศึกระดับหนึ่งในกองทัพของต้าเฉวียน ต่อให้เป็นลูกหลานคนร่ำรวยในเมืองหลวงก็ยังไม่อาจได้ครอบครอง

เหยาเงินคิดไม่ถึงว่านอกจากเด็กหญิงพอมแห้งและหญิงสาวสะพายกระบี่ที่หน้าตางดงามอย่างถึงที่สุดแล้ว คนอื่นๆ อีกสี่คนซึ่งรวมถึงเงินผิงอันด้วยต่างก็เลือกขี่ม้าเดินทางขึ้นเหนือ

สำหรับเรื่องนี้เหยาเงินไม่มีความเห็นต่าง หลังจากหักทลายเงินผิงอันแล้ว แม่ทัพผู้เฒ่าก็กลับเข้าไปนั่งในห้องโดยสารรถม้าของตัวเอง ด้านในมีตำราพิชัยยุทธสิบกว่าเล่ม ล้วนเป็นตำราที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษตระกูลเหยา หนังสือทุกเล่มเขียนคำอธิบายและข้อสรุปตามความเข้าใจของบรรพบุรุษตระกูลเหยาหลายท่านยามที่อ่านตำราเหล่านี้เอาไว้ และเป็นอย่างนี้แทบทุกหน้า

บางทีนี่ต่างหากถึงจะเป็นการสืบทอดอย่างมีระบบระเบียบของตระกูลสูงศักดิ์ ทำให้ควันรูปสืบเนื่องได้อย่างยาวนาน

คราวนี้เหยาเจิ้นพาลูกหลานสกุลเหยาไปด้วยแค่สามคน คนทั้งสามต่างก็อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน เหยาจิ้นจือที่นั่งอยู่ในรถม้าคันหนึ่งเพียงลำพัง เหยาเซี่ยนจือและเหยาหิ่งจือที่ขี่ม้าเคียงคู่กันอยู่ท้ายสุดของขบวน

ผู้ฝึกตนติดตามกองทัพเจ็ดแปดคนกระจายตัวอยู่รอบๆ ขบวน

เหยาเจิ้นบอกกับเงินผิงอันอย่างตรงไปตรงมาว่า ในบรรดาผู้ฝึกตนเหล่านี้มีสองคนที่เป็นข้ารับใช้ลับๆ ของราชวงศ์ต้าเฉวียน หากไม่เป็นเพราะครั้งนี้ได้รับคำสั่งให้เข้าวัง แม้แต่แม่ทัพใหญ่ประจำชายแดนที่ระดับชั้นสูงสุดอย่างเขาก็ยังไม่มีอำนาจโยกย้ายผู้ฝึกตนสองคนนี้

ทหารม้าที่เหลืออีกหกสิบนายล้วนเป็นทหารเก่าแก่ที่เชี่ยวชาญการขี่ม้ายิ่งธนูเป็นอย่างดี และยังมีคนในครอบครัวของทหารเก่าแก่เหล่านี้อีกเล็กน้อย คนส่วนใหญ่จะเป็นพวกพ่อบ้านหรือไม่ก็สาวใช้ในจวนตระกูลเหยา

เงินผิงอันปะปนอยู่ในกลุ่มคน ขี่ม้าไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า

จุดเปลี่ยนที่ต่อให้จะนั่งอยู่บนหลังม้าก็ยังคงอยู่ในท่าห่อไหล่หลังค่อม เมื่อหลังม้ากระดั่งกระดอนแกว่งซ้ายเอียงขวา เขาก็มองดูเหมือนคนที่น่าเข้าใกล้และเรียบง่ายที่สุดในบรรดากลุ่มผู้ติดตามของเงินผิงอัน

หลูป้ายเซียงกำลังหลับตาทำสมาธิ

เว่ยเซี่ยนที่อยู่ในกลุ่มทหารม้าเหมือนปลาที่ได้น้ำ เป็นธรรมชาติกลมกลืนมากที่สุด

ที่โรงเตี๊ยม จิวเหนียงล่องมองขบวนเดินทางอยู่นานไม่ยอมดึงสายตากลับ

ผู้เฒ่าหลังค่อมนั่งยองสูบยาอยู่ตรงหน้าประตู ควันที่พวยพุ่งขึ้นมาบดบังใบหน้าแก่ชราที่ยับย่นของเขาเหมือนไอหมอกที่ลอยอวลอยู่เต็มร่องลึกกระหว่างเทือกเขา

เด็กหนุ่มขาเป๋ปีนขึ้นไปบนหลังคา ทอดสายตามองไปไกลเพ็งจะจางลาก็ทำให้เขาเริ่มคาดหวังที่จะได้พบกับพี่สาวสะพายกระบี่คนนั้นอีกครั้งในคราวหน้าแล้ว

จงขุยกมาหยุดอยู่หน้าหลุมศพขนาดเล็ก ป้ายหินหน้าหลุมศพล้มคว่ำลงไปแล้ว แถมยังมีคนขุดดินเอาสิ่งของที่อยู่ในหลุมอีกวนออกไป

ก็เด็กนี่นะ ถึงอย่างไรก็ชอบเล่นสนุก

จงขุยกลูบคลำศีรษะ หันหน้าไปมองขบวนเดินทางขนาดใหญ่ แวบหนึ่งแล้วถอนสายตากลับ เอาสองมือไพล่หลัง เดินเตร็ดเตร่กลับไปโรงเตี๊ยมพลาฟิมพำกับตัวเอง "ดวงอาทิตย์ลอยขึ้นเหนือทะเลบูรพา แสงทองอร่ามตาสองหมื่นลี้ ยามจันทราทกลางสู่ภูเขาทักษิณ เสียงวานรร้องครวญ นำเสียดายที่ไม่คล่องจอง ไม่อย่างนั้นคงได้กลายเป็นบทกวีที่เลื่องลือไปทั่วหล้าแน่ๆ"

จงขุยกครุ่นคิด ลังเลว่าจะไปที่เมืองหูเอ๋อร์สักรอบดีหรือไม่

อาจารย์ก็ชี้ขลาดไปหน่อย ละดีจะชั่วก็เป็นถึงเจ้าขุนเขาสำนัก
ศึกษาตำฟู อีกทั้งยังมีชาติกำเนิดจากฉนวนของอริยะบางท่านใน
ทวีปแดนเทพแผ่นดินกลาง

แม้ว่าชื่อของจิ้งจอกเก้าหางตนนั้นจะอยู่บนสุดของหน้าสองใน
ตำรา 'บทชื่อที่แท้จริง' ที่นายท่านผู้เฒ่าป้ายเขียนไว้ แต่ในเมื่อตน
รู้ชื่อจริงของนางแล้ว คิดจะให้นางตายก็แค่เอ่ยประโยคเดียวเท่านั้น
ไม่ใช่หรือ?

ลงขุยสอดสองมือรองใต้ท้ายทอย ลมเย็นโชยมาปะทะใบหน้า

ราวกับว่ายังมีลมฤดูใบไม้ร่วงโชยมาเป็นระลอกแล้วหม่นวน
เป็นเกลียวอยู่ในชายแขนเสื้อสองข้างที่ชูขึ้นสูงของเขา

ลงขุยที่เป็นเช่นนี้ สตรีแต่งงานแล้วที่อยู่ในโรงเตี๊ยมไม่เคยเห็น
มาก่อน

บทที่ 342.1 สะพานสีทองเหนือแม่น้ำ

การเดินทางขึ้นเหนือเป็นไปด้วยความราบรื่น

ราชวงศ์ต้าเฉวียนมีชะตาบูร์งโรจน์ ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา มีแต่กองทัพชายแดนเท่านั้นที่สามารถรังแกคนอื่นได้ เป่ย์จิ้นที่อยู่ทางทิศใต้และหนันฉีที่อยู่ทางทิศเหนือต่างก็เคยเจอกับความยากลำบากมากมาย หากไม่เป็นเพราะองค์ชายทั้งสามงัดข้อกันเอง และการช่วงชิงบัลลังก์มังกรก็ใกล้จะถึงช่วงที่ลงไม้ลงมือกัน อย่างโจ่งแจ่งแล้ว ซึ่งนี่พัวพันกับพลังอำนาจมากมายขององค์ชายใหญ่ จึงเป็นเหตุให้บุตรอนุคนโตของสกุลหลิวที่เฝ้าพิทักษ์พื้นที่แถบเหนือท่านนี้จำต้องหยุดสงครามทางเหนือที่ถูกระงับไว้แล้ว กลางคั้น หลีกเสี่ยงไม่ให้เป็นการทำลายอาณาเขตพื้นลี้ของหนันฉีโดยไม่ทันระวัง ถ้าตัวเองต้องสูญเสียพลังต้นกำเนิด สูญเสียการควบคุมสถานการณ์ใหญ่ไป แบบนั้นก็ไม่ว่ากันว่าตัดขาดแต่งงานให้กับฮ่องเต้องค์ใหม่ของเมืองเช่นลิ่งหรือ? (ตัดขาดแต่งงานให้คนอื่นเปรียบเปรยถึงการทุ่มเทแรงกายแรงใจทำงาน ให้คนอื่นโดยที่ตนเองไม่ได้ผลประโยชน์อะไรเลย)

และยังมีแคว้นเล็ก ๆ อีกสี่ห้าแคว้นที่อยู่ติดกับชายแดน ตะวันออกและตะวันตก กษัตริย์ของแคว้นหนึ่งในนั้นเรียกตัวเองว่า หลาน เรียกหลิวเจินฮ่องเต้ต้าเฉวียนด้วยความเคารพนับถือว่า เสด็จอา และยังมีอีกแคว้นหนึ่งที่ตกเป็นแคว้นใต้อาณัติของต้าเฉวียนโดยตรง

ทุกๆ ระยะเวลาสามสัปดาห์ ขบวนเดินทางจะหยุดพักหนึ่งครั้งเพื่อ
แปรงจุ่มทำความสะอาดให้กับม้าศึก เวลานี้เหยาเจิ้นจะออกมา
จากธรรมาเพื่อพูดคุยกับเงินผิงอัน

ไปๆ มาๆ หลานชายสายตรงอย่างเหยาเซียนลือก็สนิทสนม
คุ้นเคยกับเงินผิงอันไปด้วย ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเงินผิงอัน 'หยกดิบ
แห่งสกุลเหยา' ชื่นนี้กลับระมัดระวังตัวสำรวมตนอย่างยิ่ง

ปีนี้เหยาเซียนลือเพิ่งจะอายุสิบสี่ปี แต่กลับอยู่ในกองทัพมา
สามปีแล้ว ปีที่สองก็ได้เป็นทหารสอดแนมอย่างเป็นทางการ
หลังจากนั้นก็อาศัยคุณความชอบทางการทหารเลื่อนขั้นเป็น
หัวหน้ากอง เรียนรู้กลยุทธ์การทำสงครามจากอาจารย์ในโรงเรียน
มาตั้งแต่เด็ก แต่เขาไม่มีนิสัยชอบพูดโอ้อวดตน อายุยังน้อยแต่
กลับสุขุมเหมือนผู้ใหญ่ ได้รับความสำคัญจากเหยาเจิ้นเจ้าประมุข
ตระกูลอย่างมาก

เหยาเซียนลือไม่ปิดบังความเลื่อมใสที่ตัวเองมีต่อเงินผิงอัน
เลยแม้แต่น้อย ตอนนั้นที่อยู่ในหุบเขา ถูกผู้ฝึกตนบนภูเขาสองคน
ไล่ฆ่าอย่างฉะฉาน ก็เป็นเงินผิงอันที่ปรากฏตัวมาช่วยเหลือ
ลูกหลานในกองทัพซึ่งรวมถึงเหยาเจิ้นปู่ของเขาด้วย หมัดเดียว
ของเงินผิงอันก็ต่อให้ปรมาจารย์นำกล้วที่สวมเสื้อเกราะน้ำค้าง
หวานคนนั้นถอยกรูดออกไป เมื่อเผชิญหน้ากับผู้ฝึกกระบี่ที่มีพลัง
พิฆาตไร้ที่สิ้นสุดจนน่าเกรงขามก็ยิ่งรับมือได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ภายหลังเหยาเซียนลือยังได้ยินวีรกรรมยิ่งใหญ่ของเงินผิงอัน
ตอนอยู่ในโรงเตี๊ยมจากเหยาหลิงลือ นางเล่าว่าเขาต่อยบุตรชาย
ของเซินกั้วกงตายคาที่ด้วยสามหมัด กล้าประมือกับหลี่หลี่ชั้นที่ผู้

ควบคุมตราทหารม้า เหยาเซียนลือจึงยิงเลื่อมใสนับถือเขา
อย่างถึงที่สุด ใจถึงขั้นคิดอยากจะช่วยลุงม้าป้อนอาหารม้าให้เงิน
ฝิงอันทุกวันเลยด้วยซ้ำ

ความประทับใจที่เงินฝิงอันมีต่อเหยาเซียนลือก็ไม่เลวเช่นกัน
ในศึกนองเลือดกลางหุบเขา สายตาเด็ดเดี่ยวของเด็กหนุ่มที่สวม
เสื้อเกราะ จนถึงตอนนี้เงินฝิงอันก็ยังจำได้ติดตา

เพียงแต่คงเป็นเพราะเหยาเซียนลืออยากจะทำตัวสนิทสนมกับ
เขาจึงพยายามหาเรื่องมาชวนคุย เขามักจะเล่าเรื่องตลกที่ไม่ค่อย
ตลกให้เงินฝิงอันฟังเป็นประจำ ยกตัวอย่างเช่นเรื่องที่หนั้นฉืออยู่ทิศ
เหนือ แต่เป่ยจิ้นกลับอยู่ทิศใต้ (หนั้นฉือ คำว่าหนั้นแปลว่าใต้ ส่วน
เป่ยจิ้น คำว่าเป่ยแปลว่าเหนือ) แถมยังบอกอีกว่านักประพันธ์บาง
คนที่เชี่ยวชาญการเขียนกลอนให้กับทหารชายแดนเลื่อมใส
กองทัพม้าเหล็กของสกุลเหยาอย่างถึงที่สุด มีนักประพันธ์ใหญ่ใน
วงการกวีท่านหนึ่งคิดอยากจะทำบทกลอนมาแลกกับม้าสี่กระดืบ
หนึ่งหนึ่งตัว แต่ท่านปู่ของเขาปฏิเสธ ก็เลยเจ็บแค้นอยู่ในใจ
หลังจากกลับไปเมืองหลวงก็พูดให้ร้ายกองทัพชายแดนตระกูล
เหยานานถึงสิบปี เหยาเซียนลือสาบานเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าเมื่อไป
ถึงเมืองเซินจิงแล้วจะต้องไปหาคนผู้นั้นให้ได้

เงินฝิงอันไม่ได้พูดตอบโต้อะไร แต่ก็ไม่ได้รู้สีกรำคาญอีกฝ่าย

ในคนรุ่นนี้ของสกุลเหยา ความรู้สึกที่เหยาหลิงลือผู้ซึ่งมี
พรสวรรค์ด้านการฝึกวรยุทธ์มากที่สุดมีต่อเงินฝิงอันค่อนข้าง
ซับซ้อน นางทั้งรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณและรู้สึกเคียดแค้นเลื่อมใส แต่
ลึกๆ ในใจยังมีความไม่ยอมแพ้อยู่ส่วนหนึ่ง อีกทั้งนางยังเป็นเด็ก

สาวที่อยู่ในช่วงวัยที่งดงามที่สุดในชีวิตพอดี ดังนั้นจึงไม่ค่อยเต็มใจ
เข้าใกล้เงินผิงอันพร้อมกับเหยาเซียนลือเท่าใดนัก

ก่อนหน้านี้เงินผิงอันเคยขี่ม้ามาก่อน อีกทั้งตอนที่อยู่ในพื้นที่
มงคลดอกบัวก็เคยขี่ลากับนักพรตเฒ่า ดังนั้นเขาจึงรู้ว่าคำกล่าว
ที่ว่าเดินทางหนึ่งวันพันลี้ที่นักเล่านิทานเล่าให้ฟังหรือที่กล่าวถึงใน
นิยายล้วนเป็นเรื่องหลอกลวงทั้งสิ้น โดยทั่วไปแล้วราชวงศ์ในโลก
มนุษย์ การที่จุดพักม้าส่งข่าวทางการทหารด้วยม้าเร็วแปดร้อยลี้
นั้นสามารถทำได้จริง แต่จำเป็นต้องเปลี่ยนทั้งคนและเปลี่ยนทั้งม้า
หากชนใดรดาตายบนทางเดินม้าก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ เพียงแต่
ว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้ม้าได้รับบาดเจ็บสาหัส อีกทั้งต่อให้สวม
เกือกเหล็กให้ม้า เกือกม้าก็ยังสามารถถูกย่างจนพังยับยู่ดี

ขุนนางในจุดพักม้าระหว่างทางที่คอยให้การดูแล รวมไปถึง
ที่ว่าการแห่งต่างๆ ซึ่งเป็นที่ตั้งของจุดพักม้าต่างก็ให้การดูแลพวก
เขาเป็นอย่างดี ถึงอย่างไรเหยาเจิ้นก็เป็นแม่ทัพใหญ่ที่ใช้อักษร
ขึ้นต้นด้วยตัวเจิง คือเจ้าประมุขผู้เฒ่าของกองทัพม้าเหล็กตระกูล
เหยา อีกทั้งเขายังไม่ได้ถอดเสื้อเกราะกลับภูมิลำเนา แต่เดินทางไป
รับตำแหน่งเจ้ากรมกลาโหมที่เมืองหลวง ได้รับความสำคัญจาก
โอรสสวรรค์ จากเสาหลักของชายแดนกลายเป็นเสาคานของ
ราชสำนัก แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาเย็นนิ้วเล็กๆ ออกมานิ้วเดียวก็สามารถ
บดขยี้นายอำเภอเล็กๆ ให้ตายได้หลายคนแล้ว แล้วใครยังจะกล้า
ไม่ใส่ใจ?

เหยาเจิ้นได้รับการต้อนรับขับสู้ เหนื่อยอยู่กับการเข้าร่วมงาน
เลี้ยง แม้จะไม่ได้มีท่าทางกระตือรือร้นต่อขุนนางตามห้องที่ต่างๆ

เท่าได้นึก แต่ก็ไม่เคยเผยสีหน้าหึงงาให้เห็น เขาแทบจะไม่เคยปฏิบัติเสงานเลี้ยงรับรองจากขุนนางห้องที่คนใดเลย ส่วนการเชื่อเชิญอย่างกระตือรือร้นจากเจ้าเมืองก็มีบ้างที่อ้างเหตุปฏิเสธไป ส่วนนายอำเภอ นั้นแน่นอนว่าไม่มีความกล้าที่จะจัดงานเลี้ยงต้อนรับเจ้ากรมท่านหนึ่งโดยพลการ

เงินผิงอันไม่คิดเข้าร่วมงานเลี้ยงพวกนี้ แต่เผยเฉียนกลับคิดหาทางให้ได้เข้าร่วม มีครั้งหนึ่งแค่ได้ยืมเหยาเซียนลือรายรายการอาหารให้ฟัง นางก็น้ำลายไหลด้วยความอยากกินแล้ว ที่น่าแปลกก็คือทุกครั้งเหยาเจิ้นจะต้องพาเหยาหลิงลือและเหยาเซียนลือไปด้วย แต่กลับละเลยเหยาจิ้นลือที่เห็นห้องโดยสารธมมาเป็นจวนลือกผู้นั้นไป

ครั้งนี้เดินทางผ่านเขตการปกครองแห่งหนึ่งที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียงเท่าได้นึก แต่พวกเขากลับถึงขั้นปิดกวดถนนหนทางรอต้อนรับจนสะอาดเอี่ยม เงินผิงอันยังคงไม่เข้าร่วมงานเลี้ยง แค่พาเผยเฉียนและจู่เหลียนสองคนออกจากจุดพักม้า คิดว่าจะไปหาซื้อของจุกจิกบางอย่าง ยกตัวอย่างเช่นปืนหยกหนึ่งชิ้น แต่เหยาจิ้นลือกลับออกจากห้องพักในจุดพักม้า บอกว่าจะไปเดินเล่นกับพวกเงินผิงอันอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

นางยังคงสวมหมวกคลุมหน้าที่ยิบง่ายแต่งดงามซึ่งคลุมปิดทับตั้งแต่ศีรษะจรดลำคอ อันที่จริงก่อนหน้านี้เวลาที่ขบวนหยุดพักขอแค่ไม่มีคนนอกอยู่ด้วย เหยาจิ้นลือก็ต้องถอดหมวกคลุมหน้าออก เงินผิงอันเคยเห็นโฉมหน้าของนางมาหลายครั้ง หน้าตานางงดงามมากอย่างแท้จริง รูปโฉมเหนือกว่าสุยโยวเปียนเซียนกระบี่

สาว หากพูดตามคำสัพยอกของจูเลียน หน้าตาที่งามล้ำบ้านล้ำเมืองอย่างแม่นางเหยาผู้นี้ เขาจูเลียนเสพสุขเบ่งบารมียู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวมาหลายสิบปีก็ยังไม่เคยพบเจอสักคน ภายหลังได้ยินว่ามีนักพรตหญิงน้อยแห่งหอลี้งชินคนหนึ่งชื่อว่ากงชิงชิง ไม่รู้ว่า จะเทียบเคียงกับเหยาจิ้นลือได้หรือไม่ ตอนนั้นเงินฝิงอันพยักหน้าตอบว่าได้

จูเลียนจึงพูดว่าความงามของสตรีบนโลกใบนี้ หากใช้เงินร้อยอีแปะมาคำนวณ ถ้าอย่างนั้นเหยาจิ้นลือกับกงชิงชิงก็น่าจะมีมูลค่ามากถึงเก้าสิบกว่าอีแปะ

เงินฝิงอันไม่อยากวิจารณ์หน้าตาของคนอื่นลับหลัง แต่ในใจเขากลับมีความคิดหนึ่ง ต่อให้สตรีพวกนี้จะสวยเพริศพรั่งและดีเลิศแค่ไหนก็มีค่าแค่หนึ่งร้อยอีแปะ สำหรับในใจเขาแล้ว แม่นางหนึ่งคือเงินฝันทัญพีช คือเงินเหรียญทองแดงแก่นทอง

ดังนั้นเมื่อได้เจอกับสตรีอย่างเหยาจิ้นลือผู้นี้ เงินฝิงอันจึงรู้สึกแคว่ว่าเจอก็คือเจอเท่านั้น

เงินฝิงอันจะซื้อปิ่น เหยาจิ้นลือบอกว่าเมืองนี้มีตรอกแห่งหนึ่งชื่อว่าตรอกไผ่เออร์ซึ่งชายของโบราณและของล้ำค่า นางเองที่ได้ข่าวบางอย่างมาก็คิดจะไปตามหากระบี่องเชิงชายคาและเงินยาสูยโบราณที่มีชื่อว่าหวายลี้งเช่นกัน จูเลียนชื่นชอบนิทานเรื่องมหัศจรรย์พันลึก ส่วนเผยเขียนนั้น ขอแค่เป็นของที่มีมูลค่า นางก็ล้วนชื่นชอบ ล้วนอยากได้ทั้งหมด เพียงแต่ถ้าเมื่ออยู่ข้างกายเงินฝิงอันก็คล้ายว่านิสัยดีร้ายแก่เรที่มีมาตั้งแต่เกิดของนางได้ถูกขัดเกลามาไปเกินครึ่ง วันๆ เอาแต่ขอร้องเงินฝิงอันว่าให้นางทำหน้าที่

เป็นคนคิดบัญชีเหมือนลงขุขยที่อยู่ในโรงเตี๊ยม ต่อให้ในกระเป๋ามี
เศษเงินแค่ไหนก็ก้อน นางก็พอใจแล้ว

เงินผิงอันไม่ได้สนใจนาง คำกล่าวที่ว่า 'เอวมีเงินสิบอีแปะก็
สะบัดอารมณ์ไ้อวด' หมายถึงเพยเฉียนนั่นเอง

เพื่อต้อนรับเหยาเงิน เขตการปกครองแห่งนี้ทุ้มเทกันไม่น้อย
ตอนอยู่บนถนนของตรอกไหเออร์ เหยาเงินลือช่วยอธิบายต้นสาย
ปลายเหตุให้เงินผิงอันฟัง เจ้าเมืองแห่งนี้มีชาติกำเนิดมาจาก
กองทัพชายแดนตระกูลเหยา เมื่อได้รับโอกาสก็ออกจากกองทัพ
แล้วเริ่มปีนป่ายไปบนเส้นทางของขุนนางห้องที่ ได้ยินท่านปู่สาม
ของโรงเตี๊ยมบอกว่าปีนั้นเขาเป็นคนหนุ่มที่มีปณิธานอย่างมาก

เดินเข้าไปในตรอกไหเออร์ที่ยาวเหยียด ไม่ว่าจะป็นร้านค้า
รูปแบบใดก็ล้วนมีครบหมด นอกจากร้านค้าที่เปิดอย่างเป็นทางการแล้ว ยังมีคนที่สะพายห่อผ้าขายของลักษณะเหมือนชีวไฉ
ยากจนอยู่อีกมากมาย ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนทีครอบครัวตกอบ ทำ
ตัวลั้บๆ ล่อๆ เพราะของส่วนใหญ่ในห่อผ้าล้วนได้มาอย่างไม
ถูกต้อง ใช้วิธีนอกกริตนอกรอย หรือไม่ก็ไปขโมยมาจากคนอื่น
โดยตรง

เงินผิงอันรู้สึกว่าการซื้อขายจากห่อผ้าที่ไม่อาจทำได้อย่าง
โจ่งแจ้งบนถนนเส้นนี้น่าสนใจอย่างมาก หลังจากทั้งสองฝ่ายตกลง
ใจจะซื้อขายกันแล้วก็จะไปหามุมลับตาคน แล้วก็ไม่ได้พูดราคากัน
ออกมาโดยตรง แต่จะทำท่าทางบอกราคาอยู่ในชายแขนเสื้อ เหยา
เงินลืออธิบายด้วยรอยยิ้มว่าการกระทำเช่นนี้เรียกเล่นๆ ว่า
การ 'จับคู่ในกรง' นอกจากท่ามือเฉพาของเงินเหรียญทองแดง

หรือเงินก้อนแล้ว จำนวนตัวเลขก็ต้องพิถีพิถันเช่นกัน นิ้วซึ่งอเป็น
ตะขอคือเก้า นิ้วชี้กับนิ้วกลางประกบกันคือสิบ

เดินอยู่ในตรอกไหเออร์แห่งนี้ พวกเงินผิงอันสามคนต่างก็ได้
ของติดไม้ติดมือกันมา ยกเว้นเพียงเฉียน

เหยาจิ้นลือได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ นางซื้อเงินเหรียญ
ทองแดงโบราณของแต่ละราชวงศ์แต่ละยุคสมัยมากองหนึ่ง เงิน
เหล่านี้ถูกเรียกขานว่าหมิงเฉียน ราคาสูงต่ำต่างกัน นี้ไม่มีอะไร
แปลกใหม่ แต่พอเหยาจิ้นลือเจอกระเบื้องเซิงชายคาในร้านเล็ก ๆ
แห่งหนึ่ง เห็นว่าเป็นลวดลายของเทาเทีย (*สัตว์ที่ดุร้ายชนิดหนึ่ง
ตามที่เล่าลือกันในสมัยโบราณ*) สลักถ้อยคำมงคล และยังมี
กระเบื้องเซิงชายคาสีเทพเจ้าครบถ้วนอีกชุดหนึ่ง ต่อให้มีผ้าโปร่งสี
ขาวของหมวกคลุมขวางกัน เงินผิงอันก็ยังสัมผัสได้ถึงความตก
ตะลึงระคนดีใจของนาง

หลังจากจากร้านนางก็มีห่อสัมภาระเพิ่มมาหนึ่งห่อ เงินผิงอัน
พูดตามมารยาทว่าจะช่วยสะพายไว้ให้ เหยาจิ้นลือก็รีบปฏิเสธทันที

จุเหลียนซื้อนิทานบุรุษมากความสามารถกับหญิงงามโฉม
สะคราญที่ห่อปกภายนอกเหมือนนิทานเรื่องประหลาดมาสองเล่ม

ส่วนเงินผิงอันซื้อปิ่นหยกสีขาวลายชื่อหลง (*มังกรไม่มีเขาใน
ตำนาน*) ตัวด้ามปิ่นเรียบง่าย ไม่มีตัวอักษร ลวดลายมังกรราบเรียบ
พลิ้วไหว เงินผิงอันถูกใจตั้งแต่แรกเห็น แต่กลับรู้สึกว้าวไป
หน่อย ถ้าแก่ตั้งราคาไว้ถึงแปดสิบตำลึงเงิน บอกว่าเป็นฝีมือของ
นักทำหยกคนหนึ่งของราชวงศ์ก่อน เพียงแต่ไม่ได้ประทับชื่อไว้ก็
เท่านั้น ไม่อย่างนั้นสามร้อยตำลึงเขาก็ไม่ขาย หากเป็นตอน

เดินทางไปขอศึกษาต่อที่ต้าสูย เงินฝิ่งอันคงหันหลังเดินกลับทันที
ก่อนหน้าวันนี้ เขาก็คงจะกัดฟันซื้อไว้

ยังดีที่เหยาจิ้นลือช่วยต่อรองราคาให้เหลือสามสิบตำลึงเงิน
ความหมายของนางที่พูดกับเก้าแก่ฟิงคร่าวๆ ก็คือ ตนมีหยกสลัก
สิบทอดของช่างผู้นั้นอยู่ชิ้นหนึ่ง เป็นรูปดอกสูยเขียน นั้นต่างหาก
ถึงจะเรียกได้ว่าประณีตงดงามอย่างแท้จริง นางจึงคุ้นเคยกับฝีมือ
ของคนผู้นี้อย่างมาก จากนั้นก็ประเมินค่าวัสดุของปิ่นหยกซื้อหลง
ว่าเป็นของระดับตำ พุดจนเก้าแก่ป้อไบ้พุดไม่ออก ยอมให้คุณหนู
ตระกูลใหญ่ผู้นี้หันราคา ขายหยกให้เงินฝิ่งอันอย่างไม่ใคร่จะ
พอใจนัก

บทที่ 342.2 สะพานสีทองเหนือแม่น้ำ

ออกจากร้าน เงินผิงอันถือกล่องผ้าปักลายใบเล็กออกมาด้วย เขาขอบคุณเหยาจิ้นจื่อที่ช่วยต่อราคาให้ก่อน จากนั้นก็อดพูดพลาถยืมเงินไม่ได้ว่า “ได้ยืมแม่นางเหยาพูดอย่างนี้ ทำไมถึงได้รู้สึกว่าเป็นชั้นนี้ไม่มีค่าพอถึงสามสิบตำลึงเลยเล่า?”

เหยาจิ้นจื่อเงยบงกซ์ไปพักหนึ่ง รอจนเดินออกจากร้านมาได้ไกลแล้ว นางถึงได้พูดกลัวหัวเราะเบาๆ ว่า “เป็นชั้นนี้เป็นฝีมือของช่างทำหยกที่มีชื่อเสียงคนนั้นจริงๆ อย่าวว่าแต่สามร้อยตำลึงเงินเลย ต่อให้ห้าร้อยตำลึงเงินก็คู่ควรให้ซื้อเก็บไว้ อีกอย่างคนผู้นี้ยังยึดหลักคุณภาพหยกไม่ดีไม่นำมาสร้างผลงาน หยกของเจ้าชั้นนี้จึงทำมาจากวัสดุที่ดีเยี่ยม ดีจนถึงขั้นทำให้เขาารู้สึกว่า ‘หยกงามวัสดุยอดเยี่ยม มีดคุณอู๋ยังมีกล้าสัมผัสหน้าสาวงาม’ เพียงแต่ว่าหยกงามบนโลกใบนี้ ดีหรือไม่ดี ทุกคนล้วนดูออก แต่ว่ามันดีมากน้อยแค่ไหนกลับบอกได้ยากแล้ว แล้วนับประสาอะไรกับความสนใจของแต่ละคนไม่เหมือนกัน จึงยากที่จะให้ซื้อสรุปได้”

จูเหลียนนพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม “ไม่รู้ว่าชื่นชมในความรู้ของเหยาจิ้นจื่อ หรือเห็นด้วยกับท่าทีที่ช่างทำหยกผู้นั้นมีต่อหยกงามกันแน่

เงินผิงอันเก็บกล่องผ้าไว้ในชายแขนเสื้อ ถามยิ้มๆ ว่า “แม่นางเหยา มีหยกสลักสวยเชียนนั้นจริงๆ หรือ?”

เหยาจิ้นจื่อยิ้มตอบ “คำพูดพวกนี้ล้วนยกจากในตำรามาอ้างทั้งนั้น”

ก็แสดงว่าไม่มีสินะ

เผยเฉียนเหลือกตามองสูง เต็มที่นางยังคิดว่าหลังจากวันนี้จะประจบสอพลออีกฝ่ายให้มาก ไม่แน่ว่าวันใดเหยาจิ้นจื่ออารมณ์ดีอาจจะมอบหยกสลักรูปสุษุ่เซียนต้นนั้นให้นางก็ได้

เหยาจิ้นจื่อพูดอีกว่า “ถ้อยคำนี้มาจากในตำราก็จริง แต่หยกสลักชิ้นนั้นเป็นหนึ่งในสินเดิมของท่านอาน้อยคนหนึ่งของข้า”

เฉินผิงอันจึงได้แต่คลี่ยิ้มตามมารยาทให้นาง

ข้อนี้แม่นางเหยาเหมือนกับน้องชายอย่างเหยาเซี่ยนจื่อมาก เพียงแต่ว่าตบะของนางลึกล้ำกว่าเขา สถานการณ์จึงไม่กระอักกระอ่วนเท่าใดนัก

นี่จึงแสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วเหยาจิ้นจื่อไม่ใช่คนที่เข้ากับคนอื่นได้ยาก

เผยเฉียนเริ่มลงมือประจบยกยอ ถ้ามองอย่างอออดอ่อนว่า “พี่หญิงเหยา เจ้าเหนื่อยหรือไม่ ข้าช่วยแบกห่อผ้าห่อนั้นให้ดีไหม? ข้าเชี่ยวชาญการแบกห่อผ้ามากเลยละ ตลอดทางมานี้ข้าเป็นคนแบกเอง รับรองว่าจะไม่ทำให้สมบัติทั้งหลายในนั้นของเจ้าต้องเสียหายแน่”

เหยาจิ้นจื่อสายหน้าด้วยรอยยิ้ม ผ้าโปร่งสีขาวที่คลุมใบหน้าจึงสายตามไปด้วย

เผยเขียนรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย แต่ยังไม่ถอดใจ “ถ้าอย่างนั้นเมื่อไหร่ที่พี่หญิงเหยา รู้สึกเหนื่อยต้องบอกข้านะ ตรอกแห่งนี้ห่างจากจุดพักม้าตั้งห้าพันหกร้อยกว่าก้าว พี่หญิงเหยาขายาวก็น่าจะต้องเดินประมาณสี่พันเจ็ดร้อยกว่า”

เหยาจิ้นลือได้แต่พยักหน้ารับ

ช่างเป็นเด็กหญิงที่ประหลาดจริงๆ

คนทั้งสี่เดินอยู่ในตรอกไหเออร์ที่ผู้คนสัญจรกันขวักไขว่ จูเหลียนก้มหน้าถามด้วยรอยยิ้ม “เจ้าจดจ่าก้าวเดินได้แม่นยำขนาดนี้เชี่ยวชาญหรือ?”

เผยเขียนถอนหายใจ “ก็มันน่าเบื่อเนี่ยนา ถึงอย่างไรก็ไม่มีใครให้เงินข้าซื้อของ ข้าก็ได้แต่หาเรื่องทำแค้นเพื่อ ไม่งั้นจะให้ทำไงล่ะ”

จูเหลียนหัวเราะฮาๆ เสียงดัง

ท่ามกลางแสงสนธยา พวกเขา ก็กลับไปถึงจุดพักม้าที่ใช้ค้างแรม ตอนที่เดินเล่นอยู่ในเรือนด้านหลัง ฉินผิงอันสังเกตเห็นว่าไม่รู้ๆ หลูปายเซียงและสุยโวยเวียนไปหากระดานหมากล้อมมาจากไหน พวกเขา กำลังนั่งเล่นหมากล้อมกันอยู่ในศาลาเล็กๆ แห่งหนึ่ง มีเว่ยเซียนยืนดูอยู่ด้านข้าง

ฉินผิงอันเดินเข้าไปในศาลาจึงเห็นว่าเพิ่งรู้ผลแพ้ชนะ คนที่ชนะคือหลูปายเซียง

พลังพิฆาตในการเล่นหมากล้อมของสุยไยวเปียนสูงมาก พลังอำนาจก็เพียงพอ ขนาดหลูปายเซียงเป็นบุรุษก็ยังไม่มีความเด็ดขาดเท่าสุยไยวเปียน

จูเหลียนก็เดินตามมาด้วย สุยไยวเปียนบอกลาเงินผิงอันแล้วจากไป หลูปายเซียงจึงหันไปชวนจูเหลียนเล่น ผู้เฒ่าหลังค่อมโบกมือพลาจลี่ยิ้ม บอกว่าฝีมือการเล่นหมากล้อมของตนห่วยมาก ไม่กล้าแสดงฝีมืออันอัปลักษณ์ ตอนที่หลูปายเซียงมองมา เว่ยเซียงนจึงบอกว่าอย่างเขาไม่ได้เรียกว่าฝีมือห่วย แต่เล่นไม่เป็นเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่ว่าอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำจึงอยากจะมาดูว่าใครจะแพ้ใครจะชนะเท่านั้น

ไม่มีคนเล่นหมากล้อม เว่ยเซียงจึงจากไป จูเหลียนเองก็เดินตามหลังไปติดๆ

จึงเหลืออยู่แค่เงินผิงอันกับหลูปายเซียงที่กำลังเก็บกระดานหมากล้อม

เงินผิงอันเอนหลังพิงราวรั้ว ตี๋มเหล่าบ้วยในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ หลูปายเซียงใช้ปลายนิ้วสองข้างคืบเม็ดหมากเก็บใส่กล่องอย่างรวดเร็ว ต่อให้เป็นเพียงการกระทำที่ไม่สะอาดตา แต่เมื่อรวมกับเสียงใส่กังวานยามที่ตัวหมากกระทบกันแล้ว กลับไม่เพียงแต่ไม่น่าเบื่อหน่าย ตรงกันข้ามยังชวนให้คนมองตามอย่างเพลิดเพลินด้วย

ในใจเงินผิงอันเกิดความเลื่อมใส

หากไม่เป็นเพราะตนไม่มีพรสวรรค์ด้านการเล่นหมากล้อมจริงๆ บวกกับที่รู้สึกว่าการเล่นหมากล้อมเป็นเรื่องที่เปลืองเวลา

เกินไป จะถ่วงเวลาการฝึกหมัดและฝึกกระบี่ของเขา หาไม่แล้วเงินฝิงอันก็อยากจะทำลองศึกษาดูจริงๆ ว่าควรเล่นหมากล้อมอย่างไร

เหยาจิ้นลือเดินเยื้องย่างเข้ามา เมื่ออยู่ในจุดพักม้านางจึงถอดผ้าคลุมหน้า หลังจากนั้นลงแล้วก็พบกับหลูปายเซียงที่เก็บเม็ดหมากบนกระดานใกล้จะหมดแล้ว “ท่านหลู พวกเรามาเล่นด้วยกันสักตาดีไหม?”

หลูปายเซียงมองสี่ห้องฟ้าแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม “คิดว่าคงเป็นศึกที่ดุเดือดน่าดู เล่นหมากล้อมหลังจากฟ้ามืด ข้าไม่มีปัญหาเพียงแต่ไม่รู้ว่าถึงเวลานั้นคุณหนูเหยาจะมองเห็นหมากบนกระดานชัดหรือไม่?”

เหยาจิ้นลือพยักหน้ารับ “ขึ้นสิบห้าค่าพระจันทร์เต็มดวง อาศัยแสงจันทร์น่าจะพอมองเห็นได้ชัด ท่านหลูไม่ต้องกังวลเรื่องนี้”

จากนั้นก็เป็นขั้นตอนของการเดาก่อน

หลูปายเซียงถือหมากสีขาว เหยาจิ้นลือถือหมากสีดำ

เงินฝิงอันลุกขึ้นยืน มองคนทั้งสองที่เริ่มวางหมากของตัวเองลงไป ยังคงมองไม่ออกถึงความตื้นลึกหนาบางจึงกลับมานั่งบนม้านั่งตัวยาว ยกขาขึ้นขัดสมาธิ ตีมือเหล้าช้าๆ

เนื่องจากในขบวนเดินทางมีข้ารับใช้ตำเลียยอยู่สองคน เงินฝิงอันไม่อยากจะเปิดเผยความเป็นมาของ ‘เจียงหู’ ดังนั้นเวลาตีมือเหล้าตอนกลางวันจึงตีมือได้ไม่สาแก่ใจเท่าไร ถึงอย่างไรผู้ฝึกตนกับปรมาจารย์ด้านวรยุทธ์ต่างก็มีสายตาเฉียบคม แค่ท่ายกมือถือกาเหล้าก็อาจจะทำให้พวกเขา มองเบาะแสออกแล้ว เงินฝิงอัน

เหม่อลอยไปไกล โดยไม่ทันรู้ตัว รอจนสติกลับคืนมาอีกครั้ง เหยาจิ้งจอกกลับไม่อยู่แล้ว เหลือเพียงหลูปายเซียงที่กำลังนั่งเก็บกระดานหมากรุกเพียงลำพังอีกครั้ง

หลูปายเซียงเก็บเม็ดหมากรุกวางพุดกลิ้งหัวเราะไปด้วย "หวังว่าสักวันหนึ่งจะได้ไปเห็นนครจักรพรรดิขาวท่ามกลางก้อนเมฆหลากสีแห่งนั้นกับตาตัวเองสักครั้ง 'จะใคร่ได้เล่นก่อน ข้าก็ล้วนเป็นผู้คว้าชัยชนะ' ช่างเป็นคำกล่าวที่ดียิ่งนัก ทำให้คนเลื่อมใสหวังจะทำได้เหมือน"

เฉินผิงอันหลุดปากพูดออกไป "ข้ามี...ลูกศิษย์คนหนึ่ง เล่นหมากรุกล้อมได้เก่งมาก วันหน้าหากพวกเจ้าเจอกันก็ลองแลกเปลี่ยนความรู้กันดูได้"

เด็กหนุ่มช้วน หรือควรจะเรียกอีกอย่างว่าชวยตงซาน คือผู้เล่นหมากรุกล้อมระดับแคว้นที่เคยได้เล่นหมากรุกล้อมกับเจ้านครจักรพรรดิขาวมาแล้วถึงสิบตา

แต่ว่าการยอมรับชวยตงซานเป็นลูกศิษย์ถือเป็นความฉ้อฉลใจของเฉินผิงอัน เพราะจะให้เรียกอีกฝ่ายว่าเป็นสหายก็คงไม่ได้

แต่หลูปายเซียงกลับไม่ได้เห็นเป็นจริงเป็นจังมากนัก สุขโย่วเปียนก็ดี เหยาจิ้งจอกก็ช่าง การเล่นหมากรุกทั้งสองตาล้วนไม่อาจทำให้เขาหลงใหลได้ถึงเจ็ดแปดส่วน เพียงแต่ว่าสุขโย่วเปียนนั้นแพ้วจริง ๆ แต่เหยาจิ้งจอกกลับอำพรางฝีมือเอาไว้ ทว่าต่อให้นางลงแรงอย่างเต็มกำลังก็ยังคงแพ้อยู่ดี หลูปายเซียงค่อนข้างภาคภูมิใจในฝีมือการเล่นหมากรุกล้อมของตนอย่างมาก เวลาหนึ่งร้อยปีในยุทธภพที่ผ่านมายาวนานนั้น หลูปายเซียงในฐานะบรรพบุรุษผู้บุกเบิกลัทธิ

มาร นอกจากจะมีวรยุทธ์ที่สูงส่งเด่นนำทุกคนไปไกลแล้ว การเล่นหมากล้อมก็ไร้ศัตรูทัดเทียมเช่นกัน

สิ่งที่หลู่ปายเซียงสงสัยใคร่รู้อย่างแท้จริงกลับเป็นข้อที่ว่า เงินผิงอันอายุไม่มาก อีกทั้งยังไม่ใช้ลูกศิษย์ของลัทธิขงจื้อในใต้หล้าไพศาลแห่งนี้ แต่เหตุใดเขาถึงมีลูกศิษย์เป็นของตัวเองแล้ว

พูดคุยเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีของเขตการปกครองแห่งนี้นักันสองสามคำ หลู่ปายเซียงก็เอากระดานและกล่องเก็บเม็ดหมากล้อมไปคืน เงินผิงอันจึงนั่งอยู่ในศาลาเพียงลำพัง

ตอนนี้เป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ดูจากเส้นทางการเดินทางของขบวนเดินทาง ไปถึงท่าเรือนอกเมืองเช่นลิ่งก็น่าจะเพิ่งเข้าสู่ช่วงฤดูหนาวพอดี

ได้ยินมาว่าหลังจากที่หิมะใหญ่ตกลงมาในเมืองเช่นลิ่งจะกลายเป็นภาพทิวทัศน์งดงามที่หาได้ยากในโลก

จิตใจของเงินผิงอันสงบสุข เกี่ยวกับเรื่องของวิถึวรยุทธ์ เมื่อเทียบกับการคาดการณ์ตอนที่เพิ่งออกมาจากภูเขาค้อยหัวที่ว่าอีกสิบปีให้หลังต้องเลื่อนสู่ขอบเขตเจ็ด กลายเป็นขอบเขตร่างทองแล้ว ตอนนี้ถือว่าพัฒนาการของเขาเป็นไปอย่างรวดเร็ว เหนือเกินกว่าที่จินตนาการเอาไว้ นี่ต้องยกความดีความชอบให้กับศึกใหญ่เป็นตายสองครั้งทั้งในและนอกป้อมอินทรีบิน อีกทั้งภายหลังยังมีการแข่งขันที่เกิดขึ้นในพื้นที่มณฑลดอกบัวและโรงเตี๊ยมริมชายแดน เขาไม่เพียงแต่เลื่อนสู่ขอบเขตห้าได้สำเร็จ ยังปฐรากฐานได้อย่างแน่นหนา ต่อให้ตอนนี้ฝาคอขวดเลื่อนสู่ขอบเขตหกในรวดเดียว เงินผิงอันก็ยังไม่รู้สึกว่าอย่างก้าวของตัวเองเบาหวิว

ไม่พูดถึงลั้งชีว คนอื่นๆ ที่เป็นผู้ฝึกตนขอบเขตโอสถทองซึ่งมีมากมายดุจห้าขุนเขาที่กดทับอยู่เหนือศีรษะ อย่างตึงอิงบุคคลอันดับหนึ่งของพื้นที่มงคล อย่างหลึหลึโสภางไหวแห่งราชวงศ์ต้าเฉวียน มีคนไหนบ้างที่เงินฝิงอันเอาชนะมาได้อย่างผ่อนคลาย?

เงินฝิงอันไม่กล้าคิดว่าขอบเขตหกเลื่อนสู่ขอบเขตเจ็ดจะยากแค่ไหน ต้องมีโชควาสนาอย่างไร และต้องใช้พื้นฐานเท่าไร หลังจากเลื่อนสู่ขอบเขตเจ็ดแล้วก็คือขอบเขตจําแลงชนนง ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าขอบเขตเดินทางไกล คือหนึ่งก้าวสู่สวรรค์อย่างแท้จริงของผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัว สามารถทะยานลมเดินทางไกลได้เหมือนเซียนบนภวเขา

ขอบเขตที่เก้าของผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัว เมื่อบวกกับขอบเขตปลายทางที่แท้จริงซึ่งถูกเก็บไว้เป็นความลับแล้ว รวมทั้งสิ้นก็มีสิบขอบเขต

ขอบเขตที่แปดเดินทางไกลเป็นขอบเขตที่เงินฝิงอันปรารถนาอยากจะทำสำเร็จมากที่สุด

ท่ามกลางราตรีที่เงียบสงัดและเย็นฉ่ำ เงินฝิงอันที่ต่อให้ตอนอยู่บนหลังม้าก็ยังฝึกปราณกระบี่สิบแปดหยุดทำตัวซีเกียจอย่างที่ว่าได้อย่างยาก เขาเอาแต่นั่งดื่มเหล้าเหม่อลอยอยู่ในศาลาอย่างนั้น

จนกระทั่งเหยาเจิ้นและหลานสาวอย่างเหยาจิ้นลือเดินมา เงินฝิงอันถึงได้ลุกขึ้นยืน เห็นว่าสีหน้าผู้เฒ่าไม่ค่อยดีนัก เหยาจิ้นลือเอ่ยเบาๆ ว่า "ตอนอยู่ในงานเลี้ยงเจ้าเมืองของที่นี่พูดคุยแต่เรื่องในอดีตตอนอยู่บนสนามรบกับท่านปู่ ท่านปู่จึงดื่มสุราอย่างเบิกบานใจ ทว่าหลังจบงานเลี้ยงเขาก็กลับส่งคนนำของขวัญขึ้น

ใหญ่มามอบให้ที่จุดพักม้า ความหมายก็คือหวังว่าเมื่อท่านปู่ไปถึงเมืองหลวงแล้วจะช่วยดูแลเขาที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาในราชสำนักบ้าง ทำเอาท่านปู่โมโหไม่น้อย”

เหยาเจิ้นตบเขาเบาๆ สีหน้าผิดหวัง พูดอย่างสะท่อนใจว่า “คิดถึงปีนั้นเขาช่างเป็นคนหนุ่มที่ดียิ่งนัก มีชีวิตชีวา ท้วร่างเต็มไปด้วยปราณแห่งความเที่ยงธรรม ยามลงสนามรบเช่นฆ่าศัตรูก็ไม่เคยขลาดกลัว เหตุใดเมื่อมาอยู่ในวงการขุนนางได้แค่สิบกว่าปีถึงเปลี่ยนไปมากขนาดนี้”

เหยาจิ้นจื่อเอ๋วยิ้มๆ “ท่านปู่ สิบปีก็ไม่ใช้เวลาสั้นๆ แล้ว เพิ่งสวมหมวกดำลงบนศีรษะ ปณิธานก็พลันแปรเปลี่ยน เพิ่งเหยียบย่างเข้าไปในที่ว่าการ สีหน้าก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน” (หมวกสีดำเปรียบเปรยถึงตำแหน่งขุนนาง กลอนสองท่อนนี้คล้ายสุภาษิต คางคกขึ้นวอของไทย)

เหยาเจิ้นแค้นเสียงเย็น “วาดงูเต็มหาง! อยู่ในราชสำนัก อย่าหวังเลยว่าข้าจะช่วยเจ้าเด็กนี้พูดในสิ่งที่ผิดต่อความตั้งใจเดิม แม้แต่ครึ่งคำ”

เหยาจิ้นจื่อถามยิ้มๆ ว่า “ต่อให้เขาไม่มอบของขวัญ แล้วท่านปู่ก็จะยอมช่วยเขาพูดดีๆ เพราะเห็นแก่ความสัมพันธ์ในอดีตอย่างนั้นหรือ? เห็นได้ชัดว่าไม่ ในเมื่อไม่ว่าเขาจะทำอย่างไรท่านปู่ก็ไม่มีทางช่วย เขาก็ไม่สู้ลองเดิมพันดูสักตั้ง ลองเดิมพันดูว่าเมื่อท่านปู่รู้แล้วว่าการอยู่ในวงการขุนนางทำให้คนไม่เป็นตัวของตัวเอง ท่านก็จะต้องเข้าเมืองตาหลิ่วหลิวตาตาม เดิมพันดูว่าเมื่อท่านปู่เข้าไปอยู่

ในที่ว่า การของกรมกลาโหมแล้วจะรวบรวมสมัครพรรคพวกเพื่อ
หลีกเลี้ยงไม่ให้ถูกพวกขุนนางในเมืองหลวงปลักไส ถึงเวลานั้นเมื่อ
ท่านต้องเดี๋ยวตายไว้คนช่วยเหลือ อีกทั้งสถานการณ์ยังบีบบังคับ
ไม่แน่ว่าชื่อแรกที่ท่านปู้นึกถึงอาจจะเป็นชื่อของเจ้าเมืองแห่งนี้ก็
เป็นได้”

เหยาเจิ้นยิ้มจืดเจื่อน

เงินผิงอันไม่ได้พูดแทรก แต่การที่ปู่หลานสองคนยินดีพูดถึง
กฎเกณฑ์ของวงการขุนนางที่สลับซับซ้อนเหมือนไส้พันกันหลาย
ขดต่อหน้าคนนอกอย่างเขา เงินผิงอันย่อมมองเป็นความรู้ที่
ทองพันซ่งก็ยากจะหาซื้อได้ จึงตั้งใจรับฟังเอาไว้

ขอแค่ข้ามผ่านแม่น้ำหมายเหอที่ทอดขวางอาณาเขตของต้า
เฉวียนเส้นนั้นมาได้ก็เท่ากับว่าเดินขึ้นเหนือไปได้ครึ่งทางแล้ว

ยามสนธยาของวันนี้ขบวนเดินทางตระกูลเหยาหยุดพักค้าง
แรมที่จุดพักม้าชายฝั่งทิศใต้ของแม่น้ำหมายเหอ ห่างจากแม่น้ำ
หมายเหอแค่ครึ่งลี้เท่านั้น เหยาเจิ้นจึงชวนเงินผิงอันไปเดินเล่นชม
ทิวทัศน์ริมแม่น้ำด้วยกัน

อาหารที่กินบนโต๊ะเมื่อครู่ ปลาหลิแม่น้ำหมายเหอรสชาติสุด
ยอด ปลาหลิในแม่น้ำใหญ่สายนี้มีเกล็ดสีทองหางสีแดง ไม่ว่าจะ
เอามาหนึ่ง ผัดเปรี้ยวหวานหรือตุ๋นก็ล้วนไม่มีกลิ่นคาวเลยแม้แต่น้อย
สดใหม่หวานนุ่มอย่างถึงที่สุด คือหนึ่งในของบรรณาการของ
ราชวงศ์ต้าเฉวียน

น่าเสียดายที่ศาลเทพวาริของแม่น้ำหมายเหตุที่มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วราชสำนักอยู่ห่างจากจุดพักม้าและท่าเรือไปค่อนข้างไกล ห่างจากที่นี่ถึงสามร้อยกว่าลี้ นักประพันธ์ของหลายแคว้นในประวัติศาสตร์ล้วนเคยทิ้งลายน้ำหมึกอันล้ำค่าไว้บนผนังของศาลเทพวาริแห่งนั้น ช่วงแรกเริ่มสุดสามารถย้อนไปเมื่อหกร้อยปีก่อน อีกทั้งยังมีบทกลอนบทขับร้องของนักประพันธ์ในยุคสมัยที่แตกต่าง กันจำนวนมากที่เขียนถามตอบก่อนหลัง เต็มเต็มซึ่งกันและกัน รวมไปถึงการรัดข้อกันอย่างลับๆ ในหัวข้อเดียวกัน บวกกับคำวิจารณ์ของปัญญาชนผู้มีชื่อเสียงในรุ่นหลัง ทำให้ศาลเทพวาริส่องแสงรุ่งโรจน์ เปี่ยมไปด้วยประกายสีสนแห่งบทประพันธ์ ชะตาบุนเข้มข้นจนเหนือกว่าศาลบุนของเมืองเซินจิงด้วยซ้ำ

คนที่ออกมาเดินเล่นแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม เหยาเจิ้นที่เป็นผู้นำเดินเคียงบ่าอยู่กับเงินผิงอัน เพยเฉียนถือไม้เท้าเดินป่าตามมาด้านหลัง

เข้ารับใช้ตำเฉวียนสองคนที่เป็นผู้ฝึกตนติดตามกองทัพเดินอยู่กับ 'สามลือ' แห่งสกุลเหยา

ผู้ฝึกตนสองคนนี้คืออาจารย์และศิษย์ของลัทธิเต๋าแห่งหนึ่ง เนื่องจากครั้งนี้แฝงตัวมาในขบวนจึงไม่ได้สวมชุดลัทธิเต๋าที่สะอาดตา แต่กลับพกดาบของทหารในกองทัพเพื่ออำพรางสายตาคคนอื่น ตลอดทางมานี้อาจารย์และศิษย์สองคนวางตัวห่างเหินจากทุกคน นักพรตหนุ่มใบหน้าหล่อเหลาดุจหยกสลัก บุคลิกสุภาพอ่อนโยน คล้ายคุณชายสูงศักดิ์ที่เดินออกมาจากตระกูลเศรษฐีร่ำรวย

เว่ยเซี่ยน จูเหลียน หลู่ปายเซียงและสุโยวเปียนสี่คนต่างก็เผย
ตัวพร้อมกันอย่างที่หาได้ยาก

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 342.3 สะพานสีทองเหนือแม่น้ำ

เหยาเจิ้นชอบคบค้าสมาคมอยู่กับเงินฝิ่งอันจริง ๆ แม้ว่าเวลาส่วนใหญ่เงินฝิ่งอันจะไม่ได้พูดอะไร แม่ทัพผู้เฒ่าที่เวลาอยู่ในตระกูลและในกองทัพต่างก็ไม่ชอบพูดคุยกั้มแย้ม ทว่าเมื่อมาอยู่กับเงินฝิ่งอันกลับคุยกั้มแย้มขึ้นมา ตอนนีเขากำลังอธิบายถึงระดับชั้นของสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างเทพวาริเทพภูเขาราชวงศ์ต้าเฉวียนให้เงินฝิ่งอันฟัง บอกว่านอกจากองค์เทพแห่งห้าขุนเขาแล้ว ก็เป็นเทพวาริแม่น้ำหมายเหอแห่งนี้ที่ระดับชั้นสูงสุด คือฟูจวินใหญ่ท่านหนึ่ง ไม่เพียงแต่สามารถบุกเบิกพื้นที่สร้างจวนขึ้นได้ด้วยตัวเอง ขนาดของจวนยังเท่าเทียมกับอ่องเจ้าเมืองในโลกมนุษย์ด้วย

เพียงแต่ว่าจวนเทพวาริมักจะปิดประตูอยู่ตลอดทั้งปี เทพวาริแม่น้ำหมายเหอแทบไม่เคยไปมาหาสู่กับใคร สองร้อยปีที่ผ่านมามีแค่ไม่กี่ครั้งเท่านั้นที่เขาเผยแพร่จริง ส่วนใหญ่แล้วจะผลุบๆ โผล่ๆ เหมือนเลี้ยวหลงที่ว่ายวนอยู่ในเมฆหมอกมากกว่า เนื่องจากควันธูปรุ่งโรจน์เกินไป อีกทั้งยังเหนือกว่าทวยเทพห้าขุนเขาที่สืบทอดระบบดั้งเดิมซึ่งได้รับการเคารพบูชามากที่สุดด้วย ทุกครั้งที่มีงานประจำปี คนหลายแสนคนจากเหนือจรดใต้ต่างก็ต้องมารวมตัวกันที่ริมแม่น้ำหมายเหอ เป็นเหตุให้เทวรูปร่างทองของเขาที่ตั้งบูชาอยู่ในศาลเทพวาริคล้ายตั้งอยู่ท่ามกลางไอน้ำตลอดทั้งปี

เหยาเจิ้นพูดกลัวหัวเราะเสียงดังกังวานว่า "ขอแค่ทุกครั้งที่เจอกับภัยแล้ง ฮ่อเง่จะต้องเสด็จมาขอฝนที่ศาลเทพวาริด้วยตัวเอง

ต่อให้ไม่สามารถมาได้ด้วยตัวเองก็ต้องส่งเชื้อพระวงศ์สกุลหลิว ท่านหนึ่งให้ลงใต้มาพร้อมกับเจ้ากรมพิธีการ เทพวารีแม่น้ำหมายเหอแห่งนี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างมาก เขาแทบจะไม่เคยทำให้ชาวบ้านต้าเฉวียนผิดหวังเลย”

พอได้ยินเหยาเจิ้นพูดเช่นนี้ เงินผิงอันก็เริ่มเสียดายที่ไม่ได้เดินทางผ่านศาลเทพวารีแล้ว ไม่อย่างนั้นเขาก็คงได้ดื่มเหล้าบ๊วยพลางใช้มีดสลักทุกสิ่งทีพบเห็นลงไปใ้ในแผ่นไม้ไผ่

เดินตามแม่น้ำหมายเหอที่ระลอกคลื่นซัดคลื่นหลุนๆ ไปประมาณสี่ห้าลี้ พวกเขาก็เจอเข้ากับผู้เฒ่าคนหนึ่งที่นั่งอยู่ริมตลิ่งเหม่อมองไปที่แม่น้ำ

เหยาเจิ้นหันกลับไปมองซ้ำรับใช้ผู้เฒ่า ฝ่ายหลังพยักหน้ารับเบาๆ แม่ทัพผู้เฒ่าถึงได้ก้าวยาวๆ เข้าหาผู้เฒ่าคนนั้น

สีหน้าของผู้เฒ่าที่มึนทื่อ แต่ลักษณะท่าทางยังแข็งแกร่งปราดเปรียว เพียงแต่ว่าตบใจกลุ่มของเหยาเจิ้นที่เดินมาจึงลุกขึ้นยืนอย่างลนลาน ลูกกระเดือกของเขาขยับขึ้นลงเพราะคลื่นน้ำลายลงคอ หลังจากเอ่ยเรียกว่าท่านขุนนางอย่างขลาดๆ แล้วก็ไม่ว่าจะควรจะทำอะไรต่อ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรวางมือสองข้างไว้ตรงไหนจึงจะดี

เหยาเจิ้นเรียกอีกฝ่ายว่าพี่ชาย บอกผู้เฒ่าว่าไม่ต้องตื่นเต็น จากนั้นก็ถามชวนคุยว่าบ้านเขาอยู่ที่ไหน ทำงานอะไร ผู้เฒ่าไม่กล้าปิดบังจึงตอบทุกคำถามตามความจริง คำตอบสุดท้ายของเขาทำให้ทุกคนตื่นตะลึง ที่เห็นนอกจากผู้เฒ่าจะเป็นชาวไร่ชาวนาแล้ว ยังทำอาชีพช่วยคนงมศพอีกด้วย เขาจำเป็นต้องมานเวียนอยู่แถว

แม่น้ำเป็นประจํา ตามกฎเกณฑ์เก่าแก่ที่สืบทอดกันมา คนที่ทำอาชีพเช่นเขาเรียกตัวเองว่าผีพรายน้ำ

เหยาเจิ้นสงสัยใคร่รู้จึงสอบถามเรื่องผีพรายน้ำกับเรื่องกรรมศพอย่างละเอียด ผู้เฒ่าลั้งเลเล็กน้อย น่าจะเพราะรู้สึกว่เรื่องนี้พูดลำบาก กลัวว่าหลังจากผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายเหล่านี้ฟังแล้วจะรังเกียจเหยาเจิ้นจึงเอ่ยพลอบใจด้วยถ้อยคำน่าฟังไปอีกรอบ ผู้เฒ่าถึงได้พูดเรื่องประเพณีท้องถิ่นบางอย่างและวิธีการมากมายที่ไม่มีใครรู้อย่างติดๆ ขัดๆ ที่แท้คนพวยเรืออย่างพวกเขาที่เรียกว่าผีพรายน้ำนี้ถูกคนล่าเงินจ้างให้ฆ่มหาศพในแม่น้ำ หรือไม่หากเจอศพแล้วเอาขึ้นมา ถ้ามีคนมาตามหาศพ พวกเขาไม่สามารถเรียกร้องเงินทองได้ หากคนเหล่านั้นยินดีให้ก็รับไว้ แต่ถ้าไม่ให้ก็ต้องปล่อยไปคิดเพียงว่าเป็นการสังขุมบุญกุศลในโลกแห่งความตาย ไม่อย่างนั้นไอ้อัปมงคลจะติดตัวไปอย่างน้อยก็สามปี แต่หากญาติของศพไม่ยอมให้เงิน แล้วยังไม่ยอมเลี้ยงข้าวสั๊กมือ รับรองว่ก็ต้องช่วยเหมือนกัน

คงเป็นเพราะเห็นว่าใบหน้าของเหยาเจิ้นและเงินผิงอันต่างก็เป็นมิตร พอได้ลองพูดแล้ว ผู้เฒ่าก็เริ่มไร้พันธนาการ ภาษาทางการต่ำเฉวียนที่ตอนแรกฟังคลุมเครือเริ่มไหลร่นมากขึ้น เป็นฝ่ายเล่าให้เหยาเจิ้นฟังถึงความพิถีพิถันในการงมศพ ระหว่างที่พูดผู้เฒ่าท่าทางซื่อๆ ก็ยกยิ้มไปด้วย "ไต่เท้าคงไม่รู้ หากผู้ชายจมน้ำตาย หน้าจะคว่ำเข้าหาน้ำ แต่หากเป็นสตรีจะแหงนหน้าขึ้นเหมือนกันหมดโดยไม่มีข้อยกเว้น มองไปจากบนฝั่งก็รู้แล้วว่เป็นชายหรือหญิง พอลากขึ้นฝั่งมาแล้ว หากไม่มีคนมารับศพก็ต้องช่วยฝังพวกเขาในสถานที่แห่งหนึ่งทีห่างจากศาลท่านเทพวาริไป

ไม่ไกล จากนั้นค่อยไปจุดรูปสามดอกในศาล แล้วขอผ้าแดงเส้นหนึ่งมาจากนอกศาล เอามาพันไว้ที่ข้อมือ ก็จะถือว่าได้ทำความดี วันหน้าย่อมต้องได้รับสิ่งดีๆ ตอบแทน”

ผู้เฒ่าชำเลื่องตามองผิวน้ำแม่น้ำหมายเหอแล้วสีหน้าก็เปลี่ยนมาเป็นเคร่งขรึม “แต่มีสองอย่างที่ยังไม่ได้ อย่างแรกคือคนที่หลังจากตายแล้วยืนตัวตรงอยู่ในแม่น้ำ ไม่ว่าจะชายหรือหญิง พวกเราก็ไม่อาจไปลากขึ้นฝั่งได้ หากเส้นผมลอยอยู่เหนือผิวน้ำ มองเห็นหน้าตาไม่ชัด ต่อให้คนจ้างจ่ายเงินมากแค่ไหน พวกเราก็ไม่กล้าไปงม อีกอย่างก็คือพวกคุณหนูในตระกูลใหญ่ที่กระโดดน้ำฆ่าตัวตาย หากใช้ไม้ไผ่ลากมาสามครั้งแล้วยังไม่สามารถเอาขึ้นเรือได้ พวกเราก็จะไม่สนใจอีก เพราะหากศพนั้น โดนมือก็ล้วนไม่มีใครได้เจอเรื่องดี”

ตอนแรกเผยเขียนยังฟังอย่างเพลิดเพลिन แต่ตอนหลังนางกลับรู้สึกซาไปทั้งหนึ่งศีรษะ ไม่กล้ามองแม่น้ำหมายเหออีกแม้แต่ครั้งเดียว

ผู้เฒ่าคลายหัวคิ้วที่ขมวดเป็นปม ยิ้มซื่อๆ “วันใดที่จะไม่เป็นผีพรายน้ำแล้วก็ต้องหาช่วงเวลาที่แสงแดดส่องเจิดจ้ามาล้างมือที่ริมแม่น้ำ ถือเป็นการบอกกล่าวนายท่านเทพวาริ”

เหยาเจิ้นพยักหน้ารับ ก่อนถามว่า “ตลอดหลายปีมานี้พี่ชายงมศพมากน้อยแค่ไหนแล้ว?”

ผู้เฒ่าคิดแล้วก็ส่ายหน้า “จำไม่ได้แล้วละ”

เหยาเจิ้นกล่าวเสียงหนัก "คนทำดียอมได้ดี พี่ชายอย่าได้รู้สึก
ว่าอาชีพงมศพนี้น่าอับอาย ทำบุญสั่งสมคุณความดีเป็นเรื่องดีนัก
ล่ะ"

ผู้เฒ่ายิ้มเขินอาย "ใต้เท้าต้องเป็นขุนนางที่ดี เป็นนายท่านผู้
เฒ่าฟ้าสีครามสดใสแน่ๆ" (ฟ้าสีครามสดใสมาจากคำว่าชิงเทียน
เป็นสัญลักษณ์ของความเที่ยงตรง ยุติธรรม ดังเป่าบู่เงินก็ถูก
เรียกว่าเป่าชิงเทียน)

นี่คือการชมเชยที่ผู้เฒ่าตั้งใจเค้นสมองคิดที่สุดแล้ว

เห็นว่าสีห้องฟ้าเริ่มมืดลง เหยาเจิ้นก็บอกลากับผู้เฒ่าด้วย
รอยยิ้ม

เงินผิงอันบอกว่าจะอยู่ต่ออีกสักครู่

ถึงท้ายที่สุดจึงเหลือแค่ผู้เฒ่าคนงมศพ เงินผิงอัน เพยเฉียน
และจูเหลียน คนอื่นๆ ที่เหลือล้วนกลับไปจุดพักม้ากันหมด

จูเหลียนเลียบแม่น้ำต่อไปอีกครั้ง

เงินผิงอันนั่งลงข้างกายผู้เฒ่า ยื่นส่งน้ำเต้าบรรจุเหล้าไปให้
ด้วยรอยยิ้ม "ท่านลุงดื่มเหล้าได้ไหม?"

ผู้เฒ่ารีบโบกมือปฏิเสธ "คุณชายอย่าเหยียบย่ำของดีๆ เลย
ท่านเก็บไว้ดื่มเองเถอะ"

เงินผิงอันยังคงยื่นมือออกมา "ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าดื่มได้"

ผู้เฒ่ายังคงไม่กล้ารับกาเหล้าไป เงินผิงอันจึงพูดกลัวหัวเราะเบาๆ ว่า “ท่านลุงอาจจะไม่เชื่อ ข้าเองก็มีชาติกำเนิดที่ยากจนเช่นกัน เคยทำงานเป็นช่างปั้นในเตาเผาหลายปี”

ผู้เฒ่าเห็นว่าคุณชายท่านนี้ไม่มีท่าว่าจะเก็บกาเหล้าไปจึงได้แต่รับมาอย่างระมัดระวัง ชูขึ้นสูง แหงนหน้ากระดกดื่มหนึ่งคำก็รีบคืนให้กับเงินผิงอัน

ดื่มเหล้าไปหนึ่งคำแล้ว คาดว่าเขาคงลึมรสชาติอะไรไม่ออกทั้งนั้น แต่ใบหน้าของผู้เฒ่ากลับเป็นสีแดงปลั่ง ท่าทางดูดีใจมาก

เงินผิงอันดื่มเหล้าบ้วยหนึ่งอีกแล้วถามว่า “วันนี้ท่านลุงเห็นศพลอยผ่านไปบ้างหรือไม่?”

ผู้เฒ่าส่ายหน้า “ตอนนี้ น้ำในท้องน้ำแห้งขอด ไม่ง่ายหรอกที่จะเห็นศพ”

กล่าวมาถึงตรงนี้ก็คล้ายผู้เฒ่ารู้สึกได้ว่าตัวเองพูดผิดไป จึงกล่าวอย่างอึดอัดใจว่า “ไม่เห็นสิถึงจะดี”

เงินผิงอันอ้อมรับหนึ่งที ดื่มเหล้าไปเสียบๆ

เดิมทีผู้เฒ่าก็มีนิสัยเป็นน้ำเต้าตันอยู่แล้ว วันที่ที่พูดคุยกับเหย้าเจิ้นได้มากขนาดนั้นอาจมากกว่าคำพูดทั้งหมดที่เขาพูดในเวลาปกติตลอดทั้งปีเลยก็ได้

เงินผิงอันมองน้ำในแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าแล้วก็ไพล่หนีไปถึงลำคลองหลงซวีและแม่น้ำเถี่ยฝูของบ้านเกิด

ผู้เฒ่าพลันหันหน้ามายิ้มพูด "ถือว่าคุณชายอดทนจนได้ดิบ
ได้ดีแล้ว"

เงินผิงอันเกาหัว ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร บอกว่าตัวเอง
ไม่มีเงินก็เหมือนคนยื่นพูดไม่ปวดแหว ยอมรับว่าตัวเองได้ดิบได้ดี
แล้วก็เหมือนว่าจะไม่ถูกต้องสักเท่าไร

เผยเขียนรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก ไม่รู้ว่าเงินผิงอันมีอะไรให้
พูดคุยกับผู้เฒ่าคนนี้นักหนา ในใจคิดว่าเวลาเจ้าอยู่กับผู้เฒ่าเหยา
ที่เป็นแม่ทัพใหญ่คนนั้นก็ไม่เห็นจะพูดอะไรเลยนี่นา

คนทั้งสามเงยบงันกันไปนาน ลู่ๆ ผู้เฒ่าที่นั่งยองอยู่ริมแม่น้ำก็
ถอนหายใจ มองไปทางผิวน้ำของแม่น้ำหมายเหอ "หากข้าพูดจา
อัปมงคลไม่น่าฟังออกไป คุณชายอย่าได้โกรธเลยนะ"

เงินผิงอันพยักหน้ารับ "ท่านลุงพูดมาได้เลย"

ผู้เฒ่าเอ่ยเบาๆ "ตอนที่บุตรชายของข้าอายุพอๆ กับคุณชาย
ได้เจอกับคนน่าสงสารที่ไม่ควรงมขึ้นมา เขาไม่ฟังคำเกลี้ยกล่อม
ตั้งต้นจะงมขึ้นมาบนฝั่ง ผ่านไปไม่กี่วัน เขาก็จากไป ข้าควรจะห้าม
เขาเอาไว้"

ตอนที่พูดถึงเรื่องพวกนี้ ใบหน้าของผู้เฒ่าไม่ได้แสดงความ
เศร้าโศกมากนัก

สุดท้ายตอนที่ผู้เฒ่าจากไป เขาเอ่ยขอบคุณเงินผิงอันหนึ่งคำ
บอกว่าสุรารสชาติดี ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขายังไม่เคยดื่มสุราที่
รสชาติดีแบบนี้มาก่อน

เงินผิงอันลุกขึ้นมองส่งผู้เฒ่าที่เดินจากไปไกลเรื่อยๆ

เผยเขียนยังคงไม่กล้ามองไปที่ผิงน้ำ

จูเหลียนเดินย้อนกลับมาทางเดิมแล้ว เผยเขียนถึงได้เริ่มใจกล้ามากขึ้น

เงินผิงอันนั่งขัดสมาธิมองไปยังฝั่งตรงข้ามกับแม่น้ำ บอกให้จูเหลียนพาเผยเขียนกลับจุดพักม้าไปก่อน เพียงแต่ว่าเผยเขียนไม่ยอม ยืนกรานจะอยู่ข้างกายเงินผิงอันให้ได้ จูเหลียนจึงได้แต่อยู่ริมแม่น้ำเป็นเพื่อนนางต่อ

เงินผิงอันหลับตาลงคล้ายนอนหลับ

เผยเขียนหยิบก้อนหินขึ้นมาอย่างเบื่อบ่อย แต่ไม่กล้าโยนลงไปในแม่น้ำ กลัวว่าหากไม่ระวังจะขว้างไปโดนศพที่ยืนอยู่ในแม่น้ำเข้า พอนางคิดถึงภาพที่ศพของสตรีคนหนึ่งผมยาวแผ่สยายอยู่บนผิงน้ำก็ขนลุกพริบไปทั้งตัว เผยเขียนขยับเข้าไปใกล้เงินผิงอันตามจิตใต้สำนึก มือกำไม้เท้าเดินเขาไว้แน่น เริ่มท่องเนื้อหาในตำราเล่มนั้นในใจเงียบๆ เพื่อเพิ่มความกล้าให้กับตัวเอง

จูเหลียนที่หลังโค้งงอหรือตามองไปไกล

สิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งภูเขาและแม่น้ำ ภูตผีปีศาจอะไร

จูเหลียนคนบ้าคลั่งวรยุทธ์ยอมไม่เห็นเป็นจริงเป็นจังอยู่แล้ว

เงียบงันกันไปนาน ห้องฟ้ามีดครีမ် แล้วเผยเขียนก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงตกตะลึง "บนแม่น้ำมีสะพานได้อย่างไร?"

จู่เหลียนอิงจันไปครู่ มองตามสายตาของเผยเฉียนไป สะพาน
อะไรกัน มีแค่คลื่นน้ำที่ไหลซัดสาดเท่านั้น

เผยเฉียนพยายามเบิกดวงตาให้กว้าง ดวงตาของนางเป็น
ประกายระยิบระยับ “ว้าว สะพานสีทอง!”

จู่เหลียนชำเลื่องมองแผ่นหลังของเงินผิงอัน แต่ก็ยังไม่เห็น
ความผิดปกติใดๆ

ผู้เฒ่าไม่รู้ว่าควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ได้แต่คิดว่านั่งหนูนิสัย
พิลึกพิลั่นคนนี้กำลังพูดจาเลื่อนเพี้ยน ต่อให้เจ้าโกหกกว่าบนแม่น้ำ
มีศพลอยมาก็คงน่าเชื่อกว่าบอกว่าบนแม่น้ำมีสะพานสีทองกระมัง

เผยเฉียนรู้สึกสงสัย สีหน้าเลื่อนลอย

เพราะเหมือนนางได้ยินเสียงท่องหนังสือของเงินผิงอัน และ
เนื้อหาที่เงินผิงอันท่องก็เป็นบทที่เขาบอกให้เผยเฉียนท่องจำขึ้น
ใจพอดี นี่เป็นสิ่งเดียวที่เงินผิงอันเรียกร้องให้นางจดจำเว้นจาก
ตำราลัทธิขงจื้อเล่มนั้น อีกทั้งยังตั้งใจใช้เหล็กหมาดหิมะเขียนลงไป
ขวางท้ายของตำราเล่มนั้นด้วย ดังนั้นเผยเฉียนจึงจดจำได้อย่าง
ลึกซึ้ง

เขาไม่เคยเต็มใจจะอธิบายหลักการเหตุผลใดๆ กับนาง เงินผิง
อันแค่พูดหลักการนอกตำรากับเฉาฉิงหล่างเท่านั้น เผยเฉียนจึง
รู้สึกว่ประโยชน์คือจุดเดียวที่นางเหนือกว่าเจ้าหนอนหนังสือน้อย
ผู้นั้น

เวลานี้นางที่ในใจอัดแน่นไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจจึงท่องบท
นั้นออกมาเสียงดัง

คือประโยคที่ว่า “กลุ่มดาวบนฟ้าเคลื่อนโคจร ตะวันจันทร์รา
ผลัดกันส่องแสง สี่ฤดูกาลผันเปลี่ยนควบคุมอากาศ หยินหยาง
เปลี่ยนแปลงหมื่นสรรพสิ่ง ลมฝนพราวพรหมทุกหย่อมหญ้า...”

คือประโยคที่ว่า “วิญญูชนไม่หุนหันพลันแล่น ทำการใดต้องมี
เหตุผล วิญญูชนไม่พูดจาพรวดเพื่อ จะพูดจาต้องมีเหตุผล วิญญู
ชนไม่ละโมภ ต้องแสวงหาในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม วิญญูชนไม่
ประพฤติตัวจอมปลอม ต้องประพฤติตัวมีคุณธรรม!”

บทที่ 343.1 เทียวศาลเทพวาริยามคำคืน

เผยเขียนล้องเขม็งไปยังสะพานยาวสีทองพลาทงทองคำสอนของอริยะปราชญ์ ส่วนลู่เหลียนครุ่นคิดอยู่ในใจ

สะพานยาวที่ทอดตัวข้ามแม่น้ำค้อยๆ หายไป เผยเขียนรู้สึกคอแห้งเล็กน้อยจึงหมดอารมณ์ท่องหนังสือ นางอยากเรียนวิชาหมัดกับเวทกระบี่ แต่น่าเสียดายที่เงินผิงอันไม่เต็มใจสอนนาง ส่วนพวกลู่เหลียน ต่อให้พวกเขาเต็มใจสอน เผยเขียนกลับไม่เต็มใจจะเรียนด้วย

เงินผิงอันยังคงอยู่ในสภาวะนั่งสมาธิที่มหัสจรรย์ ที่แปลกประหลาดไปมากกว่านั้นก็คือเขาค้นพบว่าร่างตัวเองเบาหวิว ดวงจิตหลุดพ้นจากกายมาลอยอยู่กลางอากาศ มองตัวเองที่นั่งขัดสมาธิ ในใจก็ให้รู้สึกแปลกๆ นี่ไม่เหมือนตอนที่หนึ่งดวงจิตแยกออกเป็นสามเมื่อครั้งประมือกับตึงอิงและชั้นที่ซุดหม่าง ดวงจิตออกจากร่างคราวนี้ จิตของเขาคล้ายคลึงกับเทพหยินในตำนาน เหมือนกับเทพหยินของวิญญูชนที่ออกไปจากโรงเตี๊ยมคีนนั้น เพียงแต่ว่าลงขุยมี่ทั้งเทพหยินและเทพหยาง แต่ 'เงินผิงอัน' ในเวลานี้เมื่อถูกปราณวิญญูณและลมกรดที่ซุกซ่อนอยู่ในสายลมริมแม่น้ำหมายเหอพัดมาโดน ร่างของเขากลับไม่มั่นคง ล่องลอยไม่หยุดนิ่ง อยู่ไกลเกินกว่าจะเทียบเคียงกับการรวมตัวหนาแน่นมั่นคงของเทพหยินเทพหยางทั้งสองตนของลงขุยมี่ได้

หากจะบอกว่า 'เงินผิงอัน' ผู้นี้เป็นแค่เด็กน้อยที่หัดเดิน ถ้าอย่างนั้นลงขุยก็คือชายฉกรรจ์ที่เดินขึ้นเขาลงห้วยได้เหมือนเดินบนทางราบแล้ว

ภาพเหตุการณ์ประหลาดในเวลานี้ ทั้งเผยเฉียนและจูเหลียน ต่างก็สัมผัสไม่ถึงแม้แต่น้อย

จิตของเงินผิงอันสองคนขยับเคลื่อนเบาๆ แทบจะพร้อมกัน ในใจมีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา วนเวียนไม่จางหาย เงินผิงอันที่ล่องลอยไม่อยู่นิ่งหันหน้าไปมองตอนล่างของแม่น้ำหมายเหอแวบหนึ่ง จากนั้นเงินผิงอันที่นั่งขัดสมาธิก็ลืมตาขึ้นเอ่ยเบาๆ ว่า "ข้าจำเป็นต้องฝึกยืนนิ่งเจียนหลูอยู่ที่นี้ สถานการณ์ในคืนนี้แตกต่างออกไป ไม่อาจบอกอย่างละเอียดได้ เผยเฉียน จูเหลียน พวกเจ้าอาจต้องช่วยเผ่ายามแทนข้าสักสองสามช่วยยาม"

จูเหลียนพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม "นี่เป็นหน้าที่ของป่าวเตมาอยู่แล้ว"

เผยเฉียนกระต๊อบเท้าหนึ่งที ก่อนทอดถอนใจอย่างเศร้าสร้อย "ก็น่าจะบอกกันแต่แรก ข้าจะได้พกขนมมากินเป็นอาหารมื่อติดด้วย"

เงินผิงอันที่ออกจากร่างก้าวหนึ่งก้าวเข้าหาแม่น้ำหมายเหอ พริบตาเดียวก็พุ่งออกไปสับกว่าจั้ง จนกระทั่งมาหยุดอยู่บนผิวน้ำ เขาก็คล้ายก้อนไม้ที่ลอยขึ้นๆ ลงๆ อยู่ 'ในน้ำ' เงินผิงอันหยุดยืนนิ่ง หลังจากปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมแปลกประหลาดที่เหมือนยืนเหยียบบอยู่กลางอากาศสูงว่างเปล่าได้แล้วก็ติดปลายเท้าหนึ่งที ร่างของเขาลอยลิวไปไกลมาก เงินผิงอันโน้มตัวไปข้างหน้า

เหมือนนกบที่กระโดดเตะอยู่บนผิวน้ำแม่น้ำหมายเหอ ราวกับเทพ
เขียนบนภูเขาที่ทะยานลมอยู่กลางอากาศ หรือไม่ก็ขอบเขตเดิน
ทางไกลขอบเขตที่แปดของผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัว

ชายแขนเสื้อสองข้างสะบัดพลิว ทะยานลมเดินทางไกล

ตอนนี้เงินผิงอันยังไม่รู้ตัวว่า ภายใต้โอกาสที่ประจวบเหมาะ
หลายอย่าง นี่คือเค้าโครงของเทพหยินของผู้ฝึกกลมปรารถแล้ว

ผลัดครรภเปลี่ยนกระดูก เส้นชีรวบรวมเป็นหนึ่งใน นอกร่างมีร่าง
คือจิตหยาง ซึ่นชอบแสงสว่าง

ความคิดปลอดโปร่ง ออกจากความมืดเข้าสู่ความมืด ไร้
พันธนาการ คือจิตหยิน ซึ่นชอบท่องเทียวยามค่ำคืน

ไปเยือนศาลเทพวาริยามค่ำ

เงินผิงอันรู้สึกว่าแค่ได้ไปเห็นสักครั้งก็ยังมีดี ไปแบบเดียวก็กลับ
แล้ว

ส่วนเงินผิงอันที่นั่งอยู่ริมตลิ่งนั้นกำลังหลับตา มือสองข้าง
ทำท่ามูทราเจียนหลู

แม้ว่าหนึ่งนั่งหนึ่งจิตล่องลอย แต่ทั้งสองฝ่ายต่างก็ผสมผสานเป็น
ร่างเดียวกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่จิตหยินซึ่งออกจากช่องโพรงได้เห็นได้สัมผัส เงินผิง
อันที่หลับตาฝึกทำยี่นึ่งเจียนหลูกี่ล้วนเห็นและสัมผัสอย่างชัดเจน
เหมือนอยู่ในเหตุการณ์ด้วยตัวเอง

ความมหัศจรรย์ของมหามรรคานั้นลึกลับสุดจะหยั่ง

จนกระทั่งบัดนี้เงินผิงอันถึงเพิ่งเข้าใจว่าเหตุใดคนที่ฝึกตนถึงพากันออกห่างจากโลกมนุษย์ มุ่งมั่นตั้งใจฝึกตนเพียงอย่างเดียว มุ่งหน้าเดินขึ้นสู่ที่สูงมองไปไกล คิดดูแล้วคงเป็นเพราะทัศนียภาพในสายตาของผู้ฝึกกลมปราณคือจุดสูงของนอกโลกแล้ว

เวลานี้เงินผิงอันที่อยู่ริมแม่น้ำมองดูเหมือนฝึกท่าเจี้ยนหลู แต่ในความเป็นจริงแล้วเขากลับจินตนาการถึงสะพานยาวอยู่ในใจตัวเองอีกครั้ง

เมื่อเทียบกับสองครั้งที่อยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวถือว่ามันคงขึ้นเยอะมาก แม้ลางสังหรณ์ของเขาจะบอกว่าจะไม่อาจเดินขึ้นสะพานเพื่อข้ามผ่านแม่น้ำ

แต่หากคิดจะขึ้นไปบนสะพานเพื่อมองแม่น้ำกลับทำได้แล้ว หากไม่เป็นเพราะข้างกายมีจูเหลียน เงินผิงอันก็อยากจะลองเดินขึ้นไปดูจริงๆ

การที่คืนนี้เขามีนิมิตเช่นนี้เป็นเพราะคิดถึงคำกล่าวที่ว่าวิญญูชนช่วยหรือไม่ช่วย และยังคิดถึงความเกี่ยวข้องระหว่างช่วยคนอื่นและช่วยตัวเอง

พาเผยเขียนมาไว้ข้างกาย เงินผิงอันแค่อยากจะให้นางท่องหนังสืออ่านหนังสือ แต่ไม่เคยพูดถึงหลักการหรือเหตุผลใดๆ ที่ตัวเองใคร่ครวญออกมาได้กับนาง แต่ขอแค่ได้เห็นการกระทำ เห็นคำพูดคำจาแต่ละอย่างของเผยเขียนกลับเหมือนการส่องกระจกดูตัวเอง เงินผิงอันจึงอดหันกลับมาทบทวนตัวเองไม่ได้ เนื้อหา

มากมายในตำรา เงินฝิ่นอันมักจะสัมผัสได้ไม่ลึกซึ้งนัก ไม่เคยรู้ถึงความหมายที่แท้จริง แต่เมื่อมีเผยเขียนอยู่ เงินฝิ่นอันก็จะคิดให้มากขึ้นอีกนิด ยกตัวอย่างเช่นวิญญูชนต้องหมั่นทบทวนตัวเอง ควบคุมตัวเองให้อยู่ในมารยาทพิธีการ สำรวมตน...

อ่านตำราหมิ่นเล่ม เขียนตัวอักษรจึงมีท่วงทำนอง

ประเสริฐยิ่ง

เผยเขียนท่องตำราเล่มที่หนึ่งได้จนแตกฉานขึ้นใจแล้ว ดูท่าคตินี้หลังจากเขาไปเที่ยวชมศาลเทพวารีกลับมาก็น่าจะให้เผยเขียนเริ่มอ่านตำราเล่มที่สองได้แล้ว

การอ่านหนังสือไม่ได้ดูว่าอ่านมากก็เล่ม แต่ต้องดูว่าอ่านเข้าห้องตัวเองไปก็ตัวอักษรกันแน่

หลักการที่ไม่ใช่หลักการนี้สามารถพูดกับเผยเขียนได้ แต่คาดว่างานน่าจะเป็นลมที่พัดผ่านข้างหูเสียมากกว่า

เล่าลือกันว่ามิกษุรูปหนึ่ง รู้จักตัวอักษรไม่มาก แต่พออ่านคัมภีร์หนึ่งบทกลับบรรลุพระธรรม

.....

ริมแม่น้ำหมายเหอ มีคนสองคนพุ่งทะยานผ่านมาราวกับสายรุ้ง เรือนกายของพวกเขาพราเลือน ทะยานร่างไปยังตอนปลายของแม่น้ำอย่างเร่งร้อน

พอเห็นสามคนที่อยู่ริมน้ำพวกเขาก็พยักหน้าให้เบาๆ ถือเป็นการทักทายแล้ว

รอนพวกเขาหายไปท่ามกลางม่านราตรี จูเหลียนถึงดึงสายตากลับมา

ที่แท้หลังจากกลับไปจนถึงจุดพักม้า อาจารย์และศิษย์สองคนที่เปลี่ยนมาสวมชุดคลุมเตาก็บอกกับเหยาเจินว่าคืนนี้พวกเขาต้องออกไปทำธุระข้างนอก ก่อนฟ้าสว่างจะกลับมาที่โรงเตี๊ยม

เหยาเจินไม่ขัดขวาง และในความเป็นจริงแล้วเขาก็ขวางไว้ไม่อยู่ คนทั้งสองคือข้ารับใช้สกุลหลิวที่ปักหลักอยู่ชายแดน แม้แต่เหยาเจินที่เป็นเจ้าประมุขตระกูลเหยา เป็นผู้คุมกองทัพม้าเหล็กก็ยังไม่รู้ภูมิหลังหรือต้นกำเนิดสำนักของคนทั้งสอง เหยาเจินถึงขั้นสงสัยว่าอาจารย์และศิษย์จากลัทธิเต๋าคนนี้รับคำสั่งโดยตรงจากฮ่องเต้เลยหรือเปล่า ทั้งทำหน้าที่ป้องกันไม่ให้ผู้ฝึกตนใหญ่ของเปยจิ้นมาลอบสังหารตนจนเกิดความวุ่นวายขึ้นในกองทัพ ขณะเดียวกันก็จับตามองความเคลื่อนไหวของกองทัพชายแดนตระกูลเหยาด้วย ถึงอย่างไรเขาก็มีญาติที่เกี่ยวข้องทางการแต่งงานซึ่งเพิ่งจะปลดระวางจากตำแหน่งเจ้ากรมขุนนางไป

ด้วยเรื่องนี้เหยาเจินยังคงเคยไปถามเหยาจิ้นลือเป็นการส่วนตัวว่าจำเป็นต้องจงใจตีสนิทกับข้ารับใช้สองคนนั้นหรือไม่ ไม่หวังให้พวกเขาปกป้องลูกหลานสกุลเหยาที่จะแตกกิ่งก้านสาขาอยู่ในเมืองเช่นจิงกายภาคหน้า แต่อย่างน้อยก็ฉวยโอกาสนี้ผูกบุญสัมพันธ์กันได้

แต่นางกลับไม่เห็นด้วย บอกว่าสถานะของคนทั้งสองพิเศษห้ามคิดดึงพวกเขามาเป็นพวกโดยพลการเด็ดขาด ขุนนางรับใช้ฮ่องเต้ หากฮ่องเต้มีพระปรีชา ความเฉลียวฉลาดอันดับหนึ่งของ

คนเป็นขุนนางก็คืออย่าคิดจะคาดเดาจิตใจของฮ่องเต้ คิดมากไปก็ไร้ประโยชน์ แต่ที่นี่พูดถึงแค่ขุนนางที่เฝ้าพิทักษ์ชายแดนอย่างตระกูลเหยาเท่านั้น หากเป็นขุนนางใกล้ชิดฮ่องเต้ก็อีกเรื่องหนึ่ง เหยาเจิ้นกลับไม่ยินยอม ชีวิตของคนในตระกูลถูกแขวนอยู่บนเส้นด้ายสองครั้ง หากไม่เป็นเพราะเงินฝิ่นอันยื่นมือเข้าช่วยเหลือทั้งสองครั้ง ป่านนี้พวกเขา ก็ไม่มีชีวิตรอดกันแล้ว ไม่แน่ว่าอาจจะยังถูกใส่ร้ายด้วยข้อหาว่าสมคบคิดกับศัตรูต่างแคว้น วางแผนคิดช่วงชิงบัลลังก์ด้วยก็เป็นได้ หากตอนนี้ยังคิดจะวางตัวให้พ้นจากความยุ่งยาก ไม่สนใจผู้ใด พอไปถึงเมืองเซินลิ่ง ข้างกายไร่กองทัพชายแดนช่วยหนุนหลังให้ ก็ไม่เท่ากับว่ายังต้องตกอยู่ในอันตราย ยากจะคาดเดาหรือ?

เหยาเจิ้นนึกถึงเจ้าเมืองผู้เป็นลูกศิษย์ที่ลงจากหลังม้ามาเป็นขุนนางฝ่ายบุนผู้ นั้น ในใจก็ให้รู้สึกระแวกระอ่วน หรือว่าจะเป็นอย่างที่หลานสาวกล่าวไว้ วันหน้าตนต้องคอยคบค้าสมาคมกับพวกตะพาบน้อยเหล่านี้จริงๆ หรือ?

เหยาเจิ้นลือพูดกลัวยิ้มว่าตรงกันข้ามกันเลยทีเดียว ปีนั้นหลังจากท่านอาน้อยแต่งงานไปอยู่เมืองหลวง ตระกูลเหยาของเราเรายังคิดแต่จะกวาดหิมะหน้าบ้านตัวเอง (อุปมาว่าสนใจเรื่องของตัวเอง ไม่ยุ่งเรื่องคนอื่นให้มากเกินไป) ไม่ว่าเรื่องใดก็ตามทำตามกฎบ้านกฎของบรรพบุรุษอย่างเดียว นั้นผิดแล้ว เมื่อไปถึงเมืองเซินลิ่งภายใต้เงื่อนไซที่ทางราชสำนักยอมรับในตัวท่านปู่ หากท่านเลือกรักษาตัวรอดอย่างมีหลักการต่อไป นั้นจึงจะถูกต้อง แต่หากคิดจะงัดข้อและแข่งเรื่องคนหนุนหลังกับพวกตระกูลสูงศักดิ์ ตระกูลขุนนางผู้มีคุณูปการเหล่านั้น ตระกูลเหยา ก็อย่างหวังว่าจะหยุดยั้งได้

อย่างมั่นคงอยู่ในเมืองหลวง แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง
ปล่อยให้คนอื่นคิดจะบีบหรือคลាយได้ตามใจชอบ

เหยาจิ้นลือเอ๋อประโยคภาษาฉาน (นิกายหนึ่งของศาสนาพุทธ
หรือนิกายเซน) ที่มีชื่อเสียงว่า “เดินหาแหล่งกำเนิดของน้ำ นั่งมอง
เมฆาเปลี่ยนแปลงผัน”

เหยาจิ้นลืออดถอนใจด้วยความปลงอนิจจังอย่างถึงที่สุด

ตอนนั้นเหยาจิ้นลือยังอายุน้อย จึงอาศัยเรื่องที่เหลือชีวิตซึ่ง
แต่งงานกับอาหญิงน้อยนั่งคุกเข่าอยู่นอกศาลบรรพชนของตระกูล
เหยาในวันที่หิมะตกหนักอ้างคำพูดของบิดามาเสนอความเห็นกับ
เหยาจิ้นผู้เป็นปู่ ความหมายคร่าวๆ ก็คือว่าตระกูลเหยารักษากฎ
บรรพชนมานานหลายร้อยปี การแหกกฏครั้งนี้ คนทั้งตระกูลเหยา
รู้ว่า เป็นเพราะความจริงใจที่คนทั้งสองมีให้กัน แต่คนนอกไม่สนใจ
เรื่องพวกนี้ เมืองเซินจิงไม่สน ฮองเต้ก็ไม่สน กฏบรรพบุรุษที่บอก
ว่าหญิงสาวสกุลเหยาอาจแต่งงานกับตระกูลสูงศักดิ์ ในเมื่อแหก
กฏไปแล้วครั้งหนึ่ง ถ้าอย่างนั้นกองทัพตระกูลเหยาที่จงรักภักดีกับ
ตระกูลหลิวจะแหกกฏอีกครั้งหรือไม่?

ไม่มีครั้งแรกก็ไม่มีครั้งที่สอง แต่พอมีครั้งแรกแล้ว ครั้งที่สอง
สาม สี่ก็จะตามมาติดๆ นี่ต่างหากถึงจะเป็นหลักปกติทั่วไป

ท่านปู่ หากข้าเหยาจิ้นลือเป็นคนนอกก็ยิ่งอดสงสัยไม่ได้ว่า
เป็นเพราะสกุลเหยาอยู่ห่างไกลเกินไปเลยรู้สึกอัดอั้นตันใจหรือ
เปล่า

แม่ทัพผู้เฒ่าได้ยिनนางเอ๋อเช่นนี้ ใบหน้าก็เต็มไปด้วยโทสะ
ทว่าในโลกกลับมีความเศร้าเสียใจมากกว่า

เหยาจิ้นลือสงซาถ้ายหนึ่งให้ท่านปู่ด้วยสีหน้าเป็นธรรมชาติ
พูดกลั้วยิ้มว่า “แม่ทัพเต็มสุราช่วยให้เกิดความห้าวเหิม แต่เมื่อไป
ถึงเมืองเซินลิ่ง ท่านปู่เป็นขุนนางก็ควรต้องดื่มชากระมัง”

เหยาจิ้นรับถ้ายชามาด้วยความโมโห ยังคงกระดกดื่มรวด
เดียวหมดเหมือนดื่มเหล้า

เหยาจิ้นลือคลี่ยิ้มหวานส่งให้

.....

เงาร่างของนักพรตสองคนที่อยู่ริมแม่น้ำปล้นเป็นเหมือนคว้น
เขี้ยวสองกลุ่มที่มีความเร็วเหนือกว่าควมบ้ามากนัก

อาจารย์และลูกศิษย์คู่นี้ ผู้เฒ่ามีชาติกำเนิดจากลัทธิเต๋านอก
กริตแห่งหนึ่งที่มีชื่อว่าอารามจินตัง อย่าเห็นว่าคำว่านอกกริตไม่น่าฟัง
อันที่จริงแล้วถือว่าร้ายกาจอย่างมากแล้ว ลัทธิเต๋านอกจากสำนัก
ซึ่งมีตัวอักษรคำว่าจางแล้ว พวกที่มีคุณสมบัติจะเลื่อนเป็นสำนัก
นอกกริตได้นั้น ในหนึ่งทวีปไม่ถือว่ามียะอะ

นักพรตเต๋าจากอารามจินตังชอบฝึกตนอยู่โลกมนุษย์ จำนวน
มีไม่มากนัก ไม่ถึงหนึ่งร้อยคน แต่พอเข้ามาอยู่ในโลกมนุษย์กลับ
มักจะอำพรางชื่อแซ่ ไม่ชอบฟังพาสำนึกและเหล่าบูรพาจารย์

เจ้าอารามจินตังคนปัจจุบัณอายุมากถึงห้าร้อยปีแล้ว คือเขียนดินก่อกำเนิตตัวจริงเสียงจริงคนหนึ่ง และมีชื่อเสียงอย่างมากในทางเหนือของไบองทวีป

ชื่อทางโลกของผู้เฒ่าคืออินเมียวเพิง ฉายาทางเต้าคือนักพรตเป่าเงิน ซึ่งเอามาจากประโยคที่ว่า 'ในชีวิตอมตะยาวนาน รักษาธรรมชาติของตนสืบไป' (เป่าเงินมาจากคำว่ารักษาธรรมชาติของตน) เป็นคนของสายเจ้าอารามจินตัง

เส้ายวนหรานคือลูกศิษย์สืบทอดเพียงหนึ่งเดียวของเขา หลังจากอินเมียวเพิงลงจากเขามาอยู่ในโลกมนุษย์ก็บังเอิญได้พบเจอกับเด็กหนุ่มเส้ายวนหราน เขาใช้เวลาถึงสิบสี่ปีเต็มถึงจะตัดสินใจรับเขาเป็นลูกศิษย์ของตัวเอง ระหว่างนี้นักพรตเป่าเงินได้ตั้งการทดสอบใหญ่ไว้สามครั้ง เส้ายวนหรานล้วนผ่านได้ทุกครั้ง ทั้งจิตใจและพรสวรรค์ของเขาล้วนเป็นคนเหนือคนอย่างไม่ต้องสงสัย

เส้ายวนหรานติดตามนักพรตเป่าเงินไปที่อารามจินตังรอบหนึ่ง ได้เข้าพบเจ้าอาราม กราบภาพแขวนของอาจารย์ปู่ในห้องโถงใหญ่ ได้รับการบันทึกชื่อลงในทำเนียบของสำนัก นับจากนั้นก็กลายเป็นลูกศิษย์รุ่นที่ใช้อักษรคำว่าเจียนของอารามจินตังอย่างเป็นทางการ สุดท้ายติดตามอาจารย์มาที่ราชวงศ์ต้าเฉวียน อาจารย์และศิษย์สองคนจับมือกันกลายมาเป็นข้ารับใช้ของสกุลหลิว รับผิดชอบจับตามองสภาพการณ์ทางชายแดนทิศใต้มาเป็นเวลานานถึงสิบปีแล้ว

อย่าเห็นว่าเส้ายวนหรานที่รูปร่างสะอืดสะอองดูจืดจางไม่หยก
ต้องลมมีโฉมหน้าเหมือนคนอายุยี่สิบ อันที่จริงเขาอายุสี่สิบปีแล้ว

สองอาจารย์และศิษย์ต่างก็เป็นผู้ฝึกตนขอบเขตประตุมังกร
นักพรตเปาเงินคิดว่าชีวิตนี้ตัวเองคงไม่มีความหวังจะได้เป็นโอสถ
ทองแล้ว เส้ายวนหรานมีพรสวรรค์โดดเด่นกว่าเขา อายุน้อยแค่นี้ก็
กลายเป็นขอบเขตประตุมังกรเหนือชมมหาสมุทรแล้ว มีพรสวรรค์
ในการฝึกตนอย่างแท้จริง เจ้าอารามได้ยืมว่าเส้ายวนหรานฝ่าทะเล
ขอบเขตอยู่ที่ชายแดนต้าเฉวียนก็ถึงกับสั่งให้คนลงจากเขา นำ
อาวุธอาคมหนึ่งชิ้นของสำนักมามอบให้ อีกทั้งยังรับปากว่าขอแค่
เส้ายวนหรานได้เลื่อนขั้นเป็นขอบเขตโอสถทองสำเร็จก็จะมอบ
สมบัติพิทักษ์สำนักที่สืบทอดกันมาเป็นพันปีให้เขา รอให้เขาเส้า
ยวนหรานกลับไปรับที่ภูเขาด้วยตัวเอง ถือเป็นของขวัญแสดงความ
ความยินดี

ดังนั้นอินเมียวเฟิงจึงหวังอาศัยรากฐานที่แน่นหนายิ่งใหญ่ของ
สกุลหลิวต้าเฉวียนมาช่วยให้เส้ายวนหรานพัฒนาไปอีกขั้น
กลายเป็นผู้ฝึกตนโอสถทองที่เป็นเทพเซียนอย่างแท้จริง

ผู้ฝึกลมปราณที่ขอบเขตต่ำกว่าโอสถทองลงมาล้วนยังอยู่ใน
กรุงข่งเล็กใหญ่สองใบ

เกี่ยวกับเรื่องที่แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาเดินเดินทางไปรับตำแหน่งที่
เมืองหลวง เส้ายวนหรานอดทนมานานแล้ว ในที่สุดคืนนี้ทนไม่ไหว
จึงต้องเปิดปากถาม "อาจารย์ สกุลเหยาจะข้ามผ่านหายนะครั้งนี้
ไปได้ทั้งอย่างนี้จริงๆ หรือ?"

อินเมียวเพิงถาม “ทำไม ผิดหวังมากนักหรือ? สกกุลเหยาสามารถถอนตัวออกมาได้อย่างปลอดภัย เหยาจิ้นลือสามารถมีชีวิตที่สงบสุขมั่นคงของนางต่อไป ไม่แน่ว่าเมื่อไปถึงเมืองเซินลิ่งก็อาจได้แต่งเข้าตระกูลสูงศักดิ์สักตระกูลอย่างรวดเร็ว จวนตระกูลใหญ่ลี้กุดจุมหาสมุทร ยากที่จะได้พบหน้ากันอีก ดังนั้นเจ้าเลยไม่ค่อยสบายอารมณ์สักเท่าไร?”

เส้าชวนทรานสายหน้ายิ้มกล่าว “ผิดหวังเป็นเรื่องที่เลี่ยงไม่ได้อยู่แล้ว ก็แค่ต้องตั้งใจฝึกตนปล่อยให้ไปตามธรรมชาติเท่านั้น หากสกกุลเหยาล่มสลาย ศิษย์ย่อมสามารถปกป้องเหยาจิ้นลือไว้ได้ ปีกของตัวเองได้ แต่ในเมื่อสกกุลเหยาผ่านหายหน้ามาได้ก็หมายความว่าวาสนาระหว่างข้ากับเหยาจิ้นลือยังไม่มาถึง ไม่จำเป็นต้องฝืนชะตา วันหน้ายังมีโอกาส”

อินเมียวเพิงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ภูเขาลี้กุดจุมมีต้นไม้พันปี แต่ในโลกมนุษย์น้อยนักที่จะมีคนอายุร้อยปี เหยาจิ้นลือไม่ใช่ผู้ฝึกตน วันนี้นางมีรูปโฉมงดงามเข้าชวน เจ้าจะหวั่นไหวก็เป็นเรื่องปกติ แต่อีกยี่สิบปีให้หลัง ต่อให้โชควาสนามาถึง แต่นางก็กลายเป็นหญิงแก่ตั้งไข่มุกเก่าเหลืองซีดแล้ว ถึงเวลานั้นหากเจ้าโชคดี ไม่แน่ว่าอาจจะกลายเป็นเทพเซียนพสุธาท่านหนึ่งแล้ว ยังมีจิตหวั่นไหวกับสตรีธรรมดาที่ความงามร่วงโรยอีกหรือ?”

เส้าชวนทรานยิ้มบางๆ กล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นก็รอให้ถึงตอนนั้นก่อนค่อยว่ากัน”

เส้าชวนทรานเงยไปครู่หนึ่ง หูฟังเสียงลมที่พัดหวีดหวิว ถามว่า “อาจารย์ ครั้งนี้พวกเราไปเยือนจวนปี้โหยวกะทันหันด้วยเรื่อง

อะไร? เกี่ยวข้องกับกระป๋องบิบิงสงขาวจากเมืองหลวงที่ได้รับมาเมื่อวานหรือ?”

อินเมียวเพียงยิ้มบาง “สรุปคือไม่ใช่เรื่องเล็กก็แล้วกัน”

เส้ายวนทรานยิ้มอย่างฉุนเฉียว ในเมื่ออาจารย์ไม่เต็มใจจะพูด เขาก็ได้แต่สะกดกลิ่นความอยากรู้เอาไว้ในใจเท่านั้น

จวนปีโหยวก็คือจวนของเทพวารีแม่น้ำหมายเหอท่านนั้น ซึ่งคล้ายคลึงกับจวนจินหวงของเทพภูเขาคงที่ถูกลูกชายสามจับกุมตัวไปคุมขังก่อนหน้านี้

เพียงแต่ว่าจวนจินหวงไม่มีเจ้าของอยู่แล้ว ตอนนี้น่าจะกลายเป็นจุดศูนย์รวมของพวกภูตผีปีศาจแทนแล้ว

บทที่ 343.2 เทียวศาลเทพวาริยามคำคืน

ผ่านเหตุการณ์ในครั้งนี้ โชคชะตาล่าคล่องและภูเขาของ แคว้นเปยจิ้นถูกทำลายอย่างหนัก อีกไม่นานเจ้าเมืองเทพภูเขา จินหวงก็จะถูกคุมตัวส่งไปที่เมืองเซินลิ่ง ส่วนศาลเทพวาริทะเลสาบ ชงหูที่ไม่ถูกกันมานานหลายร้อยปีก็ยิ่งพินาศเร็วกว่า พวกกากเดน ที่เหลือของศาลเทพวาริมีเพียงพวกกึ่งหอยปูปลาตัวน้อยที่ไม่เป็น โไล้เป็นพาย หากไม่ทำให้พื้นที่แถบนั้นวุ่นวายก็ถือว่าเปยจิ้นโชคดี แล้ว

แต่เส้ายวนหรานก็พลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เขาหลุดหัวเราะ พรีด ฮูหยินเทพภูเขาที่เพิ่งแต่งเข้าจวนเจ้าเมืองจินหวงกลับต้อง กลายเป็นนักโทษในชั่วพริบตา สตรีผู้นี้โชคไม่ดีเลยจริงๆ เดิมนึก ว่าสามีภรรยาจะได้ครองรักกันไปหลายร้อยปี น่าอิจฉายิ่งกว่าคู่ ยวนยางชายหญิงในโลกมนุษย์ ไหนเลยจะคิดว่าจุดจบจะเป็นเช่นนี้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าเมืองเซินลิ่งจะจัดการกับนางอย่างไร

แต่เรื่องหยุ่มหยมไม่สลักสำคัญเหล่านี้ก็เป็นแค่เรื่องสนุก น่าสนใจบนเส้นทางของการฝึกตนเท่านั้น

สิ่งที่สายตาของเส้ายวนหรานมองเห็นคือความอิสระเสรีบน มหามรรคาของเหล่าผู้อาวุโสเซียนดินทั้งหลาย สิ่งที่ในใจของเขา คิดถึงคือความเป็นอมตะไม่เสื่อมสลาย มีชีวิตยืนยาวเคียงคู่ฟ้าดิน

ความห้าวเหิมเอ่อล้นอยู่ในใจของเส้ายวนหราน เห็นว่าบนชายฝั่งทั้งสองด้านของลำคลองหมายเหอไร้ผู้คนจึงพูดกลัวหัวเราะเสียงดัง “อาจารย์ ข้าจะลองเลียนแบบเจียวหลงลงแม่น้ำดูบ้าง!”

นักพรตหนุ่มแห่งอารามจินตังกล่าวจบก็พลี๊วกายไปที่ผิวน้ำเอาเท้าเหยียบลงไปเบื้องล่าง ทุกครั้งที่ฝ่าเท้าของเขาสัมผัสกับน้ำก็จะมีสะเก็ดน้ำลูกใหญ่ยักษ์กระจายออกมา เพียงแต่ว่าบนชุดเต้าของเขากลับไม่เปียกน้ำสักหยด

อินเมียวเฟิงยังคงทะยานตัวอยู่ริมลำคลอง เห็นท่าทางของลูกศิษย์ผู้เป็นที่ภาคภูมิใจของตัวเองแล้วก็ดำกลัวหัวเราะเบาๆ “เจ้าเด็กบ้า วันหน้าเป็นเซียนพสุธาแล้วยังจะทำตัวแบบนี้อีกไหม?!”

.....

เนินผิงอันรู้แค่ระยะห่างและตำแหน่งคร่าวๆ ของศาลเทพวาริเท่านั้น แต่โชคดีที่แค่ล่องไปตามลำน้ำแล้วคอยจับตามองชายฝั่งทั้งสองข้างก็พอ

ตามคำบอกของเหยาเจิ้นและเหยาจิ้นลือ ตอนล่างของลำคลองซึ่งห่างจากจุดพักม้าไปสามร้อยลี้ก็คือที่ตั้งของศาลเทพวาริหมายเหอแล้ว ศาลแห่งนี้สร้างขึ้นบนภูเขาลูกเล็กไร่นาม เนินเขาราบเรียบ ทุกวันที่หนึ่งถึงสิบห้าของเดือนสามของทุกปี งานจุดธูปบูชาเทพเจ้าจะมีคนมาร่วมตัวกันมากถึงหลายร้อยคน คึกคักมากเป็นพิเศษ ขุนนางและชนชั้นสูงของเขตการปกครองที่อยู่ใกล้เคียงก็จะตั้งโรงทานแจกโจ๊กแจกน้ำชาระหว่างช่วงที่มีงานวัด

ตอนนั้นเหยาจิ้นพูดทอดถอนใจหนึ่งประโยค บอกว่าการเปิด
ฉนวนของสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งภูเขาลำและแม่น้ำคือธรณีประตูใหญ่แห่งที่
หนึ่ง หากสามารถเลื่อนชั้นฉนวนให้เป็นตำหนักได้ นั่นถึงจะเรียกว่า
บรรลุลึถึงระดับที่สูงส่งอย่างแท้จริง

ไม่ต่างจากการที่ตระกูลเซี่ยนบนภูเขาลำได้รับคำสั่งว่า
จง (สำนัก) ไล่เข้ามาในชื่อ

ส่วนเหยาจิ้นก็กลับไปพูดถึงเรื่องประหลาดอีกเรื่องหนึ่งของศาล
เทพวาริ บอกว่าในห้องปักข้างตั้งบูชาเทพรูปของเจ้าแม่หลิงก้านไว
องค์หนึ่ง ซึ่งศักดิ์สิทธิ์เรื่องการประทานบุตรอย่างมากจนชื่อเสียง
โด่งดังไปทั่วทิศ แทบทุกวันจะต้องมีสตรีแต่งงานแล้วจากแดนไกล
เดินทางมาเยือน ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนจากตระกูลสูงศักดิ์ร่ำรวยที่
ตั้งครรภ์ได้ยาก เมื่อมาถึงจะมายังเรือนปักข้างของศาลเทพวาริแห่ง
นี้ จุติบุตรราบไหว่ บริจาคเงินเล็กน้อยก็สามารถขอตุ๊กตาดิน
เหนียวตัวจิ๋วที่ตรงเอาผูกด้ายสีแดงจากหญิงชราที่เฝ้าศาลไปได้
หนึ่งตัว เอาไปผูกไว้ที่ข้อมือ หากกลับบ้านเกิดแล้วมีลูกได้สมใจ
ปรารถนาก็ไม่จำเป็นต้องเอากลับมาคืน แค่ห้ามทิ้งตุ๊กตาดินเหนียว
ที่เอากลับบ้าน ต้องเอาไปบูชา ถือเป็น การแสดงความขอบคุณต่อ
เจ้าแม่หลิงก้านอยู่ไกลๆ

แต่สิ่งที่เงินฝิ่นอันต้องการเห็นอย่างแท้จริงคือศิลาหยกขาว
ขนาดใหญ่สองร้อยกว่าก้อนที่อยู่ด้านหน้าศาลเทพวาริแห่งนั้น ซึ่ง
ส่วนใหญ่อ้วนจาริกบทกวีและคำแซ่ซ้องสรรเสริญที่คนในราช
สำนักและนักประพันธ์เขียนให้แก่เทพวาริล่าคล่องหมายเหอหลัง

จากที่เทพวารील่าคลองหมายเหอช่วยขจัดภัยแล้งให้แก่สกุลหลิวต้า
เฉวียน

ไม่ถึงสองชั่วยาม เฉินผิงอันที่คอยเหลียวซ้ายแลขวา
'ล่องลอย' ไปตามกระแสน้ำอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดก็มาถึงภูเขาลูก
หนึ่งที่อยู่ริมน้ำ

มาจนราตรีมืดดำ ประตู่ใหญ่ของศาลเทพวารีปิดสนิท แต่ฉิน
ผิงอันยังคงมองเห็นแสงโคมไฟที่ส่องสว่างแจ่มจ้าจากที่แห่งนั้นได้
ไกลๆ และนี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ฉินผิงอันมองเห็นศาลเทพวารีได้
ในปราดเดียว

ฉินผิงอันปลันตระหนักได้ว่าสภาพของตัวเองในเวลานี้ แม้
เผยเฉียนและจุเหลียนจะมองไม่เห็น แต่หากในศาลเทพวารีมีผู้ฝึก
ลมปราณห้าขอบเขตกลางอยู่เล่า? เขาจะมองเห็นแล้วคิดว่าตน
เป็นพวกภูตผีปีศาจที่ออกอาละวาดยามค่ำคืนหรือไม่?

นี่ทำให้ฉินผิงอันเริ่มลังเล

หรือระยะทางสามร้อยลี้ที่ล่องลอยมานี้จะเสียเที่ยว? หากบวก
กับระยะทางกลับด้วยก็ตั้งหกร้อยลี้เชียวนะ

แต่คิดไปคิดมา ฉินผิงอันที่ลอยตัวอยู่ใจกลางล่าคลองหมาย
เหอก็ยังตัดสินใจว่าจะลองขยับเข้าไปใกล้ชายฝั่งดู ผลลัพธ์ที่
เลวร้ายที่สุดก็คือได้แค่มองประตู่ศาลเทพวารีไกลๆ แล้วถูกคนเฝ้า
ศาลหรือไม่ก็ผู้ฝึกตนของที่นี่จับได้ จากนั้นถูกไล่ฆ่าเป็น
ระยะทางสามร้อยลี้ คงต้องขอให้แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาเจิ้นที่อยู่ใน
โรงเตี๊ยมช่วยออกหน้าอธิบายให้

และเวลานี้เอง น้ำเสียงที่คุ้นเคยเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นข้างหู "จิตหยินออกมาท่องเทียวยามค่ำคืน? เฉินผิงอัน เจ้าเป็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวไม่ใช่หรือ? หัดมีเหตุผลบ้างได้ไหม?"

เฉินผิงอันหันหน้ากลับไป "ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี"

ห่างไปประมาณสามสิบก้าว มีบัณฑิตชุดเขียวคนหนึ่งนั่งยองอยู่บนพืชน้ำ สองมือของเขาขยำเส้นผมกำใหญ่ราวกับกำลังจะกระชากหัวใครออกมาจากในลำคลอง

เขาก็คือลงชุย

เฉินผิงอันขยับมาอยู่ข้างกายลงชุย ถามว่า "นี่คือ?"

ลงชุยเงยหน้า เอ่ยด้วยรอยยิ้ม "เมื่อครู่นี้ข้ากำลังแย่งจองพื้นที่กับคนอื่นที่ศาลเทพวาริ คิดว่าพอฟ้าสว่างแล้วจะได้จัดรูปเป็นคนแรก ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ให้ลิวเหนียงมองข้าแล้วรู้สึกขวางหูขวางตาน้อยลงอีกนิด"

เฉินผิงอันชี้ไปยังเส้นผมที่อยู่ในมือลงชุย "ข้าหมายถึงเจ้านี้"

ลงชุยเหลือกตามองบน "ผีพรายที่ตายอย่างยุติธรรมในน้ำนะสิ ยังจะเป็นอะไรไปได้อีกแล้ว น่าจะถูกจิตหยินของเจ้าดึงดูดมาเมื่อกินเจ้าเข้าไปแล้ว รับรองว่าตบะของมันต้องเพิ่มขึ้นพรวดพราดแน่นอน ข้าเห็นมันโผล่หัวออกมา แต่หน้าตากลับไม่ได้ละเทะอัปลักษณ์เหมือนผีพรายทั่วไป กลับกันยังดงามไม่น้อย ข้าเลยอยากจะมาปรึกษากับผีสาวตัวนี้ดูหน่อยว่ามันจะออกมาคุยเล่นเป็นเพื่อนข้าได้ไหม"

เพราะลงขุยไม่ได้ปล่อยจิตหยินและจิตหยางออกจากกาย เหมือนอย่างคินนั้น ปราณแห่งความเที่ยงธรรมที่ยิ่งใหญ่ทั่วร่างจึง ไหลออกมาอย่างกำเริบเสิบสาน คินนี้เขาจงใจอำพรางลมปราณ เหมือนนยามปกติที่อยู่ในโรงเตี๊ยม ดังนั้นเหล่าผีพรายใต้น้ำจึงไม่ได้ ตัวสั่นหวั่นรีบจมดิ่งลงไป ในจุดที่ลึกที่สุดใต้น้ำเหมือนอย่างคินนั้น หาไม่แล้วต่อให้ลงขุยแค่เข้าใกล้ศาลเทพวาริ เกรงว่าวิญญาณของ พวกผีพรายในลำคลองหมายเหอก็คงแหลกสลายกันไปหมดแล้ว

ในชายแขนเสื้อสองข้างของลงขุยยังมีลมฤดูใบไม้ร่วงที่เยียบ เย็น ซึ่งมันไม่มีทางสนใจว่าเจ้าจะเป็นผีพรายที่ตายอย่างยุติธรรม หรือผีร้ายที่สมควรโดนกรรมตามสนอง

เงินผิงอันมองเส้นผมสีนิลของผีสาวที่อยู่ในมือลงขุย แล้วค่อย มองลงขุยที่กำลังซักคะเยอกับผีสาว

เงินผิงอันถามว่า "สนุกไหม?"

ลงขุยพยักหน้ารับ

เงินผิงอันหันหน้าไปมองศาลเทพวาริที่อยู่ห่างไปไกล

ลงขุยปล่อยเส้นผมในมือออก เงานหยินใต้น้ำเหมือนได้รับอภัย โทษ รีบแผ่นแนบหายวับไปทันที

ลงขุยลุกขึ้นยืน ยื่นมือมากดไหล่จิตหยินของเงินผิงอัน เอ่ย กลัวยิ้ม "เฟ่งมองให้ละเอียดก็จรรู้แล้วว่าสนุกหรือไม่สนุก"

ทันใดนั้นคนทั้งสองก็จมวิดลงใต้น้ำ

จิตหยिनออกมาท่องเทียวตอนกลางคืน สรรพสิ่งในโลกที่มองเห็นล้วนสว่างจ้าราวกับเวลากลางวัน

ต่อให้อยู่ในน้ำ แต่เมื่อมองไป เส้นสายตาก็ยังไม่ถูกขัดขวาง ความสามารถในการมองเห็นเท่าเทียมกับตบะวิถิวรยุทธ์ของร่างจริงเงินผิงอัน

เงินผิงอันเคยเห็นญาติพี่ปีศาจมานักต่อนักแล้ว แต่นี่กลับเป็นครั้งแรกที่เขารู้สึก...สะอิดสะเอียน

ห่างออกไปไม่ไกลก็คือศาลเทพวาริและชาวบ้านที่ถือโคมไฟ

แต่ก็เพราะว่าเป็นเช่นนี้ รอบกายของเงินผิงอันและลงขุยที่อยู่ใต้น้ำของลำคลองหมายเหอจึงมีผีพราย 'ยีน' เบียดเสียดกันอย่างแออัด พวกมันยีนนิ่งไม่ขยับ ส่วนใหญ่ล้วนสวมชุดสีขาวหิมะ เส้นผมสีดำสนิทเป็นพิเศษแผ่คลุมปิดบังใบหน้า หิ้งตัวยาวลงมาจนถึงช่วงเอว คล้ายหมวกคลุมหน้าที่เรียกวางอบสตรีในห้องหอซึ่งคุณหนูตระกูลใหญ่ผู้สำรวมตนมักจะสวมใส่ยามออกมาข้างนอก

ไม่เพียงเท่านั้น เงินผิงอันก้มหน้าลงมองก็เห็นดวงตาสีเงินคู่หนึ่งที่ใหญ่ราวโคมไฟ ประกายสายตาที่เย็นชาปิดปกติกำลังจ้องเขม็งมาที่พวกเขาสองคน แต่กลับเห็นเรือนกายของมันไม่ชัดเจน

ทั้งสองฝ่ายอยู่ห่างกันอย่างน้อยหนึ่งลิ้ว ทว่าดวงตาคู่นั้นยังใหญ่โตขนาดนี้ แค่คิดก็พอจะรู้ได้ว่าหากมองใกล้ๆ เจ้าสิ่งนี้จะมีขนาดใหญ่มโหฬารขนาดไหน

ลงขุยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "มันและพวกผีพรายล้วนถูกเจ้าตั้งดูดมา เพียงแต่ไม่กล้าจับเจ้ากิน หนึ่งในเพราะถึงแม้จิตหยินตนนี้ของเจ้าเป็น

แค่ตัวอ่อนที่มีแค่เค้าโครงรูปร่าง แต่ก็มีบางอย่างที่แตกต่างไปจาก จิตหยินทั่วไป พวกมันจึงไม่กล้าบุ่มบ่าม เพียงแต่เพราะอยากกิน เจ้าจริง ๆ จึงมารวมตัวกันอย่างต่อเนื่อง อีกอย่างคือพวกมันมี เจตนาชั่วร้ายอย่างอื่น นั่นคือหวังให้เจ้าไปรบกวนปีศาจใหญ่ที่อยู่ ใต้น้ำตื้นนั้น เมื่อเกิดการชนง่ากัน พวกมันก็จะได้รับส่วนแบ่ง ผล คือเจ้ามาหยุดอยู่ที่ศาลเทพวาริแล้วไม่ขยับต่ออีก ปีศาจใหญ่ใต้น้ำ ตื้นนั้นคงโมโหเจ้าแทบคลั่งแล้ว แต่ก็ไม่กล้าว่าวาม ถึงอย่างไรจนปี โหยวของเจ้าแม่เทพวาริล่าคล่องหมายเหอกี้ห่างจากที่นี่ไปไม่ไกล นึก”

ในเมื่อมาแล้วก็ควรอยู่ให้สบายใจ

ฉินผิงอันจึงกวาดตามองไปรอบด้าน คิดว่ากำลังชื่นชม ทัศนียภาพ

จงขุยกิมองตามไปด้วย ก่อนจะตะโกนขึ้นว่า “แม่นางผีพรายที่ หน้าตางดงามคนเมื่อครูนี้อยู่ไหม? หากเจ้าไม่อยากเป็นผีพราย อยู่ที่นี่ต่อไป ข้าสามารถตบเจ้าให้ตายด้วยฝ่ามือเดียว ส่วนข้อที่ว่า จะได้ไปเกิดใหม่หรือไม่ ข้าไม่กล้ารับรอง แต่หากจะให้ช่วยเจ้าหลุด พ้นจากพันธนาการของปีศาจใหญ่ใต้น้ำตื้นนั้น ไม่ต้องคอยช่วย มั่นก่อกรรมทำชั่วอีก กลับไม่ยาก”

โคมไฟคู่ นั้นขยายใหญ่ขึ้นอีกหลายส่วน

ฉินผิงอันหรือตามองไปตามจิตใต้สำนึก

คล้ายกับเวลาไปตกปลาไหลในห้องนาตอนเป็นเด็ก เวลาที่ เห็นหัวและตัวมันเลื่อยสายไปอย่างเชื่องช้า เขาก็จะหรีตาแบบนี้

ลองกะประมาณดูคร่าวๆ แล้ว ปีศาจใหญ่แห่งลำคลองหมายเหอตนี้ น่าจะใหญ่กว่างูเหลือมขาวดำสองตัวที่อยู่บนภูเขาฉีตุนอยู่มาก

เฉินผิงอันเอ่ยถาม “เทพวารีลำคลองหมายเหอไม่คิดจะจัดการมันเลยหรือ?”

จงชุยเอ่ยยิ้มๆ “ไม่จัดการ? ทำไมจะไม่จัดการเล่า การที่เจ้าแม่เทพวารีที่นิสัยฉุนเฉียวท่านนั้นไม่ชอบเผยกายก็เพราะพยายามจะสังหารปีศาจตนนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่กลับกลายเป็นว่าทำให้รากฐานของร่างทองได้รับความเสียหายไปแล้วถึงสามครั้ง แทบทุกๆ สามสิบสี่สิบปีจะต้องออกมาสังหารปีศาจใหญ่ตนนี้ครั้งหนึ่ง ภายในหนึ่งร้อยปียังต้องเปิดฉากสังหารอย่างจริงจังหนึ่งครั้ง ครั้งที่เลวร้ายที่สุด ร่างทองในศาลเทพวารีของนางถึงกับเกิดรอยปริแตกจวนปีโหยวก็จมน้ำไปเกินครึ่ง”

เฉินผิงอันยิ่งประหลาดใจมากกว่าเดิม “ราชสำนักไม่ช่วยกันล้อมปราบปรามมันหรือ? หากราชสำนักต้าเฉวียนทำไม่ได้ แล้วสำนักศึกษาของพวกเขาเจ้าไม่สนใจเลยหรือ?”

จงชุยสอดส่องมือรองไว้ใต้ท้ายทอย “เรื่องราวในโลกไม่ง่ายดายหรอกนะ ปีศาจใหญ่ตนนี้สามารถมีชีวิตอยู่มาจนถึงวันนี้ นอกจากตบะของมันแล้วยังอาศัยมันสมองของมันที่มีมากด้วย อีกอย่างภาคกลางของไบกงทวีปใหญ่ขนาดนี้ สำนักต้าฝูมีคนน้อยนิดแค่นั้น และคนที่สามารถฆ่าปีศาจใหญ่ตนนี้ได้ก็ยังมีน้อยเข้าไปอีก บัณฑิตในสำนักศึกษาต้องอบรมบ่มเพาะตัวเอง ทุกวันจะต้องอ่านตำราศึกษาหาความรู้ ยุ่งมากเลยละ เดียวก็ต้องช่วงชิงตำแหน่ง

นักปราชญ์ ตำแหน่งวิญญูชน เป็นอริยะ คนที่สามารถเป็นอริยะใหญ่ซึ่งมีรูปปั้นตั้งอยู่ในศาลบุนของทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางได้นอกจากจะต้องอ่านตำราแล้วยังมีเรื่องให้ทำอีกมาก อีกอย่างเดิมที่ราชสำนักต้าเฉวียนก็มีวิญญูชนอยู่คนหนึ่งอยู่แล้ว”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ ในใจกระว้างแจ้ง

การเดินทางในพื้นที่มงคลดอกบัวคราวนั้น เขาได้เห็นชีวิตสารพัดรูปแบบในโลกมนุษย์มาแล้ว

แค่ลงขยบอกว่ามีวิญญูชนคนหนึ่งของสำนักศึกษาเฝ้าพิทักษ์ราชวงศ์ต้าเฉวียน เงินผิงอันขบคิดเล็กน้อยก็เข้าใจทะเลลู่ปรุโปร่ง คิดดูแล้วการแข่งขันกันของแต่ละสำนักก็มีอยู่ในสำนักศึกษาเช่นกัน

แต่คำพูดอันดับถัดมาของลงขยบทำให้เงินผิงอันได้เปิดโลกทัศน์ เขาเข้าไปที่คอมพิวเตอร์ที่อยู่ใต้น้ำแล้วกล่าวว่า “เจ้าลองถลิ่งตามองข้าอีกสักครั้งดูสิ? เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะถลกหนังดึงเส้นเอ็นของเจ้าส่งไปเป็นของขวัญแสดงความยินดีแก่เทพวาริลำคลองหมายเหอ?”

ปีศาจใหญ่ตนนั้นค่อยๆ ถอยกลับไป

ผีพรายพวกนั้นก็แยกย้ายกันตามไปด้วย

เงินผิงอันถาม “ของขวัญแสดงความยินดี?”

ลงขยบพยักหน้ารับ “การที่ข้าเดินทางมาที่นี่ก็เพราะได้ข่าวว่าววนปี้โหยวของลำคลองหมายเหอจะได้แหกกฎเลื่อนเป็นตำแหน่งปี

โหยวแล้ว การตัดสินใจนี้ของสกุลหลิวต้าเฉวียน สำนักศึกษาของพวกเราให้การยอมรับโดยปริยาย ซึ่งอันที่จริงราชวงศ์ต้าเฉวียนไม่มีคุณสมบัติจะแต่งตั้ง 'ตำหนัก' นี้ คาดว่านี่น่าจะเป็นฝีมือล่อมคอกหลังว้าวหายของวิญญาณชนในเมืองเซินลิ่งผู้นั้น"

เทพวารีแห่งลำคลองท่านหนึ่งที่ได้รับคำว่า 'สืบทอดระบบดั้งเดิม' นั้นจำเป็นต้องได้รับการยอมรับจากทางราชสำนักเสียก่อน จากนั้นกษัตริย์จะออกราชโองการแต่งตั้ง กรมพิธีการมอบหนังสือทองป้ายหยกหรือสัญญาเงินตำราเหล็กให้ พอได้รับการบันทึกชื่อลงในผังรายชื่อของราชสำนักแล้วก็จะมีคุณสมบัติสร้างศาล สร้างร่างทองคำ ได้รับควันธูปจากโลกมนุษย์ ขณะเดียวกันยังต้องได้รับการยอมรับจากสำนักศึกษาในทวีปที่อยู่ใกล้เคียงด้วย ไม่อย่างนั้นก็ยังเป็นได้แค่ศาลที่ถูกต้องของแคว้น แต่กลับเป็นศาลเถื่อนของในทวีป ศาลเล็ก ๆ ของเทพภูเขาในท้องถิ่นบางแห่งอาจไม่ต้องให้ความสนใจก็ได้ แต่หากเป็นศาลเทพวารีขนาดใหญ่ จะถูกมองว่ามีมรรคายังใหญ่แต่ไม่ครบถ้วน ซึ่งจะต้องพยายามขอร้องให้ฮ่องเต้ขอตำราอริยะปราชญ์เล่มหนึ่งมาจากสำนักศึกษาลัทธิขงจื้อ เอามาตั้งบูชาเพื่อให้ได้รับควันธูปร่วมกัน

ส่วนข้อที่ว่าตำราลัทธิขงจื้อนั้นเป็นผลงานของอริยะท่านไหน จะถูกกำหนดตามที่เราเห็นสมควร โดยทั่วไปแล้วสำนักศึกษาจะตัดสินใจให้โดยดูตามสถานการณ์ แต่ก็มีเทพวารีส่วนน้อยที่นิสัยเจ้ายศเจ้าอย่างหรือมีคนหนุนหลังที่แข็งแกร่งที่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าต้องการตำราเล่มไหนของอริยะท่านใด

แต่สถานการณ์เช่นนี้มีน้อยจนนับนิ้วได้ ในใบงหวีปก็ยิ่งหายาก พันปีถึงจะพานพบสักครั้ง เทพวารีที่กล้าแข็งข้อกับสำนักศึกษาเจ็ดสิบสองแห่งในใต้หล้าไพศาลจะมีมากได้อย่างไร?

ลงขุ่ยไม่ได้บอกความจริงทั้งหมดแก่เงินผิงอัน การที่เขาออกจากเมืองหูเออร์ชั่วคราว มาเข้าร่วมเรื่องครึกครื้นในครั้งนี้ก็เพราะเจ้าแม่เทพวารีที่นิสัยฉุนเฉียวซี้หงุดหงิดเป็นที่เลื่องลือคนนั้นไม่เพียงแต่ไม่รู้สึกรับชั่งใจน้ำหูน้ำตาไหลต่อสำนักศึกษาต้าฝูและสกุลหลิวต้าเฉวียนกับการที่จวนของตัวเองจะได้เลื่อนขั้นเป็นตำหนัก กลับกันยังป่าวประกาศว่านางต้องการตำราของอริยะเล่มหนึ่งมาวางไว้ในตำหนักเทพวารี หากไม่แล้วนางก็ยอมแขวนป้าย 'จวนปีโหยว' ต่อไป

ซึ่งทุกวันนี้ตำราอริยะปราณูเล่มนั้นกลับไม่มีความเกี่ยวข้องกับคำว่า 'อริยะปราณู' เลยแม้แต่นิดเดียว

นี่ต่างหากถึงจะเป็นจุดที่ทำให้สกุลหลิวต้าเฉวียนรวดร้าวมากที่สุด

เพราะตำราเล่มนั้นเขียนโดยเหวินเซิงในอดีต

พอลงขุ่ยได้ยืนยันว่ามีเรื่องวุ่นวายนี้เกิดขึ้นก็รู้สึกว่ตนต้องเดินทางมาเยือนจวนปีโหยวให้ได้

เพียงแต่เขาคิดไม่ถึงว่าจะมาเจอกับเงินผิงอันที่ปล่อยจิตหยินออกมาเดินทางยามค่ำคืนก็เท่านั้น

บทที่ 344.1 ปฏิบัติตามความประสงค์

เงินฝิ่งอันมีโทษะ ในใจคิดว่าไม่ควรทำอะไรตามใจตัวเอง เช่นนี้ พอความคิดบังเกิดขึ้นก็เหมือนควบบ้ำโดยไม่ตั้งรังบังเหียน การเดินทางทางน้ำเป็นระยะทางสามร้อยลี้ในครั้งนี้นำให้พวกผีน้ำปีศาจน้ำเกิดความละโมบ หากเกิดข้อขัดแย้งกันขึ้นมาจริง ๆ น้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ยังอยู่กับร่างที่มีเนื้อหนังมังสา ก่อนหน้านี้ตอนเดินบนน้ำเขาก็ลองฝึกทำเดินนิ่งหกก้าวซึ่งเป็นไปอย่างติดขัด ลองออกหมดไปสองสามหมัดก็ยิ่งอ่อนยวบไร้เรี่ยวแรง รวากับว่าจิตหยินเกิดมาก็ไม่เชี่ยวชาญวิชาหมัด พอคิดถึงดวงตาดุจคอมไฟใต้น้ำคู่นั้น เงินฝิ่งอันก็อดรู้สึกหวาดกลัวในภายหลังไม่ได้

บางทีจงขุยอาจจะมองความคิดของเงินฝิ่งอันออก ถึงกล่าวว่า “เดิมทีจิตหยินก็ชื่นชอบท่องเที่ยวไปในฟ้าดินยามค่ำคืนอยู่แล้ว เจ้าปล่อยจิตออกจากร่างครั้งแรก จิตหยินที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นใหม่ เลือกไปไหนก็ไม่ไป ดันเลือกมาที่ศาลเทพวาริลำคลองหมายเห อแห่งนี้ ตามคำกล่าวของผู้ฝึกกลมปราณ นี่อาจจะเป็นโชควาสนาที่ ได้แค่พบเจอแต่ไม่อาจครอบครองแล้ว แต่กระนั้นก็ยังต้องรับมือ ด้วยความระมัดระวัง โชควาสนามาพร้อมกับหายนะเสมอ อาจ ไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป”

เงินฝิ่งอันถาม “คนเฝ้าศาลเทพวาริที่อยู่ข้างในไม่ใช่ผู้ฝึกตน หรือ? เขาสามารถมองเห็นจิตหยินของข้าได้ไหม?”

ลงขุยพูดเสียงขุ่นอย่างไม่สบอารมณ์ “ด้วยนิสัยของเจ้าแม่ลำคลองหมายเหอผู้นั้น ทุกๆ สามวันห้าวันจะต้องออกมาต๋อยตีกับปีศาจน้ำ อีกทั้งในลำคลองยังมีวิญญาณพยายามมากมายที่ถูกปีศาจน้ำบังการ เจ้าคิดว่าศาลเทพวารีที่วางร่างทองของนางไว้จะไม่มียอดฝีมือเผ่าพิทักษ์สักคนเลยหรือ? ไม่อย่างนั้นก็คงถูกปีศาจน้ำที่แต่งตั้งตัวเองเป็น ‘หวงเซียนลวิน’ ผู้นั้นเขมือบกลืนลงท้องไปพร้อมกันทั้งศาลทั้งภูเขาล้วนแล้ว”

เงินผิงอันกล่าวอย่างอับอาย “ดูเหมือนว่าจะเป็นอย่างนี้จริงๆ”

ในที่สุดลงขุยก็บอกข่าวดีให้ฟัง “แต่เจ้าวางใจเถอะ จิตหยินตนนี้ของเจ้าพร่าเลือนอย่างมาก ขอแค่ไม่เข้าไปจุดธูปในศาล คนของศาลเทพวารีก็ไม่มีใครมองออก”

ลงขุยขมวดคิ้ว เดินวนรอบกายเงินผิงอันแล้วจู้ปากพูด “เงินผิงอัน เจ้าเพิ่งเจอกับหายนะใหญ่มาสองครั้งใช่ไหม? ครั้งหนึ่งคือเมื่อนานมาแล้ว ถูกทำร้ายไปถึงชะตาชีวิต อีกครั้งหนึ่งคือเมื่อไม่กี่ปีมานี้ สะพานแห่งความเป็นอมตะถูกทำลาย?”

เงินผิงอันลึกละเลือนน้อย แต่สุดท้ายก็ยังพยักหน้ารับ เขาที่แต่ไหนแต่ไรมาเป็นคนระมัดระวังตัวมาโดยตลอดกลับบอกความจริงโดยไม่คิดปิดบังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน “ประมาณนั้นแหละ”

ที่เขายอมบอกก็เพราะยศวิญญูชนแห่งสำนักศึกษาต้าฝูของคนผู้นี้ และยิ่งเพื่อ ‘อาจารย์ฉี’ ที่ลงขุยเอ่ยเรียก

ลงขุยลุ่มคล้ำปลายคางตัวเอง ตกอยู่ในภวังค์ของการครุ่นคิด

เงินผิงอันถาม “เจ้ามองออกได้อย่างไร?”

ลงขุยยังคงมองประเมินเงินผิงอัน ก่อนจะพูดเนิบช้า "ต้นไม่มีวงปีให้สังเกตอายุ และอันที่จริงแล้วจิตวิญญาณของคนก็แทบไม่ต่างกัน เพียงแต่ว่าร่างกายของมนุษย์คือฟ้าดินขนาดเล็ก ฟ้าดินคือร่างกายมนุษย์ขนาดใหญ่ ผิวหนังของคนห่อหุ้มเลือดเนื้อเส้นเอ็นและกระดูก ก็เหมือนกับว่ามีกำแพงแห่งหนึ่งตั้งกันขวางระหว่างสองสิ่ง"

เห็นสีหน้ามึนงงของเงินผิงอัน ลงขุยก็ยกตัวอย่างให้ฟัง "ยกตัวอย่างเช่นไต้หล้าไพศาลกับไต้หล้ามิดสลัว ผู้ฝึกตนคิดจะมองกันและกัน ต่อให้เป็นคนที่เชี่ยวชาญวิชาอภินิหารมองแม่น้ำและภูเขาผ่านฝ่ามือ ต่อให้เจ้ามิตบะเป็นเซียนเหรินขอบเขตสิบสองก็ยังไม่ได้ แต่เมื่อจิตหยินของเจ้าปรากฏตัว จิตวิญญาณเหมือนกันที่หลุดออกมาจากน้ำ ซึ่งจะยิ่งมองเห็นได้ชัดเจน นั่นจึงทำให้ข้าสามารถมองเห็นเบาะแสต่างๆ ได้มากมาย"

ลงขุยพลันยกยิ้ม "เงินผิงอัน เจ้าที่เป็นช่างซ่อมปะชุนคงต้องลำบากหน่อยแล้ว"

ที่แตกหักไปคือเครื่องปั้นแห่งชะตาชีวิต ทำให้เงินผิงอันไม่อาจคว้าโชควาสนาใดๆ ในถ้าสวรรค์หาลือไว้ได้ ที่ขาดสะบั้นไปคือสะพานแห่งความเป็นอมตะ รอบทิศของเรือนกายล้วนมีแต่รูโหว่ จะแตกหรือลมฝนล้วนร้าวทะลุเข้ามา เขาลังจำเป็นต้องฝึกวิชาหมัดเขย่าขุนเขาเพื่อต่อชีวิต

ลงขุยบอกว่าเงินผิงอันคือช่างซ่อมปะชุนที่เหนื่อยยากนั้นเรียกได้ว่าพูดลึจุดในคำเดียว

ก่อนหน้านี้โจวจวินนักปราชญ์แห่งแจกัณสมบัติทวีปแค่ห้องบทกลอนก็สามารถทำให้ศัตรูตกอยู่ท่ามกลางพายุลมกรดพริบตาเดียวร่างก็เหลือเพียงโครงกระดูกขาวโพลน ภายหลังลงขุยวิญญูชนแห่งไบกงทวีปก็ยิ่งลึกลับกำเริบจะหยั่ง เวลานี้เงินผิงอันยิ่งมีความรู้สึกที่ลึกลับซับซ้อนต่อสำนักศึกษาลัทธิขงจื้อมากขึ้น

เงินผิงอันถาม "เจ้าจะเข้าไปจุดธูปในศาลหรือ? วิญญูชนแห่งสำนักศึกษาทำเช่นนี้จะไม่มีปัญหาหรือ?"

ลงขุยหลุดหัวเราะอย่างอดไม่อยู่ "หากพวกอาจารย์คร่ำครึบางคนของสำนักศึกษารู้เข้าก็อาจจะถูกวิจารณ์อยู่บ้าง แต่ขอแค่ไม่ทำลายภาพลักษณ์อันสุภาพสง่างาม บันดาลก็ไม่ได้ยึดถือกรอบตายตัวอย่างที่เจ้าคิด"

ลงขุยร้องเอ๊ะหนึ่งที ก่อนจะคลี่ยิ้มมีเลศนัย "ดีนักนะ อาศัยบารมีของเจ้า ข้าเลยได้มีโอกาสเห็นนิสัยชี้หงุดหงิดของเจ้าแม่เทพวารील้าคล่องหมายเหอกับตาตัวเองแล้ว"

ริมฝีปากของลงขุยขมุกขมูยมิบเบาๆ กระแสน้ำของล้าคล่องหมายเหอที่อยู่รอบกายคนทั้งสองเหมือนพบบเลอกับเสาทินกลางน้ำ ลึงอ้อมวนผ่านไป ขณะเดียวกันก็มีประกายแสงอ่อนจางผุดขึ้นมาเป็นระลอกคล้ายร่มคันใหญ่ที่กางอยู่เหนือศีรษะ บดบังเรือนกายของคนทั้งสองเอาไว้

จากนั้นลงขุยก็จับแขนเงินผิงอัน "ไปดูเรื่องสนุกกับข้า"

ลำคลองหมายเหอเปลี่ยนเป็นขุนมัว ไหลซัดสาดซึ้นๆ ลงๆ คล้ายกับมีน้ำสายหนึ่งกระแทกลงกลางลำคลองแล้วระเบิดเสียงดัง อ้ออ้อ

ห่างจากศาลเทพวาริไปสามสี่ลี้ เบื้องใต้ของกระแสน้ำช่วงหนึ่ง ได้กลายเป็นสนามรบ

เดินผิงอันมองไปไกลๆ ก็เห็นว่ามีเรือนกายเล็กจ้อยเรือนกายหนึ่ง ในมือถือวัตถุบางอย่าง ทุกครั้งที่โบกมือจะต้องมีเส้นโค้งสีเงินที่ส่องประกายเจิดจ้าไหลออกมาจากในน้ำ เนื่องจากความเร็วที่มากเกินไป เส้นสีเงินจึงทับซ้อนสะสมกันอย่างต่อเนื่อง คล้ายตัวอักษรแบบหวัดไร้ระเบียบที่เต็มไปด้วยท่วงทำนองของการตวัดพู่กัน

เรือนกายนั้นส่องประกายแสงสีทองอ่อนจาง เมื่ออยู่เบื้องใต้ลำคลองที่มีดมิดก็คล้ายโคมไฟดวงหนึ่งที่ถูกจุดไฟ จึงเด่นชัดสะดุดตาเป็นพิเศษ

เรือนกายของหญิงสาวเต็มมาก ดูเล็กกะทัดรัดอย่างเห็นได้ชัด รูปโฉมยังอ่อนเยาว์ อันที่จริงหน้าตาของนางธรรมดา แถมใบหน้ายังกลมดิกเหมือนตุ๊กตา เพียงแต่ประกายสีทองที่ฉาบทอไปทั่วร่าง และสายตาที่คมกริบทำให้นางเปี่ยมไปด้วยบารมีน่าเกรงขาม

ตรงเอวของนางห้อยดาบยาว ด้านหลังสะพายกระบี่เล่มยาว ในมือยังถือทวนเหล็กที่ยาวมากอีกหนึ่งอัน ยาวจนเกือบจะเท่าความสูงของนางสองคน

ฝักดาบเป็นสีม่วงเข้ม มีเส้นด้ายสีทองรัดพันไว้เกินครึ่ง

จุดที่ฝักกระปี่และด้ามกระปี่ตัดกันมีไอหมอกห่าสีระเหยขึ้นมา เป็นภาพที่งดงามอย่างยิ่ง คิดดูแล้วกระปี่ยาวที่อยู่ในฝักเล่มนั้นต้องมีระดับชั้นที่ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

นางทะยานอยู่ในน้ำเหมือนสายลม ไร้อุปสรรคคิดขวาง รวดเร็วดุจสายฟ้า ทวนยาวในมือกรีดแทงเข้าใส่เรือนกายมहिมา ของปีศาจใหญ่ในน้ำตานั้นอยู่หลายครั้ง เลือดสดสาดกระเซ็นไปทั่วทำให้น้ำในน้ำแม่หมายเหอบอวลไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

มีครั้งหนึ่งนางถูกศีรษะของปีศาจน้ำชนจนร่างกระแทกลงไปได้ ท้องน้ำ เกิดเสียงครืนครันดังเป็นระลอก แต่เพียงชั่วพริบตา ร่างของนางก็ติดผลุงขึ้นมา จ้วงทวนแทงเข้าที่ใต้คางของปีศาจใหญ่ตานั้น ปีศาจร้องโหยหวนเสียงดังสะท้อนแผ่นฟ้า ดิ้นพรวดๆ เป็นเหตุให้ลำคลองหมายเหอเริ่มมีคลื่นยักษ์โถมตัวขึ้นมา แม้แต่ชาวบ้านที่อยู่ตรงศาลเทพวารีก็นั่งสังเกตเห็นความผิดปกตินี้ เพียงแต่ไม่มีใครหวาดกลัว แต่ละคนเขย่งปลายเท้ายึดคอปยายามมองไปให้ไกล เห็นเป็นเพียงเรื่องแปลกใหม่เรื่องหนึ่งเท่านั้น

นอกจากสตรีร่างเล็กเตี้ยจะลงมืออย่างดุตันอำมหิตแล้ว แม่นางชุดดำผู้นี้ยังชอบด่าทอคนอื่นขณะต่อสู้อีกด้วย

“เจ้าเดรัจฉานเจ้ามันโอหังใหญ่แล้ว! ข้าไม่ไปหาเรื่องเจ้าก็ถือว่าหลุมศพบรรพบุรุษของเจ้ามีวันขึ้นแล้ว...ช่างเถอะ เดิมทีเจ้าก็เป็นสัตว์เดรัจฉานที่ไม่มีหลุมศพบรรพบุรุษอยู่แล้ว ในเมื่อเจ้ากล้ามาปรากฏตัวอยู่หน้าศาลของข้า ข้าก็ต้องให้เจ้าทิ้งเนื้อหลายสิบ斤ไว้ที่นี่!”

“อย่าคิดว่าเจ้ามีคนรู้จักอยู่ในราชสำนัก ทุกปีคอยยัดเงินให้เมืองเซินลิ่งเจ็ดแสนแปดแสนตำลึงเงิน คิดอยากจะถอดถอนสถานะเจ้าเมืองของจวนปี้โหวรเข้าทิ้งมาโดยตลอด แล้วข้าจะต้องกลัวเจ้าต่อให้วันใดวันหนึ่งศาลเทพวารील้าคลองหมายเหอกลายเป็นศาลเถื่อนของต้าเฉวียน ร่างทองของข้าถูกทำลาย แล้วจะอย่างไร? บอกแล้วว่าเจ้าเป็นสิบแปดชั้นก็ไม่มีทางสิบเก้าแค่สิบเจ็ดชั้นแน่นอน!”

“เจ้าเดรัจฉาน มาๆๆ มากินทวนข้าอีกรอบ! กลับไปแล้วข้าจะให้คนที่จวนปรุงปลาไหลมัดฉ่าให้สักถ้วย รสชาติคงเยี่ยมยอดยิ่งนัก!”

เรือนกายของปีศาจใหญ่โตมโหฬาร เป็นสีทองอร่าม ทั้งตัวไม่มีเกล็ดสักชิ้น ความเรียบลื่นนั้นทำให้คนสะอิดสะเอียน

เดิมทีมันคือปีศาจใหญ่ในทะเลสาบที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของต้าเฉวียน อยู่ในโลกล้านานจนกลายเป็นปีศาจ เพียงแต่ว่าการฝึกตนเป็นไปอย่างเชื่องช้า แม้ว่าจะมีโชควาสนาใหญ่เทียมฟ้าหล่นมาอยู่ในมือนานแล้ว ทว่าหลังจากหมั่นฝึกตนอย่างมูมานะมาหกร้อยกว่าปีก็ยังคงถูกกักไว้ในอภรณ์ประตูประตุมังกรนานถึงร้อยกว่าปี ภายหลังมียอดฝีมือที่เดินทางผ่านทะเลสาบให้คำชี้แนะ มันจึงออกจากทะเลสาบซึ่งเป็นรังเดิม ขึ้นมาอยู่บนฝั่ง ผ่านความยากลำบากนานัปการ ก่อนจะเริ่มลงน้ำจากแหล่งกำเนิดของลำคลองหมายเหอ เลียนแบบการลงน้ำของเจียวหลง ฝ่าทะเลคู่อวดมาได้จนได้เลื่อนสู่ขอบเขตประตุมังกร หากมันสามารถว่ายน้ำอย่างราบรื่นไร้อุปสรรคไปได้เรื่อยๆ จนกระทั่งไปถึงจุดที่ลำคลอง

และแม่น้ำบรรจบกัน จากนั้นก็ไหลลงสู่มหาสมุทร ไม่แน่ว่าอาจจะ
ได้กลายเป็นโอสถทอง

คิดไม่ถึงว่าตอนที่ผ่านศาลเทพวารील้าคลองหมายเหอ ผู้หญิง
บ้าคนนั้นจะชิงช่างที่มันฆ่าคนธรรมดาจำนวนหนึ่งไป จึงบอกว่าจะ
ทำหน้าที่ทวงคืนความยุติธรรมแทนสวรรค์ ถึงขั้นสู้ตายกับมันอย่าง
ไม่เสียดายชีวิต ตอนนั้นมันเพิ่งจะเลื่อนสู่ขอบเขตประตูมังกร พลัง
อำนาจกำลังโชติช่วงรุ่งเรือง จึงไม่ได้เห็นนางอยู่ในสายตา
ทะเลสาบอันเป็นรังเดิมของมันก็มีเทพวาริเฝ้าพิทักษ์ แต่เทพวาริ
ตนนั้นเป็นได้แค่แมลงที่ต้องส่งเสียงขานรับ (*เปรียบคนที่ไม่มีความคิดเห็นอะไร เอาแต่เออเออไปกับคนอื่น*) มัน คอยค้อมเอวคุกเข่าให้
มัน ทุกปียังต้องส่งของบรรณาการมาให้มัน

ทั้งสองฝ่ายไล่ฆ่ากันจากล้าคลองช่วงที่อยู่นอกศาลเทพวาริ
ขึ้นมาบนล้าคลองตอนบนอย่างต่อเนื่อง การเข่นฆ่าสังหารครั้งนั้น
ฟ้าสะท้านดินสะเทือน สูดหายใจฝั่งสองด้านในระยะสองร้อยลี้ก็
ท่วมเอ่อไปด้วยน้ำ โชคดีที่พื้นที่ช่วงนั้นเป็นป่ากร้างจึงไม่ได้ทำให้
ชาวบ้านเดือดร้อนไปด้วย

มันอยู่ในน้ำแต่กลับเอาชนะเทพวารील้าคลองหมายเหอผู้นั้น
ไม่ได้ จึงได้แต่ถอยกลับไปהל้าคลองหมายเหอตอนบน ใช้เวลาพัก
ฟื้นนานหลายสิบปี หลังจากทีขอบเขตประตูมังกรมันคงดีแล้วก็
สามารถจำแลงกายเป็นคน มันขึ้นฝั่งด้วยรูปลักษณะของชาย
ฉกรรจ์ พกพาเอาสมบัติชิ้นใหญ่ไปขอขมาถึงจวนปีโหรวด้วย
ตัวเอง ไหนเลยจะรู้ว่าผู้หญิงบ้าสมองมีปัญหาผู้นั้นจะไม่พูดพร่ำทำ
เพลงก็ลงไม้ลงมือกับมัน คราวนี้นิสัยดุร้ายของมันก็ถูกระงับแล้ว

เช่นกัน ทั้งสองฝ่ายต่างปล่อยสมบัติอากาศออกมาจนหมดสิ้น เทียบกับการต่อสู้เนื่องจากพบเจอกันบนลำคลอง โดยบังเอิญในครั้งแรกแล้วยังรุนแรงดุเดือดยิ่งกว่า จวนปีโหรวมน้ำหายไปเกินครึ่ง เกิดความเสียหายนับไม่ถ้วน ร่างทองของเทพลำคลองถึงกับเกิดรอยปริร้าว มันเองก็ยังไม่ดีไปกว่ากัน สมบัติอากาศแห่งชะตาชีวิตชิ้นหนึ่งเสียหายและสมบัติสำคัญสยบวาริชิ้นหนึ่งถูกทำลาย ต้องถอยร่นไปพร้อมกับความพ่ายแพ้เนลอนาถ หลังจากนั้นสองร้อยปีที่ผ่านมา มันก็มองศึกกับจวนปีโหรวมเป็นความอัปยศที่ใหญ่ที่สุดในชีวิต ต่อให้หลังจากวางแผนมาแล้วหลายรูปแบบ ตบะเพิ่มพูนจนขยับเข้าไปใกล้ธรณีประตูโอสถทอง แต่ก็ยังไม่ยอมจำแลงกายเป็นคนอื่น มันสาบานกับตัวเองว่ามีเพียงวันที่ร่างทองของหญิงบำผู้นี้พังทลาย ศาลของนางถูกทอดทิ้งเท่านั้น มันถึงจะเดินอาดๆ ขึ้นฝั่ง

ส่วนเศษชิ้นส่วนร่างทองของอีกฝ่ายก็ย่อมต้องกลายมาเป็นอาหารในจานของมัน ไม่แน่ว่าไม่ต้องลงแม่น้ำสายใหญ่หรือลงมหาสมุทร มันก็อาจจะได้เลื่อนขั้นเป็นขอบเขตโอสถทองแล้ว!

เพียงแต่ว่าการต่อสู้ในน้ำอย่างจริงจัง มันกลับไม่เคยได้เปรียบคู่ต่อสู้อย่างเทพวาริลำคลองหมายเหอเลยสักครั้ง

รู้จักกันมาสองร้อยกว่าปี ดูเหมือนสตรีผู้นั้นตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า จะขัดขวางมันไว้ที่ตอนบนของลำคลองหมายเหอ แล้วก็เพราะว่าทำเรื่องโง่ๆ ที่ทำร้ายคนอื่นอีกทั้งยังส่งผลเสียต่อตัวเองนี้ ต่อให้แต่ละปีนางได้รับควันธูปจากโลกมนุษย์มากมาย แต่การสร้างร่างทองของนางก็ยังคงเป็นไปอย่างเชื่องช้าอยู่ดี

และไม่ต้องสงสัยเลยว่าคืนนี้มันต้องพ่ายแพ้อีกครั้ง มันจึงรีบถอยกลับขึ้นไปยังลำคลองตอนบนอย่างรวดเร็ว

สตรีร่างเล็กเตี้ยเห็นว่ามันตัดสินใจแล้วว่าหากตนไล่ฆ่าไปอย่างไม่ยอมเลิกรา มันก็จะขึ้นฝั่งไปทำร้ายชาวบ้าน นางถึงได้หยุดมืออย่างขุ่นเคือง

ขณะที่ศึกใหญ่ดำเนินอยู่ ทวนเหล็กอันนั้นได้จมลงไปยังใต้น้ำนานแล้ว นางเก็บดาบและกระบี่เข้าฝัก พอหาอาวุธที่เหมาะสมที่สุดขึ้นนั้นเจอแล้วก็แผดเสียงด่าทอ ก่อนจะขยับร่างทะยานวูบหายเข้าไปในฉนวนปีโหร

ลงชุกกับเงินผิงอันถึงได้ปรากฏตัว

คนทั้งสองขึ้นฝั่งมุ่งหน้าไปยังศาลเทพวาริ

ชาวบ้านที่มารอประตูเปิดเพื่อจะได้เข้าไปจุดธูปไหว้พระมีมากเกือบพันคน ตรงตีนเขามีทั้งลาและรถม้าจอดเรียงรายเต็มไปหมดเป็นเหตุให้นอกศาลมีร้านแผงลอยขายอาหารม้อดักอยู่มากมายบวกกับเมื่อครู่นี้เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นในลำคลองตอนบนทุกคนจึงกำลังตื่นเต้นฮึกเหิมอย่างถึงที่สุด

ลงชุกไปดูป้ายศิลาหยกขาวซึ่งมีมากมายดุจหน่อไม้อ่อนที่ผุดขึ้นมาหลังฝนตกเป็นเพื่อนเงินผิงอัน

ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคำขอฝนที่ฮ้องเต้และขุนนางท้องถิ่นของต้าเฉวียนแต่ละยุคสมัยมาเขียนไว้ ในนั้นยังมีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกับหนังสือยอมรับผิด รวมไปถึงคำขอขอบคุณหลังจากที่การขอฝนประสบความสำเร็จ ป้ายศิลาเหล่านี้เงินผิงอันกวาดตามองไปอย่าง

รวดเร็ว ส่วนลงขยุไปหยุดอยู่ด้านหน้าสุดของป่าป้ายศิลานานแล้ว
เขานั่งยองอยู่บนพื้น มองป้ายหินเก่าแก่โบราณก้อนหนึ่งที่ได้รับ
ความเสียหายอย่างหนัก บนป้ายเหลือตัวอักษรแค่ไม่กี่สิบตัว
เนื้อหาขาดๆ หายๆ เพราะตัวอักษรเสียหายไปเยอะมาก

เดินผิงอันมาหยุดอยู่ข้างกายลงขยุ พบว่านั่นเป็นกลอนบท
หนึ่ง แต่ไม่ได้ลงนามไว้ว่าใครเป็นผู้เขียน น่าจะเป็นเพราะผ่าน
กาลเวลามาเนิ่นนาน ถูกแดดส่อง ถูกฝนชะ ถูกลมพัด จึงเหลือ
ตัวอักษรอยู่แค่ประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้น

ฟ้าดินไม่ได้ยิน ตะวันจันทร์มองไม่เห็น...ภูเขาลำคลองร่วง
โรย ต้นไม้ใบหญ้าเหี่ยวเฉา คนมีความสุขอยู่บนชั้นฟ้าบอกเล่า
ความทุกข์เวทนาแก่คนอื่น เจ้าแห่งสายฟ้า ควบคุมสายอสนี พุ่ง
ทะยานไปในฟ้าดิน ลมเมฆกลืนกิน...เชี่ยวชาญการต่อสู้ น้ำขวด
ทองหนึ่งหยดบนชั้นนภา เส้นใยเต็มฟ้าดูเครื่องทอผ้า...บัดเป่าไธ
ร้อนใต้หล้า

ลงขยุถาม "มองอะไรออกบ้างไหม?"

เดินผิงอันส่ายหน้า "แค่รู้จักตัวอักษรพวกนี้เท่านั้น"

ลงขยุทอดถอนใจ "อาจารย์เคยกล่าวว่า ตัวอักษรที่บันทึกไว้
ในศิลาก้อนนี้ แท้จริงแล้วคือบทท่องในการบำเพ็ญตนของลัทธิเต๋า
บทหนึ่งที่หายสาบสูญไปเนิ่นนาน"

เดินผิงอันถาม "ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าเจ้าดูออกนะสิ?"

ลงขยุกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "แค่รู้จักตัวอักษรพวกนี้เท่านั้น"

เงินผิงอันหัวเราะหึหึ

คนทั้งสองลุกขึ้นยืน เดินไปทางประตูใหญ่ของศาล มากคนก็มาก ความลงขยจึงอดบ่นไม่ได้ “เพื่อเจ้าแล้ว ข้าคงไม่ได้จุดดอกแรกแล้วสินะ?”

แต่ไม่นานลงขยก็พูดขึ้นอีกอย่างฉะฉานใจว่า “ตรงประตูหลังต้องมีขุนนางหรือไม่ก็ชนชั้นสูงมารออยู่แล้วเป็นแน่ ประตูบานเล็กแห่งนั้นจะเปิดเร็วกว่าประตูใหญ่ทางฝั่งนี้หนึ่งถึงสองเค่อ ดังนั้นพวกชาวบ้านที่รอกอยู่นอกศาลพวกนี้ ต่อให้เจ้ารอหลายวัน หลายปี ขอแค่ไม่ไปข้างหลัง ให้คนเฝ้าศาลเปิดประตูหลังให้ด้วยตัวเอง ชั่วชีวิตนี้เจ้าก็ไม่มีทางได้จุดธูปดอกแรก”

เงินผิงอันกล่าวอย่างล่งเล “ที่บ้านเกิดของข้ามีภาษาธรรมสี่คำบอกไว้ว่า ‘ไม่ต้องแสวงหาสิ่งนอกกาย’”

ลงขยอึ้งรับหนึ่งคำ “คำกล่าวนี้มหัศจรรย์อย่างยิ่ง ศาสนาพุทธยึดมั่นในศรัทธาที่เที่ยงตรง นั่นคือต้องการให้คนมีจิตศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกต้องเที่ยงธรรม เกี่ยวกับเรื่องธูปดอกแรกนี้ อันที่จริงผู้แสวงบุญหลายคนบนโลกต่างก็เข้าใจผิด จุดธูปแรก ไม่ใช่ธูปดอกแรกที่ปักลงไปในกระถางธูปยามที่เข้าไปในศาล ก็เหมือนที่เจ้าพูดว่า ‘ไม่แสวงหาสิ่งนอกกาย’ นั่นแหละ ธูปดอกแรกก็เป็นแค่ธูปดอกแรกที่มาจากความตั้งใจจริงของคนจุดเอง ธูปดอกแรกในชีวิต ธูปดอกแรกของปีนี้ ธูปดอกแรกของเดือนนี้ ล้วนเป็นธูปดอกแรกทั้งสิ้น”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ “มีเหตุผล”

จงขุยกษ์มกล่าว "เจ้าคิดว่ากาทำได้เป็นวิญญชนของสำนักศึกษา
ง่ายนักรหรือ? ต้องมีความรู้กว้างขวางถึงจะได้"

ฉินผิงอันถาม "ถ้าอย่างนั้นเจ้าแต่งกลอนให้ข้าสักบทสิ?
หัวข้อก็คือความรู้สึกลหลังจากอ่านบทขอฝนดีใหม่? ข้าเห็นว่าใน
ผลงานของพวกนักเขียนมักจะเป็นอย่างนี้ เจ้าไม่ลองดูบ้างละ?"

จงขุยกษ์มหน้ามองสีพระจันทร์ "คินนี้เหมาะให้ขึ้นเขาลงน้ำ
เหมาะให้ไปเยี่ยมเยือน เหมาะให้ใกล้ชิดองค์เทพ มีเพียงอย่างเดียว
คือไม่เหมาะให้ร้ายบทกลอน"

ฉินผิงอันหัวเราะหึหึอีกครั้ง

จงขุยกษ์มอายจนพานเป็นโกรธ "ฉินผิงอัน เจ้าทำตัวแบบนี้หน้า
เพื่อนะรู้ใหม่"

แล้วจงขุยกษ์มก็หัวเราะ เอ่ยถามว่า "อยากไปเที่ยวชมฉวนปีโหร
กับข้าสักครั้งใหม่ นั่นคือตำหนักเทพวาริในอนาคตเชียวนะ ต่อให้
เป็นทั่วทั้งไบถงทวีปก็ยังมีน้อยฉนนับนิ้วได้ หากโชคดีเจ้าอาจยัง
ได้เจอเจ้าแม่เทพวาริของลำคลองหมายเหอผู้นั้นด้วย..."

ฉินผิงอันกล่าว "เมื่อครูก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือ?"

จงขุยกษ์มหน้าผากตัวเอง เพียงแต่การตบครั้งนี้ทำให้สมองเขา
มีประกายแสงเปล่งวาบ "วาสนา! เทพหิฉนของเจ้าออกมาท่องเที่ยว
ยามค่ำคินครั้งนี้ก็คือวาสนา ไม่แน่ว่าอาจอยู่ที่ฉวนปีโหรหรือไม่ก็
บนร่างของนาง!"

ฉินผิงอันสายหน้า "ช่างเถอะ ข้าต้องรีบกลับไปแล้ว"

ลงขยทำหน้าที่เหมือนเห็นผี บนโลกยังมีคนที่ไม่เห็นโชควาสนา อยู่ในสายตาแบบนี้ด้วยหรือ?

มีเสียงอีกทีก็ดังมาจากทางตีนเขา ลงขยจึงลากเงินผิงอันไปด้วยกัน “ปัญหามาแล้ว ไปดูกันเถอะ”

หญิงชราที่ดูแลศาลแห่งนี้กับผู้ฝึกตนเฒ่าที่ลักษณะเหมือนเซียนคนหนึ่งยืนเคียงไหล่กันอยู่ตรงตีนเขา ชัดขวางไม่ให้สตรีสวมชุดขาวคนหนึ่งเดินขึ้นไปบนทางภูเขา

พวกชาวบ้านที่อยู่ตามร้านขายอาหารยามดึกห่างไปไกลพากันซุบซิบชี้ไม้ชี้มือใส่

บทที่ 344.2 ปฏิบัติตามความประสงค์

ที่แท้สีหน้าของสตรีผู้นั้นซีดขาวเหมือนคนป่วย ไม่เพียงเท่านั้น แม้เสื้อผ้าอาภรณ์ของนางจะไม่ต่างจากชาวบ้านทั่วไป แต่หากมองอย่างละเอียดจะเห็นได้ว่าตลอดเส้นทางที่นางเดินผ่านมาล้วนเปี่ยมโชกเห็นร่องรอยอย่างชัดเจนราวกับถือตะกร้าไม้ไผ่แล้วทำน้ำหยดมาเป็นทาง

หญิงชรากระแทกไม้เท้าห้วงมังกที่ถือไว้ในมือลงพื้นแรงๆ แค้นเสียงเย็นกล่าวว่า “แค่ผีพรายน้อยตัวหนึ่งก็กล้าล่วงเกินศาลของเจ้าแม่เทพวาริ รนหาที่ตาย!”

ผู้ฝึกตนเฒ่าคลี่ยิ้มกล่าว “เดิมทีก็เป็นผีร้ายที่อยู่ในน้ำตัวหนึ่ง อยู่แล้ว พูดว่ารนหาที่ตายคล้ายจะไม่ค่อยเหมาะสมนัก”

รอยยิ้มบนใบหน้าของหญิงชราน่าสะพรึงกลัว นางจ้องผีพรายในลำคลองหมายเหอที่ทำตัวกำเริบเสิบสานไร้ความยำเกรงตนนี้ เขม็ง

ผีสาวตนนั้นตัวสั้นเตี้ย กัดริมฝีปาก ปลุกความกลัวมองไปยังบุคคลยิ่งใหญ่ที่สูงส่งเกินใครทั้งสองท่านแล้วเอ่ยอย่างขลาดกลัวว่า “เทพเซียนผู้เฝ้าศาล เซียนชื่อท่านนี้ ข้ามาที่นี่เพื่อตามหาบัณฑิตคนหนึ่ง เขาบอกว่าสามารถช่วยให้ข้าหลุดพ้นจากพันธนาการของปีศาจลำคลอง ไม่ต้องคอยช่วยคนชั่วก่อกรรมทำเข็ญอีกต่อไป...”

หญิงชราเลิกคิ้ว “ตกลงสินดี! เจ้าขึ้นฝั่งมาอย่างไรสาเหตุ นี่ต้องเป็นแผนการชั่วร้ายของปีศาจล่าคลองตนนั้นแน่นอน!”

ผู้ฝึกตนเต๋าลูบหนวดพลาจคลียิ้ม “เจ้าจะจัดการหรือให้ข้าจัดการ?”

หญิงชรากำไม้เท้าแน่น คิดจะใช้ไม้เท้าสังหารผีตนนี้

แต่กลับค้นพบว่าทำอะไรก็ยกหัวมังกรไม่ขึ้น จึงหันขวับกลับมา มองเห็นบัณฑิตคนหนึ่งคลียิ้มมาให้ พุดกับนางว่า “มีอะไรก็พุดกันดีๆ แม่นางคนนี้ได้โกหก ขำรับปากนางเรื่องนี้จริงๆ นางกล้าเสี่ยงกับการถูกปีศาจน้ำทรมานเพื่อขึ้นฝั่งมาหาข้า ไม่ง่ายเลยทีเดียว หากข้าเป็นพวกนักต้มตุ๋นที่พุดหาหาความเชื่อถือไม่ได้ สิบปีร้อยปีหลังจากนี้นางต้องมีชีวิตอนาถมากแน่ๆ ไม่แน่ว่าอาจกลายเป็นดวงวิญญาณใส่เทียนใต้ล่าคลองหมายเหอ ถูกเผาไหม้อยู่ในน้ำจนกระทั่งวิญญาณมอดม้วย ความทรมานเช่นนี้น่ากลัวยิ่งกว่าหัตถ์ทรมานทุกอย่างบนโลกเสียอีก”

ลงชยุหันไปยิ้มให้ผีสาวที่ก่อนหน้านี้เคยถูกตนกระชากผม “แม่นางมีจิตใจที่กล้าหาญ และยังมีสายตาที่ดี ความปรารถนาที่ข้าจะช่วยเจ้าสมหวังเอง! แต่การที่เจ้ากล้าขึ้นฝั่งมา ข้าก็จะลองพยายามขอโอกาสให้เจ้าได้ไปเกิดใหม่...”

หญิงชราหน้าแดงกำ ยังคงไม่สามารถขยับหัวมังกรที่อยู่ในมือได้แม้แต่นิดเดียว นางอับอายจนพานเป็นความโกรธ “เจ้าเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม เจ้ากำลังพุดเหลวไหลอะไร?! เจ้าคิดจะปกป้องผีพรายลูกน้องปีศาจล่าคลองตนนั้นภายใต้เปลือกตาของเจ้าแม่เทพวาริออย่างนั้นรี?”

สายตาของผู้ฝึกตนเต๋าอิมคริม คำพูดที่ออกมาจากปากก็ยิ่งอันตราย “คนผู้นี้มีเจตนาชั่วร้าย ไม่แน่ว่าคิดจะใช้แผนในนอกประสาธน์ ช่วยปีศาจล่าคลองตนนั้นทำร้ายเจ้าแม่เทพวารีของเรา”

ลงขุยแสรังทำเป็นไม่ได้ยิน แคล้งไปที่ดวงตาของผีพรายตนนั้น

ในดวงตาของนางมีความหวาดกลัว เจ็บแค้น และยังมีความละอายใจเสียวหนึ่งต่อบัณฑิตตกอับที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้

ลงขุยคลี่ยิ้มพยักหน้าให้ “เห็นแก่จิตใจที่ดิ่งงามของเจ้าดวงนี้ ต่อให้ถูกอาจารย์ดำ ซ้ำก็จะแหกกฎเพื่อเจ้าสักครั้ง อย่างน้อยเมื่ออยู่ต่อหน้าข้าลงขุย ทำดีต้องได้ดี ไม่แบ่งแยกกว่าคน ผีหรือตัวประหลาด แม่นาง โปรดรอสักครู่”

ลงขุยยื่นมือออกมาทำท่ากระตุกลงด้านล่างหนึ่งที ไม่เท่าหัวมังกรหน้กร้อยจินลึงฝังลงไปบนพื้นดินแล้วหายไปอย่างไร้ร่องรอย จากนั้นเขาก็ยกมือขึ้นตบหญิงชราคนเฝ้าศาลจนวนร่างของนางหมุนคว้างอยู่กลางอากาศหลายสิบรอบ ก่อนจะไปหล่นกระแทกห่างไปไกลสิบกว่าจั้ง แล้วยกมือตบผู้ฝึกตนเต๋าผู้นั้นให้ปลิวลงไปตกในล่าคลองหมายเหอ

ฉินผิงอันยิ้มบางๆ กล่าวว่า “สมเหตุสมผล แต่ดูเหมือนจะไม่ค่อยมีมารยาทเท่าไรนะ”

นี่คือคำพูดที่ลงขุยเคยพูดกับเขาตอนอยู่ในโรงเตี๊ยม

ลงขุยหัวเราะฮาๆ “ถามใจตัวเองไงล่ะ”

ลงขุยกุบรอยยิ้ม แล้วเอ่ยอย่างเล่นแง่ “แค่มีเหตุผลก็พอแล้ว คำว่ามารยาทนี้ยิ่งใหญ่เกินไป ข้าเป็นแค่วิญญาณชน ไม่ใช่อริยะ ตอนนี้ยังไม่ได้ใช้”

ผีสาวล่าคล่องหมายเหอตนนั่นอ้าปากกว้าง

นางเดาออกกว่าบัณฑิตตรงหน้าผู้นี้คือผู้ฝึกลมปราณที่มีตบะไม่ตื่นเขิน แต่ไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายจะสามารถตบเทพเซียนผู้เฒ่าทั้งสองคนโดยที่พวกเขาไม่มีริ้วแรงให้เอาคืนแม้แต่นิด

พลังอำนาจของลงขุยกุบผสานรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน เขาเดินก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า ชายแขนเสื้อสองข้างส่ายไหว หยุดยืนหนึ่งตรงหน้าผีสาวแล้วกล่าวเสียงหนักว่า “บอกชื่อแซ่ บ้านเกิด ช่วงเวลาตกฟากมา!”

ผีสาวบอกไปทีละอย่างตามคำสั่ง

ลงขุยกุบพยักหน้ารับบอกให้รู้ว่าตนทราบแล้ว ครั้นจึงประกบสองนิ้วเขาด้วยกัน ทิ่มไปที่หว่างคิ้วของผีสาวเบาๆ พุดอย่างเรียบง่ายว่า “ข้า ลงขุยกุ วิญญาณชนแห่งสำนักศึกษาต้าฝู”

ฉินผิงอันค้นพบว่านอกจากเขาและผีสาวแล้ว ดูเหมือนว่าชาวบ้านทุกคนที่อยู่นอกศาลเทพวาริจะตกอยู่ในสภาวะหยุดนิ่งแม่น้ำแห่งกาลเวลาหยุดชะงักในช่วงเวลาสั้นๆ

ลงขุยกุเอ่ยเนิบช้าว่า “ขอประกาศแก่ดินแดนเฟิงตู (ดินแดนที่ผู้ตายอาศัยอยู่) ไว้ ณ ที่นี้ว่า หญิงสาวผู้นี้จะไปยังโลกแห่งความมืด หมิ่นผีมิอาจกล้ากราย พญายมราชมิอาจดูหมิ่น เคาระห์กรรม

ทั้งหลายให้ยกเลิกหมดไป ข้าจะเป็นผู้รับไว้เอง ปลอຍให้นางได้ไป
เกิดใหม่ รับพรอันประเสริฐ”

ฉนั้นผิงอันพลันเงยหน้าขึ้น เห็นเพียงว่าบนอากาศห่างจากลำ
คลองหมายเหอไปร้อยจั่งมีเมฆดำเคลื่อนมารวมตัวกันบดบังแสง
จันทร์ พอจะมองเห็นศีระของผีในโลกมืดตนหนึ่งที่ใหญ่โตราว
ขุนเขาลอยผลุบโผล่ได้เลือนราง พลังอำนาจน่าตะลึง ลักษณะ
คล้ายกุ่มชา (หมายถึงผีที่ได้รับหน้าที่ในโลกแห่งความตาย) ระดับ
ชั้นสูงสุดของเมืองเพิงตูซึ่งวาดไว้ในภาพวาดของตระกูลเซียนบน
ภูเขาบางแห่งอย่างไม่มีผิดเพี้ยน จากนั้นทะเลเมฆก็รวมตัวกันหนา
หนัก ลดวูบลงต่ำเคลื่อนมาแผ่ปกคลุมไปทั่วน้ำของลำคลองหมาย
เหอ ขุนนางในโลกแห่งความตายในตำนานผู้นั้นเดินออกมาจาก
ไอหมอกสีมืดดำช้าๆ พอขึ้นมาบนฝั่งแล้วก็หยุดผีเท้าลงอย่าง
รวดเร็ว เขาก้มหน้าลง บนศีระสวมหมวกขุนนางแห่งยมโลก กุม
หมัดกล่าวว่า “รับคำสั่งตามประสงค์!”

เมื่อเขายกมือขึ้นกุมเป็นหมัดก็มีเสียงเคร้งคร้างดังกระทบกัน
เป็นระลอก ที่แท่นบนแขนสองข้างของเขาก็มีโซ่เหล็กสองเส้นพันไว้
ห้อยยาวลงไปจนถึงพื้น

ลงหยุดหมัดมือกลับมา

วิญญาณของผีสาวเริ่มสลายเหมือนแสงหิ่งห้อยที่พากัน
ล่องลอยไปหากุ่มชาที่ยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ

นางพูดด้วยเสียงสะอื้น “ขอบคุณคุณชายลง หวังว่าชาติหน้า
ข้าจะได้ตอบแทนพระคุณของท่าน”

ลงชยุ โบกมือพลาจคลียิ้ม “ไม่ต้องหรอก อย่ำได้มำมีความ
เกี่ยวข้องกัข้ำอิกเลย ซำติหน้าจงเป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ของ
เจ้ำให้สบายใจเถอะ”

สุดท้ำยผีสำวถูกกู่ขำแห่งดินแดนเพิงตุที่มีหน้าทีคล้ายคลึง
กัขตุลัดตระเวนพำตัวไป ไอเมฆหมอกสีด่ำที่ลอยอยู่บนลำคลอง
หมำยเหอและกลำงอำกาศต่งกัม้วนตัวแล้วสลายหำยไปด้ว

ก่อนจะล่ำกไป กู่ขำตนนั้ขำเลื่องมองมำท่งจิตหยินของ
เงินฝิงอ้นคล้ำยไม่ตั้งใจ แต่กัคล้ำยจะเจตน่ำ

ลงชยุเข็ดเหงื่อบนหน้าผำก ฟ่นลมหำยใจขุ่นมัวออกมำหนักๆ
หนึ่งที แล้วหันหน้ามำเอ่ยเตือนเงินฝิงอ้นว่ำ “จิตหยินนี้ของเจ้ำไม่
ธรรมด่ำจริงๆ ถึงขนำดไม่ถูกสยบไปด้ว หรือว่ำเมื่อก่อนเจ้ำเคย
ไปห้องแม่้ำแห่งก่ำเวล่ำมำก่อน? เป็นไปไม่ได้กระมั่ง?”

เงินฝิงอ้นไม่ได้ตอบค่ำถำมข้อนี พุดเพียงว่ำ “ข้ำรู้สิกว่ำจิว
เหนียงน่ำจะชอบเจ้ำ”

ดวงต่ำลงชยุเป็นประก่ำย “เจ้ำคิดอย่งนี้จริงๆ หรือ?!”

เงินฝิงอ้นยิ้มบ่งกล่ำวว่ำ “พุดกัขเจ้ำไปต่ำมมำรยำทนะ
อย่ำได้คิดเป็นจริงเป็นล้ง”

ลงชยุยิ้มลี้ดเลื่อง ล่ำกนั้กัพีมพ่ำเบำๆ ว่ำ “วิธีก่ำรทีไม่
สอดคล้องกัภคว์เกณฑ์เช่นนี้ ข้ำกลับทำสำเร็จจริงๆ หรือนี้?”

จู่ๆ ลงชยุยกก็เอียงศีรษะ ใช้ฝ่ามือถูปลายคาง จู้ปากพูด “ข้านี้มัน เก่งจริงๆ บุรุษที่หน้าตาหล่อเหลาแถมยังมีความสามารถอย่างข้า หาไม่ถ่านักหรือ”

ฉินผิงอันพยักหน้ารับ เอ่ยคล้อยตาม “แถมยังสามารถเขียน กลอนที่ไม่มีสัมผัสคล้องจอง แล้วยังเป็นคนทำบุญอีกด้วย”

ลงชยุยกทอดถอนใจอย่างเศร้าสร้อย “คุยกับเจ้านี้มันน่าเบื่อ จริงๆ”

.....

จวนปีโหรวไม่ได้สร้างไว้ริมลำคลองหมายเหอ แต่ตั้งอยู่กลาง หุบเขาห่างจากลำคลองไปอีกสิบกว่าลี้ บวกกับที่สองข้างฝั่งของลำ คลองช่วงนี้ไม่มีเส้นทางภูเขา ภูเขาสูงชันเดินลำบาก ร่างผู้คน หากขุนนางในพื้นที่คิดจะมาเยือนจวนปีโหรวจึงเป็นเรื่อง ยากลำบาก ยงดีที่เจ้าแม่เทพวารีที่เป็นดั่งมังกรเทพเห็นหัวไม่เห็น หางช่วยลดความลำบากของพวกเขาไปได้เยอะ เหล่าขุนนาง ท้องถิ่นแค่ต้องไปเยือนจวนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของภูเขาและแม่น้ำปีละครั้ง เท่านั้น นี่จึงกลายเป็นความเคยชินของวงการขุนนางไปแล้ว

อาจารย์และลูกศิษย์จากอารามจินตึงสองคนอย่างอินเมียวเฟิง และเส้ายวนหรานต่างก็เป็นผู้ฝึกตน แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่คิดว่ การเดินทางมาที่นี่เป็นเรื่องยากลำบากตรงไหน เมื่อมาถึงหน้า ประตูใหญ่จวนปีโหรว อินเมียวเฟิงก็บอกชื่อแซ่ด้วยเสียงดังกังวาน นอกจากบอกสถานะเข้ารับใช้จักรพรรดิราชวงศ์สกุลหลิวแล้ว ยัง บอกชื่ออารามจินตึงซึ่งเป็นสำนักของตนด้วย ผู้ฝึกตนของต้า เฉวียนล้วนเคยได้ยินเรื่องนิสสัยประหลาดของเทพวารีลำคลอง

หมายเหอกันมาก่อน อินเมียวเฟิงจึงกลัวว่าหากตนไม่เอ่ยถึงอาราม
จินตัง คินนี้จวนปีโหววอาจจะไม่เปิดประตูให้

แต่นักพรตเป่าเงินท่านนี้คิดผิดแล้ว

ต่อให้เขาบอกชื่ออารามจินตังและสถานะของอาจารย์ปู่เส้า
ยวนหรานออกไป ประตูใหญ่ของจวนปีโหววก็ยังคงปิดสนิท แม้แต่
คนเฝ้าประตูก็ไม่ได้โผล่หน้าออกมาให้เห็น

สีหน้าของอินเมียวเฟิงไม่สบอารมณ์ แต่จำต้องขมก้นเอาไว้
เอ่ยขอร้องให้เทพวาริล่าคลองหมายเหอเปิดประตูยอมให้พวกเขา
เข้าพบอีกครั้ง แถมยังบอกไปตามตรงว่าตนนำพระราชโองการลับ
ของฮ่องเต้มาแจ้ง

สวนเส้ายวนหรานกลับยิ่งสงสัยใคร่รู้ว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไรกัน
แน่ อาจารย์ของตนถึงยอมให้พวกเขาสองคนต้องมากินน้ำแกง
ประตูปิดอยู่อย่างนี้ (กินน้ำแกงประตูปิดเปรียบเปรยถึงการไปเยือน
บ้านคนอื่นแล้วเขาไม่ต้อนรับ ไม่เชื่อเชิญให้เข้าไปข้างใน)

กลางจวนขนาดมโหฬารที่กินอาณาบริเวณถึงร้อยกว่าไร่ ใน
ห้องโถงใหญ่ที่แสงไฟโซติช่วงแห่งหนึ่งมีหญิงสาวร่างเล็กเตี้ยนั่งอยู่
บนม้านั่งตัวยาวโดยยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบบนม้านั่ง ก้มหน้าก้มตา
กินบะหมี่ถ้วยที่วางอยู่บนโต๊ะ

หรือควรจะพูดให้ถูกว่า อ่างบะหมี่

ใหญ่กว่าศีรษะของนางสองศีรษะรวมกันเสียอีก

คือบะหมี่ปลาไหลผัดฉ่า

ในห้องโถงมีพ่อบ้านและสาวใช้ของจวนยืนกันอยู่หลายคน ส่วนใหญ่ล้วนเป็นผีพรายที่ตายอย่างอยุติธรรมในลำคลองหมายเหอ

ผู้เฒ่าคนหนึ่งในนั้นถามขึ้นเบาๆ “เหนียงเนียง จะไม่พบหน้านักพรตจากอารามจีนตั้งสองคนนั้นจริงๆ หรือขอรับ?”

หญิงสาวไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น ล้วงตะเกียบรื้อเร็วราวกับบินเวลากินเส้นก็มีเสียงสุดดังสวบๆ นางพูดเสียงอู้อี้ฟังไม่ชัด “พบกะผีนะสิ! พุดไปพุดมาก็แค่คำพุดแบบเดิมๆ นารำคาญจะตาย”

นางปล้นเงยหน้าขึ้น พุดกับชายฉกรรจ์ท่าทางซื่อๆ ลักษณะคล้ายพ่อครัวที่กำลังปลดปลอกแขนออก “ผัดได้ไม่เลว คราวหน้าใส่พริกเยอะๆ หน้อย ใส่สั๊กสามสีจีน รสชาติจะได้ดียิ่งขึ้น อย่าลืมละว่าทางที่ดีที่สุดต้องเป็นพริกชี้ฟ้าของร้านหลิวเหล่าซาน พริกของที่นี่รสชาติดั้งเดิมที่สุด!”

พ่อครัวคนนั้นพยักหน้ารับ พุดตะกุกตะกัก “เหนียง...เนียง ข้า...ข้า...ทราบแล้ว”

หญิงสาวร่างเล็กเตี้ยกลอกตามองบน พุดอย่างขุ่นเคือง “เหนียงเนียงกับท่านทวดเจ้านะสิ ข้ายังเป็นหญิงสาวในห้องหอ!”

นางปล้นใจสั่น ตบตะเกียบวางลง ลูกพรวดขึ้นยืน โใบหน้าเต็มไปด้วยปราณสังหาร “มารดามันเถอะ ยังมีคนกล้ามาก่อกวนที่ศาลอีกรี?! ใจกล้าไปหน้อยแล้วกรรมัง!”

บนโต๊ะปรากฏแก้วน้ำกลุ่มหนึ่งเหมือนมีคนจุดรูป เพียงแต่ว่า นอกจากวันที่ลอยอ้อยอิงแล้วยังมีเสียงของหญิงชราผู้หนึ่งดัง ขึ้นมาด้วย

หลังจากนางตั้งใจรับฟังจนจบ นางที่ไอสังหารเดือดพล่านก็ เรอตั้งเอ็ก ก่อนจะรีบก้มหน้าค้อมเอวหยิบตะเกียบขึ้นมากินบะหมี่ ปลาไหลผัดฉ่าอีกคำโต แล้วถึงได้เช็ดปาก เดินก้าวยาวๆ ออกไป ข้างนอก พอเดินไปใกล้ธรณีประตูแล้วถึงพูดกับพ่อบ้านชราว่า "ข้าจะไปที่ศาลสักกรอบ เจ้าไล่แขกที่อยู่ข้างนอกกลับไปซะ บอกว่า ข้ายังคงยืนกรานคำเดิม เว้นเสียจากว่าทางราชสำนักจะสามารถ บอกให้สำนักศึกษาเอาตำราเล่มนั้นออกมาได้ ไม่อย่างนั้นจวนปี โหรวของเราที่ยอมเก็บรักษาป้ายแก่นี้เอาไว้"

พ่อบ้านชราหน้านิ้วคิ้วขมวด แม้ว่าจะเคารพเจ้าแม่เทพวาริ ทานนี้มาก แต่กลับไม่ได้หวาดกลัวนางสักเท่าไร จึงถามไปตาม ตรงว่า "เหนียงเนียง หากเทพเซียนลัทธิเต๋าสองคนนั้นขุนเคื่อง ขึ้นมา ทำลายจิตวิญญาณข้าจนแหลกสลาย ข้าควรจะทำ อย่างไร? แล้ววันหน้าใครจะยังไปช่วยหาซื้อของจากในตลาดของ โลกมนุษย์มาให้ท่าน?"

นางร้องอุย "กลัวตายก็บอกมาตรงๆ สิ ยังจะมาหาซื้ออ้างให้ ตัวเองอีก"

พูดอย่างนี้ก็จริง แต่พอนางก้าวหนึ่งก้าวออกไปจากธรณีประตู ร่างหายวับไปแล้ว กลับยังมีเสียงของนางก้องสะท้อนอยู่ข้างนอก จวนปีโหรว "พูดคุยกันดีๆ ห้ามฆ่าคน...พูดผิด ห้ามฆ่าผี"

.....

ในศาลเทพวารील้าคลองหมายเหอ เรือนกายเล็กเตี้ยของสตรี
ปรากฏขึ้นจากความว่างเปล่า ห้อยดาบสะพายกระบี่ แต่ไม่ได้พก
ทวนเหล็กเล่มนั้นมาด้วย

เมื่ออยู่ในอาณาเขตของศาลร่างทอง ก้าวแคหนึ่งก้าวนางก็มา
หยุดอยู่ตรงหน้าของตัวการร้ายสองคนนั้น “พวกเจ้าสองคน เกิด
อะไรขึ้น? เหตุใดต้องมาก่อเรื่องที่นี่? หญิงแก่คนเฝ้าศาลที่ผู้ว่าเขต
การปกครองยึดเยียดมาให้พูดจาเชื่อถือได้แค่สามสี่ส่วน ข้าไม่เชื่อ
คำพูดที่เสริมเติมแต่งจนเกินจริงของนาง แต่ความเคลื่อนไหวของ
ที่นี่ ข้ารับรู้ได้อย่างชัดเจน พวกเจ้าลองพูดมาสิ ข้าจะรับฟัง”

นางที่คุมเชิงอยู่กับเงินผิงอันและลงชยุพูดพลาถอยหลังไป
อย่างเงียบเชียบ

ไม่ใช่ว่าหวาดกลัวอะไร แต่เป็นเพราะการที่ต้องแหงนหน้าพูด
กับคนอื่น นางรู้สึกว่าน่าขายหน้าไม่น้อย

รองนไม่จำเป็นต้องงยหน้าแล้ว นางถึงได้หยุด นึกเรื่องหนึ่ง
ขึ้นได้จึงกล่าวว่ “ใช่แล้ว ข้าก็คือเทพวารีของล้าคลองหมายเหอ
แห่งนี้”

ลงชยุจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในนางฟังหนึ่งรอบ เขาพูดอย่าง
กระชับแต่ได้ใจความ ความจริงของเหตุการณ์จึงปรากฏกระจ่าง
แจ้ง

พอนางฟังจบก็พยักหน้ารับเบาๆ “ก็คงต้องทำประมาณนี้แหละ
ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าเดินเล่นกันตามสบาย ข้าจะบอกให้หญิงแก่เฝ้า
ศาลผู้นั้นสำรวจมตณ อย่าได้คิดลอบกัดพวกเจ้า”

ลงชยุเห็นว่านางนีกจะไปก็ไปจึงรีบวิ่งเอาไว้ "ข้ามีธุระสำคัญ
อยากจะคุยกับเจ้า"

สีหน้าของนางเคร่งเครียด

ในฐานะเทพวาริของระบบสืบทอดดั้งเดิมที่ควบคุมโชคชะตา
ของน้ำในลำคลองหมายเหอ ความเคลื่อนไหวผิดปกติของที่นี่
ช่วงก่อนหน้าได้บดบังเจตนาธรรมสวรรค์ ราวกับว่าพื้นที่ในรัศมี
หลายสิบลี้ถูกไอหมอกในภูเขาเคลื่อนเข้าปกคลุม เป็นเหตุให้นาง
สัมผัสไม่ได้ถึงความแปลกประหลาดที่ซ่อนอยู่ภายใน แต่ฝ่ายตรง
ข้ามมีตบะตื่นลึกลงเท่าไร นางพอจะรู้อยู่ในใจคร่าวๆ เมื่อเทียบกับ
ปีศาจลำคลองที่รับมือได้ยากตุนั้น มีแต่จะแข็งแรงแรงกว่า ต่อให้อยู่
ในศาลของตัวเอง พลังการต่อสู้ของนางย่อมเหนือกว่าอยู่ใต้น้ำ แต่
เรื่องตื้นพื้นแห่งนี้ นางเป็นสตรีคนหนึ่ง หากไม่ต้องลงไม้ลงมือกัน
ย่อมดีกว่า ในเมื่อบัณฑิตผู้นี้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังอย่างชัดเจน
แล้ว ก็ถือว่าพวกเขาได้มาพบกันโดยบังเอิญเท่านั้น เจ้าเดินบน
เส้นทางหยางกวาน (หมายถึงเส้นทางที่กว้างใหญ่ไร้อุปสรรค) ของ
เจ้า ข้าก็จะได้กลับไปกินบะหมี่ปลาไหลชามนั้นของข้า

คิดไม่ถึงว่าบัณฑิตที่อยู่ตรงหน้าจะยังมีธุระสำคัญอยาก
พูดคุย?

หรือว่าเป็นเรื่องที่จวนปีโหรจะได้เลื่อนขั้นเป็นตำหนัก?

นางจึงถามไปตามตรง "เจ้าเป็นคนของสำนักศึกษาต้าฝู?"

ลงชยุยิ้มตอบ "เจ้าแม่เทพวาริแค่เดาก็ถูกต้อง สมกับ..."

"ไม่ต้อง 'สมกับ' แล้ว หยุดเลยๆ!"

นางยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาตัดบทคำพูดที่กล่าวตามมารยาทของลงขุย แล้วเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “บัณฑิตอย่างพวกเจ้าชอบประจบสอพอ สมกับที่เคยได้ยืมมาจริง ๆ”

ฉินผิงอันรู้สึกวุ่นวายใจ

ลงขุยเกาหัว “เปลี่ยนเป็นตำราของอริยะเล่มอื่นไม่ได้จริง ๆ หรือ? เจ้ารู้หรือไม่ว่าการที่เจ้าตั้งต้นแบบนี้ ฮ้องแต่สกุลหลิวต้าเฉวียนลำบากใจอย่างมาก ไม่แน่ว่าวิญญูชนของสำนักศึกษาที่อยู่ในเมืองเช่นลิ่งอาจหงุดหงิดที่เจ้าไม่รู้จักความหวังดีของผู้อื่น หาใช่ว่าสำนักศึกษาต้าฝูของพวกเราไม่เข้าใจผู้อื่น วางมาดใหญ่โต แต่เป็นเพราะข้อเรียกร้องของเทพวารีอย่างเจ้าเกินจากหลักปกติไปจริงๆ”

นางพยักหน้ารับ “ข้ารู้ว่าข้าเรียกร้องมากเกินไป ดังนั้นพวกเจ้าก็อย่ารับปากเรื่องนี้เลย ข้าไม่ได้ต้องการตำหนักปีโหยวอะไรเสียหน่อย ไซ้แล้ว หวังว่าสำนักศึกษาของพวกเจ้าจะไม่พาลโกรธราชสำนักต้าเฉวียน หากมีเรื่องอะไรก็ให้มาหาข้า ข้ากล้าทำก็กล้ารับ ความรับผิดชอบแค่นี้ จวนปีโหยวของพวกเรายังมีอยู่”

ลงขุยกล่าวอย่างฉุนเฉียว “ข้าคิดไม่ตกจริงๆ ว่าเหตุใดเจ้าแม่เทพวารีอย่างเจ้าถึงต้องการตำราของอริยะท่านนั้นให้ได้? หรือเจ้าเคยรู้จักกับอริยะท่านนั้น?”

เจ้าแม่เทพวารีล้าคลอหงายเหอสายหน้าอย่างแรง “ข้าเป็นแค่เทพวารีตัวน้อยๆ ไหนเลยจะรู้จักกับท่านอริยะเหวินเซิงที่มีความรู้ใหญ่กว่าผืนฟ้าได้ ก็แค่เคยอ่านหนังสือของท่านผู้อาวุโส รู้สึกว่าบทความของเขา แต่ละคำล้วนงดงามดูๆ ไซ้มุข เขียนได้

ดีกว่าหมีซึ่งที่มีหลักการยิ่งใหญ่ แต่น่าเสียดายที่เลือกใช้ถ้อยคำชวนให้อึดอัดกั๊กกลุ่ม และดีกว่าหยาซึ่งที่ความรู้อย่างยิ่งกว่าอยู่มาก อืม หากเอาบทความของปรมาจารย์มหาปราชญ์มาเทียบกับท่านผู้เฒ่าเหวินซึ่งแล้วก็พอจะถือได้ว่าสูสีกันกระมัง...”

จงขุยกะพริบตาปริบๆ “เจ้าแม่เทพวารี เจ้าพุดจาแบบนี่ต่อหน้าวิญญาณชนของสำนักศึกษา ไม่กลัวจะถูกฟ้าผ่าตายหรือ? ฮืม?!”

ถึงอย่างไรจงขุยกะก็มีชาติกำเนิดมาจากสายของหยาซึ่งสายดั้งเดิมที่สุด แล้วนับประสาอะไรกับที่อาจารย์ผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่เขา เจ้าขุนเขาสำนักศึกษาตัวผู้ก็ยิ่งเดินออกมาจากจวนของหยาซึ่งในทวีปแดนเทพแผ่นดินกลาง

จงขุยกะโมโหก็สวนโมโห แต่ไม่ได้คิดจะทำอะไรเจ้าแม่เทพวารีที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ แต่หากไม่ชมชูนางสักหน่อย มโนธรรมในใจของเขาก็มีอาจสงบลงได้

อันที่จริงสาเหตุจริงๆ นั้นเป็นเพราะจงขุยกะกังวลว่าอาจารย์ที่เฟื่องพิทักษ์ภาคกลางของไบกองทวีปจะถูกปรากฏการณ์ประหลาดของที่นี่ดึงดูดความสนใจ แล้วใช้วิชาอภินิหารเพ่งมองมายังภูเขาม่าน้ำแถบนี้ ถ้าอย่างนั้นหากเขายังไม่เอ่ยถ้อยคำผดุงคุณธรรมหรือพูดอะไรที่ช่วยกู้หน้าตาสายบุนผั่งเขากลับคืนมาสักหน่อยกลับไปจะไม่ถูกอาจารย์ด่าตายหรือ?

คงเป็นเพราะตระหนักได้ว่าตัวเองปากเปราะพูดไม่คิด ถือเป็นไม่ความเคารพอย่างใหญ่หลวงแล้ว นางจึงกะพริบตาปริบๆ “ในบ้านข้ามีบะหมี่อยู่ถ้วยหนึ่งที่ยังกินไม่หมด ต้องกลับไปกิน ถ้าเย็นแล้วจะไม่อร่อย”

เดินฟังอันฟังเจียบๆ ยืนอยู่ด้านข้าง แต่ในใจกลับมีคลื่นซัด
โถมกระหน่ำ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

บทที่ 345.1 อริยะมาเยือนจวนปีโหยว

หญิงชราคนเฝ้าศาลของศาลเทพวาริลำคลองหมายเหอเป็นคนสนิทของจวนผู้ว่าราชการในท้องถิ่น นอกจากใต้เท้าผู้ว่าฯ จะเป็นคนแนะนำมาด้วยตัวเองแล้ว นางยังต้องใช้ทรัพย์สินส่วนตัวอีกเป็นจำนวนมากการในสร้างสายสัมพันธ์กับที่ว่าการกรมพิธีการของเมืองเช่นลิ่ง กว่าจะได้ครอบครองตำแหน่งที่ได้ค่าน้ำร้อนน้ำชา มากพอนี้ ไม่รู้ว่ามีผู้ฝึกฝนปรารถนากน้อยเท่าไรที่อิจฉาทาร้อนก่อนหน้านี้หญิงชราใช้วิธีจุดธูปเทพสูงฟ่องไปยังจวนปีโหยว เวลาไม่ต้องรอให้เจ้าแม่เทพวาริเอ๋ยเตือนอะไร นางก็หยุดด้วยตัวเองแล้ว ไม่เหลือความคิดอยากแก้แค้นอีกต่อไป ไม่กล้า ไม่กล้าอย่างสิ้นเชิง

แต่วิญญาณชนหนุ่มของสำนักศึกษาด้าผุผายลมก็มากพอจะสะท้อนให้นางตายแล้ว

เหตุใดราชวงศ์ต้าเฉวียนถึงได้เจริญรุ่งเรืองในทุกๆ วันตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา อีกทั้งยังมีแนวโน้มว่าจะได้เป็นพันธมิตรกับหลายแคว้นในภาคกลางของไบกงทวีป?

นอกจากความสามารถของฮ่องเต้และมีขุนนางขุนแม่ทัพบู๊มากความสามารถรวมตัวกันแล้ว อันที่จริงทุกคนล้วนรู้ดีอยู่แก่ใจว่าเป็นเพราะมีวิญญาณชนท่านหนึ่งนั่งบัญชาการณอยู่ที่เมืองเช่นลิ่ง แคว้นดั้งเดิมที่แข็งแกร่งอย่างเป่ย์ลิ่ง นั่นคือ จนถึงทุกวันนี้ ก็ยังไม่มีนักปราชญ์ของสำนักศึกษาอยู่แม้แต่คนเดียว

วิญญาณจากสำนักศึกษาเบื้องหน้าคนนี้อายุน้อยขนาดนี้ เดิมทีนี่ก็เป็นบารมีที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งอยู่แล้ว

อายุสามสิบปีหรืออายุสี่สิบปี ลอหงวนที่ตรากตรำกับการสอบกับเด็กหนุ่มอัจฉริยะที่ช่วงชิงความรุ่งโรจน์มาได้ด้วยการลงมือเพียงครั้งเดียว คือความต่างราวฟ้ากับดิน

หญิงชราเฝ้าศาลและผู้ฝึกตนเฒ่าที่กลับขึ้นมาบนฝั่งคล้ายเด็กน้อยทำผิดสองคนทีรอให้อาจารย์ลงโทษ

พวกเขาที่เป็นเทพเซียนผู้อาวุโสในสายตาของชาวบ้านมีความสัมพันธ์ที่ธรรมดากับจวนปีโหยว รู้ดีว่าลึกๆ แล้วในใจเจ้าแม่เทพวารีดุแคลนพวกเขา แต่เพราะเห็นแก่หน้าของผู้ว่าฯ กับราชสำนัก เจ้าแม่ถึงได้หลบตาข้างหนึ่งลืมตาข้างหนึ่ง เรื่องหารายได้เข้ากระเป่า ขอแค่นี้ไม่เกินกว่าเหตุ ก็จะไม่คิดเล็กคิดน้อยกับพวกเขาที่อยู่ในศาลเทพวารี

เพียงแต่ว่าคืนนี้เป็นคืนที่ค่อนข้างยากลำบากสำหรับพวกเขาแล้ว

เพราะเจ้าแม่เทพวารีและศาลเทพวารีไม่อาจเป็นยันต์คุ้มกันกายให้พวกเขาได้อีกต่อไป

จงขุยตวาดเสียงกร้าว "คนหนึ่งคือคนเฝ้าศาลที่รับผิดชอบดูแลวันรูปของศาล อีกคนหนึ่งคือผู้ฝึกตนที่ทางราชสำนักส่งตัวให้มาปักหลักอยู่ที่นี้ แต่กลับไม่มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นเลยแม้แต่น้อย ไม่หันได้ถามไถ่ความเป็นมาก็จะอาศัยกำลังที่เหนือกว่าทำตัวดูร้าย มิน่าเล่าผีพรายไต้ล่าคล่องหมายเหอถึงได้มีมากขนาดนี้

นอกจากจะถูกปีศาจใหญ่ทำร้ายแล้ว พวกเจ้าสองคนก็ยากจะปฏิเสธความผิดให้พ้นตัวไปได้!”

หญิงชรา กับผู้ฝึกตนเต๋ามาตกลใจหน้าซัดเผือด ถ้อยคำทอวาจาหยกของอาจารย์สำนักศึกษาหลังจาก ‘สวมอารมณ์สวมนกวานอย่างเป็นระเบียบ’ (การสวมอารมณ์สวมนกวานอย่างเป็นระเบียบแสดงถึงรูปลักษณะภายนอก ขณะเดียวกันก็หมายถึงการจำกัดระเบียบมาจากภายใน เป็นการตัดเตือนให้มนุษย์กระทำในสิ่งที่ถูกต้องเที่ยงธรรม) ไม่ว่าคำใดก็ตามที่หลุดออกมาล้วนมีน้ำหนักหมิ่นฉิน นี่ไม่ใช่แค่คำกล่าวลอยๆ เท่านั้น

สตรีร่างเล็กเตี้ยเอ๋อเสียงหนักอึ้ง “เรื่องสังหารผีพรายใต้น้ำพราห์เพื่อ หลักๆ แล้วถือเป็นการผิดของตัวเอง”

จงขุยโบกชายแขนเสื้อ “ไม่ไว้หน้าเจ้าแม่เทพวาริแม่แต่น้อย “คนละเรื่องกัน! สองคนนี้มีหน้าที่สำคัญขนาดนี้ แต่กลับคิดจะอ้อมแรงกายแรงใจกับทุกเรื่อง ไม่ยอมเปลืองน้ำลายสอบถามแม้แต่ครึ่งคำ ไม่ยอมเสียเวลาคิดให้มากขึ้นอีกนิด แล้วจะรับหน้าที่นี้ต่อไปได้อย่างไร! พวกเขาไม่ใช่เศรษฐีที่นอนเสวยสุขอยู่ในบ้านเสียหน่อยอยู่ตำแหน่งไหนต้องพึงระลึกถึงเรื่องของตำแหน่งนั้น อยู่ที่นี่ ทุกการกระทำของพวกเขาล้วนเกี่ยวพันไปถึงโชคชะตาแห่งแม่น้ำและภูเขาของราชสำนัก!”

คนทั้งสองตื่นตระหนกจนแทบจะขวัญหนีดีฝ่อแล้ว

ดูจากท่าทางที่ดึงเอาราชสำนักเข้ามาเกี่ยวข้องนี้แล้ว หากวิญญาณชนดึงเอาจุดประสงค์ของสำนักศึกษามาพูดอีก พวกเขาจะไม่เจอกับหายนะที่มีอาจพลิกฟื้นกลับมาอีกเลยหรือ?

หญิงชราลงไปนั่งคุกเข่าเอ่ยขอร้องก่อน ถ้อยคำที่กล่าวก็ไม่
พ้นทำนองว่า วันหน้าไม่กล้าทำผิดอีกแล้ว

ผู้ฝึกตนเฒ่าก็ค้อมเอวคารวะ บอกว่าตนผิดต่อความไว้วางใจ
ที่ราชสำนักมิให้ วันหน้าจะต้องอุทิศตนทุ่มเทอย่างสุด
ความสามารถ

ลงขยุแค้นเสียงเย็น “เห็นแก่ที่พวกเจ้าเพิ่งทำความผิดเป็นครั้งแรก
จะยกหน้าที่นี้ให้เจ้าแม่เทพวารีเป็นคนจัดการ”

คนทั้งสองรีบลุกขึ้นกล่าวขอบคุณ จากนั้นก็หันไปขอรับผิด
จากเจ้าแม่เทพวารี

ลงขยุเห็นพวกเขาแล้วรู้สึกขวางหูขวางตาจึงโบกชายแขนเสื้อ
ตวาดว่า “ยังไม่รีบกลับไปปิดประตูทบทวนตัวเองที่ศาลอีก ออย่ามา
อยู่ตรงนี้ให้อับอายขายหน้าผู้คน!”

คนทั้งสองจึงจากไปอย่างกระเซอะกระเซิง

ลงขยุหันไปพูดกับหญิงสาวร่างเล็กเตี้ยด้วยสีหน้าจริงจัง “ใน
ฐานะเทพวารีล่าคล่องหมายเหอ ได้รับการเคารพบูชาจากชาวบ้าน
นับหมื่น จะดีจะชั่วเจ้าก็ควรจัดการกับผู้ใต้บังคับบัญชาเสียบ้าง
อย่าเอาแต่ล้องจะจัดการจับปีศาจล่าคล่องตนนั้น เรื่องควันรูปของ
องค์เทพ ไม่ใช่แค่รบราฆ่าฟันกันอย่างเดียว หากชาวบ้านที่มาจุด
ธูปมีจิตศรัทธาอย่างแท้จริง ต่อให้หนึ่งปีมีธูปแค่ก้านเดียว ควันรูปก็
ไม่มีทางขาดหาย แต่หากคนในเขตการปกครองมีแต่ความละโมภ
คนที่มาจุดธูปมีแต่ใจเห็นแก่ได้ ไม่ได้มีความจริงใจต่อเจ้าสัก
เท่าไร จะเป็นอย่างไร? ควันรูปหลายร้อยปี หมอกควันลอยแผ่

เต็มฟ้า ขนาดยามค่ำคืนยังมีคนหลายร้อยมารออยู่ข้างนอกหวังได้เข้ามาจุดธูปในศาล บารมียิ่งใหญ่มากกว่าศาลบุนและศาลเทพอภิบาลเมืองของเมืองเช่นจึงด้วยซ้ำ แต่ในความเป็นจริงแล้วควันธูปมีมากน้อยแค่ไหน หน้ากเบาเท่าไร ทุกวันมีน้ำหนักกี่จิ้น คนธรรมดาไม่รู้ คนเฝ้าศาลก็ไม่รู้ แต่เจ้าในฐานะเทพวาริลำคลองหมายเหอจะไม่ได้หรือ? หากไม่เป็นเพราะการดำรงอยู่ของตำหนักเจ้าแม่หลังก้านช่วยเจ้ารวบรวมควันธูปและการเคารพบูชาจากสตรีแต่งงานแล้วที่มีจิตศรัทธาอย่างแท้จริงมาได้กลุ่มใหญ่ ปานนี้เจ้าก็คงถูกปีศาจลำคลองที่มีพรสวรรค์ไม่ธรรมดาตุนนั้นถอนรากถอนโคนศาลเทพวาริ เหยียบย่ำจวนปีโหยวจนและเป็นหน้ากลองไปแล้ว!"

สตรีร่างเล็กเตี้ยรู้สึกกระดากใจและอับอายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ลงขยุไม่พูดอะไรอีก

ทะเลสาบในหัวใจของเงินผิงอันสงบลงแล้ว การเดินทางไกลในใต้หล้าไพศาลทั้งสองครั้ง เวลาที่คนนอกพูดถึงอาจารย์ฉีและชีวไฉ เต๋าเหวินเซ็งมีแค่สามครั้งเท่านั้น

เล่นเวินเทพอภิบาลเมืองของแคว้นไฉอีแจกัสนสมบัติทวีปนักพรตเต๋าในพื้นที่มงคลดอกบัวพูดถึงเรื่องของการจัดลำดับ จากนั้นก็เป็นเจ้าแม่เทพวาริที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ นึกไม่ถึงว่าหลังจากได้อ่านหนังสือของชีวไฉ เต๋าแล้วนางจะกลายเป็น...ผู้ศรัทธาในตัวชีวไฉ เต๋าเหวินเซ็ง อีกทั้งยังไม่ไขความเลื่อมใสศรัทธาธรรมดา แต่แทบจะใกล้เคียงกับความหลงใหล ขนาดเงินผิงอันก็ยังไม่กล้าพูดว่าความรู้ของอาจารย์ผู้เต๋า ต่อให้เอาไปเทียบกับปรมาจารย์

มหาปราชญ์ก็ยังคงพอจะสู้สีกันเท่านั้น ปีนั้นตอนที่ชยุตงซานพูดถึงอดีตอาจารย์ของตนก็ยังบอกแล้วว่าเหวินเซ็งรอบรู้ ประหนึ่งดวงตะวันกลางนภาในสายตาของบัณฑิตทุกคนในโลก แต่ไม่เคยเอาไปเปรียบเทียบกับอริยะคนใดที่มีรูปปั้นตั้งอยู่ในศาลบุน

แล้วนับประสาอะไรกับการที่สำนักศึกษาต้าฝูอัญเชิญตำราเล่มหนึ่งของลัทธิขงจื้อออกมาบูชาไว้ในศาลสักแห่ง ต้องเกี่ยวพันไปถึงรากฐานร่างทองของสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่ง นอกจากนี้ยังเกี่ยวพันกับการเลื่อนชั้นจวนเป็นตำแหน่งที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งภูเขาลำและแม่น้ำปรารภนาแม่ในยามหลับฝัน

สำหรับการตัดสินใจของสตรีร่างเล็กเตี้ยตรงหน้าผู้นี้ เงินผิงอันทั้งรู้สึกตื่นตะลึง ไม่เข้าใจและหึ่งดีใจจากใจจริง

ราวกับว่าอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่มากมายดูจน่าในมหาสมุทรแล้วในที่สุดก็ได้พบเจอกับคนที่เดินอยู่บนเส้นทางเดียวกัน

จงขุยกหันมาพูดกับเงินผิงอัน "รู้หรือไม่ว่าทำไมเหตุผลถึงใช้ไม่ได้ผล? ไม่เพียงแต่เรื่องที่ตบคนไปสองที แล้วก็ไม่ใช่แค่เพราะสถานะวิญญูชนของข้าด้วย"

เงินผิงอันอยากรู้จริงๆ จึงถามอย่างจริงใจ "ช่วยอธิบายที"

จงขุยกพูดด้วยสีหน้าฮึกเหิม "เป็นความดีความชอบของการนำตำราอริยะปราชญ์เล่มแล้วเล่มเล่าในสำนักศึกษาลัทธิขงจื้อของพวกเรามาสั่งสอนให้แก่ความรู้ผู้คนนานนับพันปี สำนักศึกษาทั้งเจ็ดสิบสองแห่งตั้งตระหง่านอยู่ในเก้าทวีปใหญ่ เป็นเหตุให้ผู้คนทั้งบนและล่างภูเขากเกิดความเคารพยำเกรง หากพวกอาจารย์ของ

สำนักศึกษาเอาแต่อาศัยพลังกำลัง แน่นอนว่าผู้คนยอมเลื่อมใสแต่ปาก แต่ไม่ได้เลื่อมใสจากใจจริง มีแต่จะสะสมความไม่พอใจเอาไว้ข้างขยก็แค่อาศัยร่มเงาจากต้นไม้ที่บรรพชนปลูกไว้ก็เท่านั้น”

เงินฝิ่นอันรู้สึกแปลกๆ

คำพูดและการกระทำของลุงขุยตอนนี้แตกต่างจากเวลาปกติราวฟ้ากับเหว

แน่อนว่าเหตุผลที่ลุงขุยพูดมานั้นหาข้อตำหนิไม่ได้เลย

ลูกตาของลุงขุยกลอกไปมาสองสามที ทำท่าเงี้ยหูตังใจฟังก่อนจะหัวเราะออกมา “ในที่สุดอาจารย์ก็ไปสักที ดูท่าคลีนมรสุมในคืนนี้คงถูกชำระมือจนผ่านไปได้แล้ว โชคดีมาเยือนหลังโชคร้าย ฮ่าๆ ไม่แน่ว่าคราวหน้าที่กลับไปยังสำนักศึกษา อาจารย์อาจยังพูดชมเชยข้าสองสามคำ”

เงินฝิ่นอันพูดไม่ออก นี่ต่างหากถึงจะเป็นลุงขุยที่เขารู้จัก

เจ้าแม่เทพวาริ์ล่าคล่องหมายเหอได้เปิดโลกทัศน์ เกือบจะสงสัยว่าสถานะวิญญูชนของคนผู้นี้เป็นของปลอมหรือไม่

ลุงขุยตบห้อง “พอเจ้าพูดถึงบะหมี่ถ้วยนั้นก็ให้นึกอยากกินพวกเราไปกินม้อดึกที่จวนปี๋โหยวของเจ้าสักม้อดีไหม?”

เงินฝิ่นอันขมวดคิ้ว “ห่างไปไม่ไกลมีร้านขายอาหารรอบดึกอยู่”

เงินฝิ่นอันในเวลานี้ไม่ใช่คนที่ไม่รู้ประสาในเรื่องทางโลกอีกแล้ว รูปปั้นของชีวใจเฒ่าเหวินเซ็งไม่เพียงแต่ถูกย้ายออกมาจาก

ในศาลบุน ยังถูกคนทุบทำลาย หนังสือของเขาทุกเล่มที่อยู่ในใต้
หล้าไฟศาลห้ามจัดพิมพ์อีกทั้งยังถูกเผาทิ้ง ตอนนั้นนักศึกษาทั้ง
เจ็ดสิบสองแห่งในเก้าทวีปใหญ่ หากไม่ใช่เจ้าขุนเขาออกหน้าด้วย
ตัวเอง อย่างน้อยก็ต้องมีวิญญูชนท่านหนึ่งจัดการเรื่องนี้
รับผิดชอบคอยตรวจตราให้ราชสำนักของแต่ละพื้นที่ปฏิบัติตาม
ห้ามให้มีข้อผิดพลาดอย่างเด็ดขาด

หากเขาเข้าไปเกี่ยวข้องกับศาลเทพวาริลำคลองหมายเหอ
ราชสำนักตำเฉเวียนและนักศึกษาต้าฝู ขอแค่ถูกคนมีใจคิดไม่
ซื่อหลอกใช้ ถึงเวลานั้นก็มีความเป็นไปได้ว่าจะทำร้ายคนอื่นและ
ยังทำร้ายตัวเอง

การประชันขันแข่งของสายบุนได้ข้อสรุปแบบตอกปิดฝาโลง
ไปแล้ว คนรุ่นหลังไม่จำเป็นต้องพูดหลักการเหตุผลอะไรอีก เพราะ
อะไร? เพราะเหล่าอริยะได้พูดเหตุผลหลักการทั้งหมดออกมานาน
แล้ว

เจ้าแม่เทพวาริที่มีร่างกายเล็กกะทัดรัดคล้ายจะเปลี่ยนใจ จึง
เริ่มเชื่อเชิญคนทั้งสองไปที่จวนปีโหยวด้วยการยิ้มพูดว่า "ร้านแผง
ลอยที่อยู่นอกศาลหรือจะเทียบกับอาหารม้อตึกในจวนปีโหยวของ
ข้าได้ ไปๆ ข้าจะได้ถือโอกาสเอาสุราหมักร้อยปีไหหนึ่งมารับรอง
แขกผู้สูงศักดิ์ทั้งสองท่านด้วย"

นางอยากใช้สถานะวิญญูชนแห่งสำนักศึกษาของคนผู้นี้สร้าง
เป็นจิ้งจอกที่หมั่นหนังสือ เอามากำราบข้ารับใช้สกุลหลิวสองคนที่
อยู่นอกจวนปีโหยวซึ่งพยายามเตือนนางโดยใช้ทั้งไม้อ่อนและไม้แข็ง

นางแอบหัวเราะชอบใจอยู่กับตัวเอง รู้สึกว่าแผนการของตนไม่เป็นรองปีศาจล่าคลองตนนั้นเลย

นางยังคิดก็ยิ่งอารมณ์ดีจนหัวเราะออกมาอย่างโง่ม

เงินผิงอันรู้สึกระอาใจเล็กน้อย เจ้าแม่เทพวารีผู้นี้ชื่อเกินไปหน่อยแล้ว ทำแบบนี้ไม่เท่ากับบอกให้รู้ว่าอาหารม้อดึกของจวนปีโหยวเจ้ากินยากหรือ? อย่างน้อยก็ควรจะรอให้หลอกพวกเขาสองคนเข้าไปในจวนได้ก่อนแล้วเจ้าค่อยหัวเราะชอบใจก็ยังไม่สาย

ลงขุยแสรังทำเป็นมองไม่เห็นเหมือนคนตาบอด ลากเงินผิงอันไปด้วยกัน บอกแค่ว่าอยากให้เห็นสุรารสเลิศที่หมักมานานเป็นร้อยปีไหนั้น อยากรู้ว่าจะสู้เหล้าบัวหมักห้าปีได้หรือไม่

การปรากฏตัวที่ศาลเทพวารีคืนนี้ไม่อาจปิดบังหูตาของผู้คนได้อีกแล้ว อีกทั้งลงขุยยังช่วยตำหนิสั่งสอนหญิงชราคนเฝ้าศาลให้สตรีร่างเล็กเตี้ยจึงปล่อยตัวตามสบาย ยื่นมือข้างหนึ่งไปยังล่าคลองหมายเหอ ผิวหน้าปล้นกระเพื่อมซัดรุนแรง ก่อนที่ลำน้ำเส้นหนึ่งจะพุ่งขึ้นไปยังชายฝั่ง จากนั้นก็จำแลงกายเป็นเงียวหลงสีเหลืองยาวร้อยจั้งที่มีชีวิตชีวาเหมือนจริงตัวหนึ่ง มันมาหยุดอยู่นอกศาลบนภูเขา เงียวหลงก้มหัวลงอย่างว่าง่าย เทพวารีล่าคลองหมายเหอกระโดดขึ้นไปบนหัวของเงียวหลง ลงขุยดึงเงินผิงอันให้ขึ้นไปด้วยกัน ยืนอยู่ตรงระหว่างลำคอของเงียวหลงสีเหลือง

มันหมุนบิดลำตัว ย้อนกลับจากฝั่งลงไปยังล่าคลอง ว่าจวนไปยังจวนปีโหยวที่อยู่ตอนล่างของล่าคลองอย่างรวดเร็ว

พวกชาวบ้านที่อยู่บนฝั่งรอให้ประตูเปิดจะได้เข้าไปจุดธูปได้ เห็นท่วงท่าอันองอาจและวิชาอภินิหารของเจ้าแม่เทพวารีกับตาตัวเอง แต่ละคนลงไปนั่งคุกเข่าโศกหัวค้ำนบ พอลุกขึ้นยืน โบกหน้า แต่ละคนเต็มไปด้วยความปิติยินดี รู้สึกว่าไม่เสียเที่ยวที่มาเยือน ได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าแม่เทพวาริ นี่เป็นโชควาสนาที่ยิ่งใหญ่เพียงใด!

คนทั้งสามโดยสารเจียวหลงที่จำแลงกายมาจากน้ำในลำคลองไม่นานก็มาถึงจวนปีโหยวที่ตั้งอยู่ท่ามกลางป่าเขาอันเงียบสงบ มองดูเหมือนห่างจากลำคลองมาค่อนข้างไกล แต่อันที่จริงแล้ว ด้านล่างจวนมีสายน้ำเชื่อมโยงกันอยู่ จวนแห่งนี้ตั้งอยู่ใจกลางค่ายกลแห่งหนึ่ง สามารถรวบรวมแก่นของลำคลองหมายเหอเอาไว้เพื่อดูดดึงโชคชะตาควันรูปที่อยู่ในแถบของลำคลองหมายเหอ นี่ก็คือรากฐานในการหยัดยีนของเทพวาริลำคลองหมายเหอ เทวรูปร่างทองที่อยู่ในศาลก็เป็นเพียงแค่รูปลักษณะภายนอกเท่านั้น

อาจารย์และศิษย์ของลัทธิเต๋าที่มาจากอารามจินตังซึ่งอยู่ตรงหน้าประตูคู้่นั้น นอกจากนักพรตเป่าเงินอันเมี้ยวเฟิงและลูกศิษย์เส้ายวนหฺรานจะต้องกินน้ำแกงประตูปิดจากเจ้าแม่เทพวาริไปพักหนึ่งแล้ว ยังได้กินอาหารยามดึกอีกหนึ่งมื้อ เป็นพ่อบ้านเฒ่าที่สั่งให้พ่อครัวทำอาหารที่ถนัดมือซึ่งครบถ้วนทั้งกลิ่นสีและรสชาติ นอกจากนี้ยังยกสุรารสดีอีกสองกามารับรองซ้ำรับใช้ของต้าเฉวียนสองท่านที่ป่าวประกาศว่าหากไม่ได้พบเจ้าแม่เทพวาริก็จะไม่เลิกไป ในใจของพ่อบ้านวัยชรา รู้สึกอายใจเล็กน้อย แหกทั้งสอง

ท่านนี้เดินทางมาไกล อีกทั้งยังมีนิสัยดีมาก ทั้งไม่บุกเข้าไปในฉนวน
แล้วก็ไม่ได้พูดจาหยาบคายนัก พรตแต่มาเป่าเงินผู้้นแค่คลี่ยิ้มขอ
อาหารม้อตึกจากพวกเขา ทำเอาพ่อบ้านวัยชราที่กลัวจะโดนฆ่า
อยู่หน้าประตูซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง

เลี้ยวหลงจำแลงกายกลับไปเป็นสายน้ำเส้นหนึ่งที่หายไปบน
พื้นดินนอกฉนวนอย่างรวดเร็ว

ลงขุ่ยพลันกระว้างแล้งในใจ ชำเลียงตามองสตรีร่างเล็กเตี้ยที่
อยู่ข้างกาย เจ้าแม่เทพวารีก็หัวเราะแหย่งๆ แสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

อาจารย์และศิษย์สองเห็นเห็นลงขุ่ยก็รีบลุกขึ้นมาต้อนรับ พอ
เดินลงบันไดมาแล้วก็ยกมือขึ้นกุมคางระพลาบอกชื่อแซ่ของ
ตัวเอง

แม้ว่าพวกเขาจะไม่เคยเห็นลงขุ่ยใช้เทพหยินและเทพหยาง
ออกจากโรงเตี๊ยมไปส่งสอนองค์ชายสองท่านกับตาตัวเอง แต่
สำหรับชื่อลงขุ่ยที่เป็นดังสายฟ้าผ่าดังข้างหูนี้ อื่นเมี่ยวเฟิงเคยได้
ยินมานานแล้ว ช่วงแรกเริ่มสุดพวกเขาสองคนค้นพบว่าทุกครั้งที
กองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาเปิดศึกใหญ่เช่นฆ่าศัตรูอยู่บน
ชายแดน จุดที่ห่างจากสนามรบออกไปจะต้องมีบัณฑิตชุดเขียว
ท่าทางสกปรกมอซอคนหนึ่งยืนมองศึกอยู่ไกลๆ ไม่เคยยื่นมือเข้า
แทรก พอศึกใหญ่ปิดฉากลงถึงจากไปอย่างเงียบเชียบ หลังจากนั้น
นั้นหากศึกใหญ่เกิดขึ้นใหม่ในที่แห่งอื่นอีกครั้ง คนชุดเขียวก็จะมา
เยื่อนเงียบๆ เหมือนเดิม

อิ่นเมี่ยวเฟิงจึงใช้สถานะข้ารับใช้ผู้ปรนนิบัติจักรพรรดิของตน
สอบถามเรื่องนี้จากเมืองเซินจิง แต่กลับไม่มีใครสามารถตรวจสอบ

เจอที่มาจากของคณพ้ันนี้ ภายหลังอาศัยอารามจันตึงสำนัคของตัวเองถึง ได้รู้ว่าลงขุยคือวิญญูชนที่หนุ้มที่สุคในประวัติศาสตร้ของสำนัค ศึคษาต้่าฝู อายูสิบสองเป็นนักปราชนู์ อายูสิบแปดเป็นวิญญูชน อายูยี้สิบก็ได้รับสองค้่าว่า 'เจ้ิงเหริน' (เจ้ิงเหรินหมายถึงคณที่ ช้ือตรงเป็ดเผย/คณที่เหมาะสม/คณที่ใช่) เสริมมาต้่านหลัง บรรดาศัคคัวิญญูชน การได้รับค้่าว่าเจ้ิงเหริน ไม่ใช่สิ่งทีเจ้าชนเขา ของสำนัคศึคษาแห่งหนึงจะต้ดสึนใจได้เอง จำเป็นต้องให้อริยะของ สถานศึคษาสายบุนที่วิญญูชนพ้ันนี้อยูท้่าการทดสอบด้วยตัวเอง ลากน้ันอริยะหลายท้่านที่มีรูปปั้นอยู่ในศาลบุนต้องพ้ยกหน้ารับเห็น ด้วยถึงจะถึอว่าฝานด้่าน

เพราะว่าวิญญูชนเจ้ิงเหรินทุกคณล้วนถูกรั้กเรียกว้่าเป็น ว่าที อริยะ

ช้ือเสียงของสำนัคศึคษาต้่าฝูเทียบกับสำนัคศึคษาอึคสองแห่ง ทีต้ังอยู่ทางเหนือและใต้ของโบถงทวีปไม้ได้ แต่ในสายตาของคณ ฝายในลัทธิขงจ้อและตระกูลเชียนที่มีค้่าว่าสำนัคในช้ือแล้ว ใน ฐานะบัณทิตทีเก็ดและเต็บโตมาในโบถงทวีป ลงขุยได้รับควม ใกล้ชิดสนิทสนมจากกองกำลังแต่ละฝายและพวกเชียนดินอย่าง มาก เพื่อชวงชิงให้อริยะเจ้ิงเหรินท้่านนีมานั่งบัณูชาการณ้อยู ในแคว้นของตัวเอง ราชวงศ้หลายแห่งที่แฉ้งแกร่งที่สุคในโบถงทวีป ต้่างก็พยายามอุทิสตนเพื่อสำนัคศึคษาต้่าฝูกัันอย่างเต็มที

ต้อให้เป็นเจ้าอารามอารามจันตึง เม็อลงจากภูเขามาพบเจอ กับลงขุยโดยบังเอิญ เกรงว้่าก็คองต้องปฏิบัติต้อเขาด้วยมารยาท

ของคนในระดับที่เท่าเทียมกัน ดังนั้นอินเมียวเฟิงและเส้ายวนหฺราน จึงไม่กล้าแสดงความไม่เคารพออกมาแม้แต่เสี้ยวเดียว

เส้ายวนหฺรานสัมผัสได้ว่านักพรตเป่าเงินอาจารย์ของตนถึง ชั้นลงใจแสดงความนอบน้อมและประจบเอาใจลงขุยด้วยซ้ำ

ในใจของผู้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกตนแห่งอารามลินติงผู้นี้ รู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ แต่ไม่ได้แสดงออกมา

อินเมียวเฟิงจำต้องทำตัวถ่อมตนเช่นนี้

เรื่องการเลื่อนชั้นฉวนปี้โหยวเป็นตำแหน่งอยู่ในช่วงเวลาที่สำคัญอย่างมาก ในฐานะลูกศิษย์ผู้เป็นที่ภาคภูมิใจของเจ้าขุนเขา สำนักศึกษาต้าฝู ไม่แน่ว่าลงขุยอาจกลายเป็นผู้ตัดสินใจในท้ายที่สุด เมื่อถึงเวลานั้นเขาก็จะตั้งท่าภารกิจลับของเมืองเซินลิ่ง ได้สำเร็จ อีกทั้งยังช่วยต้าเฉวียนฝูกสัมพันธ์กับว่าที่อริยะลัทธิขงจื้อ ในอนาคตคนหนึ่งด้วย ถ้าเช่นนั้นในอนาคตเส้ายวนหฺรานลูกศิษย์ ที่ตนให้ความสำคัญที่สุดก็จะมีที่พึ่งนอกเหนือจากอารามลินติง

ลงขุยยอมเคยได้พบนักพรตที่มาอยู่ในโลกมนุษย์คู่นี้มาก่อน อีกทั้งยังไม่ใช่แค่ครั้งเดียว ความประทับใจไม่เลวร้าย แต่ก็ไม่ถือว่า ดีนัก ไม่อย่างนั้นเขาคงพูดทักทายกับพวกเขาไปนานแล้ว

บทที่ 345.2 อริยะมาเยือนจวนปีโหยว

หลังจากอินเมียวเฟิงกล่าวถึงเป้าหมายการมาเยือนจวนปีโหยว วยามคำคืนในครั้งนี้อันแล้ว ลงชยุที่ค้นพบว่าเทพวาริล่าคลองหมาย เหวอท่าท่าวางตัวอยู่เหนือเรื่องราว เขาก็ทิ้งโมโหทั้งขำ เพียงแต่ว่า คินนี่เขามาที่ล่าคลองหมายเหอ เดิมทีก็เพราะเรื่องนี้อยู่แล้ว บวก กับเรื่องที่ปีศาจล่าคลองติดสินบนเมืองเซินลิ่ง ไม่ใช่เรื่องธรรมดา ถือว่าละเมิดข้อห้ามของเขา ดังนั้นเขาจึงถือโอกาสพูดกับอินเมียว เฟิงว่า “เรื่องหนังสือที่จะเอามาตั้งบูชาในจวนปีโหยว ข้าจะเป็นคน เกลี่ยกล่อมเจ้าแม่เทพวาริเอง พวกเจ้าเอาไปรายงานทางเมืองเซิน ลิ่งได้อย่างสบายใจ แน่แน่นอนว่าต้องเลือกใช้คำที่ฉลาดหน่อย เมื่อ เรื่องนี้สำเร็จ พวกเจ้าก็จะมีคุณความชอบ แต่หากไม่สำเร็จ พวก เจ้าก็ไม่ต้องติดร่างแหเดือดร้อนไปด้วย ส่วนข้อที่ว่าเหตุใดครั้งนี้ข้า ถึงยอมช่วยพวกเจ้า นั่นก็ยอมต้องมีต้นสายปลายเหตุอยู่แล้ว แต่ พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องคิดสงเดชให้วุ่นวาย”

อินเมียวเฟิงซาบซึ้งใจอย่างถึงที่สุด ครั้นจึงบอกลาไปพร้อมกับ ลูกศิษย์เส้ายวนหราน

พ่อบ้านผู้เฒ่าเดินนำทางพาเจ้าแม่เทพวาริของตนและแขก หน่อมคนนั้นที่เหมือนจะมีภูมิหลังยิ่งใหญ่มากกว่าไปยังห้องโถงใหญ่ของ จวนที่ใช้รับรองแขก

ฉินผิงอันเดินอยู่ข้างกายลงชยุ สายตาก็คอยมองทัศนียภาพ ของจวนปีโหยวไปด้วย บนผนังบังตาวาดภาพมีชีวิตของศาลเทพ

วาริและล่าคลองหมายเหอที่ไหลรินเอาไว้ ควันรูปลอยหมุนเป็นเกลียวอ้อยอิง น้ำในแม่น้ำซัดโถม และยังมีเสียงน้ำดังมาให้ได้ยิน

มีเพียงเทพวาริเท่านั้นที่มองเห็นจิตหยินของเงินผิงอัน อาจารย์และลูกศิษย์ของลัทธิเต๋าสองคนนั้นต่างก็ไม่อาจมองเห็น นี่เป็นเพราะว่าศาลเทพวาริและฉวนปี้โหยวที่เงินผิงอันอยู่ในเวลานี้ ล้วนอยู่ในอาณาเขตของล่าคลองหมายเหอ ส่วนปีศาจล่าคลองกับผีพราย ฝ่ายแรกขอแค่อยู่ในแม่น้ำล่าคลองและทะเลสาบ ตบะก็จะลึกล้ำ โดยเฉพาะในล่าคลองหมายเหอที่มันเลือกเดินลงมา อันที่จริงมันได้รับวิชาอภินิหารที่ใกล้เคียงกับเทพวาริมาอย่างหนึ่งแล้ว ด้วย ดังนั้นจึงมองเห็นเงินผิงอันเช่นกัน ส่วนพวกผีพรายทั้งหลาย กลับเหมือนเวลาที่ผีชี้เหล่า 'ได้กลิ่นหอมของเหล่า' ถึงได้ถูกดึงดูดมาตามธรรมชาติมากกว่า

มองห้องโถงขนาดใหญ่ที่สว่างเจิดจ้าเพราะเทียนที่ใช้จุดไฟใหญ่เท่าแขนคน บนโต๊ะยังวางบะหมี่ปลาไหลผัดฉ่าถ้วยนั้นเอาไว้

พอเห็น 'ถ้วยใหญ่' ไบนั้น เงินผิงอันก็อึ้งตะลึงจนพูดไม่ออก

จงขุยสีหน้าเป็นปกติ นั่งแปะลงไปข้างโต๊ะ พูดกับเจ้าแม่เทพวาริด้วยรอยยิ้ม "ขอข้าด้วยถ้วยหนึ่ง ไม่เอาถ้วยใหญ่ขนาดนี้ แคใส่ถ้วยเล็กๆ มากี่พอ"

นางพยักหน้ารับ จากนั้นหันไปมองเงินผิงอัน "คุณชายท่านนี้จะกินอาหารมื่อตีกด้วยหรือไม่?"

จิตหยินไม่เหมือนจิตหยางที่เป็นดั่งร่างนอกร่างของผู้ฝึกตน ไม่อาจกินอาหารรสเลิศในโลกมนุษย์ได้ ได้แค่ใช้ปราณวิญญูญาณฟ้าดินมาเป็นสิ่งชดเชย

เงินฝิ่งอันจึงยิ้มสายหน้าบอกว่าไม่กิน

หนึ่งเทพวารี หนึ่งวิญญูชนนั่งร่วมโต๊ะกัน ต่างคนต่างกินบะหมี่ปลาไหลในอ่างและในถ้วยของตัวเอง

เสียงของลงขุยดังขึ้นมาในทะเลสาบหัวใจของเงินฝิ่งอัน “เจ้าแม่เทพวารีผู้นี้เชี่ยวชาญการหลอมอาวุธ ไม่รู้ว่าเจอกับโชคความสาบแบบใดถึงได้รับการสืบทอดจากยุคบรรพกาลมา สามารถใช้บทวิขอฝนบ่นป้ายศิลามาเป็นคาถาในการหลอมอาวุธ ว่ากันว่าระดับขั้นของคาถานี้สูงมาก ถือเป็นรากฐานในการบรรลุมรรคาของเซียนห้าขอบเขตบนท่านั้น ด้วยเหตุนี้คนบางคนจึงให้ความสนใจอย่างมาก เพียงแต่ติดที่ชื่อเสียง จึงได้แต่วางแผนอย่างเชื่องช้า”

ตามคำบอกของลงขุย เทพวารีล่าคลองหมายเหอหลอมอาวุธมาแล้วทั้งสิ้นเก้าชั้น สองชั้นในนั้นได้เลื่อนขั้นเป็นสมบัติอากาศระหว่างที่ต่อสู้กับปีศาจล่าคลองทำเสียหายไปสามชั้น นั่นคือสมบัติอากาศที่ทำให้นางสามารถกำราบปีศาจล่าคลองไว้ได้อย่างอยู่หมัดตลอดเวลาสองร้อยกว่าปีที่ผ่านมา เพียงแต่ว่าจำนวนอาวุธของนางมีมากเกินไป

สตรีบนโลกเวลาออกไปท่องเที่ยวชานเมืองจะต้องเปลี่ยนชุดกระโปรง เปลี่ยนเครื่องประทีนโคม ทว่าเจ้าแม่เทพวารีล่าคลองหมายเหอท่านนี้ ยามที่ออกตรวจตราพื้นที่ในปกครองจะเลือกอาวุธขึ้นไหนติดตัวไปด้วยก็ต้องดูที่อารมณ์ในขณะนั้น

กินอาหารมีोटักเรียบร้อยแล้ว เจ้าแม่เทพวารีก็พูดกับลงชยุอย่างตรงไปตรงมาว่า “รบกวนท่านวิญญูชนช่วยยืนยันให้ข้าแน่ใจสักหน่อยว่า หากข้าตั้งต้นจะขอตำราเล่มนั้นของท่านผู้เฒ่าเหวินเซ่งมาให้ได้ สำนักศึกษาต้าฝูจะหาข้ออ้างมาทำลายจวนปีโหยวของข้าให้พินาศวอดวายหรือไม่? หรือจะลงใจสร้างความลำบากใจให้แก่สกุลหลิวต้าเฉวียน ทำให้ไม่ข้าก็เร็วต้องถูกเปย์จิ้นและหนั้นฉีร่วมมือกันมาทำลายจนสิ้นชาติ?”

เงินผิงอันรู้สึกว่าต้องหันมามองนางเสียใหม่แล้ว

ลงชยุสายหน้าเอ๋อด้วยรอยยิ้ม “สำนักศึกษาต้าฝูไม่ได้ป่าเถื่อนเผด็จการขนาดนั้น อย่างมากก็แค่ปล่อยให้จวนปีโหยวทำลายอนาคตของตัวเองไป วันหน้าไม่ว่าเจ้าและราชวงศ์ต้าเฉวียนจะสร้างความชอบมากแค่ไหนก็ไม่มีหวังว่าจะได้เลื่อนขั้นเป็นตำหนักอีกแล้ว ข้อนี้เจ้าต้องคิดให้ดี วันนี้ไม่ว่าจะเป็นเพราะลึกๆ ในใจเจ้ารู้สึกว่าการเลื่อนขั้นเป็นตำหนักปีโหยวเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง หรือเป็นเพราะเลื่อมใสในบทความอันมีคุณธรรมของท่านผู้เฒ่าเหวินเซ่งผู้นั้นจริงๆ สรุปลงแล้วก็คือเจ้ายืนยันจะปฏิเสธความหวังดีจากสำนักศึกษาต้าฝู นับจากนี้ไปย่อมถูกสำนักศึกษาจดจำความแค้น เรื่องในวันนี้จะถูกจดลงในเอกสารคดีของสำนักศึกษา วันหน้าต่อให้เจ้าสร้างวีรกรรมยิ่งใหญ่ที่ทำให้ปวงประชาผาสุก มีคุณความชอบต่อแผ่นดินมากแค่ไหน ก็ยังได้แค่แขวนป้ายคำว่าจวนปีโหยวเท่านั้น ถึงเวลานั้นเจ้าอาจรู้สึกที่สำนักศึกษาทำไมถูก เช่นนั้นก็ไม่ต้องลองพิจารณาการเลือกในวันนี้ดูให้ดี”

นางพยักหน้ารับ “ข้าจำไว้แล้ว ถึงเวลานั้นจะไม่มีทางตำหนิ
สำนักศึกษาตำราของพวกเจ้าเด็ดขาด ทำสิ่งใดยอมได้สิ่งนั้นตอบ
แทน อันที่จริงจะว่าไปแล้วก็ต้องบอกว่าข้าดูหมิ่นอำนาจของสำนัก
ศึกษาตำราพวกเจ้าถึงจะถูก”

ลงขุยหัวเราะเสียงเย็น “เจ้ารู้ด้วยหรือ?”

เทพวาริตัวเล็ก ๆ ของจวนปีโหยวกล้ำปฏิสถการแต่งตั้งจาก
สำนักศึกษาตำรา หากสำนักศึกษาอีกสามแห่งในไบกองหวิปมาเห็น
เข้า นี่ไม่ใช่เรื่องตลกที่ใหญ่เทียบมฟ้าหรือ?

‘ข้อสรุป’ เหล่านี้ของลงขุยมองดูเหมือนเรียบง่ายผ่อนคลาย
แต่แท้จริงแล้วเขากลับต้องแบกรับความเสี่ยงและแรงกดดันที่สูง
มาก

บัณฑิตให้ความสำคัญกับหน้าตามากที่สุด แม้บางครั้งต้องอัด
อั้นตันใจ แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ ทว่าหากถูกตบหน้าต่อหน้า
คนมากมาย มีความเป็นไปได้มากกว่าจะยกพวกขึ้นมาสังหารคน

ดังนั้นคำพูดเหล่านี้ของลงขุยในคืนนี้ก็คือยันต์คุ้มกันกายแผ่น
ที่ใหญ่ที่สุดสำหรับจวนปีโหยวและศาลเทพวาริล่าคลองหมายเหอ

ถึงอย่างไรลงขุยก็ต้องเป็นเจ้าขุนเขาสำนักศึกษาตำราคน
ต่อไปอย่างไม่ต้องสงสัย ถึงขั้นมีคนเคยกล่าวไว้ว่า ชีวิตนี้ลงขุยมี
หวังว่าจะได้เป็นผู้อำนวยการใหญ่ของสถานศึกษาแห่งใดแห่งหนึ่ง

นางยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน “เอาบะหมี่อีกสักชามไหม?”

ลงขลุ่ยปากพูด “บะหมี่หนึ่งชาม ปกป้องคนทั้งจวนปี โหเยว บะหมี่หนึ่งชาม ปกป้องคนทั้งราชวงศ์ต้าเฉวียนน เจ้าแม่เทพวาริ เจ้าช่างดีดลुकคิดไว้ได้ถึถ้วนยั้งนั๊ก”

แม่ปากของลงขลุ่ยจะไม่ละเว้นคน แต่ก็ยังขอบะหมี่เพิ่มอีกหนึ่งชาม เพราะว่าอร่อยมากจริง ๆ นางยังบอกให้คนยกเหล้าชั้นดีมาอีกสองไห กลิ่นหอมโชยมาปะทะจมูก ขนาดเงินผิงอันที่ตี้มเหล้ามานักต่อนักแล้ว หากไม่นับรวมเหล้าลิ้มทุกซ์หวงเหลียนของภูเขาห้อยหัว คิดว่าคงมีแต่เหล้าหมักกั๊ฮวาเท่านั้นที่พอจะทัดเทียมได้ เพียงแต่ว่าทั้งตี้มเหล้า ทั้งกินบะหมี่ เขาล้วนไม่อาจมีส่วนร่วมด้วยได้เลย

ก่อนจะตี้มเหล้า เจ้าแม่เทพวาริพูดย้าแล้วย้าอีกว่านี่คือเหล้าหมักร้อยปี ห้ามตี้มมากเด็ดขาด คนหนึ่งตี้มมากที่สุดได้แค่สามถ้วยใหญ่เท่านั้น หากตี้มมากกว่านี้ ต่อให้เป็นเทพเซียนก็เมาล้มได้

แต่เงินผิงอันกลับเห็นว่าทั้งนางและลงขลุ่ยต่างก็ตี้มกันคนละสี่ถ้วยใหญ่ เหล้าไหหนึ่งถูกตี้มจนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่หยดเดียว เจ้าแม่เทพวาริยังบอกให้บ่าวในจวนไปหยิบมาเพิ่มอีกไห

ดังนั้นเงินผิงอันจึงได้เห็นผีซีเหล้าสองคนที่คออ่อนยั้ง

ลงขลุ่ยคร่ำครวญเรียกหาจิวเหนียง

สวนเทพวาริก็ตะเบ็งเสียงพูดจาภาษาคนเมา บางครั้งยังยกมือตบโต๊ะช่วยเพิ่มความฮึกเหิมให้กับตัวเอง เวลานี้นางยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นมาเหยียบบนเก้าอี้ ใช้นิ้วโป้งชี้ไปที่ตัวเอง ถ้ามลงขลุ่ยที่นางเพิ่งรับเป็นพี่น้องว่า “อยู่ในยุทธภพ ต้องอาศัยอะไร?!”

ลงขุยยังคงพรำเพื่อถึงจิวเหนียงของเขา

นางจึงถามเองตอบเองว่า "ความหยิ่งในศักดิ์ศรี! กระจุกสนหลังต้องยึดตรง หมัดต้องแข็ง คำพูดคำจาและการวางตัวต่างก็ต้องผ่าเผยกว้างขวาง! พี่น้องลงขุย ข้ารู้สึกว่าคุณเจ้าเป็นคนที่ไม่เลวเลยทีเดียว มีความรับผิดชอบเหมือนชายชาติตรี! ข้าเลยรับเจ้าเป็นพี่น้อง วันหน้าจะบุกน้ำลุยไฟ เจ้าแค่พูดมาคำเดียว!"

เดินผิงอันนั่งอยู่ด้านข้างด้วยความเบื่อหน่าย

ในใจคิดว่าหากเด็กชายชุดเขียวงูน้ำแห่งแม่น้ำอวีเจียงอยู่ที่นี้ด้วย คงต้องพูดอะไรที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมน้ำมิตร แถมยังตบอกเสียงดังสะเทือนไปถึงชั้นฟ้าแน่ๆ

ลงขุยซึ้นวไปยั้งฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ ทว่าตำแหน่งที่ซึ้นห่างจากเทพวารีไปไกลโข พูดด้วยดวงตาปรือปรอยว่า "ใช้ชีวิตอยู่ในยุทธภพไม่ใช่เรื่องของผู้ฝึกยุทธ์หรือ เจ้าเป็นเทพวารีคนหนึ่ง...ไม่ถูกสิ ดูเหมือนการพูดว่าเทพวารีอยู่ในยุทธภพ (แปลอีกอย่างได้ว่าแม่น้ำและทะเลสาบ) จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุดแล้ว ก็ได้ ถือว่าเจ้าพูดถูกแล้ว เพียงแต่ว่าความหยิ่งในศักดิ์ศรีไม่อาจเอามากินแทนข้าวได้..."

เทพวารีเลิกคิ้ว กรอกเหล้าเข้าปากอีกใหญ่ พูดลั่นพันทัน "เวลาปกติก็มีข้าวกิน! กินอิมมากเลยละ เนืองตุน บะหมี่ปลาไหล ผัดฉ่า พ่อครัวของข้าบอกว่าเมื่อก่อนเคยทำอาหารให้ฮ่องเต้กินฝีมือจึงยอดเยี่ยมที่สุด ดังนั้น...คนเราจึงยังต้องมีความหยิ่งในศักดิ์ศรี!"

จงขยโคลงศิระ “เจ้ามีความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเจ้า เกี้ยวอะไรกับข้าด้วย ข้าต้องการแค่จิวเหนียง...”

เงินผิงอันลุกขึ้นยืน เตรียมจะไปชมทิวทัศน์ที่หน้าประตูห้องโถง

เหล่าารสตืออยู่ใกล้ในระยะประชิดแต่ตี้มไม่ได้ ได้แต่มองอย่างเดียวย่อมนชวนให้คนหงุดหงิดใจ

และเวลานี้เอง จงขยก็ลุกพรวดขึ้นนั่งตัวตรง ชูดเขี้ยว สิ้นสะเทือน ความเมามายหายเป็นปลิดทิ้ง

สวนเทพวารีกลับหัวกระแทกโต๊ะดังไปกแล้วกลับสนิทไปทันที

เงินผิงอันหันหน้ากลับไปมอง

เห็นเพียงแผ่นหลังของคนที่มีความสูงในระดับปานกลาง สวมใส่ชุดลัทธิขงจื้อ

จงขยกุมมือคารวะ “ลูกศิษย์จงขยคารวะท่านอาจารย์”

คนผู้นั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มหนักเนิบช้า “ช่วงก่อนหน้านี้ลูกศิษย์นักการฝ้ายนอกคนหนึ่งของสำนักผู้ลี้ไปเจอเข้ากับหายนะใหญ่เทียมฟ้าครึ่งหนึ่งโดยบังเอิญ ตอนที่ข่าวส่งมาถึงสำนักศึกษายังไม่ทันรอให้พวกเราวางแผนเสร็จสิ้น ดูเหมือนฝ้ายตรงข้ามจะรู้เสียก่อนว่าทำไม่ดี นั่นคือปีศาจใหญ่ห้าขอบเขตบนตนหนึ่ง ภูเขาของสำนักผู้ลี้ถูกมันทำลายไปเกือบครึ่ง ขอบเขตหยกดิบสองคนของสำนักผู้ลี้ คนหนึ่งตาย คนหนึ่งบาดเจ็บ ปีศาจใหญ่เองก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส พยายามจะหนีไปทางทะเลตะวันตก ยังดีที่เจ้าสำนัก

ภูเขาไต่ผิงขวางเอาไว้ ทว่าพวกภูตผีปีศาจที่ภูเขาไต่ผิงกำราบไว้
ไต่บ่อมานานหลายพันปีกลับหนีไปเกินครึ่งในช่วงเวลานี้พอดี
ตอนนี้ภาคกลางของไบองทวีปจึงโกลาหลไม่หยุด”

ลงขุยสีหน้าเคร่งเครียด “อาจารย์ ศิษย์ควรทำเช่นไร?”

คนผู้นั้นหัวเราะเสียงเย็น “ไม่ใช่เต็มสุรธาดับทุกซ์จันดีกดีนก็แล้ว
กัน”

ลงขุยก้มหน้า “ศิษย์ผิดไปแล้ว”

คนผู้นั้นถอนหายใจหนึ่งที “ก่อนฟ้าสาบลงออกเดินทางไปยัง
ภูเขาไต่ผิง ถึงเวลานั้นเจ้ากับลูกศิษย์ของสำนักศึกษาทุกคนต้อง
เชื่อฟังคำสั่งจากนักพรตของภูเขาไต่ผิง ห้ามอาศัยสถานะของ
สำนักศึกษากระทำการตามอำเภอใจเด็ดขาด ได้ยินไหม?!”

ลงขุยพยักหน้ารับ “ทราบแล้ว”

ลงขุยทำท่าจะพูด แต่ก็ไม่ได้พูด

บุรุษสวมชุดลัทธิขงจื้อที่น่าจะเป็นเจ้าขุนเขาของสำนักต้าฝู
สายหน้า “การล้อมปราบปีศาจใหญ่ตนนี้ มีเพียงผู้ฝึกตนห้า
ขอบเขตบนถึงจะมีคุณสมบัติได้เข้าร่วม”

ลงขุยเงิบงัน

สุดท้ายบุรุษชุดลัทธิขงจื้อกล่าวว่า “ลงขุย เจ้าต้องระมัดระวัง
ให้มาก ภัยพิบัติในครั้งนี้ ไม่ว่าใครก็ล้วนมีโอกาสตายได้ทั้งนั้น ต่อ
ให้เป็นข้าก็ไม่ใช่ช้อยกเว้น”

ลงขุยกษ์ยกหน้ารับ แล้วปล้นตระหนักได้ถึงเรื่องหนึ่ง “เมืองหูเออร์?”

อริยะลัทธิขงจื้อท่านนั้นลั้งเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนตอบว่า “สามารถปล่อยไปก่อนได้ชั่วคราว”

สายตาของลงขุยกษ์จับจ้อง

กายกรรมของอริยะที่มาเยือนลวนปีโหยวปล้นหายวับไป

เงินฝิ่งอันยื่นอึ่งปากอ้าตาค้างอยู่ตรงหน้าประตู

สำนักฝูจี ภูเขาไท่ผิง

ล้วนเป็นชื่อสำนักในไบกงทวีปที่เงินฝิ่งอันคุ้นหูดี โดยเฉพาะเทพธิดาจากหอจิ้งซินในพื้นที่มณฑลดอกบัวผู้นั้น ตัวตนที่แท้จริงของนางก็คือนักพรตหญิงแห่งภูเขาไท่ผิงที่ชื่อว่าหวังถึง

ที่น่าเหลือเชื่อที่สุดก็คือปีศาจใหญ่ตนนั้นกลับทำให้คู่รักเทพเซียนของสำนักฝูจี หนึ่งตาย หนึ่งบาดเจ็บ?

ลงขุยกษ์ขยับยื่น มองมายังเงินฝิ่งอัน

เงินฝิ่งอันไม่เข้าใจ “มีอะไรหรือ?”

ลงขุยกษ์ยิ้มเลือน “ข้าอาจจะมีคำขอร้องอย่างหนึ่งที่ทำให้เจ้าลำบากใจ”

เงินฝิ่งอันเข้าใจความคิดของลงขุยกษ์ทันที “เหล็กหมาดหิมะชิ้นนั้น?”

จากนั้นเงินผิงอันก็สายหน้า

ลงขุยสีหน้าหม่นหมอง แต่ก็เข้าใจเงินผิงอัน

เงินผิงอันเอ่ยยิ้มๆ “ยกให้เจ้าไม่ได้ แต่ให้เจ้ายิ้มได้”

ลงขุยถาม “จริงหรือ?! เจ้าคิดดีแล้วหรือ การเช่นฆ่าครั้งนี้ อันตรายอย่างยิ่ง อย่าว่่าแต่ข้าลงขุยเลย ต่อให้เป็นอาจารย์ของข้า ก็อาจตายได้ เจ้าไม่กลัวว่าให้ข้ายิ้มเหล็กหมาดหิมะ ช่วยให้ข้า ตัดพู่กันเหมือนมีเทพช่วย แต่วันใดวันหนึ่งมันอาจถูกทำลายอยู่ในสนามรบหรือ? ไม่กลัวว่าต่อให้ข้าลงขุยไม่ตาย สุดท้ายก็ อาจจะเล่นแ่งไม่ยอมคืนมันให้เจ้าหรือไร?”

เงินผิงอันกะพริบตาปริบๆ ยื่นนิ้วออกมาสีนิ้ว

ลงขุยหัวเราะฮาๆ “เข้าใจแล้ว ถ้ามใจตัวเอง”

เงินผิงอันปล่นนึกถึงปัญหาข้อหนึ่ง “ให้ร่างจริงของข้ามาที่ จวนปีโหยว? ระยะทางน้ำสามร้อยลี้ต้องใช้เวลาไม่น้อย ไม่สู้เจ้า ลงขุยไปเอาเหล็กหมาดหิมะที่โรงเตี๊ยมริมลำคลองโดยตรงเลย ดีกว่า?”

ลงขุยครุ่นคิด “สามารถให้เจ้าแม่เทพวาริพาร่างจริงของเจ้ามา ได้ รับรองว่าเร็วมาก เพราะข้ายังต้องทำบางอย่างที่จวนปีโหยวแห่ง นี้ ไม่เหมาะให้คนนอกเห็น”

ลงขุยพูดพลางเดินมาหน้าโต๊ะ ใช้นิ้วเคาะผิวโต๊ะ “เจ้าแม่เทพ วาริ ยังจะแกลังลับอยู่อีกรึ?”

นางลุกขึ้นนั่งตัวตรงแล้วคลี่ยิ้ม ก่อนจะลุกออกมา “ข้าจะไปรับร่างจริงของคุณชายท่านนี้เดี๋ยวนี้ เพียงแต่รบกวนให้ร่างจริงของคุณชายกระโดดลงมาในลำคลองหมายเหอหลังจากข้านับถึงสิบ”

จากนั้นเจ้าแม่เทพวารีก็เริ่มนับเลขเสียงดังพลาฟพุ่งตัวไปยังช่วงหนึ่งของลำคลองหมายเหอที่อยู่ใกล้กับจวนปีโหยวเพื่อ ‘งมคน’ นี่ก็คือวิชาอภินิหารเฉพาขององค์เทพในพื้นที่แถบนี้

พอนับถึงสิบ เงินผิงอันตบหัวตัวเองด้วยความสนใจเล็กน้อย

ครู่หนึ่งต่อมา นอกจากเทพวารีจะพาร่างจริงของเงินผิงอันมาแล้ว ยังพาหนอนตามก้นตัวน้อยที่ร่างเปียกโชกมาด้วย

ลงขุยหัวเราะว่าเสียงดัง

เงินผิงอันถาม “จิตหยินจะกลับเข้าร่างอย่างไร?”

ลงขุยสะบัดชายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง ลมเย็นๆ ก็พัดพาเอาจิตหยินของเงินผิงอันกลับเข้าร่างจริงไปเบาๆ เขาเอ่ยเตือนว่า “หากยังไม่มิจิตหยางคอยติดตามมาช่วยคุ้มครอง วันหน้าอย่าได้ปล่อยจิตหยินออกมาท่องเที่ยวมค้ำคินง่ายๆ อีก”

เงินผิงอันพนลมหายใจออกมายาวเหยียด ก่อนจะหยิบเหล็กหมาดหิมะออกมาจากวัตถุฟางซุ่น มอบให้กับลงขุย

ลงขุยรับเหล็กหมาดหิมะมาแล้วก็ถามว่า “วันหน้าจะคืนให้เจ้าอย่างไร?”

เงินผิงอันเอ๋อด้วยรอยยิ้ม “เจ้าสามารถมอบเหล็กหมาดหิมะไปให้กับเงินผิงอันแห่งภูเขาแล้วพั้วเขตการปกครองหลงเฉวียนราชสำนักต้าหลี่ของแจกัณสมบัติทวีป”

ลงขุยพัยกหน้ารับแล้วสีหน้าก็เริ่มเปลี่ยนมาเป็นแปลกประหลาด ยิ่งนานสีหน้าของเขาก็ยิ่งพิลึกพิลั่น

อดไม่ไหวจริงๆ ลงขุยจึงถามว่า “เจ้าคงไม่ได้รู้จักกับอาจารย์ฉีแห่งสำนักศึกษาซานหยาจริงๆ หรอกนะ? ข้ารู้เรื่องหลายเรื่องของถ้าสวรรคท์หฺลึจู่ต้าหลี่”

เงินผิงอันทั้งไม่พัยกหน้ารับและไม่สายหน้าปฎิเสธ

ส่วนเจ้าแม่เทพวารีกลับตี้มเหล้าดับความตกใจก่อน ถึงค่อยถามอย่างระมัดระวังว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้ารู้จักอาจารย์ของอาจารย์ฉีไหม?”

เงินผิงอันเกาหัว ปลดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลงมาตี้มเหล้า

ดูเหมือนว่าเรื่องตี้มเหล้านี้จะป็นอาจารย์ผู้เฒ่าที่สอนเขา?

ตอนนั้นพอชั่วใจเฒ่าถูกเด็กหนุ่มบางคนแบกไว้บนหลัง ผู้เฒ่าก็ตบศีรษะของเด็กหนุ่มอย่างแรง แล้วโวยวายว่าเป็นเด็กหนุ่มต้องตี้มเหล้า

บทที่ 346.1 ยันต์หกแผ่นของวิญญูชน ปราบผีสยบ กระบี่

เผยเขียนบอกว่าจะไปดูผนังบังตาตรงหน้าประตูใหญ่ ด้านบน
มีวันรูปลอยออกมาจากในศาล แถมยังมีกลิ่นหอม สายน้ำก็ขยับ
เคลื่อนได้พร้อมกับมีเสียงน้ำไหล น่าสนใจยิ่งนัก

เจ้าแม่เทพวารีโบกชายแขนเสื้อหนึ่งครั้งเรียกสาวใช้อายุน้อย
คนหนึ่งให้พาเผยเขียนออกไปชมทัศนียภาพ

นึกขึ้นได้ว่าอริยะลัทธิขงจื้อท่านหนึ่งของสายบุนสายอื่นเพิ่งจะ
จากไป เงินผิงอันจึงวางน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลง ถามว่า "เขตการ
ปกครองหลงเฉียนที่เป็นบ้านเกิดของข้า อันที่จริงแล้วก็คือถ้า
สวรรค์หลีกในอดีต ตอนนั้นอาจารย์ฉีรับหน้าที่เป็นอาจารย์สอน
หนังสือในโรงเรียน เพียงแต่ว่าตอนเด็กข้ายากจน ไม่ได้เรียน
หนังสือ เพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันคือลูกศิษย์ของอาจารย์ฉีจึงมักจะพูด
ถึงเขาบ่อยๆ แต่แน่นอนว่าข้าย่อมเคยพบหน้าอาจารย์ฉีมาก่อน ถึง
อย่างไรเมืองเล็กก็ใหญ่เพียงแค่นั้น"

ลงชุกกลับไปนั่งข้างโต๊ะ หรีตาเทเหล้าใส่ถ้วย คำพูดเหล่านี้
ของเงินผิงอัน เขาย่อมไม่เชื่อทั้งหมด ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวคนหนึ่งอายุ
น้อยเพียงเท่านี้ก็ได้ครอบครองน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่และกระบี่ปิ่นแห่ง
ชะตาชีวิตสองเล่ม อีกทั้งยังสามารถปล่อยจิตหยินให้ออกมา
ท่องเทียวยามค่ำคืน ต่อให้ถ้าสวรรค์หลีกจะเป็นสถานที่มังกรซ่อน

พยัคฆ์หมอบ เดินผิงอันได้รับโชควาสนาอย่างอื่น แต่หากจะบอก
ว่าเดินผิงอันแค่เคย 'พบหน้า' ฉีฉิ่งซุนเท่านั้น ให้ตายลงขุยกี้ไม่เชื่อ

แต่เดินผิงอันไม่ต้องการพูด ลงขุยกี้ไม่คิดจะซักไซ้ไล่เลีย แม้
จะบอกว่าความรู้ของเหวินเซ็งเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับสำนักศึกษา
ใหญ่หลายแห่ง แต่ในความเป็นจริงแล้วหากในหอเก็บตำราส่วนตัว
ของพวกเขาบ้านจะมีผลงานของเหวินเซ็งเก็บไว้กลับไม่ถือเป็น
เรื่องใหญ่อะไร

อย่าว่าแต่รู้จักฉีฉิ่งซุนเลย ต่อให้เคยเรียนที่โรงเรียนแห่งนั้นมา
ก่อนก็ไม่เป็นไร ขอแค่เจ้าเดินผิงอันไม่ใช่ลูกศิษย์ผู้สืบทอดสายบู่
นของฉีฉิ่งซุนก็ยอมไม่มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น ถอยไปพูดหมิ่นก้าว ใน
เขตการปกครองของสำนักศึกษาต้าบูโถงทวีป ต่อให้เป็นความ
จริงก็ไม่เป็นไร มีเขา ลงขุยกี้ อยู่ ยังมีอาจารย์ของเขาอยู่

แต่หากอยู่ในสำนักศึกษาสองแห่งที่อยู่ทางทิศเหนือกับทิศใต้
ของโบถงทวีปกลับบอกได้ยากแล้ว

ดวงตาสองข้างของเจ้าแม่เทพวาริเปล่งประกาย วางฝ่ามือสอง
ข้างยันไว้บนโต๊ะ ถามอย่างร้อใจ "ถ้าอย่างนั้นเจ้าเคยเจอท่านผู้
เฒ่าเหวินเซ็งมาก่อนไหม? เขาคือผู้เฒ่าที่สง่างามมากเลยใช่
หรือไม่ สวมกวานสูงรัดเข็มขัดหยก ชายแขนเสื้อสองข้างมีลมเย็น
ในความเคร่งขรึมแฝงไว้ด้วยความอ่อนโยน อีกทั้งแค้นมองปราด
เดียวก็รู้แล้วว่าเป็นยอดฝีมือนอกโลกที่มีความรู้สูงส่งเทียมฟ้า
บุคลิกไม่ต่างจากเหล่าผู้สูงส่งบนภูเขาละเลย?"

เดินผิงอันได้แต่ตอบชัดไปจากความตั้งใจของตัวเอง "ไม่เคย
พบมาก่อน"

สายตาของเจ้าแม่เทพวาริฉายความเสียดาย แล้วก็มีความ
เวทนามรวมอยู่ด้วย อย่างแรกเพื่อตนเอง อย่างหลังเพื่อเงินผิงอัน
นางกลับลงไปนั่งอย่างห่อเหี่ยว ดื่มหเหล้าถ้วยใหญ่ พอเช็ดปากแล้ว
ก็พูดอย่างปลงอนิจจังว่า "ถ้าอย่างนั้นก็ช่างเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย
ยิ่งนัก คิดไม่ถึงเลยว่าจะจะไม่เคยได้เจอกับท่านอาจารย์ผู้เฒ่ามา
ก่อน วันหน้าต้องพยายามหาโอกาสพบเขาให้ได้ "ไม่อย่างนั้นชีวิต
ของเจ้าก็ไม่สมบูรณ์แล้ว"

เงินผิงอันยิ้มอย่างจนใจ "ตกลง ข้าจะพยายาม"

นางนึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "แล้วเจ้าเคยเจอเจ้าคนที่ชื่อชยุฉาน
ไหม? เจ้าสารเลวที่เป็นลูกศิษย์ใหญ่ แต่กลับหลอกหลวงอาจารย์ลบ
ล้างบรรพชน และยังมีเขียนกระบี่ที่มีวิชากระบี่เลิศล้ำผู้นั้นอีก ชื่อ
ของเขาเผด็จการอย่างยิ่ง เขาชื่อจ้าวโย่ว ว่ากันว่าวิชากระบี่ของเขา
เป็นหนึ่งในใต้หล้า และยังมีพวกเหมาเสี่ยวตง...ลูกศิษย์ของเหวิน
เชิงมีมากมายขนาดนี้ เจ้าคงต้องเคยเจอมาบ้างสักคนกระมัง?"

เงินผิงอันยกกาเหล้าขึ้น "น่าเสียดายๆ ดื่มหเหล้าๆ"

เจ้าแม่เทพวาริตบโตะ โใบหน้าเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองใน
ความไม่เอาไหนของอีกฝ่าย "ดื่มหเหล้ากะผายลมนะสิ เจ้านี่มันเป็น
คนยังงั้นนะ?! หากข้าเป็นคนที่เกิดและเติบโตในถ้าสวรรค์หสิจุ
เรื่องใหญ่เรื่องแรกที่จะทำหลังออกจากบ้านเกิดก็คือไปตามหาท่าน
ผู้เฒ่าเหวินเชิง หากบุกเข้าไปในสวนป่าก่งเต๋อของสถานศึกษา
ไม่ได้ ก็ถอยไปเลือกในอันดับรองลงมา จะดีจะชั่วก็ต้องไปด่าชยุ
ฉานให้ได้ ไปเห็นวิชากระบี่ของจ้าวโย่ว เล่นหมากล้อมกับเหมา
เสี่ยวตง..."

เงินผิงอันเอ๋ยคล้อยตาม "มีเหตุผลๆ"

เจ้าแม่เทพวาริ "..."

ลงขุยกลั่นยิ้ม "ด่าขุยกาน? เจ้าแม่เทพวาริ หาใช่ข้าดูแคลนเจ้าไม่ ทว่าต่อให้มีข่าวลือบอกว่าขอบเขตของราชครุฑ้าหลีท่านนั้นถดถอย แต่ก็ยังสามารถใช้สองนิ้วบีบร่างทองของเจ้าให้แตกสลายได้อยู่ดี"

เจ้าแม่เทพวาริพูดอย่างเต็มไปด้วยเหตุผล "ข้าด่าอยู่นอกประตูเมืองหลวงต้าหลีแค่ไม่กี่คำ เขาก็ได้ยินด้วยหรือ?"

ลงขุยมองค้อน "แบบนี้เขาคงไม่ได้ยินจริงๆ นั่นแหละ"

คนทั้งสามต่างคนต่างตีมเหล่าของตัวเองไป

บรรยากาศเริ่มเปลี่ยนมาเป็นเคร่งเครียด

พอปีศาจใหญ่ที่อยู่ใกล้กับสำนักผู้ลิตนนั้นถูกเปิดโปงตัวตนก็อาละวาดอย่างเหี้ยมโหด ถึงกับทำให้คู่รักขอบเขตหยกดิบที่เชี่ยวชาญการร่วมมือกันโจมตีตายหนึ่งบาดเจ็บหนึ่ง สนามรบยังอยู่ที่ภูเขาอันเป็นที่ตั้งของสำนักผู้ลิต ต่อให้ปีศาจใหญ่ตนนั้นอาศัยข้อได้เปรียบที่มีร่างกายแข็งแรงทนทานมาตั้งแต่เกิด แต่เกรงว่าอย่างน้อยขอบเขตของมันต้องเป็นขอบเขตสิบสองถึงจะได้

ปีศาจใหญ่ขอบเขตเซียนเหรินตนหนึ่งที่เดิมทีควรมีชื่อเสียงขจรขจายไปทั่วทิศกลับซ่อนตัวอยู่ในภาคกลางของไบถงทวีปอย่างเงียบเชียบมานานหลายปีขนาดนี้? โดยที่สำนักผู้ลิต สำนักศึกษาต่างก็สัมผัสไม่ถึงเลยแม้แต่บ่อย? อีกทั้งตอนที่ผู้นำของภูเขา

ไต่ผิงจะขัดขวางไม่ให้มันลงสู่ทะเล คุณที่คุมขังญาติปีศาจของภูเขา ไต่ผิงกลับเปิดออกพอดี ทำให้เหล่าปีศาจเผ่นหนีไปทั่วทิศได้สำเร็จ?

บวกกับที่ก่อนหน้านี้มีข่าวลือบอกว่าอาวุธเขียยที่ล้ำค่าในสมัยโบราณทยอยกันปรากฏตัวในทักษิณาทยทวีป ไบถงทวีปและผุเหยาทวีปก็ได้ชักนำให้ผู้ฝึกตนจำนวนมากไม่ถ้วนเช่นฆ่าช่วงชิงกันมากพอแล้ว

เจ้าแม่เทพวาริถามอย่างระมัดระวัง "ขออนุญาตถาม อาจารย์เจ้าคุณเขาของเจ้าออกมาจากสำนักศึกษา บุกไปเป็นแนวหน้าเพื่อสังหารปีศาจใหญ่ตนนั้น ไม่กลัวว่าตัวเองจะตายจริงๆ หรือ?"

ลงขุยโมโหจนกลายเป็นขำ "ช่วยเห็นข้อดีของอาจารย์ข้าบ้างได้ไหม? อีกอย่างใต้หล้านี้ใครจะถามคำถามข้อนี้ได้ มีเพียงเจ้าแม่เทพวาริอย่างเจ้าที่ไม่ควรถาม สองร้อยกว่าปีมานี้ เจ้าเป็นฝ่ายออกจากจวนปีโหยวและศาลเทพวาริเพื่อไปต่อสู้กับปีศาจใหญ่ตนนั้นมากี่รอบแล้ว?"

เจ้าแม่เทพวาริยิ้มเหล้าหนึ่งคำ "นั่นไม่เหมือนกัน ข้าเป็นแค่เทพวาริตัวเล็กๆ แต่อาจารย์ของเจ้ามีชาติกำเนิดจากจวนอริยะบางท่านของศาลบุน..."

ลงขุยขำเลื่องตามองนาง "นี่ก็คือหลักการที่เจ้าอ่านเจอมาจากในตำราอริยะปราชญ์ของท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งจั้นรี?"

เจ้าแม่เทพวาริอับอายจนพานเป็นความโกรธ ด่านางต่อหน้าว่าความรู้ตื่นเขิน นางไม่ถือสา แต่จะดึงเอาท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งมา

เกี่ยวข้อด้วยไม่ได้เด็ดขาด จึงตบโต๊ะถลันพรวดลุกขึ้นยืน “ลงขุย หากเจ้ายังพูดจาเหน็บแนมเสียดสีไม่เลิกก็คายบะหมี่และสุราที่กิน ออกไปมาเลย!”

ลงขุยตี้มเหล่าหนึ่งคำ “ข้าจะตี้มเหล่าของเจ้าแล้วจะทำไม”

เขาตี้มอีกหนึ่งคำ “ข้าตี้มอีกแล้ว อร่อยจริง”

เจ้าแม่เทพวาริโกรธจนหน้าเขียว ส่นเติมไปทั้งร่าง

เงินผิงอันพูดขึ้นเบาๆ “ที่บ้านเกิดข้ามีชุมนุมประตออยู่แห่งหนึ่ง ป้ายหนึ่งในสี่ป้ายเขียนคำว่า ‘ตังเหรินปู้รุ่ง’ (ไม่เกียงงอนในสิ่งที่สมควรกระทำ) นี่น่าจะเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมอาจารย์ของลงขุยถึง เลือกลงขุยเช่นนี้ ก่อนหน้านี้ลงขุยพูดว่าเหตุใดใต้หล้าไพศาลถึงยินดี ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ลัทธิขงจื้อเป็นผู้กำหนด การกระทำของ อาจารย์ลงขุยในวันนี้ ไม่ว่าจะสุดท้ายแล้วจะเป็นหรือตาย ในบรรดา พวกเราสามคนที่นั่งอยู่ตรงนี้ ไม่พูดถึงลงขุยที่เป็นลูกศิษย์ของเขา อย่างน้อยข้ากับเจ้าแม่เทพวาริอย่างเจ้าย่อมรู้สึกว่าการกระทำของ สำนักศึกษาต้าฝูมากพอจะทำให้ผู้คนนับถือเลื่อมใสในคุณธรรมที่ สูงส่งของพวกเขา วันหน้าหากข้ามีบุตรชายหญิง เมื่อพวกเขา ออกจากบ้านมาท่องเที่ยวทั่วหล้า ข้าจะต้องบอกให้พวกเขามา เยือนไบถงทวีป ไปเยือนสำนักศึกษาต้าฝูสักครั้ง”

ลงขุยพยักหน้ารับ ยกถ้วยเหล้าตี้มคารวะเงินผิงอันหนึ่งครั้ง

เจ้าแม่เทพวาริอัมรับหนึ่งที เห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ จึงตี้มคารวะ เงินผิงอันหนึ่งถ้วยเช่นกัน

ใต้หล้านี้ไม่มีงานเลี้ยงใดที่ไม่มีวันเลิก

จงขยวางถ้วยเหล้าลง เตรียมจะทำเรื่องสุดท้ายให้เสร็จสิ้น นั่นคือไปจากฉวนปีโหววล่าคลองหมายเหอแห่งนี้

เผยเขียนวิ่งเหยาะๆ มาหยุดอยู่นอกธรณีประตูของห้องโถงใหญ่ มือสองข้างทำเป็นท่ากอบน้ำ ใบหน้าเต็มไปด้วยความลึบโลด ตะโกนเสียงดังพูดกับฉินผิงอันคล้ายกำลังโอดวอดสมบัติล้ำค่า "ข้ารักน้ำกอบหนึ่งมาได้จากบนผนังบังตา อยากดูสักหน่อยไหม?"

นางลดแขนลงต่ำ ระหว่างมือสองข้างที่สืบนิ้วประสานกันมีน้ำสีเขียวมรกตอยู่จริงๆ

ฉินผิงอันมองปราดหนึ่ง "เอากลับไปคืน"

เผยเขียนร้องอ้อหนึ่งที ก่อนจะวิ่งตุบตุบเป่กลับไปทางเดิม ด้านหลังมีสาวใช้ที่ปิดปากหัวเราะเดินตามไป

เจ้าแม่เทพวาริรู้สึกว่าเด็กหญิงตัวน้อยน่าสนใจมาก จึงเอ่ยยิ้มๆ ว่า "แค่แก่น้ำในล่าคลองกอบมือเดียวเท่านั้น ไม่มีค่าเท่าไรหรอก อันที่จริงคุณชายไม่ต้องให้นางเอากลับไปคืนก็ได้"

ฉินผิงอันสายหน้า แต่ไม่ได้อธิบายอย่างละเอียด

จงขยเองก็มีวัตถุฟางซุ่นที่พกติดตัวไว้ตลอดเวลาเช่นกัน คือที่ทับกระดาษซึ่งเป็นรูปสัตว์เทพทองสัมฤทธิ์ขนาดเล็กกะทัดรัดชิ้นหนึ่ง มีนามว่าเซี่ยจื่อ (เป็นสัตว์ที่มีลักษณะคล้ายสิงโตที่มีเขาเดียว สามารถแยกแยะถูกผิดได้โดยสัญชาตญาณ จึงถือกันเป็นสัญลักษณ์แห่งกระบวนการยุติธรรม)

หยิบเหล็กหมาดหิมะที่บนด้ามสลักคำว่า 'ตวัดฟูกันดูลเทพช่วย' ออกมาอีกครั้ง รวมไปถึงกระดาษยันต์สีทองสามแผ่น ผิดกระดาษมีลายอักษรจ๋วนซูประทับลง

เงินผิงอันมองไม่ออกว่าเป็นกระดาษอะไร รู้เพียงว่าไม่ค่อยเหมือนกระดาษยันต์สีทองของตัวเองสักเท่าไร ทว่าเจ้าแม่เทพวารีกลับเป็นผู้เชี่ยวชาญที่รู้จักกระดาษยันต์ชนิดนี้ นางเอ่ยอย่างตกตะลึงว่า "กระดาษลมฟ้า? แบ่งออกเป็นลายกรงเล็บมังกร ลายเส้นเอ็นหยก ลายหลังจิ้งจอก มันมีค่ามากเลยนะ ตอนแรกที่จวนปู่โหยวของข้าเพิ่งบุกเบิกพื้นที่สร้างจวน หากพูดถึงกระดาษยันต์ประเภทนี้ ทางราชสำนักต้าเฉวียนก็ยังคงเคยมอบกระดาษลมฟ้าลายกรงเล็บมังกรมาให้แผ่นเดียวเท่านั้น"

เห็นว่าเงินผิงอันมีสีหน้าปกติราวกับไม่รู้ถึงมูลค่าของยันต์แผ่นนี้ เจ้าแม่เทพวารีก็นิยายว่า "ยันต์ที่เขียนสำเร็จด้วยกระดาษยันต์ประเภทนี้สามารถกำราบภูตผีได้ดีที่สุด ต่อให้เป็นเซียนดินที่สูงส่งเหนือผู้ใดอย่างโอสถทอง ก่อกำเนิดก็ยังมองวัตถุชนิดนี้เป็นของรักของหวง ล้ำค่าอย่างยิ่งที่สุด ผู้ฝึกตนที่ต่ำกว่าขอบเขตโอสถทองคิดจะซื้อกระดาษลมฟ้าแค่สามแผ่น คาดว่าคงต้องสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว"

โซ่วว่าเงินผิงอันจะไม่รู้ถึงข้อดีของกระดาษยันต์สีทอง ตอนนั้นที่อยู่ในสนามรบแคว้นซูส่วย ติดตามอริยะกระบี่ผู้เฒ่าซ่งอวีเซาบุกทะลวงขบวนรบไป ชำรับใช้เชื่อพระวงศ์คนหนึ่งก็เคยเรียกยันต์สีทองออกมาเชิญตัวเทพเกราะทองตนหนึ่งเพื่อขัดขวางการลอบโจมตีของเงินผิงอัน เงินผิงอันได้เห็นกับตาตัวเองว่าหลังจากผู้

แต่มาโยนยันต์แผ่นนั้นออกมา เขามีท่าทางร้าวรานใจน่าสงสาร
เพียงใด

“ตอนนี้แม้แต่ภูเขาทันทีก็ไม่สงบสุขแล้ว แค่คิดก็พอจะรู้ว่า
ภาคกลางของไบกงทวีปจะวุ่นวายเพียงใด เดินทางท่องเที่ยวอยู่ในยุค
ภพ ไม่มียันต์ติดตัวสักแผ่นสองแผ่นคงไม่เข้าท่าสักเท่าไร”

ลุงขุยวางยันต์สามแผ่นไว้บนโต๊ะ ในมือถือเหล็กฆาตหิมะ
ก่อนจะวาดยันต์ เขาเอ่ยเบาๆ ว่า “เงินผิงอัน สหายส่วนสหาย แต่
เรื่องเงินทองควรคิดให้ชัดเจน ข้าช่วยเจ้าเขียนยันต์สามแผ่น ยันต์
ทหารตรีภูภาคฟ้าดินและมนุษย์นี้มีปราณสังหารเข้มข้น เหมาะ
กับการใช้สยบกำราบผีร้ายพอดิ เป็นยันต์สยบความชั่วร้ายคว่ำชัย
ชนะชุดหนึ่งที่ข้าสร้างขึ้นเอง สามารถเอาไปใช้เดี่ยวๆ ได้ มาก
พอจะข่มขู่ให้ภูตผีขอบเขตโอสถทองถอยหนี ต่อให้เป็นราชาแห่ง
ผีขอบเขตก่อกำเนิด เมื่อใช้ยันต์สามแผ่นพร้อมกัน ขอแค่เอา
ออกมาใช้ในช่วงเวลาที่เหมาะสม ไม่นานว่าอาจทำให้มันบาดเจ็บ
สาหัสได้ ถือว่านี่เป็นดอกเบี้ยจากที่ข้ายืมเหล็กฆาตหิมะของเจ้าก็
แล้วกัน”

เงินผิงอันตบไหล่เขา เอ่ยยิ้มๆ ว่า “ในเมื่อมันล้ำค่าขนาดนี้
ถ้าอย่างนั้นข้าก็ให้เจ้ายืมเหล็กฆาตหิมะได้อีกหลายวัน”

ลุงขุยสะบัดไหล่ปิดมือของเงินผิงอันทิ้ง มองค้อนปะหลับปะ
เหลือก “ข้าไม่สนิทกับเจ้าสักหน่อย”

เจ้าแม่เทพวาริเดาะลั่นไม่หยุด เดาไม่ออกจริงๆ ว่าคนทั้งสองมี
ความสัมพันธ์กันอย่างไร คนหนึ่งยอมให้ยืมสมบัติอาคมชั้นเยี่ยม
อีกคนหนึ่งยอมมอบกระดาดาลมฟ้าให้ถึงสามแผ่น

จงขยทำท่าเหมือนตอนเขียนกลอนคู่ในโรงเตี๊ยม เริ่มวางมาด
น่าเชื่อถืออีกครั้ง มือข้างหนึ่งถือพู่กันค้างอยู่กลางอากาศ เตรียม
จรดพู่กันวาดยันต์ มือข้างหนึ่งสะบัดชายแขนเสื้อ ยกขึ้นสูง "อริยะ
เคยกล่าววว่า อ่านตำราหมื่นเล่ม จรดพู่กันดุมมีเทพช่วย เจ้าแม่เทพ
วาริ เอาเหล้ามา!"

เจ้าแม่เทพวาริยื่นเหล้าถ้วยหนึ่งส่งให้เขา

เงินผิงอันเอ่ยเตือน "อย่าทำเป็นเล่น วาดยันต์ให้ดี วาดผิด
แล้วจะไม่ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องเปลี่ยนกระดาษลมหฟ้าแผ่น
ใหม่ให้ข้า เจ้าบอกเองว่าสหายก็สว่นสหาย เรื่องเงินต้องคิดกันให้
ชัดเจน"

จงขยวางถ้วยเหล้าที่เดิมที่คิดจะเอามาเพิ่มความฮึกเหิมลง
อย่างขุ่นเคือง เงินผิงอันจึงพูดอีกว่า "ข้าล้อเจ้าเล่น"

จงขยหน้ามุ่ม

เจ้าแม่เทพวาริเริ่มรู้สึกเลื่อมใสในตัวของคุณชายหนุ่มที่ปล่อย
จิตหยินออกมาท่องเทียวยามค่ำคืนคนนี้บ้างแล้ว

เจ้าไม่หวาดเกรงวิญญาณชนแห่งสำนักศึกษาบ้างเลยหรือ?

จงขยกรอกเหล้าเข้าปากอีกใหญ่ เรอออกมาดังเอ๊ก แล้วภาพ
เหตุการณ์มหัศจรรย์ก็ปรากฏขึ้น ปราณวิญญาณสีขาวหิมะเป็น
เส้นๆ คล้ายปราณแห่งความเที่ยงธรรมในห้องของบัณฑิตถูกจงขย
พ่นออกมา ปราณแห่งความเที่ยงธรรมเหล่านั้นล้อมพันอยู่ตรง
ปลายพู่กันของเหล็กหมาดหิมะ ยันต์ที่จงขยวาดไม่สอดคล้องกับ
กฎดั้งเดิมของการวาดยันต์ เพราะไม่ได้ 'จรดพู่กัน' สัมผัสกับ

กระดาษ แต่ห้องกลอนประโยคหนึ่งออกมาแทน “แม่ทัพใหญ่เพิ่ง
ออกจากประตูวัง ทหารม้าเกราะเหล็กก็พุ่งพั้งฐานที่มั่น”

หลังจากนั้นสะบัดข้อมือเบาๆ หนึ่งที ปลายพู่กัน ‘จรดลง’ วาด
เป็นคนลิวขนาดเท่าเมล็ดข้าวสารหลายคนเรียงติดกัน

หากมองอย่างละเอียดจะเห็นว่า เป็นขุนพลบูชี่ม้าสวมเกราะ
เหล็กสีเงินยวง ทหารม้าหลายร้อยนายที่อยู่บนกระดาษลมฟ้ากำลัง
จัดขบวนทัพอย่างว่องไว ก่อนที่ต่างคนต่างตั้งบังเหียนหยุดม้า

ลงขุยที่มือขวาถือพู่กัน สองนิ้วมือซ้ายประกบกันชี้ไปยัง
กระดาษยันต์หนึ่งที่พลงเอยเสียงหนัก “นิ่ง!”

ทหารม้าเกราะเหล็กเหล่านั้นหลอมละลายผสานรวมเข้าไปใน
กระดาษยันต์สีทองในเสี้ยววินาที

ชั่วพริบตานี้ก็กลายเป็นกระดาษยันต์หนึ่งแผ่น

หลังจากนั้นอีกสองแผ่นก็ใช้วิธีวาดที่ไม่ต่างกัน คู่ควรกับคำ
กล่าวสรรเสริญว่า ‘ใต้ข้อมือมีผีและเทพ’ อย่างยิ่ง

เจ้าแม่เทพวาริทอดถอนใจด้วยความชื่นชม ไม่เสียแรงที่เป็น
ว่าที่อริยะของสำนักศึกษาต้าผุ ไม่พูดถึงคุณธรรมและความรู้
ล้ำพั้งเพียงแค่การเขียนยันต์นี้ก็น่าจะทำให้ผู้ฝึกตนขอบเขตหยก
ดิบคนหนึ่งตบโตะร้องชมเชยอย่างถูกใจได้แล้ว

ลงขุยมอบกระดาษยันต์สามแผ่นให้เงินผิงอัน “ยันต์ทหารตรี
ปฎิภาณนี้วาดสำเร็จแล้ว”

เงินผิงอันรับแผ่นยันต์มาอย่างระมัดระวัง ก่อนถามยิ้มๆ ว่า
“วาดยันต์สามแผ่น เหนื่อยไหม?”

ลงขยับบ๊องตัวเอง หลุดหัวเราะพริต “เรื่องเล็กน้อย! ในห้อง
ข้ามีกลยุทธอยู่เต็มเปี่ยม ชุกซ่อนทหารสวมเสื้อเกราะไว้หนึ่งแสน
นาย ก็แค่ยันต์สามแผ่นเท่านั้น...เท่านั้น?”

ลงขยุปากอ้าตาค้าง เพราะเขาเห็นว่าเงินผิงอันเพิ่งเก็บยันต์
สามแผ่นไปก็หยิบกระดาษยันต์ออกมาอีกสามแผ่น แผ่นที่อยู่ด้าน
บนสุดเป็นกระดาษสีทอง แต่กลับไม่ใช่กระดาษลมฟ้าที่พื้นเป็นลาย
ตัวอักษรโบราณ รวากับว่าจะมีประวัติความเป็นมายาวนานยิ่งกว่า

บทที่ 346.2 ยันต์หกแผ่นของวิญญูชน ปราบผีสยบ กระบี่

เงินผิงอันวางพวกมันลงบนโต๊ะเบาๆ ยิ้มตาหยิพูดว่า “ในเมื่อไม่เหนื่อย ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยวาดให้ข้าอีกสักสามแผ่น ให้ดีที่สุด แผ่นหนึ่งคือยันต์วิชาอสณี แผ่นหนึ่งคือยันต์นำทาง สามารถทำลายคาถาอำพรางตาในขอบเขตของภูเขาและแม่น้ำบางแห่งได้ อีกแผ่นหนึ่งคือยันต์ที่สามารถช่วยกักกระบี่บินแห่งชะตาชีวิตของผู้ฝึกกระบี่เหมือนยันต์ป้อน้ำ”

เจ้าแม่เทพวาริเต็มไปด้วยความสงสัยไม่เข้าใจ คุณชายต่างถิ่นผู้นี้ไม่ได้แค่มีเงินธรรมดาเท่านั้น

ลงชยุปาดเหงื่อบนหน้าผาก ทอดถอนใจกล่าวว่า “ช่างเถิดๆ เป็นคนดีแล้วก็ต้องเป็นให้ถึงที่สุด วาดอีกสามแผ่นก็สามแผ่น”

ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนจะตัดสินใจได้ ลงชยุเอ่ยเสียงหนักว่า “ข้าจะวาดยันต์ห้าอสณี ‘วิชาหลัก’ ที่เขียนชื่อภูเขามังกรพยัคฆ์ เชี่ยวชาญให้เจ้าแผ่นหนึ่ง เดิมทีวิชาห้าอสณีก็อยู่ในตำแหน่งผู้นำของหมื่นวิชาอยู่แล้ว การสืบทอดของวิชาอสณีนั่นซับซ้อน ซึ่งมีภูเขามังกรพยัคฆ์เป็นสำนักดั้งเดิม เป็นวิชาหลัก อาจารย์ของข้าเคยเดินทางไปเยือนภูเขามังกรพยัคฆ์หลายครั้ง เคยได้เห็นเขียนชื่อใหญ่มาครั้งหนึ่ง จึงได้เรียนวิชาเขียนยันต์ห้าอสณีแผ่นหนึ่ง

พอดี ห้ามังกรคาบไข่มุกที่ซุกซ่อนสายฟ้า พลังอำนาจค่อนข้างจะ ...”

เห็นสายตาประหลาดของเงินผิงอัน

จงขุยก็ร้องโธ่เอ๊ย แล้วพูดอย่างน่าสงสารว่า “จะให้ข้าพักสักครู่ก่อนจรดพู่กันเขียนอีกครั้งไม่ได้เลยหรือไง เขียนยันต์ระดับสูงสามแผ่นรวด เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าจะหยิบกระดาษยันต์ที่ดีขนาดนี้ออกมาตั้งสามแผ่น หากรู้แต่แรกข้าก็เกล้งทำตัวเป็นหลานไปแล้ว”

เงินผิงอันยิ้มแล้วนั่งลง “ดื่มเหล้าแล้วรอให้จิตใจสงบค่อยวาดยันต์ก็ยังไม่สาย ข้าไม่เร่งรัดเจ้าก็แล้วกัน”

จงขุยถึงได้ฟอนลมหายใจโล่งอก ดื่มเหล้าอีกใหญ่ หยิบยันต์กระดาษสีทองแผ่นนั้นแยกออกมาต่างหาก แล้ววางให้ตรง

เห็นเพียงว่าปลายพู่กันของเหล็กหมาดหิมะที่ลอยอยู่กลางอากาศเหนือกระดาษยันต์ไปหนึ่งนิ้วกว่ามีเสียงฟ้าร้องและมีสายฟ้าสีขาวประกายมวงแลบปลาบ อยู่ใกล้ในระยะประชิด แต่กลับยังมีอาณาภาพสะท้อนฟ้าถึงเพียงนี้

เจ้าแม่เทพวาริอกสันขวัญแขวน

วาดยันต์อสนีห้ามังกรคาบไข่มุกที่มีพลังอำนาจน่าพรันพริ้งเสร็จแล้ว จงขุยก็วาดยันต์ทำลายอาคมพรางตาอีกแผ่นหนึ่ง

จากนั้นก็นั่งแปะลงไปบนเก้าอี้ หม่อมองกระดาษยันต์สีเขียวแผ่นสุดท้ายนั้น

เงินผิงอันพลันเข้าใจ จึงยื่นมือไปหยิบยันต์แผ่นนั้นมา ยิ้มพูดว่า “ช่างเถอะ ไม่แกลังขู่เจ้าแล้ว ยันต์สองแผ่นก่อนหน้านี้ก็เพียงพอแล้ว”

สีหน้าของลงขุยเคร่งขรึม คว่าแขนข้างที่ใช้สองนิ้วคิบบยันต์ กระดาษสีเขียวของเงินผิงอันเอาไว้ “ยันต์แผ่นนี้ข้าต้องวาดเพียงแต่ข้าจำเป็นต้องใช้เวลาเตรียมตัวให้ดีก่อนครู่หนึ่งถึงจะวาดลงไปอย่างระมัดระวังได้ หากวาดพลาด ต่อให้เจ้าเงินผิงอันไม่ตีข้า ข้าก็ต้องดำตัวเองแน่ๆ”

เงินผิงอันถาม “จะวาดได้สำเร็จหรือ?”

ลงขุยถามกลับ “ทำไมถึงจะวาดไม่สำเร็จ? แน่นอนว่าต้องสำเร็จ ข้าแค่รู้สีว่ายันต์บ่อน้ำที่ธรรมดาแผ่นหนึ่ง หากทำได้แค่พันธนาการ กักขังกระบี่บินของผู้ฝึกกระบี่ที่มีขอบเขตต่ำกว่า ก่อกำเนิดถือเป็นการสิ้นเปลืองสมบัติสวรรค์เกินไป”

เงินผิงอันเอ่ยชื่นชม “ลงขุย พรสวรรค์ในการวาดยันต์ของเจ้าดีกว่าข้าเยอะเลย”

ลงขุยกล่าวอย่างระอาใจ “เจ้าเป็นผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวคนหนึ่ง บอกว่าตัวเองวาดยันต์สู้ข้าไม่ได้ เจ้าคิดว่าข้าควรจะได้ใจไหม?”

เงินผิงอันพูดไม่ออก แล้วก็เงียบเสียงไป ไม่รบกวนเวลาพักผ่อน หล่อเลี้ยงปราณแห่งความเที่ยงธรรมระหว่างหัวใจของลงขุยอีก

เพียงแต่ว่าในใจเขาก็ตัดสินใจได้อย่างหนึ่งแล้ว

ลงขุยสุดลมหายใจเข้าลึก พุดกับเจ้าแม่เทพวารี "ส่งตัวญาติพี่น้องทั้งหมดในจวนออกไปจากจวนปีโฮยว รอให้ข้าवादยันต์เสร็จแล้วค่อยให้พวกมันกลับมา"

แม่นางจะไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด แต่ก็ยังใช้วิชาอภินิหารของเทพวารีล่าคล่องหมายเหอ รวมไปถึงวิชาเฉพาะของจวนปีโฮยว 'ขับไล่' พ่อบ้าน หญิงรับใช้และคนงานทั้งหมดในจวนออกไปในเสี้ยววินาที

ลงขุยยืนนิ่ง เอามือข้างหนึ่งไพล่หลัง อีกมือหนึ่งถือเหล็กหมาดหิมะ ในชายแขนเสื้อสองข้างมีลมเย็นพัดดังพื้พื้

ทันใดนั้นทั้งจวนปีโฮยวก็เริ่มสั่นสะเทือนไม่หยุด สายน้ำใต้ดินโถมซัดสาดซึ้นๆ ลงๆ

เจ้าแม่เทพวารีพลันรู้สึกหายใจได้ยากลำบาก จึงถอยห่างไปด้านหลัง พยายามอยู่ให้ห่างจากวิญญาณชนสำนักศึกษาต้าผู้ท่านนี้ให้ได้มากที่สุด แต่ก็ยังรู้สึกไม่สบายตัวอย่างยิ่ง นางจึงพลีร่างกายออกไปจากห้องโถงใหญ่ ถึงรู้สึกดีขึ้นมาได้นิดหน่อย

นางกัตรีมฝีปาก สายตาเลื่อนลอย

บัณฑิตที่เชื่อว่าลงขุยผู้นี้ต้องไม่ได้เป็นแค่วิญญาณชนของสำนักศึกษาอย่างเดียวแน่นอน!

ตอนที่ลงขุยจรดพู่กัน ปากก็ท่องเบาๆ ว่า "สะบัดชายแขนเสื้อ กระปี่พวงาด ล่าคล่องแม่น้ำใสกระวาง ขุนเขาสีทศแตกทลาย มหาสมุทรเก้าทวีปเดือดพล่าน"

หลังยันต์ถูกวาดเสร็จ ลิตแห่งยันต์ที่ซ่อนตัวอยู่ภายในกลับ
จำแลงกายขึ้นมาอย่างชัดเจน นั่นคือเขียนกระบี่ชุดขาวที่สูงเท่า
หนึ่งนิ้วมือท่านหนึ่ง เขาลอยตัวอยู่เหนือกระดาศยันต์ ชักกระบี่
ออกมาอย่างว่องไวปราดเปรียว ปราณกระบี่ไหลเวียนวน รวดเร็ว
ดุจฟ้าแลบ

ลงชุยหน้าขีดขาวเล็กน้อย เก็บเหล็กหมาดหิมะลงไปแล้ว
กรอกเหล้าเข้าปากอีกใหญ่ แม้ว่าจะเหนื่อยล้าสิ้นเรี่ยวแรง แต่
รอยยิ้มกลับคลี่คลายเต็มใบหน้า "ยันต์แผ่นนี้ก็คือยันต์ที่ข้า
ภาคภูมิใจมากที่สุดในบรรดายันต์ที่ข้าสร้างขึ้นมา ตั้งชื่อให้ว่ายันต์
สยบกระบี่ ไข่ปณิธานกระบี่ที่มากมหาศาลของเขียนกระบี่บรรพ
กาลท่านหนึ่งมาสยบกระบี่ป็นแห่งชะตาชีวิตของคนที่ทำกว่าห้า
ขอบเขตบนทั้งหมด กระดาศยันต์ดีเกินไป และยันต์นี้ที่ข้าวาดก็ดี
เกินไป ไม่เหมือนยันต์บ่อน้ำอะไรนั่นที่ได้แค่กักกระบี่ป็นไว้ชั่วคราวช่วย
ยาม หากยันต์สยบกระบี่แผ่นนี้ถูกเอาออกมาใช้จะสามารถช่วงชิง
กระบี่ป็นแห่งชะตาชีวิตของขอบเขตโอสถทองท่านหนึ่งมาได้
โดยตรงเลย กระบี่ป็นของผู้ฝึกกระบี่ก่อกำเนิดอาจจะกักไว้ไม่ได้
นานนัก ไม่ช้าก็เร็วยอมต้องฝ้ายันต์ออกมาได้ แต่จำไว้ว่ายันต์แผ่น
นี้จะเอาออกมาใช่ง่ายๆ ไม่ได้เด็ดขาด อย่าให้คนอื่นเห็นเข้า
อาจารย์เคยกำชับข้าว่า ยันต์สยบกระบี่แผ่นนี้ไม่สอดคล้องกับ
กฎเกณฑ์ ฟ่งเป้าเล่นงานผู้ฝึกกระบี่มากเกินไป ยอมง่ายที่จะนำภัย
มาสู่ตัว"

เงินผิงอันรู้สึกละอายใจเล็กน้อย "ลำบากเจ้าแล้ว"

ลงขุยกโบกมือด้วยรอยยิ้ม ใช้เสียงในใจบอกกับเงินผิงอันว่า “กระดาษยันต์แผ่นนี้คือกระดาษต้นฉบับที่อริยะใช้เขียนความรู้ของตัวเองลงไป เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันมีค่ามากแค่ไหน? ต่อให้เป็นอาจารย์ของข้า ตอนที่ออกมาจากทวีปแดนเทพแผ่นดินกลางก็ยังมีพกติดตัวไปแค่สามแผ่นเท่านั้น ตอนข้ามมหาสมุทรใช้ไปแผ่นหนึ่ง มาถึงโบสถ์ทวีปใช้ไปอีกแผ่นหนึ่ง ตอนนี้เหลือแค่แผ่นเดียวแล้ว ของรักของหวงของท่านอาจารย์ ขนาดข้าก็ยังได้แค่มอง ไม่อาจสัมผัส ดังนั้นหากเขียนลงบนกระดาษยันต์สีทอง พลังภาพของยันต์สยบกระบี่นี้ของข้าจะถูกลดชั้นลงไประดับใหญ่ อย่างมากที่สุดก็ได้แค่กักกระบี่บินแห่งชะตาชีวิตของผู้ฝึกกระบี่โอสถทองเป็นเวลาหนึ่งก้านธูปเท่านั้น”

ลงขุยกร้องว่าสะใจๆ แล้วก็เริ่มดื่มเหล้าอีกครั้ง

เงินผิงอันบิดข้อมือแอบยื่นกระดาษยันต์แผ่นหนึ่งให้ลงขุยก

ลงขุยกอึ้งงันเป็นไก่ไม้ ถลึงตาพูด “เจ้าบ้าไปแล้วหรือไง? ตอนที่ไม่รู้มูลค่าของมันก็ช่างเถอะ แต่ข้าบอกถึงระดับความล้ำค่าของมันให้เจ้ารู้แล้ว เจ้ายังทำเป็นเล่นแบบนี้? รีบเก็บกลับไปซะ!”

เงินผิงอันไม่พูดไม่จา คลายนิ้วออก ปล่อยให้กระดาษยันต์สีเขี้ยวแผ่นนั้นร่วงลงเบื้องล่าง ลงขุยกได้แต่รีบยื่นมือไปรับไว้แล้วเก็บเข้าไปในชายแขนเสื้ออย่างรวดเร็ว

เงินผิงอันปลดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลงมา ชูขึ้นสูง เอ่ยกลัวหัวเราะเบาๆ “ขออวยพรให้การเดินทางไปเยือนภูเขาทูผิงของเจ้าสามารถกำจัดปีศาจปราบมารได้อย่างราบรื่น”

ลงขุยขยับปากจะพูด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยอะไร แค่หยิบถ้วย
เหล้าขึ้นมาเงิบๆ ชนกับน้ำเต้าเหลียงกระบี่ในมือเงินผิงอันเบาๆ
ต่างคนต่างดื่มเหล้าอีกใหญ่

ลงขุยดื่มเหล้าหมักที่อยู่ในถ้วยหมดแล้วก็ลุกขึ้น “ไปละ”

เงินผิงอันกุมหมัดน้อมส่งอีกฝ่าย

ลงขุยกำลังจะลากไป

เงินผิงอันเอ่ยเตือนว่า “ไม่ขอสุรารสเลิศจากเจ้าแม่เทพวาริไป
สักไหหรือ?”

ลงขุยดวงตาเป็นประกาย ชูนิ้วโป้งให้เงินผิงอัน

เดิมทีเจ้าแม่เทพวาริก็มีนิสัยใจกว้างตรงไปตรงมาอยู่แล้ว ย่อม
ไม่มีทางตระหนี่กับเรื่องแค่นี้ นางไปหิ้วเหล้ามาสองไห แต่ลงขุยก
ลับมอบเหล้าไหหนึ่งให้เงินผิงอัน เงินผิงอันเองก็ไม่เกรงใจ เพิ่งดื่ม
เหล้าบ๊วยของโรงเตี้ยมหมดไปพอดี เขาลึงเทเหล้าหมักร้อยปีของ
ฉวนปี้โหยวไหนี้ใส่เข้าไปในน้ำเต้าเหลียงกระบี่

ลงขุยหิ้วไหเหล้าทะยานวูบขึ้นไปกลางอากาศ ไปหยุดอยู่ริมลำ
คลองหมายเหอ กำลังจะข้ามแม่น้ำไปก็พลันหยุดชะงัก ที่แท้เขา
มองเห็นจิตหยินของอาจารย์ตัวเองกำลังรอตนอนอยู่ตรงริมน้ำ

ลงขุยรีบเอาไหเหล้าไปซ่อนไว้ด้านหลัง

เจ้าขุนเขาสำนักศึกษาต้าฝูคือบุรุษวัยกลางคนที่สีหน้าเฉยเมย
คนหนึ่ง เขาเดินเลียบริมตลิ่งของลำคลองหมายเหอไปอย่าง
เชื่องช้า ลงขุยติดตามอยู่ด้านหลัง

สำนักศึกษาเจ็ดสิบสองแห่งในไต้หวัน ไฟศาล เจ้าขุนเขาเจ็ดสิบสองท่านมีขอบเขตสูงต่ำไม่เท่ากัน คนที่มีตบะสูงที่สุดก็สูงถึงขอบเขตเขินเหรินที่เป็นดั่งยอดเขาสูงทะลุชั้นเมฆ แต่เจ้าขุนเขาที่มีขอบเขตแค่งอกำเนิดก็มีไม่น้อย เหมือนกับเหมาเสี่ยวตงแห่งสำนักศึกษาซานหย่าแห่งใหม่ที่อยู่ในต้าสุยก็เป็นแค่ขอบเขตก่อกำเนิด แต่เจ้าขุนเขาที่นึ่งบัญชาการณ่นักศึกษา ขอบเขตก่อกำเนิดก็สามารถทัดเทียมกับขอบเขตหยกติบได้แล้ว ยังคงเป็นตบะที่ใครก็ไม่กล้าดูแคลน

บัณฑิตที่มาจากฉวนของอริยะบางท่านคนนี้เป็นผู้ที่มีขอบเขตไม่สูงไม่ต่ำในบรรดาเจ้าขุนเขาของสำนักศึกษา คือขอบเขตหยกติบ เมื่ออยู่ในสำนักศึกษาต้าฝูก็เท่ากับตบะเขินเหรินแล้ว

เพียงแต่ว่าการเดินทางไปยังชายฝั่งทะเลตะวันตกของสำนักฝูฉีเพื่อไล่ฆ่าปีศาจใหญ่ตนนั้น เมื่อต้องออกจากสำนักศึกษา ถ้าอย่างนั้นเขาก็เป็นแค่ขอบเขตหยกติบเท่านั้น

เจ้าขุนเขาเอ๋อเบาๆ " อีกฝ่ายอาจจะมีวิธีรับมืออย่างอื่นรออยู่ภายหลัง ดังนั้นจึงไม่ใช่ว่าต้องการให้เจ้าทำตัวซื่อฉลาดไม่กล้าเดินหน้า แต่หวังให้เจ้าวางแผนให้ดีก่อนลงมือสำหรับทุกเรื่อง ต่อให้เป็นแค่การกำราบภูตผีปีศาจที่อยู่รอบๆ ภูเขาไท่ผิงก็ห้ามประมาทเด็ดขาด"

ลงขุยกษ์ยกหน้ารับ "ศิษย์เข้าใจแล้ว"

เจ้าขุนเขาหยุดเดิน ยื่นฝ่ามือข้างหนึ่งออกมา บนฝ่ามือคือยันต์กระดาศสี่เหลี่ยมแผ่นหนึ่ง "รับเอาไว้ ใช้อุปกรณ์ตัว"

ลงขุยไม่ได้ยื่นมือออกไปรับ “เมื่อครุ่นีตอนที่ท่านอาจารย์อยู่
ริมลำคลอง ไม่ได้ใช้วิชาอภินิหารมองภาพเหตุการณ์ในฉวนปี
โหยวหรือ?”

เจ้าขุนเขาตวาดเบาๆ “ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ริมลำคลองหมาย
เหอ เจ้าเรียกกุ่มซาของยมโลกมาโดยผลการ ในฐานะเจ้าขุนเขา
สำนักศึกษาต้าฉุณีถือเป็นการรับผิดชอบของข้า ข้าจะไม่สืบสาว
ราวเรื่องให้รู้ชัดเจนนั้ได้อย่างไร?! เจ้าอยู่ในฉวนปีโหยว แค่ใช้เวลา
อยู่กับสหาย ข้ายอมไม่มองในสิ่งที่ไม่ควรมอง! หากไม่เป็นเพราะ
อยู่ต่อหน้าคนนอก ข้าไม่สะดวกจะมอบยันต์แผ่นนี้ให้เจ้า ป่านนี้
จิตหยินของข้าก็ลาก็ไปนานแล้ว”

ลงขุยยิ้ม “ท่านอาจารย์เป็นผู้สูงส่งจิตใจดีงาม ดุจขุนเขาสูง
แม่น้ำไหลยาว ศิษย์ได้รับการสั่งสอนแล้ว!”

เจ้าขุนเขาไม่สนใจคำพูดของเขา “ทำไมถึงไม่รับไว้?”

ลงขุยได้แต่บอกไปอย่างตรงไปตรงมา “นอกจากพู่กันที่มี
วานากับข้าด้ามนั้นแล้ว สหายคนนั้นยังมอบกระดาษยันต์สี่เหลี่ยม
ให้ข้าแผ่นหนึ่ง เหมือนกับกระดาษแผ่นนี้ของท่านอาจารย์อย่าง
ไม่มีผิดเพี้ยน”

เจ้าขุนเขาขมวดคิ้ว แล้วจึงเก็บยันต์ในฝ่ามือลงไป ถ้ามเหมือน
ไม่สบอารมณ์นัก “ของล้ำค่าขนาดนี้ เหตุใดเจ้าถึงยอมรับไว้
ง่ายๆ?”

ลงขุยอึ้งงัน ก่อนจะตั้งใจขบคิดอยู่ชั่วครู่ “ไม่รู้ว่เหตุใด แต่
รู้สึกเหมือนว่าต้องรับไว้ถึงจะถูก ขออาจารย์โปรดลงโทษด้วย”

เจ้าขุนเขาเงียบงันไปชั่วขณะ "สุรารสดีของจวนปีโหยวไหนั้น เจ้าไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แล้ว ในเมื่อได้เจอกับสหายที่ไม่เลว นี่ยังมีค่าพอให้ดื่มสุราอีกหรือ? จำไว้ว่าจะดื่มสุราก็ได้ แต่ห้ามให้การเดินทางไปเยือนภูเขาทៃผิงล่าช้า อีกอย่าง...อย่าให้มีครั้งหน้า"

ลงชยุเกาหั่ว อาจารย์ของเขาคงไม่ได้ถูกผีสิงหรือกระมัง?

ความเข้มงวดของอาจารย์เขาเป็นที่เลื่องลือ ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ต้องทำตามกฎเกณฑ์ ทุกเรื่องล้วนต้องรักษามารยาทพิธีการ และเขายังเป็นเพื่อนสนิทของเจ้าขุนเขาสำนักศึกษาของกुरुทวีปที่หากไม่ลงมือก็ดูปกติธรรมดา แต่พอลงมือก็กลับทำภูเขาถล่มพื้นดินแตกแยกผู้ันด้วย

เพียงชั่วลัดนิ้วมือ จิตหยินที่ออกมาท่องเทียวยามค้ำคินตนนี้ก็กลับคืนสู่ร่างจริงที่อยู่ห่างไปไกลอย่างถึงที่สุด

เจ้าขุนเขารู้สึกเสียใจเล็กน้อย

เห็นลงชยุผู้เป็นลูกศิษย์คบค้าสมาคมกับคนหนุ่มผู้ัน เขาอดนึกถึงตอนที่ตัวเองเป็นเด็กหนุ่มไม่ได้ เวลานั้นเขากับลูกหลานจวนอริยะรวมถึงลูกหลานจากสำนักและจวนชนชั้นสูงที่มีชาติกำเนิดพอๆ กัน อายุพอๆ กัน ทุกคนล้วนอิจฉาคนแซ่ฉีเหมือนกันไม่มากก็น้อย

เพราะคนที่เรียกตัวเองว่าอาเหลียงผู้ัน คนที่พวกเขาเลื่อมใสนับถือมากที่สุดผู้ัน

ชอบบอกกับคนอื่นว่าเสี่ยวฉีคือเพื่อนของข้า ใครกล้ารังแกเขา ข้าก็จะเล่นงานมันผู้นั้นจนฝาโลงบรรพบุรุษของมันต้องเปิด้าออกมา

.....

ฉวนปี้โหยว หลังจากที่ลงขุยกจากไปแล้ว ประโยคแรกที่เจ้าแม่เทพวาริเอ่ยช่างชวนให้ตื่นตะลึงยิ่งนัก “ข้ารู้ว่าเจ้าเคยพบท่านผู้เฒ่าเหวินเซิ่ง อีกทั้งยังไม่ใช่แค่การพบกันอย่างผิวเผินเหมือนคนที่เดินสวนไหล่กันด้วย!”

ฉินผิงอันไม่สะทกสะท้าน “ทำไมตัวข้าถึงไม่รู้เลย?”

เจ้าแม่เทพวาริหลุดหัวเราะพรีด “เจ้ายังเสแสร้งอยู่อีกหรือ? ลงขุยกไม่รู้สถานะของเจ้า มองสายความรู้ของเจ้าไม่ออก นั่นเป็นเพราะเขาไม่ใช่คนสายบุญฝั่งของท่านผู้เฒ่าเหวินเซิ่งและฉีจิ้งซุนแห่งสำนักศึกษาซานหย่า แต่ข้าเป็นใคร? ผลงานทุกชิ้นของท่านผู้เฒ่าเหวินเซิ่ง ข้าจำได้ทุกคำ เปิดอ่านมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ปีนั้นที่ท่านผู้เฒ่าเหวินเซิ่งเข้าร่วมการอภิปรายของสามลัทธิสองครั้ง เขาเหมือนห้องนภาที่สูงส่งมากเท่าใด ข้าก็ยิ่งรู้ชัดเจนดีกว่าใคร! ในห้องมีหนังสือและบทกวี บุคลิกย่อมนสง่าด้วยตัวเอง อ่านหนังสือต่างกัน ปรมาณแห่งความยิ่งใหญ่เพียงธรรมก็จะต่างออกไป ข้าเป็นใคร? จะดีจะชั่วก็เป็นเทพวาริของล้าคลองหมายเหอท่านหนึ่ง วิชาการมองลมปรมาณนั้นเป็นสิ่งที่ข้าชำนาญยิ่ง!”

มองเจ้าแม่เทพวาริที่พูดจามีหลักมีฐานน่าเชื่อถือ ฉินผิงอันก็ถามยิ้มๆ ว่า “แล้วยังไงต่อ?”

นางพลันหน้าม่อย พลังอำนาจดูดันหายวับไปสิ้น “เจ้าไม่เคยเจอท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งจริงๆ หรือ?”

ฉินผิงอันพยักหน้ารับ “เคยเจอสิ”

เจ้าแม่เทพวาริฟูบตัวคว่ำบนโต๊ะ สายตาหม่นหมอง แต่พอได้ยินประโยคนี้กลับกระโดดผลุงขึ้น “เคยเจอ?!”

ฉินผิงอันยื่นนิ้วมือออกมาข้างหนึ่งบอกเป็นนัยแก่นางว่าพวกเราควรคุยกันเบาๆ

เจ้าแม่เทพวาริเหม่อมองคนหนุ่มที่รู้จักท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งจริงดังที่นางคาด โอ้โหมารตามันเถอะ เหตุใดบนโลกถึงได้มีหนุ่มน้อยที่หล่อเหลาถึงปานนี้?

หรือว่าข้าควรจะมอมเหล้าให้เขาเมามา ยากนั้นก็...กราบไหว้ฟ้าดินสาบานเป็นพี่น้องกัน? เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เท่ากับตนมีความเกี่ยวข้องกับท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งแล้วไม่ใช่หรือ?

นางเข็ดปากแล้วหัวเราะคิกคักอย่างโง่งม ในใจคิดว่าแผนการนี้ของตนช่างยอดเยี่ยม ไม่เสียแรงที่เคยอ่านตำราอริยะปราชญ์มากมายขนาดนั้น หนังสือที่อ่านมาไม่เสียเปล่าเลยจริงๆ จะทำให้ท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งขายหน้าไม่ได้เด็ดขาด

ฉินผิงอันเริ่มรู้สึกเสียใจที่บอกว่าตัวเองรู้จักเหวินเซ็งชื่อเฒ่าแล้ว

บทที่ 347.1 อาจารย์พูดถึงลำดับขั้นตอน เทพวารี สร้างโอสถทอง

ยามหนึ่งมนุษย์ ยามสองไฟ ยามสามผีเร่ร่อน ยามสี่ขโมย
ยามห้าไก่ขัน ใต้ฟ้าสว่างเป็นสีขาว

ยามสามของคืนนี้ บรรยากาศในลำคลองหมายเหอฮิมครึมน่า
สะพรึงกลัว

ทางฝั่งของจุดพักม้า บางทีอาจเป็นเพราะมีกองทัพม้าเหล็ก
ตระกูลเหยาเผ่าอยู่ที่นี่ ทหารมีปรารถนาของการเช่นฆ่าที่หน้าเกรงขาม
จึงเป็นการสกัดกั้นกลิ่นอายที่น่าขนลุกขนช่นนั้นไว้ได้โดยที่มองไม่
เห็น

เหยาจิ้นลือฝึกวิชาเงินทองอยู่ในห้องของตัวเอง วิชานี้ภาษา
ชาวบ้านเรียกว่าปาไซมุกเพลิง เป็นหนึ่งในวิชาลับบนภูเขา อันที่
จริงไม่ถือว่าเป็นวิชาที่เข้าขั้นอย่างแท้จริง เหยาจิ้นลือเจอมาจากใน
หอตำราตอนยังเป็นเด็กโดยบังเอิญ หลายปีมานี้จึงเอามาใช้เป็น
งานอดิเรกฆ่าเวลา วิชาเงินทองนี้จะใช้เหรียญทองแดงสามเหรียญ
โยนเพื่อขอคำทำนาย บ้างก็ใช้เหรียญหกเหรียญ โดยการใส่
เหรียญทองแดงหกเหรียญไว้ในกระบอกไม้ไผ่ หลังจากเทเหรียญ
ทองแดงออกมาแล้วก็ดูว่าเป็นด้านหน้าหรือด้านหลัง ถ้ามถึง
อนาคต แล้วทำนายออกมาว่าดีหรือร้าย บางครั้งก็แม่นยำ บางครั้ง
ก็ไม่ ซึ่งอันที่จริงแล้วตัวเหยาจิ้นลือเองก็ไม่ได้เชื่อเรื่องนี้สักเท่าไร

วันนี้นางใช้เหรียญสามเหรียญถามว่าการเดินทางเข้าเมืองหลวงครั้งนี้ของตนจะเป็นอย่างไร ผลออกมาว่ามหามงคล

ก่อนจะใช้เหรียญหกเหรียญถามว่าชะตาแคว้นของสกุลหลิวต้าเฉวียนจะสั้นหรือยาว

หลังจากนั้นก็ทยอยเก็บเหรียญทองแดงมาที่ละเหรียญ ใบหน้าเหย้าลั่นลือเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ ครุ่นคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจได้แต่ตำหนิตัวเองว่าเดิมทีการถามสวรรค์ ถามผีและเทพก็เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องอยู่แล้ว นางจึงไม่มัวเสียอารมณ์อยู่กับผลลัพธ์ทั้งสองครั้งนี้อีก ลุกขึ้นเดินมาที่หน้าต่าง เห็นว่าเหย้าลั่นลือกำลังฝึกวิชาดาบ ห่างออกไปไกลอีกนิต ในห้องห้องหนึ่งยังจุดไฟสว่างไว้ไม่ต้องเดาก็รู้ได้ว่าเหย้าเซียนลือกำลังจุดตะเกียงอ่านตำราพิชัยยุทธ

นางกลับมานั่งข้างโต๊ะ คิดว่าหลังจากนี้ควรจะไปเล่นหมากล้อมกับท่านหลิวผู้นั้นบ่อยๆ นำของเล็กๆ น้อยๆ ฝีมือประณีตมอบให้เด็กหญิงที่ชื่อว่าเหย้าเฉียนลือสองสามชิ้น แล้วก็ยังต้องหาโอกาสมอบของขวัญหนึ่งที่ถูกกาลเทศะและเหมาะสมให้กับข้ารับใช้หนุ่มของสกุลหลิว เพราะในฐานะที่เป็นสตรี นางมองความในใจที่ซ่อนไว้ในจุดลึกของดวงตาเส้าวนหรานออก เพียงแต่ว่าทุกๆ ที่นางมองออก นางกลับแสรังทำเป็นไม่เข้าใจ การเดินทางขึ้นเหนือครั้งนี้นางเคยพูดคุยกับผู้ฝึกตนหนุ่มคนนั้นแค่สองสามคำเท่านั้น รวมไปถึงมีครั้งหนึ่งที่จงใจมองไปทางแผ่นหลังของคนผู้นั้น ละว่าไปแล้วผู้รับใช้จักรพรรดิหนุ่มคนนั้นก็น่าขำ เขาคิดว่าเมื่ออยู่ต่อหน้านาง สีหน้าที่เย็นชาของตัวเองจะสามารถปกปิดทุกอย่างได้

นางมันใจได้เลยว่าการจ้องมองอย่าง 'ไม่ได้ตั้งใจ' ครั้งนั้นของตน
มากพอจะทำให้ผู้ฝึกตนปณิธานสูงส่งคนหนึ่งเกิดริ้วกระเพื่อมไหว
ในใจได้

เหยาจิ้นจื่อเชื่อมั่นมาโดยตลอดว่า การกระทำมีน้ำหนัก
มากกว่าคำพูดนับพันนับหมื่น แล้วนับประสาอะไรกับที่คำพูดของ
คน เดิมทีก็ไม่ได้มากมายอยู่แล้ว ฟังเข้าหูหรือไม่เป็นเรื่องหนึ่ง จะ
เข้าสู่ใจคนได้หรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง สตรีที่มีรูปโฉมงามเลิศล้ำ
บุรุษที่กุมอำนาจสำคัญไว้ในมือ เดิมทีก็เป็นข้อได้เปรียบตั้งแต่ต้น
อยู่แล้ว

พอเหยาจิ้นจื่อคิดถึงตรงนี้ นางก็รู้สึกอัดอั้นเล็กน้อย เหตุใด
คนบางคนถึงสามารถอยู่ร่วมกับตนได้ด้วยจิตใจที่สงบนิ่งมั่นคง
อย่างแท้จริง?

.....

ตั้งแต่เด็กตื่นก่อนคนจวนฟ้าใกล้จะสว่าง จูเหลียนเฟี้ยวอยู่ตรงริม
ลำคลองหมายเหอตลอดเวลาไม่ไปไหน

เมื่อคืนนี้มีเรื่องประหลาดมากมายเกิดขึ้น ตอนแรกก็เป็นนั่ง
หนูเหยงเฉียนที่พูดจาเหลวไหลบอกว่ามองเห็นสะพานสีทองเหนือ
ลำคลอง จากนั้นเงินฝิ่งอันก็หยุดทำยี่นึ่งเจี้ยนหลู บอกว่า
ต้องการให้เขากับเหยงเฉียนกลับจุดพักม้าไปก่อน แล้วเงินฝิ่งอันก็
กระโดดลงไปในลำคลองหมายเหอ เหยงเฉียนไม่พูดพรวดทำเพลงก็
กระโดดตามไปติดๆ หลังจากนั้นน้ำในลำคลองหมายเหอก็เกิด
น้ำวนขึ้นมาลูกหนึ่งอย่างหน้าอัศจรรย์ใจ ปราณวิญญานบนผิวน้ำ
เปี่ยมล้นจนจูเหลียนรู้สึกไม่สบายตัว น้ำวนลูกนั้นห่อหุ้มเงินฝิ่งอัน

และเผยเขียนไว้ข้างใน มันปรากฏตัวอย่างกะทันหันแล้วก็หายไป
อย่างฉับพลัน ทิ้งไว้เพียงเรือนกายปราณีของสตรีร่างเล็กเตี้ย
คนหนึ่งให้จุเหลียนได้เห็น

ได้ยินว่าใบทองทวีปเป็นเพียงแค่อันหนึ่งในเก้าทวีปใหญ่ของใต้
หล้าไพศาล

ฟ้าดินกว้างใหญ่ แล้วใหญ่แค่ไหน

ผู้ฝึกตนสูงส่ง แล้วสูงส่งแค่ไหน

ก่อนหน้านี้จุเหลียนรู้สึกอัดอั้นใจเล็กน้อย เขาเหมือนกับคน
รวยของอำเภอแห่งหนึ่งที่ลู่ๆ ไปเยือนเมืองหลวง แล้วพบว่าเงินน้อย
นิดในกระเป๋าทนซื้ออะไรไม่ได้สักอย่าง จึงอดผิดหวังและห่อเหี่ยว
อย่างเลื่องไม่ได้ เพียงแต่ว่าความคิดเหล่านี้ถูกจุเหลียนเก็บกวาด
ปิดเป่าให้สะอาดเอี่ยมอย่างว่องไว กลับกลายเป็นว่าเกิดความฮึก
เหิมและปณิธานที่อัดแน่นเต็มทรวงอก อย่าเห็นว่าวันๆ จุเหลียนเอา
แต่ยิ้มตามก้นเงินผิงอันต้อยๆ เพราะหลายวันมานี้ตบะบน
วิถียุทธ์ของเขาทะยานรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีหยุดพักเลย
สักนาทีเดียว

คนอื่นๆ อีกสามคนก็ไม่ด้อยไปกว่าจุเหลียนวน เว่ยเซี่ยนกำลัง
มองสำรวจตรวจตราใต้หล้าแห่งนี้้อย่างละเอียด มองฟ้าดินจากจุด
ที่ละเอียดอ่อนที่สุด สุกโยวเปียนปิดด่านเพื่อบรรลุนิชากระบี่อยู่ใน
ห้องโดยสารรถม้า หลูปายเซียงก็ยังมีพรสวรรค์เลิศล้ำ ทั้งพิณ
หมากล้อม ฟู่กัน ภาพวาด ไม่มีสิ่งใดที่ไม่เชี่ยวชาญ

นี่ก็คือข้อได้เปรียบที่มองไม่เห็นของพวกเขาจุเหลียน หลูปาย
ยเซียงสีคน

ทุกคนต่างก็เคยเป็นอันดับหนึ่ง เคยเป็นผู้ไร้เทียมทานในโลก
มาเหมือนกันโดยไม่มีข้อยกเว้น ในฐานะผู้ฝึกยุทธ์บริสุทธิ์เต็มตัว
สภาพจิตใจแทบจะใกล้เคียงกับคำว่าไร้ตำหนิ คู่ควรกับคำว่า
'บริสุทธิ์เต็มตัว' มากที่สุด

และในบรรดาคนทั้งสี่นี้ก็แอบมีการรัดข้อกันอย่างลับๆ

ดูว่าใครจะสามารถฝ่าคอขวดขอบเขตเจ็ดไปได้ก่อนกัน

ขอแค่เลื่อนสู่ขอบเขตร่างทอง ขอบเขตที่แปดทะยานลมและ
ขอบเขตที่เก้ายอดเขา สำหรับพวกเขาแล้วล้วนไม่มีธรณีประทุ
บานใหญ่ก้อนขวาง อยู่แค่ว่าจะใช้เวลาช้าหรือเร็วเท่านั้น

จุเหลียนเงยหน้ามองสีท้องฟ้าแล้วเริ่มเดินย้อนกลับไปทางเดิม
ในมือชั่งน้ำหนักหินไซ่ห่านก้อนหนึ่ง ฤมันเข้ากับฝ่ามือเบาๆ เศษ
หินหล่นร่วงลงมา ก่อนจะถูกลมเย็นพัดพาให้สลายหายไป

คนทั้งสี่นอกจากคอขวดของวิถียรยุทธ์แล้ว แน่นอนว่าทุกคน
ย่อมไม่พอใจไซ่ตรวนที่พันธนาการกาย อย่าลืมน่าเว่ยเซียงคือ
ฮองเต้ผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยน หลูปายเซียงคือบรรพบุรุษผู้
บุกเบิกภูเขาลัทธิมาร สุยโย่วเปียนก็ยิ่งเป็นเซียนกระบี่หญิงที่แม้แต่
กฎเกณฑ์ของพื้นที่มงคล นางก็ยังคิดจะใช้หนึ่งกระบี่แหวกฝ่า
ออกไป หากจะบอกว่าคนทั้งสี่ศิโรราบทั้งกายและใจ เต็มใจจะเป็น
วัวเป็นม้ารับใช้คนหนุ่มที่ได้ครอบครองม้วนภาพวาดทั้งสี่ฉบับนั้น

อย่าว่าแต่เงินผิงอันเลย เกรงว่าต่อให้เป็นเด็กหญิงที่ชื่อว่าเผยเฉียน
นคนนั้นก็คงไม่เชื่อ

เพียงแต่เหตุการณ์ตอนอยู่ในโรงเตี๊ยม ทำให้คนทั้งสี่เกิดความ
ประทับใจที่ลึกล้ำต่อเงินผิงอัน

จุเหลียนกำหิินที่อยู่ในฝามือแน่น พุดพึมพำกับตัวเองว่า "ดู
จากท่าทางเป็นธรรมชาติที่เงินผิงอันแสดงออกมาในเวลานี้ หลูปาย
เยียงน่าจะเป็นคนที่เปิดเผยความจริงเร็วที่สุด ดังนั้นคนทั้งสองถึง
ได้ดูใกล้ชิดสนิทสนมกันขนาดนี้?"

จงขุยวาดยันต์สยบกระปี่ที่ชวนอกสั้นขวัญผวาแผ่นนั้นเสร็จ
แล้วเดินตามอาจารย์ไปจากลำคลองหมายเหอ โชคชะตาแม่น้ำและ
ภูเขาของจวนปี้โหยวจึงค่อยๆ กลับมามั่นคงดังเดิม เผยเฉียนที่สาว
ใช้อายุน้อยพาออกไปเล่นก็ย้อนกลับมาที่ห้องโถงใหญ่

ก่อนหน้านี้ตอนอยู่หน้าผนังบังตา เผยเฉียนเพิ่งจะคืนน้ำจาก
ลำคลองหมายเหอหนึ่งกอบมือกลับไป กลับมองเห็นว่าภาพควันรูป
บนผนังลอยสะเปะสะปะ น้ำในลำคลองโถมซัดสาตราวกับว่าอีก
เดี๋ยวน้ำเหล่านั้นจะทะลักไหลออกมานอกกำแพงหิน ท่วมทับจวน
เผยเฉียนตกใจสะดุ้งโหยง ร้องโวยวายว่าจะกลับไปอยู่ข้างกายเงิน
ผิงอัน สาวใช้ผีพรายที่ในอดีตต้องตายอย่างยุติธรรมในลำคลอง
หมายเหอถูกเจ้าแม่เทพวาริใช้วิชาอภินิหารขับไล่ออกไปจากจวน
แล้ว ทิ้งเผยเฉียนให้ยืนเดียวดายอยู่ตรงผนังบังตาเพียงลำพัง นาง
จึงร้องให้จ้า ร้องจนเสียงแหบแห้ง

ตอนนี้กลับมาถึงห้องโถงใหญ่ บนใบหน้าของเผยเฉียนลึงยัง
เหลือคราบน้ำตา ยืนอยู่ตรงธรณีประตูอย่างขลาดๆ ไม่กล้าเข้ามา

ข้างใน สายตาแค่นี้นางยังพอจะมีอยู่บ้าง รู้ว่าเงินผิงอันกำลัง พุดคุยธุระอยู่กับคนอื่น หากคราวนี้นางบุกเข้าไป ทำให้เงินผิงอัน โหมโห คราวก่อนมีลุงช่วยพุดให้ แต่คราวนี้ไม่มีใครช่วยพุดผดุง คุณธรรมแทนนางแล้ว

เงินผิงอันหันมาถาม "เป็นอะไรไป?"

เผยเฉียนวิ่งปรวดเข้าไปในห้องโถงใหญ่ นั่งลงบนเก้าอี้ข้างกาย เงินผิงอัน นางนั่งตัวตรงอย่างเรียบร้อย กล่าวอย่างน้อยใจและร้อน ตัว "เมื่อครูเข้าเอาน้ำกอบนั้นกลับไปคืนผนังบังตา ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรถึงเกิดแผ่นดินไหว เงินผิงอัน ข้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ เจ้าห้าม โกรธข้าล่ะ"

เงินผิงอันดีดหน้าผากของเผยเฉียน พุดยิ้มๆ "เจ้ารู้จักกลัว ด้วยหรือ?"

เผยเฉียนเห็นท่าทางเช่นนี้ของเขาก็มั่นใจว่าเหตุการณ์ ประหลาดที่น่าตกใจนั้นน่าจะไม่เกี่ยวข้องกับนาง พอมีความมั่นใจ เหวกียึดตรงทันที ได้กลิ่นหอมลอยโชยมาปะทะจมูกก็รู้สึกน้ำลาย ไหล อีกอย่างเห็นภูตผีตัวประหลาดมามากแล้ว ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่พื้นที่มงคลดอกบัว เผยเฉียนยังเคยได้ยินนักเล่านิทานที่อยู่ใต้ สะพานลอยเล่าเรื่องประหลาดให้ฟัง มักจะพุดถึงเหล่าหนึ่งจอก ผล ทั่อหนึ่งลูกของวังมังกรและฉวนเซียนใต้น้ำที่กินเข้าไปแล้วทำให้คน อายุยืนยาว จึงลองถามหยิ่งเซิง "ข้าจับเหล่าคำเล็กๆ ได้ไหม?"

เงินผิงอันถลึงตาใส่ เผยเฉียนรีบทำท่ากระวางแจ้งทันที "ข้า อายุยังน้อย จะตีมันเหล่าได้อย่างไร ยังคงเป็นเจ้าเงินผิงอันที่ต้องตีมัน ให้มากสักหน่อย"

เจ้าแม่เทพวารีที่มีนิสัยโผงผางใจกว้างขบขันท่าทางของเด็กหญิงตัวน้อยที่ฉลาดเฉลียวผู้นี้ยิ่งนัก “ในฉนวนยังมีเหล่าบุปผาหมักร้อยป้ออยู่อีกไม่น้อย เดี่ยวข้าจะมอบให้เจ้าเอากลับไปหนึ่งไห ส่วนเงินผิงอันจะแย่งไปตีเองหรือจะเหลือไว้ให้เจ้าเล็กน้อย ข้าคงเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยไม่ได้แล้ว”

พอได้อยู่ข้างกายเงินผิงอัน เพยเฉียนก็ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินอะไรอีกแล้ว นางพูดเหมือนคนแก่ว่า “หากจะมอบเหล่าให้ข้า ข้าก็ต้องขอบใจเจ้า แต่ตอนนี้ข้าอายุยังน้อย ตีมหาเหล้าไม่ได้ ไม่อย่างนั้นจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาตัวอักษรของข้า คราวหน้าที่พวกเรามาเป็นแขกในบ้านของเจ้า ถึงเวลาที่ข้าสามารถตีมหาเหล้าได้แล้ว เจ้าก็อย่าได้ซีเหินยวเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นจะผิดต่อสถานะเทพเซียนของเจ้าได้”

เจ้าแม่เทพวารีจู้ปากพลางมองประเมินคิ้วตาของเพยเฉียนไม่หยุด ยิ่งมองจิตใจก็ยิ่งหวั่นไหว พูดกับเงินผิงอันที่เล่นที่จริงว่า “เป็นแม่นางน้อยที่ฉลาดเฉลียวจริงๆ ไม่อย่างนั้นทั้งนางไว้ที่ฉนวนปีโหยวของข้าเถอะ ข้าจะช่วยเจ้าดูแลนางแทนให้เอง วันหน้าตำแหน่งเจ้าแม่เทพวารีของฉนวนปีโหยวข้าก็มอบให้นางรับช่วงต่อ ข้ารับรองว่าจะถ่ายทอดความรู้และให้การสนับสนุนนางอย่างเต็มที่ นอกจากนี้จะยังหลอมสมบัติอาคมให้นางสองชิ้น นานที่สุดสองร้อยปี นางก็จะสามารถกลายเป็นเทพวารีที่มีศัภยภาพที่สุดของราชวงศ์ต้าเฉียวนี้ได้แล้ว”

เพยเฉียนลุกขึ้นยืนอย่างลนลาน พูดเสียงขุ่นเคืองอย่างหนัก “ห้ามพูดจาเหลวไหล ข้ายังต้องเดินทางไปเขตการปกครองหลง

เฉวียนแจกัณสมบัติทวีป เอากลอนคู่ไปติดที่บ้านบรรพบุรุษของ
ข้า!”

เงินผิงอันปฎิเสธข้อเสนอของเทพวารีอย่างละมุนละม่อม

ไม่เอาตัวนางไว้ข้างกาย เขาไม่วางใจจริงๆ

เจ้าแม่เทพวารีก็ไม่ได้บังคับขึ้นใจ แม้ว่าคำพูดเมื่อครูนี้นางจะ
ไม่ได้ล้อเล่นก็ตาม

หากเผยเฉียนที่มีพรสวรรค์ในสายตาของนางอยู่ต่อในจวนปี
โหยว นางจะพยายามช่วยให้แม่นางน้อยสืบทอดตำแหน่งเทพลำ
คลองหมายเหอของตนจริงๆ อีกทั้งยังจะช่วยหลอมอาวุธระดับ
สมบัติอากาศให้นางสองชั้นด้วย ต่อให้จะผิดต่อความตั้งใจเดิมของ
ตน ต้องสร้างโอรานอ่อนคล้อยตามราชวงศ์ต้าเฉวียนและสำนักต้าฝู
ก็จะต้องช่วงชิงคำว่าตำแหน่งมาให้จวนปีโหยวให้จงได้ ถ้าอย่างนั้น
นางก็จะสามารถวางใจไปสั่งหารปีศาจใหญ่ที่ก่อกวนอยู่ในลำคลอง
หมายเหอมาส่องรอยปีตนนั้นได้ ต่อให้ต้องพินาศรอดวายกันไปทั้ง
สองฝ่าย แต่สุดท้ายแล้วก็ถือเป็นการสร้างคุณความดี สร้างความ
ผาสุกให้แก่ชาวบ้านเก่าแสนคนที่อยู่ริมสองฝั่งลำคลอง และไม่ผิด
ต่อหลักการอริยะปราชญ์ที่นางอ่านเจอมาจากตำราของท่านผู้เฒ่า
เหวินเซิง

ส่วนข้อที่ว่าเหตุใดเทพวารีอย่างนางถึงได้ ‘ถูกชะตา’ กับ
เผยเฉียนขนาดนี้ ก็ยังมีความรู้ยิ่งใหญ่แฝงอยู่

ในฐานะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พิทักษ์ดินน้ำของพื้นที่แถบหนึ่งมานาน
เดิมที่เทพวารีลำคลองหมายเหอก็มีโชควาสนายิ่งใหญ่อยู่แล้ว หา

ไม่แล้วก็คงไม่สามารถบรรลุคาถาวิชาเซียนซึ่งเป็นรากฐานมหา
มรรคาของผู้ฝึกตนห้าขอบเขตบนมาจากป้ายศิลาจารึกคำขอฝน
ที่ไม่มีใครสนใจได้ เมื่อครูนี้นางโคจรวิชมองลมปราณขององค์
เทพอย่างละเอียด ไม่มองก็ไม่รู้ แต่พอมองก็ถึงกับตกใจ นางถือ
เป็นคนบนโลกอันดับต้นๆ ที่โชคดีได้ครอบครองเค้าโครงร่างทอง
แล้ว แต่เด็กหญิงพอมดำตรงหน้าผู้นี้กลับโดดเด่นยิ่งกว่านาง อีก
ฝ่ายมีร่างกายที่เหมาะสมต่อการเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ระดับต้นๆ หากพูด
กันตามภาษาชาวบ้านก็คือถ้าไม่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งภูเขาละ
แม่น้ำที่เสวยสุขกับควันธูป ก็เท่ากับว่าสิ้นเปลืองสมบัติสวรรค์ไป
อย่างน่าเศร้า

คำว่าเค้าโครงร่างทองค่อนข้างคล้ายคลึงกับตัวอ่อนกระบี่
ก่อกำเนิดของผู้ฝึกกระบี่ เหมือนอรหันต์ของศาสนาพุทธที่ได้รับ
เงื่อนไขหรือสิ่งแวดล้อมที่ดีเป็นพิเศษ เมื่อฝึกตนอยู่บนมหา
มรรคาที่ถูกต้องเส้นใดเส้นหนึ่งก็สามารถเดินได้พันลี้ในหนึ่งวัน เค้าโครง
ร่างทองส่วนใหญ่มิมีร่างที่เล็กและพอมมาตั้งแต่กำเนิด แต่กระดูก
กลับแข็งแกร่งเป็นพิเศษ ศาสตร์การมองภาพลักษณะในโลกมีวิชา
หนึ่งที่เรียกว่าจินแบ่งเป็นตำลึง นั่นคือใช้มองว่าปราณกระดูกของ
คนคนหนึ่งหนักก็จินก็ตำลึง เค้าโครงร่างทองก็คือร่างที่มีปราณ
กระดูกหนักที่สุดในโลก นิสัยแกร่งกร้าว หงุดหงิดฉุนเฉียวได้ง่าย
เด็ดขาดขึ้นชอบการเช่นฆ่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งธาตุทองหนึ่งในห้า
ธาตุยังเป็นเจ้าแห่งการสังหาร มีบารมีอำนาจ เป็นเหตุให้เกิดมาก็
เหมาะกับการเป็นแม่ทัพ

เพียงแต่ว่าถึงแม้สายตาของเจ้าแม่เทพวาริผู้นี้จะดี แต่ก็ยังไม่ดี
มากพอ

ความโดดเด่นของพรสวรรค์เผยเฉยอยู่เหนือขอบเขตของห้า
ธาตุนานแล้ว ดังนั้นเวลาจุเหลียนมองเผยเฉียนก็จะรู้สึกว่าเป็นเด็ก
คนนี้มีพรสวรรค์ด้านการฝึกวรยุทธ์ แม้แต่ก่อนหน้านี้ตอนที่เหยาฉี
นจื่อซือเหรีญทองแดงก็ยังคิดในใจว่า เด็กหญิงอาจจะเป็นผู้มี
พรสวรรค์ด้านวิชาการทำนายพยากรณ์ ขอแค่ติดตามนางเล่า
เรียนวิชาพยากรณ์ก็จะเปลืองแรงน้อยแต่ได้ผลมาก

มีเพียงวิญญาณชนลงชุยคนเดียวที่มองได้รอบด้านและลึกล้ำ
มากกว่า

น่าเสียดายก็แต่เผยเฉียนมาเจอกับเงินฝิ่นอันที่ไม่เต็มใจอยาก
พูดเรื่องเหตุผลหลักการกับนาง ส่วนเรื่องการฝึกวรยุทธ์หรือฝึก
บำเพ็ญตนนั้น เผยเฉียนก็ยังไม่ต้องคาดหวัง

ทุกวันนี้หนังหนุคนนี่ติดตามเงินฝิ่นอันขึ้นเขาลงห้วย ขอแค่บน
หน้าผากได้แปะยันต์ที่มีมูลค่าเท่ากับบ้านหลังหนึ่ง นางก็ดีอกดีใจ
อย่างยิ่งยวด เดินไกลแค่ไหนก็ไม่รู้สึกเหนื่อยแล้ว

นี่น่าจะเป็นตั้งคำว่าสิ่งหนึ่งสยบสิ่งหนึ่งได้เสมอ

เผยเฉียนติดตามจุเหลียนฝึกวรยุทธ์ก็ดี อยู่ในจวนปีโหยวต่อ
เพื่อเป็นเทพวาริล่าคลองหมายเหอกี่ช่าง ไม่ว่าจะความสำเร็จของนาง
จะสูงแค่ไหนก็ไม่ต้องคาดหวังว่านางจะซาบซึ้งในบุญคุณของจุเหล
ียนและเทพวาริ ไม่แน่ว่าวันใดเกิดทะเลาะกันขึ้นมา พวกเขาอาจ
ถูกเผยเฉียนตบตายด้วยฝ่ามือเดียว หลังจบเรื่องนางยังรู้สึกว่า
ตัวเองทำถูกต้องแล้ว พวกเจ้าทำให้ข้าโมโห ความสามารถของข้า
ยังเหนือกว่าเจ้า ไม่ฆ่าพวกเจ้า หรือจะยังต้องเก็บพวกเจ้าไว้ข้าง
กายให้เกะกะสายตา?

เพียงแต่ว่าเมื่ออยู่ข้างกายเงินผิงอัน ความคิดของเผยเฉียนกลับต่างออกไป ซึ่งเป็นเพียงกับเงินผิงอันคนเดียวเท่านั้น

แต่คนทั้งสองที่เป็นคนในเหตุการณ์ไม่รู้ตัวเองก็เท่านั้น

เจ้าแม่เทพวาริโบกมือ สาวใช้ก็ถอยออกไปเสียบๆ

เจ้าแม่เทพวาริถึงถามว่า “เงินผิงอัน ข้าเป็นคนตรงไปตรงมา เจ้าเองก็เหมือนกัน ไม่อย่างนั้นลงขุยกคงไม่คบหากับเจ้า ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะพูดตามตรงเลยนะ?”

เงินผิงอันพยักหน้ารับ “เจ้าแม่เทพวาริเชิญพูดได้เลย”

เจ้าแม่เทพวาริสีหน้าเคร่งเครียดคล้ายกำลังคิดหาคำพูดเพราะมีเรื่องใหญ่ที่ต้องปรึกษา

เงินผิงอันไม่รู้ว่าเพราะสาเหตุใด ตามหลักแล้วหากเป็นเรื่องการเลื่อนชั้นจากจวนเป็นตำหนัก ลงขุยกได้ช่วยจัดการให้อย่างมั่นคงแล้ว จวนปีโหยวไม่ควรจะมีเรื่องยุ่งยากอะไรอีกถึงจะถูกต้อง แต่ในเมื่อนางทำท่าจริงจังเช่นนี้ เงินผิงอันจึงรอฟังอย่างสงบ

บทที่ 347.2 อาจารย์พูดถึงลำดับขั้นตอน เทพวาริ สร้างโอสถทอง

นางถามขึ้นอย่างเชื่องช้า “เงินผิงอัน เจ้าเคยพบท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็ง ถ้าอย่างนั้นท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งสมกับเป็นภูเขาสองที่ผู้คนที่ต้องแหงนหน้ามอง พูดเป็นบทความ คำพูดแต่ละคำที่ออกมาจากปากล้วนทำให้คนเคารพเลื่อมใสอย่างสุดจิตสุดใจ ได้ฟังสัจธรรมแห่งมหามรรคาที่ทั้งลึกล้ำและตื่นเขินเหล่านั้นแล้วก็จะเกิดความรู้สึกแคว่ว่าชั่วชีวิตของคนรุ่นหลังอย่างพวกเราก็ได้แต่โชคศิระษะคำนับอย่างเดียว ใช่หรือไม่?”

สีหน้าของเจ้าแม่เทพวาริที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวาสดใส

โชคดีที่เงินผิงอันไม่ได้ดื่มเหล้า ไม่อย่างนั้นเหล้าคงพุ่งพรวดออกจากปากเขาเป็นแน่

เผยเฉียนไม่รู้ว่าท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งที่เจ้าแม่เทพวาริพูดถึงเป็นใคร แต่ฟังจากน้ำเสียงแล้วเหมือนว่าเงินผิงอันจะรู้จักผู้เฒ่าที่ร้ายกาจมากคนนั้น นางจึงรู้สึกมีเกียรติไปด้วย จึงยกสองแขนกอดอกอย่างภาคภูมิใจ

เงินผิงอันดื่ม ‘เหล้าบุปผา’ ร้อยปีของจวนปีโหยวที่อยู่ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่หนึ่งคำ ลังเลเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจทำลายภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่ของเหวินเซ็งชั่วใจเฒ่าในใจของเจ้าแม่เทพ

วารีย์ไม่ลง จึงเลือกที่จะพูดว่า “ท่านผู้เฒ่าย่อมมีความรู้ที่ยิ่งใหญ่มากอยู่แล้ว อีกทั้งนิสัยยังดียิ่ง เป็นมิตรกับทุกคน ไม่เคยวางท่าโอ้อวดตน เวลาอยู่ข้างนอกก็...เข้ากับคนได้ง่ายมาก”

จะเข้ากับคนไม่ง่ายได้หรือ ตัวเล็กๆ แบบนั้น ทองเที่ยวไปทั่วหล้า ด้วยลักษณะของบัณฑิตเฒ่ายากจนของเขา เปลี่ยนนาคาคำว่าเข้ากับคนได้ง่ายมาเป็นรูปลักษณะธรรมดาไม่น่าตกตะลึงจะเหมาะสมยิ่งกว่า เทียบกับลงชยุที่อยู่โรงเตี๊ยมยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ชอบหลอกให้คนอื่นดื่มเหล้า ดื่มเหล้าแล้วก็แสร้งเมาไม่จ่ายเงิน เวลาเมาเหล้าก็มีสภาพไม่น่าดูนัก

ทว่าคำพูดที่เป็นความจริงเหล่านี้ เฉินผิงอันตัดใจพูดกับเจ้าแม่เทพวารีย์ไม่ลง

กลัวว่าหากไม่ระวังจะทำให้จิตแห่งเต๋าของนางพังทลาย

คราวนี้เจ้าแม่เทพวารีย์ไม่ใช้ถ้วยขาวใบใหญ่ดื่มเหล้าแล้ว แต่หิ้วไหเหล้าขึ้น แหงหน้ากรอกใส่ปากคำใหญ่ “ท่านผู้เฒ่าเหวินเชิงเป็นดั่งห้องนภาที่อยู่เบื้องบน...อย่างที่ข้าคิดไว้จริงๆ ด้วย! ความรู้สูงส่งดุจแผ่นฟ้า แต่กลับยังเสรำ้าอาดูรและเจ็บแค้นต่อการที่ประชาชนตกทุกข์ได้ยาก ทองไปไต่หล้า เป็นมิตรปรองดอง ปฏิบัติต่อคนบนโลกเป็นอย่างดี ทว่าปีนั้นท่านผู้เฒ่าเหวินเชิงกลับได้อยู่แค่ในอันดับที่สี่ของศาลบุนหวิปแดนเทพแผ่นดินกลาง ไม่ได้ถูกบูชาไว้ฝั่งซ้ายขวาของปรมาจารย์มหาปราชญ์ ทำแบบนี้ได้อย่างไร!”

เจ้าแม่เทพวารีย์พูดล้อ ทวงความยุติธรรมคืนให้กับท่านผู้เฒ่าเหวินเชิงที่ตัวเองเคารพเลื่อมใสอย่างถึงที่สุดไม่หยุด

เงินผิงอันไม่ได้ร่วมพูดคุยไปกับนาง แต่กลับคิดถึงบัณฑิตที่
แท้จริงหลายคน รวมไปถึงคนที่เลื่อมใสในตัวของบัณฑิต อาจารย์
ของอาจารย์ฉี อาจารย์ฉี ลังชีวในพื้นที่มณฑลดอกบัวที่เหมือน
อาจารย์ฉีอย่างมาก เขาเงินผิงอัน รวมไปถึงเฉาฉิงหล่างเด็กชาย
คนนั้นที่เหมือนตนอย่างมาก

สรรพสิ่งมากมายบนโลกมนุษย์มีเหตุผลหรือไม่มีเหตุผล
สุดท้ายแล้วล้วนต้องตกไปอยู่ในจุดหนึ่ง จุดใดที่ใจข้าสงบ จุดนั้นก็
คือบ้านเกิดของข้า

เงินผิงอันไม่พูดไม่จา เอาแต่ดื่มเหล้าอย่างเดียว เหล้าที่
รสชาติดีขนาดนี้ ทำให้ชวนนึกไปถึงคนและเรื่องราวที่ดงาม
เหล่านั้น การพูดถึงลำดับขั้นตอนของชีวิตเฒ่าเหวินเซ็ง การไม่
ผิดหวังของอาจารย์ฉี การถามใจตัวเองแล้วไม่ละอายของลังชีว
การมีความหวังของเฉาฉิงหล่าง วันนี้เขาเงินผิงอันไม่มีทางดื่ม
เหล้าจนเมาและเป็นผีขี้เหล้าแน่นอน แต่ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นเหมือน
อย่างที่อาเหลียงบอกนั่นคือ ดื่มจนกลายเป็นเซียนสุรา

คนหนึ่งพูดอยู่กับตัวเอง อีกคนหนึ่งก็จินตนาการอยู่กับตัวเอง
ต่างคนต่างดื่มเหล้าโดยไม่ต้องให้มีใครชวน

เหล้าบุปผาของฉวนปี้โหยวที่บอกว่าหมักเก็บไว้นั้น คำว่าเก็บ
คือเก็บไว้ในแก่นน้ำของลำคลองหมายเหอ เก็บไว้ที่กินานเป็นร้อย
ปี เหล้าจึงหมักตัวเองจนได้รสชาติกลมกล่อมกินง่าย ทว่าฤทธิ์กลับ
ไม่ใช่น้อยๆ

เจ้าแม่เทพวารีดื่มเหล้าจนเมาแล้วจริงๆ นางนั่งขัดสมาธิอยู่บน
เก้าอี้ สีระชะเอียงส่ายไปมา บอกว่าตัวเองอิจฉาเงินผิงอันจะตายอยู่

แล้วที่เคยได้เจอกับท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็ง แถมยังสนิทสนมกับบอริยะผู้เฒ่าขนาดนี้ ชีวิตนี้ของเขาสมบูรณ์แบบยิ่งนัก แต่นางกลับไม่มีความโชคดีนี้ ทุกวันต้องนั่งอยู่บนแท่นบูชา ศาลเทพวาริที่มองดูเหมือนควนรูปแพ้อบอวลโชติช่วงยิ่งกว่าเมืองเซินลิ่ง ทว่าในควนรูปเหล่านั้นกลับปะปนไปด้วยความอยากได้อะไรมี ใจที่เห็นแก่ความปรารถนาส่วนตัว มีคำขอหลายอย่างที่นางไม่ชอบ ไม่ว่าจะเป็นขอเงินทอง ขอให้ร่ำรวย ขอบุตร ขออำนาจ นางแค่อยากจะถามท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งต่อหน้าว่า เหล่าบอริยะพูดหลักการเหตุผลมากมายขนาดนั้น ในศาลบุนเองก็มีเทวรูปตั้งไว้หลายองค์ บัณฑิตที่ศึกษาตำราบอริยะปราชญ์มาจนเต็มอ้อมมีมากดูลงขวว เหตุใดโลกถึงยังย่าแยขนาดนี้ มักทำให้คนผิดหวังอยู่เสมอ ทำให้นางยิ่งชื่นชอบโลกใบนี้ไม่ลงไปทุกที

หลังจากบ่นพึมพำจบ เจ้าแม่เทพวาริก็เริ่มนับนิ้วเอ่ยประโยคดั้งเดิมในตำราของชีวจินเฒ่าเหวินเซ็ง บ่นว่าหลักการดีๆ แบบนี้เหตุใดคนบนโลกถึงไม่เต็มใจเรียนรู้ เป็นเพราะความรู้ของท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งสูงส่งเกินไปจนคนบนโลกเอือมไม่ถึงหรือไร? สุดท้ายนางยกสองมือเกาหัวด้วยความเลือนลอยสับสนอย่างถึงที่สุด

เผยเฉียนกลอกตามองบน เอาละ วันหน้าตนอย่าตี้มเหล่าเลยดีกว่า หากนางตี้มเหล่าแล้วสติเลอะเลือนเหมือนเจ้าแม่เทพวาริผู้นี้คงน่าขายหน้ายิ่งนัก

เวลาเงินผิงอันตี้มเหล่ามีอยู่ข้อดีที่สุดอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือก่อนหน้าที่เขาจะตี้มจนเมาพับ ยิ่งตี้มดวงตาของเขาจะยิ่งเป็นประกายร่างทั้งร่างเหมือนเปลี่ยนมาเป็นคนใหม่ คิ้วตาเบิกบานสดใส

ประหนึ่งวิชาหมัดที่ไม่ถูกกักเก็บไว้อีกต่อไป แต่ถูกปลดปล่อยออกมาอย่างเต็มที่ ราวกับว่ากลิ่นอายของสุราได้กดทับกลิ่นอายของความสุขุมแก่เกินวัยของเด็กหนุ่มลงไปจนหมด

แต่ไม่ได้หมายความว่ายิ่งดื่มแล้วเงินผิงอันจะยังมีสติจริงๆ เพราะเมื่อดื่มเหล้ามาแล้ว เขาจะสะกดกลิ่นนิสัยและจิตดั้งเดิมที่แท้จริงของตัวเองไว้ไม่ได้ ก่อนจะดื่มเหล้า เขาวางตัวระมัดระวังรอบคอบ ราวกับว่าใช้สองมือปิดกระจกทองแดงบานหนึ่งเอาไว้ตลอดเวลา หรือไม่ก็ใช้สองมือบดบังตะเกียงดวงหนึ่งในห้องที่เรียบง่ายเอาไว้ ไม่ยินดีให้คนนอกได้มองเห็น แต่พอดื่มเหล้าเข้าไปก็เหมือนเขาปล่อยมือทั้งสองข้างออก ปลดปล่อยประกายแสงเจิดจ้า สาดส่องสี่ทิศให้สว่างไสว แล้วใครจะขัดขวางได้?

เงินผิงอันตบน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลงบนโต๊ะหนักๆ พุดเสียงดังกังวาน “ความรู้ของอาจารย์ผู้เฒ่าเหวินเซิงสูงส่งมากเกินไปแล้วใช้ไม่ได้ผลอย่างนั้นรึ? ใช้ได้ผลมากนักละ ข้าจะพุดให้เจ้าฟัง ความรู้นี้ไม่ว่าจะเอาไปวางไว้มุมใดในสี่มหาสมุทรก็ล้วนถูกต้องเหมาะสม คนดีเรียนได้ คนชั่วร้ายเรียนได้ ฮองเต้ แม่ทัพ อัครเสนาบดีเรียนได้ พ่อค้าหาบเร่ คนตัดฟันก็เรียนได้ เทพเซียนบนภูเขาก็เรียนได้ ภูตผีปีศาจก็เรียนได้เช่นกัน แล้วเทพแห่งภูเขาและแม่น้ำล่ะ? ก็เรียนได้เหมือนกัน! ส่วนข้อที่ว่าเรียนแล้วจะยินดีนำไปใช้หรือไม่ นั่นก็เป็นเรื่องหลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว เรียนความรู้ข้อนี้ไปก่อน ย่อมมีประโยชน์แน่นอน!”

เงินผิงอันขยับนั่งตัวตรงอย่างสำรวมตามจิตใต้สำนึก เขาเลียนแบบวิญญูชนลงชยุ ยิงเลียนแบบอาจารย์ฉียามที่สอนหนังสือ

“เมื่อเรียนรู้ความรู้ที่แท้จริงบนโลกไปแล้วก็จะทำให้ต้นกำเนิดของแหล่งน้ำที่ไหลลงสู่ผืนนาในหัวใจกลายเป็นน้ำที่มีชีวิต! ข้ารู้สึกว่าคุณรู้สึกรู้ว่าความรู้ของท่านอาจารย์ผู้เฒ่า การอธิบายสองคำว่าเรียงลำดับนั้น ก็คือความรู้ที่ยิ่งใหญ่ คือความรู้ที่แท้จริง ทุกคนสามารถเรียนได้! เจ้าจะเรียนหรือไม่?”

ดวงตาของเจ้าแม่เทพวาริเลื่อนลอย มีนๆ งงๆ ตบโตะกล่าวว่า “เจ้าว่ามา แล้วข้าจะลองเรียนดู!”

เงินผิงอันโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ใช้นิ้วเขียนสองคำว่าเรียงลำดับลงบนผิวโตะ “หัวใจหลักของความรู้เรื่องนี้ก็คือสองคำว่าเรียงลำดับนี้! นอกเหนือจากระเบียบของหลักเกณฑ์พิธีการแล้ว นี่ยังเป็นการบุกเบิกโฉมหน้าใหม่ ตั้งลำคลองแม่น้ำสายใหญ่ที่ประทานความกรุณาให้แก่ปวงประชา! สิ่งที่ข้าเงินผิงอันเรียนมาไม่ลึกซึ้งและไม่มาก แต่บอกได้แค่เรื่องราวที่ข้ารู้ หลักการที่ข้าเข้าใจล้วนไม่มีคำว่าผิด! ตอนนี้ข้าจะใช้เนื้อหาที่ท่านอาจารย์ผู้เฒ่าพูดกับข้าในคืนนั้นมาเป็นบทเปิดของการอธิบายสาระสำคัญของคำว่าเรียงลำดับนี้!”

เงินผิงอันเอาเนื้อหาบทเปิดอันเป็นจุดสาระสำคัญที่ได้นั่งคุยกับอาจารย์ผู้เฒ่าคืนนั้นมาพูดซ้ำอย่างละเอียดอีกหนึ่งรอบ โชคดีที่เงินผิงอันความจำดี ต่อให้ตีมเหล่าจุนเมาก็ยังกล่าวได้ครบถ้วนไม่มีผิดพลาด

บทที่หนึ่ง แบ่งออกเป็นก่อนหลัง เรื่องราวบนโลกล้วนมีต้นสายปลายเหตุ มีไปมีมา ไม่อาจข้ามขั้นตอนช่วงต่อใดๆ ไปได้ หากเลือกแต่จะพูดถึงหลักการเหตุผลที่ตัวเองอยากพูด เรื่องราว

ทั้งหลายบนโลกใบนี้ก็คงไม่อาจแยกแยะถูกผิดได้ตลอดเวลา ไม่อย่างนั้นก็จะกลายเป็นว่ามีแต่จุดยืน แต่ไม่มีถูกผิด ราวกับว่าคนบนโลกล้วนน่าสงสาร ล้วนน่ารังเกียจ? ถ้าอย่างนั้นจะยังพูดถึงหลักการเหตุผลที่แท้จริงอีกได้อย่างไร? หรือว่าต่างคนต่างพูดในสวนของตัวเองไป หลักการเหตุผลอธิบายไม่ได้ก็ได้แต่ใช้หมัดแทนคำพูดอย่างนั้นหรือ? เหลวไหลสิ้นดี!

บทที่สอง แยกเป็นใหญ่เล็ก ผิดถูกมีแบ่งใหญ่เล็ก จำเป็นต้องยืมเอาวิชาคุณธรรมของสำนักนิตินิยมกับวิชาคำนวณของสำนักคำนวณมาใช้เป็นไม้บรรทัดสองเล่ม

บทที่สาม จำกัดความความดีความเลว ใช้กฎเกณฑ์ของมารยาทพิธีการเป็นเกณฑ์พื้นฐาน ผนวกรวมเข้ากับขนบธรรมเนียมประเพณีของพื้นที่ต่างๆ รวมไปถึงจิตใจและคุณธรรมของคน กำหนดถูกผิด กำหนดคุณความชอบและความผิดพลาดของคน ถ้ามใจตัวเองว่าดีหรือเลว

บทที่สี่ ทฤษฎีและปฏิบัติรวมกันให้เป็นหนึ่ง! หากทำผิดก็แก้ไข หากไม่มีความผิดก็ใช้มันมาเตือนใจตัวเองว่าจะไม่ทำความผิดในแบบเดียวกัน

ลำพังเพียงแค่นื้อหาสืบหน้อย่างละเอียด เฉินผิงอันก็ใช้เวลาพูดไปนานถึงหนึ่งช่วยาม

“ความรู้เรื่องการเรียงลำดับนี้คือความรู้ชั้นยอดที่ดีเยี่ยม หากคิดจะทำจริง โดยที่ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของความรู้ในทุกด้านแล้ว กลับยากยิ่ง!”

“ก่อนหน้านี้ไม่รู้ว่าจะทำไมท่านอาจารย์ผู้เฒ่าเหวินเซิงถึงต้องเกลี้ยกล่อมให้ข้าตี้มเหล่า ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงไย่ถึงใช้หนึ่งกระบี่พันเทวรูปของเทพพิรุณให้แตกหัก ไม่คิดจะพุดคุยกันด้วยเหตุผลก็ใช้หนึ่งกระบี่ทำลายร่องเจียวหลงจันพังราบเป็นหน้ากลอง ยิ่งไม่รู้ว่าจะเหตุใดจึงขยี้ที่เป็นวิญญูชนถึงได้ไม่เหมือนวิญญูชนของสำนักศึกษาเลยสักนิด เหตุใดภิกษุเฒ่าของวัดชินเซียงถึงได้พุดว่าโลกใบนี้ติดค้ำคนดี เหตุใดนักพรตเฒ่าถึงได้พาข้าท่องชมไปทั่วพื้นที่มงคลดอกบัว คนดีมักไม่ค่อยได้ดี คนชั่วก็ไม่ได้รับความชั่วตอบแทน”

มีหลายครั้งที่เงินผิงอันคิดอยากจะนำความรู้กับการจัดการเรื่องราวมาปฏิบัติให้ได้จนถึงขั้นที่คำพุดและการกระทำรวมกันเป็นหนึ่ง แต่พุดไปพุดมาก็มักจะคอยปฏิเสธตัวเอง บอกกับเจ้าแม่เทพวาริที่เงี้ยวหุตั้งใจรับฟังอยู่ฝั่งตรงข้ามว่า เขาเงินผิงอันยังคงรู้สึกว่าการหลีกการเหตุผลที่ตัวเองใคร่ครวญออกมาได้ยังคงเล็เก็นไปโดยเฉพาอย่างยิ่งหากเกี่ยวข้องกับความดีความเลวที่ซับซ้อนซึ่งอยู่นอกเหนือจากคำว่าถูกและคำว่าผิด รวมถึงหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตใจของคนด้วยแล้ว สิ่งที่เขาใคร่ครวญออกมาก็ยังอยู่ไกลเกินกว่าที่เขาจะมีคุณสมบัติให้ข้อสรุปแบบตอกปิดฝาโลง

เงินผิงอันนั่งอยู่ตรงนั้น ส่วนใหญ่แล้วล้วนเป็นเขาที่พุดกับตัวเอง

ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม เวลาและสายน้ำในลำคลองนอกจวนปีไหลวไหลรินไปอย่างเชื่องช้า

เจ้าแม่เทพวาริ์ลุกขึ้นยืนอย่างเคารพนอบน้อมอยู่นานแล้ว อีกทั้งยังค้อมกายน้อยๆ ประหนึ่งลูกศิษย์ที่ตั้งใจรับฟังคำสั่งสอนของอาจารย์แล้วจดจำไว้ขึ้นใจ ไม่กล้าปล่อยผ่านไปแม้แต่คำเดียว

เผยเขียนเหมือนฟังเข้าหู แต่ก็คล้ายว่าใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นางฟุบตัวนอนคว่ำกับโต๊ะ โบกหน้าด้านข้างแนบผิวโต๊ะ มองเงินผิงอันที่พูดหลักการยิ่งใหญ่มากมายกับคนอื่น

ในความทรงจำของนาง นอกจากกับเจาฉิงหล่างแล้ว ศึกบนถนนใหญ่นอกตรอกเล็ก จะเป็นลัทธิราชครูหรือตึงอิงมารใหญ่อะไรนั้น เงินผิงอันคิดจะตีก็ตี ตีกันเอาเป็นเอาตายก็ยังไม่เคยพูดมากแม้แต่คำเดียว

ออกมาจากพื้นที่มงคลดอกบัว ตอนที่อยู่ใกล้กับจวนเจ้าเมืองจินหวางซึ่งเป็นเขตชายแดนของเป่ย์จิ้น เงินผิงอันใช้หนึ่งกระบี่ฟันร่างของควายดำให้ขาดครึ่งท่อน ตอนที่บอกให้ถามใจตัวเองขณะที่อยู่บนชั้นสองของโรงเตี๊ยม แค่อสามหมัดก็ตอยให้กำกวงน้อยที่ยโสโอหังผู้นั้นตายคาที่

เงินผิงอันบอกว่าก่อนหน้านี้มีหลายเรื่องที่เขาไม่เข้าใจ

อันที่จริงเด็กหญิงเผยเขียนเองก็ไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจยิ่งกว่าเขา

เหตุใดฟ้าดินกว้างใหญ่ เงินผิงอันที่ไม่ว่ากับใครก็ล้วนเต็มใจอธิบายเหตุผล กับใครก็ล้วนใจเย็นเป็นมิตร ถึงมีแต่กับนางเท่านั้น เขาถึงจะเป็นเงินผิงอันที่ไม่ดี เป็นเงินผิงอันที่นิสัยเลวร้ายมากที่สุด แต่กระนั้นนางกลับยังคงรู้สึกว่ามีอยู่ข้างกายเขา ต่อให้ถูกตีถูกด่า กลับดูเหมือนว่าจะ...ไม่น่าน้อยเนื้อต่ำใจเท่าใดนัก นางจะรู้สึก

อย่างสงบและสบายใจว่า ไม่ว่าคนที่อยู่ข้างกายนางผู้นี้จะให้นางทำอะไร นางก็จะทำอย่างนั้น นางไม่ต้องคิดอะไรให้มาก ความแน่นอนว่านางยังคงรู้สึกหงุดหงิด รู้สึกรำคาญใจอย่างมาก เพียงแต่ถ้าเมื่อเทียบกับปีนั้นที่นางต้องเป็นเหมือนผีเร่ร่อนตัวเล็ก่องลอยไปนอนมานี้ อยู่ในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนตลอดทั้งปี คอยคิดอยู่เสมอว่าวันใดที่จะต้องหนาวตายหรือหิวตาย อารมณ์เหล่านี้กลับดีกว่ามากนัก

บางทีอาจเป็นเพราะคตินี้เป็นเช่นนี้ ฉะนั้นจึงอันพุดถึงความรู้ที่ในใจตัวเองให้การยอมรับมากที่สุด และเขายังพุดอีกว่าบางทีสิ่งที่เขาพุดอาจจะไม่ใช่สิ่งที่มีเหตุผลที่สุด สิ่งที่เขาทำอาจจะไม่ได้ถูกต้องที่สุด

ฉะนั้นจึงอันมักจะมองข้อดีหลากหลายของคนอื่นที่อยู่ในโลก

แต่เพียงเขียนกลับยินดีมองแค่ความชั่วร้ายของคนอื่นบนโลก

จวนปีโหยว ตัวอักษรทองคำสามตัวที่อยู่บนป้ายสองประกายแสงเจิดจ้าสะดุดตา ทอแสงสีทองระยิบระยับ

ผีพรายจำนวนมากที่อยู่ในจวนค้นพบด้วยความตื่นตะลึงระคนดีใจว่า ทุกหนแห่งในจวนล้วนมีเส้นแสงสีทองอ่อนจางปรากฏขึ้นเหมือนสายน้ำไหลริน

น้ำในลำคลองหมายเหอนอกจวนปีโหยว รั้วน้ำแผ่กระเพื่อมภายใต้แสงจันทร์ที่สาดส่องทำให้มองดูแล้วพราวพร่างงดงามเป็นพิเศษ

ผีพรายที่ตายอย่างอยุติธรรมซึ่งกลืนอายุความดุร้ายยากจะลบ เลือนพาทันผุดจากใต้น้ำที่มีดตะมึนว่ายขึ้นมาจากบนผิวน้ำอย่างห้าม ไม่ได้ จากนั้นก็แช่ตัวอาบใล้อยู่ใต้แสงจันทร์ ก่อนจะสลายหายไป คล้ายถูกปลดปล่อยจากพันธนาการ

ในศาลเทพวาริริมลำคลองหมายเหอ เหล่าชายหญิงผู้มีจิต ศรัทธาซึ่งรอให้ฟ้าสว่างประตูเปิดแล้วจะเข้าไปจุดธูปด้านในต่างพากันร้องฮือฮา ที่แท้เทวรูปร่างทองของเจ้าแม่เทพวาริที่อยู่ในศาลก็ พลันเพิ่มระดับความสูงขึ้นไปเป็นสิบกว่าจั้ง หลุบตาต่ำมองมายังโลก มนุษย์ รูปปั้นดินเหนียวร่างทองนั้นกลายมาเป็นร่างทองสมชื่อ นอกจากจะมีบาร์มีนาเกรงขามแล้ว กลืนอายุความศักดิ์สิทธิ์ยังแผ่ ล้นน่ายำเกรง

จุดลึกในลำคลองหมายเหอ ปีศาจใหญ่ตนนั้นที่อยู่ห่างจาก ขอบเขตโอสถทองแคเสี้ยวเดียวซ่อนตัวอยู่ในรังเก่าแห่งหนึ่งใต้ลำ คลอง เดิมทีนี่ควรเป็นสถานที่ที่มันสุขสบายที่สุด ทว่าบัดนี้มันกลับ เหมือนอยู่ในหม้อน้ำมันเดือด ทรมานสุดขีด เพราะหนไม่ไหวจึง ต้องทะยานออกมาจากรังเก่า แผลเสียงร้องคำรามเดือดดาล ก่อให้เกิดคลื่นลูกยักษ์ถาโถม ว่ายหนีผลุบๆ โผล่ๆ ไปตามลำคลอง ชวงบนอย่างบ้าคลั่ง ทุกครั้งที่มันคิดจะขึ้นฝั่งไปอาละวาด ท้องน้ำ สองฝั่งกลับคล้ายกลายมาเป็นกรงขัง ทำให้มันพุ่งชนผนังอยู่ตลอด บีบให้สุดท้ายมันได้แค่พุ่งชนสะเปะสะปะอยู่ในจุดที่ลึกที่สุดของลำ คลอง ไม่อาจขึ้นฝั่งไปทำร้ายพวกชาวบ้านได้

ฟ้าเริ่มสว่างทีละน้อย

ในห้องโถงใหญ่ของฉนวนปีโฮยว ชายแขนเสื้อของเจ้าแม่เทพวาริโบกสะบัด แสงสีทองไหลวนเวียนไปทั่วร่างไม่หยุดนิ่ง โดยเฉพาะตรงช่วงหัวใจที่มีไอศถทองเม็ดหนึ่งหมุนตัวๆ สาดส่องให้ห้องโถงใหญ่เป็นสีทองสว่างไสวเหนือแสงตะเกียง

ในตำรากล่าวไว้ว่า ยามเช้าเข้าใจมรรคา ยามเย็นก็ตายได้แล้ว

นางไม่เคยคิดว่าตัวเองจะได้รับโชควาสนาใหญ่เทียมฟ้าขนาดนี้ ยามค่ำคืนฟังมหารรรคา ยามเช้าสร้างไอศถทอง!

เจ้าแม่เทพวาริโค้งตัวลงต่ำสุด รู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ยิ่งนัก นางน้ำตาไหลอาบน้ำพุตเสียงสะอื้นด้วยความปิติยินดี "ในเมื่อท่านอาจารย์น้อยคือลูกศิษย์ผู้สืบทอดของท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็ง เหตุใดถึงต้องโกหกข้า?"

บทที่ 348.1 ท่านอาจารย์ที่แท้จริง

หลังจากที่เจ้าแม่เทพวาริพูดจบก็ไม่ได้รับคำตอบสักที พอเงยหน้ามองก็ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี อาจารย์น้อยผู้นั้นนั่งหลับไปแล้ว มีเพียงเสียงกรนเบาๆ

นางยิ้มอย่างปลื้มใจ ความเป็นตัวของตัวเองและความใจกว้างนี้ของอาจารย์น้อย มองดูเหมือนไม่พิถีพิถัน แต่ในสายตาของนางกลับไม่เป็นรองเหล่าวีรชนผู้กล้าในโลกที่ 'สิบก้าวฆ่าหนึ่งคน เดินทางพันลี้ไม่หยุดยั้ง' เลยแม้แต่คนเดียว

เทพวาริล่าคลองหมายเหอผู้นี้ครุ่นคิดแล้วก็เตรียมจะเดินไปแบกเงินผิงอันพาไปพักผ่อนที่ห้องรับรอง เผยเขียนกลับตั้งท่าเหมือนเจอสัตว์ตัวฉกาจ รีบมาปกป้องอยู่ข้างกายเงินผิงอัน ถามว่า "เจ้าคิดจะทำอะไร?"

เจ้าแม่เทพวาริมองค้อน "หรือจะให้เขานอนอยู่ตรงนี้จนตะวันแยงตาละ? ถึงอย่างไรก็น่าจะให้เขาได้นอนบนเตียงใหญ่ที่สบายหน่อย ไม่อย่างนั้นจวนปีโยหิวของข้าจะยังมีหน้าต้อนรับแขกคนใดได้อีก"

เผยเขียนร้องอ้อหนึ่งที เอ่ยกำชับว่า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าระวังหน่อย อย่าทำเสียงดังให้พ่อข้าตื่น"

ขณะเดียวกันเผยเขียนยังหยิบน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ขึ้นมาห้อยไว้ตรงเอวของเงินผิงอันอย่างระมัดระวัง

หากทำน้ำเต้าบรรจูละอองนี้หาย เกรงว่าหากนางไม่ถูกเงิน
ผิงอันตีตายก็คงถูกเขาฆ่าตายแน่

ช่วยไม่ได้ สำหรับในหัวใจของเงินผิงอันแล้ว นางเป็นคนที่ไม่มี
ค่ามากที่สุด

เจ้าแม่เทพวารีไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยกับคำเรียกขานของ
เด็กหญิง นางยอมมองออกว่า อาจารย์น้อยเงินไม่ได้มี
ความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับเด็กหญิง ส่วนข้อที่ว่าเหตุใดหนึ่ง
ผู้ใหญ่หนึ่งเด็กถึงได้จับคู่กันเดินทางหาประสบการณ์อยู่ในยุทธภพ
คาดว่าจะเป็นโชควาสนากรรมัง วาสนามีพบมีพราก มีมาและจาก
ไป มหัทศรรย์จนไม่อาจหาคำพูดมาบรรยายได้ ก็เหมือนกับคืนนี้
จนถึงเช้านี้ ใครเล่าจะจินตนาการได้ว่าเงินผิงอันที่เพิ่งมาเยือน
ฉนวนปีโยหวนครั้งแรกจะนำพาโชควาสนายิ่งใหญ่ขนาดนี้มาให้นาง?
ต้องรู้ว่าบนเส้นทางแห่งเทพ เทพจะพึงพาได้แค่การสะสมวันรูป
ในแต่ละวันแต่ละเดือนอย่างเดียวนั้น เมื่อเทียบกับผู้ฝึก
ลมปราณและผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวแล้ว การเลื่อนขั้นยากยิ่งกว่ามาก
ลองจินตนาการดู การเลื่อนขั้นของสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งภูเขาลำและแม่น้ำ
นอกจากการแต่งตั้งจากทางราชสำนัก พระราชโองการจากฮ่องเต้
ใช้โชคชะตาแห่งแคว้นแลกมาด้วยตำแหน่งสูงขององค์เทพบางองค์
แล้ว ก็ได้แต่ค่อยๆ สั่งสมไปที่ละเล็กทีละน้อย เก็บเอาแก่นวันรูป
หนึ่งเขียน หนึ่งตำลึง หนึ่งจินมาจากชายหญิงผู้มีจิตศรัทธาที่มาจุด
รูปในศาล

เจ้าแม่เทพวารีเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวล แบกคนหนุ่มที่มาได้
เรียบร้อยที่สุดในไต้หล้าขึ้นมา เขาตัวไม่หนัก และนางเองก็ไม่ได้

ใช้วิชาอภินิหารย่อพื้นที่ให้ไปถึงเรือนเล็กโดยตรง แต่แบกเงินผิงอันค่อยๆ เดินไปที่ละก้าว สำหรับเจ้าแม่เทพวารีที่มีนิสัยใจร้อนแล้วนี่ถือว่าเป็นความอดทนอย่างไม่เคยมีมาก่อน นางอยากรู้อย่างยิ่งว่า ในห้องคนหนุ่มผู้นี้บรรจุความรู้ที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นไว้ได้อย่างไร เหตุใดถึงถูกท่านผู้เฒ่าเหวินเซิ่งและฉีจิ่งซุนมองเป็นผู้สืบทอดสายบุน ตอนนั้นเขาน่าจะเป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่งไม่ใช่หรือ?

หากได้สัมผัสกับหลักการเหตุผลตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นเด็กหนุ่ม ถ้าอย่างนั้นเขาต้องมีชาติกำเนิดที่ดีแค่ไหน ต้องมีพรสวรรค์ที่ดีเท่าไรถึงจะได้? หรือว่าเขาจะเป็นลูกรักสวรรค์ในตำนานที่บอกว่าเป็นดวงวิญญาณเทพลงมาจุติ เกิดมาก็รอบรู้?

แต่พอคิดอย่างนี้นางกลับรู้สึกว่าจะไม่ถูกต้อง ผู้มีพรสวรรค์แบบใดบ้างที่ท่านผู้เฒ่าเหวินเซิ่งไม่เคยพบเจอมาก่อน เขาน่าจะไม่ได้ไร้รสนิยมถึงขนาดนั้น

เผยเขียนเดินอยู่ข้างเจ้าแม่เทพวารี คอยแหงนหน้ามองประเมินสีหน้าของอีกฝ่ายตลอดเวลา พอเห็นว่าเจ้าของจวนแห่งนี้มีรอยยิ้มประหลาด ในที่สุดเด็กหญิงก็อดไม่ไหวถามว่า “เจ้าคงไม่ได้ชอบพ่อข้าหรือกระมัง?”

เจ้าแม่เทพวารีสายหน้าพูดเสียงอ่อนโยน “ไม่หรอก ข้าทั้งไม่ชอบ แล้วก็ทั้งรู้สึกว่าตัวเองไม่คู่ควร หากจะต้องเลือกบัณฑิตคนหนึ่งบนโลกมาเป็นสามีที่พึ่งพากันไปจนแก่เฒ่าจริงๆ ข้าคงจะชอบคนอย่างวิญญูชนเนื้อตัวสกปรกคนนั้นมากกว่า แต่งานกับผู้ชายแบบเขาถึงจะมีชีวิตอยู่ร่วมกันไปได้ กับคุณชายเงินผู้นี้ ยาก”

หากนางบอกว่าชอบเงินฝิ่นอัน เผยเขียนจะต้องโกรธ แต่พอได้ยินเทพวารีล่ำคลองหมายเหอบอกว่าไม่ชอบ นางกลับยิ่งโกรธเข้าไปอีก หลุดปากพูดไปว่า “เจ้ามันตาบอด!”

เจ้าแม่เทพวารีหันมามองเด็กหญิงที่ถลิ่งตาปุดไปด้วยความโมโหแล้วเอ่ยกลัวยิ้ม “โอ้โฮ หรือว่าสตรีใต้หล้าทุกคนล้วนต้องชอบเงินฝิ่นอัน ถึงจะเรียกว่าไม่ตาบอด?”

เผยเขียนแค้นเสียงหี สีหน้าเยอหยิ่งประมาณว่า ‘สตรีผมยาว ความรู้สั้นอย่างเจ้า ข้าไม่มัวเปลืองน้ำลายพูดด้วยหรอก’

เดิมทีเจ้าแม่เทพวารีก็อารมณ์ดีอยู่แล้ว พอเห็นท่าทางนี้ของเผยเขียนก็ถึงกับหลุดหัวเราะออกมา ส่วนเผยเขียนที่รู้สึกวุ่นวายโดนดูถูกกลับยิ่งโมโหหนักกว่าเก่า “หัวเราะอะไร พ่อข้าคือผู้มีพระคุณของเจ้า ข้าคือลูกสาวของเขา ข้าก็คือผู้มีพระคุณน้อยของเจ้า หัดให้ความเคารพกันเสียบ้าง!”

ผีเท้าของเจ้าแม่เทพวารีแผ่วเบาวิ่งไถ นางถามเบาๆ ว่า “ไม่อย่างนั้นให้ข้ามอบของขวัญขอบคุณเจ้าสักชิ้นดีไหม?”

เผยเขียนดวงตาเป็นประกาย เพียงแต่ไม่นานก็หม่นแสงลง พูดอย่างมีอารมณ์แต่ไร้กำลังว่า “ช่างเถิด เจ้ามอบให้เงินฝิ่นเองก็แล้วกัน ข้าไม่กล้ารับของขวัญสงเดช ไม่อย่างนั้นพอเขาตื่นขึ้นมาต้องรังเกียจที่ข้าไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ไม่รู้จักมารยาทเป็นแน่ ความหวังดีกลับถูกมองเป็นประสงคร้าย ข้าจะต้องหาเรื่องลำบากใส่ตัวไปทำไม? เจ้าว่าไหม?”

เจ้าแม่เทพวารีกลับหัวเราะอยู่นานกว่าจะสำเร็จ ก่อนกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “ไม่เป็นไร ข้ายอมต้องมีของขวัญล้ำค่ามอบให้เงินผิงอันอยู่แล้ว ส่วนเจ้าน่ะ ในเมื่อเจ้าเป็น ‘ลูกสาวของเงินผิงอัน’ ข้าในฐานะผู้อาวุโส พบเจอกันครั้งแรก มอบของบางอย่างให้เจ้า ต่อให้เจ้าแอบเก็บไว้ ไม่ให้เงินผิงอันเห็น แต่อันที่จริงก็ไม่ถือว่าเกินกว่าเหตุ แล้วก็ไม่ได้ถือว่าเป็นความผิดใหญ่หลวงอะไรด้วย อีกอย่างเจ้าไม่ได้เอาไปทำเรื่องชั่วร้ายสักหน่อย หลังจากนั้นหากเงินผิงอันรู้เข้า อย่างมากก็แค่ตำเจ้าไม่กี่คำ ไม่เจ็บไม่คัน จะต้องกลัวอะไร?”

เผยเขียนแอบหัวน้ไหลเล็กน้อย แต่ไม่นานก็หลุดหัวเราะพรีด “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าจะไม่เอาไปทำเรื่องชั่วร้าย? ข้าจะชั่วจะตายไป หากข้าได้สมบัติตระกูลเขียนที่ร้ายกาจอย่างถึงที่สุดมาครอง หรือได้เรียนเวทคาถาของเทพเขียนที่ยอดเยี่ยม ข้าเห็นใครไม่ถูกชะตา เจอหน้าก็จะหักกระดูกพวกเขาให้ลั่นดังกร๊อบ แม้แต่เงินผิงอันก็ขวางไม่อยู่! แต่ว่านะ หากถึงเวลานั้นเงินผิงอันสู้ข้าไม่ได้ ข้าก็จะเห็นแก่หน้าของเขาสักหน่อย ละฆ่าๆ ก็ต่อเมื่อข้าอยู่เพียงลำพังคนเดียว ยกตัวอย่างเช่นเจ้าชั่วแจ้จู้ เจ้าแก่สารเลวผู้นั้น แล้วก็ยังมีนางคนที่ชื่อ ‘โยวเปียน’ ผู้หญิงหน้าเหม็นที่ตีหน้าเคร่งทั้งวัน ข้าก็ยิ่งฆ่าได้รวดเร็วยิ่งไร เหมือนเวลาที่ข้าหิวแล้วกินข้าว เพียงพริบตาเดียวก็ต้องให้เงินผิงอันเติมข้าวถ้วยใหญ่ให้ข้าเพิ่มอีกถ้วย!”

เด็กหญิงยิ่งพูดก็ยิ่งอารมณ์ดี

แต่เจ้าแม่เทพวารีที่ฟังอยู่กลับอกสั่นขวัญแขวน

จนกระทั่งบัดนี้นางถึงเพิ่งตระหนักได้ว่าข้างกายเงินผิงอันมีตัว
ประหลาดน้อยแบบไหนกันแน่

เปรียบเทียบการฆ่าคนว่าเหมือนการกินข้าว อีกทั้งยังไม่ใช่
คำพูดเหลวไหลอย่างเด็กน้อยที่ไม่รู้ความ

เจ้าแม่เทพวาริเปลี่ยนสายตาแบบใหม่มองประเมินเหยเจียนนอ
อย่างละเอียด

เหยเจียนนพลันกล่าวอย่างขุ่นเคือง “เจ้าแม่เทพวาริอย่างเจ้า
ช่างจิตใจชั่วช้ายิ่งนัก ตอบแทนบุญคุณด้วยความแค้น! เจ้าจงใจ
ทำร้ายข้าใช่หรือไม่ คิดจะทำให้เงินผิงอันเห็นข้าทำความผิด
มหันต์ จะได้ขับไล่ข้า แล้วเจ้าก็จะฉวยโอกาสนี้รับตัวข้าเอาไว้ คิด
จะให้ข้าเป็นสาวใช้คอยยกน้ำส่งชาอยู่ในจวนปีโหยวของเจ้า?”

เจ้าแม่เทพวาริไม่เอ่ยตอบ แบกเงินผิงอันที่ลับสนิทพลาถกัม
หน้ามองประเมินเด็กหญิงตัวเล็กผอมดำไปด้วย

นางจงใจแสรังทำเป็นปิดบัง แต่ขณะเดียวกันก็เปิดเผยความ
เย็นชาในสายตาออกไปเล็กน้อย ถ้ามด้วยรอยยิ้มว่า “เจ้าเห็นข้า
เป็นคนแบบนี้เองหรือ?”

แล้วก็จริงดังคาด เหยเจียนนรีบก้าวถอยไปหนึ่งก้าว แสร้ง
หัวเราะอย่างผ่อนคลาย “เจ้าแม่เทพวาริ ข้าล้อเจ้าเล่นเท่านั้นเอง”

เจ้าแม่เทพวาริพลันกระว้างแล้งอยู่ในใจ

เด็กหญิงที่มีเรือนกายเค้าโครงร่างทองผู้นี้ต้องมีที่มาไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน อีกทั้งยังแทบไม่ต้องคาดหวังว่าจะสามารถควบคุมจิตใจของคนผู้นี้ได้

ลู่ๆ เจ้าแม่เทพวารีก็นึกไปถึงตอนนั้นที่เผยเขียนกอบนำมาเงินผิงอันเอ่งง่าย ๆ แค่ว่าโยคะเดียว แม่นางน้อยก็รีบวิ่งกลับไปทางเดิม เอาแก่น้ำกอบนั้นกลับไปคืน อีกทั้งดูเหมือนว่านางจะทำทุกอย่างไปตามสัญชาตญาณ ไม่มีความรู้สึกว่าถูกบังคับฝืนใจแม้แต่น้อย

ในที่สุดเจ้าแม่เทพวารีก็นึกคิดเค้ากลางบางอย่างได้

จากนั้นก็ขึ้นชมคนหนุ่มที่แบกอยู่บนหลังในใจ

เผยเขียนอารมณ์ดี “เมื่อครู่นี้เจ้าแก่งขู่ข้าให้กลัวสินะ”

เจ้าแม่เทพวาริระอาใจเล็กน้อย เด็กหญิงมีนางสังหรณ์ที่เฉียบไวต่ออารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ในใจคนจริงๆ สินะ? หากเป็นคนที่อยู่กับนางนานวันจะต้องเหนื่อยแค่ไหนกัน?

พาเงินผิงอันมาส่งเรือนเล็กหลังเดียวที่ดงามที่สุดของจวนปีโหยว ประตูเรือนและประตูห้องต่างก็เปิดออกเองโดยอัตโนมัติ ขณะที่กำลังจะวางเขาลงบนเตียงที่ห่มผ้าห่มและผ้าปูเตียงล้วนดงามสูงค่า เผยเขียนก็โหวกเหวกขึ้นว่าถอยไปๆ จากนั้นก็ช่วยถอดรองเท้าให้เงินผิงอัน ห่มผ้าห่มให้เขาเรียบร้อยถึงได้นั่งแปะริมเตียง ถลึงตามองเจ้าแม่เทพวาริ ฝ่ายหลังเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า “เจ้าเองก็มีที่พักเหมือนกัน ข้าจะพาเจ้าไปส่งเดี๋ยวนี้”

เผยเขียนสายหน้าอย่างแรง “ข้าต้องเฝ้ายามให้พ่อข้า ป้องกันคนชั่วร้าย”

เจ้าแม่เทพวาริเอ่ยสัพยอก “พอเถอะน่า เลิกประจบสอพลอได้แล้ว เงินผิงอันหลับไปแล้วจริงๆ”

เผยเขียนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง หันกลับไปมองเงินผิงอันแวบหนึ่งถึงได้ลุกขึ้นยืน หัวเราะคิกคักกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นก็พาข้าไปจับหน้อย ช้างวังจะตายอยู่แล้ว แต่จำไว้ว่าถ้าพ่อข้าตื่นเมื่อไหร่ต้องรีบไปบอกข้าทันที พวกเราจะต้องรีบเดินทางกันต่อ ตกลงกันไว้แล้วว่าหลังฟ้าสางจะออกเดินทางพร้อมกับขบวนใหญ่ พ่อข้าเป็นคนพูดคำไหนคำนั้นเสมอ”

เจ้าแม่เทพวารินับถือเจ้าตัวน้อยแก่แดดผู้นี้จนหมดใจจริงๆ หลังจากพาเผยเขียนเดินออกจากห้อง นางก็ถามอย่างใคร่รู้ “ขบวนใหญ่? หมายความว่าไง?”

เผยเขียนลั้งเลเล็กน้อย ก่อนจะเล่าถึงสถานการณ์ของขบวนเดินทางตระกูลเหยาให้นางฟังคร่าวๆ

เจ้าแม่เทพวาริพยักหน้ารับ “ไม่มีปัญหา พวกเจ้านอนหลับให้สบายใจสักสองชั่วยาม เมื่อถึงเวลานั้นข้าจะทำเหมือนเมื่อคืน แปะเดียวก็พาพวกเจ้าไปส่งถึงลำคลองหมายเหอตอนบนแล้ว”

เผยเขียนถึงได้วางใจ ติดตามสตรีรูปร่างเหมือนฟักแคระที่มีเงินอย่างยั้งผู้นี้ไปยังที่พักของตัวเอง ซึ่งก็คือเรือนแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้กัน ปากก็หาข้อตำหนิไปเรื่อย ใบหน้าเต็มไปด้วยความรังเกียจเด็ดฉันท้ ทว่าในใจกลับอิจฉาตาร้อนจะตายอยู่แล้ว ในใจคิดว่า

วันหน้าเมื่อตนมีเงินเยอะๆ เมื่อไหร่จะต้องซื้อบ้านหลังใหญ่แบบนี้
แล้วก็ต้องมีเรือที่หรูหราโอ้อ่าแบบนี้ แถมยังต้องใช้เงินใช้ทองปู
พื้น แล้วก็แปะยันต์กระดาศสี่เหลี่ยมให้เต็มห้องด้วย

พาเงินผิงอันและเด็กหญิงที่เจ้าเล่ห์แสนกลไปพักเรียบริ้อย

เจ้าแม่เทพวารีก็เดินก้าวหนึ่งออกไปนอกประตูใหญ่ของจวนปี
โหยว แหงนหน้ามองป้ายที่แขวนหน้าจวนด้วยสายตาเหม่อลอย

ก่อนจะเดินถอยหลังไปหนึ่งก้าว พริบตาเดียวก็มาถึงในศาล
เทพวารีที่บูชาในห้องของนางอยู่ เหลืออีกประมาณหนึ่งเค่อก่อนที่
ประตูใหญ่จะเปิดรับเหล่าผู้มีจิตศรัทธา นางเดินก้าวยาวๆ เข้าไปใน
ตำหนักหลัก

ก่อนหน้านี้นางสร้างไอศถทองได้สำเร็จ ฟ้าดินจึงเกิดภาพ
ปรากฏการณ์ผิดปกติ เป็นเหตุให้คนหลายร้อยคนนอกประตูใหญ่
ที่มารอจุดธูปพากันก้มหน้ากราบกรานด้วยความจริงใจอย่างถึง
ที่สุด จิตของนางที่อยู่ในจวนปีโหยวห่างไปไกลสัมผัสได้ จึงพอจะมี
ความเข้าใจต่อควันธูปที่บูชาเทพเพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย

ร่างทองดินเหนียวที่ตั้งวางอยู่บนแท่นบูชาในห้องโถงใหญ่
กลับคืนมาเป็นสภาพเดิมแล้ว ไม่ได้ส่องประกายแสงศักดิ์สิทธิ์ساد
สะท้อนไปทั่วลำคลองหมายเหออีก อันที่จริงเทวรูปนี้เหมือนตัวจริง
นางแค่สีห้ำส่วนเท่านั้น อีกทั้งเรือนกายของเทวรูปยังเป็นสตรีที่
อรชรอ่อนแอ้น ชายแขนเสื้อพลิ้วปลิวสะบัด มีส่วนเว้าส่วนโค้ง
งดงาม ประหนึ่งเทพที่หม้ออารมณ์สวรรค์ เต็มไปด้วยความมี
ชีวิตชีวาเสมือนจริง

นางรู้สึกมาโดยตลอดว่ารูปปั้นนี้ไม่ใช่ตัวเองซะเลย งดงามเกินรูปโฉมจริงของนางไปมาก เพียงแต่ว่านี่ก็คือกฎในการสร้างเทวรูปในศาลและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของภูเขาและแม่น้ำ คนเฝ้าศาลคนแรกสุดของศาลเทพวาริแห่งนี้คือสตรีแต่งงานแล้วคนหนึ่ง หลังจากที่จมน้ำได้ถูกนางช่วยเหลือเอาไว้ จึงยินดีสละสถานะเศรษฐีร่ำรวยในโลกมนุษย์มาทำหน้าที่เป็นคนเฝ้าศาลให้นางอย่างเต็มอกเต็มใจยิ่งทำหน้าที่ครั้งหนึ่งก็นานถึงห้าสิบปี จากสตรีแต่งงานแล้วยังสาวก็ค่อยๆ กลายมาเป็นหญิงชราผมหงอก เพราะไม่มีพรสวรรค์ในการฝึกตนจึงมีอายุอยู่ได้แค่แปดสิบปีก็ลาจากโลกนี้ไป แล้วก็ไปเพราะคนเฝ้าศาลผู้นี้ขยันหมั่นมานะเดินทางไปทั่วทิศ ช่วยรับศิษยานุศิษย์ให้กับตน คอยเปิดโรงทานแจกโถงช่วยเหลือชาวบ้านปีแล้วปีเล่า ก่อนจะจากไป หญิงชรากุมมือที่นิ้วเรียวยาวงดงามดุจหยกมันแพะของเจ้าแม่เทพวาริเอาไว้ พุดกลั้วหัวเราะด้วยเสียงแหบแห้งว่า เจ้าแม่ยังคงงดงามถึงเพียงนี้ เทวรูปร่างทองนั้นเป็นเพราะช่างฝีมือไม่ถึง แกะสลักได้ไม่ถึงหนึ่งในหมื่นความงามของเจ้าแม่เลย เป็นคนเฝ้าศาลอย่างนางที่ทำงานไม่ดี สุดท้ายหญิงชราถามประโยคหนึ่งกับเจ้าแม่เทพวาริด้วยน้ำตานองหน้า ประโยคที่มีแค่สี่คำเท่านั้น "บาปกรรมหายไปบ้างไหม?"

บทที่ 348.2 ท่านอาจารย์ที่แท้จริง

ไม่รอให้เจ้าแม่เทพวาริตอบคำถาม หญิงชราที่จากโลกนี้ไปก่อน

คนเฝ้าศาลที่ต่อให้ตายก็ยังจงรักภักดีอย่างถึงที่สุดคนนั้น อันที่จริงช่วงแรกเริ่มนางไม่ใช่คนดีในสายตาของคนบนโลก ตอนที่นางยังสาว บุรุษของนางมีอาชีพเป็นพ่อค้าต้องเดินทางไปข้างนอกอยู่เป็นประจำ นางทนกับความเหงาไม่ไหวจึงไปมีความสัมพันธ์กับชายอื่น หลังเรื่องถูกเปิดเผยก็สมคบคิดกับชายชู้ฆ่าสามี หลังจากนั้นนางก็แต่งงานใหม่ได้สำเร็จ ทั้งยังยึดครองสมบัติทั้งหมดของอดีตสามี รังแกอดีตสามี ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้แค่ไม่กี่ปี เพราะพบเจอโดยกรรมสัมพันธ์จึงต้องรับกรรมแล้วแยกย้ายจากกัน ครั้งหนึ่งที่นางเดินทางไปเที่ยวชานเมืองในช่วงฤดูใบไม้ผลิ บุรุษคนใหม่ของนางที่ได้ใหม่ลืมหูลืมตาถึงทุบตีนางเกือบตายแล้วโยนนางลงไปในลำคลองหมายเหอ

เจ้าแม่เทพวารีที่ตอนนั้นเป็นแค่เทพวารีเล็กๆ ของศาลเถื่อนซึ่งยังไม่ได้รับการแต่งตั้งถึงได้ช่วยนางเอาไว้

มีเรื่องราวมากมายเหลือเกินที่เจ้าแม่เทพวารีผู้ที่ไม่อาจเข้าใจ

จนกระทั่งได้อ่านตำราของท่านผู้เฒ่าเหวินเซิงที่บอกว่าเดิมทีนิสัยมนุษย์นั้นชั่วร้าย เมื่อได้รับการอบรมสั่งสอนจึงเปลี่ยนเป็นดีงาม เทพวารीलำคลองหมายเหอถึงได้กระฉ่างแสงในฉับพลัน

ในฐานะเทพวาริลำคลองหมายเหอ นางสามารถอาศัยควันรูปมองจิตใจคน เดิมทีนางรังเกียจความอัปลักษณ์ของจิตใจคนอย่างลึกล้ำ ถึงขั้นไม่ยอมรับควันรูปที่ลอยอ้อยอิงเป็นเกลียวเหล่านั้ นมักจะรู้สึกว่ทุกครั้งที่ทำให้คำขอของคนเหล่านั้ เป็นจริง ความชั่วร้ายเสี้ยวหนึ่งก็จะมารัดพันตัวนาง หลังจากนั้นมาสภาพจิตใจของนางก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป นางปกครองพื้นที่แถบลำคลองหมายเหอ โดยใช้บารมีสยบ ใช้กำลังปราบปรามความชั่วร้าย ขณะเดียวกันก็ร่วมมือกับเทพอภิบาลเมืองหลายท่านที่อยู่ตามเมืองซึ่งตั้งอยู่เลียบลำคลอง แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์หลายครั้ง อีกทั้งเมื่อราชสำนักมาขอผนึกยอมสละพลังที่เหลืออยู่ร้ายใช้เวทอภินิหาร ต่อให้ตบะถดถอย ร่างทองหม่นแสงก็ไม่เสียดายหวังเพียงได้ตอบสนองในสิ่งที่มีผู้ร้องขอ ไม่สนว่ควันรูปจะมาจากความคิดที่ดีหรือละโมบอย่างน้อยถามใจตัวเองแล้วไม่ละอาย

ทว่ช่วงเวลาหลายร้อยปีที่ผ่านมาช่างยาวนานนัก ย่อมต้องมีช่วงเวลาที่มีความอดทนถูกเผาผลาญจนหมดสิ้น นางเดินทางไปยังศาลเทพวาริน้อยลงทุกที ยิ่งนานก็ยิ่งชอบอยู่ในจวนปี่โหยวที่ปิดประตูไม่รับแขก มุ่งมั่นอาศัยคาถาจากเซียนเต้มาหลอมอาวุธขึ้นแล้วขึ้นเล่าเพื่อใช้สิ่งนี้ฆ่าเวลาในช่วงชีวิตการเป็นองค์เทพที่น่าเบื่อหน่าย นอกจากนี้ยังเป็นเพราะเรื่องวงในที่สำคัญยิ่งกว่า นั่นคือคาถาที่สืบทอดมาจากบรรพกาลบนั้นไม่เพียงแต่สามารถหลอมอาวุธ ยังสามารถหลอมหลอมน้ำในลำคลองหมายเหอ ยิ่งสามารถหลอมควันรูปในโลกมนุษย์ได้ ถือเป็นวิชาอภินิหารยิ่งใหญ่แห่งตระกูลเซียนที่หากเป็นหนึ่งในวิชาที่เชี่ยวชาญทุกวิชาอย่างแท้จริง

เดิมทีคิดว่าในเมื่อเด็กหญิงที่ชื่อเพยเฉียนผู้นี้มาเยือนที่นี่ เพราะมีวาสนาต่อกัน อีกทั้งพรสวรรค์ของนางยังดีขนาดนี้ ไม่น่าเชื่อว่าอาจเป็นเจตนารมสวรรค์ที่มองไม่เห็น เพยเฉียนสามารถสืบทอดตำแหน่งเทพของตนและคาถาเต๋าอันสูงสุดไร้ขีดเทียมบพที่น่าเสียดายก็แต่ดูเหมือนความจริงจะไม่ได้เป็นเช่นนี้ ถ้าอย่างนั้นนางก็ได้แต่รอต่อไป การสืบทอดตำแหน่งเทพก็เหมือนการรับลูกศิษย์ของผู้ฝึกลมปราณ ไม่ใช่เรื่องเล็ก หากไม่ระวัง ไม่เพียงแต่ลูกศิษย์จะเจอกับภัยนะ อาจารย์เองก็จะเดือดร้อนรำงมอดม้วยมรรคาดับสลายตามไปด้วย หรือไม่ก็อาจสั่งสอนให้ลูกศิษย์กลายเป็นคนเนรคุณ ทำตัวนอกกริติดัดหลักรุณธรรม หลอกหลวงอาจารย์ลบล้างบรรพชน

ยกตัวอย่างเช่นท่านผู้เฒ่าเหวินเซิ่งที่นางนับถือเลื่อมใสมากที่สุด ความรู้ของเขาสูงส่งเท่าไรและมากมายเท่าไร? แต่สุดท้ายก็สอนคนอย่างชยุฉานออกมาไม่ใช่หรือ?

แสงอาทิตย์ยามเช้าส่องลอดจากหน้าต่างศาลลงมาบนพื้นของตำหนักหลัก เจ้าแม่เทพวาริ์ตั้งสายตากลับ ถอนหายใจเบาๆ หนึ่งที่

หญิงชราคนเฝ้าศาลยืนอยู่ตรงหน้าประตู บนใบหน้าแก่ชราที่เต็มไปด้วยริ้วรอยยับย่นเต็มไปด้วยน้ำตาแห่งความปิติยินดี เพราะนี่เป็นข่าวดีที่ใหญ่เทียบฟ้าจริง ๆ

เจ้าแม่เทพวาริ์เลื่อนชั้นสูงขึ้น ทุกคนที่อยู่ในศาลเทพวาริ์ลำคลองหมายเหอก็พลอยเป็นตั้งค้ำว่าหนึ่งคนบรรลุธรรม สุนัขและไก่ต่างก็ได้ขึ้นสวรรค์ตามไปด้วย นับจากวันนี้เป็นต้นไป ไม่เพียงแต่ปีศาจลำคลองตนนั้นที่ต้องเก็บหางทำตัวสำรวม ไม่กล้าสร้างเรื่อง

ก่อราวอีก เกรงว่าทุกคนตั้งแต่จวนผู้ว่าการ เขตการปกครอง ไปจนถึงอำเภอกองแต่ละพื้นที่ก็คงต้องเปลี่ยนสีหน้ามาเป็นเคารพนบนอบยิ่งกว่าเดิม ต่อให้เป็นนายท่านผู้เฒ่าผู้ว่าการที่ย่อหยิ่งเพราะคิดว่าตัวเองเป็นผู้มีพระคุณนั้น ไม่นานวันหน้าก็อาจต้องเกรงใจตนเพิ่มมากขึ้น

หญิงชราคนเฝ้าศาลถามอย่างกระวนกระวาย “เหนียงเหนียง เทพอภิบาลเมือง เทพเจ้าที่ รวมไปถึงพ่อปู่ลำคลองตัวเล็กๆ ที่อยู่ใกล้เคียงกับลำคลองหมายเหอของพวกเราต่างก็พากันเดินทางมาแสดงความยินดีกับเหนียงเหนียง พวกเขาผู้นี้เสียเหนียงเหนียงดี จึงไม่กล้าไปรบกวนท่านที่จวนปีโหยว ทุกคนต่างก็เตรียมของขวัญชิ้นใหญ่มารออยู่นอกศาล ท่านจะพบพวกเขาหรือไม่? หากเหนียงเหนียงเหนื่อยแล้ว ข้าสามารถช่วยท่านพูดปฏิเสธพวกเขาแทนได้ พวกเขาคงไม่กล้าพูดอะไร”

เจ้าแม่เทพวารีก้าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “ข้ายังมีเวลาพบพวกเขาก็แล้วกัน ปกป้องโชคชะตาของเขาและแม่น้ำในแถบหนึ่งสั่งสอนอบรมชาวบ้านนับเก้าแสนคนในอาณาเขต ไม่ใช่สิ่งที่ศาลเจ้าแม่เทพวารีของพวกเราจะได้คนเดียว จำเป็นต้องร่วมแรงร่วมใจกัน”

ในใจหญิงชราตื่นตะลึงสุดขีด ไม่รู้ว่าเจ้าแม่เทพวารีที่เกี้ยวคร้านผู้นี้เปลี่ยนนิสัยได้อย่างไร แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องดี จึงรีบหมุนตัวออกไปทำตามคำสั่งทันที

ขอแค่เจ้าแม่เทพวารีเต็มใจจะใส่ใจ เรียกรวมองค์เทพแห่งภูเขาและแม่น้ำของที่ต่างๆ มารวมตัวกัน พวกเขาต้องพร้อมใจกัน

ทำตามแน่นอน และศาลเทพวารील้าคลองหมายเหอกี้จะได้กลายเป็นศาลเทพวารील้าอันดับหนึ่งของต้าเฉวียนอย่างสมชื่อเสียที!

หลังจากที่สตรีคนเฝ้าศาลรุ่นแรกตายไป ศาลเทพวารील้าคลองหมายเหอกี้เปลี่ยนคนเฝ้าศาลมาคนแล้วคนเล่า แต่นางกลับไม่มีความรู้สึกอะไรด้วยสักเท่าไร ไ้ๆ มาๆ เป็นๆ ตายๆ ก็มีเพียงแค่นี้

เวลานี้เจ้าแม่เทพวารील้าที่นั่งอยู่เพียงลำพังคล้ายกำลังพูดคุยกับคนรู้จักคนหนึ่ง นางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ได้ยินว่าที่เมืองเซินลิ่งมีสองครอบครัวที่เชี่ยวชาญการสร้างเทวรูปมากที่สุด เทวรูปของตระกูลจางขึ้นชื่อเรื่องไบหน้าสั้นแต่งดงาม มีชีวิตชีวามากกว่า ส่วนตระกูลเฉาถูกขนานนามว่าอาภรณ์พลิวปลิวลม ล่องลอยดุจเขียนเจ้าคิดว่าแบบไหนเหมาะสมกับข้า? เจ้าชอบช่างของตระกูลใดมากกว่ากัน?"

มุมปากของนางตวัดขึ้น หรีตาหัวเราะ โบกมือหนึ่งครั้ง "เจ้าไม่ต้องคิดแล้ว ตระกูลใดกล้าพูดจาใหญ่โต ตั้งราคาสูงก็เลือกตระกูลนั้น ตอนนี้พวกเราไม่ต้องก่ดก่ลุ่มเรื่องเงินทองกันแล้ว!"

.....

ยามเช้าตรู่ จุดพักม้าริมล้าคลอง แม่ทัพผู้เฒ่าเหยาเจิ้นพบว่าเงินฝิ่งอันไม่ได้ออกมากินข้าวเช้าก็รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย จูเหลียนจึงอธิบายกล่าวหัวเราะว่านายน้อยออกไปท่องเที่ยวยังไม่กลับมา เป็นความคิดที่เกิดขึ้นกะทันหันเมื่อคืน ตั้งใจไปเยือนศาลเทพวารील้าคลองหมายเหอกี้เลื่อมใส ไม่สู้แม่ทัพผู้เฒ่าออกเดินทางก่อน นายน้อยต้องตามไปทันแน่นอน

เหยาเจิ้นหัวเราะเสียงดังบอกว่าเจ้าหมอนี้ไม่มีคุณธรรมเอาเสียเลย หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นเช่นนี้ เมื่อคืนวานควรจะไปพาเขาไปด้วยกัน เดินทางล่าช้าแค่วันสองวันจะเป็นไรไป

จูเหลียนไม่ได้พูดอะไรมากความให้เป็นการวาดงูเติมหางเพียงยิ้มแล้วถอยออกไปนั่งร่วมโต๊ะกับพวกหลูปายเซียงสามคน

หลูปายเซียงมองเขา จูเหลียนสายหน้าเอ๋อด้วยรอยยิ้ม “อย่าได้ถามซ้ำ ตอนนั้นนายน้อยไม่ได้ให้ข้าติดตามไปด้วย บอกว่าจะพยายามกลับมาให้เร็วที่สุด ให้ข้าแข่งกับคนทางจุดพักม้าให้ด้วย”

เว่ยเซียนแค่ก้มหน้าก้มตาดื่มไวน์ จ้วงตะเกียบเร็วราวกับบิน

สุยโยวเปียนไม่ว่าจะทำนั่งหรือทำกินก็ล้วนเป็นคนที่มีท่วงทำนองพิเศษเฉพาะตัวที่สุดในบรรดา ‘ข้ารับใช้’ ทั้งสี่คน

ต่อให้เป็นคนที่ไม่แยแสสิ่งใดมากที่สุดในบรรดากลุ่มผู้ที่ติดตามทหารม้าเหล็กตระกูลเหยา ก็ยังรู้สึกว่ายิ่งสาวสะพายกระบี่หน้าตาดงามผู้นี้มีความงามเหนือล้ำไปจากคนปกติ ไม่ใช่ข้ารับใช้ที่คุณชายผู้มีชาติตระกูลคนใดในต้าเฉวียนจะครอบครองได้

หลูปายเซียงขมวดคิ้ว

จูเหลียนยิ้มบางๆ “ทำไม ไม่ไว้ใจข้า? ต่อให้ข้ามีความคิดนั้น แต่จะมีความสามารถนั้นหรือ?”

เห็นว่าหลูปายเซียงไม่อยากพูดกับตน รอยยิ้มของจูเหลียนก็ยิ่งเข้มข้นขึ้น

อาจารย์และศิษย์สองคนจากลัทธิเต๋าที่นั่งอยู่มุมในสุดของห้อง
อื่นเมียวเฟิงสบตากับเส้ายวนหราน ต่างก็ไม่ได้เอ่ยอะไรเกี่ยวกับ
เรื่องนี้สักคำเดียว

ทว่าในทะเลสาบหัวใจของคนทั้งสองกลับมีเสียงของอีกฝ่ายดัง
ขึ้นมา

เส้ายวนหรานดื่มไวน์ถ้วยเล็กหนึ่งถ้วยพลาจใช้เสียงในใจ
สอบถาม "ภาพปรากฏการณ์ผิดปกติครั้งคืนหลังที่ศาลเทพวาริลำ
คลองหมายเหอจะเกี่ยวข้องกับคนผู้นี้ด้วยหรือเปล่า?"

อินเมียวเฟิงตอบ "ก็ไม่น่าเหมือนกัน ตามหลักแล้วไม่น่าจะ
เป็นไปได้ เพราะถึงอย่างไรนั้นก็เป็นการปรากฏการณ์การขานรับ
จากฟ้าดินที่เจ้าแม่เทพวาริท่านนั้นดึงดูดมาเพราะสร้างโอสถทอง
ได้สำเร็จ วิญญาณลงขุยอาจไม่มีความสามารถที่จะช่วยนางให้ทำ
เช่นนั้นได้ เพียงแต่ว่าคุณชายเงินที่ความเป็นมาไม่แน่ชัดผู้นี้ไม่
อาจใช้หลักปกติทั่วไปมาวัดได้ พวกเราไม่จำเป็นต้องสนใจ ขอแค่
ไม่เกิดเรื่องแทรกซ้อน พวกเราก็สามารถส่งมอบงานให้กับสกุล
หลิวต้าเฉวียนได้แล้ว จวนปีโหยวจะเลื่อนขั้นเป็นตำหนักหรือไม่ก็มี
วิญญาณจากสำนักศึกษาท่านหนึ่งช่วยจัดการให้ นี่ถือว่าโชคดี
มากแล้ว ตอนนี้เทพวาริลำคลองหมายเหออาศัยความสามารถของ
ตัวเองเลื่อนขั้น เรื่องที่เมื่อคืนวานพวกเราไปเยี่ยมเยียนนางก็
สามารถยกมาพูดเพื่อฟังบาร์มินางได้ ไม่น่าว่าอาจารย์อาจช่วงชิง
ผลประโยชน์มาให้เจ้าได้ส่วนหนึ่ง"

เส้ายวนหรานพยักหน้ารับ หางตาของเขาชำเลืองมองหญิง
สาวสกุลเหยาที่สวมหมวกคลุมหน้าอีกครั้งแล้วไม่พูดอะไรอีก

แม้ว่าเหยาเซี่ยนลือและเหยาหลิงลือจะเป็นลูกหลานสายตรงตระกูลเหยา อีกทั้งยังได้รับความสำคัญอย่างยิ่งยวด ทว่าก็ยังไม่มีความสัมพันธ์ที่จะได้นั่งร่วมโต๊ะอาหารกับท่านปู่เหยาเจิ้น คนที่นั่งอยู่ในสามตำแหน่งล้วนเป็นนายทหารเก่าแก่ที่ติดตามเหยาเจิ้นออกรบมาเกินครึ่งชีวิต ไม่เกี่ยวกับว่าระดับชั้นจะสูงหรือต่ำ เหยาเจิ้นเห็นว่า เป็นสิ่งที่สมควร นายทหารเก่าที่ผ่านมาร้อยศึกทั้งสามท่านก็ ไม่รู้สึกว่ามีอะไรที่ไม่เหมาะสม

เหยาเซี่ยนลือขยับตาให้เหยาหลิงลือ ทำปากบู้บู้

เหยาหลิงลือถาม "ทำอะไรของเจ้า?"

เหยาเซี่ยนลือกดเสียงลงต่ำ "เจ้าว่าเป็นเพราะคุณชายเงินเฉงกับคนที่ตาไม่มีแววเลยเปิดฉากกำจัดปีศาจปราบมารไปทั่วสี่ทิศแล้วหรือไม่? เจ้าลองคิดดูนะ คุณชายเงินอาศัยกำลังของตัวเองคนเดียวจัดการกับภูตผีปีศาจในระยะหลายร้อยลี้ของลำคลองหมายเหอ ภูตผีร้ายให้ร้องโหยหวน ภาพเหตุการณ์นี้ต้ององอาจสง่างามมากเลยใช่หรือเปล่า?"

เหยาหลิงลือกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ "เจ้ายังไม่ตื่นหรือไงหรือชอบฝันกลางวัน?"

เหยาเซี่ยนลือเลิกคิ้ว "เจ้าคิดว่าคุณชายเงินทำได้?"

เหยาหลิงลือกล่าว "ข้าคิดว่าลำคลองหมายเหอไม่มีภูตผีมากมายขนาดนั้น ถึงอย่างไรก็มีศาลเทพวาริคอยสงบ"

เหยาเซี่ยนลือหัวเราะฮาๆ "ข้าก็ว่าแล้ว อันที่จริงในใจของเจ้าก็เชื่อว่าคุณชายเงินมีความสามารถนี่"

เหยาหลังจื่อคิ้วตั้ง "กินโจ๊กของเจ้าไปเลย!"

เหยาเขียนลือหัวเราะอย่างมีความสุข "โจ๊กวันนี้อร่อยเป็นพิเศษ!"

มีเด็กหนุ่มคนใดบ้างที่ไม่เลื่อมใสวีรบุรุษตัวจริง

เงินฝิ่งอันพลันสะดุ้งตื่น ทะลิ่งพรวดลุกขึ้นนั่งบนเตียง เหงื่อแตกเต็มศีรษะ

ย้อนนึกดูอย่างละเอียดถึงจะพอวางใจได้ ในความทรงจำของเขา ตนแค่พูดถึงเรื่องลำดับขั้นตอนของอาจารย์ผู้เฒ่าเหวินเซิง ไม่ได้พูดถึงเกี่ยวพันไปถึงสิกตริจตุ แล้วก็ไม่ได้พูดถึงอาจารย์ฉี แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ อีกเดียวได้พบกับเจ้าแม่เทพวาริลำคลองหมายเหอแล้วก็ยังต้องเฝ้าเตือนนางสักสองสามคำ ยามปิดประตูพุดคุยกันสามารถพุดจาได้ตามที่ใจต้องการ แต่หากเปิดประตูออกไปแล้ว ห้ามพูดถึงเรื่องนี้อีก ไม่อย่างนั้นเขาเงินฝิ่งอันจากไปแล้วก็แล้วกันไป กลับไปถึงแจกันสมบัติทวีปนานแล้ว แต่จวนปีโหยวกกับร่างทองในศาลของเจ้าแม่เทพวาริอย่างแจ้กลับไม่อาจเคลื่อนย้ายหนีไปไหนได้

ชำเลื่องตามองเห็นร่องเท้าหุ้มแข้งคู่ที่อยู่ล่างเตียงก็อึ้งตะลึงไปครู่ เพราะปลายร่องเท้าวางชี้ตั้งขึ้นด้านบน เงินฝิ่งอันสายหน้า ดีนักนะ กลัวว่าข้าจะไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนช่วยถอดร่องเท้าให้ข้าอย่างนั้นรี? ฉลาดและมีไหวพริบจริงๆ แต่เหตุใดถึงไม่ใช้ความฉลาดและไหวพริบนี้กับการเรียนหนังสือ?

พอออกมาจากห้อง เฉินผิงอันก็ยืนอยู่กลางลานบ้าน คำนวณ เวลาน่าจะเป็นช่วงปลายยามเย็นแล้ว (ยามเย็นคือเจ็ด โมงเช้าถึง เก้า โมงเช้า) ขบวนเดินทางตระกูลเหยาน่าจะออกเดินทางกันไป นานแล้ว เขากับเผยเฉียนต้องรีบตามไปให้ทัน ไม่พุดถึงระยะทาง ทางน้ำจากที่นี่ไปถึงโรงเตี๊ยมที่ไกลสามร้อยลี้ ตอนนี้พวกเขา ก็ล่าช้ากันมาช่วยยามกว่าแล้ว

แต่เมื่อคืนดื่มเหล้าบุปผาหมักร้อยปีเข้าไป ตอนนี้กลับรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่า ทั้งร่างกายที่ผ่านศึกใหญ่ในโรงเตี๊ยมได้ ประสานตัวจนหายดีพอสมควรแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นสภาพจิตใจยัง ผ่อนคลายเป็นตัวของตัวเอง ราวกับห้องเก้าห้องหนึ่งที่สะสมของ มากมายไว้จนรกรุงรัง ต่อให้เจ้าของห้องจะมองพวกมันเป็นสมบัติ ล้ำค่า แต่หากวันใดเก็บกวาดให้เป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นมา เมื่อ มองไปอีกครั้งย่อมสบายตามากกว่า

ตรงประตูเรือนมีสาวใช้อายุน้อยคนหนึ่งยืนอยู่ ซึ่งก็คือผีพราย ของจวนปี่โหยวที่เมื่อคืนพาเผยเฉียนไปดูผนังบังตา นางคลี่ยิ้ม หวานให้ฉินผิงอัน "คุณชายฉิน เหนียงเนียงให้ข้ามารออยู่ที่นี้ หากคุณชายตื่นแล้วก็ให้พาไปห้องโถงใหญ่ที่พวกท่านดื่มเหล้ากัน เมื่อคืน"

ฉินผิงอันยิ้มรับเดินเร็วๆ เข้าไปหาแล้วถามว่า "เด็กผู้หญิงที่ ข้าพามาด้วยล่ะ?"

สาวใช้ยิ้มปากยิ้ม เลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวังอธิบายว่า "คุณหนูท่านนั้นตื่นเร็วกว่าท่านเล็กน้อย นอนหลับได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง"

ยามก็ตื่นแล้ว จากนั้นข้าก็พานางไปเดินชมลวนปีโหยวหนึ่งรอบ
คุณหนูนิสัยร่าเริง คนทั้งลวนต่างก็ชื่นชอบนางมาก”

ฉินผิงอันล้งเลเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ถามไปตามตรง “นาง
ไม่ได้ขออะไรจากลวนปีโหยวของพวกเขาเจ้ากรรม?”

สาวใช้รีบสายหน้า “เปล่าๆ นางไม่ได้ขออะไรจริงๆ”

นี่ก็เป็นคนที่โกหกไม่เก่งเหมือนกัน

บทที่ 348.3 ท่านอาจารย์ที่แท้จริง

เงินผิงอันกล่าวอย่างฉุนเฉียว “นางขออะไร หากล้ำค่าเกินไป พวกเราไม่มีทางเอากลับไปด้วย หากเป็นของธรรมดา ข้าสามารถจ่ายเงินให้ได้”

สาวใช้ตอบอย่างไม่สบายใจ “นางแค่ขอพุ่กันและกระดาศที่จวนปีโหยวซื้อมาจากตลาดไปบางส่วนเท่านั้น บอกว่านับตั้งแต่วันนี้ไปนางจะเรียนเขียนยันต์ แถมยังบอกอีกว่าเงินค่าพุ่กันกับกระดาศนี้ ไม่ช้าก็เร็วนางย่อมต้องคืนให้กับจวนปีโหยว คุณชายเงิน เป็นแค่กระดาศและพุ่กันธรรมดาเท่านั้น ไม่มีค่าเลยจริงๆ ขอคุณชายเงินอย่าได้ตำหนิคุณหนู ไม่สู้คุณชายคิดเสียว่าเป็นของขวัญที่ข้ามอบให้คุณหนูดีไหมแล้วคะ? คุณชายไม่รู้อะไร ข้าไม่ได้พูดคุยกับใครมานานหลายปีแล้ว คุณหนูยินดีคุยเล่นกับข้า ข้าดีใจมาก ดีใจเหมือนได้ฉลองปีใหม่ที่ข้ายังมีชีวิตอยู่เลย”

เงินผิงอันยิ้มกล่าว “ถ้าอย่างนั้นข้าจะถือว่าเจ้ามอบให้นางเป็นของขวัญก็แล้วกัน แต่ถึงเวลานั้นข้าจะบอกให้นางมาขอบคุณเจ้า”

สาวใช้คลี่ยิ้มกว้าง ยอบตัวคารวะ “คุณชายเงินเข้าใจจิตใจผู้อื่นเป็นอย่างดี หวังว่าวันหน้าท่านจะเป็นแขกที่จวนปีโหยวของพวกเราบ่อยๆ”

พอเห็นเผยเขียน รอยยิ้มของนางก็เจิดจ้าสดใส

เงินผิงอันถาม “ไม่มีอะไรจะพูดหรือ?”

เผยเขียนถลิ่งตามองผีสาวที่อยู่ด้านหลังเงินผิงอัน หยิบพู่กัน
ขนกระต่ายหัวเล็กด้ามหนึ่งออกมาอย่างขุ่นเคือง จากนั้นก็เลิกเสื้อ
ตัวนอกขึ้น ที่เห็นางซ่อนกระดาษปีกใหญ่ไว้ในเสื้อ

นางรีบพูด "ข้าพูดกับพี่หญิงเซวียนฮวาแล้วว่า พู่กันกับ
กระดาษนี้ข้าขอยืมไปจากฉวนปี่โหยว วันหน้าจะต้องคืนเงินให้
แน่นอน! เพียงแต่กลัวว่าเจ้าจะไม่อนุญาต ข้าเลยซ่อนเอาไว้"

เงินผิงอันถาม "ต่อให้ในอนาคตเจ้าหาเงินได้เอง แต่รู้หรือไม่
ว่าระยะทางจากแจกันสมบัติทวีปมาไบกงทวีปนั้นไกลแค่ไหน? วัน
หน้าจะคืนเงินอย่างไร? หากให้ท่าเรือตระกูลเซวียนส่งมาให้ เงิน
เหล่านั้นเจ้าสามารถเอาไปซื้อบ้านหลังหนึ่งในเมืองหลวง
แล้ววันนั้นเยวียนได้เลย เจ้ารับรองได้หรือไม่ว่าตัวเองจะหาเงิน
ได้มากขนาดนั้น?"

เผยเขียนสีหน้างัน

เงินผิงอันแค้นเสียงเย็น "ไม่แน่ว่าเป็นเพราะรู้เรื่องนี้ เจ้าถึงได้
เต็มใจพูดว่าจะคืนเงินกระมัง?"

เผยเขียนยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน สายตาลอกแล่งไปมา แต่ไม่
กล้ามองสบตาเงินผิงอันตรงๆ

เงินผิงอันยื่นมือออกไป

เผยเขียนรีบพูดหน้าม่อ "ห้ามตีหัวข้า ห้ามดิงหู ตรงอันตีได้
ตามสบาย!"

เงินผิงอันฉุนจัดจนกลายเป็นหัวเราะ “เอาพู่กันและกระดาษมาให้ข้าเก็บ เมื่อครู่นี้พี่สาวบอกแล้วว่านางจะมอบให้เจ้าเป็นของขวัญจากลา”

เผยเขียนยื่นกระดาษและพู่กันให้เงินผิงอัน มองพี่สาวหน้าตางดงามที่ปิดปากหัวเราะผู้ันด้วยสีหน้าซาบซึ้งแทบน้ำหูน้ำตาไหล “พี่เซวียนฮวา เจ้าเป็นคนดีขนาดนี้ ไม่ถูกสิ เจ้าเป็นผีที่ดีขนาดนี้ ควรจะให้เจ้าได้เป็นเจ้าแม่เทพวาริ”

เงินผิงอันเก็บของลงไปในวัตถุฟางซุ่นที่อยู่ในน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ ข้าเลื่องตามองเผยเขียน

เผยเขียนตระหนักได้ทันที รีบโค้งตัวขอบคุณสาวใช้

สองคนหนึ่งผีพากันเดินไปที่ห้องโถงใหญ่ เจ้าแม่เทพวาริมาคอยอยู่นานแล้ว

เมื่อเทียบกับเทพวาริล่าคล่องหมายเหอคนเมื่อคืนที่นิสสัยโผงผาง เปี่ยมไปด้วยความองอาจแห่งยุทธภพ วันนี้ในที่สุดนางก็มีมาดของเจ้าแม่เทพวาริบ้างแล้ว นางเปลี่ยนมาสวมชุดผ้าแพรที่คล้ายคลึงกับชุดของฮูหยินตราตั้งในราชสำนัก

สาวใช้เซวียนฮวาถอยออกไปแล้ว เจ้าแม่เทพวาริจึงพูดเข้าประเด็นด้วยน้ำเสียงที่หนักอึ้ง “เงินผิงอัน บุญคุณเท่าหยดน้ำต้องตอบแทนดุน้ำพุ แล้วนับประสาอะไรกับบุญคุณที่ใหญ่เทียบฟ้าถึงขนาดนี้ ข้าต้องมอบอะไรให้เจ้าสักอย่าง ไม่อย่างนั้นคงละอายใจอย่างยิ่งยวด ข้าลองคิดดูแล้ว จวนปีโหยวไม่มีวัตถุใดที่จะเข้าตาเจ้าได้ อารูที่ข้าหลอมถือว่าระดับชั้นพอใช้ได้ เพียงแต่ว่าสมบัติ

อาคมสองชั้นล้วนเป็นวัตถุแห่งชะตาชีวิตของข้า ไม่อาจมอบให้เจ้า อาวุธชั้นอื่นๆ ก็มีระดับชั้นไม่สูงมากพอ ละว่าไปแล้วต่อให้ยกให้เจ้า ทั้งหมดก็ยังไม่มากพอให้ตอบแทนบุญคุณ ดังนั้นข้าจึงคิดจะมอบ คาถาหล่อหลอมของตระกูลเซียนที่อยู่บนป้ายศิลาขอพรนอกศาล ให้กับเจ้า”

เจ้าแม่เทพวาริควักแผ่นหยกออกมาหนึ่งชิ้น “เมื่อเจ้าจำบท คาถานี้ได้แล้ว ทางที่ดีที่สุดคือทำลายมันทันที หาใช่ข้าตระหนี่ไม่ แต่สิ่งที่จารึกไว้บนป้ายศิลาเกี่ยวพันกับรากฐานการบรรลุมรรคา ของเซียนบรรพกาลท่านหนึ่ง แม้ว่าโชควาสนาจะยิ่งใหญ่มาก แต่ผล กรรมก็ใหญ่ปานกัน นำออกมาเผยแพร่สู่ภายนอกง่ายๆ อาจไม่ใช่ เรื่องดีเสมอไป เพราะหากแบกรับไม่ไหวจะกลับกลายเป็นหายนะ เอาได้”

ฉินผิงอันพยักหน้าไม่พูดไม่จา ยื่นมือไปรับมาด้วยรอยยิ้ม แล้วเก็บไปไว้ในกระเป๋าสีเสื้ออย่างรวดเร็ว

เจ้าแม่เทพวาริกล่าวอย่างตกตะลึง “ไม่คิดจะปฏิเสธแล้วพูดจา ตามมารยาทกับข้าสักคำสองคำหรือ? เจ้าเกรงใจ ข้ามีมารยาท จะ ได้ดูจริงใจมากขึ้นไฉนล่ะ”

ฉินผิงอันกลั้นหัวเราะ “บอกตามตรง ข้าต้องการคาถาหลอม อาวุธชั้นเยี่ยมอยู่จริงๆ ตอนนั้นอยู่ดีๆ จิตหยินก็ออกมาจากร่าง พอ ความคิดบังเกิดก็ตรงมาที่ศาลเทพวาริของพวกเจ้าเลย โชควาสนา ที่ลงขุยพูดถึงก็น่าจะเป็นเรื่องนี้ สวรรค์ประทานให้แต่ไม่รับ จะกลับ กลายเป็นหายนะ”

เจ้าแม่เทพวารีกาห้ว "ตามหลักแล้วเป็นอย่างนี้ก็จริง แต่ข้ากลับรู้สึกเหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง หากเจ้าปฏิเสธอย่างเด็ดขาด แล้วเอ่ยประโยคทำนองว่า วิญญูชนทำความดีไม่หวังสิ่งตอบแทนอะไรเทือกนั้น จากนั้นข้าก็ร้องโวยวายว่าจะแขวนคอ ต่อให้ตายก็ต้องมอบให้เจ้าให้ได้ เจ้าจึงจำต้องรับไว้ สุดท้ายทั้งเจ้าบ้านและแขกต่างก็แยกย้ายกันอย่างมีความสุข แบบนั้นออกจะน่าสนใจไม่น้อย"

เงินผิงอันเพียงยิ้มให้ ไม่เอ่ยคำใด

หลังจากนั้นเจ้าแม่เทพวารีกั้เตรียมพาคนทั้งสองไปที่ลำคลองหมายเหอ ยังคงต้องใช้วิชาอภินิหารก่อนหน้านี้พาคนทั้งสองไปส่งบริเวณใกล้กับจุดพักม้าทางตอนบนของลำคลอง แม่น้ำและภูเขาพันลี้พลิกกลับในช่วงหนึ่งความคิด นี่ก็คือหนึ่งในอาคมมหัศจรรย์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ภูเขาและแม่น้ำที่ทำให้ผู้ฝึกลมปราณอัจฉริยที่สุดนอกจากเรื่องนี้แล้วก็น่าจะเป็นข้อที่ว่าขอแค่สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ในศาลของตนเองก็จะมีอำนาจบารมีเพิ่มเติมเหมือนเวลาที่อริยะลัทธิขงจื้ออยู่ในสำนักศึกษาหรือเงินเหรินอยู่ในอารามเต๋า

คงเป็นเพราะเจ้าแม่เทพวารีกาห้วไม่อยากจากลากันเร็วเกินไปนักจึงพาพวกเขาเดินไปทางประตูใหญ่ของจวนปี้โหยว

พอขยับเข้าไปใกล้ประตู นางก็พลันพูดขึ้นว่า "เงินผิงอัน เจ้ามีตำราผลงานของท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งหรือไม่? ทางที่ดีที่สุดควรเป็นตำราที่ท่านผู้เฒ่าเหวินเซ็งมอบให้เองกับมือ เจ้าวางใจเถอะ ข้าไม่เอามาบูชาไว้ในศาลเทพวารีหรอก แบบนั้นเท่ากับไม่รู้จักรักกลัวตายเกินไป ข้าจะแอบเก็บไว้ในจวนปี้โหยว วางไว้ที่เดียวกับป้ายที่

ข้าแกะสลักชิ้นเองแผ่นนั้น นี่เป็นความปรารถนาสูงสุดในใจข้า และยิ่งเป็นความต้องการส่วนตัวของข้า ตอนนี่ข้าก้าวออกไปก้าวใหญ่บนเส้นทางแห่งการเป็นเทพ ตบะเพิ่มขึ้นพรวดพราด แต่นับจากวันนี้ไปก็ยิ่งจำเป็นต้องนำความรู้ของท่านผู้เฒ่าเหวินเซิงมาศึกษาเล่าเรียนอย่างจริงจัง อ่านหนังสือตายให้มีชีวิต ลางสังหรณ์บอกข้าว่าหากทำสำเร็จ ข้ายังสามารถเลื่อนขั้นไปได้อีกระดับใหญ่ ไม่แน่ว่าแม้แต่องค์เทพของห้าขุนเขาแห่งราชสำนักต้าเฉียวนั้นก็อาจจะยังสู้เทพวาริลำคลองหมายเหออย่างข้าไม่ได้”

เห็นว่าเงินฝิงอันเงียบ เจ้าแม่เทพวาริก็หยุดเดิน เผยสีหน้าวิงวอนอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน “เงินฝิงอัน ข้าขอร้องเจ้าล่ะ”

เงินฝิงอันใคร่ครวญอยู่นานมาก “อาจารย์ผู้เฒ่ามอบตำราพื้นฐานของลัทธิขงจื้อให้ข้าเล่มหนึ่ง แต่กลับไม่ใช่ผลงานของเขา”

ใบหน้าของเจ้าแม่เทพวาริเต็มไปด้วยความตกตะลึงระคนยินดี “ขอแค่เป็นหนังสือที่เคยผ่านมือของท่านผู้เฒ่าเหวินเซิงล้วนได้หมด! ข้าไม่ได้โง่สักหน่อย ในตำราต้องมีความหมายที่แท้จริงของมหามรรคาซ่อนอยู่เป็นแน่!”

ในสมองของเงินฝิงอันนึกถึงภาพหญิงสาวร่างเล็กเตี้ยที่ได้เจอกันครั้งแรก นางห้อยดาบสะพายกระบี่ ในมือถือทวนเหล็กที่สูงเท่ากับตัวนางสองคน ท่วงท่าองอาจผึ่งผายยามที่ต่อสู้กับปีศาจใหญ่โตลำคลอง ยิ่งคิดถึงภาพตอนที่นางเผยตัวนอกศาลเทพวาริ บทสนทนาที่นางพูดคุยกับเขาและลงชยุ ตั้งแต่ต้นจนจบนางไม่มีความเยอหยิ่งลำพองใจแม้แต่น้อย แต่สงบนิ่งเป็นกลางจนไม่เหมือนองค์เทพ กลับเหมือนบัณฑิตที่แท้จริงคนหนึ่งมากกว่า

ฉินผิงอันถอนหายใจ หันหน้าไปพูดกับเด็กหญิง "เผยเขียนหนังสือเล่มนั้นที่ข้าให้เจ้าอ่านเข้าไปซิมา เจ้าน่าจะท่องจำจนขึ้นใจแล้ว ไม่สู้มอบมันให้แก่เจ้าแม่เทพวาริตดีกว่ากระมัง?"

เจ้าแม่เทพวาริอึ้งตะลึง นี่เขาใช้น้ำเสียงสอบถามเด็กหญิงอย่างนั้นหรือ?

และต่อมาภาพที่ทำให้เจ้าแม่เทพวาริมินิ่งก็ปรากฏขึ้น

เผยเขียนกัตรีมฝีปากแน่น ให้ตายก็ไม่ยอมเปิดปาก ยิ่งไม่เต็มใจพยักหน้าตอบตกลง

ฉินผิงอันปลดน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ลงมาเต็มเหล่าหนึ่งอีก

เจ้าแม่เทพวาริกัดฟันพูดว่า "อันที่จริงฉนวนปีไหยวของข้ามีสมบัติพิทักษ์เรือนอยู่ชั้นหนึ่งทีล้าค่าอย่างยิ่ง ไม่แย่ไปกว่าคาถาเซียนบทนั้นเลย ขอแค่ยืมตีมอบหนังสือให้ ข้าก็ยืมตีมอบมันให้เป็นการตอบแทน!"

จากนั้นนางก็หันไปมองเผยเขียนด้วยรอยยิ้ม "นอกจากตอบแทนฉินผิงอันแล้ว ขณะเดียวกันข้าก็จะมอบของดีให้เจ้าชั้นหนึ่ง ไม่กล้าพูดว่ามีมูลค่าควรเมือง แต่ก็ถือเป็นสมบัติหายากอันดับหนึ่ง"

ทว่าเผยเขียนเพียงแค่นอนอยู่ที่เดิม ไม่พูดจาไม่ผงกศีรษะ สองมือเล็กที่อยู่ในชายแขนเสื้อกำแนบ

นางทั้งกลัวว่าเงินผิงอันจะโกรธนาง นับจากนี้จะยิ่งรังเกียจนาง เข้าไปอีก แต่ก็กลัวด้วยว่าเงินผิงอันจะพยักหน้าตอบรับเจ้าแม่เทพ วารี

และทันใดนั้นเงินผิงอันที่ผูกน้ำเต้าเลี้ยงกระบี่ไว้ตรงเอว เรียบร้อยแล้วก็ค้อมตัวลง คลี่ยิ้มให้เผยเขียน ลุบศีรษะเล็กของนาง เบาๆ “ไม่เต็มใจก็ช่างเถิด”

เผยเขียนกระโดดกอดเงินผิงอันแล้วร้องให้จ้าทันที

เงินผิงอันไม่รู้ว่าเจ้าตัวน้อยนี่คิดอะไรอยู่ แล้วทำไมถึงร้องให้ เขาเพียงหันไปยิ้มให้เจ้าแม่เทพวารีอย่างฉงนใจ “ขอโทษด้วย แต่ หลังจากข้ากลับไปถึงแจกันสมบัติทวีปแล้วจะพยายามหามาให้เจ้า เล่มหนึ่ง ถึงเวลานั้นจะส่งมาให้เจ้า ส่วนเรื่องตอบแทนไม่ตอบแทน อะไรนั้น ไม่จำเป็นหรอก”

เจ้าแม่เทพวารีถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย มองเงินผิงอันแล้ว ก็มองเผยเขียน ก่อนกล่าวด้วยความเสียดายอย่างสุดแสน “ก็คง ต้องเป็นเช่นนั้น”

พวกเขาไปถึงริมลำคลองหมายเหอ เงินผิงอันแบกเผยเขียนกระโดดลงไปใต้น้ำ

เจ้าแม่เทพวารีม้วนตลบชายแขนเสื้อ น้ำในลำคลองหมายเหอ ก็ปรากฏเป็นน้ำวนประหลาดอย่างที่จุเหลียนเห็นก่อนหน้านี้อีกครั้ง

นาที่ถัดมา นางกับเงินผิงอันและเผยเขียนก็มายืนอยู่กลางน้ำ ของลำคลองหมายเหอที่ห่างออกไปสามร้อยลี้ คนหนึ่งพลี๊วกาย คนหนึ่งเหยียบน้ำขึ้นไบบนฝั่ง

เจ้าแม่เทพวารีย์ยืนอยู่บนฝั่ง

เงินผิงอันบอกลาจากไป หลังจากเดินออกไปได้ระยะทางหนึ่งแล้ว เขาน่าจะพูดอะไรบางอย่างกับเพยเฉียน เด็กหญิงที่โบหน้าเต็มไปด้วยคราบน้ำตาถึงหันหน้ากลับมาโบกมือลา กับเจ้าแม่เทพวารีย์

เจ้าแม่เทพวารีย์ยิ้มแล้วโบกมือให้

ยิ่งเดินก็ยิ่งจากไปไกล

เพยเฉียนที่อยู่ด้านหลังยังคงร้องไห้ฮือๆ สะอึกสะอื้นอยู่ตลอดเวลา

เงินผิงอันเอ่ยยิ้มๆ “ไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย จะร้องไห้ทำไม”

เด็กหญิงเอาศีรษะซุกไหล่เงินผิงอัน “ขอโทษ”

เงินผิงอัน “หืม?”

เด็กหญิงร้องไห้ปานจะขาดใจ “เจ้าพูดถูก ข้ามันตัวขาดทุน” (ชื่อของเพยเฉียนตรงกับคำว่าเพยเฉียนที่แปลว่าขาดทุน)

เงินผิงอันโมโหจนกลายเป็นขำ “พูดเหลวไหลอะไรกัน วันหน้าจำไว้ว่าต้องตั้งใจเรียนหนังสือให้ดี”

เพยเฉียนสูดน้ำมูก พยักหน้ารับอย่างแรก

เงินผิงอันพูดเสียงขุ่น “อย่าเอาน้ำมูกมาเช็ดบนตัวข้า”

เผยเขียนเอนตัวไปด้านหลัง ช่วยเช็ดคราบน้ำมูกและน้ำตา
ของตัวเองที่อยู่บนแผ่นหลังของเงินผิงอันให้แล้วหัวเราะหนึ่งที
“คิก!”

จนกระทั่งเงาร่างของหนึ่งคน โตะหนึ่งเด็กเล็กจากไปไกลแล้ว
เจ้าแม่เทพวาริถึงได้หัวเราะเสียงดังอย่างเบิกบานใจ

นี่ต่างหากถึงจะคู่ควรเป็นลูกศิษย์ผู้สืบทอดของท่านผู้เฒ่าเห
วินเซ็ง!

หนังสือเล่มนั้นที่เงินผิงอันคิดจะมอบให้นาง หากได้ยืมว่า
สามารถแลกมาด้วยสมบัติล้ำค่าชิ้นหนึ่ง บนโลกจะมีสักกี่คนที่ใส่
ใจคิดสอบถามความเต็มใจของเด็กหญิงคนหนึ่งที่อยู่ข้างกาย?

นางหุบยิ้ม สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง โค้งตัวคารวะเต็มพิธีการไป
ยังทิศทางที่เงินผิงอันจากไป

การเรียนรู้และเข้าใจหลักการเหตุผลมีก่อนและหลังจริงๆ

เมื่อคินนั่งถกปัญหาพูดคุยเรื่องมหามรรคา วันนี้เข้ามาก็
ปฏิบัติตาม นี่ก็คือคำว่าความรู้และการปฏิบัติรวมกันเป็นหนึ่ง

เงินผิงอันสมกับเป็นจอมปราชญ์ คือท่านอาจารย์ที่แท้จริง!

บทที่ 349.1 คิดถึงเจ้าแล้ว

ตระกูลเหยาทำอะไรรอบคอบ ที่จุดพักม้าจึงมีคนรอเงินฝิ่งอัน อยู่ จูเหลียนเองก็อยู่ด้วย ส่วนทหารลาดตระเวนหนุ่มน้อยอย่าง เหยาเซียนลือก็ยิ่งทำหน้าที่หน้าหน้าตังต้นจะอยู่รอเงินฝิ่งอันให้ได้

เงินฝิ่งอันเอ่ยขออภัยทหารเก่าแก่ตระกูลเหยาสองคนนั้น ทหารเก่าแก่ทั้งสองหัวเราะรำ คนหนึ่งในนั้นรีบโบกมือบอกว่า คุณชายเงินเกรงอกเกรงใจกันเช่นนี้ เห็นตัวเองเป็นคนนอกเกินไป แล้ว รับมิได้ๆ

สายตาที่เหยาเซียนลือมองเงินฝิ่งอันเหมือนสายตาที่มองแม่ทัพผู้มีคุณูปการซึ่งกลับมาจากสนามรบพร้อมกับชัยชนะ ทำเอาเงินฝิ่งอันงุนงงไม่เข้าใจ

คนทั้งกลุ่มขี่ม้าไล่ตามขบวนใหญ่ไป เผยเขียนนั่งบนหลังม้า ตัวเดียวกับเงินฝิ่งอัน เด็กหญิงมีความสุขอย่างมาก ส่วนทางฝ่ายแม่ทัพผู้เฒ่าเหยาเจิ่นก็ได้บอกให้ขบวนรถม้าเดินทางกันไปช้าๆ ดั้งนั้นเพียงไม่นานเงินฝิ่งอันก็มองเห็นเงาร่างของขบวนใหญ่

เมื่อได้พักผ่อนรักษาตัวในช่วงที่ผ่านมา อีกทั้งยังได้รับยาวิเศษจากองค์ชายท่านหนึ่ง บาดแผลฉกรรจ์ของเหยาเจิ่นที่ถูกรักฆ่าทำร้ายจึงแทบจะหายสนิทแล้ว อีกทั้งการเดินทางขึ้นเหนือในวันนี้ยังชะลอฝีเท้าม้า เมื่อได้รับความเห็นชอบจากเหยาเจิ่นลือ เขาก็ออกจากรถม้ามาขี่ม้าแทน ถึงอย่างไรก็เป็นผู้เฒ่าที่เช่นฆ่า

สังหารอยู่บนหลังม้ามาเกินครึ่งชีวิต ตอนที่ยังเป็นหนุ่มก็เคยชินกับการเร่งกรีธาทัพด้วยระยะทางอันยาวไกลอยู่แล้ว ต่อให้นอนหลับบนหลังม้าก็ไม่มีทางร่วงลงมา วันนี้ได้ขี่ม้าเคียงข้างเงินผิงอันทิวทัศน์ข้างทางก็งดงามชวนให้คนมองสบายตา ได้พูดคุยกับผู้มีพระคุณน้อยของเขา อีกฝ่ายเล่าเรื่องทัศนียภาพในศาลเทพวาริลำคลองหมายเหอให้ฟัง เหยาเจินจึงอารมณ์ดีมาก หัวเราะเสียงดังกังวานอย่างสดชื่น

เงินผิงอันขอให้แม่ทัพผู้เฒ่าช่วยขอแผนที่ของช่วงลำคลองหมายเหอจากทางการมาให้เขาแผ่นหนึ่ง เหยาเจินไม่ถามไถ่สักคำก็รับปากทันที

เผยเฉียนถูกเงินผิงอันไล่ให้เข้าไปนั่งในรถม้าแล้ว ได้อยู่ร่วมห้องโดยสารกับสุยโยวเปียนอีกครั้ง ฝ่ายหลังนั่งขัดสมาธิหลับตา วางกระบี่พาดขวางไว้บนหัวเข่า แผ่กลิ่นอายของความเคร่งขรึมจริงจัง

เผยเฉียนไม่เคยชอบผู้หญิงที่เย็นชาราวกับน้ำแข็งผู้นี้เลย เห็นใครก็ทำท่าเหมือนว่าคนอื่นติดเงินนางหลายสิบตำลึงอย่างนั้นแหละ วันๆ เอาแต่ทำหน้าที่บุดหน้าบึงให้ใครดูกัน ระวังเถอะปีหน้าจะกลายเป็นยายแก่หน้าย่น

ก่อนเผยเฉียนจะเข้าไปในห้องโดยสารได้ขอพู่กันด้ามเล็กกับกระดาษเซวียนฉื่อพวกนั้นมาจากเงินผิงอัน เวลานี้นางจึงนั่งอยู่ในมุก เปิดห่อผ้าแพรออก เอาสมบัติชิ้นใหม่ใส่ไว้ในห่อผ้าอย่างระมัดระวัง ดึงตำราเล่มหนึ่งที่เต็มไปด้วยรอยยับย่นออกมาจากด้านล่างสุด ขำเลียงตามองร่องเท้าหุ้มแข้งคู่หนึ่งที่อยู่ในห่อผ้า แค่ดูก็รู้

ว่าเป็นของใหม่ที่เพิ่งซื้อได้ไม่นาน แต่กลับเต็มไปด้วยดินโคลน นางแลบลิ้น รีบเก็บเข้าห่อผ้า ไม่กล้าให้ใครเห็น

จากนั้นก็ทิ้งตัวนอนหงาย สองมือที่ชูขึ้นสูงของเผยเนียนถือ ตำราเล่มเก่าที่เสียหายอย่างหนักเล่มนั้นพลิกเปิดกลับไปกลับมา อยู่นาน สุดท้ายก็วางลงบนหน้าแล้วหลับสนิทไป

ก่อนจะหลับ เด็กหญิงคิดถึงคำพูดของเจ้าหมอนั้น เขาบอก นางว่าวันหน้าต้องตั้งใจเรียนหนังสือ อย่าเอาแต่ทุ่มเทกำลังไปที่ การท่องตำราเพียงอย่างเดียว นางคิดแล้วก็รู้สึกว้าวุ่นเล็กน้อย เกินไป พรุ่งนี้ค่อยว่ากันอีกทีเถอะ พรุ่งนี้ต้องทำได้แน่นอน เพียงแต่ พอคิดว่ามีประโยชน์หนึ่งกล่าวไว้ว่า 'พรุ่งนี้ของพรุ่งนี้ก็คือพรุ่งนี้' ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้มีมากแค่ไหน' นางก็อารมณ์ดีจนแทบจะหลุดเสียงหัวเราะ ออกมา

วันนี้เด็กหญิงนอนหลับสนิทฝันหวานเป็นพิเศษ

ส่ายไปเวียนลิ้มตาดอกท้อเรียวยาวคู่กันขึ้น ฟันลมหายใจ ออกมาเบาๆ ไม่นานนางก็ยกฝ่ามือขึ้นโบกเบาๆ ตบลมปราณขุม นั้นให้แหลกสลายไปในเสี้ยววินาที

คนสี่คนในม้วนภาพวาด นอกจากเว่ยเซี่ยนน้ำเต้าตันที่เดิน ออกมาจากกรุงซ่งภาพวาดก่อนใครแล้ว คนอื่นๆ อีกสามคนล้วน มาเยือนใต้หล้าไพศาลแห่งนี้ในวันเดียวกัน

ลูเหลียนเดินไปบนเส้นทางของวิชาหมัดนอกชั้นสูงสุด พอเดิน ไปถึงยอดบนสุดของการเรียนวรยุทธ์แล้วถึงได้เปลี่ยนจากนอกมา เป็นใน ไม่อย่างนั้นคนบ้าคลั่งวรยุทธ์ที่ถูกตึงอิงสังหารกับมือผู้นี้ก็

คงไม่คิดจะใช้กำลังของคนคนเดียวสังหารปรมาจารย์ใหญ่ที่เหลืออีกเก้าคน ศีกู่นวายที่โหดร้ายจนมีอาจทนมองครั้งนั้น จุดที่น่ากลัวที่สุดของจูเหลียนอยู่ที่ว่ายิ่งเขาบาดเจ็บสาหัสเท่าไร พลังสังหารเวลาที่ลงมือก็ยิ่งแกร่งกร้าวมากเท่านั้น แม้ว่าตั้งอิงจะโชคดีรอดชีวิตมาได้จนถึงท้ายที่สุด อีกทั้งยังได้กวาดดอกบัวสีเงินบนศีรษะของจูเหลียนไปครอง ทว่าตลอดชีวิตของตั้งอิงที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นอันดับหนึ่งตลอดกาลกลับไม่เคยพูดถึงศึกในเมืองหลวงแคว้นหนันเยวียนครั้งนั้นกับใคร ไม่แน่ว่าในเหตุการณ์ครั้งนั้นอาจมีความลับที่ยิ่งใหญ่บางอย่างซ่อนอยู่

หลูปายเซียงมีพรสวรรค์เลิศล้ำ ไม่ว่าจะอะไรก็เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังเรียนรู้ได้อย่างถึงแก่น ดังนั้นบนเส้นทางของการเรียนวรยุทธ์ เขาจึงเป็นดั่งมหาสมุทรที่รับมลน้ำจากแม่น้ำร้อยสาย ชื่อนี้คล้ายคลึงกับตั้งอิงบุคคลอันดับหนึ่งในรุ่นหลังของพื้นที่มณฑลดอกบัวอย่างมาก เพียงแต่ว่าความทะเยอทะยานของหลูปายเซียงหรือควรจะพูดว่าปณิธานของเขานั้นไม่ได้บ้าคลั่งอย่างบริสุทธิ์ใจ เช่นตั้งอิง เป็นเหตุให้หลังจากปีนั้นก่อตั้งลัทธิมารแล้ว เขาก็ยังคงใช้ชีวิตอย่างสันโดษเพียงลำพัง ชอบเดินทางท่องเที่ยวไปทั่วทิศ ถึงได้ตกอยู่ในวงล้อมสังหาร เพียงแต่ว่าต่อให้เป็นปรมาจารย์ของฝ่ายธรรมะที่เข้าร่วมการล้อมปราบปรามที่อบอวลไปด้วยคาวเลือดสุดท้ายขอบเขตถดถอยในศึกใหญ่ครั้งนั้น ลึกลงไปในใจของพวกเขา ก็ยังอดรู้สึกเลื่อมใสหลูปายเซียงไม่ได้ ส่วนเรื่องที่ถูกกำหนดมาแล้วว่าจะไม่หลงเหลือให้เป็นที่กล่าวถึงในยุทธภพ ก็คือคนสองคนที่ยอมสั้ตายอย่างไม่เลิกราในศึกใหญ่ครั้งนั้น พวกนางล้วนเป็น

เทพธิดาจากสำนักมีชื่อเสียงที่หลงรักหลุยส์เซียง คาดว่าที่พวกนางทำอย่างนั้นก็เพราะยอมตายเพื่อความรัก

วิถียุทธ์ของเว่ยเซี่ยนหาได้ยากที่สุด เกิดมาก็มีพรสวรรค์ของคนที่ไม่ได้อยู่ในสนามรบหมื่นศัตรูก็มีอาจต้านทาน เชี่ยวชาญในการรับมือกับการล้อมสังหาร หนึ่งในบุกทะเลวงชบวนรบ ที่ใดที่มีมรรคา แม้พันหมื่นคนต่อต้าน ข้าก็ยังแสวงหาจะมุ่งหน้าไป เกร็ดพงศาวดารและเรื่องเล่าน่าสนใจในยุทธภพในประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับฮ่องเต้ผู้บุกเบิกแคว้นหนันเยวี่ยนผู้นี้แทบจะไม่มีบันทึกที่เกี่ยวข้องกับการเข่นฆ่าสังหารตัวต่อตัวเลย

ส่วนนางสุยโยวเปียน ไม่ว่าจะเป็พรสวรรค์หรือสภาพจิตใจอันที่จริงล้วนเหมือนผู้ฝึกบำเพ็ญตนในใต้หล้าไพศาลมากกว่า ไม่ใช่ผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวที่ปรารถนาใน 'ปลายทาง' อะไร

แม้ว่าช่วงนี้สุยโยวเปียนจะเก็บตัวอยู่ในสถานที่แคบๆ ตลอดเวลา แต่จุดที่สายตาของนางมองไปเห็นอย่างแท้จริงก็ยังคงไม่ใช่โลกมนุษย์ แต่เป็นบนแผ่นฟ้า

ตอนนี้นางพยายามทดลองฝึกวิชากระบี่ที่เสียงอันตรายมากวิชาหนึ่ง ตอนอยู่ในพื้นที่มงคลดอกบัวที่ปราณวิญญูณแบบบาง ความคิดนี้เป็นดั่งการสร้างหอเรือนกลางอากาศ แต่เมื่ออยู่ในใต้หล้าไพศาลกลับแตกต่างออกไป

ขั้นตอนนี้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับการ 'เติมเต็มมหาสมุทร' ของผู้ฝึกยุทธ์ เพียงแต่ว่าตัวนางเองกลับมีบางอย่างที่แตกต่าง นางกำลังจุดไฟกระพือลมอยู่ในช่วงระหว่างเอวและซี่โครง สร้างเตาหลอมกระบี่ขึ้นมาด้วยตัวเอง ใช้ความอบอุ่นหล่อเลี้ยงปราณกระบี่

เอือกหนึ่ง เลียนแบบลมปราณที่แท้จริงหนึ่งเอือกของผู้ฝึกยุทธ์เต็มตัวที่ว่ายอดจิ้งกรเพลิงตรวจตราไปสี่ทิศ

หากสุยไยวเปียนทำสำเร็จจะไม่เพียงแต่ได้หล่อหลอมเรือนกาย หล่อหลอมดวงจิต ยังเป็นการหล่อหลอมปราณกระบี่ให้เป็นตัวอ่อนกระบี่ ซึ่งเกือบจะเป็นเค้าโครงร่างของกระบี่ปิ่นแห่งชะตาชีวิตของผู้ฝึกกระบี่แล้ว

และสำหรับทุกเรื่องราวที่เกี่ยวกับผู้ฝึกกระบี่ สุยไยวเปียนยังไม่เคยมีโอกาสดำสัมผัสเลยด้วยซ้ำ เพียงเท่านี้ก็พอจะรู้ได้แล้วว่าพรสวรรค์ในการฝึกวิชากระบี่ของสุยไยวเปียนนั้นสูงส่งแค่ไหน

หลายวันมานี้นางได้ยินบทสนทนาของคนในกองทัพตระกูลเหยามาบางส่วน พวกเขาพูดคุยกันถึงเรื่องวีรกรรมยิ่งใหญ่เมื่อครั้งที่ผู้มีพระคุณของตระกูลเหยาอย่างเงินผิงอันเผชิญกับนักฆ่า พุดถึงมาดผู้ฝึกกระบี่ พลังสังหารที่รุนแรงดุเดือดของเงินผิงอัน และยังมีกระบี่ปิ่นที่ผลุบไพล่อย่างลึกลับ ทำให้นางชื่นชมเลื่อมใสอยากจะทำได้อย่างนั้นบ้าง

เป็นแบบนี้จึงจะดี พื้นที่มงคลดอกบัวเล็กเกินไป ไม่มีที่มากพอสำหรับกระบี่ของนาง ไต้หล้าแห่งนี้ใหญ่มากพอ สักวันหนึ่งนางจะต้องออกกระบี่ในจุดที่สูงที่สุดให้จงได้!

สุยไยวเปียนหลับตาทำสมาธิต่ออีกครั้ง

เรื่องของการฝึกตนนี้ นางไม่มีทางแพ้ให้กับใครทั้งนั้น และเดิมทีคู่ต่อสู้ของนางก็ไม่เคยใช้พวกเว่ยเซียนสามคนอยู่แล้ว

เสียงฝีเท้าม้านอกตัวรถดังเป็นระลอก ราชวงศ์ต้าเฉียวยืนกำลัง อยู่ในยุคที่เจริญรุ่งเรืองอย่างถึงที่สุด เด็กเล็กมากมายที่อาศัยอยู่ ตามชนบทหลายทางจะต้องหยุดเท้ามองดูขบวนเดินทางที่ผ่านไป พวกเขาพรานหรือสตรีแต่งงานแล้วก็ไม่เกรงกลัวพวกเขา สายตามีแต่ความสงสัยใคร่รู้

เงินผิงอันขี่ม้าไปข้างหน้าพลาถมองชาวบ้านของต้าเฉียวน เหล่านี้

ปีนั้นข้างกายของเขามีเด็กชายชุดเขียวและเด็กหญิงชุด กระโปรงสีชมพู ในวันที่หิมะเกล็ดใหญ่ตกโปรยปรายพวกเขาผ่าน ด่านเข้าไปจึงได้พบกับกองทหารลาดตระเวนฝีมือเยี่ยมที่ประจำอยู่ ชายแดนต้าหลี่กลุ่มหนึ่ง พวกเขาผ่านการฝึกฝนอย่างเข้มงวดมี ระเบียบ ท่วงท่าองอาจน่าเกรงขาม พอเห็นเอกสารผ่านทางของ เงินผิงอันก็ยิ้มแนะนำว่าให้พวกเขาไปพักหลบลมหิมะที่ป้อมส่ง สัญญาณไฟ

สำหรับฮ่องเต้ต้าหลี่ อ๋องเจ้าเมืองซ่งล่างจึง รวมไปถึงซ่งจี้ชินผู้ เป็นเพื่อนบ้าน ความประทับใจที่เงินผิงอันมีต่อพวกเขาไม่ถือว่าดี นึก แต่เป็นเพราะการพบกันโดยบังเอิญครั้งนั้น เงินผิงอันถึงได้ไม่ มือคติดต่อราชวงศ์ต้าหลี่

ยามสนธยาของวันนี้ ขบวนเดินทางหยุดพักค้างแรมที่จุดพัก ม้าขนาดใหญ่ใกล้เขตการปกครองแห่งหนึ่ง โรงเตี้ยมในจุดพักม้าง ดงงามมีระดับอย่างมาก อีกทั้งยังมีสวนดอกไม้เล็กๆ ที่ต้นไผ่เขียว ชุ่มชื้นเป็นพุ่มเป็นกอ

คืนนั้นเหยาเจิ่นนำแผนที่ฉบับหนึ่งมามอบให้เงินผิงอันด้วยตัวเอง ตอนนั้นเงินผิงอันกำลังมองสำรวจแผ่นหยกอย่างละเอียด เผยเขียนที่นั่นอยู่ฝั่งตรงข้ามอ้าปากหา บนหน้าผากแปะยันต์เจดีย์วิเศษสยบปีศาจไว้แผ่นหนึ่ง เหตุผลก็เพราะนางได้ยินมาว่าในป่าไผ่มักจะมีผีสาว พอลมพัดมาเสียงดังซู่ๆ นางมักจะรู้สึกว่ามีผีสาว ล่องลอยไปมาอยู่ท่ามกลางป่าไผ่ พอเหยาเจิ่นมาเคาะประตู เผยเขียนก็รีบวิ่งไปเปิดประตูให้ทันที แม่ทัพผู้เฒ่าเห็นว่าบนหน้าผากของแม่หนูน้อยแปะแผ่นยันต์จึงถามหาสาเหตุ ได้ฟังคำตอบก็หัวเราะฮาๆ บอกว่าไม่ต้องกลัว ต่อให้มีผีซ่อนตัวอยู่ในป่าไผ่จริงๆ เหล่าบุรุษตระกูลเหยาผู้ถือกำเนิดขึ้นมาในกองทัพต่างก็มีปราณหยางอย่างเปี่ยมล้น ต้องเป็นพวกผีต่างหากที่กลัวพวกเขาถึงจะถูก

เผยเขียนร้องอ้อหนึ่งที แล้วจึงปลดยันต์วางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะวิ่งกลับไปนอนที่ห้องของตัวเอง

เหยาเจิ่นทำมือกดลง บอกให้เงินผิงอันนั่งลงคุยกัน

คนทั้งสองนั่งลงเรียบร้อย เงินผิงอันก็ยอมต้องเอ่ยขอขอบคุณแผนที่ของทางราชการเป็นสิ่งที่ทางราชสำนักห้ามไม่ให้เผยแพร่ในหมู่ชาวบ้านอย่างเด็ดขาด ควบคุมเข้มงวดยิ่งกว่าพวกอาวุธยุทธโธปกรณ์ด้วยซ้ำ

เหยาเจิ่นเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย ผู้ว่าฯ ของเขตการปกครองแห่งนี้อบรมว่องไวยิ่งนัก เป็นขุนนางมานานจนกลายเป็นขุนนางใหญ่มีอำนาจเต็มเปี่ยมในพื้นที่หนึ่งแล้วก็ไม่ค่อยจะสนใจเรื่องแบบนี้เท่าไรหรอก เจ้าเองก็ไม่ต้องคิดว่าติดค้างน้ำใจข้ามากมายนัก จะว่าไปแล้วตอนที่ผู้ว่าฯ หลิวเห็นหน้าข้าก็มี

ท่าทางอึดอัดใจอย่างมาก ช่วยไม่ได้ เขามีญาติที่เกี่ยวข้องทางการ
แต่งงานทำงานอยู่ในที่ว่าการกรมกลาโหม ก็เท่ากับว่าต้องกลาย
มาเป็นลูกน้องข้าแล้วไม่ใช่หรือ พอได้ยินว่าข้าขอแผ่นที่หนึ่งแผ่น
เจ้าไม่รู้อะไร สีหน้าเขาตอนนั้นน่าจะเรียกว่าเหมือนนกหวีดเขาออก
จากอกเลยทีเดียว”

เงินผิงอันเอ่ยยิ้มๆ “ถ้าอย่างนั้นข้าก็ไม่เกรงใจแล้วจริงๆ นะ”

เหยาเจิ้นยื่นมือมาชี้หน้าเงินผิงอัน “เจ้านี่นะ ข้าละไม่เข้าใจ
จริงๆ การเช่นฆ่าทั้งสองครั้ง เรื่องใหญ่ถึงขั้นตัดสิ้นความเป็นความ
ตาย ผู้มีพระคุณของข้าเป็นคนคล่องแคล่วฉับไวนัก แต่เหตุใดพอ
มาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันในเวลาปกติถึงได้ยึดติดกฎเกณฑ์นัก ไม่ถึง
อกถึงใจ ไม่อาจหาญเอาเสียเลย”

เงินผิงอันไร้คำพูดตอบโต้

บทที่ 349.2 คิดถึงเจ้าแล้ว

เหยาเจิ้นเอ๋อเบาๆ “เหยาเซี่ยนลือ หลานชายของข้าคนนั้น หน้าบาง ไม่กล้าเปิดปาก เลยขอร้องให้ข้ามาช่วยพูดกับเจ้า หวังให้เจ้าช่วยชี้แนะเคล็ดลับในการฝึกวรยุทธ์แก่เขาเสียหน่อย เจ้าคิดว่าอย่างไร?”

เฉินผิงอันใคร่ครวญอย่างละเอียด “หากเป็นแค่การประลองฝีมือแลกเปลี่ยนความรู้อย่างเกรงอกเกรงใจ ข้ายอมไม่มีปัญหา แต่หากเหยาเซี่ยนลืออยากจะได้รับผลเก็บเกี่ยวจริงๆ ข้าแนะนำให้เขาไปหาเว่ยเซี่ยน ข้าจะช่วยบอกเว่ยเซี่ยนแทนเขาให้เอง”

เหยาเจิ้นกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “เจ้าเด็กนั้นอยากจะได้แบบเกรงอกเกรงใจสักหน่อย”

เฉินผิงอันกล่าวอย่างฉะฉานใจ “ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ข้าจะประมือกับเขาดู”

เหยาเจิ้นลูบเครายิ้ม “ถ้าอย่างนั้นหลังจากเกรงอกเกรงใจกันแล้ว ข้าค่อยบอกให้เขาไปหาเว่ยเซี่ยนผู้นั้น”

เฉินผิงอันพยักหน้ารับ “เดี๋ยวข้าจะหาเวลาพูดกับเว่ยเซี่ยนเอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าก็รับแผนที่แผ่นนี้มาได้สบายใจแล้ว ถึงอย่างไรการชี้แนะจากยอดฝีมืออย่างพวกเรา ต่อให้ทองพันชั่งก็หาซื้อไม่ได้”

เหยาเจิ้นตบโต๊ะ หัวเราะร่าเสียงดัง "ใช่เลย เจ้าทำตัวไร
ยางายเหมือนตอนนี้นี้แหละถึงจะเหมือนข้าตอนเป็นหนุ่ม มิน่าเล่า
พวกเราถึงได้ถูกชะตากันนัก!"

เฉินผิงอันสายหน้ายิ้มเหยเก

เหยาเจิ้นมาเยือนอย่างอีกheimและกลับไปอย่างอีกheim

เฉินผิงอันแผ่แผนที่ฉบับนั้นออก หยิบตราประทับอักษรภูเขา
ออกมาจากวัตฤพางซุ่น เป่าลมแล้วประทับหนักๆ ลงไปยังศาลเทพ
วารील่าคลองหมายเหอและจวนปีโหยวสองตำแหน่ง

แล้วเสร็จถึงได้เก็บตราประทับภูเขาและแผนที่กลับลงไป

จากนั้นก็อ่านแผ่นหยกขนาดเท่าฝ่ามือที่เต็มไปด้วยตัวอักษร
เล็กๆ เท่าหัวแมลงวันเรียงกันแน่นชนิด ด้านหน้าและด้านหลังต่างก็
สลักตัวอักษรไว้มากถึงห้าพันกว่าตัว ด้านหน้าคือบทหล่อหลอม
สิ่งของของตระกูลเซียน ด้านหลังคือคำอธิบายและความเข้าใจที่
เจ้าแม่เทพวารีมีต่อบทหล่อหลอมนี้

แม้ภายนอกจะบอกว่าเป็นแค่คาถาหล่อหลอมวัตฤวิชาหนึ่ง
ทว่าแท้จริงแล้วกลับพูดถึงหลักของห้าธาตุ ตัวอักษรเขียนเป็น
เนื้อหาสะอาดสะอ้านและมีระเบียบ จุดประสงค์ลึกล้ำยาวไกล เพราะ
เป็นสิ่งที่เจ้าแม่เทพวารีบรรลุมาจากศิลาขอฝนแผ่นหนึ่ง นางจึงใช้
น้ำซึ่งเป็นหนึ่งในห้าธาตุเป็นบทเปิด เอามาอธิบายความหมาย
คร่าวๆ ได้ความว่า น้ำ อวัยวะภายในทั้งห้าคือไตที่มีธาตุน้ำเป็น
หลัก เครื่องห้าทั้งห้าคือหู ประสาทสัมผัสทั้งห้าคือเสียง นิ้วทั้ง
ห้าคือนิ้วก้อย ของเหลวทั้งห้าคือน้ำลาย เสียงทั้งห้าคืออวี (ห้าเสียง

ในสมัยโบราณแบ่งเป็นกง ซาง เฉว ยี่ ล้อ อวี ซึ่งคล้ายคลึงกับเสียง
สากล โด เร มี ซอล ลา เสียงอวีตรงกับเสียงลา) ห้าอารมณ์คือกลัว
เทพห้าชนิดที่บูชาในบ้านคือบ่อ องค์เทพหลักคือเสวียนอู่แห่งทิศ
เหนือ

เส้นสายชัดเจน เกี่ยวพันไปถึงช่องโพรงลมปราณใดบ้าง แล้ว
ควรจะหลอมอย่างไร ล้วนมีคำอธิบายอย่างละเอียดจากเจ้าแม่เทพ
วาริระบุไว้ด้านหลังของแผ่นหยก พูดได้ว่านางบอกเรื่องที่รู้หมดสิ้น
อย่างไม่มีกั๊กเก็บไว้ แม้แต่เรื่องที่คาถาเต๋าตระกูลเซียนบพทนี้
สามารถหล่อหลอมร่างทองและควันธูป นางก็ยิ่งบอกกับเงินผิงอัน
ไว้ด้านหลังแผ่นหยกอย่างชัดเจน

เงินผิงอันอ่านอย่างตะลึงพรึงเพริด พออ่านแล้วเขาถึงเพิ่งจะรู้
ว่าประโยค 'น้ำขวดทองหนึ่งหยดบนชั้นนภา' ที่เห็นจากป้ายศิลา
มีความหมายยิ่งใหญ่ นั่นคือบอกว่าหลังจากฝึกคาถาบพทนี้ได้สำเร็จ
แล้วก็เท่ากับว่าสามารถหลอมไอสถทองให้กลายเป็นแก่นน้ำเพื่อ
หล่อเลี้ยงบำรุงอวัยวะต้นห้าอวัยวะกลวงหกในร่างกายได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ ส่วนประโยค 'เส้นใยเต็มฟ้าดุจเครื่องทอผ้า' นั่นคือ
การนำ 'ทางเดินม้า' ซึ่งก็คือเส้นชีพจรในร่างกายมนุษย์มา
เชื่อมโยงเข้าหากัน ส่วนคำว่าสีห้ำในประโยค 'แปรเปลี่ยนเป็นสี
ห้ำเย็นฉ่ำ บัดเป่าไอร้อนไต้ห้ำ' ก็เกี่ยวพันไปถึงสีชั้นของหอ
สูงป้ายอวีจึงในไต้ห้ำมีดสลัวของลัทธิเต๋าที่สามารถใช้มรรคกถาสี
ชนิดช่วยกำราบจิตมารให้กับผู้ฝึกตน นี่ไม่ใช่วิชานอกกริตแล้ว แต่
เป็นวิชาที่ตั้งเต็มแท้จริงที่สุดของลัทธิเต๋า นี่ไม่ต่างจากเส้นทาง
ราบเรียบที่ทอดยาวไปยังสวรรค์ซึ่งเขียนดินก่อกำเนิดทุกคน
ปรารถนาแม้ในยามหลับฝัน หากได้เดินไปบนเส้นทางนี้ อาจไม่

ประสบความสำเร็จเสมอไป แต่เนี่ยก็เท่ากับว่าเซียนดินที่ 'เดินไปถึงยอดสุดของขุนเขา' แล้วสามารถพาดสะพานสี่แห่งไปยังสวรรค์ มีโอกาสที่จะรับประกันได้ว่าตัวเองจะไม่เดินผิดพลาดเพิ่มขึ้นมาอีกถึงสี่ครั้ง หรือจะเดินกลับไปทางเดิมก็ยังได้ อีกทั้งช่วงเวลาระหว่างการฝึกตนก็ยังสามารถบำรุงร่างกายบำรุงจิตใจไปพร้อมกันด้วย มีประโยชน์มากมายขนาดนี้ ใครบ้างจะไม่อิจฉา?

มิน่าเล่าเจ้าแม่เทพวาริถึงได้กล้าบอกว่าคาถาบทนี้ 'หมิ่นสรรพสิ่งก็หลอหลอมได้' เขาแน่ใจเลยว่าต่อให้เป็นตระกูลเซียนที่มีคำว่าสำนักอยู่ในชื่อ หากได้คาถาเตาบทนี้ไปครองก็ต้องเป็นสมบัติล้ำค่าของสำนักซึ่งมีแต่เจ้าสำนักเท่านั้นที่ได้แต่ต้อง

เงินฝิ่งอันหลับตาลง ท่องจำห้าพันตัวอักษรนั้นในใจเงิบๆ ตัดสินใจแล้วว่าหลังจากนี้จะไม่มีการเอาแผ่นหยกนี้ออกมาจ่ายอีกเด็ดขาด

ไม่รู้สาเหตุใด แค่กำแผ่นหยกไว้ในมือ เงินฝิ่งอันก็รู้สึกเย็นสบายไปทั่วร่าง เนื้อตัวโปร่งโล่ง อาการบาดเจ็บที่ได้รับจากศึกในโรงเตี๊ยมก็ฟื้นฟูอย่างว่องไว

เงินฝิ่งอันลืมตาขึ้น ตระหนักได้ถึงความมหัศจรรย์ของมัน เพียงแต่ว่าหยกชิ้นนี้เป็นหยกงามประเภทใดกันแน่ เงินฝิ่งอันกลับไม่รู้จัก คิดว่าวันหน้าเมื่อไปถึงภูเขาล้ำฟ้าแล้วอาจลองสอบถามจากเว่ยป้อดูได้

ครึ่งคืนหลัง ใอน้ำขุมหนึ่งพลันแผ่ปกคลุมไปทั่วทั้งจุดพักม้า มองไปรอบด้านมีแต่สีขาวโพลน เหตุการณ์นี้ขัดจังหวะการนั่งลืม

ตนเข้ามานของอินเมียวเฟิงและเส้ายวนหราน ทำให้พวกเขาต้อง
ออกมาจากห้องพร้อมกันแล้วเดินไปทางสวนดอกไม้

เงินผิงอันเองก็หยุดทำยีนนิ่งเจี้ยนหลู เปิดหน้าต่างกระโดด
พรวดออกไป

เมื่อได้รับการบอกเตือนอย่างเร่งร้อนจากผู้ฝึกตนติดตาม
กองทัพหลายคน เพียงไม่นานคนตระกูลเหยาที่อยู่ในจุดพักม้าก็
พากันสวมเสื้อคลุมลุกขึ้นมาจากเตียง เหล่าทหารเก่าแก่ต่างก็สวม
เสื้อเกราะถืออาวุธไว้ในมือ ท่าทางเคร่งเครียดพร้อมเผชิญหน้ากับ
ศัตรู

ในห้องของจูเหลียนมิดสนิท แต่อันที่จริงผู้เฒ่าหลังค่อมกำลัง
เดินวนรอบโต๊ะอยู่ตลอดเวลา ฝึเท้าที่ก้าวเดินมีหลักการที่พิถีพิถัน
อย่างยิ่ง

สุยโวยเปียนนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง ลืมตาขึ้นแล้วก็หลับตาลง
อีกครั้ง

เว่ยเซี่ยนนอนตัวตรงอยู่บนเตียง สองมือกำเป็นหมัดวางทับ
ซ้อนกันบนหน้าท้อง แน่ใจไม่กระดุกกระดิก

หลูปายเซียงเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าต่าง

ทางฝั่งป่าไผ่ พอเห็นแขกที่ไม่ได้รับเชิญคนนั้น ทั้งอินเมียวเฟิง
และเส้ายวนหรานต่างก็ถอนหายใจโล่งอก

นักพรตเป่าเงินกุมหมัดเอ๋อแสดงความยินดี “เจ้าแม่เทพวาริ
เลื่อนขั้นเป็นร่างทองได้สำเร็จ ขอแสดงความยินดีด้วย!”

คนที่ยืนอยู่ตรงหน้ามีเรือนกายเล็กเตี้ย สวมใส่อาภรณ์งดงาม
หรูหราผิดไปจากปกติ นางก็คือเทพวารील้าคลองหมายเหอที่รีบรุด
เดินทางมาจากจวนปี่โหยว

นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ต่อให้เจ้าอารามจินตังมาเยือนที่แห่งนี้
ด้วยตัวเอง เมื่อพบเจอกับเทพวารील้าคลองหมายเหอที่ตบะเพิ่มขึ้น
พรวดพราดผู้นี้ก็ยังไม่สามารถหลุบตามองนางจากที่สูงได้อีกแล้ว
ต้องรู้ว่าหากอยู่ในแถบพื้นที่ของล้าคลองหมายเหอ โดยเฉพาะ
บริเวณที่ใกล้เคียงกับจวนปี่โหยวและศาลเทพวารี สตรีร่างเล็กเตี้ย
ผู้นี้จะมีศัภษภาพเท่าเทียมกับเซียนดินก่อกำเนิดท่านหนึ่ง

เจ้าแม่เทพวารีเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "คราวก่อนที่จวนปี่โหยว ข้า
รับรองพวกเจ้าได้ไม่ทั่วถึง นับว่าเสียมารยาทอย่างยิ่ง ข้ามาเยือน
คราวนี้ นอกจากจะมีธุระส่วนตัวแล้ว ยังคิดจะเชิญอินเงินเหรินไป
เป็นแขกที่จวนข้าด้วย ข้าอยากขอขมาอินเงินเหรินและเงินเห
รินน้อยเส้าด้วยตัวเอง"

นักพรตเป่าเงินตกตะลึงเพราะได้รับความเมตตาอย่างไม่คาด
ฝัน

หนึ่งเพราะอีกฝ่ายมีสถานะไม่เหมือนในอดีต ต่อให้ร่างกาย
ของนางจะอยู่ที่นี้ แต่ก็ยังถือได้ว่าเป็นผู้อาวุโสก่อกำเนิดครึ่งตัว
สองก็เพราะจวนปี่โหยวได้ผูกความสัมพันธ์กับว่าที่อริยะลงขุ่ยไป
แล้ว ต่อให้ไม่นางสนใจสกุลหลิวต้าเฉวียน ราชสำนักก็ได้แค่ฝันใจ
ยอมรับ สามเพราะบุคคลระดับบนของต้าเฉวียนล้วนรู้นิสัยซึ่
หงุดหงิดของเจ้าแม่เทพวารील้าคลองหมายเหอผู้นี้ดี นางยินดีแสดง

ท่าที่เช่นนี้ อินเมียวเฟิงที่เป็นแค่หนึ่งในห้ารับใช้จักรพรรดิสกุลหลิว ขอบเขตประตุมังกรคนหนึ่งจะไม่ตกตะลึงระคนยินดีได้อย่างไร?

ต่อให้เป็นเสี้ยววนหฺรานที่หึงพระนางก็ยังไม่อดเผยรอยยิ้มจริงใจ บนใบหน้าไม่ได้

เงินผิงอันเดินมาหยุดอยู่ข้างกายอาจารย์และลูกศิษย์สองคน ทักทายกับพวกเขา ก่อนถึงค่อยหันไปมองเจ้าแม่เทพวารี

อินเมียวเฟิงและเสี้ยววนหฺรานต่างก็พากันจากไปอย่างรู้ กาลเทศะ ขณะเดียวกันก็บอกให้เหล่าทหารเก่าแก่และผู้ฝึกตนที่ ติดตามกองทัพตระกูลเหยาคลายความระแวงระวังลง แล้วอินเมียว เฟิงก็ถือโอกาสบอกให้ทุกคนรู้ถึงตัวตนของเทพวารีลำคลองหมาย เหว่ไปด้วย

เหยาเงินคลี่ยิ้มกุมหมัดคารวะเจ้าแม่เทพวารีอยู่ไกลๆ

ข่าวลือหลากหลายอย่างเกี่ยวกับเทพวารีลำคลองหมาย เหว่ ต่อให้พวกเขาอยู่ที่ชายแดนก็ยังเคยได้ยินมาไม่น้อย แน่นอนว่า ย่อมถูกใจแม่ทัพผู้เฒ่าอย่างยิ่ง

เจ้าแม่เทพวารีเองก็กุมหมัดคารวะกลับคืนเหยาเงิน เหว่ ประโยคตรงไปตรงมาที่ไม่รู้ว่าจะทำให้คนหัวเราะหรือร้องไห้ดี "วัน ไตท่านแม่ทัพลากลับบ้านเกิด กลับคืนไปยังชายแดนอีกครั้ง ต้อง มาดื่มเหล้าที่จวนปีโหยวของข้าให้ได้ รับรองว่ามีให้ท่านดื่มมาก พอ!"

เหยาเซี่ยนจื่อและเหยาหลิงจื่อเหลืออกตามองบนแทบจะเวลา เดียวกัน

เหยาจิ้นจื่อสวมหมวกคลุมหน้ายื่นตระหง่านอยู่ข้างกายเหยา
เจิ้น

สุดท้ายเจ้าแม่เทพวาริหมุนบิดข้อมือหนึ่งครั้ง เหล้าไหหนึ่งก็
ปรากฏขึ้น นางโยนมันให้เฉินผิงอัน พุดโดยใช้เสียงในใจ "เก็บ
แผ่นหยกชิ้นนั้นเอาไว้ให้ดี เดิมทีแผ่นหยกก็เป็นของดีอยู่แล้ว
ไม่อย่างนั้นคงระเบิดแตกเป็นผุยผงเพราะแบกรับตัวอักษรแห่งมหา
มรรคาพวกนั้นไม่ไหวไปนานแล้ว"

จากนั้นเจ้าแม่เทพวาริก็ไม่ได้ปิดอำพรางคำพูดอีกต่อไป
ประโยคถัดมาของนางไม่ว่าใครก็ล้วนได้ยิน เห็นเพียงว่านาง
หัวเราะเสียงดังกังวานพลาจกกล่าวอย่างเปิดเผยว่า "ตลอดทางมานี้
คิดไปคิดมาก็เกือบจะคิดว่าควรใช้ร่างกายตอบแทนบุญคุณ
ยิ่งใหญ่แล้ว โชคดีที่ข้าอดทนไว้ได้ เหล้าบุปผาไหนี้ ตอนมาซำดีม
ไปเล็กน้อย เดิมทีคิดจะปลุกความกล้าให้กับตัวเอง คิดไม่ถึงว่าพอ
เข้ามาในจุดพักม้า ข้าก็ยังซึ่ขลาด ไม่กล้าพูดประโยคน่าอายพวก
นั้นอยู่ดี เฉินผิงอัน ขาดภรรยาที่ดงามดุจบุปผาดุจหยกไปคนหนึ่ง
เสียดายมากเลยใช่ไหมล่ะ? ฮ่าๆ โชคดีที่ยังเหลือเหล้ารสเลิศอีก
เกินครึ่งไหนี้ เจ้าเอาไปดื่มดับทุกข์เถอะ!"

เจ้าแม่เทพวาริท่านนี้มาอย่างริบร้อน และจากไปอย่างริบร้อน
ปานกัน

เฉินผิงอันยื่นอยู่ที่เดิม หัวไหเหล้าเอาไว้ รู้สึกว่าเหล้านี้จะดื่มก็
ไม่ดี ไม่ดื่มก็ไม่ดี

เหยาเจิ้นหัวเราะอย่างคนที่มีความสุขอยู่บนความทุกข์ของคน
อื่น

เหยาเซียนลือที่หลังจากนั่งงั้นเป็นไก่ไม้แล้วก็ยื่นมือสองข้าง
ออกไป ชูนิ้วโป้งให้เงินผิงอัน

เผยเขียนยื่นงอยู่ห่างไปไกล

เงินผิงอันตีหน้าเคร่ง พาเผยเขียนกลับไปยังที่พัก

ตอนที่คนทั้งสองแยกจากกัน เงินผิงอันกล่าวอย่างเคร่งเครียด
ว่า "วันหน้าหากเจ้าเจอกับแม่นางคนหนึ่งที่แซ่หนึ่ง ห้ามพูดเรื่อง
คินนี้ให้นางฟังเด็ดขาด!"

เผยเขียนกะพริบตาปริบๆ "ถ้าหาก ข้าบอกว่าถ้าหาก ข้าไม่
ทันระวังหลุดปากพูดไปล่ะ?"

เงินผิงอันพูดเสียงหนัก "หลังจากที่ข้าถูกซ้อมจนเกือบตาย
แล้ว ข้าก็จะมาซ้อมเจ้าให้เกือบตายเหมือนกัน เข้าใจแล้วหรือ
ยัง?!"

เผยเขียนรีบพูดเสียงดังทันที "เข้าใจแล้ว! ข้าเรียนหนังสือ
มาแล้ว ตอนนี้จึงเป็นคนที่แข็งแกร่ง सीตรง ตีให้ตายก็ไม่ยอมพูด!"

ต่างคนต่างกลับเข้าไปในห้องของตัวเอง

เงินผิงอันปาดเหงื่อบนหน้าผาก

สุดท้ายก็หัวเราะ

ไม่ฝึกทำยี่นึ่งเขียนหลูอีกต่อไป แต่พับตัวลงบนโต๊ะ หยิบหิน
ลับมีดก้อนเล็กๆ ที่สลักสองคำว่า 'ไร้เดียงสา' ไว้อย่างงดงาม และ
สลักสองคำว่า 'หนึ่งเหยา' ไว้อย่างน่ารักออกมา

แม่นางหนึ่ง ข้าสบายดีมากๆ

ตลอดทางมานี้ได้เดินทางอีกไกลมาก พบเจอคนและเรื่องราวมากมาย

ข้าเริ่มคิดถึงเจ้าบ้างแล้ว ไม่ถูกสิ ข้าคิดถึงเจ้ามากๆ เลย

บทที่ 350.1 ลำคลองหมายเหอได้รับแต่งตั้งสายสืบ ทอดตั้งเดิม ศาลบูยิมดาบ วานรขาวสะพายกระบี่

สตรีร่างเล็กเตี้ยสวมชุดหรรุหราดั่งฮูหยินตราตั้งคนหนึ่งมา
ปรากฏตัวอยู่ริมลำคลองหมายเหอแล้วเดินไปข้างหน้าอย่าง
เชื่องช้า

เมื่อตบะและขอบเขตของนางไต่ทะยานอย่างรวดเร็ว เจ้าแม่
เทพวาริลำคลองหมายเหอจึงสามารถควบคุมชะตาสายน้ำสองริม
ฝั่งได้อย่างคล่องแคล่วถนัดมือมากขึ้น นี่ก็เหมือนขุนพลฝ่ายบูยี่ที่
บุกเบิกพื้นที่ ที่ใดที่กิบม้าควบไปถึงล้วนเป็นผืนแผ่นดินของ
บ้านเมือง

เดิมทีลำคลองหมายเหอก็เป็นลำคลองใหญ่เส้นหนึ่งที่เคยจะ
ทอดขวางกินพื้นที่เกินครึ่งตั้งแต่ตะวันออกจรดตะวันตกของ
ราชวงศ์ต้าเฉวียนอยู่แล้ว ก่อนหน้านี้อาศัยการหลอมอาวุธชิ้นหนึ่ง
จึงพอจะฝืนประคับประคองพลังอำนาจของลำคลองหมายเหอเอาไว้
ได้ เมื่อนางเผชิญหน้ากับการก่อกวนจากปีศาจลำคลองที่ยังไม่
เป็นขอบเขตโอสถทองตนหนึ่งก็ถือว่ากินแรงมากแล้ว หากบุ่มบ่าม
เลื่อนจวนปีโหยวเป็นตำหนักปีโหยว อีกทั้งราชสำนักยังไม่ยินดี
มอบโชคชะตาแคว้นสวนหนึ่ง แล้วสั่งให้ผู้ฝึกตนของกอง
โหราศาสตร์เอามาใส่ไว้ในศาลเทพวาริ

นี่ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่เจ้าแม่เทพวาริท่านนี้ไม่ยอมตอบรับข้อเสนอ เพราะหากป้ายหน้าจวนเปลี่ยนเป็นตำหนักปีโหยวขึ้นมา คนจากสี่ด้านแปดทิศล้วนต้องอิจฉาทาร้อนและปรารถนาอยากครอบครอง ไม่แน่ว่าป้ายคำว่าจวนและตำหนักสองแผ่นนั้นอาจถูกคนเอามาเผาทำเป็นปืนในวันนั้นเลยก็ได้

นางเกิดมามีนิสัยโพงผาง ฉุนเฉียวซี้หงุดหงิดง่ายก็จริง แต่การที่นางสามารถบัญชาการณ้ล้าคลองหมายเหอมานานหลายร้อยปี โชคความทุกอย่างล้วนถูกนางกุมไว้ในกำมืออย่างมั่นคง แน่นอนว่านางยอมไม่ใช่คนโง่เขลาเบาปัญญา

นางทรุดตัวลงนั่งยอง วิกน้ำกอบหนึ่งมาจากล้าคลองหมายเหอ ภายใต้แสงจันทร์ น้ำที่อยู่ในฝ่ามือมีริ้วกระเพื่อมเบาๆ เมื่อเทียบกับเมื่อก่อนแล้ว ปรากฏวิญญูณเพิ่มขึ้นมาอีกเยอะมาก

ก่อนจะไปเยือนจุดพักม้า ตอนแรกก็เป็นแก่นควันรูปจำนวนมากที่ศาลเทพวาริรับไหวไม่ไหวจึงไหลรินย้อนกลับทะเล็กเข้าไปในศาล แก่นควันรูปที่เดิมที่เป็นสีเงินยวงกลับเปลี่ยนเป็นสีทองอ่อนจาง แต่ละเส้นล่องลอยเข้าไปหารูปปั้นร่างทองที่อยู่ในตำหนักหลัก คำว่าร่างทองนี้ ไม่ใช่ช่างทำรูปปั้นใช้การหล่อทองหรือชุบทอง แต่เป็นรากฐานแห่งวิถิเทพของเทพวาริ คือการแสดงออกของมหา มรรคาอย่างหนึ่ง ควันรูปเข้มข้นสีทองอ่อนเหล่านั้้นค่อยๆ รมไปทั่ว เทวรูปร่างทองที่ตั้งอยู่บนแท่นบูชา บนวิถิแห่งเทพ นี้เรียกว่าการ 'เดินทอง' ภาพปรากฏการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ สองอย่างเท่านั้น หนึ่งคือผู้ฝึกตนของกองโหราศาสตร์ได้รับพระราชโองการจากฮ่องเต้ให้ใช้ฟู่กันพระราชทานด้ามหนึ่งแต่้มทอง

วาดลายลงไปบนร่างทองขององค์เทพบางองค์ ส่วนใหญ่แล้วจะแค่ 'แต่งแต้มหลายครั้ง' เท่านั้น และยังมีอีกสถานการณ์หนึ่งคืออริยะ ลัทธิขงจื้อ 'ชี้นำแม่น้ำและภูเขา' อีกทั้งอริยะลัทธิขงจื้อที่ว่านี้ อย่างน้อยก็ต้องเป็นพวกเจ้าขุนเขาของเจ็ดสิบสองสำนักศึกษา

นอกจากศาลเทพวาริลำคลองหมายเหอจะได้รับโชคความสนา ยิ่งใหญ่ไม่คาดฝันนี้แล้ว โชคชะตาสายน้ำของจวนปีโหยวก็ยิ่งพุ่ง ทะยาน เมฆมวงกลมมารวมตัวกันลอยอยู่เหนือศีรษะ

จนสถานที่แห่งนี้แทบจะกลายเป็นถ้าสวรรค์พื้นที่มงคลในการ ฝึกตนแห่งหนึ่งแล้ว

การกระทำเช่นนี้ถูกมองว่าเป็นการได้รับแต่งตั้งให้เป็นสายสืบ ทอดตั้งเดิม!

คือการได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้สืบทอดตั้งเดิมจากฟ้าดินที่ กว้างใหญ่อย่างแท้จริง!

ต่อให้เจ้าแม่เทพวาริเป็นคนไม่ละเอียดรอบคอบแค่ไหนก็รู้ว่า พระคุณยิ่งใหญ่ที่มาเยือน โดยที่นางไม่ทันตั้งตัวนี้ไม่เป็นรองจาก ครั้งแรกที่อาจารย์น้อยเงินถ่ายทอดความรู้ไซ่ซ้อซ่งใจให้นางเลย

แม้ตอนอยู่จุดพักม้าจะพูดล้อเล่นว่าจะใช้ร่างกายตอบแทน แต่ การที่นางพูดเช่นนี้ อันที่จริงก็เป็นเพราะนางไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

แผ่นหยกชิ้นนั้น แท้จริงแล้วคือสมบัติพิทักษ์จวนปีโหยวของ นางแล้ว

ในยุคบรรพกาล ลำคลองหมายเหอเคยเป็นหนึ่งในสามลำน้ำหลักสายใหญ่ที่ไหลลงสู่มหาสมุทรของไบองทวีป ภายหลังเกิดการเปลี่ยนแปลงหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นมหาสมุทรกลายเป็นผืนนา แม่น้ำลำคลองกลายเป็นถนน การสั่งสมตักตะกอน การอุดตันขัดขวาง ฯลฯ ยิ่งนานขนาดของลำน้ำใหญ่ก็เล็กลงเรื่อยๆ สุดท้ายจึงเหลือแค่ช่วงหนึ่งซึ่งก็คือลำคลองหมายเหอแห่งนี้ ในอดีตจวนปีโหยวคือซากปรักของ 'วังมังกรในแม่น้ำลำคลอง' แห่งหนึ่ง ส่วนแผ่นหยกชิ้นนั้นก็คือสมบัติล้ำค่าที่นางหาเจอจากซีกปรักของวังมังกร ผ่านมาหมื่นปีสีสนของมันก็ไม่แปรเปลี่ยน เพราะเกิดจากการรวมตัวกันของแก่นแม่น้ำลำคลองที่กลายเป็นสิ่งของจับต้องได้จริง ยิ่งเป็นรูปธรรมของโชคชะตาแห่งสายน้ำของฟ้าดินแถบหนึ่ง จากนั้นจึงถูกราชามังกรเฒ่าเอามาหล่อหลอมเป็นแผ่นหยก คิดดูแล้วในยุคโบราณอันห่างไกลที่วังมังกรยังคงดำรงอยู่นั้น แผ่นหยกชิ้นนี้ก็น่าจะเป็นของรักที่ราชามังกรเก็บไว้ติดตัวอยู่เสมอ

นางบอกเงินผิงอันว่าหลังจากจดจำคาถาเต๋าตระกูลเซียนบทนั้นได้แล้วให้รีบทำลายแผ่นหยกทิ้งทันที อันที่จริงก็แค่คิดอยากจะหยอกล้อเขาเท่านั้น

เพราะเว้นเสียจากว่าเงินผิงอันเป็นเทพเซียนห้าขอบเขตบนเท่านั้น ถึงจะมีความสามารถทำลายแผ่นหยกนั้นได้

แต่การที่จะหล่อหลอมมันให้เป็นวัตถุแห่งชะตาชีวิต ในเมื่อได้ครอบครองคาถาเต๋าที่ 'หนึ่งก้าวกลายเป็นเซียน' บทนั้นแล้ว นางเชื่อว่าขอแค่เงินผิงอันตั้งใจ ย่อมมีความหวังไม่น้อยแน่นอน

นางเดินหนึ่งก้าวเข้าไปในลำคลองหมายเหอ เดินไปบนผิวหน้า
ประหนึ่งเทพธิดาที่ถูกกล่าวถึงในนิทานเรื่องประหลาด

ข้อบกพร่องเดียวในความสมบูรณ์แบบก็คือปีศาจลำคลองตน
นั้นต้องสมคบคิดกับเทพภูเขາบางคนที่อยู่ใกล้เคียง แอบขึ้นฝั่งแล้ว
ไปหลบซ่อนตัวในภูเขາบางแห่งแล้ว ถึงได้หายตัวไปอย่างไร
ร่องรอย

เจ้าแม่เทพวาริหิงตัวหายไปด้านหลัง นอนอยู่บนผิวหน้าทั้ง
อย่างนั้น ปล่อยให้ร่างของตัวเองล่องลอยไปตามกระแสน้ำตอนล่าง

ผีพรายที่ตายเพราะจมน้ำติดตามเจ้าแม่เทพวาริท่านนี้
ล่องลอยไปยังศาลเทพวาริเป็นขบวนใหญ่อยู่ใต้น้ำ

นางพลันยกมือกุมหน้า ท่าทางเขินอายไม่กล้าสู้หน้าคน
“คำพูดน่าอายแบบนั้น คุณหนูในห้องหอตระกูลใหญ่คนใดจะกล้า
พูดกันเล่า”

ยังดีที่เพียงไม่นานความอึกเขิมของนางก็กลับมา นางลุกขึ้น
นั่ง กล่าวอย่างลึกลับว่า “รีบให้คนไปเชิญช่างที่เมืองเซินจิงมา
สร้างเทวรูปอันใหม่! คนงามเพราะแต่่ง เทพงามเพราะเครื่องประดับ
ทอง! สวนเว้าสวนโค้งตรงหน้าอกเทวรูปให้หุ่นเด่นเกินจริงสัก
หน่อย ส่วนขาก็สามารถยาวได้อีกนิด!”

ผีพรายที่มีสติปัญญาบางส่วนซึ่งล่องลอยอยู่ใต้น้ำเหมือนได้
เปิดโลกทัศน์ ไม่นึกเลยว่าในโลกนี้จะมี...เจ้าแม่เทพวาริที่น่าสนใจ
ขนาดนี้

.....

เส้นทางขึ้นเหนือของขบวนตระกูลเหยาพบเจอเรื่องที่ชวนให้
คนไม่รู้ว่าควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ได้อยู่หลายครั้ง

ผู้กล้าในยุคเทพคนหนึ่งที่เคยมีชื่อเสียงพกทวนแปดอัญ
มณีขนาดเล็กกะทัดรัดที่ทำจากเหล็กอันหนึ่งมาเยือนด้วยความ
เลื่อมใส บอกว่าต้องการมาขอความรู้วิชาทวนที่เลื่องลือไปทั่ว
ชายแดนจากตระกูลเหยา

คนผู้นี้เรียกสหายมาด้วยอีกสิบกว่าคน พวกเขาหยุดม้าอยู่บน
ทางหลวงอย่างพร้อมเพรียงกัน เขานั่งอยู่บนหลังม้าสูง หมุนควง
ทวนแสดงทักษะลูกเล่นให้ดูหนึ่งรอบ จะบอกว่าเขามีฝีมือแฉ่งๆ
ปลาๆ ก็ไม่ได้ ในฐานะผู้ฝึกยุทธ์ชั้นสองชั้นสาม ฝึกฝนมาหลายสิบ
ปีย่อมต้องมีฝีมืออยู่บ้าง เพียงแต่ว่าการประลองฝีมือแลกเปลี่ยน
ความรู้ในยุคเทพแบบนี้ เมื่อเทียบกับวิชาทวนเหล็กของตระกูล
เหยาแล้วย่อมอยู่กันคนละชั้น เพียงแค่ชั่วพริบตา ฝ่ายหลังก็
สามารถแบ่งผลรู้เป็นรู้ตายได้แล้ว

ตอนนั้นเหยาเจินนั่งอ่านตำราพิชัยยุทธ์อยู่ในห้องโดยสารรถ
ม้า เขาแค่รู้สึกวุ่นๆ ไม่ได้ถือสาเหล่าชายชาติตรีในยุคเทพที่
อยากมีชื่อเสียงจนบ้าคลั่งเหล่านี้ เหยาเจินลือออกคำสั่งคำเดียว
กองทัพม้าตระกูลเหยาก็ตัดธนูเบาลงอย่างเงียบเชียบ ทำเอาคน
กลุ่มนั้นตกใจรีบเผ่นหนีออกไปจากถนนทางหลวง รอจนขบวน
เดินทางตระกูลเหยาจากไปไกลแล้วถึงได้กล้าพูดจ้อไม่หยุด บ่นว่า
กองทัพม้าเหล็กตระกูลเหยาเป็นแค่หมอนปักกลางบุปผา มีแต่
ชื่อเสียงจอมปลอม ขนาดความมั่นใจในการประลองวิชาทวนให้รู้
กันว่าสูงหรือต่ำก็ยังไม่

ผลกลับกลายเป็นว่าวันนั้นคนกลุ่มนี้ถูกทางการจับกุมตัว
เหล่าพี่น้องที่รวมความทุกข์ยากกันมาจึงต้องกินข้าวแดงร่วมกัน
จนอิ่ม

ภายหลังมีผู้ตนอิสระห้าชอบเขตล่างคนหนึ่ง อายุไม่มาก
ประมาณยี่สิบปี พยายามที่จะขอมาเป็นข้ารับใช้ผู้ติดตามตระกูล
เหยาให้ได้ แต่กลับไม่กล้าสร้างเรื่อง เขาบอกประวัติความเป็นมา
ของตัวเองคร่าวๆ รวมไปถึงคุยโวถึงวิชาเซียนที่ตัวเองเชี่ยวชาญ
อย่างเหมาะสม จากนั้นจึงคุกเข่าอยู่นอกโรงเตี๊ยมของจุดพักม้า
ทะแแผ่นแป้งแห้ง ต้มเหล้าชั้นแล้ว รอฟังการจัดการจากตระกูล
เหยา เหยาเงินให้คนนำเงินหนึ่งร้อยตำลึงมาให้เขา ผู้ฝึกตนอิสระ
หน้าแดงด้วยความอับอาย แต่ก็ยังรับเงินแล้วจากไป

ยิ่งขยับเข้าใกล้เมืองเซินจิงมากขึ้นเท่าไร ชาวที่เหยาเงิน
เดินทางมารับตำแหน่งเจ้ากรมกลาโหมก็แพร่ไปทั่วราชสำนักเร็ว
ขึ้นเท่านั้น

จากนั้นก็มีการส่งคนส่งข่าวมาหาทางตักอับคนหนึ่ง เขา
กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ร่างกายกำยำล่ำสัน มาขวางทางขบวน
เดินทาง ป่าวประกาศว่าขอแค่ตระกูลเหยามีคนที่เขาชนะเขาได้
เขาจะไสหัวจากไปทันที จากนั้นเส้าวนหรรณลงมือทีเดียว เขาก็
ต้องไสหัวไปทันที

สิ่งที่ดึงดูดความสงสัยใคร่รู้ของขบวนเดินทางตระกูลเหยาได้
จริงคือสองเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทพภูเขาลงน้ำ และเทพวาริขึ้นภูเขา

เพียงแต่ว่าเทพแห่งภูเขาและแม่น้ำสองท่านนี้ไม่อาจเทียบเคียง
กับระดับชั้นของเทพวาริหมายเหอได้ คือองค์เทพของห้องถ้ำใน

ระดับปลายแถวที่สุด เทพภูเขานี้ดูแลพื้นที่ในรัศมีร้อยลี่ ส่วน เทพวาริคือพ่อปู่ลำคลองที่รับผิดชอบดูแลลำคลองเส้นหนึ่งที่ยาว สองร้อยลี่ ทั้งสองฝ่ายต่างเป็นเพื่อนบ้านกัน ความสัมพันธ์ไม่ถือว่า ประองตอง มักจะมีความขัดแย้งเกิดขึ้นเสมอ เพียงแต่ว่าในอดีตเป็น เพียงแค่การทะเลาะกันเล็กๆ น้อยๆ แค่ว่าฝ่ายตรงข้ามข้ามเขต ชายแดนของภูเขาลำน้ำไปเท่านั้น แต่ผลกลับกลายเป็นว่าช่วง ที่ผ่านมานี้ เป็นเพราะผู้มีจิตศรัทธาคนสำคัญคนหนึ่งเปลี่ยน สถานที่จุดธูปจากศาลเทพภูเขาไปที่ศาลเทพวาริ นั้นเกี่ยวข้องกับ ว่าเงินอย่างน้อยหนึ่งแสนตำลึงของทุกปีจะเข้ากระเป๋าของใคร เทพ ภูเขาน้อยจึงบอกให้เทพเจ้าที่คนหนึ่งที่เป็นผู้ไต่บังคับบัญชาแอบ ไปเกลี้ยกล่อมให้ผู้มีจิตศรัทธาคนนั้นเปลี่ยนใจ คาดไม่ถึงว่าพ่อปู่ ลำคลองจะมาเจอเข้าพอดี จึงเล่นงานเทพเจ้าที่เสียจนหน้าตา เปรอะเปื้อนมอมแมม ด้วยความโมโห เทพภูเขาลึงพกขวานคู่สอง เล่มใหญ่ข้ามอาณาเขตไปยังลำคลอง พวกเขาต่อสู้กันจนน้ำในลำ คลองหลายสิบลี่เกิดคลื่นลูกยักษ์ถาโถม ชาวบ้านแตกตื่นฮือฮา เทพวาริหรือจะยอมเสียหน้า หอบหุ้มเอาน้ำในลำคลองไหล ย้อนกลับขึ้นไปบนภูเขา จูโจมเข้าใส่ศาลเทพภูเขาโดยตรง

ตอนนั้นขบวนเดินทางตระกูลเหยากำลังเร่งเดินทางอยู่ริมลำ คลองพอดี ขำรับใช้จักรพรรดิสองคนและผู้ฝึกตนติดตามกองทัพ ลึงค์คุมครองเหยาเจิ้นและสามเหยาไปชมเรื่องสนุก

เงินผิงอันเองก็ติดตามพวกเขาไปด้วย คนฝ่ายเขามีแค่เผย เเนียนกับจูเหลียนที่ตามมา

ดังนั้นจึงได้เห็นภาพเหตุการณ์ที่พ่อปู่ล่าคลองกระทำการรุนแรงบีบบังคับศาลเทพภูเขาวงอย่างดุเดือด

ทั้งสองฝ่ายเช่นฆ่าสังหารกันอยู่พักหนึ่ง เทพภูเขาได้เปรียบทางด้านชัยภูมิ โจมตีให้พ่อปู่ล่าคลองถอยร่นกลับลงไปใต้น้ำ พ่อปู่ล่าคลองจึงบังคับมวลงน้ำชั้นคลักมาเอาคืน ยิงสูก็ยิงห้าวหาญ

เข้ามาเข้าไป ต่างคนต่างร้ายวิชาอภินิหาร ยอดเขางดงามแห่งหนึ่งถูกน้ำท่วมกลบทับจนและทะเล ต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้าจำนวนนับไม่ถ้วนหักโค่นล้มระเนระนาด

นอกสนามรบ เทพเจ้าที่และภูตผีปีศาจบนภูเขา พลทหารกึ่งหอยปูปลาริมล่าคลองและผีพรายเข้ารับใช้ต่างก็โบกธงร้องตะโกน แต่ละคนแผดเสียงจนแหบแห้ง มองดูเหมือนจะเหนื่อยกว่าคนที่ต่อสู้กันบนภูเขาด้วยซ้ำ อีกทั้งต่างฝ่ายยังกัดข้อกันเอง ริมล่าคลองเอากล่องใหญ่หนึ่งกล่องสีแดงออกมาตั้ง ลั่นกลองเพิ่มบารมีให้แก่นายท่านพ่อปู่ล่าคลองของตน เสียงกลองดังปานเสียงฟ้าผ่า บนภูเขาก็รีบย้ายธงสูงหลายจั้งผืนหนึ่งออกมาโบกสะบัดเต็มแรง ส่งเสียงดังฟืบฟืบ

เส้ายวนทรานยืนอยู่ข้างกายเหยาจิ้นจื่อ ช่วยนางอธิบายเรื่องวงในเกี่ยวกับองค์เทพแห่งภูเขาและแม่น้ำ ถ้อยคำที่เลือกใช้ชวนฟัง เด็กสาวเหยาหลิงจื่อที่อยู่ด้านข้างฟังอย่างเพลิดเพลิด เพียงแต่ไม่รู้ว่าพี่หญิงเหยาจิ้นจื่อที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าจะคิดอย่างไร

เผยเขียนรีบวิ่งไปเก็บปลาที่คืนกระแต่วๆ อยู่ตรงริมฝั่งขึ้นมาแบบนี้สบายกว่าตกปลาเองเยอะเลย

เรื่องวุ่นวายในครั้งนี้อนุกระงับด้วยฝีมือของเทพอภิบาลเมืองในเขตการปกครองที่ทะยานลมมาเยือนด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ เขาหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ ต่าองค์เทพทั้งสองท่านเสียจนไม่เหลือชั้นดี

ชุดขุนนางที่เทพอภิบาลเมืองท่านนี้สวมใส่เป็นชุดที่กรมพิธีการตำราเวียนตัดเย็บให้เป็นพิเศษ ลายปักด้านหน้าและด้านหลังเหมือนชุดขุนนางของโลกมนุษย์ แต่จะเป็นระดับชั้นไหนก็อยู่ที่ว่าเป็นลายอะไร เพียงแต่ชุดขุนนางของเทพอภิบาลเมืองนั้นจะเป็นสีดำทั้งหมด นี่มีความหมายว่ากษัตริย์ในโลกมนุษย์ได้เดินทางไปเยือนโลกมืด พันธนาการพวกภูตผีปีศาจมากมายที่ออกมาในยามค่ำคืน เมื่อเทียบกับศาลเถื่อนที่กระจายอยู่หลายพื้นที่ใต้หล้า ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดอย่างห้ามไม่ได้แล้ว เทพอภิบาลเมืองจำเป็นต้องได้รับการแต่งตั้งจากทางราชสำนัก อีกทั้งยังแทบจะไม่มีสถานการณ์ที่ 'ได้มาโดยมิชอบ' ดำรงอยู่ 'ไม่ว่าแซ่ใดที่เป็นผู้ครองแคว้น สำหรับเทพอภิบาลเมืองที่จำเป็นต้องตั้งรกรากอยู่ในเมืองแล้วล้วนควบคุมได้ง่ายที่สุด อีกทั้งเทพอภิบาลเมืองยังมีความจงรักภักดีต่อราชสำนักมาตั้งแต่ถือกำเนิด

เงินผิงอันมองความวุ่นวายในภูเขาและแม่น้ำแถบนี้ด้วยหัวใจที่สงบนิ่ง

เมื่อเทียบกับสิ่งที่ตนพบเห็นและได้ยินมาจากการหาประสบการณ์ในเมืองเล็กหลงเวียนและระหว่างการเดินทางสองครั้งแล้ว เหตุการณ์ตรงนี้ก็แค่การทะเลาะเบาะแว้งเล็กๆ เท่านั้น ไม่อาจพูดได้ว่าตลก เพียงแต่ว่าเขาไม่มีความรู้สึกเหมือนตอนที่

เดินขึ้นภูเขาศิววิงของบ้านเกิดเป็นครั้งแรกแล้วเห็นได้ภาพภูเขา
และแม่น้ำที่ยิ่งใหญ่

จูเหลียนยืนอยู่ข้างกายเงินผิงอัน ในบรรดาเข้ารับใช้ทั้งสี่คน
คนตระกูลเหยามีความประทับใจต่อคนผู้นี้อย่างลึกซึ้ง เพราะเมื่อ
เทียบกับอีกสามคนที่เหลือ ผู้เฒ่าหลังค่อมคนนี้เหมือนผู้ติดตาม
คนหนึ่งจริงๆ บวกกับที่ทุกคนต่างก็เคยได้เห็นและได้ยินผลงานของ
คนทั้งสี่ที่เปิดฉากเช่นฆาตในโรงเตี๊ยม จึงพอจะรู้ว่าหญิงสาวงามเลิศ
ล้ำที่สะพាយกระบี่คนนั้นคือผู้ฝึกกระบี่คนหนึ่ง ท่านหลูที่บุคลิกล
องอาจห้าวหาญคือปรมาจารย์ในการใช้ดาบ เว่ยเซี่ยนผู้เจียบขริม
คือหนึ่งบุรุษที่ตั้งตนเป็นด้านหน้า ชัดขวางการโจมตีจากกลุ่มผู้ฝึก
ลมปราณของราชวงศ์ ส่วนตาเฒ่าหน้าตาใจดีคนนี้ก็กลับลงมือได้
อย่างเหี้ยมโหดที่สุด ในขณะที่ศึกใหญ่ปิดฉากลง บนพื้นรอบ
ตำแหน่งที่ผู้เฒ่ายืนอยู่ล้วนมีแต่เศษซากโครงกระดูก

จูเหลียนไม่ได้หันไปมองเงินผิงอัน

ในหลายๆ ครั้ง ใจคนไม่จำเป็นต้องใช้ตามอง

จูเหลียนยังรู้สึกสนใจใคร่รู้ในเขตการปกครองหลงเฉวียนแห่ง
นั้น รวมไปถึงถ้าสวรรค์หลีกก่อนหน้าที่จะมาเป็นเขตการปกครอง
หลงเฉวียนว่าเป็นสถานที่มังกรซ่อนพยัคฆ์หมอบแบบใดกันแน่ ถึง
ได้สามารถทำให้เงินผิงอันที่อายุน้อยแค่นี้กลายมาเป็นเหมือนคน
ที่ผ่านคลื่นมรสุมครั้งใหญ่ในโลกมนุษย์มานาน จนยากที่จะเกิดริ้ว
คลื่นกระเพื่อมไหวในจิตใจได้อีก

อายุน้อยๆ แต่หัวใจกลับนิ่งสนิทดุดบ่อน้ำเก่าแก่

นี่ยอมทำให้เขาตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าแก่เกินวัย มีกลอุบายลึกล้ำอย่างเลียงไม่ได้

แต่จูเหลียนกลับไม่คิดอย่างนี้ ฉะนั้นอันที่พร้อมจะทำความดีกับผู้อื่นในทุกเรื่องกลับมอบความรู้สึกที่คลุมเครือเลื่อนรางให้แก่เขา ราวกับว่าในจุดลึกของบ่อน้ำโบราณซึ่งเป็นสภาพจิตใจของ ฉะนั้นอันนั้นมีเงี้ยวหลงที่ชั่วร้ายตัวหนึ่งแหวกว่ายให้เห็นเงาร่างผลุบโผล่

เพียงแต่ว่าเงี้ยวหลงที่ไม่มีใครรู้จักตัวนี้น่าจะถูกพันธนาการจากกฎเกณฑ์พิธีการ และการแบ่งแยกความดีความเลวอยู่ใต้ป้ออย่างแน่นหนา ต่อให้อยากจะลอยขึ้นมาสู่วิวน้ำ แต่แค่โผล่หัวขึ้นมาก็ยังทำไม่ได้

จูเหลียนไม่กล้าคาดเดาเรื่องอื่น แต่แน่ใจในเรื่องหนึ่ง จุดลึกในหัวใจของ ฉะนั้นอันต้องมีความยึดมั่นที่ยิ่งใหญ่มากซึ่งเขาวางไม่ลงอยู่สองอย่าง

บทที่ 350.2 ลำคลองหมายเหอได้รับแต่งตั้งสายสืบ ทอดตั้งเดิม ศาลบูยิมดาบ วานรขาวสะพายกระบี่

ทะยานเมฆหลายร้อยลิ้นเดินทางมาห้ามปรามคนทะเลาะกันครั้งนี้ทำให้เทพอภิบาลเมืองเหน้อยทั้งกายเหน้อยทั้งใจ อารมณ์กำลังย่ำแย่สุดขีด ใจนึกอยากจะกระเทีบทั้งศาลพ่อปู่ลำคลองและศาลเทพภูเขาให้พังราบเป็นหน้ากลองไปตามๆ กัน

เรื่องที่เทพภูเขาและแม่น้ำต่างก็ข้ามเขตแดนบุกไปยังเขตของผู้อื่นโดยพลการเป็นเรื่องที่อ่อนไหวอย่างมาก หากมีคนเอาไปฟ้องที่ว่าการกรมพิธีการของเมืองหลวง จุดจบของเทพอภิบาลเมืองอย่างเขาที่นั่งอยู่ในบ้าน หายนะกลับร่วงจากฟ้ามาเยือนนี้ย่อมไม่ได้ดีไปกว่าเจ้าโง่ที่ไม่รู้หนักเบาทั้งสองคนนั้นสักเท่าไร

เทพอภิบาลเมืองมองเจ้าสารเลวทั้งสองที่ตัวสั้นสะห้านด้วยความหวาดกลัวกลับจวนไป มองเห็นคนของตระกูลเหยาที่อยู่ริมลำคลอง รายวิชาตุลมปราณแค่ครั้งเดียวก็รู้สึกบาดตา ในใจสั้นสะห้าน คิดจะพลี๊วกายลงไปหยั่งเชิงต้นลึกหนาบางของอีกฝ่ายเพียงแต่ว่าเข้ารับใช้ของคนเหล่านั้นช่างไร้มารยาทยิ่งนัก ผู้ฝึกลมปราณสองคนถึงกับช้กดาบออกมาโดยตรง ประกาศว่าห้ามเข้าใกล้ ไม่อย่างนั้นจะมองเป็นการลอบสังหาร เทพอภิบาลเมืองโมโหจนแทบจะเรียกองค์เทพไต้บั๋งคับบัญชาสองคนนั้นกลับมาเล่นงานต่อ โชคดีที่ได้รับคว้นรูปมานานหลายปี ยังพอจะมีความสามารถในการควบคุมอารมณ์อยู่บ้าง สุดท้ายจึงได้แต่จดจำใบหน้าที่ไม่

คุณเคยเหล่านั่นไว้จนขึ้นใจ แล้วกลับไปยังเขตการปกครองของ
ตนเองด้วยสีหน้ามิดหะมิด

ระหว่างที่ขบวนใหญ่เดินทางย้อนกลับมา เหยาเจิ้นซยับมาอยู่
ข้างกายเหยาจิ้นลือ เอ่ยถามเสียงเบาว่า “เหตุใดถึงไม่รับน้ำใจคน
อื่นขนาดนี้?”

เหยาจิ้นลือกล่าวอย่างจวนใจ “การเข้าร่วมงานเลี้ยงกับพวกคุณ
นางห้องถิ่นตลอดทางที่ผ่านมาเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ แต่หากเกี่ยวพัน
ไปถึงเทพอภิบาลเมืองและสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะยิ่งอธิบายได้ยาก ท่านปู่
คงไม่อยากให้ยังไม่ทันไปถึงเมืองเช่นจึงก็ถูกคุณนางทัดทานของ
หกกรรมถวายฎีกาอย่างลับๆ แล้วกระมัง? ต่อให้ฮ่องเต้จะเห็นเป็น
เรื่องตลก แต่ทว่าตั้งแต่องการคุณนางไปจนถึงพวกชาวบ้านจะต้อง
เกิดคลื่นลมมรสุมขึ้นอีกระลอกหนึ่งแน่นอน ถ้าเช่นนั้นใต้หล้ามี
ใครบ้างที่ไม่ชอบดูเรื่องสนุก? พวกเราเดินทางมาครั้งนี้ก็ไม่ใช่
เพราะมาชมเรื่องสนุกหรือ? ยังจะต้องสนใจด้วยหรือว่าเทพ
ภูเขากับพ่อปู่ลำคลองสองท่านนั้นใครถูกใครผิด?”

เหยาเจิ้นคิดตามนิดเดียวก็กระว่าง แล้วก็รู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่ง

ในใจแม่ทัพผู้เฒ่ารู้สึกเสียดายอย่างสุดซึ้ง หากเหยาจิ้นลือเป็น
ผู้ชาย ให้นางอยู่ต่อที่ชายแดน เขาก็วางใจแล้ว

เผยเขียนเก็บปลาแม่น้ำมาได้กองใหญ่ ผลคือเงินฝิ่นอันไม่
ยอมรับไว้ นางจึงได้แต่จับหางปลาแล้วทยอยขว้างลงไปลำคลอง
ทีละตัว ทำเอานางเหนื่อยจนเหงื่อแตกเต็มหลัง

มาถึงเมืองฉีเฮ้อที่เป็นทั้งเขตการปกครองและเป็นมณฑลแห่งหนึ่งก็ถือว่าอยู่ใกล้กับเมืองหลวงต้าเฉวียนในระยะประชิดแล้ว

เขตการปกครองแห่งนี้มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ชื่อของเขตการปกครองมาจากตำนานเล่าลือว่ามียอดฝีมือผู้ฝึกตนท่านหนึ่งชื่อนกกระเรียน (ฉีเฮ้อ ชื่อของเมือง) บินทะยานไปจากที่นี่ ชื่อเสียงของเขาเลื่องลือ ในเขตการปกครองมีภูเขาสูงเล็กอยู่แห่งหนึ่งที่ทัศนียภาพไร้ซึ่งความมหัศจรรย์ใดๆ แต่เพียงเพราะเป็นสถานที่ที่เซียนผู้นั้นชี่กระเรียนบินทะยาน ทุกปีจึงมีนักประพันธ์และปัญญาชนจำนวนมากไม่ถ้วนเดินทางมาท่องเที่ยวที่นี่ บริเวณโดยรอบภูเขาล้วนเป็นเรือนพักที่คนมีเงินและมีอำนาจของเมืองหลวงซื้อที่ดินไว้แล้วสร้างสิ่งปลูกสร้างขึ้นมา พื้นที่ทุกซุนล้วนเป็นเงินเป็นทอง

เทพอภิบาลเมืองคนก่อนหน้านี้ น่าจะอาศัยอยู่ในเมืองแห่งนี้ เพียงแต่เหยาเจินยังไม่ถึงขั้นต้องกริ่งเกรงเทพอภิบาลเมืองของเขตการปกครองแห่งนี้

เจ้ากรมพิธีการที่ควบคุมเรื่องการเคลื่อนย้าย การลดขั้นและเพิ่มขั้นของเทพอภิบาลเมืองในหนึ่งแคว้นมีระดับขั้นและเงินเดือนไม่ต่างจากเขา แล้วนับประสาอะไรกับที่ต้าเฉวียนยังให้ความสำคัญกับฝ่ายบู๊ เจ้ากรมกลาโหมไม่ใช่ตำแหน่งว่างเปล่าจอมปลอมอะไรไม่อย่างนั้นก็คงไม่เป็นเก้าอี้อันดับหนึ่งที่แม่ทัพฝ่ายบู๊ทุกคนหวังจะได้นั่งยามแก่ชรา

ยังคงหยุดพักที่โรงเตี๊ยมของจุดพักม้า นี่ก็คือกฎของราชสำนัก จุดพักม้าในเมืองกินอาณาบริเวณกว้างใหญ่มาก ถึงขั้นไม่

เป็นรองวานของโหวหรืออ่องเลย เพื่อต้อนรับเหยาเจิ้น คนสนิทของจวนผู้ว่าฯ และเจ้าเมืองต่างก็วิ่งวุ่นไปเยือนจุดพักม้าอยู่หลายรอบ เก็บกวาดจุดพักม้าจนแทบจะสะอาดเอี่ยม

เรื่องมาถึงขั้นนี้ เหยาเจิ้นก็ได้แต่รับน้ำใจไว้ แสร้งทำเป็นไม่รู้อะไรทั้งนั้น คำที่ว่าน้ำใสกินไปปลาที่อยู่ไม่ได้ใช้ได้ดีเป็นพิเศษในวงการขุนนาง

โดยทั่วไปแล้ว ในราชสำนักสามารถยอมรับขุนนางตงฉิน ขุนนางกัฉิน ขุนนางผู้มีความสามารถ ขุนนางผู้โง่เขลาและพวกหญ้ายอดกำแพงมากมาย มีเพียงอย่างเดียวที่ยอมรับไม่ได้ก็คือบุคคลที่เป็นดังอริยะผู้มีคุณธรรม

นั่นก็เหมือนการเอากระจกสองมารมาแขวนไว้เหนือราชสำนัก ซ้อบกพร่องหลากหลายชนิดของเหล่าเส้าหลักแห่งแคว้นจะเปิดเผยสู่สายตาผู้คนอย่างแจ่มชัด

ในใจของแม่ทัพเต๋าเต็มไปด้วยความปลงอนิจจัง หลักการการอยู่ร่วมกับคนบนโลกเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่หลานสาวเหยาเจิ้นจื่อของเขาพูดให้ฟังตอนอายุสิบสี่สิบห้าปี

บางครั้งเหยาเจิ้นก็จะเย้ยหยันตัวเอง ตนสู้อุตสาห์สั่งสมประสบการณ์ในชีวิตที่มาจากอายุปูนนี้ หรือจะต้องกลายเป็นหญ้าเลี้ยงม้าที่ใช้เลี้ยงม้าศึกจริง ๆ ?

ยังดีที่ในขบวนเดินทางมีเงินฝิ่นอัน

การเดินทางขึ้นเหนือของเหยาเจิ้นครั้งนี้ เขาชอบที่จะคุยเล่นกับคนหนุ่มผู้นี้ที่สุด

ก่อนหน้านี้เงินผิงอันได้ประลองฝีมือกับเหยาเซียนลือตามสัญญาและให้คำชี้แนะเขาไปบ้างแล้ว เหยาเซียนลือเห็นคำพูดของเงินผิงอันเป็นมาตรฐานหลัก ตอนที่กลับไปพูดคุยกับท่านปู่จึงรู้สึกเศร้าโศกอย่างมาก บอกว่าวรยุทธที่ตนเล่าเรียนมาชั่วชีวิตนี้ล้วนไปอยู่บนร่างสุนัขหมดแล้ว เหยาเจิ้นจึงถามเขาว่า คำว่า 'ชั่วชีวิตนี้' ของเจ้าหมายถึงกี่ปีกันล่ะ เหยาเซียนลืออึ้งงันพูดไม่ออก ทำเอาเหยาเจิ้นลือที่นั่งต้มชาอยู่ด้านข้างขำขัน แม้ว่าเหยาเจิ้นลือจะเล่นหมากล้อมไม่ชนะหลูปายเซียง แต่เรื่องการต้มชานี้ นางถือว่ามีฝีมือระดับแคว้นเลยทีเดียว

ในสถานที่ที่มีแต่เม็ดทรายหยาบกระด้างอย่างชายแดน ตระกูลเหยาที่ชายหญิงแต่ละรุ่นล้วนเป็นวีรบุรุษผู้องอาจหาญสามารถอบรมสั่งสอนสตรีที่เปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์และความสามารถพิเศษเช่นนี้ได้ได้อย่างไร?

อยู่ดีๆ เหยาเซียนลือก็โพล่งประโยคหนึ่งออกมา "พี่หญิงลือลือ ข้าไม่ชอบเสี้ยวหนุ่ยคนนั้น ข้าชอบเงินผิงอัน"

เหยาเจิ้นลือยิ้มบางๆ กล่าวว่า "เจ้าชอบหรือไม่ชอบ เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย?"

เหยาเซียนลือยังจะพูดอะไรต่อ แต่กลับถูกเหยาเจิ้นลือถลึงตาใส่ ทำเอาเขาตกใจจนรีบกลืนคำพูดที่มารออยู่ตรงปากกลับลงท้องไป

เหยาเจิ้นหัวเราะชอบใจอย่างไม่มีมาดเจ้าประมุขตระกูลเหยาเลยแม้แต่น้อย

เหยาจิ้นลือพูดด้วยประโยคเรียบง่ายประโยคหนึ่งว่า “ท่านปู่ หากไม่ผิดไปจากที่คาด อีกไม่นานราชสำนักจะต้องส่งทูตมาเยือน เมืองฉีเฮ้ออย่างลับๆ ถึงเวลานั้นท่านปู่ค่อยหัวเราะก็ยังไม่สาย”

คราวนี้เหยาจิ้นหัวเราะไม่ออกแล้ว

อยู่ในวงการขุนนางที่เหมือนแซ่ตัวอยู่ในบ่อล้อมสี่มาหลายสิบปี กลอุบายลึกลับซับซ้อนของพวกคนที่ฝึกวิชาการใช้อำนาจอย่างเชี่ยวชาญจนกลายเป็นลึกลับเฒ่าเจ้าเล่ห์ทำให้ผู้เฒ่าปวดหัวไม่น้อยเลยจริงๆ

เงินผิงอันฝึกเดินนั่งหกก้าวอยู่ในห้องของตัวเอง ใช้ท่าลับ กระบี่เสมือนจริง หลับตาจินตนาการภาพการออกกระบี่ของผู้ฝึก กระบี่แต่ละคนที่มีมาแตกต่างกันออกไป

บนโต๊ะวางกระบี่ไม้ไผ่ไว้อันหนึ่ง กระบี่ไม้ไผ่ทำมาจากไม้ไผ่สีเขียวธรรมดาซึ่งเขาใช้มือผ่ามาจากป่าไผ่บนภูเขาเขียวระหว่างทาง

เงินผิงอันคิดว่าจะสลักกระบี่ใส่พู่กันให้เป็นของขวัญจากลา มอบให้แก่ท่านแม่ทัพผู้เฒ่าเหยา

เผยเฉียนวิ่งมาบอกว่าจะออกไปเดินเล่นข้างนอก เงินผิงอันบอกให้นางไปถามหลู่ปายเฉียงว่ายินดีจะพานางออกไปข้างนอกหรือไม่ หากเขาไม่ยินดี นางก็ต้องอ่านหนังสืออยู่ในห้องอย่างว่าง่าย ก่อนหน้านี้เงินผิงอันมอบตำราลัทธิขงจื้อเล่มที่สองให้นางแล้วเผยเฉียนท่องจำจนขึ้นใจ มีครั้งหนึ่งนางยังมาที่ห้องเงินผิงอันด้วยสีหน้าลิงโลด บอกว่านางสามารถท่องย้อนกลับจากด้านหลังได้

ด้วย เงินผิงอันลึงหยิบตำรามา บอกให้นางลองท่องให้ฟัง นางก็ท่องตัวอักษรหนึ่งพันกว่าคำได้ไม่ผิดเลยสักคำจริง ๆ จากนั้นเงินผิงอันก็ดึงหูนาง บอกให้นางกลับห้องปิดประตูทบทวนตัวเอง พุดแค่ประโยคเดียวว่าท่องหนังสือต้องตั้งใจ เจ้าเห็นคำพุดซ้ำเป็นลมที่พัดผ่านหูหรือไร?

คราวนั้นเผยเขียนกลับมาถึงห้องของตัวเองอย่างขุ่นเคือง ยืนอยู่บนเก้าอี้หลุบตาลงตำมองหนังสือยับๆ บนโต๊ะเล่มนั้น จับปลายคาง ขมวดคิ้วแน่น ตั้งใจ? หมายความว่าไง? ตนยังไม่ตั้งใจมากพออีกหรือ? เพื่อให้ตัวเองสามารถท่องหนังสือกลับหลังได้ตนยังใช้เวลาไปตั้งหนึ่งก้านธูปเชียวนะ นางนั่งยองลง มองชื่ออริยะปราชาญ์ที่เขียนตำราผายลมสุนัขเล่มนี้แล้วจดจำเอาไว้ รอให้ตนฝึกวิชากระบี่วิชาหมัดสำเร็จเมื่อไหร่ วันหน้าจะต้องเล่นงานให้เจ้าเฒ่าสารเลวผู้นี้ร้องหาบิดามารดาเลยทีเดียวนะ

นางลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ใคร่ครวญอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่ได้คำตอบที่ต้องการ ลึงกระโดดลงจากเก้าอี้ หยิบไม้เท้าเดินป่าที่ใช้ชีวิตพึ่งพากันและกันมานานอันนั้นขึ้นมาฟาดฟันอย่างบ้าคลั่ง

หลังจากฝึกเสร็จก็โยนไม้เท้าเดินป่าทิ้ง นางพลันรู้สึกของตัวเองขยับเข้าใกล้การได้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งอีกนิดแล้ว อารมณ์ดีขึ้นในพริบตา ลึงกระโดดฟุบลงบนเตียง กรนครอกๆ หลับสนิทไปทันที

วันนี้ได้รับคำอนุญาตจากเงินผิงอันนางลึงวิ่งตบตบเปไปหา หลูปายเซียงที่นางแอบตั้งชื่อเล่นให้อย่างลับๆ ว่า 'เสี้ยวพาย' แต่ หลูปายเซียงกลับกำลังเล่นหมากล้อมกับสุยไยเวเปียน บอกว่าให้รอ

เขาคำลังช่วยยาม เพยเขียนหันหน้ากลับไปมองเว่ยเขียนที่กำลังนั่งอยู่ข้างๆ อย่างเบื่อหน่าย เขาไม่เข้าใจการเล่นหมากล้อม แค่อรให้รู้ผลแพ้ชนะเท่านั้น นางกำลังจะอ้าปากพูด เว่ยเขียนที่ตาล้องกระดานหมากล้อมเหม็งพลันเอ่ยว่าไป แล้วก็ลุกขึ้นยืน เพยเขียนเข้าใจได้ในฉับพลัน แล้วคนทั้งสองก็ออกจากจุดพักม้าไปเดินเล่นด้วยกัน

เพยเขียนถามด้วยรอยยิ้ม "เหล่าเว่ย ที่ตัวเจ้าพกเงินมาบ้างไหม?"

ในบรรดาคนทั้งสี่ เพยเขียนไม่กลัวเว่ยเขียนมากที่สุด ปากคอยเรียกเขาว่าเหล่าเว่ย เว่ยเขียนก็ไม่เคยทำหน้าตาไม่พอใจใส่ และในความเป็นจริงแล้วเขาก็ไม่ได้ใส่ใจเลยด้วยซ้ำ

เว่ยเขียนเงิบไม่ตอบ

เพยเขียนบ่นพึม "ถ้าอย่างนั้นพวกเราที่ซื้อของเล่นสวยๆ กับของกินน่าอร่อยในถนนสายนั้นไม่ได้เล่นนะสิ"

เว่ยเขียนพลันเอ่ยขึ้นว่า "ข้าพอจะมีเงินอยู่บ้าง"

เพยเขียนขมวดคิ้วถาม "เอามาจากไหน? ขโมยมา แย่งมา? เจ้ากับข้าแบ่งกันคนละครึ่ง แล้วข้าจะไม่บอกเงินฝิ่นอัน"

เว่ยเขียนกล่าว "สอนวิชาหมัดให้เจ้าเด็กขาเบที่โรงเตี๊ยมไป กระบวนท่าหนึ่งเลยได้เงินมาสองสามเหรียญ ช่วงนี้สอนวิชาหมัดให้เหยาเขียนลืออีกจึงได้มาอีกสิบกว่าตำลึง"

ใบหน้าเผยเขียนเต็มไปด้วยความอิจฉา “เหล่าเว่ยเจ้าใช้ได้
เลยนี่นา ไปที่ไหนก็ล้นหาเงินได้ก่อนโต ข้อนี้ข้าต้องยอมเจ้าเลย
จริงๆ”

เผยเขียนเอาสองมือโพล่หลัง ยึดอกเดินไปข้างหน้า ไม่นาน
ก็จู้ปากพูดว่า “แต่ว่านะเหล่าเว่ย การที่เจ้าหลอกเอาเงินมาจากเจ้า
เพื่อน้อยกลับไม่มีคุณธรรมเอาซะเลย หลอกเขาไม่สู้หลอกจิวเหนียง
ในกระเป๋านางต่างหากที่มีเงินอย่างแท้จริง น่าเสียดายนั้กที่หน้าตา
ของเจ้าเหล่าเว่ยไม่เป็นที่ชื่นชอบของผู้คน อยู่ไกลเกินกว่าจะ
เทียบเคียงกับความหล่อเหลาของพ่อข้าได้ เหล่าเว่ย เจ้าหน้าตา
อัปลักษณ์ขนาดนี้ หลังจากโตมาแล้วเคยโทษพ่อแม่ของเจ้าบ้าง
ไหม?”

ฮ่องเต้ผู้บุกเบิกแคว้นผู้ยิ่งใหญ่กลับถูกเด็กหญิงพูดแบบนี้ใส่ ก็
นับว่าหาได้ยากที่เว่ยเขียนยังคงไม่สะทกสะท้าน

บุรุษร่างเล็กเตี้ยกล่าวอย่างจริงจัง “ปีนั้นจิตรกรที่อยู่ในวังวาด
ภาพเหมือนให้ข้าล้วนชมว่าข้าหน้าตาหล่อเหลาองอาจ ข้ารู้สึก
ว่าพวกเขาพูดความจริง”

เผยเขียนตกตะลึง “เหล่าเว่ย น้ำมันหมอบดบังใจเจ้าหรือตา
พวกเขาไปงอกอยู่ที่ก้นกันแน่?”

เว่ยเขียนฝึกริชาปิดปากของตัวเองต่อไป

เมืองฉีเฮ้อไม่มีการห้ามเข้าออกเคหะสถานยามวิกาล คน
ร่ำรวยในเมืองที่มีมากจนนับไม่ถ้วนต่างก็เต็มใจทุ่มเงินทองจับจ่าย
ซื้อของ

ออกจากจุดพักม้า เลี้ยวออกจากถนนเส้นหนึ่ง หนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งเด็กก็เดินเข้าไปท่ามกลางฝูงชนที่เบียดเสียดกันอย่างเนืองแน่น ในกระเป๋าของเผยเฉียนไม่มีเงินสักอี่แปะเดียว แต่วางมาตรากับว่าตรงเอาผูกเงินหมื่นกว่าน

นี่ก็ไม่แปลก เพราะขนาดหลอกให้คนวัยเดียวกันกลุ่มใหญ่ในเมืองหูเออร์ที่ไม่คุ้นเคยเชื่อสนิทใจว่านางเป็นองค์หญิงที่พลัดถิ่นฐานมาอยู่ในกลุ่มพวกชาวบ้าน สุดท้ายยังสามารถป้อนหัวหลอกพวกมือปราบที่เฉลียวฉลาดและเจ้าเล่ห์ให้พานางมาส่งกลับโรงเตี๊ยมอย่างนอบน้อม นางก็ลั่นทำสำเร็จมาแล้ว

เผยเฉียนปล้นเอ่ยถาม “เหล่าเว่ย ข้ามักรู้สึกว่าสายตาที่นั่งผู้หญิงที่วันๆ ไม่กล้าออกไปพบเจอใครมองท่านพ่อข้าออกจะผิดปกติ”

เว่ยเฉียนเอ่ยอย่างเฉยเมย “หลักในการจัดการเรื่องราวของฮ่องเต้ก็คือศาสตร์ทางจิต”

เผยเฉียนไม่เข้าใจ “เจ้าพูดอะไรนะ?”

เว่ยเฉียนไม่เอ่ยอะไรอีก

เผยเฉียนเองก็ไม่ซ้กใช้ถามต่อ นางกลืนน้ำลายด้วยรู้สึกอยากกิน จึงยิ้มตาหยีพูดว่า “เหล่าเว่ย ชื่อน้ำตาลปั้นให้ข้าสักไม่ได้ไหม?”

เว่ยเฉียนส่ายหน้า

เผยเขียนกล่าวอย่างขุ่นเคือง “เหล่าเว่ย เหตุใดเจ้าถึงเป็นคนซึ่
งกขนาดนี้?”

เว่ยเขียนคลี่ยิ้มอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน “ข้าไม่ได้มี
ความสามารถและความอดทนเหมือนเงินผิงอัน เลี้ยงเจ้าไม่ไหว
หรอก”

เผยเขียนมีนๆ งงๆ กล่าวอย่างน่าสงสารว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าขอ
ยืมเงินเจ้าซื้อน้ำตาลปั้น?”

เว่ยเขียนพยักหน้ารับ “คิดตามหลักดอกเบี้ยยสามส่วน”

เผยเขียนหน้านี้ว้าวใจขมวด “แม้ข้าจะรู้ว่าดอกเบี้ยยสามส่วนคิด
อย่างไร แต่ข้าคิดว่าช่างมันเถอะ ไม่กินก็ได้ ถึงอย่างไรก็ไม่หิวตาย
หรอก”

แม้จะพูดอย่างนี้ แต่นางกลับวิ่งปรี๊ดไปหยุดอยู่หน้าแผงน้ำตาล
ปั้นอย่างรวดเร็วราวกับมีลมพัดใต้ฝ่าเท้า จากนั้นสองซาก็เหมือนมี
รากงอก ให้ตายก็ไม่ยอมขยับเขยื้อนไปทางไหน

เว่ยเขียนจะทิ้งเผยเขียนให้อยู่ตรงนี้คนเดียวก็ไม่ได้

หากทำเผยเขียนหายไป คนอย่างเงินผิงอันต้องใช้หมัดคุยกับ
เขาแน่

ตรงร้านน้ำตาลปั้น ผู้เฒ่าปั้นน้ำตาลอย่างคล่องแคล่วมีฝีมือ
เด็กเล็กๆ ลิงมายืนออกันเป็นกลุ่ม แต่ละคนเบิกตากว้างน้ำลายไหล
มีผู้ใหญ่ยืนอยู่ข้างกาย แต่ละคนล้วนได้น้ำตาลปั้นในรูปแบบที่
ตนเองต้องการสนใจปรารถนา

แผงลอยเป็นตู้สี่เหลี่ยมทรงยาวมีชั้นวาง ด้านล่างคืออ่างไม้ทรงกลมที่ใส่เตาไฟขนาดเล็กเอาไว้ ผู้เฒ่าใช้ช้อนใหญ่ราดน้ำตาลเหนียวหนืดสีทองอร่ามลงไป หมุนๆ วนๆ พริบตาเดียวก็กลายเป็นน้ำตาลปั้นรูปทรงต่างๆ

เว่ยเขียนควักเงินซื้อมาสองไม้ เพยเขียนล่องน้ำตาลปั้นไม้หนึ่ง ในมือเว่ยเขียนเขม็ง

เว่ยเขียนลึงยื่นให้นาง “มอบเป็นรางวัลให้เจ้า”

น้ำเสียงนี้ราวกับจักรพรรดิประทับที่دينบรรดาศักดิ์ขนาดใหญ่นี้ให้แก่ขุนนางอย่างไรอย่างนั้น

เพยเขียนยิ้มหน้าบาน “กลับไปข้าจะพูดถึงเจ้าดีๆ ต่อหน้าพ่อข้าทุกวัน ตอนนี้ข้าถือเป็นบัณฑิตครึ่งตัวแล้ว พูดคำไหนเป็นคำนั้น!”

หนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งเด็กแห่น้ำตาลปั้นอยู่ท่ามกลางฝูงชน มองดูแล้วไม่สะดุดตานัก

บทที่ 350.3 ล่าคลองหมายเหอได้รับแต่งตั้งสายสืบ ทอดตั้งเดิม ยืมดาบศาลบู๊ วานรขาวสะพายกระบี่

ในจุดพักม้า บนกระดานหมากรู้ผลแพ้ชนะแล้ว ยังคงเป็นสุข
โยวเปียนที่แพ้

สำหรับเรื่องการประชันหมากล้อมนี้ สุขโยวเปียนไม่ได้ยึดติด
กับผลแพ้ชนะเท่าใดนัก

หลูปายเซียงทบทวนกระดานหมากที่เพิ่งเล่นไปเมื่อสักครู่อยู่
เพียงลำพังในห้อง สายตาเขาล่องนึ่งไปที่กระดานหมาก สองนิ้วคืบ
เม็ดหมากที่เหลือวางลงบนโต๊ะแล้วหมุนเบาๆ

ในห้องที่ห่างออกไปไม่กี่ไกล ฉินผิงอันกำลังแกะสลักกระบอก
ไม้ไผ่ เขาพยายามจะแกะสลักบทความของอริยะปราชญ์บทหนึ่งไว้
ด้านนอกของกระบอกไม้ไผ่

โชคดีที่การแกะสลักตัวอักษรบนแผ่นไม้ไผ่ตลอดหลายปีมานี้
ทำให้เขาพอจะมีความคุ้นเคยอยู่บ้าง อีกทั้งยังมีพื้นฐานการขึ้นรูป
เครื่องปั้นสมัยที่ยังเป็นเด็กหนุ่ม ไม่กล้าพูดว่าตัวอักษรที่สลักลงไป
เปี่ยมไปด้วยท่วงทำนองแห่งความมีชีวิตชีวา แต่ในระหว่างตัวอักษร
ก็ยังแฝงไว้ด้วยกลิ่นอายของความเป็นระเบียบเรียบร้อย รอยสลัก
ไม้ได้สลักลงไปบนเนื้อไม้สามส่วน ไม่ได้มีพลังอำนาจเกรงกร้าว
กดดันผู้อื่น แต่กลับเหมือนธารน้ำเส้นยาวที่ไหลรินอย่างอ่อนโยน
สรุปก็คือพอจะน่าสนใจอยู่บ้าง

มีคนกล่าวว่าผู้ฝึกตนห้าขอบเขตล่างบำเพ็ญตบะเพื่ออายุขัยที่ยืนยาว ผู้ฝึกตนห้าขอบเขตกลางแสวงหาความเป็นอมตะไม่เสื่อมสลาย ผู้ฝึกตนห้าขอบเขตบนเดินเพียงลำพังอยู่บนมหาบรรคาที่สูงกว่าใครและทอดยาวยิ่งกว่าใครโดยที่แทบไม่เคยหยุดพักเลยแม้แต่ินาทีเดียว

เงินผิงอันไม่รู้สึกรู้ว่าแบบนี้มีอะไรที่ไม่ถูก ยุ่งวุ่นวายอยู่กับการทำสิ่งที่มีประโยชน์จึงจะถือว่าไม่ผิดต่อกาลเวลา เพียงแต่ว่าบางครั้งก็ยังจำเป็นต้องหยุดเดิน บ้างก็ต้องชะลอฝีเท้า ทำจิตใจให้สงบชื่นชมทัศนียภาพที่อยู่ข้างทางบ้าง

การสลักตัวอักษรที่งดงามลงไปบนแผ่นไม้ไผ่ก็คือการทำเช่นนี้ ทำกระบอกเก็บพุกันที่ไม่มีมีราคาแพงวด มีเพียงความตั้งใจจริงด้วยมือของตัวเองก็เป็นเช่นเดียวกัน

หนึ่งคำคืนผ่านไปอย่างสงบสุข

เงินผิงอันนั่งแกะสลักกระบอกไม้ไผ่อยู่จนเกินครึ่งคืน

นอนหลับไปสองชั่วยามก็ตื่นขึ้นมาฝึกท่าหมัดพร้อมกับท่าจับกระบี่เสมือนจริงต่ออีกครั้ง

ใกล้จะเข้าหน้าหนาวแล้ว

ไม่รู้ว่าชะโคคดีได้เห็นหิมะใหญ่ครั้งแรกของปีที่ท่าเรือข้ามปากนอกเมืองซินลิ่งหรือไม่

ว่ากันว่าเมืองซินลิ่งที่อยู่ท่ามกลางหิมะขาวโพลนงดงามราวกับดินแดนแห่งเซียน

ตอนที่กินอาหารเช้า เฉินผิงอันรู้ว่าขบวนเดินทางตระกูลเหยา จะหยุดพักอยู่ในเมืองฉีเฮ้อสองวันก็ไม่ได้ใส่ใจนัก

เหยาเซียนล้อวังมาหาฉินผิงอัน บอกว่าทุกคนนัดหมายกันไว้เรียบร้อยแล้วจะไปเที่ยวภูเขาเล็กที่เซียนผู้นั้นชื่อกระบี่บิน ทะยาน อีกทั้งผู้ว่าฯ ของเมืองก็มาแจ้งกับจุดพักม้าไว้นานแล้วว่า ไม่ว่าแม่ทัพผู้เฒ่าเหยาจะไปหรือไม่ไปที่นั่น วันนี้บริเวณใกล้เคียงกับภูเขาเล็กก็จะถูกปิด ไม่อนุญาตให้คนอื่นขึ้นเขา

พอไปรวมตัวกัน ฉินผิงอันถึงได้สังเกตเห็นว่าคนที่จะไปเที่ยว มีอยู่ไม่น้อย สามเหยาวัยเดียวกัน เส้ายวนหรานนักพรตเต่าที่สวมชุดสีเขียว และยังมีสุยโย่วเปียนที่น้อยครั้งจะปรากฏตัวด้วย

เว่ยเซียงกับหลูปายเซียงเลือกจะอยู่ที่จุดพักม้า เพียงแต่ว่าท่านแม่ทัพผู้เฒ่าที่ขอบทองเที่ยวตามภูเขาและแม่น้ำมาตลอดทางกลับ ไม่ได้ไปด้วยในครั้งนี้ออกจะติดปกติอยู่บ้าง

ออกจากจุดพักม้าในวันนี้ ฉินผิงอันเปลี่ยนมาสวมชุดคลุม อากาศเย็นที่ขอบเขตสูงขึ้นไปอีกระดับแล้ว ดังนั้นเขาจึงปรากฏตัวในชุดขาว หากมีคนตั้งใจสังเกตก็จะเห็นว่าบนมวยผมยังปักปิ่นหยกสีขาวชิ้นหนึ่งด้วย

ราชวงศ์ต้าหลืออยู่ทางเหนือสุดของแฉกัณสมบัติทวีป เดิมทีบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ก็มีเรือนกายที่สูงใหญ่อยู่แล้ว สูงกว่าคนทางใต้ อย่างนครมังกรเฒ่าอย่างน้อยก็ครึ่งศีรษะ อีกทั้งบุรุษที่อายุสิบห้าสิบหกปีก็แต่งงานมีครอบครัวกันได้แล้ว นี่ถือเป็นเรื่องปกติที่พบเห็นได้บ่อยในชนบทของแฉกัณสมบัติทวีป มีเพียงตระกูลชนชั้นสูงและ

ตระกูลปัญญาชนเท่านั้นที่จะพิถีพิถันเรื่องที่ต้องรอให้บรูซอายุยี่สิบปีก่อนจึงจะแต่งงาน

หลังจากที่เงินผิงอันฝีกวิชาหมัดมา เรือนกายของเขาก็สูงชะลูดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ทันรู้ตัวเขาก็มีรูปลักษณ์ของคนหนุ่มอย่างแท้จริงแล้ว

ด้านหลังมีเผยเขียนที่ร่างพอมแห่งผิวดำเตรียมตามกันมาด้วย มีเพียงอยู่ข้างกายเงินผิงอันเท่านั้น นางถึงจะไม่รู้สึกกลัวจุเห ลี่ยน

คนทั้งกลุ่มมุ่งหน้าไปยังภูเขาลูกเล็กที่อยู่ใจกลางเมือง ตอนที่เดินผ่านศาลปู่ของเขตการปกครองได้เห็นคนประหลาดคนหนึ่ง และเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่ง

นั่นคือเด็กหนุ่มร่างสูงกำยำที่บนกายมีคราบเลือด เขาบุกเข้าไปในศาลปู่ ผลกลับถูกคนเฝ้าศาลพาคนมาช่วยกันจับเขาโยนออกมาจากประตูใหญ่อย่างรวดเร็ว

ศาลปู่สองแห่งของเขตการปกครองไม่ใช่สถานที่ที่คนไม่เกี่ยวข้องจะไปก่อความวุ่นวายได้

หลังจากที่เด็กหนุ่มคนนั้นถูกโยนออกไปนอกประตู เขาก็โยกหัวให้กับทางศาลปู่อย่างแรงเสียงดังตึงๆ เป็นการวิงวอนขอร้อง

คนเฝ้าศาลคือผู้เฒ่าร่างพอมสูงคนหนึ่ง เขายืนอยู่บนบันไดขั้นสูงสุด ตวาดใส่เด็กหนุ่มด้วยสีหน้าดุตัน "ดาบที่อริยะของศาลปู่ถือไว้ในมือจะปล่อยให้มนุษย์ธรรมดาตามาแตะต้องได้อย่างไร?! เห็น

แก่ที่เจ้าอายุน้อยไม่รู้ความ เรื่องที่บุกเข้ามาในศาล ข้าจะไม่คิดเล็ก
คิดน้อยกับเจ้า รีบไปซะ หยุดคิดเพื่อเจ้าได้แล้ว!”

ที่แท้เด็กหนุ่มบุกเข้าไปในศาลบู๊ก็เพราะอยากจะยืมดาบของ
อริยะ

เด็กหนุ่มโขกหัวจนศีรษะบวมแดงและมีเลือดไหลลงมาเป็นทาง
แล้ว เขาเงยหน้าขึ้น ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาแห่งความสิ้นหวัง พุด
ด้วยเสียงแหบแห้งว่า “อาจารย์คือชาวบ้านของเขตการปกครอง
แห่งนี้ มุ่งมั่นอยากกำจัดปีศาจปราบความชั่วร้าย ตอนนี้อยู่กักตัว
อยู่ในป่าเขาวงกต ชีวิตตกอยู่ในอันตราย! หลังจากที่คุณอาจารย์ส่งข้า
พ้นจากไอพิษหมอกภูเขามาแล้วก็บอกว่ามีเพียงขอยืมดาบยาว
เล่มนั้นจากนายท่านในศาลบู๊มา ถึงจะมีโอกาสสังหารปีศาจใหญ่ดุ
ร้ายที่สร้างหายนะให้แก่ผู้คนตนนั่น! ท่านผู้เฒ่าผู้เฒ่าศาล ข้า
ขอร้องท่านล่ะ นี่เป็นเรื่องของการทำความดีสั่งสมบุญกุศล นาย
ท่านอริยะบู๊ไม่มีทางโกรธแน่...”

ผู้เฒ่าที่มากบารมีหัวเราะเสียงเย็น “นายท่านอริยะบู๊จะโกรธ
หรือไม่โกรธ เจ้าเป็นคนตัดสินใจเองได้งั้นหรือ?! เอาอาวุธของ
อริยะศาลบู๊ท่านหนึ่งไปใช้กับเรื่องส่วนตัว ตามกฎหมายของตำ
ฉะเวียนแล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่ามีโทษเช่นไร?! หากเป็นขุนนางในพื้นที่
หรือนายอำเภอจะต้องถูกถอดออกจากตำแหน่ง! เจ้าเมืองต้องถูก
ลดระดับชั้น ผู้ว่าฯ ถูกปรับเงินเดือนสามปี!”

เด็กหนุ่มพึมพำอย่างร้าวรานใจสุดขีด “ในห้องถื่นมีปีศาจออก
อาละวาดทำร้ายผู้คน เหล่าขุนนางไม่สนใจก็ช่างเถิด ทว่าตอนนี้
แม้แต่นายท่านอริยะบู๊ก็ยังไม่คิดจะสนใจอีกหรือ?”

ผู้เฒ่ามองดูเหมือนพูดจาดูดัดัน สายตาเย็นชา แต่ความจริงกลับถอนหายใจอยู่ในใจ

เด็กหนุ่มเอ๋ย เรื่องราวในโลกง่ายตายอย่างที่เจ้าคิดซะเมื่อไหร่
จูเหลียนเล็กเปลือกตาขึ้นขำเลื่องมองเงินผิงอันที่อยู่ตรงหน้า
เขา

เงินผิงอันกำลังจะยกเท้าขึ้น เสร้ายวนหรรณกลับก้าวยาวๆ
ออกไปก่อนแล้ว เงินผิงอันจึงหยุดการเคลื่อนไหวของตัวเองลง
อย่างเงียบเชียบ

เส้ายวนหรรณมาหยุดอยู่ข้างกายเด็กหนุ่ม ย่อตัวลงถาม
“อาจารย์ของเจ้าถูกกักตัวอยู่ที่ไหน รู้หรือไม่ที่ปีศาจมีตบะอยู่ใน
ชั้นใด?”

เด็กหนุ่มตอบทุกคำถามอย่างละเอียด

เส้ายวนหรรณยื่นมือประคองเด็กหนุ่มให้ลุกขึ้น มือข้างหนึ่งจับ
ไหล่เขา ยิ้มบางๆ กล่าวว่า “ข้าจะไปช่วยอาจารย์ของเจ้า ช่วยเขา
กำจัดปีศาจ”

เส้ายวนหรรณหันหน้ากลับมาองเหยาจิ้นจื่อที่สวมผ้าคลุม
หน้า เอ่ยขอร้อง “แม่นางเหยา เกรงว่าข้าคงไปภูเขาลูกเล็กด้วย
ไม่ได้แล้ว”

เหยาจิ้นจื่อพยักหน้ารับเบาๆ มองเห็นใบหน้าที่อยู่ใต้ผ้าคลุม
ได้ไม่ชัดเจน

เสี้ยววนหรรณจับตัวเด็กหนุ่มคนนั้นแล้วกระโดดพรวดขึ้นไปบนหลังคาที่อยู่ห่างออกไป จากนั้นกระโดดเหมือนนกบแต่ตะผิวน้ำอีกไม่กี่ครั้งก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

เหยาหลิงลือเด็กสาวห้อยดาบเลื่อมใสอยู่ในใจ ความประทับใจที่มีต่อข้ารับใช้หนุ่มของต้าเฉวียนอย่างเสี้ยววนหรรณดีขึ้นมาหลายส่วน

ก่อนหน้านี้เผยเฉียนหรือตามองเจ้าคนแซ่เส้าผู้นั้นอยู่ตลอดเวลา นางเอียงศีรษะ พุดอะไรไม่ออก

มีเรื่องนี้เกิดขึ้น การขึ้นเขาไปเที่ยวหลังจากนั้นก็ไม่มีอะไรน่าสนใจสักเท่าไร อีกอย่างภูเขาเล็กลูกนี้ก็เล็กมากจริงๆ ไม่มีสถานที่ที่น่าตื่นตาตื่นใจอะไรเลย

มีเพียงสุขโยวเปียนที่สะพานกระบี่อยู่ด้านหลังที่พอมายืนอยู่บนยอดเขา แหงนหน้ามองผืนฟ้าแล้วสายตาฉายประกายร้อนแรง

นอกจากเงินผิงอันจะเสียดายที่ทัศนียภาพรอบด้านธรรมดาไม่น่าตื่นเต้นแล้วก็ไม่ได้แสดงอารมณ์อะไรออกมามากนัก

.....

เทพภูเขาลงน้ำ เทพวาริขึ้นภูเขาก็คดี หรือเด็กหนุ่มแห่งเมืองฉีเหอมาขอยืมดาบจากศาลปู่ก็ช่าง สุดท้ายแล้วก็เพียงเรื่องเล็กๆ ที่ไม่สะดุดตาเรื่องหนึ่ง

สำนักตำพู่เดินทางไปรวมตัวกับภูเข่าไต้ผิง ร่วมมือกัน
ขัดขวางไม่ให้ปีศาจใหญ่ขอบเขตสิบสองตุนั้นหนีลงมหาสมุทร
ไปต่างหากถึงจะเป็นเรื่องใหญ่อย่างแท้จริง

อีกทั้งการที่วิญญาณชนลงขุ่ยไปเยือนภูเข่าไต้ผิงก็ไม่ถือว่าเป็น
เรื่องเล็ก

นอกจากวิญญาณชนอีกสองท่าน นักปราชญ์สามคนและลูกศิษย์
ในสำนักศึกษาตำพู่อีกยี่สิบกว่าคนแล้ว บัณฑิตของสำนักศึกษาเห
วินยวนที่อยู่ไปทางใต้ยิ่งกว่าก็ยิ่งส่งคนไปเยือนภูเข่าไต้ผิงเป็น
จำนวนมาก มากถึงห้าสิบกว่าคน น่าเสียดายที่มีผู้เฒ่าซึ่งมียศ
วิญญาณชนอยู่แค่คนเดียวเท่านั้น ลูกศิษย์ของสำนักศึกษาคนอื่นๆ
ต่างก็มีตบะเทียบชั้นกับคนของสำนักศึกษาตำพู่ไม่ได้

นี่ก็คือจุดที่ทำให้สำนักศึกษาเหวินยวนระอึกระอ่วนใจ
ชื่อเสียงของสำนักแห่งนี้ไม่โด่งดังนัก เป็นสำนักที่ไร้คนมีพรสวรรค์
มากที่สุด ในบรรดาสำนักศึกษาใหญ่สี่แห่งของไบกงทวีป มักจะมี
ข่าวลือจากบนภูเข่าไต้ผิงว่าสำนักศึกษาเหวินยวนแห่งนี้ น่าจะ
ใกล้ถูกถอดยศออกจากหนึ่งในเจ็ดสิบสองสำนักศึกษาเต็มที
เพราะสำนักศึกษาแห่งนี้ไม่มีวิญญาณชนคนใหม่มาเกือบร้อยปีแล้ว
เจ้าขุนเขาและรองเจ้าขุนเขาสามท่านก็ไม่สามารถเขียนบทความ
อริยะปราชญ์ที่น่าสนใจออกมาได้ คนบนโลกที่เดินทางไปเที่ยวชม
สำนักศึกษาเหวินยวนล้วนไม่ใช่เพื่อไปหาอริยะปราชญ์ แต่ไป
เพราะหอเหวินยวนมีตำราจำนวนมากไม่ถ้วนเก็บสะสมไว้

ลงขุ่ยไปถึงภูเข่าไต้ผิงแล้วก็ทำตามคำสั่งของอาจารย์อย่าง
เคร่งครัด บอกให้ลูกศิษย์ของสำนักศึกษาตำพู่ทุกคนเชื่อฟังการ

จัดการจากนักพรตของภูเขาไต้ผิง ห้ามตัดสินใจทำอะไรเองโดย
ผลการเด็ดขาด

แม้ว่าปัญหาขุนวายจะเกิดขึ้นทั่วทุกสารทิศไม่หยุดหย่อน ทว่า
ไม่ว่าจะเป็นนักพรตรุ่นไหนของภูเขาไต้ผิงต่างก็ไม่มีใครที่ตระหนัก
ลนลาน แต่ละคนตัดสินใจได้อย่างเฉียบขาดและเป็นระบบระเบียบ
ผู้ฝึกกลมปราณกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าลงจากภูเขาไปล้อมปราสาทผี
ปีศาจในสถานที่ต่างๆ บ้างก็เกิดความเสียหาย ผู้คนบาดเจ็บล้ม
ตาย คนที่รบตายส่วนใหญ่ล้วนเป็นนักพรตของภูเขาไต้ผิง นี่ทำให้
ผู้ฝึกกลมปราณของสำนักศึกษาใหญ่สองแห่งและคนจากตระกูล
เซียนอีกมากมายเกิดความเคียดแค้นไสย ยิ่งให้ความร่วมมืออย่าง
จริงใจมากขึ้น ระหว่างการชนฆ่าที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง คนที่ทุก
คนซึ่งมาจากหลากหลายสถานที่แต่กลับมีศัตรูร่วมกันพูดถึงมาก
ที่สุดย่อมต้องเป็นเด็กหนุ่มนักการฝายนอกของสำนักผู้ฉิ่งที่เพียงแค
การกระทำเดียวก็ได้กลายเป็นคนมีชื่อเสียง ว่ากันว่าเจ้าสำนักผู้ฉิ่ง
ได้รับเขาไว้เป็นลูกศิษย์คนสุดท้ายแล้ว อีกทั้งยังมอบอาวุธกึ่งเซียน
ที่หล่อหลอมมาร้อยปีซึ่งเคยเป็นของคู่บ่าเพ็ญตนของเขาให้เด็ก
หนุ่มด้วย

หากไม่เป็นเพราะเด็กหนุ่มคนนี้ไปเจอกับแผนการชั่วร้ายของ
ปีศาจใหญ่ขอบเขตสิบสองตนนั้นโดยบังเอิญ เป็นเหตุให้ปีศาจ
ใหญ่ต้องออกฤทธิ์ก่อเรื่องก่อนถึงเวลาที่วางแผนไว้ ผลลัพธ์ที่จะ
ตามมาย่อมร้ายแรงอย่างที่ใครก็ไม่อาจคาดฝัน บ่ออเวจีที่ใช้สยบ
ภูตผีปีศาจของภูเขาไต้ผิงบ่อนั้น เกรงว่าจะไม่ใช่แค่ปีศาจเกินครึ่ง
ที่หนีไปได้ แต่ต้องเป็นทั้งหมดที่ได้เห็นแสงตะวันใหม่อีกครั้ง

โดยเฉพาะปีศาจหลายตนที่อยู่ชั้นล่างสุดที่ตบะลึกล้ำ ต่ำสุดก็เป็น
ก่อกำเนิด

ในช่วงสิบวันที่ผ่านมานี้มีภูตผีปีศาจที่อำพรางตัวอยู่ในที่ต่างๆ
ทยอยกันโผล่ออกมาสร้างหายนะให้กับพื้นที่แต่ละแถบอย่างกำเริบ
เลียบสาน อีกทั้งภูตผีปีศาจกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ยังเป็นขอบเขตประตุ
มังกรและขอบเขตไอศถทอง จึงล้อมปราบได้ยากยิ่ง

ภูเขาไต้ผิงไม่กล้าประมาท ไม่ว่าจะป็นนักพรตของสำนักหรือ
คนบนเส้นทางเดียวกันที่มาให้ความช่วยเหลือภูเขาไต้ผิงก็ล้วนถูกร
ระดมตัวออกไปแทบทั้งหมด

มีเพียงวิญญูชนลงขุยที่เลือกจะอยู่ในภูเขาไต้ผิง

ทุกคนต่างก็ไม่มีความเห็นต่าง การเดินทางกำจัดปีศาจปราบ
มารทั่วสารทิศในครั้งนี้งขุยคือคนที่สังหารฝ่ายศัตรูได้มากที่สุด
อีกทั้งเขายังไม่ได้แค่ปกป้องลูกศิษย์ในสำนักศึกษาของตัวเอง
เท่านั้น หลายครั้งที่การเข่นฆ่าด้านล่างภูเขาเผชิญกับความ
อันตราย เขาก็จะเป็นฝ่ายเสนอตัวเข้าไปอยู่ในกลุ่มของผู้ฝึก
ลมปราณสำนักอื่น ดังนั้นก่อนจะลงไปจากภูเขาด้วยตัวเอง เขียน
ดินก่อกำเนิดของภูเขาไต้ผิงที่เดิมทีรับผิดชอบควบคุม
สถานการณ์ใหญ่จึงพูดกับขุยด้วยรอยยิ้มว่า คงต้องฝากสำนัก
ให้ท่านอาจารย์ขุยช่วยดูแลชั่วคราวแล้ว

เขียนดินก่อกำเนิดผู้นั้นเปิดเผยกับขุยเป็นการส่วนตัวว่า
อีกไม่นานบรรพจารย์ของภูเขาไต้ผิงท่านนั้นก็กลับมาแล้ว ไม่
แน่ว่าอาจจะพานักพรตหญิงหวังถึงกลับมาจากพื้นที่มงคลดอกบัว
ด้วย

ลงขุยจึงหัวเราะเสียงดังพูดว่ารีบกลับมาสิถึงจะดี เขาจะได้ไม่ต้องคอยจับล้องบ่อเวลินันท์ทุกวัน

หลังจากนั้นมาทุกวันลงขุยจะต้องเดินไปสำรวจชั้นใต้ดินของบ่อเวลีเพียงลำพังทุกวัน

กลางดึกคืนนี้เขาเพิ่งจะเดินออกมาจากบ่อเวลีก็ได้เห็นปีศาจใหญ่ตนหนึ่งที่...เคยได้ยินชื่อเสียงอันเลื่องลือ แต่กลับไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

อันที่จริงอย่าว่าแต่เขาลงขุยที่เป็นคนนอกเลย ต่อให้เป็นนักพรตของภูเขาไต่ผิงหลายคนที่มีตบะสูงมากก็ยังไม่เคยพบเจอปีศาจใหญ่ที่ฝึกตนอยู่บนภูเขาไต่ผิงตนนี้

นั่นคือวานรขาวสะพายกระบี่ สวมชุดดำตนหนึ่ง

ความสูงเท่าเทียมกับบุรุษวัยผู้ใหญ่ทั่วไป เพียงแต่ว่าวานรขาวที่ตบะสูงล้ำกลับไม่ได้จำแลงร่างกลายเป็นคน กลับยังคงสภาพร่างวานรขาวดั้งเดิมของตัวเองเอาไว้

แม้ว่าวานรเฒ่าจะเป็นปีศาจใหญ่ที่มีชื่อเสียงไปทั่วไบถงทวีป แต่ก็ยังเป็นข้ารับใช้ที่พิทักษ์ภูเขาสองของภูเขาไต่ผิงด้วย ไม่พูดถึงอายุในการบำเพ็ญเพียรของวานรเฒ่าก่อนหน้านี้ ลำพังเพียงแค่เรื่องที่ช่วยคุ้มครองภูเขาไต่ผิงก็ยาวนานถึงสามพันปีแล้ว

อายุของวานรเฒ่าตนนี้สูงกว่าบรรพจารย์ที่หลงเหลืออยู่เพียงคนเดียวของภูเขาไต่ผิงซึ่งลงจากเขาเดินทางไปข้างนอกด้วยวิธีการสร้างบ่อเวลีเป็นฝมือที่ใหญ่เทียบฟ้าของบรรพบุรุษผู้บุกเบิกภูเขาไต่ผิง ทว่าในกาลเวลาอันยาวนานหลังจากนั้น เรื่องของการ

เผื่อพอเวลานี้ล้วนมอบให้กับวานรชาวที่ขอบสะพานกระบี่ น้อยครั้ง
จะเผยตัวบนโลกผู้นี้ ภูตผีปีศาจใหญ่ที่หนีไปได้แค่ไม่กี่ครั้งใน
ประวัติศาสตร์ล้วนถูกวานรชาวจัดการด้วยมือตัวเองอย่างไม่มี
ข้อยกเว้น เขาจัดการเสียจนสะอาดเอี่ยมจนถึงขั้นที่ว่าแม้แต่เซียน
ดินหลายท่านของภูเขาไต้ผิงก็ไม่เคยได้ยินว่ามีเรื่องเกิดขึ้นมาก่อน

ความวุ่นวายครั้งใหญ่นี้เกิดขึ้นตรงกับช่วงเวลาที่ว่านรเฒ่าผู้
ฝึกกระบี่ขอบเขตหยกติดปิดด่าน พยายามจะฝ่าทะลุคอขวด
ขอบเขตเซียนเหรินพอดี

คาดไม่ถึงว่าปิดด่านแค่สามปีห้าปี วานรเฒ่าก็ออกจากด่าน
แล้ว หรือเป็นเพราะได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวด้านนอกจึง
จำเป็นต้องปรากฏตัวล่วงหน้า?

ลมฤดูใบไม้ร่วงเยียบเย็น ผืนป่าบนภูเขาเงียบสงัด

ต่อให้วานรเฒ่าแค่นอนอยู่ข้างกายก็ยังคงทำให้คนรู้สึกเหมือนมี
ภูเขาสูงใหญ่อยู่ด้านข้าง

ลงขยับยังคงสวมชุดสีเขียวตัวเดียวกับตอนที่อยู่ในโรงเตี๊ยมริม
ชายแดน เอ่ยถามว่า “เป็นเจ้า ไช้ไหม?”

วานรชาวสะพานกระบี่ไม่เอ่ยคำใด

เพียงแต่ใช้ปราณกระบี่ที่พุ่งทะยานเป็นสายรุ้งไปจากด้านหลัง
เป็นคำตอบ